

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Jodi Picoult

A Novel

BY ANY
OTHER
NAME

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

JODI PICOULT TARAFINDAN

Deli Bal

(Jennifer Finney Boylan
ile birlikte yazmıştır)

Wish You Were Here

İki Yol Kitabı

Bir Işık Kıvılcımı

Küçük Büyük

Şeyler

Zamanı Terk

Etmek Hikaye

Anlatıcısı

Yalnız Kurt

Sing You Home

Ev Kuralları

Handle with Care

Change of Heart

On Dokuz Dakika

Onuncu Çember

Kayboluş

Eylemleri

My Sister's Keeper

İkinci Bakış

Mükemmel

Eşleşme

Salem Falls

Plain Truth

İnancı

Korumak

Anlaşma

Merhamet

Mükemmel Resim
Kambur Balinanın Kalp
Şarkılarını Hasat Etmek

GENÇ YETİŞKİNLER İÇİN
Sayfa Dışı
Satır Araları

VE SAHNE İÇİN
Ayın Üzerinde: Gençler için
Özgün Bir Müzikal
Satır Araları: Yeni Bir Müzikal
Breathe: Yeni Bir Müzikal
Kitap Hırsız: Yeni Bir Müzikal
Austenland: Yeni Bir Müzikal

BY
ANOTHER
NAME

A Novel

ODIPICOULT

BALLANTINE BOOKS
NEW YORK

By Any Other Name bir kurgu eseridir. Tüm olaylar ve diyaloglar ile bazı tanınmış tarihi figürler haricindeki tüm karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek hayattan tarihi kişilerin yer aldığı durumlarda, durumlar, olaylar ve diyaloglar

Bu kişilerle ilgili ifadeler tamamen kurgusaldır ve gerçek olayları tasvir etme ya da eserin tamamen kurgusal niteliğini değiştirme amacı taşımamaktadır. Diğer tüm açılardan, yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2024 by Jodi Picoult

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York tarafından yayımlanmıştır.

BALLANTINE BOOKS & colophon Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

[Bu sayfadaki](#) resim: John de Critz, (attr.) Henry Wriothesley, Southampton
3. Kontu, gençliğinde, 1592 civarı, Cobbe Koleksiyonu, Hatchlands Park

[Bu sayfadaki](#) resim: Hilliard, Nicholas (1547-1619), Henry Wriothesley, Southampton
3. Kontu. Kart üzerine parşömen üzerine suluboya, ters yüzünde üç kalp var,
yükseklik 41 mm, genişlik 32,5 mm, 1594. © Fitzwilliam Müzesi,
Cambridge/Art Resource, NY

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

İsimler: Picoult, Jodi, yazar.

Başlık: Başka bir isimle : bir roman / Jodi Picoult.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Ballantine Books, 2024. | Bibliyografik referanslar ve dizin içerir.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024000802 (basılı) | LCCN 2024000803 (e-kitap) | ISBN 9780593497210 (ciltli; asitsiz kağıt) | ISBN 9780593497227 (e-kitap)

Konular: LCSH: Kadın tiyatrocular-Kurgu. | Lanyer, Aemilia-Kurgu. | Kadınlar-Kurgu. | LCGFT: Biyografik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3566.I372 B9 2024 (baskı) | LCC PS3566.I372 (e-kitap) | DDC 813/.54-dc23/eng/20240130

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2024000802> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2024000803> Ebook ISBN

adresinde mevcuttur 9780593497227

Uluslararası baskı ISBN 9780593874714

randomhousebooks.com

Kitap tasarımı Susan Turner tarafından yapılmıştır, e-kitap için uyarlanmıştır

Kapak tasarımı: Sarah Horgan

Kapak görseli: Stocksy/Amor Burakova (kadın); Shutterstock/Somerset Grace
(güller)

ep_prh_7.0_147902108_c0_r0

İÇİNDEKİLER

[İthaf Notu](#)

[Epigraf](#)

[Melina](#)

[Emilia](#)

[Melina](#)

[Melina](#)

[Melina](#)

[Melina](#)

[Emilia](#)

[Emilia](#)

[Emilia](#)

[Emilia](#)

[Melina](#)

[Emilia](#)

[Melina](#)

[Emilia](#)

[Melina](#)

[Emilia](#)

[Melina](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür](#)

[Shakespeare Referansları](#)

[Kaynaklar ve Kaynaklar](#)

[Yazar Hakkında](#)

Elyssa Samsel ve Kate Anderson için:
Evlat edinilmiş kızlar, sevilen işbirlikçiler, yetenekli söz
yazarları,
ve en önemlisi, cesur
kadınlar

NOT: Emilia bölümleri gerçek Shakespeare oyunlarına ve şiirlerine göndermelerle doludur.

Kaç tane yakaladığınızı kontrol etmek isterseniz diye bu romanın arkasında listelenmişlerdir.

Gelin, siz ruhlar
Ölümlü düşüncelere eğilimli, beni burada sekssiz bırak.
-Lady Macbeth, Macbeth

Tanrım, keşke bir erkek olsaydım! Pazar yerinde onun kalbini
yerdim.

-Beatrice, Much Ado About Nothing

Kime şikayet edeyim? Bunu söylesem bana
kim inanır?

-Isabella, Measure for Measure

Dilim kalbimin öfkesini söyleyecek Yoksa
onu gizleyen kalbim kırılacak.

-Katherine, Hırçın Kız

Kocalara haber verin
Eşleri de onlar gibi mantıklı.
-Emilia, Othello

MELINA

Mayıs 2013

MMelina Bard College'dan mezun olduktan yıllar sonra en çok hatırladığı ders değildi.

Oyun yazarlığı semineri ya da yoğunlaştırılmış tiyatro dersi değil, antropoloji dersiydi. Bir gün profesör, uzun bir yüzünde yirmi dokuz küçük kesik bulunan bir kemiğin slaytını göstermişti. "Lebombo kemiği 1970'lerde Svaziland'da bir mağarada bulundu ve yaklaşık kırk üç bin yaşında" demişti. "Bir babun fibulasından yapılmış. Yıllarca, insana atfedilen ilk takvim oldu. Ama size soruyorum: Hangi insan yirmi dokuz günlük bir takvim kullanır?" Profesör doğrudan Melina'ya bakıyor gibiydi. "Tarih," dedi, "gücü elinde bulunduranlar tarafından yazılır."

-

Son senesinin baharında Melina her hafta yaptığı gibi akıl hocasının ofis saatlerine gitti. Profesör Bufort seksenli yıllarda Wanderlust adlı bir oyun yazmış, oyun Drama Desk Ödülü kazanmış, Broadway'e transfer olmuş ve Tony'ye aday gösterilmişti. Her zaman öğretmenlik yapmak istediğini ve Bard College onu tiyatro programının başına getirdiğinde bunun bir hayalin gerçekleşmesi olduğunu iddia ediyordu ama Melina

Diğer oyunlarının hiçbirinin aynı eleştirel başarıyı yakalayamamasının bir zararı olmadığını düşündü.

Kadın kapıyı çalıp içeri girdiğinde adam ona arkasını dönmüş duruyordu. Gümüş rengi saçları gözlerinin üzerine düşmüştü, çocuksuydu. "En sevdiğim tez öğrencim," diye selamladı.

"Ben sizin tek tez öğrencinizim." Melina bileğinden bir lastik çıkardı ve siyah saçlarını başının üstünde gevşek bir düğüm haline getirdikten sonra sırt çantasını karıştırarak yerel bir mandıradan iki küçük cam şişe çikolatalı süt aldı. Bunlar bir servete mal oluyordu ama Profesör Bufort'a her hafta bir tane getiriyordu. Yüksek tansiyon ilaçları onu daha önceki kötü alışkanlıklarından -alkol ve sigara- mahrum bırakmıştı ve artık eğlenebildiği tek şeyin bu olduğu şakasını yapıyordu. Melina ona bir şişe uzattı ve kendininkini şişeyle tokuşturdu.

"Kurtarıcım," dedi ve uzun bir aldı.

The Crucible ve A Midsummer Night's Dream oyunlarını kemerlerine takan çoğu lise öğrencisi gibi Melina da Bard'a oyunculuk eğitimi alacağını düşünerek gelmişti. Oyun yazarlığı dersine girene kadar, mükemmel bir performans sergilemekten daha güçlü olan tek şeyin, bir oyuncunun konuştuğu kelimeleri hazırlayan kişi olmak olduğunu fark etmemişti. Öğrenci grupları tarafından sahnelenen tek perdelik oyunlar yazmaya başladı. Molière ve Mamet, Marlowe ve Miller üzerine çalıştı. Onların oyunlarının dilini ve yapısını, oyun anlayışı başarıyı belirleyen büyük usta bir satranç şampiyonunun yoğunluğuyla parçalara ayırdı.

Heykeltıraşın bir yarışma annesi, heykelin de JonBenét Ramsey olduğu modern bir Pygmalion yazdı, ama asıl dikkat çeken, tüm karakterlerin bir kurtarıcı beklediği bir siyasi kongrede geçen Godot'yu Beklerken versiyonuydu.

Profesör Bufort'un dikkatini çekti. Oyununu çeşitli açık başvuru festivallerine göndermesi için onu teşvik etti ve hiçbir zaman seçilmemesine rağmen, Melina ve bölümdeki diğer herkes için onun üretilmiş bir oyun yazarı olarak bunu başaracak birkaç kişiden biri olacağı açıktı.

"Melina," diye sordu Bufort, "mezun olduktan sonra ne yapacaksın?"

"Önerilere açığım," diye cevap verdi, akıl hocasının ona harika bir iş fırsatından söz edeceğini umuyordu. New York'ta bir tür günlük iş olmadan hayatta kalabileceğine inanacak kadar saf değildi ve Bufort ona daha önce de iş bulmuştu. Bir yaz şehrin ünlü bir yönetmeninin yanında staj yapmıştı - bir keresinde etek ucunu ayarlamayan kostüm tasarımcısına buzlu latte fırlatan ve öğle yemeğini içmeyi tercih ettiği için reşit olmamasına rağmen onu barlara götüren bir adam. Başka bir yaz, Signature Theatre'daki bir kafede kasanın arkasında ve Second Stage'de bir satış standının arkasında bulunmuştu. Profesör Bufort'un bağlantıları vardı.

Bütün bu iş bağlantılar üzerinden yürüyordu.

Bufort ona bir broşür uzatarak, "Bu bir öneri değil," dedi. "Bu daha çok bir emirdir."

Bard College, üniversiteler arası bir oyun yazma yarışmasına ev sahipliği yapacaktı. Ödül, Samuel French Off-Off-Broadway Kısa Oyun Festivali'nde garantili bir yerdi.

Profesör masaya yaslandı, bacakları Melina'ninkilerden birkaç santim uzaktaydı. Elindeki çikolatalı sütü bıraktı, kollarını kavuşturdu ve Melina'ya gülümsedi. "Bence kazanabilirsin," dedi.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ama...?"

"Ama." Kaşlarını kaldırdı. "Bunu söylemek zorunda mıyım? Yine mi?"

Melina başını salladı. Ondan aldığı tek olumsuz yorum, yazdıklarının temiz ve zorlayıcı olmasına rağmen duygusal açıdan steril olduğuydu. Sanki oyun yazarı ile oyun arasına bir duvar örmüştü.

"İyisin," dedi Bufort, "ama harika olabilirsin. Seyircinin duygularını manipüle etmek yeterli değil. Onları bu hikayeyi anlatanın sen olduğuna inandırmalısın. Kendinizden bir parçanın işinize karışmasına izin vermelisiniz."

Sorun da burada yatıyordu: Kesiğin acısını hissetmeden kanayamıyordunuz.

Melina onun bakışlarından kaçmak için tişörtünün kenarlarını kıvırmaya başladı. Bufort masadan kalktı ve Melina'nın arkasından dolaştı. "Melina Green'i üç yıldır tanıyorum," dedi yaklaşarak. "Ama onu gerçekten hiç tanımiyorum."

Oyun yazarlığında sevdiği şey, kendisi dışında herhangi biri olabilmesiydi; Connecticut'ta yaşayan ve evindeki en önemsiz kişi olarak büyümüş, teknik olarak Yahudi bir kız. Ergenlik çağındayken annesi ölümcül bir hastalığa yakalanmış, babası da beklenen kederin pençesine düşmüştü. Sessiz olmayı ve kendi kendine yetmeyi öğrendi.

Hiç kimse Melina Green'i tanımak istemiyordu, en azından Melina'nın kendisi.

"İyi yazarlık hem oyun yazarı hem de seyirci için derin izler bırakır. Sende yetenek var Melina. Bu yarışma için kendini savunmasız hissettirecek bir şey yazmanı istiyorum."

"Deneyeceğim," dedi Melina.

Bufort'un elleri omuzlarına indi ve onu sıktı. Ne zaman böyle bir şey yaptığı gibi, kendi kendine

Bununla hiçbir şey kastetmemişti; bu sadece ona destek olma şekliydi, tıpkı şehirde iř bulması için yaptığı gibi. Babası yaşındaydı; sınırları genç insanların dūřundūėı gibi dūřünmüyordu. Bundan bir anlam ıkarmamalıydı.

Sanki bunun altını çizmek istercesine, birdenbire artık ona dokunmuyordu. Profesör Bufort ikolatalı sūtu tekrar kaldırdı. "Seni neyin korkuttuğunu gōster bana," dedi.

-

O yıl MELINA, en iyi arkadařı Andre ile birlikte bir Tayland restoranının ūst katındaki dairede yařıyordu. İkin-ci sınıf oyun yazarlıėı dersinde tanışmıřlar ve Our Town'ın abartıldıėı, Carrie mūzikalinin kūūmsendiėi ve Phantom of the Opera'yı hem sevip hem de rahatsız edici derecede tecavūz içerikli bulabileceėiniz gerçeėi ūzerine baė kurmuřlardı.

O kapıdan içeri girer girmez Andre, Gerçek Ev Kadınları'nı izlediği yerden başını kaldırdı. "Mel! Akşam yemeği için oy verin," dedi.

Andre, Melina'yı lakabıyla çağıran tek kişiydi. Adı Yunancada tatlı anlamına geliyordu ve ona her hitap ettiğinde yūzūne karşı yalan sōyleyemeyecek kadar iyi tanıdığını sōylüyordu.

"Seeneklerim neler?" Melina sordu. "Mayonez, Viyana parmakları ya da Tayland yemeği." "Yine mi?"

"ok gūzel koktuėu için Altın Orkide'nin ūzerinde yařamak isteyen sendin."

Birbirlerine baktılar. "Tayland," dediler hep bir ağızdan.

Andre televizyonu kapattı ve Melina'yı yatak odasına kadar takip etti. Dairede iki yıldır oturuyor olmalarına rağmen, yerde hālā kutular vardı ve

Andre'nin yaptığı gibi hiç resim asmamış ya da yatak başlığının etrafına peri ışıkları dizmemişti. "Bir bok yapmamana şaşmamalı," diye mırıldandı. "Bir hücrede yaşıyorsun."

Andre de onun gibi oyun yazarlığı bölümündeydi. Onun aksine, Andre hiçbir zaman bir oyunu bitirememişti. İkinci perdenin sonuna kadar geliyor ve bitirmeden önce ilk perdeyi gözden geçirmesi gerektiğine karar veriyor, sonra da durmadan yeniden yazıyordu. Geçtiğimiz sömestr boyunca, üç kızından hangisinin gizli bamyı tarifini hak ettiğine karar vermeye çalışan siyahi bir aile reisi ile Kral Lear'ın yeniden anlatımı üzerinde çalışıyordu. Ana karakteri büyükannesine dayandırmıştı.

Bugün babasının dağınık el yazısıyla kendisine gönderilmiş bir zarftan ibaret olan postayı ona uzattı. Melina ile babası arasındaki ilişki, annesinin hastalığı sırasında, üzerine herhangi bir ağırlık koymanın çok hassas olduğu noktaya kadar çürümüştü, ama kendi tatlı ve mesafeli tarzında denedi. Son zamanlarda soyağacına ilgi duymaya başlamıştı ve Melina'ya bir Birlik generali, İspanya Kraliçesi Isabella ve Adam Sandler ile akraba olduğunu keşfettiğini söyledi.

Paketi yırtarak açtı. Annemin ailesinde bu atayı buldum. İngiltere'de yayınlanan ilk kadın şair, 1611. Belki de bu yazma işi senin kanında vardır!

Not küçük bir kâğıt demetine iştirilmişti. Boynunda sert beyaz bir bere olan Elizabeth dönemine ait sert görünümlü bir kadının fotokopi bir resmine göz attı ve sonra paketi masasının dağınıklığına fırlattı. "Atam bir şairdi," dedi küçümseyerek.

"Benim atam Thomas Jefferson'dı ve bunun beni nereye getirdiğini görüyorsunuz." Andre bir dirseğinin üzerine yaslandı. "Bufort nasıldı?"

Omuz silkti.

"Yarışma için ne sunuyorsunuz?"

Melina donuk bir ağrının başladığı alnını ovuşturdu. "Bir şey teslim edeceğimi nereden çıkardın?"

Andre gözlerini devirdi. "Senin katılmadığın bir Bard oyun yazarlığı yarışması, İskoçya'nın Mel Gibson olmadan savaşa gibi bir şey olurdu."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, makyaj konusunda senden daha iyi, bu bir suç çünkü senin o tuhaf gümüş gözlerine sahip başka kimseyle tanışmadım ve eğer rimelin ne olduğunu bilseydin, daha da çok ortaya çıkarlardı," dedi Andre, dağınık örgüsünden yırtık kargo pantolonuna ve eski püskü spor ayakkabılarına kadar ona bakarak. "Seni gören insanlar hiç sadaka teklif ediyor mu?"

Andre her zaman onun dış görünüşü için hiç çaba göstermediğinden bahsederdi. Bazen o kadar hararetle yazıyordu ki düş almayı ya da dişlerini fırçalamayı unuttuğu doğrudu. Ve bilgisayar başında uzun bir gece geçireceğini bildiğinde tayt ve tüylü sweatshirtler giymeyi sevdiği de doğrudu. "Yarışmaya ne ile katılıyorsun?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Andre, "Hazır bir şeyim olacağını sanmıyorum," diye çekindi. ", " dedi Melina, doğrudan gözlerinin içine bakarak Göz.

"Ama sen kazanacaksın," dedi, içinde zerre kadar hınç olmadan. Onu sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Aynı programdaydılar ve aralarındaki ilişki rekabetçi olmak yerine destekleyiciydi. Andre, biliyordu ki, diğerlerine de karşılık verirdi ve vermişti de.

Bard'daki başarısının hak edilmediğine, aksine Bufort ile yaşadığı bir ilişkinin sonucu olduğuna inanan öğrenciler. Bu kadar acıtmasaydı komik olabilirdi.

-Üniversitede geçirdiği dört yıl boyunca bir erkekle öpüşmemiştir bile, Mayıs-Aralık arasında ateşli bir aşka yelken açmak şöyle dursun.

İç çekti. "Ne hakkında yazacağımı bilmiyorum."

"Mm. Vegas'ta olan ama Vegas'ta kalmayan şeyle ilgili fikri deneyebilirsin."

Melina, "Komedinin ciddiye alınmayacağını hissediyorum," dedi.

"Amaç da bu değil mi?"

"Bufort benden kişisel bir şey yapmamı istiyor," dedi, kelimeyi bir lanet gibi telaffuz ederek. "Acı verici bir şey."

"Tamam o zaman," dedi Andre, "seni inciten şey hakkında yaz."

-

Hiçbir karakterin adının olmadığı İtibar ADLI BİR OYUN YAZDI. Onlar Kız'dı. Erkek. En iyi arkadaş. Düşman. Baba.

Kız on dört yaşındaydı ve görünmezdi. Yıllardır, annenin hastalığıyla doğru orantılı bir şekilde soluyordu. Cenazeden sonra tamamen ortadan kayboldu, babanın üzüntüsüyle gözden kayboldu. Ta ki bir gün, on sekiz yaşındaki Oğlan merhaba diyene kadar.

Bunun bir hata olduğundan emindi ama hayır. Adam onu gördü. Onunla konuştu. Ve ona dokunduğunda, kendini tekrar görebiliyordu -tembeldi ama tekrar odaklanmaya başlamıştı.

Çocuk onun olmadığı her şeydi: yer kaplıyordu, herkesi tanıyordu, o imkansızdı özlemek için. onun içinde

daha büyük, daha sağlam ve daha görünür hissediyordu.

Öpücüklerle başladı. Adamın ağzı onunkine her dokunduğunda, kadın kendini biraz daha güçlü hissediyordu. Adam ellerini onun neresine koysa, vücudunun hatlarını görebiliyordu. Ama adam eteğini sıyrıp pantolonunun düğmelerini açmaya başladığında, kadın onu itti ve hayır dedi.

Ertesi gün okulda, çocuğun en yakın arkadaşı tanımadığı insanlara onun hakkında konuşuyordu. Çocuk, kızın ona bir ağaç gibi tırmandığını . Yumruk gibi sıkıymış.

Nemesis'i bir arkadaşıyla oradan geçiyordu. Onunla ilgilendiğine göre bir sürtük olması gerektiğini biliyordum.

Kızın yüzü öylesine yanıyordu ki, insanların göremeseler bile utancını hissedebileceklerinden emindi. Oğlan'ı buldu ve neden yalan söylediğini öğrenmek istedi.

Benimle olmak istemiyor musun? diye sordu.

Evet ama.

Çocuk, "Korumam gereken bir itibarım var." dedi. Sen ve ben neyin doğru olduğunu bildiğimiz sürece, onların ne düşündüğü gerçekten önemli mi?

Uzaklaşmak istedi ama adam onun elini tuttu ve sihirli bir değnek değmişçesine kız gözünün önüne geldi.

Kız'ın artık bir ünü de vardı. Kafeteryada görünmeden sıraya girdiğinde, kendisinin kolay biri olarak tanımlandığını duyuyordu. Beden eğitimi dersi için soyunma odasında üstünü değiştirirken, çaresiz olarak tanımlandığını duydu.

Kız, Oğlan'la giderek daha fazla zaman geçiriyordu, çünkü onun gerçekte kim olduğunu bilen tek kişi oydu. Özel hayatında çoğunlukla nazik ve tatlıydı. Belki de Çocuk'un herkes tarafından görülemeyen bir versiyonunu gördüğünü düşünüyordu.

Bir gece yine eteğini yukarı itti ve pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Herkes senin yaptığını düşünüyor, dedi. Sen de yapabilirsin.

Bu sefer, Kız hayır demedi.

Seçim yaptı mı? Yoksa baskı altında pes mi etti?

Fark eder miydi?

Çünkü Çocuk onu ittiği anda, başka birinin hikayesinde dağınık, acılı bir dipnot olsa da, tamamen ve kalıcı olarak ortaya çıktı.

-

PROFESÖR BUFORT OYUNA BAYILDI. Oyunu ham, düşünceli ve kışkırtıcı olarak nitelendirdi. Melina'nın oyunu, Middlebury'den bir öğrenci ve Wesleyan'dan bir başka öğrenciyle birlikte yarışmadaki üç finalistten biri olarak seçildi. Her bir oyunun Bard tiyatro öğrencileri tarafından okunacağı değerlendirme gününde Melina sabahı sinir krizleri geçirerek ve kusarak geçirdi. Bu, dil katmanlarının altında gömülü olsa da kendisinin ana karakter olduğu ilk oyundu.

İnsanlar oyunu eksik bulduysa, o da mı eksik bulmuştu? Kendini senaryodan ayıramazdı, Oğlan ve Kız'ı oynayan oyunculara bakıp da kendisini on dört yaşında, annesinin ölümünden sonra bağlarını koparmış, onunla birlikte olmak isteyen tek kişiye yapışmış olarak göremezdi. Sesinin olmadığı ve başkalarının sessizliği onun hakkında gerçeğe dönüşen yalanlarla doldurduğu o kayıp sonbaharı hatırlamadan yazdığı kelimeleri duyamazdı.

Eğer bu yeterince stresli değilse, oyunu biraz değiştirmiş ve son okuma için bir sahne eklemişti.

Profesör Bufort'un haberi yoktu. Tek bildiği, bunun onu diskalifiye ettirebileceğiydi. Ancak oyun, günümüze uygun hale getiren sonsöz olmadan bitmemiştir.

Salon tıklım tıklımdı. Andre ona, sahneden sadece birkaç sıra geride, onun zevkine göre fazla açıkta kalan bir yerde yer ayırmıştı. Çoktan oturmuş olan insanların üzerinden atlayarak geçerken özürler mırıldandı.

Andre, "Burada oturmalarını engellemek için insanlara mono olduğumu söylemek zorunda kaldım," dedi.

Gözlerini devirdi. "Modaya uygun bir şekilde geç kaldım."

Dağınık topuzundan Crocs ayakkabılarına baktı. "Hayır. Sadece geç kaldın."

Profesör Bufort sahneye çıktı. "Açılışı yapılan Bard College Oyun Yazarlığı Yarışması'nın final turunu oluşturan okumalara katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Bu yılki jüri üyemizi gizli tutmak oldukça zor oldu," dedi Bufort. "Onu keskin eleştirileri ve bir bütün olarak tiyatro endüstrisine ilişkin haberleriyle tanıyorsunuz. Lütfen The New York Times'tan tiyatro eleştirmeni Jasper Tolle'a hoş geldiniz deyin."

Andre ve Melina birbirlerine baktılar. "Nasıl bir hayat bu?" Melina fısıldadı. "Jasper Tolle oyunumu mu değerlendirecek?"

Herkes onu tanıyordu, hatta sektör dışından insanlar bile. Yirmi altı yaşında Times tarafından işe alınan bir dahi olarak selamlandı ve sonra - keskin ve kesici yorumlarıyla - onu ya hor gören ya da ona hayran olan bir takipçi kitlesi çekti. Üç yıl içinde New Jersey'in kuzeyindeki kapalı gişe yapımlardan Off-Off-Broadway'e, The Agony and the Ecstasy of Steve Jobs (Steve Jobs'un Acı ve Coşkusu) gibi Y kuşağına yönelik gösterileri seçmeye kadar ilerledi.

ve Murder Ballad. Jasper Tolle gazetede ki kide mli eleştirmenin yarı yaşındaydı. Instagram ve Facebook'ta hayran hesapları vardı. Genellikle saçları ağarmış izleyicilerin benimsediği bir sanat dalı olan tiyatroyu yeniden havalı hale getirdi.

"Vay anasını," diye nefes aldı Andre. "Çok seksi."

Melina'nın tahminine göre otuzlu yaşlarının başında biriydi. Beyaz-sarı saçları arkaya doğru taralıydı ve kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin ardında canlı mavi gözleri kesilmiş cam gibi parlıyordu. Uzun boylu, sırık gibiydi ve sanki bu aylar önce takvimine koyduğu ve şimdi pişman olduğu bir şeymiş gibi kederli görünüyordu.

"Seksi Voldemort titreşimleri veriyor," diye mırıldandı Andre. "Bunu bir daha asla söyleme."

Bu fort el mikrofonunu, yanakları kızararak boğazını temizleyen eleştirmene doğru itti.

İlginç, diye düşündü Melina. Sözlerinin arkasına saklanmayı seven bir eleştirmendi.

Bir oyun yazarından pek farklı değil.

-

MELINA'NIN OKUMASI ÜÇÜNCÜSÜ OLACAKTI. Her oyundan sonra Tolle sahneye çıkıp tepkisini dile getirecek ve son performanstan sonra bir kazanan seçecekti. Wesleyan öğrencisi tarafından yazılan ve oynanan ilk oyun, çoklu evren hakkında tek kişilik bir gösteriydi. Middlebury öğrencisi tarafından yazılan ikinci oyun ise Marvel Yenilmezleri'ni grup terapisine sokuyordu.

Her biri senaryolarını yerleştirecekleri bir sandalye ve bir müzik sehpa sı taşıyan öğrenci oyuncular Reputation'ı oynamak üzere içeri girdiğinde Melina kalbinin kaburgalarının arasında sıkıştığını hissetti. Eğer , Andre onu uyandırmak zorunda kalacaktı.

Jasper Tolle'un eseri hakkındaki yorumlarını duyabiliyordu. Tam bunu ona söyleyecekti ki Profesör Bufort'un eleştirmene doğru eğilip bir şeyler mırıldandığını gördü.

Tolle'ye Melina'nın onun öğrencisi, hatta belki de çırağı olduğunu söylediğini hayal etti.

Sertçe yutkundu ve parmaklarını Andre'ninkilerin arasından geçirdi.

Provalarda, oyunu yirmi sekiz dakika sürmüştü - bu da her okuma için ayrılan sürenin iki dakika altındaydı. Ancak bu, dün geceki son provada oyunculara iki sayfalık bir sonsöz vermesinden önceydi.

Melina şimdi okumayı izlerken, diyalog sanki kendi boğazından çekilip çıkarılıyormuş gibi hissediyordu: acı verici, tanıdık, pürüzlü. Seyirciler gülmeleri gereken yerlerde güldüler. Anlatıcı, Oğlan'ın Kız'ın giysilerini nasıl çekiştirdiğini anlattığında sessizliğe büründüler. Festivale gönderdiği versiyonun son satırında, ön sıradan tek bir alkış sesi duydu ve bunun alkışları yönlendirmeye çalışan Profesör Bufort olduğunu anladı.

Farkında değildi ama oyun henüz bitmemişti.

Sekiz yıl sonra, anlatıcı şöyle dedi.

Kız ve anlatıcı dışında tüm oyuncular oturdu.

Anlatıcı Kız'ın sandalyesinin arkasına geçti. Diğer çalışmalarınızdan farklı, dedi, sesi şakacıydı, artık gözlemci değil katılımcı olan bir karakterdi.

Evet, Kız kabul etti.

Sizinle üç yıldır tanışıyoruz ama sizi hiç tanımıyorum.

Anlatıcı ellerini Kız'ın omuzlarına koydu ve onları yoğurdu. Aktris dondu kaldı. Profesör? diye fısıldadı.

Anlatıcı onun kulağına yaklaştı. Seni neyin korkuttuğunu göster bana.

Oyun orada sona erdi. "Kahretsin," diye mırıldandı Andre.

Garip bir alkış tufanı koptu - tacizi nasıl alkışlarsınız? Profesör Bufort'un profiline, çenesinin gerginliğine odaklanmıştı.

Özür dilerim, demek istedi.

Sayfada kanının akmasını isteyen Bufort'tu. Ve kendisini kahraman olduğuna inandıran bir kötü adam tarafından gaza getirildiği lise anısını hatırladığında, Melina tarihin tekerrür ettiğini fark etmişti.

Jasper Tolle, son oyun yazarının akademik kariyerini havaya uçurduğundan tamamen habersiz, ayaklarının üzerinde zıplayarak sahneye çıktı. "Tamam," dedi küçük siyah not defterine bakarak. "Melina Green? Neredesin?"

Kız kıpırdamayınca Andre onun bileğini yakaladı ve elini havaya kaldırdı.

"Ah," dedi Tolle. "Şey. Bu çok fazlaydı. Sanırım buradaki en büyük engeli tartışmalıyız..."

Melina gözlerinin önünde siyah noktalar gördü.

"...yani, bu bir ergenliğe giriş hikayesi, ki bu da onu doğrudan TYA kampına yerleştiriyor."

Genç Sanatçılar için Tiyatro, başka bir deyişle çocuk tiyatrosu. Melina'nın yüzü yandı. Hangi dünyada ahlaki açıdan gri koşullar altında bekaretini kaybetmek çocuk oyunu olarak kabul ediliyordu?

"Bu doğru değil," diye ağzından kaçırıldı.

Jasper Tolle sanki kadın ona yumruk atmış gibi geriye doğru bir adım attı. "Pardon?"

"B-brighton Sahil Anıları," diye kekeledi. "Billy Elliot. Equus. Bahar Uyanışı. Bunların hepsi reşit olma hikayeleri."

"Evet, ama o eserlerin eleştirel değeri var," diye karşı çıkınca kadının çenesi düştü. "Bunlar... küçük olarak okunmuyor."

"Erkek karakterler hakkında oldukları için mi?" Melina sordu. İlk kez tek kadın finalistin kendisi olduğunu fark etti. Bunun fazladan engellerle dolu bir yarışta koşmak gibi olacağı aklına gelmemiştir.

"Çünkü ana karakterleri sevimsiz değil. Beni yanlış anlamayın, burada gerçekten etkileyici bazı yazılar var, ancak bu gerçekten bir izleyicinin daha evrensel bir şekilde ilişki kurabileceği bir hikaye mi?"

Dişlerini birbirine geçirdi. Tanrı aşkına, diğer oyunlardan biri akıl hastanesindeki süper kahramanlar hakkındaydı.

"Oyunun sizi rahatsız etmesi gerekiyor,"

Melina söyledi.

"Evet, öyleydi ama düşündüğünüz sebeplerden dolayı değil. Aşırı duygusaldı. Her şeyi son sahnenin başlangıcı olarak şekillendirmek -ki bu arada, bu sahne de araya sıkıştırılmış gibi hissettirdi- Kız'ın bir şey öğrenip öğrenmediğini merak etmenize neden oluyor."

Melina o kadar öfkeliydi ki titriyordu. Andre'nin elinin koruyucu bir şekilde dizine dolandığını hissetti. "İşte," diye bağırdı, "mesele de bu."

Tolle durakladı, onu değerlendirdi. "Bu oyunun başınıza gelen bir olaydan esinlenip esinlenmediğini sorabilir miyim?"

Cevap vermek istemedi ama başını salladı.

"Gelecekte," dedi Jasper Tolle, "bu konulardan uzak durun. Eğer eleştirilerle başa çıkamayacak kadar duygusal iseniz

Bir oyun çok kişisel olduğu için, oyun yazarı olarak başarılı olamazsınız."

Kadın ağzını açtı ama adam elini kaldırdı.

Kelimenin tam anlamıyla, ağzından çıkmak üzere olan şeyi engelleyebilecekmiş gibi bir elini kaldırdı.

"Nesin sen? Yirmi bir mi?" Tolle sordu. "Öğrenmen gereken çok şey var. Tartışmak seni kışkırtıcı göstermez. Sadece... zor."

Melina postacı çantasını kaptı ve koridora ulaşmak için sıradaki diz, bacak ve sırt çantalarından oluşan çalılıkların üzerinden atladı. Jasper Tolle, Bard Oyun Yazarlığı Yarışması'nın kazananının, bağlanma bozukluğu olan Demir Adam'ı yeni keşfettiği için Middlebury öğrencisi olduğunu açıkladığı sırada oditoryum kapısından koridora fırladı.

Melina kızgın bir kaybeden gibi görünmeyi umursamadı. Jasper Tolle'un onun bir sürtük olduğunu düşünmesi de umurunda değildi. Kendini oyunlarından birine koymaya çalışmıştı ama belli ki deneyimi yeterince kurgulayamamıştı. Dersini almıştı.

Birkaç dakika sonra, insanlar sohbet ederek salondan çıkmaya başladı. Jasper Tolle ve Profesör Bufort yanından geçerken, geleceğini havaya uçuracak fitili ateşleyen kıza aldırış etmeden arkasını döndü.

Bir kol omuzlarına dolandı. Melina Andre'ye yaslandı ve sonunda kendini ağlamaya bıraktı. "Seksi değil," dedi Andre, sırtını sıvazlayarak. "Sadece Voldemort."

Melina boğazından bir kahkaha yükseldiğini hissetti.

"Bence harikaydı Mel," dedi Andre, bakışlarıyla buluşabilmek için onu kol mesafesinde tutarak. "Ve gerçek hayatta bunun bir kısıntısı bile başına geldiyse özür dilerim."

Bunu bu yüzden yazmıştı. Belki bugün o salonda, evet demesi için baskı yapıldığında hayır demek için cesaretlendirilecek başka bir kız vardı. Belki de güç sahibi biri, çizgiyi aşmadan önce duraksayacaktı.

Belki de bunun gibi hikâyelerin daha az değil, daha çok olması gerekiyordu.

"Jasper Tolle'u sikeyim," dedi Melina.

Andre onları salonun dışına yönlendirdi. "Kelimeleri ağzımdan aldınız," diye cevap verdi.

-

Ertesi hafta Profesör Bufort'a mektup yazarak bir görüşme talep etti. Cevap vermeyince ofis saatlerine gitti. Kapısı kilitliydi ve kapının üzerinde adının yazılı olduğu bir zarf vardı.

İçeride tezinin notu vardı. İtibar da dahil olmak üzere beş oyun sunmuştu. Okuduğu bölümde hiçbir ödevden A'dan aşağı almamıştı.

C+. İnançsızlığın çok fazla askıya alınmasını gerektiriyor.

-

Eve döndüğünde boş bir daireyle karşılaştı. Andre muhtemelen dersteydi ve Melina bunun için minnettardı. Sade yatak odasına girdi ve yüzüstü yatağa düştü.

Tez danışmanından tavsiye almadan mezun olacaktı. Tiyatro bölümündeki diğer hocalar onu baş belası olarak damgalayacaktı. Arkadaş olarak gördüğü öğrenciler, reddedilmenin bulaşıcı olma ihtimaline karşı ondan uzak duracaktı. İstenmeyen kişi haline gelmişti.

Andre kampüste onu savunan tek kişiydi. Hiçbir şeyin değişmediği konusunda ısrar etti; mezun olduktan sonra planladıkları gibi New York'a taşınacaklar ve oyun yazarı olarak başarılı olmaya çalışacaklardı. Ama Melina tekrar herkesin önünde rezil olmaya cesareti olup olmadığını bilmiyordu. Giyotinle yüzleşmek istemiyorsanız, doğrama tahtasından uzak durursunuz.

Ve yine de. Bufort bir keresinde ona söylemişti: Gerçek yazarlar Yaz.

Masasının üzerindeki kâğıt yığınlarına baktı. Mahkûm oyununun başlık sayfasını aldı ve avucunun içinde buruşturdu. Öfkesi bir motora dönüştü. Daha fazla sayfa kaptı, yırttı ve konfeti gibi savurdu, ta ki zemin bir baskı denizi olana kadar.

Sonra Melina'nın bakışları siyah-beyaz basılmış bir kadın resmine takıldı. Kadının gözleri onu takip ediyor gibiydi. Babasının notu hâlâ bir köşeye ilâştirilmişti.

Emilia Bassano. Onun atası. Şair.

Tarihçi A. L. Rowse 1973 yılında Emilia Bassano'yu Shakespeare'in sonelerinin "karanlık leydisi" olarak adlandırmıştır - siyah saçlı, Yahudi, erdemi şüpheli bir kadın. Bu iddia çürütülmüş olsa da, kadınların halka açık bir kitle için yazmasının yasak olduğu bir dönemde, İngiltere'de yayınlanan ilk kadın şair olarak kendi değeriyle tanınmayı hak ediyor.

Melina'nın göğsü, ailesinde bir yazar olarak yerini bulmakta zorlanan ilk kişi olmadığını fark ettiğinde gevşedi.

Babasının soyağacı paketini karıştırarak Emilia Bassano'dan kendisine kadar olan neslin izini sürdü.

BAŞKA BİR ADLA Prova Senaryosu

EMILIA, yemyeşil zümrüt bir söğüdün kucağında,
oymalı bir bankta oturmaktadır. Ayaklarının dibinde
bir peri evi vardır. Kadın içeri girer.

KADIN

Bir tiyatro.

EMILIA

Bir seyirci.

KADIN

Bir komedi.

EMILIA

Bir trajedi.

KADIN

Bir zamanlar, sözleri görünmesin diye görünmez olan bir kız vardı.

EMILIA

Bir zamanlar bir kız vardı. Bir başlangıç ve bir son.

EMILIA genç döner.

KADIN

Başkaları dinlemeyi seçse de seçmese de bir hikaye vardı.

EMILIA

(Peri evine bir satranç şahı yerleştirir)

Selamlar Oberon, Elflerin Kralı.

KADIN

Emilia ona çevirdiği bir Fransız şiirindeki elf kralının adını verdi.

EMILIA

(Peri evine bir satranç kraliçesi

yerleştirir) Ve sen onun kraliçesi olacaksın.

KADIN

Şiirde Kraliçe'den hiç bahsedilmiyor. Kayda geçecek kadar önemli
değildi.

EMILIA

Hayattan daha büyük bir peri kraliçesine ne denir?

EMILIA, KADIN

Titania.

EMILIA

1581

Emilia 12 yaşında

Bemilia Bassano on iki yaşındayken çoğu insanın sadece görmesini bekledikleri şeyleri gördüğünü biliyordu. O

Karnının üzerine uzanmış, etekleri altında toplanmış, çenesi bir yumruğunun üzerindeyken bunu düşündü. Serbest eliyle bir peri evi inşa ediyordu. Willoughby Evi'nin önündeki en beyaz çakıl taşları, yosunlardan oluşan bir halıyı çevreliyordu. Bunun üzerine, uzun ot filizleriyle birbirine bağlanmış ve huş ağacı kabuğundan bir çatıyla örtülmüş dallardan küçük bir ev yapmıştı. Köpek gülü çiçekleri pencere görevi görüyordu; sarmal kolumbine ve kral çiçeği girişte sıralanmıştı. Ormanda bulduğu benekli kırmızı bir kurbağa taburesini mükemmel bir taht olarak ekledi.

Peregrine Bertie'nin satranç takımından cilalı obsidyen bir şah çalmıştı. Baron Willoughby olarak da bilinen bu adam, Emilia'nın vasisi Kent Kontesi Susan Bertie'nin kardeşiydi. Emilia'nın kaçmak için dışarı çıkmasına neden olan şey onların kavgasıydı. Satranç taşını kurbağa taburesinin yakınına koydu. Ona Oberon adını vereceğim, diye düşündü Emilia, geçen hafta Kontes'birlikte okuduğu Fransız şiiri Huon de Bordeaux'daki elflerin kralının adını vererek. "Majesteleri," dedi Emilia, "işte hanımefendi eşiniz." O

Satranç takımından aldığı ikinci bir taşa uzandı, pürüzsüz fildişi bir vezir.

Eğer Oberon'un şiirde bir karısı varsa, o da bahsedilecek kadar önemli değildir.

Emilia'nın kendisini unutulmaz kılacak bir isme ihtiyacı vardı. Hayattan daha büyük bir peri kraliçesi, diye düşündü. "Titania," diye telaffuz etti.

Sonunda şah ve vezirin arasına üçüncü satranç taşını yerleştirdi. Küçük, koyu renkli bir piyon.

Baron ile Kontes arasındaki tartışmayı hâlâ gün gibi net bir şekilde duyabiliyordu.

Emilia'yı yanımda getiremem, demişti Kontes, Emilia'nın bir yere gittiğinden haberi bile yokken.

Ben de Susan, diye karşı çıktı kardeşi. Yakında Danimarka'ya gitmeliyim.

Al onu, diye cevap verdi Kontes. O bir kız, barut değil.

Şimdi Emilia piyonu parmak ucuyla okşadı ve hikâyeyi yeniden hayal etti. Piyon bir çocuktur. Bir yetim. Kral ve kraliçe seni istiyor, diye düşündü. Seni kimin alacağı konusunda kavga etmeyi bırakamıyorlar. Seni o kadar çok seviyorlar ki, bu tüm dünyayı .

"İşte buradasın!" Kontes eteklerini hışırdatarak Emilia'nın yanına çöktü. Kaybolduğu için Emilia'yı azarlamadı ya da elbisesinin ipeğinde çimen lekeleri kalacağını söylemedi ve başka hiçbir şey için olmasa bile bunun için Emilia ona hayrandı. Kontes henüz yirmili yaşlarındaydı ve çoktan dul . Çoğu kadın için bu özgürlük anlamına gelirdi - artık babaları ya da kocaları tarafından sahiplenilmeyeceklerdi - ama o geri saraya Kraliçe tarafından çağrılmıştı.

Elizabeth'i. Kontes bazen Emilia'ya altın bir tuzaktan kaçmak için bir uzvunu koparmaya hazır bir kurdu düşündürüyordu.

Kısıtlı imkânlarla sahip bir kızın aristokrat bir evde hizmet etmek üzere eğitilmesi olağanüstü bir durum değildi. Emilia'nın ailesi saray müzisyenleriydi ve Kral Henry VIII'in isteği üzerine İtalya'dan göç etmişlerdi. Emilia'nın kendi babası, o zamanlar bir prenses olan Kraliçe Elizabeth'e ud çalmayı ve İtalyanca konuşmayı öğretmişti. Ancak, Emilia'nın ailesi artık Kraliçe'nin eğlencesi için çalışıyor olsa da, asla soylu olamayacaklardı.

Emilia yedi yaşındayken, babası öldüğünde ve annesi başka bir aristokrat aileye hizmet etmek üzere Londra'dan ayrıldığında Kontes'in yanına gönderilmişti. Anne ve babası evlenmemişti ama babası hayattayken birlikte yaşamışlardı. Emilia annesini pek iyi hatırlamıyordu, sadece gençti, babasından çok daha gençti ve kendi hayallerinde o kadar kaybolmuştu ki, Emilia daha çocukken bile ona güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Babası Baptista Bassano, Emilia ile aynı zeytin tenine sahipti ve ona passerotta-küçük serçe derdi. Babasının teybinde çaldığı melodileri hatırlıyordu, kimi unutulmaz, kimi şen şakraklı; notaların içinde nasıl kıvrıldığını. Annesinin, neredeyse üzümlere, babasının müziğinin gökyüzünden yıldızları çekip çıkarabileceğini söylediğini hatırlıyordu. Artık ailesinden geriye kalan tek şey bunlardı. Emilia, deseninin inceliklerini göremez hale gelmemek için parlatılması gereken gümüş gibi anıları düzenli olarak çıkarıyordu.

"Burada ne varmış?" diye sordu Kontes, sanki çalılıkların altındaki toprakta oynamak son derece normalmiş gibi. "Bir peri evi mi?"

"Başka bir dünya," diye onayladı Emilia. Kontes'e nereye gittiğini sormayı ve onunla gelmek için yalvarmayı düşündü.

Kontes'in ağzının bir köşesi eğildi. "Ne yazık ki ders alma zamanının geldiği bu dünyada yaşıyoruz." Kendini çitten Emilia'dan daha zarif bir şekilde kurtardı ama satranç taşlarını toplamadan önce değil. "Baron bunların kaybolduğunu anlarsa ayıya dönüşür."

Emilia, Baron'un pantolon ve ceketini giymiş, kıllı burnunun altında sert bir dantel firfır olan vahşi bir canavar hayal etti.

Kontes, Emilia'yı çenesinin altından dürterek, "Neşelen çocuğum," dedi. "Biz gittikten sonra, belki de gerçek periler gelip senin onlara yaptığın evde yaşarlar."

Emilia Kontes'in arkasına geçti. Bu kadar basit olup olmadığını, kimse izlemediğinde her şeyin mümkün olup olmadığını merak etti.

-

EMILIA, Baron'un evinde ailenin toplandığı oda olan BÜYÜK SALON'da oturuyordu. Lincolnshire'daki kır evleri Grimsthorpe'da özel dersler için ayrı bir oda vardı ama Londra'daki kütüphane Baron tarafından kullanılıyordu. Emilia dil, okuma, yazma ve dans eğitimi aldı (Emilia'nın öğretmenine, öğretmenin onla öğretebileceğinden daha fazlasını öğretebileceği anlaşıldıktan sonra müzik bırakıldı). Kontes'in kendisi de eğitilmiş olduğu için - ki bu bir kadın için normdan çok uzaktı

-Emilia'nın okumasını denetledi. Elbette İncil, ama aynı zamanda edep üzerine risaleler ve Christine de Pizan'ın

Hanımlar. Bugün Kontes, Emilia'ya Marie de France'ın "Bisclavret" adlı eserini tercüme ettirdi. Karısının sürekli ortadan kaybolmasından endişe ettiği bir baron hakkındaydı. Emilia'nın hoşuna gidecek şekilde, koca itiraf etti: zaman zaman bir kurt adama dönüşüyordu ve sadece insan kıyafetlerini giyerek tekrar bir erkeğe dönüşebiliyordu. İğrenen karısı, Bisclavret'in kıyafetlerini çalması halinde aşkını ve bedenini kendisiyle flört eden bir şövalyeye vereceğine söz verdi - baronun geri dönmeyeceğini garanti etti. Ancak kurt adam krala sadakat yemini edince, kadının planı suya düştü.

"Bu doğru olamaz," dedi Emilia, kendi çevirisinden şüphe ederek. "O aileden birden fazla kadın / Sümkürececek bir burnu olmadan doğdu ve çıplak yaşadı."

Kontes güldü. "Oui, parfait," dedi. "Peki bu şiirin mesajı nedir?"

"Erkekler hayvandır," dedi Emilia kesin bir ifadeyle. Yine Baron'u bir ayı yüzüyle hayal etti.

"Hayır, canım. Bu sadakat üzerine bir şiir," dedi Kontes. "Kadın Bisclavret'e ihanet ediyor ve bunun için cezalandırılıyor. Bisclavret ise kralına sadıktır ve bunun için ödüllendirilir."

"Yani ikisi de canavar," diye yanıtladı Emilia.

"Kadın bir kurt adamla evli kalmaya zorlanmalı mı? Değilse, kendini bu bağdan kurtarmak için hangi araçlara sahip? Dişler ve pençeler silahtır... ama bir kadının vücudu ve sevgisi de öyle." Omuz silkti. "Kurt adam olarak lanetlendiği için Bisclavret'i suçlayamazsınız. Yine de cinsiyeti tarafından lanetlenen bir kadını da suçlayamazsınız."

Emilia, "Ama burnunu kaybediyor," diye dikkat çekti.

"Bir kadın olarak hayat risksiz değildir," dedi Kontes. Emilia'nın elini kendi eliyle kapattı. "Bu da

"Neden?" diye usulca ekledi, "Sör John'la evleneceğim." Emilia adam ziyarete geldiğinde onunla tanışmıştı.

Kontes onun yanağını okşadı. "Daha sonra beni Hollanda'ya götüreceksin. Yazacağım," diye söz verdi.

Emilia gözlerinin yandığını hissetti. Satranç tahtasındaki küçük karanlık piyonu düşündü, oyunu oynayan kişinin kaprislerine göre hareket ettiriliyordu. Yine de insanlara görmek istediklerini göstermeyi öğrenmişti, bu yüzden yanağında bir gamze belirene kadar gülümsedi. "Hepinize mutluluklar dilerim," dedi.

-

Londra'da ilk fark ettiğiniz şey pis kokuydu; odun dumanı ve pişmiş et kokularına karışan vücut kokusu, dışkı ve kusmuk. Sokaklar sanki bir çocuk tarafından haritalanmış gibi düğümleniyor ve birbirine karışıyordu. Satıcılar tüylerden süt testilerine ve acele ışıklara kadar mallarını pazarlıyor, sesleri toynakların şakırtısı ve araba tekerleklerinin takırtısıyla yarışıyor. Emilia arabaların ve ara sıra dalan kuşların, yuvaları için küflü bir kabuk ya da bir iplik parçası arayan uçurtmaların yolundan çekiliyordu. Deri çizimleri çamur ve çöpten kayganlaşmış kaldırım taşlarında kayıyordu. Sızan bacaklarına paçavralar sarmış dilenciler kapı eşiklerinde oturuyor, elleriyle Emilia'nın eteklerini çekiyorlardı. Bahislerini haykıran adamlarla çevrili bir horoz dövüşünün yanından geçti; ve iki sıksa oğlan arasındaki kavga sokağa taşıdığına, bir ara sokağa daldı. Orada, eteklerini beline kadar çekmiş bir hafif etekli hızlıca para kazanıyordu. Emilia aceleyle yanından geçip giderken, kız boş gözlerle kendisiyle uğraşan adamın omzunun üzerinden bakıyordu.

Emilia Londra'dayken kuzeni Jeronimo'nun ailesini Cuma akşam yemeği için ziyaret etti. Kendisi şehrin dışında, Spitalfields'da annesi ve babasıyla birlikte büyümüş olsa da, kuzenlerinin geri kalanı Mark Lane'de, İtalyan mahallesinde yaşıyordu.

Mark Lane, düzensiz dişlerden yapılmış bir gülümseme gibi sarhoşça sıralanan iki katlı ahşap evlerle doluydu. Emilia daha köşeyi dönmeden çeşitli evlerden yayılan müzik seslerini duyabiliyordu. Neredeyse her enstrümanı çalabilirdi ama asla kuzenleri kadar akıcı olamazdı. Onun kelimeleri birbirine doladığı gibi notaları zahmetsizce bir araya getiriyorlardı; öyle mükemmel bir melodi çıkarıyorlardı ki, bir an önce dünyada var olmadığını hayal bile edemezsiniz.

Emilia nihayet içeri adımını attığında güneşin kızıl karnı kuzeninin evinin çatısını sıyrırıyordu. Jeronimo'nun oğulları Edward ve Scipio onu selamlamak için bacaklarına atladılar. Anneleri Alma güldü. "Piccolini, bırak da nefes alsın."

Kuzeni odanın ocağa yakın köşesinden, tellerini dizdiği udundan başını kaldırıp gülümsedi. "Soyluların dünyası nasıl?" diye alay etti.

Emilia, "Dün siz saraydayken olduğu gibi," dedi.

Jeronimo kayıtsız bir ses çıkardı. Bassano'ların Kraliçe Elizabeth'in müzisyenleri olarak saltanatlarının sadece onun lütfu kadar süreceğini ve bunun her an iptal edilebileceğini o da biliyordu. O zaman onlara ne olacaktı?

Emilia küçük ikinci kuzenlerinden birini kalçasının üzerinde salladı ve küçük eve göz gezdirdi. Akrabaları Kontes ve Baron kadar varlıklı değildi elbette,

Ama saraydaki rolleri sayesinde hâlâ soylu sayılırlardı. İtalya'dan getirilmiş oymalı ahşap sandıkları ve düz ahşap panjurlar yerine perdeleri vardı. Ama aynı zamanda çocuklarla birlikte uyudukları tek bir çatı katı yatakları vardı. Kontes evlendikten sonra kuzeninden kendisini yanına almasını istese bile, ona yer yoktu. O da periler gibi iki dünya arasında sıkışmış bir gölgeydi.

"Bize bir hikâye anlat Emilia," dedi küçük oğlan, Emilia'nın örgülü saç ipine uzanarak. Mark Lane'e geldiğinde halktan biri gibi giyinmişti, saçları açıktı ve iç çamaşırının üzerine sade bir eteklik giymişti.

Emilia kucağında çocukla ocağın üzerine oturdu ve kardeşinin yanına yerleşmesine izin verdi. "Bugün kiminle tanıştım biliyor musun?" dedi. "Bir peri kraliçesi."

"Güzel miydi?" diye sordu bir çocuk. "Senin gibi mi?"

Emilia güzelliğin göreceli olduğunu biliyordu. Zeytin rengi sarayda sergilenen moda soluk tenden çok uzaktı; saçları geceden daha karanlıktı; gözleri hayalet gibi bir gümüştü. Ayrı ayrı ele alındığında, özellikleri dikkat çekici ve tuhaftı. Ama bir araya geldiklerinde dikkat çekiyorlardı -erkeklerin bakışları, eşlerinin kısılmış gözleri.

"Kraliçe Elizabeth'ten bile daha güzel," dedi Emilia ve kuzeninin bir homurtu çıkardığını duydu.

Alma ona göz kırptı ve bir dolabı açarak kenarları işlemeli, katlanmış bir kare keten çıkardı. Muhtemelen evdeki en güzel eşyaydı.

"Peri kraliçesi bir arkadaşının yetim bebeğine bakacağına söz vermişti ama kocası peri kralı bebeği ondan almak istiyordu."

"Neden?" diye sordu çocuklardan biri.

Emilia bunu düşündü. Küçük kuzenleri kadar küçük olduğunu hatırlamıyordu ve Tanrı'nın yeryüzündeki hiçbir şeyin bir çocuğu ebeveynlerinden ayıramayacağından emindi.

"Çünkü peri kralı, kraliçenin bebeği çok seveceğinden ve onu unutacağından korkuyordu."

Çocuklar ona doğru eğildiler. "Ne oldu?"

"Kral... kraliçeye bir ders vermek istedi. Bu yüzden peri hizmetçisine, birini gördüğü ilk şeye aşık edecek mor bir çiçek bulmasını söyledi. Ve o çiçeği kraliçe uyurken alına sürmüş."

Alma odanın ortasındaki yara bere içindeki ahşap masanın üzerindeki işlemeli çarşafı düzeltti. "Emilia, cara," dedi, "panjurlar?"

Emilia çocuklardan ayağa kalktı ve eteklerinin tozunu alarak Baron'un sahip olduğu kurşunlu cam bölmelerden yoksun olan açık pencereye doğru ilerledi. "Ama kime aşık oldu?" diye sordu çocuklardan biri.

Dışarıda bir eşek arabası tıkırdayarak geçti. "Neden... bir eşek!" dedi Emilia ve çocuklar kıkırdayarak gülmeye başladılar.

Alma, "Bu kadar yeter," diye azarladı. "Jeronimo?"

Güneş ufku altına kaymıştı. Emilia'nın kuzeni panjurların kapalı olduğundan emin olduktan sonra şömineden gevşek bir taş çıkardı. Arkasında küçük bir kasa deliği vardı, oradan tülbente sarılı bir paket ve katlanmış başka bir keten parçası çıkardı. Elma soyar gibi tülbenti çözdü ve masanın üzerine koyduğu iki pirinç şamdanı ortaya çıkardı. Alma mumları yaktı ve başının üzerine örtmek için ketene uzandı. Emilia küçük kuzenlerinin ellerini tuttu ve başını eğerek onları masaya götürdü. "Baruch atah Adonai," Alma

ocaktan aldığı çırayla mumları yakarak şarkı söyledi. "Eloheinu melech ha-olam asher kid'shanu b'mitzvotav v'tzivanu l'hadlik neir shel Shabbat."

Amin, geri kalanlar mükemmel bir uyum içinde cevap verdi.

Yasaklanmış bir din için gizli bir dua. İspanya ve İtalya'dan gelen diğer konverso Yahudiler gibi Bassanolar da artık dünyanın gözünde Hristiyandı, kiliseye gidiyor, Meryem Ana'ya ve Kutsal Oğlu'na dua ediyorlardı.

İnsanlar görmek istediklerini gördüler.

-

MAHKEMEYE GİTMEK Emilia'ya her zaman bir gösteri gibi gelmişti. Her ne kadar büyük salonda erkek akrabalarının yanında flüt ya da lavta çalmasa da, daha çok küçükken bile bir tür çırak olarak yanında taşınmıştı. Kraliçe odaya girdiğinde yetkin bir soğukkanlılık sergilemek için verilen telaşlı mücadeleyi biliyordu; müziğin bazen eğlendirmek, bazen de arka planda kaybolmak için nasıl kullanıldığını anlıyordu. Saray mensubu olmak da pek farklı değildi.

James's'ten Whitehall'daki saraya yeni dönmüş, bu saray ile Hampton Court, Greenwich, Richmond ve Windsor Kalesi arasında mekik dokumuştı. Majestelerinin o kadar çok sırdaşı ve danışmanı vardı ki, bunların yanı sıra diğer kraliyet evlerinden gelen nedimeler ve ziyaretçiler de sarayı zaman zaman istila ediyor, enkaz ve atıklarla kirletiyordu. O zaman tüm topluluk temizlenip havalandırılırken başka bir yere taşınırdı.

Saray için giyinmek, Londra'daki İtalyan topluluğuna yaptığı geziler için giyinmenin tam tersiydi. Emilia bir hizmetçi tarafından temiz bezlerle ovulur ve ardından parfüm sıkılırdı. Uzun keten bir önlüğün üzerine bir çift body giyerdi; dış katmanı, balina kemiğinin dikey olarak dikildiği brokardan yapılmış, tomurcuklanan göğüslerinin arasından göbeğine kadar uzanan bir busk. Bedenler, deliklerden geçirilerek arkadan sıkıca bağlanmış ve dantel ve incilerle süslenmiş takma kollarla tamamlanmıştı. Kraliçe'nin renkleri olan siyah ve beyaz kat kat etekler, Emilia hışırdamadan nefes bile alamayacak hale gelene kadar kıyafeti tamamlıyordu. Saçları süslenmiş ve kafa derisine bir başlık takılarak gece bitmeden şakaklarında bir megrim oluşması sağlanmıştı. Göğüs dekoltesi olmadan Kontes'in minyatür bir versiyonu gibi görünüyordu.

Her ne kadar bundan pek memnun olmasa da Baron da toplantıya katılmıştı. "Oxford buradaysa," diye mırıldandı, büyük salonun hengamesine girmeyi beklerken, "yaptıklarımın sorumlu tutulmayacağım."

"Eğer Oxford buradaysa," dedi Kontes gülerek, "yelpazemi yerim."

Sarayın can damarı dedikoduuydu ve Oxford Kontu Edward de Vere bu bahar bol bol dedikodu yapmıştı. Nisan ayında Kraliçe'nin nedimelerinden biri -Anna Vavasour- Oxford'un oğlunu dünyaya getirmişti. Skandal Oxford'un zaten evli olması değil, bu aşk ilişkisinin Kraliçe'nin rızası olmadan gerçekleşmiş olmasıydı. Kraliçe her ikisini de Kule'ye attırmıştı ve söylentilere göre Oxford bu hafta serbest bırakılmıştı.

Baron ile Baron'un karısı Mary'nin kardeşi olan Oxford arasında hiç aşk yaşanmamıştı. Baron'un evliliğine neredeyse izin verilmiyordu çünkü Kraliçe

Oxford'un kendi karısına davranışını beğenmedi, onu zina yapmakla suçladı ve çocuklarını piç ilan etti. O, basitçe, bir jokerdi.

Işıltılı bir insan denizinin içine doğru sürüklendiler. Eğlence, maskelerden ayı avına, avluda mızrak dövüşünden Emilia'nın favorisine kadar çeşitlilik gösteriyordu: bir soylunun himayesindeki topluluklar tarafından sergilenen oyunlar. Çocukluğunun tüm alanlarını dolduran müzikle büyümüştü ve doğru sırayla doğru notaların insanı ağlatabileceğini veya havadan daha hafif hissettirebileceğini biliyordu. Aynı şey, doğru aktör tarafından doğru sırayla söylenen doğru kelimelerle de gerçekleşebilirdi.

Yine de bu geceki eğlence dans olacaktı. Emilia kuzenlerinin enstrümanlarının canlı tınlarını duyabiliyordu ama müzisyenlerin bulunduğu galeri salonun uzak tarafındaydı ve bu hengâmede onlara ulaşma şansı Uzak Doğu'ya ulaşma şansı kadardı. Uzun, dar pencereler ay ışığının hareketli dansa ortak olanların üzerine dökülmesine izin veriyordu. Dışarısı sıcak olmasına rağmen devasa bir şöminenin alevleri yükseliyordu, bu yüzden oda ter ve is kokuyordu. Bu gecenin müziği bir galliard'dı; erkeklerin kadınları kovaladığı bir kur yapma pandomimiydi. Bazen erkekler bir kadının büstünün altına uzanıp onu havaya kaldırıyor ya da kalçasını kaldırıp eşini onun üzerinde dengeliyordu. İzlemesi şok edici, yapması ise daha da şok edici olan bu dansı Kraliçe, Leicester Kontu Robert Dudley'nin gözünden düşmeden önce tam da bu yüzden onunla yapardı. Şimdi pistin ortasındaydı ve Sör Christopher Hatton'la eşleşmişti.

Bunun hoş karşılanmayacağını ya da daha kötüsü olacağını de Emilia için sıvışmak kolaydı. Başını eğerek

Odanın kenarındaki muhafızlar, daha az kalabalık ve daha serin bir yer bulmaya çalışırken Lord Archley tarafından köşeye sıkıştırıldı. Saraydaki tüm soyluları tanımasa da, bu adamla daha önce tanışma şanssızlığına uğramıştı. Neredeyse boyu kadar geniş bir adamdı, nar gibi bir burnu ve kafasını geriye yatıracak kadar sert bir bere vardı. Emilia'yı gördüğünde gözleri parladı. "Ah," dedi, nefesi bayat ve sertti. "Dişi aslan genç yavruyu gözünün önünden ayırmış."

Kontes'in erkek saray mensuplarının Emilia'ya fazla yaklaşmasını istemediği doğrudur. Archley elindeki mendili bırakıp eğildi ve eli Emilia'nın eteklerinin altından kayarak ayak bileğini sıyırdı. Emilia'nın çenesi gerildi ve geri adım attı. "Lord Archley," dedi ve reverans yaptı. Lord Arsely, diye düşündü.

"Ne güzel davranışlar," dedi. "Güneş kadar güzel bir insanda."

Emilia gözlerini devirmekten kaçındı. Saraydaki diğer tüm kadınlar gibi o da Kraliçe'ye bir saygı ifadesi olarak yüzünü beyaz pudrayla pudralamıştı. Ancak zeytin rengi tenine karşı pudra bir maske gibi duruyordu ve sadece diğerlerinden ne kadar farklı olduğuna dikkat çekiyordu. "Sadece bir kızım; güneş değilim ben," diye espri yaptı.

Archley dişlerinin arasına sıkışmış yemeği görebileceği kadar yakınına eğildi. "Yine de beni ayağa kaldırıyorsun."

Anatomik bir yükseliş yaşayan tek kişi o değildi, diye düşündü Emilia, aniden midesi bulanarak. "Hanımım çağırıyor," diye yalan söyledi ve yanından geçmeye çalıştı ama Archley'nin kolu onu belinden yakaladı. Kontes'in ona bahsettiği yerleri düşündü, bir erkeğin diziyle çözülebileceği yumuşak dokuları. Archley pelerin giyiyordu, bu yüzden Emilia onun yerine ayağını kaldırdı ve

topuğunu ayağına geçirdi. Bir an sonra körlemesine kaçımaya başladı. Bir köşeden uçtu ve başka bir beyefendiye sertçe çarptı.

"Lütfen lordum, affedersiniz," diye soludu Emilia.

Adam onu sabitlemek için omuzlarından tuttu. "Yapamam," dedi, "yolunuza çıkan kişi ben olduğum için."

Zayıf ve yaşlıydı, gümüş rengi saçları ve nazik gözleri vardı. Doubletinin brokarında altın iplik vardı, bu da onun en yüksek soylulardan biri, bir özel danışman olduğunu gösteriyordu.

"Siz Kontes Bertie'nin vesayetindesiniz," dedi. Onun Emilia hakkında belki de kendisinin bildiğinden daha fazla şey bildiğini hissetti.

Omurgasını dikleştirerek yabancının bakışlarıyla karşılaştı. "Majestelerine odadan çıktığımı söylerseniz," dedi Emilia, "ona zaten dışarıda olduğunuzu söylerim."

Adam sevinçle gülümsedi. "Biliyorsun... Sanırım yapardın."

Telaşa kapılan Emilia bir reverans daha yaptı ve dönerek dansın ateşinin yükseldiği büyük salona doğru ilerledi. Kalabalık büyük bir canavar gibi kabarıyor ve geri çekiliyordu. Emilia Kontes'i bir grup kadının arasından seçti ve onun yanına doğru ilerledi.

Kontes hafifçe gülümseyerek yere baktı. "Peki sen neredeydin?" diye sordu.

"Kuzenlerimi ziyarete geldim," diye yalan söyleyerek müzisyenlerin bulunduğu galeriye doğru bir bakış ama gözleri altın iplikli duble ceketli olan beyefendinin bakışlarına takıldı. Adam şimdi Baron'la konuşuyor, kadehinin kenarından Emilia'yı izliyordu.

Kontes evlendikten ve Hollanda'da yaşamaya başladıktan sonra Emilia, Baron ve karısıyla birlikte Londra ve Grimsthorpe arasında mekik dokuyordu. Emilia, Barones'in kendisinden pek hoşlanmadığını biliyordu ve Barones hamile kaldığında Emilia'ya bakma isteği daha da azaldı.

İşte Emilia kendini yağmur altında, üç güverteli bir ticaret kalyonunda, öleceğinden emin bir şekilde Danimarka'ya doğru yol alırken buldu.

Baron diplomatik bir göreve gönderilmişti ve Emilia'yı da yanında götürmekten başka çaresi yoktu. Onun aksine, Emilia daha önce hiç gemiye binmemişti, hele de fırtınada. Emilia yolculuğun ilk yarısını deniz tutmasıyla savaşıarak geçirdi. Bir hafta sonra dünyanın ayaklarının altında yuvarlanmasına alışmıştı ama yine de zamanının çoğunu küçük kamarasında geçiriyordu. Bazen kendisine veda hediyesi olarak verilen bir yazı kutusunu kullanarak Kontes'e yazıyordu (Hikâyelerini kâğıda dök ve bana gönder Emilia). Diğer zamanlarda ise Danimarka sarayında mümkün olduğunca göze batmamak umuduyla adab-ı muaşeret kitapları okuyordu. Şabat günü yatağının başucundaki mumu yakar ve sessizce İbranice bir dua okur, kendi zihninin gizli tapınağında ibadet ederdi.

Gemi o kadar sert bir şekilde yana yattı ki mum yuvarlanarak kamaranın ahşap zemininde yuvarlandı. Emilia bir kalyonda yangın çıkmasından daha kötü bir şey olamayacağını düşünerek muma atladı. Alev büyüyen bir su birikintisinin içinde sönerken, ne kadar yanıldığını fark etti.

Emilia sızıntının kaptanın bilmesi gereken bir şey olduğundan emindi. Geceliğinin üzerine bir örtü çekti ve kamaranın kapısını açtı.

Cehennemin kapısından içeri adım atmak gibiydi.

Yüzüne çarpan tuzlu su gözlerini yaktı. Su burada ayak bileği derinliğindeydi ve kalyonun üçüncü güvertesine açılan kapaktan daha fazlası akıyordu. Ahşap gıcırdadı, dikişlerine kadar gerildi. Emilia'nın kulaklarında parçalanan bir ağacın gürültüsüne benzer bir ses yankılandı ve ardından bir çarpışma tüm gemiyi sarstı.

Emilia terlikleri sırlıklam bir halde kalyon tekrar yan yatıp onu sertçe duvara çarpına kadar havada asılı kaldı. Genç denizcilerden biri elinde halat kangallarıyla yanından hızla geçerken başını tahtaya çarptığı yere sürttü. "Aşağıya inin leydim," diye bağırdı.

Gemi yavaş bir baleyle okyanusun dibine doğru sürüklenirken kendini küçük odada sıkışıp kalmış olarak hayal etti. Sonra çocuğun kaydırduğu merdivene döndü, eteklerini bacaklarının arasına sıkıştırdı ve tırmanmaya başladı.

Geminin merkezi üçüncü güverte, yani açıkta kalan kısımdı. Emilia daha sakin günlerde orada bir tur atmıştı ama bu farklı bir dünyaydı. Her şimşek çakışı kaosu aydınlatıyordu: Üç direktan biri parçalara ayrılmış, geminin yan tarafındaki bir korkuluğu ezmişti. Kanvas yelkenler rüzgârda serbestçe savruluyor, mürettebat onları içeri çekmek için kaybedilmiş bir savaş veriyordu. Gemi kaptanının düdüğünden çıkan emirler, fırtına tarafından bastırılıyor. Sırlıklam ve vahşi gözlü bir denizci, hala ayakta duran bir direğe bağlanmış, bir dürbünle karanlığa bakıyordu.

Bir dalga yükselip ayaklarını yerden keserek güvertede savrulmasına neden olduğunda Emilia çığlık attı. Tırnaklarıyla tırmaladı ve bir yere tutunmayı başardı.

demir bir çatal. Parşömen gibi yırtılmış adını duydu ve başını kaldırıp Baron'un dümene bağlı olan kamçıyı tutmak için dümenciyle mücadele ettiğini gördü. Baron'un üzerinde sadece keten iç çamaşırları ve pantolon vardı, yağmurun şiddetiyle vücuduna yapışmıştı. "Emilia," diye bağırdı boğuk bir sesle. "Aşağı in!"

Şiddetli yağmur ve deniz suyu onu eğimli güverteye hapsetmiş gibiydi, ta ki bir kolun onu dik tuttuğunu hissedene kadar. Bir keresinde oyma kemik flütünü çalmasına izin vermiş olan iri yarı bir adam olan gemici, Emilia'yı yanına çekti. Onu yarı sürükleyerek, yarı fırlatarak güverteden aşağı attı ve Emilia merdivenin dibinde, on santimlik durgun suyun içinde bir yığın halinde yere düştü.

Titreyen, acı çeken Emilia sürünerek küçük kulübesine geri döndü. Rüzgârın çığlığından sonraki sessizlik kulaklarını acıtıyordu. Kendini yatak olarak kullanılan brandanın üzerine attı ve bacaklarını altına katladı.

Gözleri kamaranın karanlığına alıştığında tırnaklarının yırtık pırtık olduğunu ve avuçlarında güvertedeki tahta parçalarından kalan kıymıklar olduğunu gördü. Ama asıl dikkatini çeken, ıslak gece küpeştesinin üzerinde yayılan koyu lekeydi. Emilia iki büklüm oldu ve yaranın kaynağını bulmak için vücudunu taradı. Çürük olabilecek yerleri hassaslaşmıştı ama bir kesik ya da sıyrık bulamadı. Elini bacaklarının arasına götürdüğünde parmaklarının kanla kaplı olduğunu görünce, içindeki bir şeyi ağır yaralamış olması gerektiğini anladı.

Emilia karyolaya uzandı, kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Dudakları sessizce kıpırdadı, o gece ikinci kez tanrısına dua etti.

Burada ölecekti, ya fırtınada boğulacak ya da nefesi kesilene kadar kan kaybedecekti. Cesedi bir brandaya sarılıp deniz kızları ve deniz ejderhalarının arasına, denize atılacaktı. Sonunda, artık kimsenin çözmesi gereken bir sorun olmayacaktı.

-

GALLEON BATMADI VE Emilia ölmedi. Ama iyileşmedi de. Yavaş ama emin adımlarla kanamaya devam etti, tıpkı bir mesaneden çıkan hava gibi.

Günler sonra kalyon Helsingør limanına yanaştığında Emilia, Kraliçe Elizabeth adına Danimarka Kralı Frederick ve Kraliçe Sophie ile görüşmek üzere Baron ve küçük maiyetine katıldı.

Emilia hâlâ inşaat halinde olan Kronborg Kalesi'ne göz kırptı. Etkileyici bir şekilde yükseliyor, parlayan soluk duvarları ışıltılı bakır bir çatıyla kaplanıyordu. Ona göre, hiç de beyaz olmayan ama is ve kirden kararmış olan Majestelerinin Whitehall'undan çok daha güzeldi.

Kendilerini yenilemeleri için odalar verilmişti ki bu çok önemliydi çünkü giysileri fırtına yüzünden neredeyse yok olmuştu. Emilia otururken, İngilizce bilmeyen bir hizmetçi saçlarını kuzgun kanadı gibi parlayana kadar taradı ve karmaşık bir bulmaca şeklinde ördü. Saray giysileri kurutulup ütülenirken ona bir bornoz verildi. Ancak küçük hizmetçi Emilia'nın kadife elbiselerini giymesine yardım etmeye çalıştığında paniğe kapıldı. Çekmecesinde, bandaj olarak kullandığı vardiyadan yırtılmış bir şerit vardı. Emilia cüppenin kenarlarından tutup sıkıca kavradı ama hizmetçi anlamadığı bir şey söyleyip çekince Emilia kurumuş kanla beneklenmiş keten iç çamaşırlarıyla ortaya çıktı.

Emilia'nın yanakları yandı. Başcıkları tamamlanırken gözlerini kaçırđı ve sonra Baron'u karşılamaya gitti, kalçalarının arasındaki keten tomarını yerinden oynatmamak için hızlı, küçük adımlar attı. Vücudu siyah, etekleri beyazdı ve kanın leke yapmasından korkuyordu.

Baron taht odasının önündeki koridorda volta atıyordu. Ona değeriendirici bir bakış attı. "Bugün Kraliçe'yi temsil ediyoruz," dedi solgun gözleri onunkilerle buluşarak. "Bunu bir sınav olarak kabul edin."

Emilia'nın ağzı açık kaldı. Ne için test ediliyordu? Döndüğünde saraydaki yararlılığı mı? Danimarka hükümdarlarını, onların yeni sorumluluğı olarak geride bırakılacak kadar etkileyebilecek miydi?

Bununla birlikte, ağır panelli kapılar açıldı ve içeri alındılar. Kadife ve brokarlardan oluşan gösterişli giysileriyle saray mensupları salonu kuşatmıştı. Hükümdarlara çiçekli konuşmalar sunan başka diplomatik elçiler de vardı. Emilia, Baron'la birlikte sıranın kendisine gelmesini beklerken bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Hizmetçi kız başcıklarını o kadar sıkı bağlamıştı ki zar zor nefes alabiliyordu ve karnı sanki biri tarafından yumruklanıyormuş gibi hissediyordu. Yıldızlar görüşünün kenarlarında dans ederken, en son ne zaman yemek yediğini hatırlamaya çalıştı.

Bunun yerine, kabaşon taşlarla işlenmiş bir sandıktan keskin baharat torbaları çıkarılırken ve bir İspanyol kaşifin tören kılıcı Danimarka kralına sunulurken kendini odaklanmaya zorladı. Sıra Baron'a geldiğinde, Kral Frederick'e Kraliçe tarafından verilen onursal şövalyelik unvanı olan Garter Nişanı'nın tören takılarını taşıyan muhafızlarla birlikte tahtlara doğru ilerlediler. Karşılığında, Majesteleri için, Kral'ın Kraliçe'nin

İngiliz gemileri Danimarka sularında zarar görmeyecekti.

Baron eğildi ve Emilia derin bir reverans yaptı. İndirdiği kirpiklerinin altından kraliyet mensuplarına baktı. Kraliçe Sophie narindi, bir zamanlar Emilia'nın Grimsthorpe'daki yatak odasının penceresinin önüne yuva yapmış bir çalığı gibi. Kral Frederick çok daha yaşlıydı, her zamanki gibi. Ama eli Kraliçe'nin tahtının koluna dayanmış, parmakları birbirine kenetlenmişti. Bunda Emilia'nın kalbini küt küt attıran beklenmedik bir şey vardı.

Kral konuştu ve Baron doğruldu. Emilia da aynısını yaptı ama oda biraz dalgalandı ve tökezledi. Görüş alanının kenarından, Baron'un hatasından dolayı çenesinin seğirdiğini gördü.

Sonra bacağından aşağı kan damladığını hissetti.

Nefesini içine çekerek, kaldırım taşında bıraktığı kırmızı lekeyi örtmek için ayağını kaydırды ve terliğiyle ovalamaya çalıştı. Bacaklarını birbirine kenetledi. Göğüslerinin arasından boncuk boncuk ter akıyordu.

Dakikalar, dedi Emilia kendi kendine. Sadece birkaç dakikan kaldı ve sonra odana çekilip son nefesini verebilirsin.

Baron Fransızca konuşmaya devam etti ve Emilia da İngiltere Kraliçesi adına kürsüye gelen övgü dolu sözleri takip etti. Sonunda, Garter Yıldızı'nın bulunduğu oyma ahşap kutunun krala verilmesini işaret etti. Danimarka özel konseyinin bir üyesi kutuyu son birkaç adımda krala ulaştırdı. "Vi accepttere denne ære fra den engelske domstol. Må Guds velsignelse overøse Elizabeth Regina," dedi Kral Frederick ve kadife pelerinin üzerinde mücevherlerin ilıştırılmasını istediği yeri işaret etti.

Emilia bunun çabucak halledileceğini umuyordu. Kulaklarında bir uğultu vardı.

Ardından Kral Frederick yıldızı işaret etti ve tekrar Fransızcaya döndü. "Et maintenant, nous célébrons."

Kutlama mı? Şimdi mi?

Baron tahtlardan uzaklaşmaya başladı, Emilia'nın da aynısını yapmasını bekliyordu ama Emilia kıpırdamaktan ve körüklü eteklerinin altındaki kan lekesini ortaya çıkarmaktan korkuyordu.

Kraliçe Sophie ayağa kalkarak, "Katılıyor," dedi. Bekle. Fransızca olarak Emilia'ya adını sordu.

Emilia cevap vermek için ağzını açtı ve hemen bayıldı.

-

EMILIA UYANDIĞINDA tanımadığı bir yataktaydı, ağır bir örtü çenesine kadar çekilmişti. Onu giydiren hizmetçi köşede bir taburenin üzerinde oturuyordu ve Emilia doğrulmaya çalışır çalışmaz ayağa fırladı. Hemen taht odasındaki fiyaskosu aklına geldi. Bir muhafızın onu kollarına alıp merdivenlerden yukarı taşıdığını ve fısıltıların onu bir taç giyme töreni elbisesi gibi takip ettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Tam kapı açılıp da Kraliçe Sophie içeri girdiğinde inledi, yanında bekleyen hanımları da vardı.

Emilia reverans yapmak için ayağa kalkmaya çalıştı ama Kraliçe onu elinin tersiyle itti. "Êtes-vous bien?" diye sordu. İyi misiniz?

Alt dudağını ısırarak ağlamamak için kendini zor tuttu. Bunun bir sınav olduğunu kendine hatırlattı. Ama kraliyet ailesine yalan söylemek kesinlikle yanlıştı?

Emilia başını salladı, gözlerini yatak çarşaflarına dikti. "Je pense que..." diye başladı ve sonra sertçe yutkundu. "J'ai peur de mourir." Öleceğimden korkuyorum.

Bunun üzerine bekleyen hanımların hepsi gülüşlerini tüylü yelpazelerin arkasına saklayarak kıkırdadı. Emilia evinden uzakta, böylesine acımasız bir ortamda ölmenin ne kadar adaletsiz olacağını düşündü.

Kraliçe Sophie şaşkınlık içinde yatağın yanındaki küçük tabureye tırmandı ve kenarına oturdu. "Le Baron a dit que vous n'avez pas de mère." Baron anneniz olmadığını söyledi.

Arkasındaki hanımlardan birine işaret etti, o da bir farenin rüyasında görebileceği minyatür bir yastık çıkardı. Kraliçe onu Emilia'ya uzattı. Aslında içi kurutulmuş yosun görünen bir şeyle doldurulmuş küçük bir keseydi.

"Ölmüyorsun," dedi Kraliçe, ona neler olduğunu açıklayarak - kelebek bedeninin çocukluk kozasından yükseldiğini, akış arasındaki haftaları sayabildiğini, bazı bitkilerin içindeki donuk ağrıya yardımcı olacağını söyledi.

Emilia yüzünü buruşturdu. "Ne baş belası ama," diye mırıldandı.

İngilizce konuşmuştu ve Kraliçe Sophie tercüme etmesi için hanımlarından birine döndü. Sonra Kraliçe başını salladı. "Mais non," diye düzeltti. "C'est un cadeau."

"Hediye mi?" Emilia alay etti. Ne hediyesi?

Kraliçe'nin dudakları kıvrıldı, Havva'nın Adem'e omzunun üzerinden attığı, Antik Yunan'da Sirenlerin kullandığı, Medusa'nın bir adamı taşla çevirmeden bir an önce verdiği gülümsemenin aynısıydı. "La puissance," dedi. Güç.

GALLEON'un direği dönüş yolculuğu için onarılırken haftalar geçti ve Baron bu zamanı Kral'ın gözüne girmek için kullandı. Kraliçe Sophie'nin söz verdiği gibi, Emilia kısa süre sonra Kral Frederick'in Danimarka'nın zenginliğini ve komutanlığını sergilemek için düzenlediği şenliklere katılacak kadar iyi hissetti - yirmi dört çeşit yemek, sipariş edilen oyunlar, gürültülü müzik ve dans ve sonsuz şarap fıçıları.

Kral'ın bilgi ve güzellik açlığını doyumak için çağrılan sanatçılar ve bilim adamları gibi başka konuklar da vardı. Bir akşam, devasa salonda, Emilia oyuncuların o anda delirmiş gibi görünen efsanevi bir prensin, Amleth'in hikâyesini canlandırmalarını izledi. Emilia takip etmek için çok uğraşıyordu ama gösteri Danca'ydı ve saat neredeyse gece yarısıydı. Gizlice bir esnemeyi örtbas etti.

Arkasından bir ses ağır aksanlı bir İngilizceyle konuştu. "Amleth ismi, biliyorsun, aptal anlamına geliyor."

Dönmeden gülümsemesini gizledi. Emilia, "Planı pek de sağlam görünmediği için belki de uygun," diye fısıldadı.

Saxo'nun hikâyesinden uyarlanan oyun, Jutland'ı yöneten iki kardeş hakkındaydı. Kardeşlerden biri kralın kızı Gerutha ile evlenmiş ve Amleth adında bir oğulları olmuştur. Kıskançlık içindeki diğer kardeş kardeşini öldürmüş, kardeşinin dul karısıyla evlenmiş ve tahta çıkmıştır. Bir sonraki kurbanın kendisi olacağından emin olan Amleth, intikamını planlarken sahte bir delilik numarası yaptı.

Emilia güzel bir kadın -ya da bu durumda peruklu ve etekli genç bir erkek oyuncu- gibi öne doğru eğildi

Amleth'in gerçek niyetine ihanet etmesi için onu baştan çıkarmak üzere gönderilmişti. Kadın Amleth'in tarafını tuttuğunda, kalabalık alkışladı.

Daha sonra kral, Amleth annesini aceleyle yeniden evlendiğİ için azarlarken Kraliçe Gerutha'nın odasını dinlemesi için bir casus gönderdi. Amleth casusu öldürdü, cesedini parçaladı ve vahşi bir yaban domuzu tarafından yenmesi için bıraktı.

"fke nöbeti," diye mırıldandı arkasındaki adam.

Emilia kıkırdadı. "Efendim," diye mırıldandı, "hikyeyi benim için mahvedeceksiniz."

"Konusunu yaban domuzlarından alan bir masal mahvedilebilir mi?"

Gerisi abuk geçti: Kral, Amleth'i İngiltere'ye, alıcıyı onu idam etmeye yönlendiren bir notla gönderdi; Amleth mektubu, onun yerine refakatçilerinin öldürülmesi gerektiğini söyleyen bir mektupla değİştirdi. Kendi cenazesini sırasında Danimarka'ya geri dönen Amleth sonunda amcasını öldürdü ve hükümdar oldu.

Oyunu bitirip Kral ve Kraliçe'nin önünde eğildiklerinde coşkulu bir alkış dalgası oyuncuları yuttu. şimdi gökyüzü utangaç bir pembeye dönene kadar saatlerce lüks bir yemek servis edilecekti.

Arkasındaki adam, "Yemek sırasında bana eşlik etmenizde ısrar ediyorum," dedi. Emilia gülümseyerek ilk kez ona doğru döndü.

Bir burnu eksikti.

Bunun yerine, özelliğinin olması gereken yere cilalı altın bir üçgen yapıştırılmıştı.

Bisclavret, diye düşündü Emilia acıyla, Kontes'le birlikte çevirdiğİ Fransız Ortaçağ şiirini hatırlayarak.

Eğildi. "Tycho Brahe, hizmetinizdeyim."

Emilia bunun tamamen yanlış olduğunu biliyordu; o Danimarka Kralı'nın gözdesiydi, kendisi ise hiç kimseydi ve bu nedenle onunla tanıştırılan kişi kendisi olmalıydı, böylece onunla konuşmak istemezse konuşmayı reddedebilirdi. Ama yine de törende duracak gibi görünmüyordu. "Emilia Bassano," dedi hızlı bir reverans yaparak.

Özenle giyinmişti ve kızıl saçlarının yanı sıra protezin altında ters V şeklinde iki uzun kuyruğu olan bir bıyığı vardı. Ona yemek salonuna kadar eşlik etmesi için kolunu uzattı. "Bir kılıç dövüşü," dedi.

"Pardon?"

"Nasıl kaybettiğimi merak ediyorsun." Boştaki elini kaldırarak yüzünü daire içine aldı. "Rostock'taki üniversitede. Kuzenimle hangimizin daha iyi matematikçi olduğu konusunda tartışıyorduk." Bakışlarını Emilia'ya doğru kaydırды ve sırttı. "O kazandı... burun farkıyla."

"Demek matematikçisiniz?" diye sordu.

"Bir astronom," diye düzeltti. "Ve siz, sanırım, bir tiyatro aşığısınız?"

Emilia, "Her türden hikâyeyi seviyorum," dedi.

"O halde üretimimiz hakkında ne düşündüğünüzü bilmeliyim."

Cevabını düşündü. "Bunu doğru buluyorum," dedi, "çünkü bir aptalın nadiren bir tehdit olduğu düşünülür. Yine de oyunun kusurları var."

Gökbilimci durakladı, kaşları kalktı. "Kusurlar mı?"

"Amleth'i baştan çıkarmak için gönderilen genç kadın onun yerine bıçak bile kullanmadan hayatını kurtarıyor. Bu ilgi çekici bir karakter değil mi? Ama yine de ne adı konur ne de tam olarak geliştirilir. Ve Danimarka kralının kızı Gerutha

-Her iki kocasından da üstün olmalıdır. Ama o oyunda bir nesne, özne değil. Konuşmasına izin verilseydi," -Emilia arsızca gülümsedi- "gün ağarmadan önce ilk yemeği yiyebilirdik."

Brahe başını geriye attı ve güldü. "Bir gün bu hikâyenin senin versiyonunu okuyacağım ve hiç şüphesiz bu versiyonu geçecek."

Ortasında uzun bir tahta masanın bulunduğu ziyafet salonuna girdiler. Bir uçtan diğerine kırmızı brokar bir dil yalıyor, üzerinde birada pişirilmiş geyik eti ve uskumru tabakları, kızarmış tavuk ve kabuklu deniz ürünleri turtaları, ballı tartlar ve ekmek pudingi bulunuyordu. Her tabakta tahta bir siper vardı ve Emilia Tycho Brahe'nin onu bir tanesine doğru yönlendirmesine izin verdi. Kolunu masanın karşısında oturan iki beyefendiye doğru salladı. "Kuzenler, sizi bu akşamın en güzel eğlencesi olan zekâsı ve cazibesıyla Bayan Bassano ile tanıştırayım."

Teknik olarak metres değildi, çünkü kibar bir kadın değildi. Ama oyunu sona erdirecek eli ortaya çıkaramayacak kadar çok eğleniyordu.

"Ben Rosenkrans, hanımefendi." Sarı saçlı bir adam hızlı bir selam verdi.

Daha uzun boylu ve kel olan ikinci adam da onu takip etti. "Guldensteren."

Yemeklerini yerlerken Emilia gökbilimciye döndü. "Gökyüzünde gördüğünüz en görkemli şey nedir?" diye sordu.

Bir an için düşündü. "Neredeyse on yıl önce yeni bir yıldızı işaretledim. Venüs'ten daha parlaktı ve ayın ötesinde, daha önce hiç böyle bir yıldızın olmadığı bir noktada ortaya çıkmıştı. Ona bir süpernova dedim, çünkü yeni ve parlaktı."

"Hâlâ görebiliyor muyuz?" Emilia hevesle sordu.

"Artık değil, hanımefendi. Ama hala hissedilebilir. Görüyorsunuz, o zamana kadar tüm bilginler ve bilim adamları dünyanın uyumunun sabit ve eskimeyen yıldızlar tarafından inanıyordu. Ama benim yıldızım, benim süpernovam? Aksini kanıtladı. Bu, Göklerin değişebileceği ve değişebileceği anlamına geliyordu. Ve eğer bu doğruysa... o zaman dünyanın kendisi de değişebilir."

Emilia anlaşılmaz bir şekilde oyundaki isimsiz kadını düşündü ve ona ne olduğunu merak etti. Acaba o da bir başkasının oyununda piyon olduğu için delirmiş olabilir miydi? "Böyle bir şeye inanıyor musun?" Sözleri o kadar yumuşaktı ki gözden kaçabilirdi. Ama Tycho Brahe başkaları tarafından görülemeyen şeyleri görmekte iyiydi.

Ciddiyetle başını salladı. "Kesinlikle, leydim."

Yıldızları yeniden yazan bu adamın bakışlarıyla karşılaştı. "Ben de öyle," diye nefes aldı.

-

İNGİLTERE'YE DÖNÜŞ YOLCULUĞU olaysız geçti. Orada, bunaltıcı yaz yerini sonbahara bırakıyordu ve Kontes'ten gelen bir mektup onu bekliyordu. Mektupta Amsterdam'daki evlerini sahiplenen bir sokak kedisinden bahsediyordu. Emilia mektubu okuduğunda, Kontes'in hikâyeyi anlatan sesini duyabiliyordu ve kelimeleri ezberleyene kadar tekrar tekrar taradı.

Varışlarından iki gün sonra Baron Kraliçe'yi görmeye gitti. Döndüğünde Emilia'yı çağırarak seyahat için giyinmesini ve çalışma odasına gelmesini söyledi. Emilia odanın eşliğinde duraksadı, bakışları bitmemiş bir oyunun ortasındaki satranç tahtasına takıldı. Eski peri şahı Oberon'un şah mat etmesine iki hamle kalmıştı.

Baron, sırtı ona dönük, elleri cüppesinin arkasında kenetlenmiş bir şekilde duruyordu. "Konuşmamız gereken bir konu var, Emilia," dedi. "Burada kalman doğru olmaz, anlıyorsun değil mi?"

"Evet lordum," diye kabul etti. Baron'un karısının yakında doğum yapacağını biliyordu. Doğal olarak yakında Grimsthorpe'a doğru yola çıkacaklardı.

"Benimle kalman doğru olmaz," diye açıkladı. "Sen artık çocuk değilsin. Ne de olsa kız kardeşim senin yaşındayken evlendi. Danimarka'da Majesteleri için bir övünç kaynağıydın. Kontes seni konuşma becerileri ve diller konusunda çok iyi eğitti." Bakışları başka yöne kaydı.

Emilia sustu. O zaman evlenecek miydi?

Başı dönüyordu. Talibi kim olacaktı? Yakışıklı mı olacaktı? Nazik mi? Zengin mi? Yolları saraydaki bir maskeli baloda mı kesişmişti, yoksa bu evde mi?

Baron boğazını temizledi, yüzü alev alevdi. "Ustalaşman gereken tek bir yetenek kaldı," dedi. "Ve sonra bir adama büyük mutluluk getireceğinden hiç şüphem yok."

Baron onu bekleyen arabaya götürürken Emilia'nın midesi bulandı. Baron'a hakkında bir şey sormaya çok korkuyordu, yoksa onu nankör bulabilirdi. Çeyizi yoktu, bu da belki Kontes'in ya da Baron'un kendisine küçük bir pay ayırmış olabileceği anlamına geliyordu.

Kadın konuşmak için cesaretini toplayana kadar araba kaldırım taşlarının üzerinde bir süre takırdadı. "Lordum," dedi usulca. "Daha sonra söylemeyi unutursam diye... çok teşekkürler."

O cevap veremedi araba sallanarak durdu. Baron dışarı çıktı ve çamurlu yolda şaşkın şaşkın duran Emilia'ya elini uzattı. St. Helen'deydiler.

Bishopsgate, Londra'nın yabancılarla dolu bir bölgesi.

Emilia, Baron'u dar bir binaya doğru takip etti. Kapıyı üç kez tıklattı ve bir hizmetçi kapıyı açtı. En azından kentsoylular, diye düşündü Emilia. "Lordum," dedi hizmetçi başını sallayarak ve içeri girmeleri için kenara çekildi.

"Ah, tesoro, belki de seni içeri almamalıyım ve bana işkence ettiğin gibi yokluğumla sana da işkence etmeliyim." İtalyan aksanıyla bezenmiş bu ses, merdivenlerden onlara doğru süzülen kadına aitti. Öğle vakti olmasına rağmen uyuyor olmalıydı. İpek bir bornoza sarınmıştı ve altında bir şalvarı bile yoktu. Çiçek şeklinde yakut bir tokası olan üçlü bir inci dizisi takıyordu. Emilia'nın o güne kadar gördüğü en büyük göğüslere ve pençe gibi tırnaklara sahipti.

Eğer bu yeterince şok edici değilse, Baron kızın kendisini ona doğru çekmesine ve ağzını onunkine bastırmasına izin verdi.

Emilia'dan küçük bir nefes kaçtı. Bir metresi olması sürpriz değildi; saraydaki çoğu erkeğin vardı. Ama bu metreslerin kim olduklarını, nerede yaşadıklarını, kendilerini destekleyen beyefendileri eğlendirmedikleri zamanlarda ne yaptıklarını hiç düşünmemişti.

Kadın kendini Baron'dan kurtardı ve Emilia'nın önünde durdu. Dudakları pürüzlüydü; gözlerinin köşelerinden sürme akıyordu. Korkunç ve ürkütücüydü ama o kadar güzeldi ki Emilia başını çeviremedi. "Demek öyle," dedi. "Aradığın bu mu?"

"Emilia," dedi Baron. "Bu Isabella. Önümüzdeki birkaç ay boyunca sana ders verirken onunla kalacaksın. Onun talimatlarını iyi dinleyeceğine inanıyorum."

Kaba bir baş hareketiyle oradan ayrıldı. Emilia arabanın uzaklaştığını duyabiliyordu, toynakların fırtınası.

"Hmm," dedi Isabella, Emilia'nın etrafında yavaş bir daire çizerek yürürken. Kendini bir örümceğin ipeğine sarılmış bir sinek gibi hissediyordu. "Seninle ne yapacağım ben?"

Bu bir soru değildi, aslında değildi, ama Emilia öyleymiş gibi davrandı. "Evleneceğim," dedi, eğer bunu söylerse doğru olacağını umarak.

Isabella'nın geniş kırmızı ağzı bir yara gibi açıldı ve içinden bir kahkaha döküldü. "Evlendim," diye tekrarladı. "Kiminle?"

Emilia'nın hayal gücü her zaman hem bir lütuf hem de bir lanet olmuştu ve birden kendini Isabella'nın giydiğine benzer bir kaftan içinde, ayakları çıplak, ağzı boyalı olarak görebiliyordu. Hiç evlenmedi, hayır.

Birden Baron'un satın aldığı kalın halının üzerinde hasta olabileceğini düşündü. Hiçbir anlam ifade etmeyen mazeretler mırıldanan Emilia dönüp evden dışarı fırladı, sokaklarda koşarken eteklerine çamur sıçırıyordu. Mark Lane'e doğru ilerlerken gözyaşları yüzüne damlıyordu. Kuzeninin evinin kapısına vurduğunda hava o kadar kararmıştı ki serseriler gölgeye, gölgeler de kâbusa dönüşmüştü.

Kapı sadece bir dilim açıldı ve sonra kırılarak açıldı. "Emilia!" Alma, kızın harap olmuş yüzünü görünce telaşlanarak bağırdı.

"Beni satıyor," diye patladı Emilia.

Alma sakın bir sesle, "Şimdi," dedi. "Nedir bütün bunlar?"

"Baron," dedi Emilia hıçkırarak. "Benden birinin fahişesi olmamı bekliyor." Masanın üzerinde Şabat mumları yanıyordu ama tek görebildiği, Latince öğretmeniyle Ovid'i öğrenmek için gayretle çalıştığı ve Kontes'in ona saraydaki sosyal politika labirentinde nasıl gezineceğini dikkatle öğrettiği idi. Ne anlamı vardı ki, eğer

Her zaman dizlerini açıp sırt üstü mü yatacak?

Bakışlarını kaldırdığında Jeronimo duruyordu ama onunla göz göze gelmiyordu. Yanaklarında iki renk lekesi yanıyordu. Kuzeni, "Sana iyi davranacak, piccolina," dedi ve o anda Emilia, geleceğine aracılık edenin Baron olmadığını anladı.

Kendi kuzeniydi.

"Sen," diye öfkelenildi. "Bunu benim için sen mi seçtin?"

"Seçmek mi?" Jeronimo alay etti. "Sanki seçenekler varmış gibi! Artık bizden biri değilsin, Emilia. Şu haline bak, süslenip püslenmişsin. Buraya gelirken soyulmamış olman bir mucize. Ama sen de onlardan biri değilsin ve asla olmayacaksın." İç çekti.

Emilia'nın kuzeni ondan bir baş daha uzundu ama çenesini kaldırıp ona baktı. "Karşılığında ne aldın?" diye sordu.

"Emilia-"

"Ne," diye tekrarladı, "ne aldın?"

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Bassanolar saray müzisyenleri olarak kalacaklar. Hunsdon da bize katılmaları için İtalya'dan bir düzine akrabamızı daha getirmemize izin verecek."

Hunsdon. Bir isim. Emilia bunu .

Ailesi tarafından, için satılmıştı.

Kendini kırılgan ve boş hissediyordu, sanki bir rüzgâr onu dağıtacakmış gibi. Başını sallayarak döndü ve kuzeninin evinin kapısını açtı.

Geceye adım attı, yıldızları bir pelerin gibi etrafına çekti ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede büyüdü.

EMILIA, Baron'un fahişesinin evine geri dönene kadar saatler geçmişti. Saldırıya uğramaması, bıçaklanmaması ya da soyulmaması bir mucizeydi, ancak o ruh haliyle bunu memnuniyetle karşılayabilirdi. Ama bu geceki kaderi bu değildi ve Isabella onu kapıda elinde bir kadeh şarapla karşıladı.

Isabella tek kelime etmeden geri çekildi ve Emilia'yı içeri davet etti. Emilia terliklerindeki çamura aldırmadan koridordaki kalın halıya bastı. Başı zonkluyordu; kendini çiğ ve derisi yüzülmüş hissediyordu.

Isabella onun elinden tutup merdivenlerden yukarı çıkardı, Emilia da kuzu gibi onu takip etti. Isabella'nın gösterdiği şeftali rengi kadife kanepeye uzandı. Kadın muazzam yatağın yanındaki masaya geçti ve sürahidenden ikinci bir kadeh şarap doldurdu. "İç," diye emretti.

Emilia'nın önünde ipek bir hışırtıyla yere çöktü ve kendi kadehinden uzun bir yudum aldı. "Fransız," dedi kadehini kaldırarak. "Ve çok pahalı. Gördüğünüz gibi her şey o kadar da kötü değil."

"Onu seviyor musun?" Emilia ağzından kaçırdı.

Bu soru Isabella'yı şaşırtmıştı. "Fark eder mi?" diye sordu. "Bu dünyada anlam ifade eden her şey bir ticari işlemdir. Baron'la olan ilişkim de buna dahil. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onun karısıyla olan evliliği de." Komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. "Benim gibi tutulmakla bir eş gibi sahiplenilmek arasında bir fark vardır Emilia. Bu fark özgürlüktür. İstedığimi yaparım ve istediğim yere giderim, aksi takdirde kendimi müsait hissettiğim sürece."

Dünya dönmeye başladı. Emilia bugün yemek yememişti, şarabı yudumlamıştı ve Isabella'nın söylediklerinin hiçbirisi doğru değildi... yine de anlamlıydılar.

Isabella ayağa kalktı ve Emilia'nın elinden kadehi aldı. "Gel," dedi. Sonra Emilia'nın bileğinden hafifçe çekiştirerek onu da ayağa kaldırdı. Yatağın yanında duran, cilalı camdan büyük bir dikdörtgen olan aynaya doğru yürüdüler. Isabella arkasına geçip ellerini Emilia'nın omuzlarına koyarken Emilia yansımasını izledi. "Bir maskeye gittin, değil mi?" Emilia başıyla onayladı. "O zaman olmadığın biri gibi davranmanın ne demek olduğunu biliyorsun. Hepimiz birer oyuncuyuz, Cara. Bu rolü kabul etmenin tek bir uyarısı var," dedi Isabella. "Kendini korumaya değer kıldığından emin ol. Bunun için de vücudunuzu bir araç olarak kullanmayı öğrenmelisiniz. Bir silah."

Isabella kollarını çekip çıkarırken, bedeninin bağcıklarını çözerken, başının üzerinden çekiştirirken, eteklerini yerde köpük köpük kaydırırken Emilia hareketsiz duruyordu. Isabella'nın eli sırtının küçük kısmında, elbisesinin içinde duruyordu.

"Ne görüyorsun?" Isabella sordu.

Emilia önünde duran şeyi katalogladı. Duruşta bir soru işareti. Bacaklar bir tayınki gibi topaldı.

Ama artık belinde, kalçalarında da kıvrımlar vardı. Küçük, yüksek göğüs uçları vardı; kız baktıkça meme uçları ketenin altında boncuk boncuk oluyordu.

Kalın siyah saçlar ve modası geçmeyecek kadar koyu olmayan ama sadece gölgede kalan bir cilt.

Kütüphaneler dolusu bilgi barındıran bir kafa. Sır saklamak için yapılmış bir ağız.

Kraliçe Sophie'nin dediği gibi: Emilia gücü gördü.

Isabella'nın elleri Emilia'nın omuzlarını yoğurmaya, düğümleri gevşetmeye ve onu başka bir elin dokunuşuna alıştırmaya başladı. "Sana bir erkeğe nasıl zevk verileceğini öğreteceğim," dedi.

Emilia aynada, göğsünden boynuna ve yüzüne doğru bir kızarıklığın tırmanışını izledi. "Kadınlara da zevk verilmiyor mu?"

Isabella'nın gözleri parladı. "Kadınlara hiçbir şey verilmez," dedi açıkça. "İstediğin şeyi nasıl alacağını öğrenmelisin." O Basamaklı için ve yan Yani o Emilia olabilir bkz.

Isabella'nın aynadaki görüntüsü de. Aynanın arasına uzanarak Isabella cüppesinin gölgesinde parmaklarını kendi kalçalarının arasına kaydırды. Emilia'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Ne olduğumuzu biliyoruz," dedi Isabella. "Ama ne olabileceğimizi bilmiyoruz."

Emilia her zaman mükemmel bir öğrenci olmuştu. Elini, ince elbisesinin altından görünen kendi koyu renkli üçgenine götürdü. Bastırdı ve nefesi kesildi.

Isabella aynanın yansımasına bakarak gülümsedi. "Allora," dedi. "Hadi başlayalım."

MELINA

Temmuz 2023

Andre, Melina'nın Washington Heights'taki en iyi arkadaşı ve oda arkadaşı olmaya devam etmenin yanı sıra eleştiri ortağı. Jasper Tolle fiyaskosundan sonra iki yıl boyunca alışveriş listesi dışında bir şey yazmamıştı. Ondan sonraki bir yıl boyunca şiir yazmayı denemiş (başarısız bir şekilde) ve bir TV pilotuna kalkışmıştı. Sonunda yeni bir oyuna başlamak için kendine izin verdiğinde, sanki bir baraj patlamış gibi hissetti. Doğa her zaman kazanacaktı.

O zamandan beri birkaç vasat oyun yazmış ve bunları bir oyuncu ajansında çalışan ve kendi oyun yazarlığı yapmayan Andre'ye göstermişti. Üniversiteden sonra, "gerçek dünya "da Siyah oyun yazarları için fırsatların olmaması onu çok korkutmuştu - bu yüzden kendini bu işe girmenin en iyi yolunun mevcut işi aracılığıyla bağlantılar kurmak olduğuna ikna etmişti. Andre ona geribildirim verirken, yorumlarında nazikti, ancak yazısının hem güzel hem de çok dikkatli hissettirdiğini söyledi. "Gerçekten iyi bir yapay zeka gibi," dedi. "Süper cilalı ama atan bir kalbi yok." Haksız da ama bu kasıtlıydı. Yıllardır yazdığı, yeniden yazdığı ve üzerinde çalıştığı tek kişisel şeyi hiç kimseye göstermemişti.

Andre onun sırrını keşfedene kadar. Birkaç yıl önce bir sabah kızın yatak odasına dalmış, onu kucaklamıştı.

dizüstü bilgisayar ve adresini yatağın üzerine bırakmıştı. "Um, merhaba?" dedi. "Başka bir isimle mi?"

Oyununun başlığı Romeo ve Juliet'e, Juliet'in etiketin içerikten daha az önemli olduğu iddiasına bir göndermeydi. Melina uyku sersemliğiyle bile dizüstü bilgisayar adamın elinden kapmıştı. "Bilgisayarım ne yapıyorsun?"

"Pedikür yaptırmak için randevu alıyorum, çünkü telefonum çalışmıyor," dedi Andre. "Birincisi, şifren asla doğum günün olmamalı. İkincisi, bu kadar iyi bir oyun yazıp da okumama izin vermeyerek ne yapıyorsun?"

"Henüz bitirmedim," dedi Melina ve sonra daha küçük bir sesle: "Beğendin mi?"

Oyun, atası Emilia Bassano hakkındaydı. Babasının onu şairden haberdar etmesinden bu yana geçen yıllar içinde, Emilia konusunda bir koltuk uzmanı haline gelmişti ve öğrendikçe, Melina ona bir ses vermeye daha da kararlı hale geldi.

Yine de tamamlamak için kendini pek ikna edemedi.

Çünkü bu hikâye, Emilia'nın hikâyesi Melina'nın kalbi, geri dönüp kalp. belki de kaderinde anlatmak olduğunu hissetti. Bunu tamamlamak bir tür hesaplaşma anlamına geliyordu: Ya bunca zaman ve tutkudan sonra iyi bir şey değilse?

Öte yandan, Melina bitirmezse, bu olasılıkla asla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

Andre başını salladı. "İşte bu," diye tahmin etti.

Melina gözlerini devirdi. "Menajerime mesaj atayım," diye şaka yaptı. "Tabii ya. Benim menajerim yok."

Böylece Andre'nin Melina'nın ışığını ya da oyununu bir çalının altında saklamayı bırakması için başlattığı kampanya başladı. Gelişmekte olan yazar gruplarına örnek göndermesi için onu rahatsız etti. Oyun yarışmaları ve saçak festivali başvuruları için banyo aynasına bantlanmış el ilanları bıraktı. Bazen, onu rahatlatmak için, oyunlarından birini gönderirdi. -Başarısı daha düşük riskler taşıyan biri.

Çünkü Melina atasını araştırırken ne kadar derine inerse, Emilia Bassano'nun sadece İngiltere'de yayınlanan ilk kadın şair değil, aynı zamanda bir oyun yazarı da olabileceğinden o kadar emin olmuştu.

Aslında oyun yazarı. Tarihteki en ünlüsü.

-

Üniversitedeki SHAKESPEARE dersinde Melina'nın profesörü on beş dakika boyunca bazı akademisyenlerin Stratford'lu adamın oyunlarını yazmamış olabileceğini düşündükleri gerçeğini geçiştirmişti. Sonra burnunu çekmiş ve Shakespeare'in resmi eğitim almadığı ya da zengin olmadığı için dahi olamayacağını düşünmenin elitistçe olduğunu söylemişti.

Melina'nın ilk içgüdüğü ani bir tepkiydi: Elbette Shakespeare kendi oyunlarını yazmıştı. O Bard'dı, tüm zamanların en büyük oyun yazarıydı.

Dersten A aldı ve bu tartışmayı hemen unuttu.

Melina mezun olduktan sonra, kendini yazamayacak kadar felçli bulduğunda, hayatta kalmak için geçici işler aldı. İşler arasında New York Halk Kütüphanesi'nin ücretsiz ve klimalı yaz aylarında ve ısıtılmalı yaz aylarında olan El Yazmaları ve Arşiv odasına giderdi.

Kış. İşte orada atasının hayatına dalmaya başladı ve kısa sürede Emilia Bassano'nun başka birinin tarihindeki bir dipnottan daha fazlası olmayı hak ettiğini fark etti.

Çok az insan Emilia'nın adını duymuştu, ama duymuşlarsa da bunun nedeni Shakespeare'in sonelerindeki Karanlık Leydi'nin kimliğine dair gizemin potansiyel bir cevabı olmasıydı: bazı şiirlerin hitap ettiği sevgili. Sonra bir gün Melina akademik bir kitapta Emilia'nın sadece sonelerin konusu değil, potansiyel olarak yazarı da olabileceğini öne süren bir bölüm okudu.

Melina aniden Shakespeare profesörünün oyunların yazarlığını sorgulayan insanlardan bahsettiğini hatırladı. Shakespeare karşıtlarının (bu grup bazen böyle adlandırılırdı) ilkinin bir kadın olduğunu keşfetti -Delia Bacon- ve zamanla ona saygın yazarlar, Yüksek Mahkeme yargıçları ve ünlü aktörler de katıldı. Önerdikleri alternatif adaylar çoğunlukla Shakespeare'in çağdaşı olan erkeklerdi.

Çoğunlukla. Ara sıra "gerçek" yazar adayı olarak bir kadının adı geçiyordu. Pembroke Kontesi Mary Sidney'den bahsedildi. Kraliçe Elizabeth'in kendisi. Ve Emilia Bassano.

Melina, kendisine bilimsel makalelerin bağlantılarını ileten ve Bassano ailesi hakkında kitaplar bulan bir referans kütüphanecisiyle arkadaşlık kurdu. Melina, atalarının Kraliçe için sahne alan müzisyen bir aileden geldiğini öğrendi. Bir kontes tarafından eğitildi ve bir genç kız için, özellikle de soylu olmayan bir genç kız için son derece nadir olan bir eğitim aldı. Emilia on üç yaşındayken Lord Chamberlain'in metresi oldu.

Londra'daki tüm tiyatroları kontrol etti. Hayatının ilerleyen dönemlerinde İngiltere'de bir şiir kitabı yayınlayan ilk kadın oldu.

Yani, evet. Shakespeare'den daha klasik bir eğitim almıştı - Shakespeare'in ilkokula gidip gitmediği bile bilinmiyordu. Emilia yaratıcı ve müzikal bir ailede doğmuştu. Elizabeth dönemi İngiltere'sinde sahnelenen tüm tiyatro oyunlarını incelemekten sorumlu Lord Chamberlain Lord Hunsdon aracılığıyla başlatılan tüm dramatik yapımlara erişimi ve bunlardan haberi vardı. Hiçbir kadının eserinin yayınlanmadığı bir dönemde tanınmış bir şairdi. Ama bunların hiçbirisi henüz bir şey kanıtlamadı.

New York'a geldikten üç yıl sonra Melina, Hamlet'in sahnelendiği bir Off-Broadway salonunda yer gösterici olarak işe başladı. Her gece gösteriyi izlerken, Shakespeare'in Danimarka hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini merak etti. Referans kütüphanecisi arkadaşına sordu ve birkaç gün sonra cevabını aldı: belirsiz, çünkü Shakespeare'in Danimarka sarayını ziyaret etmek şöyle dursun, İngiltere'den ayrıldığına dair hiçbir kayıt yoktu.

Melina amatör bir hafiye oldu. Emilia on iki yaşındayken, onu eğiten kontesin evlendiğini öğrendi. Emilia, Lord Chamberlain'in metresi olmadan önce, Kontes'in kardeşi Peregrine Bertie adında bir baronun evinde yaşarken, arafta kaldığı kısa bir zaman aralığı vardı.

O baron Danimarka büyükelçisiydi.

Emilia'nın gözetiminde olduğu o zaman aralığında yaptığı bir diplomatik görev sırasında Danimarka hükümdarlarıyla tanışmış; Hamlet'teki şatoya model olan şatoda kalmış ve iki adamla yemek yemişti

Rosencrantz ve Guildenstern adlı karakterler.

Shakespeare, Baron'la aynı sosyal çevrede bulunmuyordu; birbirlerini tanımaları pek olası değildi. Öte yandan, Emilia onunla birlikte yaşamıştı. Onun Danimarka sarayıyla ilgili hikâyelerini dinlemiş ya da -o sırada onun koruması altında bir çocuk olduğu için- onunla birlikte Danimarka'ya seyahat etmiş olabilir.

Melina o gece Hamlet'in öfkesini ve Ophelia'nın delirmesini izlediğinde, oyunu yeni bir ışık altında gördü.

Bildiği şey: Shakespeare bir aktör, bir tiyatro hissedarı ve bir iş adamıydı. Bunu kanıtlayacak pek çok belge vardı. Ama oyunların yazarı olduğunu kanıtlayan hiçbir belge yoktu.

Bildiği şey: Kadınların sahne için yazmasına izin verilmiyordu. En azından, oyun yazarlığı bir kadının tüm ailesi için skandala ve dışlanmaya yol açabilirdi. En kötüsü de, hapse girmesine neden olabilirdi.

Ayrıca şunu da biliyordu: Söz konusu tarih olduğunda, kanıtın yokluğun kanıtı değildi. Emilia Bassano'nun 1611 yılına kadar kendi adıyla yayınlanmamış olması, ondan önce başka biri olarak yazmadığı anlamına gelmiyordu.

Jasper Tolle Melina'nın özgüvenini yerle bir edeli neredeyse üç yıl olmuştu, bir oyun yazmayalı üç yıl... ama o gece, yer gösterme işini bitirdikten sonra metroyla eve gitti, dizüstü bilgisayarını açtı ve yazmaya başladı: Perde I Sahne I: Westminster'da bakımlı bir bahçe.

Yazmış: Emilia, yemyeşil zümrüt bir söğüdün kucağında, oyma bir bankta oturuyor.

NEW YORK'TA bir yazar olarak yaşamak ya gündelik bir işte çalışmak ya da böbreğini satmak demekti. Şu anda Melina, pahalı oyun yazma alışkanlığının masraflarını karşılamak için dadılık yapıyordu. Şu anki sorumlusu olan dört yaşındaki Kingsley'i az önce bırakmış ve geç kaldığı için annesinin buz gibi öfkesiyle karşılaşmıştı. Kingsley'nin saat dört buçukta biten bir oyuncu seçmesi ve saat dört buçukta Episcopal School için şehir dışında bir mülakatı vardı ki bu mülakata gitmek fiziksel olarak imkânsızdı. Melina ayrılırken, Kingsley'nin annesinin babasına iyi bir yardımcı bulmanın zor olduğunu söylediğini duydu.

Melina, Andre paylaştığı daireye vardığında, büyük bir kadeh pembe şarap ve pijamalarının hayalini kuruyordu. Ama kapıyı açtığında Andre onu bekliyordu ve bir Cuma gecesi için fazla şık giyinmişti. "Mel! Nerelerdeydin sen? Yarım saat önce annemin doğum günü yemeğinde olmamız gerekiyordu."

"Oh, Tanrım, Andre. Tamamen unutmuşum.

Tamam, hadi gidelim." "Bunu mu giyiyorsun?"

Aşağıya baktı. "Nesi var bunun?"

"Bunun nesi doğru?" Kolundan tutarak onu dairenin içine doğru çekti.

Andre dolabında küçük bir patlama gerçekleştirirken Melina yatağında oturuyordu. Bir konsinye mağazasından aldığı bir erkek gömleği ve renkli bir eşarpla ortaya çıktı. "Soyun."

Melina kargo pantolonunu ve atletini çıkardı, gömleğin içine girdi ve Andre'nin atkısını beline dolamasına izin vererek mini bir elbise yarattı. "Bu işte neden bu kadar iyisin?" diye mırıldandı.

"Eğer dolaptaysam," dedi, "ben de yapabilirim. Orada bir şey var."

Birlikte yaşadıkları yıllar boyunca Melina, Andre'nin sayısız erkeği sevdiğini ve kaybettiğini görmüştü: yarı profesyonel tenisçi, bir grunge grubunun başcısı, hedge fonu sihirbazı. Eğer bir tipi varsa, da cinsel yönelimlerini meslektaşlarından, hayranlarından ya da Andre'nin durumunda olduğu gibi ailesinden saklamaları dışında hiçbir aşkının birbirine benzememesiydi.

Onun elini tuttu. "Andre," dedi Melina. "Neden onlara söylemiyorsun?"

Onun gözlerinin içine baktı. "Neden Emilia oyununuzu O'Neill yaz konferansı için göndermiyorsunuz?"

İçini çekti, canı sıkılmıştı ve bir şey yapmak istemiyordu. "Spor ayakkabı giyiyorum," diye mırıldandı.

"Sen ," diye yanıtladı Andre.

-

MELINA, ANDRE'NİN ANNE BABASIYLA İKİ KEZ TANIŞMIŞTI. Onun kız arkadaşı olduğunu düşünüyorlardı, Andre'nin bilerek geliştirdiği bir yalandı bu. "Beyaz bir Yahudi kızla çıktığım için o kadar üzgünler ki," demişti, "sonunda eşcinsel olduğumu söylediğimde rahatlayacaklar."

Andre'nin annesi Letitia, ulusal bir sigorta acentesinde çalışıyordu ve elli çalışandan sorumlu bir yönetici olmak için basamakları tırmanmıştı. "Ve sonra," dedi tatlıya dalarlarken, "İK bana iş arkadaşlarımdan gelen geri bildirimlerin toplantılar sırasında sohbeti tıkadığım yönünde olduğunu söyledi. Tıkamak. Buna inanabiliyor musunuz?"

Letitia ellerini havaya kaldıran kocası Darnell'e baktı. "Sessiz kalmayı yıllar önce akıllıca öğrendim," dedi.

Gözlerini ona dikti. "Her neyse. Bu toplantılarda gerçekten konuştuğum dakikaları saymaya başladım ve herhangi bir erkeğin konuştuğundan çok daha azdı. Aslında, zamanın dörtte biriydi."

"Bir keresinde bununla ilgili bir makale okumuştum," dedi Melina. "Bir odada kadınlar zamanın yüzde yirmi beşinde konuştuklarında, insanlar bunun dengeli olduğunu düşünüyor. Eğer zamanın yüzde yirmi beş ila ellisinde konuşurlarsa, bu tartışmayı tekelleştirmek olarak görülüyor."

Letitia, "Belki erkekler daha akıllı olsaydı, diğer yüzde yirmi beş için açıklama yapmak zorunda kalmazdık," diye homurdandı.

"Dediğim gibi... sessiz kalmayı öğren." Darnell Andre'ye başıyla onay verdi. "Evlendiğinizde bu sana bir ders olsun evlat."

Letitia, "Dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar gerçekleşmiş olmalıydı," diye ekledi. "On yıldır birliktesiniz. Eğer ölmeden önce torun sahibi olacaksam-"

Andre, "Anne, sohbeti bölüyorsun," dedi ve ardından konuyu değiştirmek için aklına gelen ilk şeyi ağzından kaçırdı. "Baba, Mel Shakespeare hakkında bir oyun yazıyor!"

Melina, özür dilercesine omuz silkmiş olan Andre'ye ters ters baktı. "Shakespeare!" Darnell sevinçle haykırdı. Brooklyn'de bir lisede İngilizce öğretmeniydi. Othello, Venedik Taciri, Titus Andronicus, As You Like It gibi eserlerden örnekler vererek Shakespeare ve ırk üzerine bir ders veriyordu. Melina, Maya Angelou'nun sözünü ilk kez Darnell'den duymuştu: Shakespeare siyah bir kız olmalı. Sone'nin kasvetli çaresizliği 29 tuhaf görünüyordu

Şöhretinin zirvesinde olan bir şairden geliyor... ama yazarı ırkçılık, yoksulluk ya da cinsel istismar yaşamış biri olarak hayal ederseniz çok anlamlıydı.

"Oyunum aslında Shakespeare hakkında değil," diye açıkladı Melina. "Ve daha yeni başladım, gerçekten."

"Yedi yıl önce başladı," dedi Andre ve Melina onu masanın altından tekmeledi. "Yıllardır üzerinde çalışıyorsun bebeğim," dedi sertçe. "Belki insanlara fikrini anlatmaya başlarsan, fikir olmaktan çıkar ve bitmiş bir oyun haline gelir."

Melina, Darnell ve Letitia'nın beklenti dolu, kibar yüzlerine baktı ve mücadeleden vazgeçti. "Shakespeare'in oyunların yazarı olmayabileceğini düşünen insanlar olduğunu biliyorsunuz," diye başladı.

"Oxbridge'e gitmemesi hakkındaki saçmalığı mı kastediyorsun?" Darnell elini sallayarak reddetti. "İşçi sınıfından gelen tek şair o değildi. Christopher Marlowe'un babası ayakkabı imal ediyordu."

"Ama Christopher Marlowe Cambridge'de burs kazandı," dedi Melina. "Shakespeare'in tüm bu oyunları yazabilmesi için bir şeyler bilmesi gerekirdi. Felsefe, tarih, klasikler, astronomi, askeri strateji, bir sürü dil -Fransızca, İtalyanca, İspanyolca, Latince, İbranice..." Başını iki yana salladı. "Bir şekilde kendini eğitmeyi başarmış olsa bile, oyunlarda ilk elden deneyimlemeden hakkında yazamayacağı konular var."

Darnell kuşkulu görünüyordu. "Ne gibi?"

"Öncelikle hukuk bilgisi. Hukuk kütüphaneleri olmadığından, hukuk okumak için davet edilmeniz gerekiyordu. Ya da İtalya'nın coğrafyası - ülkenin iç kesimlerindeki kanal sistemini açıklayan herhangi bir rehber kitap yoktu, ama Veronalı İki Centilmen'de var. İtalya'nın

İtalya'daki Bassano'da Iago'nun Othello'da anlattığı bir fresk var ama Shakespeare'in oraya gittiğine dair hiçbir kanıt yok."

"Ama o zamanlar seyahat kayıtları yoktu ki-" "Aslında vardı. Her türlü kayıt var

Shakespeare kadar ünlü insanların gezileri."

"Yani arkasında seyahatine dair belge bırakmadığı için sahte olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Darnell alay etti.

"Hayır," diye itiraf etti Melina. "Bence William Shakespeare Stratford ve Londra'da yaşayan, bazen oyunculuk yapan ve tiyatro şirketlerine yatırım yapan bir adamdı. Ama Shakespeare'in oyun yazarı olarak ününün asılsız olduğunu düşünüyorum."

Melina, Emilia Bassano'nun adını yüksek sesle söylemeye hazır değildi. Bunun yerine, "1687'de Edward Ravenscroft adında bir oyun yazarının Shakespearein Titus Andronicus'un el yazmasını bir tiyatro topluluğuna getirdiğini, ancak başka biri tarafından yazıldığını söylediğini biliyor muydunuz?" dedi.

"Tüm zamanların en büyük oyun yazarı bir aldatmaca olsaydı, bunun son dört yüz yıl içinde ortaya çıkması gerekmez miydi?" Darnell söyledi.

"Bence bir aldatmaca tarih gibi görünebilir," diye yanıtladı Melina, "eğer mitolojiyi gerçeğe karıştırırsanız."

Darnell Andre'ye döndü. "Ona bir yüzük taksan iyi olur evlat. O akıllı bir kurabiye."

"Konuşmayı bölmek pahasına," diye araya girdi Letitia, "ben de bunu söylüyordum."

Melina Andre'ye tatlı tatlı gülümsedi. "Evet," dedi. "Bebeğim."

MELINA irkilerek uyandı ve yatak odasının penceresinden dışarı baktı. Gözleri, daha önce gördüğünü hatırlamadığı, şehrin ortam ışıklarında bile parlayan bir yıldız takıldı ve aklına olağanüstü bir düşünce geldi:

Gökler kayabilir ve değişebilir.

Dünyanın kendisi değişebilir.

Melina karmakarışık çarşafı bacaklarından itti ve dizüstü bilgisayarını aldı. Bilgisayarını açtı, bitmemiş oyununun ışıltısı yüz hatlarını aydınlatıyordu. Düşünceleri parmaklarının uçabileceğinden daha hızlı geliyordu ve şafak ufuk çizgisini ateşe verdiği halde hala yazıyordu.

Andre kapıyı çalmadan onun odasına girdi. "Hiç uyuyamadım," diye inledi. "Ya çok fazla şarap içtim ya da ailemle çok fazla görüştüm, hangisi olduğundan emin değilim." Kendini dramatik bir şekilde yatağın üzerine, gözlerini ekrandan ayırmadan okumaya devam eden Melina'nın yanına attı.

Kız hâlâ cevap vermeyince Andre ona baktı. "Alo?"

"Bitirdim. Oyunumu bitirdim." Boğazından küçük bir kahkaha fokurdadı; onu bastırmak istercesine elini ağzına götürdü.

"Ve?"

Melina ona baktı. "Andre," diye fısıldadı. "Seviyorum o."

-

ANDRE OYUNUNU OKURKEN, Melina volta atıyordu. Tost yapmaya çalıştı (ve yaktı). Adam ona susmasını söyleyene kadar mırıldandı.

kalktı. Sonunda, "Sana lisede Amerikan tarihinden kaldığımı söylemiş miydin?" dedi.

"Gerçekten mi?"

"Nefret ettim. Gözyaşı Yolu, İç Savaş, JFK suikastı, Dr. King suikastı - öğrendiğimiz her şey bir öncekinden daha berbattı. Düzeltilemeyecek bu korkunç şeyleri neden incelemek zorunda olduğumuzu anlamıyordum." Melina'ya baktı. "Şimdi anlıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Oyununuz tarihle ilgili değil. Emilia'nın başına gelenler hala her gün yaşanıyor."

"Evet," dedi Melina, sözlerinin tam da istediği şeyi ifade ettiğini bilmesini sağlayan o küçük kalp çarpıntısını hissederek. "New York'a taşındığımdan beri yirmi iki yeni yazar grubu tarafından reddedildiğimi biliyor musun? Yeterince iyi olmadığımı söyledim ama hepsi erkek sanat yönetmenleri tarafından yönetiliyor ve her zaman kadınlardan çok erkekleri seçiyorlar. Bunun sebebinin anlattıkları hikayelerin kendileriyle bağ kurabilecekleri hikayeler olması olduğunu söylüyorlar. Ancak bu tür hikayelere öncelik vermeye devam ettiklerinde, sonuçta hiç anlatılmayan pek çok hikaye ortaya çıkıyor."

"Kızım," dedi Andre başını sallayarak.

Gülümsedi. Kenara itilmiş hissetmenin nasıl bir şey olduğunu anlayan biri varsa, o da bir değil iki marjinal grubun birleştiği noktada bulunan Andre'ydi. "biliyorum. Benden çok daha fazla güce sahip bir adam tarafından zilyonuncu kez reddedildiğimde, 'Sorun değil' demem gerekiyor. Çünkü tartışan bir erkek hırslıdır, ama tartışan bir kadın sadece bir sürtüktür."

Bilgisayarından bir mesaj geldi. İkisi de dadı ajansından gelen notu okumak için öne doğru eğildiler: Kingsley'in

Ebeveynler başka bir dadı istedi, sizin güvenilirmez söylediler. Başka fırsatlar ortaya çıkarsa iletişim halinde olacağız.

"Harika," diye inledi Melina. "Ben yatağa dönüyorum. Beni 2040'ta uyandır." Başının üzerine bir battaniye çekti.

"Bu bir işaret." Andre elindeki atışı ondan çekti. "Senin dadı olmaman gerekiyor."

"Ben dahil herkes için bu zaten belliydi." "Senin bir oyun yazarı olman gerekiyor, Mel. Eğer onlar "Ne olursa olsun sana orospu diyeceğim," dedi, "sen bu unvanı hak edebilirim." "Bu da ne demek oluyor?"

"Ofiste duyduğum bir fringe festivali var. Bence oyununu göndermelisin."

"Andre-"

"En kötü ne ki?"

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece dinlemiyor muydun?"

"Olabilecek en iyi şey ne?" Andre karşı çıktı.

Melina battaniyenin dokumasını karıştırdı. "Biriyle konuşuyor. Benim oyunum."

Andre başını öne eğdi. "Gönderme zahmetine bile katlanmıyorsan, dünyada seninki gibi hikayelerin eksikliğinden şikayet edemezsin."

Aynı şeyi Andre için de söyleyebilirdi... ama Andre şikayet etmiyordu. Oyuncu ajanslarıyla çalışarak ve her gün ağ kurarak, anlatmak istediği hikayelere doğal olarak değer vermeyen bir sisteme girmenin başka bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Öte yandan, Melina şikayet ediyordu... ve bir şeyleri değiştirmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Melina kirasını ödemek için korkunç işlerde çalışmayı düşündü. Tüm öfke o hissetti karşı onun seçti

meslek sadece en saf haline damıtılmış korkuydu. "Tamam," diye kabul etti.

Andre ayağa fırladı, tartışmaya hazırdı ama sonra sustu. "Bekle, ne?"

"Evet." Melina sırtıttı. "Bugün başvuru üzerinde çalışabiliriz."

Andre'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ama önce," dedi, "şampanya."

-

Bir fringe festivaline oyun göndermek hiçbir zaman senaryonuzun bir kopyasını eklediğiniz bir e-posta göndermek kadar basit olmadı. Festival organizatörleri, özgeçmişinizden tavsiyelere ve oyunun ne hakkında olduğuna dair bir özete her şeyi talep ediyordu. Andre ve Melina omuz omuza Melina'nın dizüstü bilgisayarının başına oturmuş, bir, iki, üç şişe prosecco bitirdikçe daha da aptallaşan oyun özetleri yazmaya çalışıyorlardı. O sırada mektuplar ekranda dans ediyordu ve Andre, efsanevi bir tiyatronun hayali sanat yönetmeni Horace J. Sneed'den sahte bir tavsiye mektubu hazırlamıştı.

Birkaç saat sonra uygulama bitmişti ve Melina ile Andre de birbirlerine yaslanmadan oturamıyorlardı. Andre, eli fare altlığının üzerinde gezinirken Melina'ya baktı. "Hazır mısın?"

"Bekle, bekle," diye mırıldandı. "Yazım hataları için tekrar kontrol edeyim."

"Otuz on kez okudun," dedi Andre. "Procrash'i bırak... percast... procass... sadece gönder artık."

Melina dizüstü bilgisayar kollarının arasına aldı ve geriye doğru yatağa düştü. Klavyeyi altına sıkıştırdı

Başvuru sayfasını aşağı doğru kaydırırken gözlerini kısarak çenesini tuttu. Village Fringe, keskin ve yenilikçi çalışmalarıyla ün yapmış bir Off-Broadway tiyatro mekânı olan The Place ve onun sanat yönetmeni Felix Dubonnet tarafından sunuluyordu.

Felix Dubonnet.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı Melina, o kadar hızlı fırladı ki dizüstü bilgisayar Andre'nin karnına yuvarlandı. "Hayır, hayır, hayır, hayır."

"Ah," dedi Andre, yüzünü buruşturarak. "Bilgisayarın yine mi çöktü? Prosecco'muz mu bitti?"

"Felix Dubonnet'i tanıyor musun?" Melina sordu. "O bir içki değil mi?"

"O, sadece erkekler tarafından yazılan oyunları sahnelemekle ünlü bir sanat yönetmeni. Theresa Rebeck'in Times'ta tiyatrodaki cinsiyet ayrımcılığı hakkında yazdığı yazıyı hatırlıyor musunuz? O da karşı bir görüş yazarak tiyatro sahnesinde çok sayıda kadın olduğunu söylemişti." Melina başını salladı. "Eğer bu yarışma için başvurulardan o sorumluyorsa, ben yokum Andre. Bunu yapmayacağım."

Andre dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerine koyup otururken, "Memelerini sakınleştir Mel," dedi.

Ayılarak ona baktı. "Kadın olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

"Bu hileli bir soru mu?"

"Sürekli yargılanmak. Kıyafetleriniz için. Kıvrımlarınız için. Televizyonu her açtığınızda daha ince ya da daha güzel olmanız gerektiği söyleniyor. Bir erkekle aynı işi yapmak ve bunun için daha az para almak anlamına geliyor. Doğal olarak yaşlanırsan kendini bırakıyorsun, iş yaparsan da çabalıyorsun demek." Titrek bir nefes aldı. "Kadın olmak, bir kadın için konuşmanın söylenmesi anlamına geliyor."

Bir nefeste kendin, bir sonraki nefeste susmak. Bu da sürekli savaşmak anlamına geliyor."

Andre ona empatiyle baktı. "Köken hikâyesi farklı," diye mırıldandı, "ama bu konuda bir şeyler biliyor olabilirim."

Melina iç çekerek dizüstü bilgisayarını bir kenara bıraktı. Andre'nin neden artık yazmadığını anlamaya başlamıştı - eğer kendini reddedilmek için ortaya koymazsan, incinemezdin. "Fringe festivalini unut. Kadın olsam bile cezalandırılmayı seven biri değilim."

Andre gözlerini kırptırdı. "Ya olmasaydın?"

"Harika. Hemen hallediyorum," dedi Melina, tökezleyerek koltuktan kalkarken. "Ama önce işemem lazım. Oturarak."

Oda hâlâ dönerken, sendeleyerek banyoya girdi.

Andre ekrana ve Melina'nın Village Fringe'e yaptığı başvuruya baktı. Tek parmağıyla adının üç harfini sildi, geriye sadece takma adı kalmıştı. Mel. Aynı şeyi senaryoda da yaptı ve gönder tuşuna bastı. Bana teşekkür edecek, diye düşündü sarhoşça; sonra yastıklara yaslandı ve kendinden geçti.

Melina döndüğünde en iyi arkadaşını horlarken buldu. Dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerinde kapalıydı, son prosecco şişesi de boştu. Esneyerek kanepeye uzandı ve Andre'nin oyununu bir erkek takma adıyla sunduğundan habersiz derin bir uykuya daldı.

BAŞKA BİR ADLA Prova Senaryosu

Işıklar HUNSDON ve EMILIA'yı locada bir oyun izlerken gösterir.

EMILIA

Lordum, Kraliçe'nin maskeli balosunda tanışmamış mıydık?

HUNSDON

Evet, güzel bir anı.

EMILIA

Neden bir kadın Kraliçe ile sahneye çıkabiliyor da Rose'da sahneye çıkamıyor?

HUNSDON

Püritenler tiyatronun dinsizleri çektiğine inanır. Kazanç için oynayan bir kadın uygunsuz olurdu.

KADIN

Emilia da çıkar için hareket eden bir kadındı.

EMILIA

Eğer rol yapamıyorlarsa... kadınlar hiç oyun yazar mı?

HUNSDON

Emilia, eğlendirmekte asla başarısız olmuyorsun.

KADIN

O gece menüde eğlence vardı.

Tiyatro locası bir yatağa dönüşür. EMILIA, HUNSDON'a sarılır.

Orgazm olur, uykuya dalar.

KADIN

Belki de biraz okuyunca, kim olduğunu unutacak kadar uyuşurdu.

Sahne dönmeye devam ederek HUNSDON'ın çalışma odasını ortaya çıkarır.

EMILIA

("Büyük Kralın Saltanatı."

(esneme)

Diyaloglar yapmacık. Karakterler sıkıcı. Olay örgüsü sıkıcı.

KADIN

Hunsdon kadınların oyun yazamayacağını söyledi. Ama bu yazmamaları *gerektiği* anlamına gelmiyordu.

EMILIA

Bu pisliği kim yazdı?

(William... Shakespeare.

(Onu ateşe atar.)

EMILIA

1582

Emilia 13 yaşında

Emilia'nın gördüğü ilk şey ayaklardı. Kütüphanedeki ağır brokar perdelerin arasından botlar görünüyordu, Görünüşte maskeli balodan önce flüt çalma provası yapmak için gelmişti. Enstrümanını kolunun altına sıkıştırdı, parmak uçlarında kurşun camlı pencereye doğru ilerledi ve kumaşı geri çekmeye çalıştı ama bunun yerine kostümünün bir parçası olarak arkasından gelen uzun ipek kelebek kanatlarına dolandı ve kayıt cihazını düşürdü.

Ayaklardan

birinde. "Ow," dedi

bir ses.

Emilia perdeyi araladığında sırtını duvara dayamış oturan bir çocuk gördü. Kendisinden daha gençti ve kumral saçları vardı. Elinde kayıt cihazı vardı ve parlak mavi gözlerinde yaşlar vardı. "Eğer bu acıttıysa," dedi, "o zaman gerçekten zayıfsın."

"Ben zayıf değilim," dedi çocuk. "Saklanıyorum."

Boyalı ipekten bir balonun içinde onun yanına yerleşti. "Misafir için odanız var mı?"

Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Kim bu saklanıyorsun?"

"Kim değil... ne," dedi Emilia. "Seyirciler için oynamaktan hoşlanmıyorum." Ailesinin geri kalanının aksine o bir oyuncu değildi. Ama Kraliçe Elizabeth nl savaşçı kraliçelerle ilgili bu maskeyi sipariş etmişti ve finalde, herkes dans ederken o da oynayacaktı. Neden kelebek gibi giyindiği merak konusuydu.

"Kelebek olmak istemiyorsun," dedi ocuk. "Bir kont olmak istemiyorum."

Emilia bacaklarını eteklerinin altına katladı. "Belki rolleri değişebiliriz."

Yukarı baktı, umutluydu.

Saraydaki dedikoduları duymuştu; bu yeni Southampton Kontu olan geç Henry Wriothesley olmalıydı. Henüz sekiz yaşındaydı, bu yüzden yetiştirilmesini yönetecek ve evliliğini ayarlayacak olan Lord Burghley'in himayesine verilmişti.

Emilia'nınki gibi, onun hayatının gidişatına da kendisi karar veriyordu. Aradaki fark, bir noktada dizginleri eline alabilecek olmasıydı.

Ama şu anda o sadece zgn bir çocuktu.

"Ben kont olacaksam ve sen de kelebek olacaksan, flüt çalmayı öğrenmelisin," dedi Emilia. "Derin bir nefes al ve böyle fle." Uzun, sabit bir hava akımını gösterdi.

ocuk da aynı şeyi yaptı ve sonra kadın kayıt cihazını kaldırdı. "şimdi dudaklarınızı ağızlığın etrafına kapatın ve aynısını yapın."

Uzun, yüksek bir nota boşluğa doğru kıvrıldı. Kont'un yüzünde bir gülümseme belirdi. "Harika!" dedi.

Emilia başparmağını ve parmağını yerleştirdi ve tekrar üfledi. "Bu nota Si," dedi ona. "Ve bu da Sol."

Yüz ifadesi aydınlandı. "Gizli bir mesaj mı heceliyorlar?"

Kayıt cihazını aldı ve ağzına götürdü, üflerken notaları şekillendirmek için dilini ağızlığı bastırdı, parmakları ise ahşabın üzerinde dans etti. Müzik hınzırcaydı, ona bir camın üzerinde birbirini kovalayan yağmur damlalarını düşündüren bir nota çağlayanı. Emilia üç yaşından beri çalışıyordu, bu yüzden zahmetsizdi. Şimdi, elleri kayıt cihazını tutarken, Isabella ile olan derslerini düşündü. Farklı türden bir asa hayal etti, parmakları bir enstrüman gibi bir adamın sikini çalışıyordu, nefesi onun etrafında sıcaktı. Şimdiye kadar hepsi sadece bir alıştırma olsa da, yakında bir gün gerçek olacaktı ve bu onu yakmış gibi kayıt cihazını bırakması için yeterliydi.

Ancak genç kont onun varoluşsal krizini görmedi... Sadece müzik yeteneğini gördü. "Vay canına," diye küfretti, hayretle. "Sen lanet olası bir bülbülsün."

Emilia belli belirsiz gülümsedi. "Daha çok kelebek gibi."

Kütüphanenin kapısı açılıp Kraliçe'nin nedimelerinden biri içeri girdiğinde bir hareketlilik oldu. Leydi Leighton Emilia'ya uzun uzun baktı ve tam önünde durdu. "Emilia Bassano. Nerelelerdeydin?"

Emilia ayağa fırladı. "Tam burada," dedi.

Southampton ayağa kalktı, onun beklenmedik kurtarıcısı. "Özür dilerim leydim. Bana müzik dersi veriyordu."

Leydi Leighton şüpheyi kaşlarını çatı ama o bile yaşı ne olursa olsun bir kontu görmezden gelemezdi. Çocuğa bir reverans yaptı ve ardından kolunu Emilia'nınkinin arasından geçirerek onu öne doğru çekti.

"Pratik yapmak mükemmelleştirir lordum," dedi Emilia, dudakları seğirerek.

Southampton'ın şeytani gözleri parladı ve göz kırptı. Büyüdüğünde çok güzel ve tehlikeli olacaktı. "Belki bir gün bu iyiliğinin karşılığını verir ve sana bir şeyler öğretirim."

"Dört gözle bekliyorum," dedi Emilia ve kendini kütüphaneden dışarı sürüklenmeye bıraktı.

Leydi Leighton'ı onun yokluğunda paniğe kapıldığı için suçlamıyordu. O da ablası Lettice gibi Kraliçe'nin özel odasında çalışan bir leydiydi. Ancak Lettice, Majestelerinin en sevdiği flört nesnesi olan Leicester Kontu ile gizlice evlenmişti ve Leydi Leighton muhtemelen kendisinin de saraydan sürülmekten bir adım uzakta olduğunu düşünüyordu.

Daha da önemlisi, Leydi Leighton'ın amcası Lord Hunsdon'dı, Emilia'nın takas edildiği adam.

Kendisinin koruyucusu olacak adam hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye çalışmıştı. Henry Carey -Lord Hunsdon- Kraliçe'nin kuzeniydi, Mary Boleyn ve William Carey'nin oğluydu, gerçi o zamanlar annesi de Kral 8. Henry'nin metresi olduğu için bu pek çok spekülasyona konu olmuştu. Kraliçe tarafından şövalye ilan edilmişti ve Lord Chamberlain olarak görev yapıyordu; şehirde Tiyatro, Perde ve Gül'de sergilenen oyunlardan, o gece sunulacak maskeye ve akrabalarının saray müzisyenleri olarak tutulmasına kadar tüm eğlencelerden sorumluydu. Emilia'dan kırk üç yaş büyüktü.

Taşrada yaşayan karısıyla da arası açıktı.

İşte bu noktada Emilia hikayeye dahil oldu.

"Amcan mı?" Emilia sordu. "Bu gece burada olacak mı?"

"Elbette," dedi Leydi Leighton. "Bu onun görevi."

Emilia, Lord Hunsdon'un evi Somerset House'a ne zaman götürüleceğini Baron'dan öğrenmeye çalışmıştı ama Baron çocuğunun doğumu için ülkedeydi ve bu geceki şenlikler için daha yeni dönmüştü. Kraliçe Emilia'nın katılmasını istemişti çünkü maskeli balo erdemli savaşçı kadınları konu alıyordu ve bir erkeğin müzik eşliğinde oynaması uygun olmazdı.

Emilia'ya öyle geliyordu ki, Majesteleri bir kadının bir ülkeyi yönetmekte bir erkek kadar yetenekli olabileceğine herkesi ikna etmek için epey zaman harcamıştı. Bir keresinde Kontes ona, Kraliçe'nin üvey kız kardeşi Mary'nin hükümdarlığı sırasında ev hapsindeyken yazdığı bir şiiri göstermişti. Pencereye bir elmasla kazınmıştı:

Şüphelendiğim çok şey
var, Hiçbir şey
kanıtlanamaz. Quoth
Elizabeth mahkum.

Emilia, sizi silmeye çalışanlara karşı en iyi intikamın basitçe var olmak olup olmadığını merak etti. Ne olursa olsun, Kraliçe Elizabeth hala hükümdardı ve bunun gibi gösteriler herkese bu gerçeği hatırlatmak içindi.

İki muhafız bir kapıyı açarak onları diğer bekleyen hanımların sıraya girdiği bir ön odaya aldı. Gösterinin beklentisi, yıldırımın yaklaştığını haber veren havadaki bir şarj gibiydi.

Bol miktarda mum, elbette kendisini oynayacak olan Kraliçe Elizabeth de dahil olmak üzere kadınların boyalı yüzlerine gölge düşürdü.

"Ah," dedi Kraliçe, Emilia'ya bakarken dudakları hafifçe kıvrıldı. "Küçük kelebeğimiz kozasından çıkıyor."

Kraliçe ağır oymalı bir sandalyede oturuyordu. Altın bir zırh giymişti ve mücevherler ince metal işçiliğini süslüyordu. Yüzü kar gibi solgundu, Emilia'nın teninden olabildiğince farklıydı. Saçları, tepesinde çivili bir taç bulunan bir miğferin etrafına sarılmıştı. İntikamcı bir meleğe benziyordu -şiddetli, heybetli, ele geçirilemez. Emilia hemen en derin reveransını yaptı, gözlerini yere indirdi. "Ben bir kelebeğim Majesteleri ama asla bir Hükümdar olamayacağım," diye espri yaptı.

Bu söz Kraliçe'nin çok hoşuna gitti ve "Hayır, sadece yakında iyi bir hizmetçi olacak" diye cevap verdi. Ona eşlik eden iki hanımefendi ellerinin arkasından güldüler.

Emilia'nın yüzü yandı. Görünüşe göre Kraliçe bile pozisyonundaki yakın değişimden haberdardı.

Kraliçe ayağa kalktı ve oda sessizliğe gömüldü. "Gelin," dedi. "Daha fazla beklemeyelim."

Emilia maskeyi hangi oyun yazarının yazdığını bilmiyordu ama alışılmışın dışında bir şekilde başlamıştı; cadı kılığına girmiş erkek oyuncuların oluşan bir grup kalabalığın arasından süzülüyor, lordlara çarpıyor ve kadınların çığlık atmasına neden oluyordu. Aktörlerden biri bir flaş potu düşürdü ve büyük salonun ortasında kırmızı bir duman yükseldi. Cadılar ellerini tavana doğru eğerek, günahları yüzünden dinsizleri yakmaya gelen, ufuk kadar geniş kanatları olan bir ateş yılanını çağırdılar. "Uyanın ey iğrenç ruhlar, ortaya çıkın... Kimsenin sizi bastırmaya gücü yetmeyecek..."

Bunun üzerine trompet sesleri duyuldu ve kostümlü nedimeler teker teker odaya süzüldüler. Romalıları karşı ayaklanmaya liderlik eden Boudicca buradaydı. Judith,

Holofernes'in kesik başını taşıyor. Zenobia, Mısırlıları fethediyor. Kadın savaşçılar hep bir ağızdan, ateşli nefesi büyük salonun üzerine yerleştirilmiş bir tiyatro aletinden yükselen ateş yılanına döndüler.

Bu Emilia'nın işaretiydi. Kayıt cihazını çalarak içeri girdi ve gelişi büyük bir tezahüratla karşılanan Kraliçe'nin önüne geçti. Majesteleri canavarı öldürmek ve ülkeyi kurtarmak için bir kılıç salladı.

Hiç kimse sizi bastırma gücüne sahip olamaz... ancak bir kadın yapardı.

Emilia bir pavane çalmaya başladı ve notaları kar taneleri gibi düştü, spiral çizdi, kalınlaştı, odayı örttü. Bekleyen hanımlar ve Kraliçe görkemli bir dans sergileyerek ateş yılanını sonunda alt ettiler.

Performansın sonunda Emilia'nın bestesi hızlı bir galliard'a dönüştü. Diğer müzisyenler -kuzenleri- de katıldı ve kalabalık sanatçılara doğru kabarak gösterinin bir parçası haline geldi. La volta dans etmeye başladılar, Kraliçe kenarda durup saray mensuplarının övgülerini kabul ediyordu.

Emilia kayıt cihazını indirdi. Saray müzisyenleri gecenin geç saatlerine kadar devam edecekti ama kendisinin eğlencedeki rolü resmen sona ermişti. Bakışlarını kaldırdığında tanıdık birinin ona baktığını gördü: saraya son gelişinde onu Lord Archley'den kurtaran yaşlı beyefendi. Onun Baron'un yanında, odanın diğer ucunda durup kendisini izlediğini hatırladı.

Ve birdenbire biliyordu.

Adam yaklaşırken Emilia'nın kalbi kadar hızlı çarpıyordu ki herkesin duyabileceğinden emindi. Isabella'nın ona gösterdiği müstehcen illüstrasyonları hayal çalıştı, ama

yüzüyle üst üste bindirilmişti. Dublörün altında vücudunun nasıl görüldüğünü ve hortumunun altında bacaklarının solgun ve sıska olup olmadığını merak etti.

"Emilia," dedi bir ses sertçe ve gözlerini kırptırdığında Baron'un yanında durduğunu gördü. Onu dik tutmak için dirseğinden tuttu, doğrudan ona bakmak yerine Lord Chamberlain'in genel yönünü işaret etti. "Lord Hunsdon," dedi, "Emilia Bassano'yu takdim edebilir miyim?"

Hunsdon onun elini tuttu ve parmak uçlarını dudaklarına götürdü. "Canım," dedi. "Beni bir dansla onurlandırır mısın?"

Kayıt cihazını onun elinden alıp bir uşağa verdi. Baron elini kürek kemiklerinin arasına koyup onu yatağını paylaşacağı bu yabancıya doğru itene kadar donup kalmıştı. Adam yaşlı, diye düşündü.

İleri doğru tökezledi ve Hunsdon onu yakaladı. "Kaldırım taşları kaygan olabilir," dedi.

Nazik biri.

Onu dansçı kalabalığına doğru götürdü ve la volta'ya katıldılar. Bu adımlar da Isabella'nın derslerinin bir parçasıydı. Emilia'nın bir fahişe olarak çalışması sadece yatak odasında değil, kahvaltı masasında, sarayda ya da bakıcısının onu getirmeyi seçtiği her yerde gerçekleşirdi. Konuşmaları kristal gibi çınlardı. Her sosyal zarafette akıcı olacak ve her yeni dansın adımlarını bilecekti. O bir cilaydı, onu parlatmak için yaratılmıştı.

"Gösteri yapmaktan hoşlanıyor musun?" Hunsdon ona sordu.

Ne soru ama. Cevap ama yine de hayatı artık bir performans değil miydi? "Hikâyeleri hayal eden kişi olmayı tercih ederim," dedi Emilia.

"Peki başka nelerden hoşlanırsınız?"

Onunla göz göze gelmedi. Kontratlar imzalanmış, düzenlemeler yapılmıştı. Bu bir kur yapma değildi; bir oldubittiydi. "Bunun ne önemi var?"

"Bu önemli," dedi. "Ve bu o kadar da zor bir soru değil. Önce ben başlayayım: Bahçe işlerinden zevk alırım. Ve müzikten."

Ve bende zevk bulacaksın.

"Peki ya arzularınız?" diye tekrar denedi.

"Daha iyi yabancılar olmamızı arzu ediyorum," diye ağzından kaçırdı ve hemen elini ağzına kapattı.

Ama Hunsdon kızmak yerine sırıttı. Kadının kostümünün ipek kanadını kopardı. "Belki de sen kelebek değilsin, eşek arısısın."

Emilia kendine rağmen dudaklarında bir gülümseme hissetti. "İğneme dikkat etsen iyi olur."

"Benim çarem onu koparmak olurdu."

Kendisini yatak odası konuşması sanatında eğitmiş olan Isabella'yı düşündü.

Emilia kirpiklerini indirdi, rolüne sorunsuzca girdi. "Eğer aşk sana kaba davranırsa, sen de aşka kaba davran. İğnelemek için iğneleyin aşkı."

"Sen" -Hunsdon güldü- "hoş bir sürprizsin." "Beni tanıımıyorsunuz."

"Ama yapacağım." Elini sıkarak onu diğer dansçılardan uzaklaştırdı. Oda ne kadar kalabalık olursa olsun, Emilia ikisinin etrafındaki boşluğun daraldığını hissetti. Isabella buna özgürlük diyordu ama Emilia'ya kilitli kalmak gibi geliyordu.

parmağını çenesinin altında hissetti ve bakışlarıyla buluşması için onu zorladı. "Aklından geçenleri söyle, Emilia."

Bu onu şaşırtmıştı, çünkü istediği muhtemelen onun bedeniydi. "Neden ben?" diye sordu.

Gözleri yumuşadı. "Endişeli olduğunun farkında değilim. Ben ayrı kaldığımız günleri sayarken bile senin onlara değer verdiğini biliyorum." Omzunun üzerinde duran bir bukleye uzandı ve onu parmağına doladı. "Yine de bir gün varlığıma içerlemek yerine, varlığımdan keyif almanı isterim."

Emilia yutkundu. Ona doğruyu söylemişti; o da aynısını hak ediyordu. "Gerçek aşkın yolu hiçbir zaman düzgün gitmedi," diye itiraf etti.

Lord Hunsdon gülümsedi. "Neden sen?" dedi ve sonunda onun daha önceki sorusuna cevap verdi. "Çünkü beni genç tutacaksın."

-

Adamın kışındaki İKİ HAYALET ELDİVEN, yatağın duvara çarpmasına neden olacak şekilde aşağı yukarı hareket ediyordu. Adamın elleri kendisine hizmet eden fahişenin göğüsleriyle doluydu, bacakları adamın sırtına sarılmıştı. Kadın ayakkabılarını bile çıkarmamıştı.

Emilia yüzünü duvardaki gözetleme deliğine dayadı. Isabella da küçük ön odaya tıkılmıştı. İzlemiyordu ama zaten her şeyi daha önce görmüştü.

.

Emilia lojistiği anlıyordu - neyin nereye gittiğini - ve bu noktada, partnerinin daha uzun süre dayanmasını isteseydi, bitişik odada sırt üstü yatan kadına bazı numaralar bile önerebilirdi. Ama Emilia'nın görebildiği kadarıyla fahişe bu işin mümkün olduğunca çabuk bitmesini istiyordu.

Isabella bunu ayarlamıştı... Tanıdığı bir genelevin madamıyla bir ders. Bu, Emilia'nın Lord Hunsdon için şımarık bir mal olmadan sekse en yakın olabileceği şeydi. Isabella, masumiyetin bir meta olduğunu açıklamıştı. Emilia ondan sadece bir kez vazgeçebilirdi. "Yanlış değil mi," diye fısıldadı Emilia Isabella'ya, "ona söylenmediği halde onu izliyor olmamız?"

"Sevgilim, bunun için fazladan para ödeyecek erkekler var."

Emilia gözlerini kırptırdı. Tam öğrendiğini sandığı anda hiçbir şey bilmediğini fark etti.

Adam bir coşku arpejiyle işini bitirdi, kadının üzerinden indi ve pantolonunu yukarı çekti. Deri ceketinin kuyruklarını aşağı çekti ve küçük bir kese çıkararak kadının yanındaki saman yığınının üzerine bir bozuk para attı. "Ta, luv," dedi kadın ve esnedi.

Isabella gözetleme deliğini kapatacak çitayı kaydırıldı. Sıkışık odalarından sürünerek çıktı ve Emilia da onu takip etti. "Eee?" Isabella, merdivenlerden bir adamı çeken başka bir açık renk eteklinin geçtiğini söyledi.

"Bu... dağınık. Ve onursuz."

"Bu kafanı korumakla ilgili," dedi Isabella. "Sen kendininkini korursun, lord da kendininkini kaybeder."

Emilia kaşlarını çattı. Bir süre sonra, "İki sırtı olan bir canavara benziyorlardı," dedi.

Isabella bunu düşündü ve omuz silkti. "Haksız değilsin."

Genelevden çıkarken Isabella madama teşekkür etti ve sonra Emilia'yı Londra'da ender görülen mavi kuşlu bir günün aydınlığına götürdü. Bu da başka bir sürprizdi; çiftleşmenin sadece uykudan önce değil, günün ve gecenin her saatinde gerçekleştiği gerçeği. Isabella'nın yanında yürürken,

bir duvar ustasının başını çevirdiğini gördü, sonra da bir arabacının. Şehrin bu bölgesinde iyi giyimli iki kadın anormaldi ama erkeklerin bakmasının nedeni bu değildi. Isabella'nın dolgun vücudu ve dekolte elbisesi, Emilia'nın çarpıcı gözleri ve siyah saçlarıydı. Bu adamlara göre onlar, ulaşamayacakları bir raftaki tatlılardı.

Bugünlerde Emilia sokakta yabancıların yanından geçerken kendini onların seks yapıp yapmadıklarını, ne sıklıkla ve kiminle yaptıklarını merak ederken buluyordu. Sanki kendisine gizli bir cemiyetin şifresi verilmiş ama henüz kullanmamış gibi hissediyordu. Terli, iri yarı ve Emilia'nın kendisinden çok da yaşlı olmayan duvar ustasına baktı. Şapkasını çıkardı ve göğsüne doğru tuttu.

Yanakları kızaran Emilia, ağzına bir mendil tutmuş olan Isabella'ya yetişmek için acele etti. "Bu toz," diye mırıldandı. "Hangisi daha kötü bilmiyorum, bu mu yoksa çamur mu?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Otçu kadına," dedi Isabella. "Böylece çiçekleri getirebilirsin."

Emilia'nın kaşları çatıldı. "Ne çiçeği?"

Isabella küçük bir dükkânın önünde durdu. Emilia içeride papatya, sarı ve lavanta salkımlarının dizili olduğu geniş kırışları görebiliyordu. Sarımsak ipleri örülmüş ve duvarlara asılmıştı. Yaralı ahşap bir masada, lekeli önlüklü bir kadın pirinç havan ve havan tokmağıyla özenle öğütüyordu.

"Hatırlıyorsun," dedi Isabella, "bebeklerin nasıl yaratıldığını." Emilia gözlerini devirdi.

"Bir görev vardır, bir de zevk. Bir varis yaratmak bir görevdir. Sorunsuz yakınlık ise zevktir."

Isabella dükkâna girdi, tepesinde bir zil şingırdıyordu. Kadın gülümsedi, dişsizdi. "Canım," dedi havanelini yere bırakarak. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum. Bu ay geç kaldın."

"Sadece benim ziyaretimde," diye cevap verdi Isabella yüzünü buruşturarak. "Yine de sayılabilecek bir yerde değil." Eteklğini kaldırarak, kan kaybettiği hafta boyunca lekeleri gizlemek için giydiği kırmızı kombinezonunu ortaya çıkardı.

Otçu kadın ellerini önlüğüne sildi. "İhtiyacınız olan şeyi size ayırdım," dedi ve dükkânın arka tarafına, bir perdenin arkasına doğru koştu.

Emilia dolaştı, parmakları kurumakta olan otların ve çiçeklerin kırılgan yapraklarını okşadı. "Biberiye, hercai menekşe, rezene... columbine," diye mırıldandı ve Isabella'ya döndü. "Buranın daimi müşterisisiniz.... İnsanlar seni cadı olmakla suçlamıyor mu?"

Isabella güldü. "Bütün kadınlar öyle değil mi? Hata bizim semender gözü ve kurbağa derisiyle büyü yaptığımızı sanan erkeklerde, oysa ihtiyacımız olan tek şey bedenlerimiz ve zekamız."

Otçu kadın elinde iple bağlanmış ve narin sarı çiçeklerle taçlandırılmış iki küçük demetle yeniden ortaya çıktı. "Lütuf otu," dedi. "İlahi müdahale için."

Isabella onları ondan aldı ve bir bozuk para takas etti. Bir demeti Emilia'ya uzattı. "Bu senin için, biraz da benim için."

"Çok güzel," dedi Emilia.

Isabella şakacı bir tavırla desteden bir sap çekip Emilia'nın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seninkini farklı bir şekilde takabilirsin," dedi. "Ama ben benimkini mersin, defne ve şarapla karıştıracağım."

Dükkândan çıktıklarında Isabella kolunu Emilia'nın koluna . Sazan balığının fiyatı konusunda hizmetçisiyle tartışan bir balıkçının yanından geçtiler ve bir kiremitçinin çatıdan aşağı attığı molozların yanından sıyrıldılar. Emilia, "Zevki sağlamak ve sonucu önlemek neden kadının işi anlamıyorum," dedi. "Bizim bundan çıkarımız ne?"

Isabella yolun ortasında durdu ve yaya trafiğinin etraflarında dolaşmasına izin verdi. "Güvenlik," dedi, yüzü birden ciddileşmişti. "Arkadaşlık. Koruma." Daha yakına eğildi, sözleri alçak ve sertti. "Bu tür düşüncelerini bana söyleyebilirsin ama yarından itibaren bunları susturmayı unutma. Bu, yemeklerini seçebileceğin bir ziyafet değil. Ya sana sunulanı alırsın ya da aç kalırsın. tadını çıkar, yoksa az önce izlediğimiz fahişe gibi kendini sırt üstü yatarken bulursun."

Emilia'nın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Yarın mı?" diye fısıldadı, duyduğu tek kelimeydi bu.

Isabella'nın bakışları yumuşadı. Eldivenli eliyle Emilia'nın yanağını okşadı. "Yarın," diye onayladı.

-

EMILIA'NIN yeni eviyle ilgili ilk izlenimi, buranın kanlı bir şato olduğuydu. Hiç şüphesiz koridorlarında kaybolacak ve yıllar sonra birileri onun kurumuş iskeletini bir mahzende ya da şarap mahzeninde bulacaktı. Somerset House, Strand üzerinde iki katlı taş bir cepheye sahipti ve arkasındaki duvarlarla çevrili avlu nehre kadar uzanıyordu. Bir saray gibi görünüyordu çünkü bir saraydı: Kraliçe Elizabeth'in evi, birkaç yıl önce Lord Hunsdon'a hediye edene kadar.

Onu almaya gelen at arabası o güne kadar bindiği en süslü araçtı, o kadar iyi yaylanmıştı ki tahta tekerleklerin altındaki kaldırım taşlarının sarsıntısını neredeyse hiç hissetmiyordu. Kapının üzerinde Hunsdon'un arması vardı; siyah çubuklu gümüş bir kalkan ve onu kesen üç gül.

Araç durduğunda eldivenli elleriyle eteklerini düzeltti ve kapının açılıp bir hizmetlinin onu aşağı indirmesini bekledi. Çenesini kaldırdı ve gitmeden önce ona sıkıca sarılıp fısıldayan Isabella'yı düşündü: Sanki sahibiymişsin gibi davran.

En güzel saray giysilerini giymişti ama saçları Whitehall'da olduğu gibi arkaya doğru toplanmamıştı. Styx nehri gibi sırtından aşağıya dökülüyor, kıvrıla kıvrıla aşağıya iniyordu. Uzun dalgalı saçlar denenmemiş bir genç kızın işaretiydi.

Ve, diye düşündü Emilia, deli kadınlar.

Evin devasa kapısına gelince yukarı baktı. Yine arma sergileniyordu, ama Hunsdon arması da buradaydı - bir kuğu - ve sloganı: Comme je trouve.

Benim bulduğum gibi.

Emilia bunu düşündü. Hunsdon onu bulmuştu ve şimdi onu alacaktı.

Ağır kapı açıldı ve içinden cüppeli bir hizmetçi çıktı. Emilia taş merdivenli ve daha fazla hizmetçinin olduğu, kiminin temizlik yaptığı, kiminin çiçek vazolarını yerleştirdiği, kiminin de apliklerdeki mumları değiştirdiği geniş bir odaya girerken hizmetçi Emilia ile göz göze gelmedi. Bu ona Grimsthorpe'daki arı kovanlarını hatırlattı, tüm sakinler onun gibilerle uğraşmayacak kadar çalışkandı.

Bir erkeği baştan çıkarmak için giysilerini en iyi nasıl çıkaracağı konusunda eğitim almıştı; erotik şiirler okuyabilirdi.

İtalyanca; yorucu bir günün kalıntılarını temizlemek için uduyla rahatlatıcı bir melodi besteleyebilirdi. Ama bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu.

Emilia kemerli pencerelerden süzülen öğleden sonra ışığını izledi. Belki de yeterince hareketsiz kalırsa bir heykelle karıştırılabilirdi.

"Ah! Hanımefendi!" Uzun boyu kadar yuvarlak bir kadın aceleyle Emilia'ya doğru koştu. Belinde baş hizmetçi olduğunu gösteren ağır bir anahtarlık takıyordu. Isabella'nın eviyle Somerset House arasındaki mesafe yok denecek kadar az olmasına rağmen, "Yolculuğunuzdan sonra tazelenmek istemiş olmalısınız," dedi. Belki de bu, Emilia'ya aksi söylenene kadar odasında kalması gerektiğini söylemenin bir yoluydu.

Baş hizmetçi, Emilia'nın onu takip ettiğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakarak geniş merdivenden yukarı doğru yürümeye başladı. "Ne kadar da küçüksün, değil mi?" diye mırıldandı. Emilia onu zar zor duydu. Duvarları kaplayan resimlere bakmakla meşguldü; hepsi de Hunsdon'un uzun, dar yüzüne ve yüksek alnına sahip olan kadın ve erkeklere. Gözleri onu takip ediyor gibiydi.

"Lord Hazretleri bu odayı hazırlattı," dedi hizmetçi, bir kapının kilidini açarak. "Uşaklar sandıklarınızı getirecek, Bess de leydinizin hizmetçisi olacak. İsterseniz onu yukarı gönderebilirim."

Emilia'nın gözleri tonozlu tavandan soluk ham ipek duvar kağıdına, oradan da taze krem renginde kadife bir kontrpiyesi olan devasa bir kare olan yatağa kaydı. Tuvalet masasının üzerinde gümüş saplı bir fırça, parfüm şişeleri ve filigranlı bir el aynası vardı. Odada o kadar çok hava ve ışık vardı ki Emilia kendini uçuyormuş gibi hissetti.

Eğer bu bir kafesse, çok güzel bir kafesti.

Hizmetçinin cevabını beklediğini fark etti ve gülümseyerek başını salladı. "Teşekkür ederim ama biraz yalnız kalmak istiyorum."

Kadın sallanarak odadan çıktı. "Bekle, senin adın ne?"

Kadının çenesi düştü ve iki ön dişi arasındaki geniş boşluk ortaya çıktı. "Mary, hanımefendi."

"Mary, ben Emilia," dedi. Bu muhteşem odada uyuyan kişi o olabilirdi ama Mary gibi o da Hunsdon'a hizmet etmek için buradaydı. Aralarında ince bir ayrım vardı.

Kapı Mary'nin arkasından kapanır kapanmaz Emilia eldivenlerini çıkardı ve pencereden dışarı baktı. Manzarası bir dua labirenti ve hizmetkârlar tarafından kırpılıp şekillendirilen diğer bahçelerdi. Onların ötesinde karanlık ve durgun Thames Nehri vardı. Döndü, gözleri parlıyordu ve yatağa doğru koştu, uçarcasına bir sıçrayışla şiltenin üzerine yayılarak indi. Yumuşak ve tatlı kokulu bir şeyle doldurulmuştu ve göbeğinden sırtına doğru dönerek pileli ipek tenteye baktı.

Tam anlamıyla bir kraliçeye layık bir odadaydı. Emilia birdenbire Isabella'nın anlatmaya çalıştığı şeyi anlamıştı: Bu pazarlıktan elde edeceği şey Hunsdon'ın elde edeceği şeye eşitti. Onun evindeki bir başka güzel nesne olacaktı; o da ona itirazsız bir ev verecekti.

Yumuşak bir ses duyuldu ve bir an sonra kapı açıldı. Hunsdon elini tahtaya kavuşturmuş, öylece duruyordu. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Telaşla doğruldu ve yataktan ayaklarının üzerine kaydı; terliklerini çıkarmış olması ve şimdi kalın halının üzerinde çoraplı ayaklarıyla durması bir anlık zarafetini gölgeledi. Ayak parmaklarını kıvrarak öne doğru eğildi.

Böylece etekleri üzerlerine doğru kıvrıldı. "Lordum," dedi reverans yaparak. "Burası sizin eviniz. Her yere gidebileceğinizi düşünüyorum."

Üç adım attı, bu da onu Emilia'dan hâlâ bir vücut mesafesi uzakta tutuyordu. Emilia dudağını ısırdı. Şimdi mi olacaktı? Şu anda mı?

Ne bekleyeceğini biliyordu ama bu korkmadığı anlamına gelmiyordu.

"Odadan memnun musunuz?" diye sordu. "Çok, lordum."

"İhtiyacınız olan bir şey varsa, istemeniz yeterlidir. o."

Emilia başını salladı.

Isabella'nın sesinin zihninde çınladığını duyabiliyordu. Bu erkekler sizin pasif olmanızı, tüm işi onlara yaptırmanızı istemezler. Bir eşle de böyle olur.

Kendini toparlayarak çenesini kaldırdı ve doğrudan ona baktı. Adamın üzerinde mavi şam kumaşından, gümüş düğmeli ve belinde kazayağı olan bir ceket vardı. Boynunu ve bileklerini sert keten bir bere örtüyordu. Hortumu griydi ve sanki içeri yeni girmiş gibi bir elinde deri eldiven tutuyordu. Sol elinde büyük bir yakut yüzük vardı.

Saçları gümüş rengiydi ama eskiden kızıl olduğu belliydi. Sakalı griydi ve sık kesilmişti. Onun en iyi yanının gözleri olduğuna karar verdi. En rahat elbisenizin yumuşak mavisidiler; soluk ama en güzel anılarınızla doluydular.

Emilia vücudunu çaprazlama saran bağcıklara uzandı. Derin bir nefes aldı ve düğümü çözerek çekti.

Hunsdon ona doğru o kadar hızlı adım attı ki nefesi boğazında düğümlendi. Ellerini kendi elleriyle kapattı.

Sonra yavaş ve dikkatli hareketlerle düğümü çözdü. Ağzının köşesi kalktı. "Zamanımız var, değil mi?"

Emilia yutkundu.

"Merak ediyorum," dedi kulaklarının ucu kızararak, "portakal bahçemi görmek ister misiniz?"

"Senin... portakal bahçen mi?"

"Evet." Gülümsedi. "Bitkilerim için."

"Bunu çok isterim lordum," dedi Emilia.

Hunsdon onun terliklerini giymesini bekledi ve sonra elini uzattı. Kadın kalbinin bir kez daha atması için hareketsiz kaldı ve sonra bilinçli bir şekilde parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Avucunun kendi avucuna bastırıldığı noktaya ve hafifçe sıktı.

Onu merdivenlerden aşağı indirdi ve büyük salondan geçerek evin arka tarafına, bahçelere götürdü. Bahçede lahana gülleri ve karga çiçekleri, hercai menekşeler ve uzun morlar, alıç ve ardıçtan oluşan bakımlı çitler vardı. Ahşap ve pencerelerden oluşan bir yapı, yağmurlu Londra'da güneş ışığı olduğunda her taraftan vuracak şekilde inşa edilmişti. Hunsdon kapıyı açıp onu içeri buyur ettiğinde, yüzüne bir ejderhanın nefesi gibi bir sıcaklık çarptı.

İçeride portakal ağaçları ve limon ağaçları vardı, yapraklı dallarından sarkan olgun meyveleri parlaktı. Koku taze ve tatlıydı. Hunsdon bir sulama kabını alıp ıhlamur ağacının toprak tabanına yerleştirirken Emilia nemli sıcakta tenine yapışan giysilerini çekiştirdi. "Burada çok zaman geçiriyorum," diye itiraf etti. "Kendimi en çok ellerim toprağa gömüldüğünde huzurlu hissediyorum."

Emilia, "Ve bitkilerin esprili bir sohbeta ihtiyaç duymadığını garanti ederim," diye ekledi. Sürekli sarayda olmak çok yorucu olmalıydı.

Dudakları kıpırdadı. "Gerçekten de fidelerin çoğu çok iyi dinleyicidir."

Düzgün koridorda yürüdü, saksı toprağı ve kürek uvallarıyla dolu tezgâhın yanından geçti. Bir sıra şıfalı bitkinin önünde durakladığında Hunsdon arkasından geldi -Biberiye, maydanoz, adaçayı, nane. "Bunları hizmetçiler için, şıfa olsun diye yetiştiriyorum," diye açıkladı.

Emilia başını salladı. "Karakafes otu," dedi ellerini yaprağı dokundurarak. "Ve yüksükotu... ve banotu." Ona döndü. "Bunlar zehir değil mi?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Şimdiden ölümümü planlıyorsun, öyle mi?"

Uzun bir sapın üzerinde yüzen güneşe benzeyen bir şey gördü ve daha yakından bakmak için koridorda aceleyle ilerledi. "Böylesini hiç görmemiştim!"

Hunsdon ellerini arkasında kavuşturdu. "Yeni Dünya'dan geliyor."

"Ne kadar da uygun," dedi Emilia, cam evin kalın ve nemli sıcaklığı teninde boncuk boncuk birikirken. "Kendimi tropik bir adanın kıyısına vurmuş gibi hissediyorum." İçinden bir sarmaşık geçen ahşap bir kafese doğru adım attı. Asmadan küçük kırmızı küreler sarkıyordu, derileri parlak ve dokunulduğunda sıcaktı. "Peki siz de kalp yetiştiriyor musunuz lordum?"

"Gerekıyor," dedi. "Tıpkı seni gördüğüm anda kalbimin senin hizmetine uçtuğı gibi." Bir kürenin ağırlığını avucunun içine aldı. "Buna domates denir. İtalya'ya yaptığım bir yolculuktan getirdim. Oldukça güzel ama zehirli." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi çalışma masasına doğru yürüdü ve bir hançer aldı, sonra

Emilia'nın o güne kadar gördüğü en tuhaf çiçeği kesmek için kullandı. Çivili yapraklardan oluşan bir yatağın ortasına sarımsı bir şekil yerleştirilmişti, bir fesleğen gibi pullanmıştı ve tepesinde küçük bir diken tacı vardı. Dikenler ve tüm bitkinin sivri uçları yaklaşmaya çalışabilecek herkesi uyarıyor gibiydi.

Ama Hunsdon ovali tabanından keserek masaya geri taşıdı. Dikenleri ve pulları ustalıkla kesip atarken bir yandan da konuşuyordu. "Bu ananas davetkâr olmaktan çok uzak," dedi meyveyi ikiye bölerek. "Ama önemli olan içi iken dışı neyi ifade eder ki?"

Meyvenin eti canlı ve suluydu. Hunsdon onu daha küçük parçalara ayırdı. "İyi bir bacak düşer. Düz bir sırt eğilir. Siyah bir sakal beyazlaşacak. Kıvrık bir damak kelleşecek." Emilia'ya doğru küçük bir meyve üçgeni uzattı. "Ama iyi bir kalp, canım... iyi bir kalp güneş ve aydır."

Hunsdon dilimi dilinin üzerine koydu. Şarap, şeker ve çiçeklerin karışımından oluşan tatlılık neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

-

O GECE EMILIA saçlarını yıkadı, ördü ve Isabella'nın söylediği her yere parfüm sıktı. Hizmetçiyi kovdu ve kafasında sorularla devasa yatağa baktı: Tezgahın üstünde mi olmalıydı? Altında mı? Onu çıplak mı isterdi, yoksa bir hediye gibi paketini açmayı mı tercih ederdi? Bir mumu yanık mı bırakmalı, yoksa söndürmeli mi?

Yatağın baş ucuna oturmaya karar verdi ve yorganı üzerine örttü. Işığı bıraktı

komodinden kucağına dökülürken, sıkıca kavradığı elleri teninde tırnak izleri bıraktı.

Emilia mekanikten ne bekleyeceğini biliyordu. Isabella kalçasını sertçe çimdiklemişti. " böyle," demişti, "ve sonra artık acı yok." Sadece sonrasında farklı hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu. Daha yaşlı.

Hunsdon karşısına çıplak çıktığında neler olabileceğini de düşündü. Isabella, bunun hayatının gösterisi olması gerektiğini . Kendisini dünyanın gelmiş geçmiş en erkeksi erkeği gibi hissetmesi . Dalkavukluk, demişti Isabella ona, onu her yere götürebilirdi.

Uzandı ve sonra tekrar doğrulup örgüsünü bağlayan kurdeleyi çekerek saçlarını gevşetti.

Kapıyı açmadan önce bu kez kapıyı çalmadı. Üzerinde brokar bir cübbe, başında bir kasket ve ayaklarında terlikler vardı. Baldırları çıplaktı ve derisi yarı saydamdı, soluk bir harita gibi mavi damarlı kollar üzerinde uzanıyordu. Yüzündeki çukurları ve gölgeleri abartarak korkunç bir hale getiren bir mum taşıyordu.

Emilia rahatlamaya çalıştı, gerçekten de çalıştı ama elleri tezgâha sıkıca yapıştı. "Lordum," diye mırıldandı.

Hunsdon odanın etrafına bakındı. "İyi misiniz? İhtiyacınız olan her şey var mı?"

Başını salladı, çenesini hızlıca salladı. Yatağa yaklaştı, elindeki mumu komodinin üzerine bıraktı ve ona doğru eğildi.

Gözlerini kapattı, kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve adamın ellerini yüzünde hissetti. Kuru, serin, sonbahardaki yapraklar gibi.

Onu alnından öptü ve şamdanını alarak geri çekildi. Alev sallanıyordu, başı dönüyordu.

Emilia dudağını ısırdı. "İstemiyor musun...?"

Hunsdon ona gülümsedi. "Burada daha ilk gecen," dedi, sanki bunun bir önemi varmış gibi.

Sanki o önemliymiş gibi.

-

"BUGÜN NE YAPACAĞIN?" Hunsdon Emilia'ya ertesi gün yemek odasında oturmuş öğle yemeğini yerken sordu. İlk yemek olan marşpaneler, kurutulmuş sütler ve pişmiş elmalar kaldırılmış, hizmetçiler büyük bir salata, hardallı kas kalkanı, kızarmış kaz ve zeytinli börek getirmişlerdi. Kontes ve Baron'la iyi yemek yemişti ama bu şekilde değil. Her yemek bir ziyafetti.

Emilia siperinin üzerinden ona baktı. Hunsdon'ı eğlendirmek için çağrılmadığında ne yapacağını, evdeki kendi rolünü düşünmemiştir. "Ben... bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Grimsthorpe'da nasıl vakit geçirdiniz?"

"Derslerde," dedi Emilia. "Okuma. Dans etmek. Flüt ya da lavta çalmak."

Hikâye uydurmak, diye düşündü, ama bunun bir çocuğun eğlencesi olarak görüleceği kesindi.

Hunsdon, "Tüm bunları burada yapabilirsiniz," dedi. "Ayrıca yeni giysiler için kumaş seçmenizi de rica ediyorum."

"Elbiselerim var lordum."

Gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Ve şimdi daha fazlasına sahip olacaksın."

Emilia hediyesini geri çevirerek onun hoşnutsuzluğunu riske atmazdı ama yine de huzursuzdu. Dengesiz hissettirdi. Adam ona dokunmamış, onu almamış, ilgi bile göstermemiştir.

içinde. Onu eksik bulduğu için miydi? Isabella'nın derslerine rağmen yanlış bir şey mi yapıyordu?

Yine de bir erteleme.

Adamın bıçağını bir kenara bırakıp birasından bir yudum almasını izledi. Belki de gerçekten bir arkadaş istiyordu. Buna aldırmadı. "Ya siz, efendim? Gününüzü nasıl geçireceksiniz?"

Sanki kimseye hesap vermeye ya da ilgi çekmeye alışık değilmiş gibi şaşkın görünüyordu. "Bana gönderilen oyunları inceleyeceğim," dedi Hunsdon, "ve Kraliçe için hangisinin sahneleneceğine karar vereceğim."

"Sarayda herkes rolünü oynarken Majesteleri için eğlence bulmak zor olmalı." Ayağa kalktı, göğsünü şişirdi. "Ben, tatlı Robin'iniz, en sevdiğiniz," diye mırıldandı Emilia, sesini Leicester Kontu gibi alçaltarak. "Hızlı ayaklı atlarımızla dünyanın öbür ucuna birlikte gideceğiz..." Sonra sırtıttı. "Ta ki ben gizlice kuzeninle evlenene ve sen beni sürgüne gönderene kadar."

Hunsdon bir an için donakaldı ve Emilia onun çok ileri gitmiş olabileceğini düşündü. Isabella ile saray politikaları hakkında özel olarak şakalaşmak başka bir şeydi, ama Lord Chamberlain onların dokunduğu kumaşın bir parçasıydı.

Sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bir tane daha yap," dedi. "Walsingham?"

Boynunu gererek çenesini tavana doğru eğdi, kibirli bir tavırla Kraliçe'nin baş sekreterini taklit etti. "Biliyorsunuz Majesteleri, ne kadar yüksek olursa Tanrı'ya o kadar yakın olursunuz."

Hunsdon bir kahkaha attı ve ayağa kalktı. "Hatırlat bana Emilia," dedi, "senin iyi tarafında kalmam gerektiğini."

HUNSDON HER GECE ALNINDAN ÖPÜYORDU, başka bir şey yapmıyordu. Emilia her gün saray gibi evde yapacak pek bir şey bulamadan dolaşıyordu. Bazen kendini çalışma odasına kilitliyor, okuyordu. Bazen portakal bahçesindeydi. Bazen de saraydaydı.

Bir fahişenin hayatında olabilecek onca şey arasında yalnız olacağını hiç düşünmemişti.

Bir ay sonra Emilia mutfaktaki hizmetçilerle ve atlara bakan seyislerle arkadaş olmuştu. Bahçıvanlara o kadar çok soru sormuştu ki, işten atılmamak için işlerini bitirmelerine izin vermesi için ona yalvarmak zorunda kalmışlardı.

Bir sabah, Baron'un doğancısını yırtıcı kuşlarından birini avlamak için dışarı çıkarırken bulmak için mews'e gitti. Daha önce hiç bir şahinin avını arayışını izlememişti, çünkü sadece belirli rütbedeki soyluların şahin beslemesine izin veriliyordu. "Leydim," dedi doğancı, kadın yaklaştığında şapkasını çıkararak.

John ondan daha yaşlı, ama Hunsdon'dan daha gençti; karahindiba başını andıran sarı saçları vardı. Eldivenli yumruğunun üzerine genç bir kuş tünemişti, başını ipek bir başlık örtüyordu, tüyleri küçük bir serpintiyle kırpılmıştı. "Ne kadar güzel, değil mi?" dedi Emilia.

"O, affedersiniz, hanımefendi." John öfkeyle kızardı. "Şahinler hanımefendi olur."

Daha da yaklaştı. "Neden karanlıkta kalması gerekiyor?" "Oyun gelene kadar yaptığımız şey bu."

"Yani bugün avlanacak mı?"

"Evet, umarım," dedi John. "Yaralandı ve iyileşiyor. Kanadını kırdı."

"Zavallı şey," diye mırıldandı Emilia ve şahin başını eğdi. "Şimdi her şey daha iyi mi?"

"Evet, onu etkiledim. Başka bir kuşun tüyüyle onardım." Emilia ona baktı. "Nasıl?"

"Yeni tüyün içine demir bir iğne sokarsın, diğer ucunu da kırık tüyün içine sokarsın ve onu bağlayıp en iyisini umarsın. Bugün nasıl olduğunu göreceğiz."

"Onun avını izleyebilir miyim?"

Emilia'ya sırtıttı. "Evet. Belki de gösteriş yapmak isteyecektir." Emilia'nın John'un parmaklarından geçirilmiş ve bileğine sarılmış deri kayışlara tutturulmuş ipek telleri görebilmesi için pozisyonunu değiştirdi. Şahinin bacaklarından birinde küçük bir çan vardı. "Rüzgâra karşı bir şahini serbest bırakmalısın, yoksa sana geri dönmez," dedi John, rüzgâra doğru dönerek. "Pekâlâ, güzelim," diye mırıldandı kuşa, tepesinden küçük bir ağaçkakan sürüsü geçerken. Başlığını çıkardı.

Siyah, parlak bir göz Emilia'ya odaklandı ve bir an sonra şahin ıslık çalarak ağaçkakanların olduğu yöne doğru uzaklaştı. Kuş kanatlarını kaldırıp gökyüzüne yükselmeden önce onları çırparken bir an için zaman durdu.

Şahin bir an için oradaydı, bir an sonra ise bulutların arasında bir siluete dönüştü. Zirveye, yolunun doruğuna ulaştı ve ardından bir çulluk kuşuna doğru hızla pike yaparak avını pençelerinin arasına aldı.

John koşarak şahinin daldığı yere gitti ve ölü kuşu pençelerinden kurtardı. "Aferin kızıma," dedi.

övdü, onu eldivenli bileğine yerleştirdi ve başlığı yerine taktı.

"Sıkı çalışmasının karşılığında hiçbir şey almıyor mu?" Emilia sordu.

"Avinin kellesi ona verilecek," diye söz verdi John.

Emilia şahinin kanadına nazıkçe dokundu. "Aferin sana," diye fısıldadı ve sonra başını kaldırıp şahinciye baktı. "Eğer imping işe yaramasaydı ne olurdu? Artık avlanamasaydı?"

John kaşlarını çattı. "Amacına hizmet edemeyen bir kızı tutmanın anlamı yok, değil mi?" diye sordu.

O gece Emilia yatağına uzanıp ipek rozete baktığında, onun yerine nefes kesici bir şekilde işlenmiş bir başlık gördü.

Kontes Bertie'nin kendisine verdiği yazı kutusuna uzanarak bir parça kâğıt çıkardı ve tüy kalemine yeni bir uç taktı. Küçük meşe mürekkebi kabını çıkardı. Sonra tüy kalemini kâğıda dokundurdu, kelimeler elinden kanıyordu.

şahinim şimdi keskin ve boş geçiyor

Ve alalıncaya kadar da tam teşeekküllü

olmamalı, çünkü o zaman asla yemine

bakmaz.

Başka bir yol da, benim haggard'ım.

Gelmesini ve bakıcısının çağrısını bilmesini

sağlamak için, , onu izlemek için, bu uçurtmaları

izlediğimiz gibi Vurup çırpınan ve itaat etmeyen.

Bu doğru muydu? Emilia merak etti. şahin sadece avlanmasına izin verilmesinden memnun muydu? Özgürlük hissini artık hatırlayamayacak kadar uzun süredir esaret altında mıydı?

Hunsdon, "Ne konsantrasyon ama," dedi ve Emilia'nın başı yukarı kalktı. İlgüdüsel olarak, hâlâ nemli olan sayfayı aldı ve arkasına doğru kaydıldı.

"İçeri girdiğinizi duymadım lordum," dedi.

"Kelimelerinizin arasında kayboldunuz. Mektup yazıyordun belki de?" "Bir şiir."

Başını öne eğdi. "Yazdığınızı bilmiyordum."

Yazı kutusunun kapağını açtı ve içine tüy kalemle mürekkebi koydu. "Bu sadece aptalca bir dikkat dağıtma."

"Ayetini benimle paylaşır mısın?"

Sıcaklık boynundan yukarı süzüldü. "Bugün olmaz," dedi.

"Ah." Hunsdon başını salladı. "O halde dört gözle bekleyeceğim bir şey var." Küçük bir selam verdi. "İyi geceler, Emilia."

Kapıya doğru yöneldi ve Emilia kendini yatağın üzerinden iterek odanın yarısını geçerken buldu. "Bekle."

Döndü, eli kapı kolundaydı.

"Bu oda için minnettarım lordum. Ve bu ev için. Elbiseler, ziyafetler ve bana sağladığınız diğer her şey için."

Hunsdon gerildi. "Ama...?"

"Ama acaba beni bir yere götürebilir misiniz? Herhangi bir yere."

Gözleri parladı. "Ne kadar halka açık olmak istediğinizi bilmiyordum," diye cevap verdi. "Demek istediğim şu ki: Benim için bir zevk olurdu."

Emilia, başka bir hayatta tüm yemeği kendisinin yiyebileceğini bilmeden avının başını yiyen şahini düşündü. Hunsdon'la arasındaki birkaç metrelik mesafeyi kapattı, ayak parmaklarının ucuna kalktı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Bir elini dudaklarının olduğu yere vurdu, gözlerini devirdi ve sendeleyerek bayılmış gibi yaptı. Emilia içinde bir kıkırdamanın kabardığını hissetti ve adam kapıyı arkasından kapattıktan sonra uzun bir süre onun bulunduğu noktaya baktı.

-

KRALİÇE TURNUVALARI SEVERDİ ve her ne kadar şövalyeler körelmiş mızraklarla dövüşüyor olsalar da, dövüş yine de hekimlerin avluda kalmasını gerektirecek kadar riskliydi. Emilia, Whitehall arazisindeki büyük bir köşte Hunsdon'un yanında oturmuş, kolunu onun koluna sokmuştu.

Somerset House'dan kurtulduğu için kendini o kadar neşeli hissediyordu ki, tek bir bakışla Hunsdon'la arasındaki ilişkiyi doğru değerlendiren soyluların yan bakışlarını ve fısıltılarını fark etmedi bile. Bunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi; Lord Chamberlain en güzel inci işlemeli siyah kadife dublesini giymişti ve Emilia'nın kıyafeti de onunkıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Tam anlamıyla ona iltifat etmek ve onu tamamlamak için yaratılmıştı.

Muhteşem bir Pazar öğleden sonrasındı, yarışmanın ikinci günüydü. Avlu bir renk cümbüşüydü; her yarışmacının kendine ait, bazıları gümüş iplikle işlenmiş parlak renkli bir çadırı vardı ve hepsi de tepelerinden, atlarının üzerine örttükleri kaparonlarla uyumlu flamalar sarkıtıyordu. Emilia'ya tüccarların depoları gibi görünüyordu, kumaş parçaları gökkuşağı gibi tezgâhların üzerinde açılıyordu.

Bu hafta sonu iki meydan okuyucu, kendisine Callophorus diyen Arundel Kontu ve Kızıl Şövalye Sir William Drury idi. On yedi sanık -bazıları

Emilia'nın tanıdığı ve tanımadığı pek çok kişi de yarışmadaydı. Dört kont -Leicester, Northumberland, Pembroke ve Worcester- jüri üyesiydi. Bugünkü egzersizlerden sonra en yüksek puanı alan şövalye, Oxford Kontu tarafından bağışlanan altın bir zincirle ödüllendirilecekti.

Emilia eve döndüğünde yazacağı dizeleri hayal etmeye başlamıştı bile.

Oxford turuncu taftadan bir çadırdan çıktı, güneş cilalı zırhını parlatıyordu. Her yaprağı ve gövdesinin her santimi ıslıl ıslıl parlсын diye tepeden tırnağa yaldızla kaplanmış bir defne ağacına doğru yürüdü. Bunun altında diz çöktü, eldivenli elini kalbinin üzerine koydu ve başını Kraliçe Elizabeth'e doğru eğdi.

Sonra ayağa kalkıp atına bindi ve mızrağını kaldırıp bir iyilik dilemek için uzatabileceğı kadar köşke yaklaştırdı.

Bu, şövalyelerin bir hanımefendiden bir simge (bir örtü, bir kurdele, bir eşarp) isteyip zırhlarına bağlayarak sadakatlerini açıkça gösterdikleri ortaçağ turnuvalarından kalma bir şeydi.

Kraliçe uzun bir süre ona baktı - hâlâ ona iyi gözle bakmıyordu - sonra nedimelerinden birine Oxford'a ipek bir eşarp vermesini söyledi. Kontun hizmetçisi onu bileğine, zırhının üzerine düğümledi.

"Dikkatli ol, Oxford," dedi Kraliçe. "Kalbimi kolunda taşıyorsun."

Oxford aygırı, avlu boyunca uzun bir sıra halinde birbiri ardına gömülmüş bir düzine altın çıtaya bakacak şekilde yönlendirdi. Sonra mızrağını kaldırdı ve atını harekete geçirdi. Toynaklar, toz ve parıldayan ışıktan oluşan bir bulanıklık içinde 'u avludan aşağı savurdu ve her şeyi parçaladı.

on iki çıta. Pavyonda bir uğultu yükseldi ve Emilia ayağa fırlayarak alkışladı.

Hunsdon ona gülümsedi. Kont atından inip başka bir meydan okuyucu hazırlanırken Kraliçe Elizabeth'in sesi duyuldu. "Lord Chamberlain? Konuşabilir miyiz?"

Emilia, Hunsdon'un Kraliçe'nin yanına doğru ilerleyişini izledi. İki soylu kadın, bir ziyafete göz dikmiş kargalar gibi Emilia'ya yaklaştı. Hunsdon onu korumadığı için, her zaman bir sonraki eğlencesini arayan bir sarayda birdenbire adil bir oyun haline gelmişti.

Emilia, ona koruyucu denmesinin bir nedeni olduğunu fark etti.

Kadınlardan biri uzun boylu ve kıvraktı, teni Kraliçe'ninkiyle aynı moda beyaza boyanmıştı. Uzun burnunu aşağı doğru indirerek Emilia'nın açık kahverengi tenini ve küçük bedenini süzdü. "Lord Chamberlain'in bu kadar alçalabileceği kimin aklına gelirdi?"

"Alçak mı?" Emilia karşılık verdi. "Ne kadar alçağım, seni boyalı mayıs direği? Henüz tırnaklarımın gözlerine ulaşamayacağı kadar alçak değilim...."

Sözleri ani sessizliğe karıştı ve Emilia Kraliçe'nin, Sör Walsingham'ın, Lord Hunsdon'un ve köştekteki diğer herkesin yorumunu duyduğunu fark etti.

Birdenbire sahaya fırlayan şövalyenin onu mızrağıyla ezip geçmesini diledi.

Soylu kadın ince kaşlarını kaldırdı. "Küçük olmasına rağmen çok vahşi."

Çınlayan kahkahalar Emilia'nın yanaklarının alev almasına neden oldu.

Donmuş Şövalye Sör Thomas Perrot, Kraliçe'yi onurlandırmak için pavyona doğru koştu. Ancak o hükümdarın önünde duramadan, Emilia kurdelesinden bir kurdele çıkardı

saçlarını topladı ve küpeştenin üzerine eğilerek beyaz ipek şeridi salladı. "Sizin için bir iyilik, efendim!"

Kraliçe öfkeyle titreyerek ayağa kalktı. "Beni aptal yerine mi koymak istiyor, Hunsdon?"

Lord Chamberlain'in yüzü soldu ve Emilia hatasını hemen anladı. Kraliçe'nin huzuruna çıkmak üzere olan bir şövalyenin dikkatini dağıtmak aptallıktan da öte bir şeydi. Hainlikti.

"O dünyamızda yeni Majesteleri," dedi Hunsdon. "Sizinle alay etmiyor."

"O zaman seninle alay ediyor," diye tersledi Kraliçe Elizabeth. "Onu eğitmelisiniz. Onu bir çocuk gibi şımartın, o da öyle davranacaktır."

Emilia'nın parmakları eteklerinde sıkıştı. Sanki herkes onun sırrını biliyordu: Bir fahişe olması gerekiyordu ama yine de Hunsdon'un hiç dokunmadığı bir hizmetçiydi. Hâlâ onların düşündüğü gibi bir çocuktü.

Bakışlarını kaldıracak cesareti bulduğunda, şövalye avlunun yarısını geçmişti. Kraliçe oturuyordu.

Ve Hunsdon gitmişti.

-

EMILIA, odadaki tek mum söndüğünde yatağında doğrulup irkilerek uyandı. Hunsdon'ın Somerset House'a dönmesini beklerken uyuyakalmıştı. Gece gökyüzüne bakılırsa saatler geçmişti. Brokar şalını çekti, ayaklarını terliklerin içine soktu ve koridordan Hunsdon'ın yatak odasına doğru parmak uçlarında ilerledi.

Henüz davet edilmemişti.

Kapıyı çaldı ama cevap gelmedi ve kapının tokmağını çevirip içeri baktığında sadece yanan bir ateş ve boş bir yatak gördü.

Turnuvanın ardından verilen ziyafette Hunsdon, uzun ziyafet masasının bir ucunda, Emilia'dan fersah fersah uzakta oturuyordu. Gelecek dönem Cambridge'e başlayacak olan bir kontun üçüncü oğluyla kibarca sohbet etmişti. Diğer tarafında ise çorbadan sonra uyuyakalmış bir dul kadın vardı.

Hunsdon'la sadece bir kez, o da yemeğin sonunda kısaca konuşmuştu. Somerset House'a dönmekte gecikeceğini söylemişti. Onsuz dönmeliydi.

Emilia karanlık odalarda yolundan emin bir şekilde ilerledi. Gözyaşlarının boğazını sıktığını hissetti. Somerset House'u tahliye edilmek için tam zamanında öğrenmişti.

Lord Chamberlain'in çalışma odasının kapısı aralıktı ve daha içeri bakmadan tüy kaleminin sesini duyabiliyordu. Hunsdon'ın başı yazı masasının üzerine eğilmişti, kâğıtlar üst üste yığılmış ve her santime yayılmıştı. Şömine bir şeytanın ağzı gibi parlıyordu; bir şamdan sol elinin yanındaki bazı sayfaların üzerine donyağı damlatıyordu.

"Ben de uyuyamadım," dedi başını ona bakmadan. Tüy kalemiyle birkaç satır yazı yazdı. "Biliyor musun, bazen en iyi gecenin köründe çalıştığıma inanıyorum."

Odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslandı.

"Bu," diye devam etti, sanki kız bir soru sormuş gibi, "Lord Strange'in Adamları tarafından ısmarlanan bir oyun. Onlar sahnelemeden önce, oyun yazarının kötü kopyası adil bir kopya olarak yeniden yazıldı ve incelenmek üzere bana gönderildi." Kenarına bir not karaladı. "Benim rolüm lisanslama ve sansürden ibaret.

Çoğunlukla kesintiler ve öneriler yapıyorum. Ancak sorunlu bir şey yazdığı için bir oyun yazarını Kule'ye kapatmak zorunda kaldığım zamanlar da oldu."

Emilia bir adım öne çıktı. "Sorunlu mu?"

"Haince oyunlar. Aşırı dindar. Hristiyanlık karşıtı. Kışkırtıcı." Omuz silkti. "Sansürleyemediğim tek metin bir palyaçonun söylemleridir, çünkü bunlar genellikle oyuncu tarafından o anda doğaçlama olarak ortaya çıkar." Hunsdon, Emilia içeri girdiğinden beri ilk kez başını kaldırıp baktı. "Düşünmeden konuşmak oldukça tehlikeli olabilir, değil mi?"

Emilia nefesinin kesildiğini hissetti. "Bugün yaptıklarım için özür dilerim lordum."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Biliyorum." İç çekerek diyalogun bir kısmına bir çizgi çekti.

Masanın karşısında, parmak uçları aynı kâğıdın üzerinde durana kadar ona yaklaştı. "Neden bana karşı bu kadar naziksin?"

Hunsdon kalemini yere bıraktı. "Başka türlü olmak için ne sebebim var?"

O iyi bir adam, diye düşündü Emilia. Burası için hiç de kötü bir yer değildi. Hunsdon'un yazı masasının üzerine yayılmış sayfalara baktı. Hayatı bir trajedi ya da bir komedi olarak görülebilirdi. Bu gerçekten de bir bakış açısı meselesiydi.

Emilia bir adım daha atarak masanın Hunsdon'la aynı tarafında durdu. Ellerini sandalyenin iki yanına koydu ve sonra avuçlarını dirseklerinden omuzlarının eğimine doğru, yüzünü kavrayana kadar yukarı çekti. Bu kadar yakından, gözlerinin yanındaki derinin krepini, sakalındaki gümüş parlaklığını görebiliyordu. Isabella'nın ona öğrettiği şekilde öne doğru eğildi ve onu öptü.

Hunsdon'ın vücudundaki havayı kendi vücuduna çektiğini hissetti. Ona uzanmadı ama parmakları sandalyesinin oymalı kollarında sertçe büküldü. Dilinin dudaklarının kenarı boyunca hareket etmesine izin verdi ve kucağına oturana kadar döndü.

Kitabın yanında öpüştü, kendini bir rolde oyuncu olarak, aşık bir kadın olarak hayal etti. Buraya dön, orayı ısır, şimdi em. Birkaç uzun, tembel an boyunca sadece onun ağzına odaklandı, parmakları kafa derisinde kayıyordu, ta ki adam onu aceleyle öpmeye başlayana kadar.

Emilia ayağa kalktı ve Hunsdon'un elini tuttu. "Yatağa gelin lordum," dedi yumuşak bir sesle ve şamdana uzanarak onlara yol gösterdi.

Bir gölge gibi onu odasına kadar takip etti. Emilia onu yatağın kenarına götürdü ve komodinin üzerindeki mum destesini yerleştirdi. Sabahlığının düğümlerini çözdü, panoları göğüslerinin üzerinde tuttu ve elleri titremeyi bırakana kadar durakladı.

Bütün dünya bir sahne, bütün erkekler ve kadınlar da sadece birer oyuncu, dedi kendi kendine. Emilia, bir oyunun sonunda oyuncuların zanaatlarının derisinden sıyrılıp kendilerinin daha gerçek versiyonlarına dönüştüklerini biliyordu. Şimdi de aynıydı. Gerçek Emilia, kalbinin Emilia'sı, kat kat yapaylığın altında gömülüydü ama o bu oyunda sadece bir oyuncu değildi. Kendi hikâyesini yazabilir miydi?

Bir sahenin parçası olmak ama içinde olmamak çok tuhaf bir duyguydu. Emilia objektif olarak vücudundaki bornozu soyduğunu, ışığın silüetini ortaya çıkarması için şöminenin önünde durduğunu biliyordu ama sanki tüm bunlar başka birinin başına geliyormuş gibi hissediyordu. Hunsdon'ı soyarken, nefesin Hunsdon'ın içine girip çıkışını bir mısra gibi ölçülü bir şekilde işaretledi. Perde düştü - saçları - onun çıplak bedenine binerken onları örtüyordu. Kadın

Elini onun yanağına dokundurdu ve bir sonraki cümlesini söylerken öyle bir dürüstlük vardı ki, gerçek olanla sahte olan arasındaki sınır bulanıklaştı. "Bana bir şey söylüyor - aşk olmasa da," diye fısıldadı, "sizi kaybetmek istemiyorum lordum."

Onları çevirdi, böylece şimdi o üstteydi, aleti kadına doğru çentiklendi. "Bana Henry de," diye düzeltti ve itmeye başladı.

Emilia'nın gözleri yaşardı. Adam sallanırken -bir, iki, üç kez- Emilia gölgelikteki ipek rozete baktı. Adamın vücudunun sertleştiğini ve içinde bittiğini hissetti, sonra yan tarafına yuvarlandı.

Bitti, diye düşündü.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

Buna nasıl cevap verilir? Kuyu kısmı değil. Biraz ham olsa da iyiydi. Sorunun ilk kısmıydı: sen. Artık kim olduğundan tam olarak emin değildi.

Birkaç dakika sonra onun yumuşak horlamalarını duyduğunda, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine izin verdi. Onları silebilir ya da kalkıp kendini temizleyebilirdi ama Hunsdon'ı rahatsız etmek istemiyordu.

Bu yüzden Emilia kıpırdamadan durdu.

-

HUNSDON, saraydan eve döndüğünde Emilia'yı çalışma odasında, incelemesi için kendisine gönderilen oyunların adil kopyalarından birine dalmış halde bulmaya alışmıştı. Ona bir özet verir ve hangi eserlerin tembel olduğunu ve hangilerinin onu nefessiz bırakan mısralara sahip olduğunu söylerdi. Bazen ona, bir sahnenin IV. Perde'den II. Perde'ye taşınması, ya da bir belirli bir karakterin olmaması durumunda hikayenin daha iyi hizmet edeceğini söylerdi.

gerçek. Emilia'yı şaşırtan bir şekilde, Hunsdon onun fikirlerini önemsiyor gibiydi ve soru sormasına aldırmıyordu.

Her şey gibi tiyatro da bir işti. Oyun yazarları kumpanyalar tarafından -Lord Strange'in Adamları, Lord Pembroke'un Adamları- oyuncu kadrolarına uygun bir şeyler yazmak üzere görevlendirilirdi. Kumpanyalar değıştikçe, dağılıp yeniden kuruldukça, yeni bir oyuncunun ya da dekorun öne çıkarılması için oyunlarda değışiklikler yapılırdı. Bu değışiklikleri yapmak için sadece orijinal oyun yazarı değil, herhangi bir oyun yazarı da işe alınabilirdi. Senaryolar halkın tüketimi için hızlı ve dağınık bir şekilde yazılırdı. Bu bakımdan, oyunların seyahat arabaları gibi olduğunu düşünüyordu. Sizi bir noktadan diğetine götürebildikleri sürece neyden yapıldıkları önemli değildi.

Ve yine de.

Londra dışında bir hana gitmek için kiralanabilecek bir araba ile Kraliçe için yapılmış, oymalı, yaldızlı ve devekuşu tüyleriyle süslenmiş bir araba arasında fark vardı.

Yeni hayatından birkaç ay sonra, Emilia'nın Hunsdon'un çalışma odasında okuduğı ilk oyun sahneye çıktı. Lord Chamberlain olarak Hunsdon Londra'daki tüm yeni gösterilere katılıyordu. Lord Chamberlain'in metresi olarak Emilia da katılacaktı.

Rose Tiyatrosu Bankside'da inşa edilmişti, bu da müşterilerin bir gösteriye katılmak için nehri feribotla geçmeleri gerektiğı anlamına geliyordu. Ancak tiyatronun avlusuna doluşan iki bin kişi bunun bir engel olmadığını gösteriyordu. Bina, çatısı sazdan yapılmış, çıta ve sıvadan yapılmış ahşap bir çokgendi. Girişte bir kadın elinde tahta bir kutu tutuyordu, seyyar bir ofis.

-Ayakta durmayı planlayanlar her biri için bir kuruş ödediler.

Kabul. Balkon koltukları ve minderli sandalyeleri olan galeriler de vardı ama Hunsdon Emilia'yı özel Lord Locası'na götürecekti.

Siyah bayraklar rüzgârda dalgalanarak bugünkü Machiavel oyununun bir trajedi olduğunu ilan ediyordu. Hunsdon, tiyatronun kenarına işeyen adamların, istiridye ve portakal satan bir kadının, devrilmiş bir sandığın üzerinde duran ve tiyatronun günahkârlığını eleştiren bir Püriten'in yanından geçerek izdihamın içinden geçti.

Localarına yerleştiklerinde, Emilia sahneyi ve heyecan verici bir uçan girişin ya da savaş sahnelerini simüle etmek için gizli havai fişeklerin olabileceği donanımı daha iyi görebilmek için korkulukların üzerine eğildi. Emilia Hunsdon'un çalışma odasında oyunu okuduğunda, sahne talimatlarına gerçek bir top patlaması yazılmıştı. Oyun, bir hükümdarın imparatorluğunun güvenliğini sağlamak için cinayet ve hile de dahil olmak üzere ne kadar ileri gidebileceğini anlatıyordu. Hunsdon'la herkesin söylediği en kötü yalanı tartışmasına yol açmıştı. Yıllar önce Leicester'a Kraliçe'nin artık kendisine eşlik etmek istemediğini söylediğini itiraf etmişti, eğer sevgilisi ortalıkta görünmezse hükümdarın bir ilişkisi olduğuna dair dedikoduları bastıracağı umuduyla. Bunun yerine, Kraliçe Leicester'ın arkadaşlığına özlem duymuş ve barışarak birlikte daha da samimi anlar geçirmişlerdi.

Emilia Hunsdon'a küçükken babasının enstrümanlarından birini kırdığını ve suçu kuzenine atarak cezayı onun çektiğini anlattı. Yine de bu onun en kötü yalanı değildi. Yatakta uzandıklarında ona mutlu olduğunu söylese de, daha fazlasını diliyordu.

"Dikkatli ol canım," dedi şimdi, belini kavrayıp onu küpeşteden geri çekerek. "Üç kere düşeceksin

Sonra ne yapacağım?"

Eğildi ve adamın yanağını okşadı. "Beni tekrar bir araya getir, kesinlikle."

Hunsdon kolunu onun minderli sandalyesinin arkasına doladı. Onu izledi, kendi gülümsemesi de onunla birlikte genişledi. Bunu sık sık yaptığını fark etmişti; onu memnun edecek bir yere götürüyordu, böylece onun gözünden taze bir şekilde görebilecekti. "Daha önce mutlaka tiyatroya gitmişsinizdir."

"Evet," diye yanıtladı Emilia. "Ama buradaki manzara her şeyi yeni gibi gösteriyor." Daha önce Kontes'le ve oyunlarda sık sık müzik arası veren akrabalarıyla birlikte gösterilere katılmıştı. Hatta şimdi müzisyenlerin oturduğu sahnenin yakınındaki alanda kuzenlerinden birinin udunu akort görüyordu.

Bu yeni bir oyun olduğu için, yeniden sahnelenen bir oyuna göre iki kat daha pahalıya mal olmuştu. "Oyun başarılı ne olacak?" Emilia sordu.

Hunsdon omuz silkti. "Lord Strange'in Adamları bunu repertuarlarının bir parçası haline getirecektir."

Orta yol olmadığını biliyordu. Seyirciler iyi tepki verirse, oyun başarılı olacaktı. Eğer oyunculara yemek fırlatmaya ya da oyunu yuhalamaya başlarsa, oyun bir daha asla sahnelenmeyecekti.

Tütün satan bir kadının gürültülü bağıışıyla Emilia aşağıya baktı. Kalabalığın arasında itişip kakışarak satış yapan kadınlar vardı. Muhtemelen ziyaret ettiği genelev gibi yerlerde çalışan, erkeklerin kollarında onlara eşlik eden boyalı kadınlar vardı. Rose'a doluşan insanların neredeyse yarısı kadındı.

"Lordum," diye sordu, "ilk kez bir maskeli baloda karşılaştık, değil mi?"

Hunsdon onun kolunu okşayarak, "Güzel bir anı," dedi.

"Neden bir kadın Kraliçe için, hatta Kraliçe ile birlikte sahneye çıkabiliyor da Rose'da sahneye çıkamıyor?"

Hunsdon, "Çünkü Püritenlere ateşleri için daha fazla yakıt vermemize gerek yok," diye açıkladı. "Mahkeme... yani, meraklı gözlerden uzakta, güvenli bir yer." Emilia'nın aklına avluda devrilmiş sandığın üzerindeki adam geldi, ahlak yerine eğlenceyi seçenleri lanetlerken ağzından tükürükler saçılıyordu. "Püritenler buradaki seyircilerin her birinin çalışmasının ya da Tanrı'ya dua daha iyi olacağına inanıyor." Çok sarhoş iki adam arasında bir kavganın patlak verdiği yerdekilere baktı. "Onların gözünde tiyatro zaten dinsizleri ve zavallıları cezbediyor. Bir kadının rol yapması daha da uygunsuz olur."

Emilia düşündü. Bir bakıma o da rol yapan bir kadındı.

Sahnenin kanatlarında, muhtemelen kadın kısımlarından birini örten genç bir çocuk gördü. Eteklerinin altına bir yastık sıkıştırmış, hamile bir göbek yaratmıştı. Ne kadar büyüleyici bir hayat: kadın gibi davranmak ama günün sonunda kostümünü çıkarıp bir erkeğin ayrıcalıklarıyla dünyayı dolaşmak.

"Lordum," dedi Emilia. "Bir kadının toplum içinde gösteri yapması uygunsuzsa, özel hayatında katkıda bulunabilir mi?"

"Bazı hanımların şirketlerde hisseleri var," diye itiraf etti. "Ve terziler kullanılan kostümleri ve başlıkları yaratıyor-"

"Evet, ama oyunları hiç kadınlar yazar mı?"

Ona göz kırptı ve sonra güldü. "Emilia, eğlendirmekte asla başarısız olmuyorsun."

O GECE, HUNSDON ona geldiğinde, Emilia, gerçekten de bir tiyatro için çalışan bir terziden onun kredisıyla satın aldığı bir cüppe giymişti. Cüppe şeffaftı ve yakası ile kol ağzlarına devede kuşu tüyleri dikilmişti. İçine hiçbir şey giymemişti ve adamın gözlerinin bacaklarının arasındaki gölgeye ve meme uçlarının koyu izlerine takıldığını gördü. "Armanızda bir kuğu var, değil mi?" dedi, elbiseyi omuzlarından silkerek. "Belki ben Leda, sen de Zeus olabilirsin."

"Leda kuğuyu küçümsemedi mi?"

Emilia gülümsedi. "O zaman kuğu rolünü ben oynayacağım ve... müzikle öleceğim." Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı.

"Umarım küçük bir ölümdür," dedi Hunsdon, orgazm için kullanılan Kıta terimini kullanarak. O kesinlikle orgazm olacaktı ama kadın kesinlikle olmayacaktı ve o da kesinlikle aksini düşünecekti. Cüppesinin cebinden altın yakuttan bir kolye çıkardı. Kolaylıkla çocukluğunun geçtiği evden daha pahalıydı. "Belki kuğum bir tasma takmaya razı olursa onu yanımda tutabilirim."

"Henry," diye nefes aldı Emilia. "Bu çok güzel." "Sen de öylesin," dedi Henry.

Kolyeyi elinde tuttu, metal dokunduğunda ısınıyordu. Yukarı uzanarak kolyeyi boynuna taktı. Sonra tamamen çıplak bir şekilde bornozundan çıktı ve Hunsdon'a doğru yürüdü. Bazen kostümsüzlük bir kostüm olabilirdi.

Kolyeye dokundu ve Sir Thomas Wyatt'ın Kraliçe'nin annesi Anne Boleyn'e olan lanetli aşkıyla ilgili olduğuna inanılan bir sonesinin son satırlarını okudu. "Ve sade harflerle elmaslarla kazınmış," dedi Emilia, sesi boğuklaşarak, "orada yazıyor, güzel boynunun etrafında

hakkında: "Noli me tangere, çünkü Sezar'ınım ve evcil görünsem de tutmak için vahşiyim. "

Emilia parmaklarını kalçalarının birleştiği yerden, göğüslerinin arasından geçirerek kolyedeki en alttaki yakuta götürdü. "Yakıştı mı lordum?" diye sordu.

-

O gece uyuyamadı ve Hunsdon'ın çalışma odasının yolunu tuttu; Hunsdon'ın incelemesi gereken yeni oyunların kopyalarının bulunduğu yığın giderek büyüyordu. Kalın pazen bir gecelik ve en ağır bornozunu giymiş, bu kadar açıkta kaldıktan sonra kendini gizleme ihtiyacı hissetmişti. Kolyeyi hâlâ takıyordu. Kolye köprçük kemiklerinde bir damga gibi yanıyordu.

Belki biraz kitap okumak onu kim olduğunu unutturacak kadar uyuştururdu.

Onu rahatsız eden şey seks değildi. Emilia artık bedeninin bir enstrüman olduğunu anlamıştı. Melodi olan onun ruhuydu ve bu sadece ona aitti.

Yetenekli bir müzisyendi; bu onun kanında vardı. Ama notaları doğru sırayla çalmak, onları besteleyen kişi olmakla aynı şey değildi. Bu öğleden sonraya kadar, Rose Tiyatrosu'ndaki Lord's Box'ta, icadın, dünyaya dinleyicinin kulağında kök salacak yeni bir şey koymanın büyüsünü gerçekten anlamamıştı. Hiç yoktan bir şey yaratmanın ne kadar inanılmaz bir güç olduğunu.

Bugün, bir noktada, oyunu izlemeyi bırakmış ve onun yerine seyircileri izlemişti. Bir oyuncu kötü adam olduğunu açıkladığında şaşkınlıktan soluk soluğa kalışlarını ve palyaço sahneye çıkıp oyunu bozduğunda kahkahalarını gördü.

gerginliği. Kalabalık, oyunculara zarar istemeyecek kadar onlara bağlandığında uyarı çığlıklarını duydu. Son perdede en erdemli karakter öldüğünde ağlayanları dinledi.

Bir oyun yazarı taze, boş bir kâğıt almış ve ondan üç bin yabancıнын hissetmesini sağlamıştı.

Hunsdon'ın yazı masasına baktı. Dört yeni eser vardı. Pompey'in Hikayesi. İtalya'nın Güzel Kızı. İbrahim ve Lut.

Sonuncusunun adı Büyük Kralın Saltanatı'ydı. Kitabı eline aldı ve ilk birkaç sayfayı taradı. Yazılar yapmacık, karakterler sıkıcı, olay örgüsü sıkıcıydı. Emilia daha iyi olup olmadığını görmek için ilerledi, ama yazının kasvetli kalitesi nedeniyle bu, tarihten çok trajedi gibi geldi.

Emilia yüksek sesle esnedi. Korkunç bir oyun olacaktı ama mükemmel bir sakinleştirici görevi görüyordu.

Göz kapakları düşerken bile, ikinci perdenin tamamı kesilse bu hikayenin ne kadar daha iyi olabileceğini düşünüyordu; Edward III karakteri Kraliçe Philippa ile evli olsaydı ama kalesine saldırmak zorunda olduğu Salisbury Kontesi'ni özleseydi.

İşte bu bir hikayeydi.

Hunsdon'a kadınların hiç oyun yazıp yazmadığını sormuştu ve görünüşe göre yazamıyorlardı. Ama bu yazmamaları gerektiği anlamına gelmiyordu.

Emilia kâğıt demetini aldı ve bu oyunu Hunsdon'ın yığınının en altına koydu, onu sabah ilk iş olarak okumak zorunda kalmaktan korumayı düşünüyordu. Bakışları sayfanın üst kısmına karalanmış satırlara takıldı; oyunun adı ve yazarı.

Bu adamdan daha iyi bir iş çıkarabilirim, diye düşündü. Ama odasına vardığında William Shakespeare'in adını çoktan unutmuştu.

MELINA

Ağustos 2023

O Ayda bir kez, Melina ve Andre gelirlerinin çok büyük bir kısmını Sardi's'te aşırı pahalı içeceklere harcıyorlardı.

Başlangıçta Broadway sosyetesinin ilgisini çekmesiyle ünlü olan restoran, turistlerin ve çarşamba matinelelerinin kibar hanımlarının uğrak yeri haline gelmişti - ta ki tekrar içeride kalacak kadar dışarıda kalana kadar. Melina ve Andre üst kattaki barda oturur, kirli votka martini içer ve yanında yemek işlevi gören ekstra mavi peynirli zeytin isterlerdi. İş dünyasının gerçek oyuncularımı gibi davranırlardı -Andre oyuncu seçme ofisinde birlikte çalıştığı yönetmenlerden bahseder, Melina ise gerçekte oyunlarını reddeden yapımcıların isimlerini sayardı- ve herhangi bir gözün kendilerine çevrilip çevrilmediğine bakarlardı. Bu arada fısıldayarak, barın karşısında telefonunu kontrol ederken içkisini yudumlayan NY1'den tiyatro muhabiri Frank DiLella'yı ya da Disney Theatricals'ın patronu Tom Schumacher'i işaret ediyorlardı.

Melina restorana saat dörtte, Andre'nin ona katılmasından tam iki saat önce gelmişti, bu da o gelene kadar on beş dolarlık bir martini içmesi gerektiği anlamına geliyordu. Gününü iş ilanlarını inceleyerek geçirmiş, Emilia Bassano hakkındaki bitmiş oyununu açıkça görmezden gelmişti.

Village Fringe Festivali'ne göndermemeye karar verdiği gecedен beri bilgisayarının masaüstünde duruyordu. Sanki radyasyon sızdırıyormuş gibi sürekli varlığına karşı duyarlıydı.

Sonunda Andre onun yanındaki bar taburesine kaydı. "Yüce İsa," dedi. "Ben erkekten çok terliyim." Melina'ya baktı. "Sen neden ateşler içinde değilsin?"

"İki saattir burada beklediğim için mi?"

Andre seyreltilmiş içkisini aldı ve uzun bir yudum aldı. "Geç mi kaldım?"

"Evet, ama aynı zamanda erkenciydim."

"Bil bakalım ne oldu?" dedi Andre cebinden hafif nemli bir kâğıt parçası çıkararak. "Sana bir bebek bakıcılığı işi buldum. Sadece bir haftalık ama altı aylık bebeği olan bir koreograf. Dans seçmeleri var ve Covid'le birlikte bir dadısı var."

Melina kağıdı ondan aldı. "Az önce... seri katil olmadığımı dair tavsiyeni mi aldı?"

"Hayır," dedi Andre yüzünü ekşitmeden. "O özellikle bir seri katil istiyordu. UPS şoförünü öldürdükten sonra oyununu komodininin üzerine bırakabilirsin."

"Oyunumda koreografi yok. Bu bir müzikal değil."

Andre gülerek barmene el salladı. "Cümlelerin bu kısmına itiraz etmene bayıldım," dedi.

-

BEBEK DEĞİLDİ. En azından Melina kendi kendine böyle söylüyordu. Sabah sekizde gelmişti, çünkü koreograf Ulla dokuzda işe gitmeden önce kızı Isadora'nın Melina'yı sevdiğinden emin olmak istiyordu. İlk bir saat Melina'nın bebekle oynamasıyla geçti.

Ulla kapı aralığında durmuş, kahvesini yudumluyor ve her hareketini dikkatle inceliyordu.

Sonunda Ulla, Melina'ya çocuğuna nasıl bakacağına dair on sayfalık talimatlar vererek ayrıldı. Isadora yarım saat sonra uykuya dalınca Melina onu beşiğine yatırdı ve belgeyi okumaya başladı. Belgede Ulla'nın dadı kameralarında tanık olduğu, hoşlanmadığı ve bu nedenle izin vermediği tüm davranışların notları vardı. Bazıları elbette : Evimizdeyken cep telefonu kullanmayın. Bebeği gözetimsiz bırakmayın.

Ama aynı zamanda: Isadora'nın önünde yemek yemeyin; bu onun duygularına haksızlık olur. Siz kullanırken bebeği beşiğinde bırakmayın. Bebeği yanınızda tuvalete götürmeyin, çünkü orada kamera yok.

Ulla döndüğünde Melina o kadar çok işemek zorunda kalmıştı ki ayakta zor duruyordu. Ulla isteksizce, "Yarın görüşürüz," dedi.

"Aslında," dedi Melina parlak bir sesle, "gelemeyeceğim. Çok üzgünüm ama kaçıramayacağım bir kariyer fırsatı karşıma çıktı."

Melina şimdi şehre dönen trende oturmuş, Andre'ye onun bulduğu işi bıraktığını söylemenin yollarını arıyordu. Sıcaktan bunalmıştı, yorgundu, tükürük gibi kokuyordu ve dört yüz dolardan daha az parası vardı. İç çekerek telefonundaki e-postaları kontrol etti. Bir tanesi sağlık sigortasının gecikmiş ödemesiyle ilgili bir bildirimdi ve hemen sildi. Diğerisi ise Bard'ın mezunlar dergisinden gelen bir e-postaydı. Kapakta eski tez danışmanı Profesör Bufort, Broadway'de sahnelenen bir oyunu olan genç bir çırağıyla birlikte yer alıyordu. Melina'nın mezuniyetinden bu yana Bufort'un öğrencilerinden biri üçüncü kez

tez öğrencileri -hepsi, akıllıca, onlar için şans eseri, erkek-büyük liglere girmişlerdi.

Sanki yarasına tuz basılması gerekiyormuş gibi, açtığı bir sonraki e-posta Village Fringe'den geliyordu. Muhtemelen otomatik olarak oluşturulmuş bir yanıtı ve ona başvuru sürecini hiç tamamlamadığını hatırlatıyordu.

Neredeyse ama sonra konu satırını okudu.
Re: TEBRIK EDERİM.

Geç bildirim için özür dileriz - orijinal e-posta ofisimize geri döndü ve spam klasörümüzde yeni fark ettik. Lütfen aşağıya bakınız.

Melina aşağı kaydırdı.

Oyununuz Felix Dubonnet tarafından bu yılki Village Fringe Festivali'nde sahnelenmek üzere beş oyundan biri olarak seçildi. Diğer kazananlarla tanışmak için lütfen 7 Ağustos saat 19:00'da The Place Theatre'da kokteylde bize katılın. RSVP: sadece pişmanlıklar.

Ne? Belli ki bir hata.

Aslında hiç katılmadığı bir oyun yazma yarışmasında finalist olamazdı.

Melina mesajı tekrar okudu. Bu kez, paragrafın özüne ulaşmak için acele eden gözlerinin daha önce üzerinden atladığı adresi fark etti.

Bay Mel Green:

Melina değil. Mel.

Bayım.

A soğukparmak. Anlayış fırçalanmış onu
Omurga.

Andre, diye düşündü, ne halt sen?

ANDRE işten eve döndüğünde Melina oturma odasında oturmuş bekliyordu. "Dışarısı çok sıcak, DeSantis mitingindeki bir drag queen gibi terliyorum...." Melina'ya bakarak sözünü kesti. "Senin neyin var böyle?"

"Neyim var benim?" Melina bir kahkaha atarak tekrarladı. "Bir bakalım. Önce bebek bakıcılığı işini bıraktım-"

"Sen ne?"

"Ve ben bir aptal olduğum için trende bir saat boyunca 'Andre'duygularını incitmeden nasıl söyleyeceğim' diye düşündüm. Çünkü arkadaşlar böyle yapar, Andre. Yaptıklarını kabul ederler. Birbirlerinin arkasından iş çevirmezler."
_"

"Dur." Andre avucunu kaldırdı. "Tamam, tamam. İyi, tamam. Sana ikinci el mağazasındaki hırkanın içinde Mary Berry'ye benzediğini söylediğimde bunu kendim için istemiştim."

"Hırka umurumda değil," diye hırladı Melina. "Village Fringe'in bana oyunumun finalist olduğuna dair neden bir e-posta gönderdiğini söylemek ister misin?"

Andre'nin gözleri büyüdü. "Ne? Bu inanılmaz!"

"Hayır, inanılmaz olan benim bir oyun yazdığımı bilmeleriydi. Göndermediğimi düşünürsek. Hatırladınız mı? Prosecco. Felix Dubonnet. Neden zahmet etmişler ki?"

"Evet, evet," dedi Andre elini sallayarak. "Kırk sekiz saattir akşamdan kalmayım."

"Çünkü sarhoştun. Ve sarhoş insanlar aptalca şeyler yaparlar."

"Sanırım hatırlardım eğer ben-" Andre'nin sesi kesildi ve ağzı kapandı. "Oh, kahretsin."

Melina rüzgârsız bir yelken gibi sarktı. "Tanrı aşkına, Andre."

"Düşündüm ki... Düşündüm ki..." Kanepede onun yanına uzandı. "Hiç düşünmedim. Sadece başvuruyu gönderdim."

"Kendini küçümseme," dedi Melina. "Önce adımı değiştirdin, böylece Dubonnet beni erkek sanacaktı. Tebrik ederim. İşe yaradı."

"Ne yapacaksın?"

"Yeni bir oda arkadaşı bul," dedi Melina. "Ama önce onlara geri yazacağım ve bir hata olduğunu söyleyeceğim."

Andre, "Belki de beklemelisin," diye önerdi.

"Gelemem. Yarın akşam The Place'de bir tanışma toplantısı var."

Andre yüzünü ona döndü. "Cevap yazma," dedi. "Bir fikrim var."

Melina kaşlarını kaldırdı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, , ama beni dinleyin. E-posta göndermek yerine, tanışma toplantısına gidin ve yanlış anlaşılmayı sanat yönetmenine açıklayın."

"Çünkü... kendimi seyircilerin önünde küçük düşürmem mi gerekiyor?" Melina sordu.

"Mesele de bu zaten," diye açıkladı Andre. "Eğer bir seyirci varsa, belki Dubonnet sırf bir kadın tarafından yazıldığı için oyun hakkındaki fikrini değiştirdiğini söyleyemez. Demek istediğim, sen Mel-"

"Sadece sana-"

"Konuyla ilgisi yok," diye araya girdi Andre. "Senin bir erkek olduğunu düşünmüş olabilir ama festivaldeki oyununu devam ettirmek zorunda kalacak, yoksa tam bir pislik gibi görünecek." Melina tereddüt edince Andre onun elini sıktı. "Oyunun gerçekten çok iyi Mel," dedi yumuşak bir sesle. "Bu okumayı hak ediyor. Bu okumayı hak ediyorsun. Ne olmuş yani geçip gittiye?"

kazara kadın düşmanı mı oldun? Tony adaylığınız için sizinle röportaj yaptıklarında bunu Times'a anlatabilirsiniz."

Melina iç çekti. "Bir numaralı hayranım olduğunuz için teşekkür ederim."

"Şu anda tek hayranın benim, ama bu bunu değiştirebilir."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Ama sen de benimle geliyorsun. Sen benim duygusal destekçimsin ve bunların hepsi senin suçun."

"Bir şartla," dedi Andre, gözleri kızın üzerinde gezinirken. "Yarın gece için seni giydirmeme izin vereceksin. Çünkü şu anda barikattan sonra Les Mis filmindeki figürlara benziyorsun ve bebek kusmuğu gibi kokuyorsun."

Melina arkasına yaslandı ve kanepenin kendisini yutmasına izin verdi. "Tasadüfen, aynı zamanda senin hatan." İç çekti.

-

"KAHRETSİN." MELINA, Andre'yi caddede The Place sinemasına doğru kovalarken bileğini bir kez daha yuvarladı. "Andre, bekle."

Omzunun üzerinden baktı. "Daha hızlı hareket etmelisin. Çok geç kaldık."

Ter içinde binaya ulaştılar ve cam kapıları iterek içeri girdiler. İçeride, soğuk klima, yumuşak klasik müzik ve bağlantı kuran insanların uğultusu onları sarmaladı.

Bir an için ikisi de durakladı ve odayı taradı. Lobide yaklaşık yirmi konuk vardı. Mini kişileri dağıtan garsonlar dışında tek kadın Melina'ydı. "Sanki... erkek haremi gibi," diye fısıldadı Andre.

"Öyle bir şey yok," diye mırıldandı Melina.

"Kadınların girmesine izin verilmeyen bir yer düşünmeye çalışıyordum."

"Bir manastır," diye teklif etti.

Andre ona baktı. "Manastır haremın tam tersidir."

Sanat yönetmenini bir grup dalkavukla sohbet ederken bulan Melina'nın gözleri keskinleşti. Bu adamlardan hangisinin kendisine rakip olduğunu merak etti. "Hadi," dedi Andre'nin bileğini tutarak.

Ancak onlar Felix Dubonnet'e yaklaşmadan başını kaldırdı ve onları gördü. Andre'ye tanıdık gelen bir bakış attı, genişçe sıırttı ve onlara doğru bir adım attı. İkisi de donup kaldı. "Neden o-" diye fısıldadı Andre.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Melina.

Felix Dubonnet zayıf ve hareketliydi. Gözleri deniz yeşili ve dikkat çekiciydi ve kafası tıraşlıydı. Melina onun kırklı yaşlarda mı yoksa yetmişli yaşlarda mı olduğunu anlayamadı. "Merhaba, merhaba!" diye seslendi. "Neşeli grubumuzun son üyesi de geldi. Ben Felix Dubonnet." Andre'ye elini uzattı. "Sen de Mel Green olmalısın."

Sanat yönetmeninin gözleri ona doğru kaymamıştı bile.

Andre, "Bir hata olmuş," dedi. "Bu-"

Dubonnet, "Sahtekârlık sendromu yaşamak tamamen normal," diye araya girdi. "Özellikle de, bilirsiniz, nereden geldiğinizi düşünürsek..."

Andre, Dubonnet'e sevinçle gülümsedi. "Brooklyn mi?"

Sanat yönetmeni Andre'nin kendi örtülü ırkçılığını dile getirdiğini fark ettiyse de bunu belli etmedi. "Güven bana. Konu

gelecek vaat eden genç yeteneklere, hata yapmam. Bir kadeh şampanya aldınız mı?" Dubonnet garsonlardan birine eliyle işaret etti. "Bay Green ve misafiri için iki tane lütfen."

Sonunda , Melina'yı sarsarak sersemliğinden çıkardı. "Mr.

Dubonnet, bir dakikanızı alabilir miyiz?"

Ona hoşgörüyü gülümsemekten başka bir şey yapamadan, sıska bir genç adam yaklaştı ve Dubonnet'nin kulağına fısıldadı. "Ah," dedi sanat yönetmeni. "Görev çağırıyor. Özel konuğumuzu almaya gitmeliyim. Daha sonra, tamam mı?" Kalabalığa döndü ve elindeki kalemi kendi yivli bardağına vurdu. "Arkadaşlar," dedi, "lütfen tiyatroya oturun."

Odadaki diğer kişiler salona girerek Melina ve Andre'yi garsonlarla baş başa bıraktı. "Şimdi ne halt edeceğiz?" Melina sordu.

"Açıkçası orada yazarların ve oyunların isimlerini açıklayacak - ki biz de onu düzeltebilelim. Bu daha da iyi, çünkü tutsak bir izleyici kitlesi var ve geri adım atamayacak."

Melina şampanyasını uzun bir yudumda içti. Andre'yi iki yüz kişilik tiyatro salonuna götürdü. Ancak bu samimi bir toplantı olduğu için katılımcılar ilk iki sırada oturuyordu.

Sahnenin ortasında bir ışık huni şeklinde aşağıya indi ve Felix Dubonnet sahnenin solundan içeri girdi. "Hepinizi The Place'de ağırlamaktan onur duyuyorum. Bu yılki Village Fringe finalistleri şimdiye kadarkilerin en iyileri. Ancak sizleri oyun yazarlarıyla tanıştırmadan önce küçük bir sürprizi duyurmak istiyorum. Bu yıl oyunlarınız sadece bir okumada sahnelenmeyecek. Oyunlarınız aynı zamanda festivalin onuncu yılını kutlamak amacıyla New York Times'ın saygın tiyatro eleştirmeni tarafından kaleme alınacak özel bir köşede değerlendirilecek..."

Oda Melina'nın etrafını sarmaya başladı.

"Jasper Tolle'den başkası değil!" diye bitirdi sanat yönetmeni ve Melina Green'in baş düşmanı sahneye çıktı.

-

JASPER Tolle'un tembel bir müzikal dışında nefret ettiği bir şey varsa, o da sahnenin bu tarafında olmaktı. Seyircinin anonimliğini tercih ederdi.

İnsanların ona ne dediğini biliyordu. Jasper Troll, Jasper A-hole. Her ne kadar rutin olarak duyguları olmamakla suçlansa da (başka türlü eleştirilerinde nasıl bu kadar iç boşaltıcı olabilirdi?), bu doğru değildi, çünkü bu isimlerden birini her duyduğunda canı yanıyordu. Duygusuz olmakla başkalarının duygularını çözmekte zorlanmak arasında bir fark vardı ve bu onun hayatının anlatısı olmuştu. Çocukken ona çok açık sözlü olduğu söylenmişti (annene o elbisenin içinde kötü görüldüğünü söyleme ya da öğretmenine tarih bilgilerini yanlış bildiğini söyleme). Sık sık "ne dediğini düşünmesi" için mola verdirilirdi, ama düşündüğü zaman da asla ilk sözlerini gözden geçirmek istemezdi. Sonunda insanların neyi duymak isteyip neyi duymak istemediklerini tahmin etmeyi öğrendi. Bu ona her zaman yalan söylemek gibi gelmişti. İhmal de yalan kadar kötü değil miydi?

Sonra Jasper üniversiteye gitmişti - Princeton'a, çünkü notları ve SAT puanları mükemmeldi ve üstelik üniversiteye kabul edilmişti. Ancak babasının ve ondan önceki büyükbabasının aksine, ekip takımında değildi ve kampüste eşit derecede atletik arkadaşlarıyla birlikte yol almadı. Aslında, Jasper'ın hiç arkadaşı yoktu. Çoğunlukla kafası güzel olan bir oda arkadaşı vardı ve o da

Jasper'ın varlığını kabul etti. Jasper, okul gazetesi The Daily Princetonian'ın bilgilendirme toplantısına girdiğinde, aradığını bulduğunu hemen fark etmedi.

Gazetecilik hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Şehirde oynayan filmleri ve McCarter Tiyatrosu'ndaki performansları değerlendiren eğlence eleştirmeni yeni mezun olmuştu ve bir boşluk vardı. Genel yayın yönetmeni Jasper ona tek yapması gerekenin gördükleri hakkındaki görüşlerini yazmak olduğunu söylemişti. O da öyle yaptı. Çocukken azarlandığı davranış -gördüğü gibi söylemek- birdenbire onun işi haline geldi.

Üniversiteden ayrıldığında bu işi para kazanmak için yapmak istediğini biliyordu ve Times'ta işe alınmasını sağlayan bir eleştiri portföyü vardı. Ne var ki, basamakları hızla tırmanması bir yazar olarak yetkinliğinden değil, acımasız dürüstlüğünden kaynaklanıyordu. Görünüşe göre okuyucular, kostüm ve dekorlarla şişirilmiş bir gösteriye "pavlova" (bakması güzel ama insanın midesini bulandırıyor) dediğinde ya da kötü şöhretli bir Broadway divasını Chelsea Piers'in etrafında çığlık atan martılarla kıyasladığında bunu eğlenceli buluyordu. Herkesin düşündüğü ama söyleyemeyecek kadar kibar olduğu şeyleri söyledi. Köşe yazıları hakkında konuşulanlar, Jasper'ın sözleriyle küçültülen çalımlı yönetmenler hakkındaki fısıltılardan, içini boşalttığı gösterilerden birinin ne kadar süre sonra kapanmak zorunda kalacağına dair bahislere kadar uzanıyordu. 2020 yılında Ben Brantley Times'ın baş eleştirmeni olarak emekliye ayrıldığında, Jasper kendisinden daha yaşlı ve tecrübeli adayları geride bırakarak bu işi almıştı. Bu bir zam anlamına geliyordu, ama aynı zamanda zannettiklerinden çok daha az zeki olan avangart performansları eleştirmekten ve Off-Off oynayan TV şovlarının parodilerinden kurtulduğu anlamına da geliyordu.

Off-Broadway (Fuckcession, the Musical! Ve Bridgertone -An A Cappella Regency Romp).

Jasper bir alışkanlık yaratıyordu. Yukarı Batı Yakası'nda tam yedi canlı bitkisi olan bir kooperatifte yaşıyordu çünkü sekizincisini desteklemek için yeterli güneş ışığı olmadığını öğrenmişti; kahvesini her gün aynı Dominik bodega'sından alıyordu; birkaç farklı renkte Ted Baker takım elbise satın aldı çünkü zayıf bedenine çok iyi uyuyordu ve neden tekerleği yeniden icat etsin ki? Ofisteyken her gün öğle yemeğinde aynı şeyi yedi - keçi peynirli ve filizli hindili sandviç. Kariyerinin ona sağladığı güzelliklerden keyif alıyordu: ipek cep mendillerinden oluşan bir gökkuşağı, soğuk bir Monkey 47 martini ve gerçekten görmek istemediği programları incelemeleri için astlarını görevlendirmek.

Tüm bu nedenlerden ve daha fazlasından dolayı Village Fringe Festivali'nin bir parçası olmak istemiyordu. Daha iyi bilinen festivallerden biri değildi; sevdiği bir sanat yönetmeni tarafından yönetilmiyordu; ve Manhattan'ın numaralandırılmış sokaklar ızgarasının dışında kalan bölümündeydi, bu da Jasper'ı hala biraz tedirgin ediyordu.

Jasper Tolle'nin burada olmasının tek nedeni, şu anda meşhur olan bir eleştiri nedeniyle cezalandırılıyor olmasıydı.

Dürüst olmak gerekirse, bahsettiği aktör rolünü iyi oynamıştı. Jasper kostüm tasarımcısının beceriksizliği hakkında yorum yapıyordu. Asıl alıntı şöyleydi Bayan Ogden sahnedeki diğer aktrislerden çok daha iri olduğu için, kostüm tasarımcısı Dante Tigoletti'nin onu daha uygun bir şekilde giydirmesi beklenirdi.

Ancak okuyucular eleştirinin özüne -özellikle de kostümünün bir felaket olduğuna- odaklanmak yerine Jasper bir sosyal medya karalamasının hedefi haline geldi

kampanya. Ulusal Şişmanlık Kabulünü Geliştirme Derneği onu beden utancından dolayı kınadı. Editörü Don, kılıcını kınına koymasını ve bir tekzip yayınlamasını önerdi; Jasper da ona "Ölü (utanmayan) bedenimin üzerinden" diye mesaj attı.

Sonrasında bildiği tek şey, Village Fringe Festivali'ni haber yapmakla görevlendirildiği idi.

Jasper, Felix Dubonnet'in (hayatında hiçbir zaman orijinal bir düşünceye sahip olmamış, kendini beğenmiş bir yönetmen) adını anons ettiğini duydu. Dişlerini sıkarak her zaman alnına düşen saçlarını geriye itti ve alkışlar arasında sahneye çıktı. Felix'in elini sıktı, sonrasında avucunu pantolonuna silme isteğine karşı koydu ve gözlerini kısarak finalistleri ya da diğer katılımcıları görmesini engelleyen ışığa baktı. Aktörler bunu her gece nasıl yapıyor ve seyirciler arasında insanlarla bağlantı kurmayı nasıl başarıyordu?

"...birkaç kelime?" Jasper'ın düşünceleri, Felix'in ondan bu acemilere ilham verici bir şeyler söylemesini istediğini fark etmesiyle bölündü. Boğazını temizledi ve göz kamaştırıcı sahne ışıklarına baktı. "Finalistleri tebrik ederim," dedi. "Çalışmalarınızdan etkilenmeyi gözle bekliyorum." İşte. Bu doğrudu, değil mi? Pek olası olmasa bile. Felix'e baktı. "İyi tiyatro elbette öznedir ama iyi bir hikâye nesnedir. İyi bir hikâye seyirciye bir şeyler hissettirir. Tiyatro pratiğinin hikâye anlatıcılığınızın önüne geçmesine izin vermeyin."

Yazarların onun sözlerini sanki olgunlaşmış meyvelermiş ve oyun yazarları aylardır açmış gibi yediklerini duyabiliyordu. Gurur vericiydi ama aynı zamanda saçmalıktı. Hepsinin bu festivale başvurmuş olması bile çoktan Kool-Aid'i içmiş olduklarını 'in tiyatrosu olduğunu gösteriyordu.

endüstri. Tanınma peşindeydiler ve bunu zanaatlarından daha çok önemsiyorlardı.

Belki de sadece kiralarını ödemek istemişlerdir.

Zorla gülümsedi. "Sadece nihai ürünler hakkında değil, süreç hakkında da yazacağım için provalara katılabilirim," dedi, "ama kesinlikle orada değilmişim gibi davranın."

Ben de öyle yapacağım, diye düşündü Jasper.

-

MELINA NEFES ALAMIYORDU. Tırnaklarını Andre'nin bileğine geçiriyordu ama o da Jasper Tolle'yi görünce aynı derecede afallamış görünüyordu. "Sıcak çarpması mı geçiriyorum?" diye mırıldandı.

Başını iki yana salladı. On yıl önce Bard'daki oyununun içini boşalttığından beri eleştirmen hiç yaşlanmamış gibi görünüyordu. Hâlâ uzun boylu ve köşeliydi, alnından dökülen soluk saçları ve arada bir burnuna dayadığı kaplumbağa kabuğu gözlükleri vardı. Adamın doğrudan kendisine bakıyor gibi görünmesinin sadece hayal gücünden kaynaklandığına emindi.

"Rowan?" diye seslendi sanat yönetmeni. "Evi ."

Ev ışıkları ısındı. Jasper Tolle gözlerini kırptırıyor. Oturmak için sahneden inerken, gözleri Melina'nın üzerinde herhangi bir tanıma belirtisi olmadan kayıyordu. Melina rahatlamış mıydı yoksa kızmış mıydı, bilmiyordu. Hayatının son on yılını renklendiren bir etkileşim onun için nasıl bu kadar unutulabilirdi?

"Evet," dedi Felix Dubonnet ellerini birbirine kenetleyerek. "Söyleyeceklerimi aklınızda tutamayacak kadar çok şampanya içtiyseniz, hepinize ayrıntıları içeren bir e-posta gönderilecek. Ancak çalışmalar önümüzdeki Pazartesi günü temsilcilerle başlayacak.

Tara Rubin'in ofisi oyuncu seçimini yapacak. Oyuncularla yirmi dokuz saatlik bir atölye çalışması yapacağız ve yazarlar kendi sahnelenen okumaları için yönetmen olarak görev yapacaklar. Gösteriler beş Eylül haftasında yapılacak. Sorusu olan var mı?" Odaya şöyle bir göz gezdirdi.

"Şimdi sizi tanıştırayım. Adam Levant -Neredesin?" Bir adam elini kaldırdı. "Adam'ın oyununun adı Chimera."

Kibarca alkışlandı. Melina, küçük siyah bir Moleskine deftere bir şeyler yazan Jasper Tolle'ye baktı. "Dex McGalpin, gösterisi The Hollow Ocean... Wade Sugarman, Babamın Bana Öğrettiği Şeyler..."

Melina'nın üzerine bir sakinlik çöktü. Kadere inanmazdı ama belki de Andre'nin sarhoş bir halde ona oyunu sunmasının bir nedeni vardı. Felix Dubonnet'nin takma adının bir erkeğe ait olduğunu düşünmesinin bir nedeni vardı. Jasper Fucking Tolle'nin finalistler hakkında yazmak için burada olmasının bir nedeni vardı. Elbette hayatının son on yılı bu çok ince, çok keskin noktaya kadar yontularak geçmişti.

"Ve son olarak, Mel Green, By Any Other Name adlı oyunuyla."

Andre onun ayağa kalkıp oyun yazarı olduğunu söylemesini bekleyerek döndü ama Melina tırnaklarını onun dizine geçirdi. "Elini kaldır," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Yükselt. Elini. Elini kaldır."

Andre çekingen bir tavırla kolunu yukarı kaldırdı.

"Ve işte bulduk!" Felix Dubonnet açıkladı. "2024 Village Fringe Finalistlerimiz! Özel konuğumuz Jasper Tolle'ye çok teşekkür ederiz. Ve şimdi lobideki şampanyaya geri dönüyoruz."

Seyirciler salonu terk etti ve Andre ile Melina yalnız kaldı. "O sincap beyninde neler olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Dubonnet zaten senin Mel Green olduğunu düşünüyor," diye cevap verdi. "Bir süre daha rol yapmanı istiyorum."

Andre kollarını kavuşturdu. "Neden?"

"Jasper Tolle yüzünden. Yazdıklarım hakkında söylediği şeyler yüzünden on yılımı sakat geçirdim ve şimdi onun yanıldığını kanıtlamak için bir şansım var."

"Sanat yönetmenine oyunu sizin yazdığınızı söylerseniz onun yanıldığını hâlâ kanıtlayabilirsiniz."

"Hayır, çünkü Tolle beni hatırlarsa önyargılı olacaktır. Ama By Any Other Name'i izler ve övgüler yağdırırsa... ve ben de ona oyun yazarının ben olduğumu söylersem... yazdıklarım hakkında yanıldığını kabul etmek zorunda kalır."

Andre gözlerini kıstı. "Bunun gülünç mü yoksa Makyavelist mi olduğuna karar veremiyorum."

"Neden ikisi birden olmasın?" Melina önerdi.

"Bir detayı unuttun. Eğer Mel Green isem, odada oyuncuların provasını yaparım... sen değil."

Melina'nın yüzü düştü. "Kahretsin," mırıldandı ve sonra aydınlandı. "Senin kişisel asistanın olacağım... Andrea."

Homurdandı. "Doğru, çünkü açlıktan ölmek üzere olan yazarların her zaman vardır."

"Çok isteklisin."

"Andre, Bunu düşündüğüm için bile aptalın ," diye mırıldandı.

"Gönder tuşuna basmamış bunu yapmak zorunda kalmazdın." Melina kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını büktü: Bana borçlusun.

"Bunun için işten nasıl çıkacağım?"

"Bu yirmi dokuz saatlık bir prova. Mide griibi olabilirsin," diye önerdi Melina. "Lütfen Andre. Her fırsatta bana karşı bilgi veriyorsun ve donuk intikamımı teşvik ediyorsun."

"Macbeth mi?" Andre tahmin etti. "Hamlet."

Başını iki yana salladı. "Beni ikna etmek için Shakespeare'den alıntı yaptığına inanamıyorum."

"Emilia Bassano'dan alıntı yapıyorum," diye düzelitti Melina.

"Düşünsenize, iki hafta önce sadece bir oyunun sahnelenmesini istiyordunuz," dedi Andre. "Şimdi ise İncil'in intikamını almak istiyorsun."

"Ben çok başarılıyım," dedi.

BAŞKA BİR ADLA Prova Senaryosu

EMILIA

Neden buradasın?

MARLOWE

Çünkü çoğu insan beni sıkıyor, Bayan Bassano. Ve sen yapmıyorsun.

(yazısını alır, okur)

"Sevecen," dedi, "seni buraya / Bu fildişi solgunluğunun çevresine sardığıma göre, / Ben bir park olacağım, sen de benim geyiğim olacaksın. "

(sayfadan yukarı bakarak)

Lord Chamberlain'in fahişesinin en baştan çıkarıcı uzvunun beyni olabileceğini düşünmemiştim. Hunsdon tam bir şeytan-

EMILIA

(Bu Hunsdon'la ilgili

değil.

MARLOWE

Anlat.

EMILIA

Venüs Adonis'i istemektedir ama onu kendisiyle kalmaya ikna edemez.

MARLOWE

Erkeğin kadını ikna etmediği bir edebiyat eseri düşünemiyorum.

EMILIA

Kadınlar da erkeklerle aynı dürtülere sahip değil mi?

MARLOWE

Sizin de bizim kadar kontrolsüz olabileceğinizi düşünmek ne kadar korkutucu.

EMILIA kâğıdı kadına uzatır.

Basılı Venüs ve Adonis şiirine dönüşür.

KADIN

(uyarılı bir tonda okuyor)

"Ölüm aşkımı yok eder, En çok sevenler aşklarının tadını çıkaramazlar."

SOUTHAMPTON giriyor, yazıyor.

SOUTHAMPTON

*Dün gece rüyamda seni gördüm; ve sonra hiç uyumadı ımı hatırladım.
Uyanık saatlerimi dolduruyorsun.*

EMILIA ona doğru ko ar;  p   rler, birbirlerinin
tadından ba ları dönmüştür.

EMILIA

1588-1592

Emilia 19-23 yaşında

A Emilia büyüdükçe, hiç kimsesi olmamanın nasıl bir şey olduğunu anladı. daha uzun uygun içeride senin kendi Vücut. Onun bacakları uzadı; onu göğüsler olgunlaşmış; o büyüdü içine Kocaman gri gözleri ve pelüş ağzı. Bu değişiklikler Hunsdon tarafından, o yanlarından geçerken konuştukları unutan saraylılar tarafından, ona kıskançlıkla bakan soylu kadınlar tarafından fark edilmişti. Ama kimse Emilia'nın zihninin de gelişmekte olduğunu fark etmemiş gibiydi. Yatak odasının balkonunda durup Tycho Brahe'nin sabit olmayan yıldızlarına bakıyor ve evrendeki değişimi hissetmeden önce dünyanın ne kadarının değişmesi gerektiğini merak ediyordu. Bir yaz gökyüzünün kusursuz mavisini onu gözyaşlarına boğabilirdi; içinde iki kişinin olduğu bir yatağın yalnız uyumaktan daha boş gelebileceğini biliyordu. Bazen vahşi hissediyordu, bilmediği konuşmalarla vahşileşiyordu. ve paylaşamadığı hayalleri vardı.

Bir lordun metresiydi, bir aşıktı, bulunduğu konumun üstüne çıkmayı başarmış bir kızdı ve ağzından çıkana dikkat ederse orada kalacağı için şanslıydı.

Erkekler, kadınların ana karakterler olmak yerine hayatlarının kenarlarında var olmaları gerektiğine inanıyordu

kendi hikayelerinde. Ama kullanılmayacaksa Tanrı ona neden bir ses versin ki?

Emilia toplum içinde dekoratif bir obje rolünü oynadı. Özel hayatında, kendi hayatının dikişlerinde çok dolu hissettiğinde, tüm bu duyguları, zekayı ve umudu sayfalarca şiire, masallara ve diyalog parçacıklarına döktü. Emilia yırtıcı bir kuşun bakış açısından yazıyor, tasmaları çekilmeden önceki o birkaç özgürlük anının tadını çıkarıyordu. Tuğladan kulelere tırmanıp kendilerini kurtaran prensesler hakkında masallar yazdı. Hem akılları hem de güzellikleri için hayranlık duyulan kadın karakterler yazdı. Kendi adına düşünebilen bir kadından korkmayan erkeklerle esprili şakalaşmalar yazdı. Ruhunuz teniniz kadar yatırım aldığında seksin nasıl olması gerektiğini yazdı. Aşkın bazen ateş, bazen ezber, bazen de ıstırap olduğu aşk şiirleri yazdı.

Yüzlerce sayfayı yatağının altına saklamış.

O mutlu sonlar yazmadı. Her gerçek şairin bildiği gibi, en iyi masallar içinde gerçek payı olanlardır.

-

Pembroke Kontu ve Kontesi'nin ikametgâhı olan WILTON HOUSE, Salisbury'deki eski bir manastırın arazisi üzerine inşa edilmiş devasa bir Tudor malikânesiydi. Hunsdon, altı yıllık ilişkileri boyunca Emilia'yı ara sıra taşraya götürmüştü - karısı Anne'in zamanının çoğunu geçirdiği Hertfordshire'daki Hunsdon Evi dışında her yere, adını taşıyan ama aşkını taşımayan kadına bir saygı jesti olarak. Evlilik bir iş sözleşmesiydi.

Noktalı çizgiyi imzaladınız, bir varis ürettiniz ve sonra başka bir yerde tatmin oldunuz.

Emilia'nın hayatı da bir alışveriştir. Henry'den pek hoşlanmasa da ona düşkündü. Ona vücudunu verdi, o da ona güven verdi. Ama Henry de ona, en azından evinin sınırları içinde, fikrini söyleme özgürlüğü veriyordu. Lord Chamberlain'e incelenmek üzere sunulan oyunlar hakkında onun fikirlerini soruyordu. Onunla ara sıra paylaştığı şiirleri sadece alkışlamakla kalmıyordu, sanki zekice kafiye ve vezinlerinde parmağı varmış gibi tüm yüzü gururla parlıyordu. O, varsayılan olarak, onun en iyi arkadaşıydı.

Ve Emilia bunun onu endişelendirdiğini biliyordu.

Hunsdon altmışlı yaşlarındaydı; sonsuza dek burada kalmayacaktı. Emilia onun ölümü halinde kendisine bir miktar para bırakması için dua etse de, çevresinde hâlâ kendisine şefkatle bakacak insanlar olacağından emin olmak istiyordu.

Bu yüzden Wilton Malikânesi'ndeydiler. Pembroke Kontesi Mary Sidney Herbert, Emilia'dan çok büyük değildi. Sanatın büyük bir hamisiydi. Hunsdon Emilia'ya, "Sanırım pek çok ortak noktanız var," demişti. "O da bir şair."

Mary Sidney bir tür edebiyat salonu işletiyordu ve hafta sonu için gelen diğer konuklar arasında Edmund Spenser, Michael Drayton ve Ben Jonson adında genç bir delikanlı da vardı. gece hepsi bir salonda oturuyordu, ocakta yanan ateş duvarların neredeyse her santimini kaplayan tabloları gölge düşürüyordu - Pembroke Kontesi ve ailelerinin portreleri. Mary Sidney'in dört çocuğuyla birlikte resmedildiği bir tablo şöminenin üzerinde asılıydı. Emilia, bir kadeh bordo şarabı içmekte olan Hunsdon'un yanına oturdu. Şairler

Sırayla eserlerinden okuyorlardı ve şimdi ayakta duran Spenser'dı, devam etmekte olan epik bir şiirden okuyordu. Kelimeleri havadan koparıp birbirine örüyor, fae'ler tarafından çalınan ve onlar tarafından büyütülen Redcrosse Şövalyesi'ni ve şövalyeyi iffetsiz olduğunu düşünmesi için kandıran bir büyücü tarafından ihanete uğrayan aşkı Una'yı canlandırıyor gibiydi.

Dilde böyle bir sihir vardı. Sizi gözyaşlarına boğabilir, koltuğunuzun kenarına çekebilir, rahatlayarak iç çekmenizi sağlayabilirdi. Kaçmaya ihtiyaç duyduğunuzda sizi dünyanın dışına çekebilir ve diğer zamanlarda dünyaya olduğu gibi bakan bir cam tutabilir. Aslında Emilia, Spenser'ın hikâyesinde o kadar kaybolmuştu ki, Mary Sidney'nin kendisine hitap ettiğini fark etmesi bir anını aldı. "Bayan Bassano?" diye tekrarladı.

Emilia'nın yanakları yandı. "Özür dilerim leydim. Kendimi Bay Spenser'ın yarattığı güzellik labirentinde dolaşırken buldum, tıpkı Redcrosse Şövalyesi'nin kendisi gibi."

"Hepimiz gibi," dedi Mary Sidney. "Belki bizi de bir yolculuğa çıkarırsınız?"

Hunsdon'ın elinin kendi elinin üzerine gelip sıkıldığını hissetti. Mary Sidney'e kendisinin de şiir yazdığını söylemiş olması gerektiğini fark eden Emilia, nefesinin boğazında kurduğunu hissetti. "Mütevazı sözlerimi bu işin devleri olan adamlarla paylaşmaya cüret edemezdim."

Mary Sidney kaşlarını kaldırdı. "O zaman onun yerine bir kadınla paylaş."

Ben Jonson birden doğruldu. Spenser'ın şiiri kendi şiirinden daha çok alkış aldığı için gecenin büyük bir bölümünü içerek geçirmişti. "Gelin, Bayan Bassano. Biz dost canlısıyız. Isırmayız." Sonra bir kurt gibi sırttı. "Bir hanımefendi istemediği sürece."

Emilia çenesini sıktı. Bu ancak bir fahişeye söylemeye cesaret edebileceği bir şeydi ve kendini ayağa kaldırmak için ihtiyaç duyduğu öfke sarsıntısını sağladı. "Benim şiirlerim kıyaslanmaya değmez," dedi. "Cilasız dizelerimle rencide etmek istemem."

"Her şair boş bir sayfaya bir çizik atarak başlamalıdır," dedi Spenser nazikçe.

"Evet," diye kabul etti Jonson. "Ve eğer isterseniz size memnuniyetle tavsiyelerde bulunabiliriz."

Drayton, "Ve sen yapmasan bile," diye ekledi. Kahkahalar salonda dalgalandı.

"Pekâlâ," dedi Emilia. "Size okuyacak bir kopyam yok, sadece aklımda kalanları okuyabilirim." Okumaya başladı:

Aşk yağmurdan sonra gelen güneş ışığı
gibi rahatlatır ama şehvetin etkisi
güneşten sonra gelen fırtınadır;
Aşkın nazik baharı her zaman taze kalır
Şehvetin kışı yazın yarısı bitmeden gelir; Aşk
aşırıya kaçmaz, Şehvet obur gibi ölür;
Aşk tamamen gerçektir, şehvet ise sahte yalanlarla doludur.

Sözlerini bitirdiğinde adamların hepsi ona bakıyordu. Ondan ne beklediklerini merak etti -kuşkusuz tarlada kuzu güden bir hizmetçi hakkında pastoral bir şey.

Jonson kaşlarını kaldırdı. "İyi iş çıkardınız, hanımefendi. Bu bir aşk kasidesi mi olacak?"

"Hiç de değil efendim," dedi Emilia. "Bu bir methiye. Çünkü var olmayan bir şeyi anlatıyor."

"Bu kadar genç ve bu kadar bıkkın birini bulmak nadirdir," diye yanıtladı.

"Yorgun mu," diye karşı çıktı, "yoksa dürüst mü? Dünyanın işleyişini kabul etmek için kaç yaşına gelmeliyim?"

Mary Sidney, "Gerçekten de, bir kadının umut ettiği şey ile elde edebildiği şey arasındaki eşitsizliği görmesi daha olasıdır," diye ekledi.

"Bir kadın... ya da yoksul bir şair," diye düzeltti Jonson.

"İkisi birden olduğunu düşünsene," dedi Emilia. Kızardı, korktu

haddini aşmıştı. Çok alışmıştı

Hunsdon'un çalışma odasında özgürce konuşuyor.

Ama Jonson güldü. Ona tekrar baktığında, sarhoşluktan eser kalmamıştı. "Hanımefendi," dedi, "sanırım sizde görüldüğünden daha fazlası var."

Bunun bir iltifat mı yoksa bir suçlama mı olduğunu bilmiyordu, bu yüzden sadece başını salladı ve Hunsdon'un yanındaki yerine oturdu. "Aferin hayatım," dedi Hunsdon. "Spenser Peri Kraliçesi hakkında o kadar uzun konuştu ki, artık benim için emeklilik vakti geldi." Emilia hemen eteklerini toplayarak kalktı ve onunla birlikte gitti.

"Lordum, kalmalısınız!" Mary Sidney dedi ki. "Daha yeni başladık."

"Yapamam, ama daha iyi bir parçamı bırakacağım." Hunsdon Emilia'nın eline uzandı ve parmak eklemlerini öptü. "Kal," dedi yumuşak bir sesle. "Bunlar senin insanların."

Emilia'nın parmakları onunkileri sıktı. Yorulmuştu. İskoç Kraliçesi Mary'nin idamı İskoç kralıyla ilişkilerini bozmuş ve Kraliçe Elizabeth, Hunsdon'a Kral James'in hareketleri ve niyetleri hakkında bilgi toplamak için ileri geri koşturmuştu. Hunsdon iki haftadır Somerset House'dan uzaktaydı ama eve döner dönmez hemen Wilton House'a gitmişti... Emilia'nın hatırı için.

Emilia minnettar bir ifadeyle başını salladı. Hunsdon salondan ayrıldıktan ve daha fazla bordo şarap doldurulduktan sonra Spenser, Mary Sidney'e döndü. "Patroniçemizden ne haber? Sizi şiirlerinizden bazılarını paylaşmaya ikna edebilir miyiz?"

Mary'nin erkek kardeşi tanınmış bir saray mensubu ve şairdi ve bir askeri sefer sırasında ölmüştü. Kendisi de başarılı bir çevirmen ve şair olan Mary, Philip Sidney'in ölümü sırasında üzerinde çalıştığı mezmurları tamamlıyordu.

Ancak Emilia'yı şaşırtacak şekilde o şiiri okumadı. Bir yazı masasına geçti ve küçük bir kâğıt yığını çıkardı. "Lord Chamberlain emekli olduğuna göre," dedi, "belki de Bayan Bassano'nun sağduyusuna güvenebiliriz." Mary kurdeleyle ciltlenmiş küçük bir folyoyu Emilia'nın eline tutuşturdu.

Emilia diğerlerine farklı folyolar verildiğini fark etti, tıpkı bir oyuncu grubuna adil bir kopya dağıtıldığında oyuncuların aldığı roller gibi.

Mary Sidney sırtarak, "Rolleri cinsiyete ve kibre göre belirledim," dedi. "Elbette ben Kleopatra'yı oynayacağım. Bayan Bassano, siz de hizmetçilerim Eras ve Charmion olacaksınız. Spenser, bu gece bizi en uzun süre esir tuttuğun için sen de benim Antonius'um olacaksın."

"Bir oyun mu?" Emilia söyledi. "Bunu sen mi yazdın?"

Hunsdon'la geçirdiği onca yıl boyunca, kötü bir kopyanın üzerinde hiç kadın ismi görmemişti. Sanki yeni bir ritim öğreniyormuş gibi kalbinin göğsünde bir kez sertçe çarptığını hissetti.

"Orijinalini Robert Garnier yazdı: Antoine," diye açıkladı Mary Sidney. "Ben çevirdim."

Bir kadının kamuya açık bir sahnede sunulmak üzere çeviri yapması meşru değildi, bu yüzden Mary

bu oyunu kendi evinde gizli bir drama olarak sunmak istiyordu. Emilia, Hunsdon bilseydi itiraz eder miydi diye merak etti.

"Kleopatra'nın hayatının son gününde açıyoruz. Antonius, Sezar tarafından alt edilmiştir ve yapılacak en onurlu şeyin kendi hayatına son vermek olduğunu bilmektedir. Kleopatra hem krallığını hem de sevdiği adamı kaybetmekle karşı karşıyadır." Mary Sidney etrafına bakındı. "Başlayalım mı?"

Eğer şiir Spenser'ın metafor seviyesine ulaşmadıysa, Emilia bunu fark etmedi. Sayfalar boyunca akan şey, kayıp ve kapana kısılmışlık hissiydi. Kleopatra kendini öldürdükten sonra çocuklarının öğretmenine onlara bakması için yalvardığında saat gece yarısını çoktan geçmişti.

Mary Sidney dramatik bir şekilde bir elini uzattı. "Ah, kalbim kırılıyor! Cehennemin gölgeli kıyılarında, yalnız hayaletlerin dolaştığı tarlalarda... Benim ruhum ve Antonius'un ruhu adına, yalvarırım Euphron, onlarla ilgilen."

Mary doğrudan Emilia'ya bakıyordu - Drayton öğretmen Euphron'un rolünü okuyor olmasına rağmen. "Bilgeliliğin onların bu zorbanın eline düşmesine izin vermesin," dedi gözlerini kırpmadan.

Gizli bir el sıkışma gibiydi. Sanki Mary Sidney bütün geceyi bu şekilde sonuçlanacak şekilde tasarlamıştı ve artık Kleopatra'nın çocukları hakkında konuşmuyordu.

Sanki Emilia'ya da aynı derecede değerli bir şey emanet ediliyordu: Mary Sidney'nin gerçekleştiğini asla göremeyeceği bir hayal, belki de Emilia'nın görebileceği bir hayal.

Emilia sessizce üst kata, Hunsdon'la paylaştığı odaya çıktığında saat neredeyse sabahın dördüydü. Kapının önünde bir hizmetçi oturmuş uyukluyordu. Emilia yaklaşıncı irkilerek doğruldu ve onu odaya kadar takip etti. Ağır kadife perdeler yatağı görünmez kılıyordu ama Hunsdon'ın hafif horlamasını duyabiliyordu. Hizmetçi, içinden çıkabilmesi için elbisesinin bağcıklarını çözdü. "Hepsi bu kadar," diye mırıldandı Emilia ve hizmetçi başını sallayıp gitti.

Perdeyi açtı ve Hunsdon'ı rahatsız etmeden örtünün altından geçmeye çalıştı. Mary Sidney Herbert'in oyunundaki son sahneyi düşünüyordu; Kleopatra dramatik bir şekilde kendini öldürüyor ve onsuz yaşayamayacağı adamın cesedinin üzerine düşüyordu. Emilia'nın bildiği gerçek bu değildi. Hayatında, daha fazla zorlukla karşılaştığında, bir kadın omuzlarını dikleştirdi ve "Pekala, bir yük daha alacağım" dedi. Güç dayanıklılıktı, kaçmak değil. Bir granit parçasına bakıp aptal altın parçalarını fark etmektir.

Hunsdon'a baktı, saçlarının dağınıklığına ve yerçekimine teslim olmuş bedenine. Sevgiliniz artık dünyada olmadığında intihara yol açan türden bir aşkı hayal etmeye çalıştı.

Hunsdon kıpırdandı ve onun etrafında kıvrıldı, kolu belinin üzerinde duruyordu. Sözleri kulağının kabuğunu gıdıkladı. "Çok şey öğrendin mi canım?"

"Evet," diye fısıldadı. Jonson'ın sözleri ona geri döndü. daha fazlası var sende.

O gece rüyasında Hunsdon'un şahinini gördü, içi boş kemikli ve hafifti. Emilia emri verdi ve kuşun eldivenden süzülüşünü izledi. Ama deri şahinin halhalından çözüldü, ve Emilia

gökyüzüne baktı, kuşun uçup gitmesini, güneşin yüzünü kazıyana kadar gittikçe küçülmesini izledi.

-

Ertesi sabah orucunu bozduktan sonra Emilia bir bağırtı duyana kadar Wilton Evi'nin dehlizlerinde dolaştı. Eteklerini toplayarak aceleyle koridora indi ve bir kapıyı açarak Mary Sidney'i uzun ahşap bir masanın arkasında buldu. Masanın üzeri her türlü cam kap ve demir kelepçenin yanı sıra toz ve sıvı dolu kavanozlarla doluydu.

"Ah," dedi yukarı bakarak. "Keşfimin ilk tanığı siz olabilirsiniz."

Sabahın erken saatlerinde pencerelerden süzülen ışık, ustaca yapılmış metal bir kolla bir mumun üzerine asılmış ve içindekiler fokurdayan bir şişeyi aydınlatıyordu.

"Kont buna izin mi veriyor?" Emilia sordu.

Mary Sidney, "Kocam buna izin vermiyor ama görmezden geliyor," dedi. "Bu şekilde o bana kızmak zorunda kalmıyor, ben de ona kızmak zorunda kalmıyorum."

Emilia, Hunsdon gibi kontesin kocasının da kendisinden çok daha yaşlı olduğunu biliyordu. Mary'ye adamı sevip sevmediğini, doğru malzemeler eklendiğinde sevginin tutkuya dönüşebileceğine inanıp inanmadığını sormak istedi.

Mary Sidney tüy kalemini sivriltti ve Emilia'nın mürekkep olduğunu tahmin ettiği çok küçük bir kavanozu açtı. Tüy kalemi kavanoza daldırdı ve bir kâğıt üzerine imzasını attı: Mary Sidney Herbert.

"İzle," dedi Mary.

Emilia'nın gözlerinin önünde imza kayboldu.

Nefes nefese kaldı. "Bu sihir mi?"

"Bu simya," diye düzeltti Kontes. Fokurdayan şişenin altındaki mumu söndürdü. "Ben buna... kaybolan mürekkep diyorum." Emilia'ya kalemi uzattı, böylece kendisi de test edebilecekti.

Emilia kalemi özel mürekkebe batırdı ve Mary'ninkinin altına kendi adını karaladı. Birkaç dakika sonra sayfa sanki hiç yazılmamış gibi bomboştı.

"Bununla ne yapacaksın?" Emilia sordu.

Mary Sidney, "Eminim saraydan biri bunun için bir kullanım alanı bulacaktır," dedi. "Bulamazsa da, daha önce var olmayan bir şey yaratmanın parlaklığının tadını çıkaracağım." Elini boş kâğıdın üzerinde gezdirirken gülümsemesi kenarlarda soldu. "Erkekler böyle olmasını tercih ederdi, değil mi? Bir kadın tarafından yazılan her şeyin sonsuza dek yok olmasını."

Emilia onun bakışlarını karşıladı. "Sizin kadınların sözlerini silmeyi daha da kolaylaştıracak biri olduğunuzu düşünmemiştim," dedi nazikçe. "Siz sanatın büyük bir koruyucususunuz. Siz bir kontessiniz ve bu nedenle ayıplanamazsınız. Oyununuzu bir kumpanyaya veremez misiniz?"

"Kontes olduğum için bunu yapamam. Bu bir skandal olur. Tiyatroyu himaye etmek bir şeydir. Ama sahnelenmek üzere bir oyun yazsaydım, kocam bundan utanç duyardı. Ve bunu görmezden gelemezdi." Omuz silkti. "Yazarlıkla uğraştığımı, bu salonlara ev sahipliği yaptığımı zaten çok fazla insan biliyor. Bu şöhret benim anonim olmamı engelliyor." Emilia'nın elinden tüy kalemi aldı. "Bir kadının böyle bir şey yapabilmesi için görünmez olması gerekir."

"Bu ne anlama geliyor?" Emilia sordu. "Kendini görünmez kılan bir kadın, tanımını gereği, sesinden vazgeçmiş demektir. Bilmece gibi konuşuyorsun."

Mary Sidney kağıdın üzerine görünmez kelimesini karaladı. Buharlaşmasını izlediler. "Belki bir gün, Emilia," dedi, "bunu hepimiz için çözersin."

-

EMILIA, kendisini Lord Hunsdon'la takas ettiğinden beri kuzeni Jeronimo'yla yolları elbette kesişmişti. Sarayda Kraliçe için müzik yaparken ondan kaçamazdı. Ama bir daha asla Şabat'ı kutlamak için Mark Lane'e dönmemişti.

Onun yerine Somerset House'un kilerinden iki şamdan ve fazladan mumlar aşırmıştı. En iyi ketenden yapılmış bir şalvarı parçalara ayırdı ve kenarlarını kıvrıp işleyerek baş örtüsü haline getirdi. Her Cuma gecesi komodinini derme çatma bir sunağa dönüştürür ve mumların üzerinde İbranice dua okurdu. Hunsdon onu fark etmesin diye emekli olma vakti gelmeden önce alevleri söndürürdü. Mumları üflememesi gerekiyordu ama Tanrı'nın bunu anlayacağını düşünüyordu.

Yılın zamanına göre diğer önemli Yahudi bayramlarını da gözlemlemeye çalıştı: Rosh Hashanah, Yeni Yıl, yapraklar dönmeye başladığında; Yom Kippur, Kefaret Günü, on gün sonra; Sukkot, Somerset House bahçesindeki ağaçlarda elmalar olgunlaştığında; Chanukah, Noel bayramından hemen önce; Purim, nergisler çözülmüş topraktan yükseldiğinde; Pesach, sümbüller çiçek açtığında.

Ekim ayında, Emilia'nın Yom Kippur için oruç tuttuğu On Huşu Günü'nün sonundaydı. Yahudilerin tartışmasız en önemli bayramı olan bu günler, Tanrı'nın Hayat Kitabı'na doğruların adını yazdığı ve kötülerini ölüme mahkûm ettiği günlerdir. Ancak çoğu insan

Bu iki kutup arasında bir yerdeydiler ve o on günü teshuvah-telafi etmek için kullandılar. Emilia bir fahişе olarak yaşarken Tanrı'nın onu nasıl yargılayacağını bilmiyordu. Hunsdon'la geçirdiği ilk yıl ölmediğine göre, Tanrı'nın onda korumaya değer bir şeyler bulduğuna inanıyordu.

Kutsal Günler Yahudiler için kasvetli bir dönemdi ve bu ruh hali saraydaki ruh haline de uyuyordu. Yaklaşık bir ay önce Leicester Kontu ölmüştü. Onun ve Kraliçe hakkındaki dedikoduların doruğa ulaşmasının üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen, Kraliçe bu haberi kötü karşılamıştı. Merhum kontun dul eşi tarafından gömüleceği gün olan 10 Ekim'de Majestelerinin dikkatini dağıtmak için planlar yapılmıştı.

Emilia, Yom Kippur'un -ve orucunun- Aziz James Sarayı'ndaki bu büyük öğle ziyafetiyle aynı güne denk gelmesinin sadece şansı olduğunu düşündü. Sarayda oldukları için bir hizmetçi tarafından giysilerine sarılmıştı, gövdesi elbisesinin içine sıkıştırılırken midesi gurulduyordu. Bütün gün Hunsdon'dan uzak durmayı başarmıştı çünkü Hunsdon özellikle huysuz olan Kraliçe ile meşguldü. Ziyafet için onu almaya geldiğinde, Emilia kendini tutabilmek için mücadele etti.

Yemekler, Emilia'ya Yahudi düğün törenlerinde kullanılan chuppah'ı hatırlatan kırmızı ve sarı yapraklarla süslü bir çardak altındaki uzun bir masaya yerleştirilmişti. Masa tavus kuşu tüyleriyle süslenmişti ve üzerinde, gagaları ve ayakları yaldızlı, içinde canlı kırlangıçlar olan bir kuş kafesi duruyordu. Dana eti tabakları, sülün dolması, geyik eti, tavşan eti vardı. Otlar ve nar taneleriyle zenginleştirilmiş sos tekneleri vardı. Giydirilmiş kaponların, bütün bir mersin balığının, haşlanmış yumurtaların ve içinde kirazlar asılı bir et jölesinin yanında bir yığın güvercin turtası duruyordu.

Bu sadece ilk yemektir.

Emilia midesinin guruldadığını duydu. Orada beş saat boyunca -ki bu ne kadar sürebilirdi- oturamaz ve yemek yemediği gerçeğine dikkat çekemezdi. Masaya varmadan önce Hunsdon'ın kolundaki elini sıktı. "Lordum," dedi, "korkarım ki iyi değilim."

Ona endişeyle baktı. "Belki birkaç lokma yemek-"

Emilia inledi. "İşte tam da kaçınmak istediğim şey bu," dedi.

Gözleri kadının karnına kaydı. "Sen... hasta mısınız?"

Mide bulantısı numarası yaparak Hunsdon'un hamile olabileceğine inanmasına neden olduğunu fark etti. "Sadece midem bulanıyor lordum," diye mırıldandı.

Onun elini okşadı. "Majestelerine özürlerinizi ileteneğim."

Emilia sarayda paylaştıkları odaya kaçtı, gün batımına kadar şiir yazarak dikkatini dağıtmaya çalıştı, o zaman tekrar yemek için özgür olacaktı. Ama her metafor onu daha da acıktırıyordu: yanaklar elma gibi kızarıyor, kelimeler bal likörü gibi ballanıyordu. Hayal kırıklığına uğrayınca bir şal kaptı ve odasından çıkıp eğlenceden uzaklaştı.

Emilia sarayın bitişiğindeki parkta kendi kendine mırıldanarak hızlı adımlarla yürüdü. Bu parkın vahşi doğasını, çim bowling sahasını çevreleyen bakımlı askeri ağaç alayına tercih ediyordu. Geçmişte Kutsal Günler için oruç tuttuğunda, gizli inancını paylaşan başkalarıyla birlikte olmuştu. Sonunda ekmek kırıp şarap içtiklerinde ve Tanrı'nın merhametini kutladıklarında akrabalarıyla birlikte sevinmişti. İngiltere'de gizli bir Yahudi olmak her zaman ama şimdi aynı zamanda yalnızdı.

Emilia'nın terlikleri ağaç dallarından düşen siyah cevizleri tekmeledi ve o da eğilip birkaç tane toplayarak eteğini bir sepet haline getirdi. Kabuklar o kadar sertti ki, alet kullanmadan ve çaba sarf etmeden onları kıramazdı, bu yüzden onları ağzına atma riski yoktu.

Fındık koleksiyonuna yenilerini eklemeye o kadar kararlıydı ki, ağaçlardan birinin altında oturmuş kitap okuyan genç bir adamla neredeyse çarpışıyordu.

"Özür dilerim." Emilia soluk soluğa eteğini indirdi, böylece ödülü ormanın zeminine saçıldı. Kalbi küt küt atıyordu. Adam gençti, doğru tahmin ediyorsa tıraş bile olmamıştı ama geniş omuzlu ve formdaydı, kumral saçları uzun bir tutamdı ve gözleri o kadar maviydi ki içinden gökyüzü geçiyor gibiydi. Soylular gibi giyinmişti ve belli ki bir beyefendiydi; onu görünce ayağa fırlamıştı. Ama soylu olsaydı, sarayın kapısında Kraliçe'yle birlikte ziyafette olması gerekirdi.

O zaman o da öyle yapmalı.

Birdenbire gülümsedi ve Emilia karnında küçük bir çekilme hissetti. O gözler. Gökyüzü gibi değillerdi, diye düşündü. Onlar bir alevin tam merkeziydi.

"Bayan Bassano," dedi adam ve kadın bir adım geri çekildi. "Beni dezavantajlı duruma düşürdünüz, efendim," dedi Emilia.

Bir elini kalbinin üzerine koydu. "Beni yaraladın. Yine de seninle bir kelebek olarak tanıştım, henüz bir koza içindeyken... bu yüzden belki de anlaşılabilir."

Genç Southampton Kontu'nu ve nasıl tanıştıklarını hatırlayan Emilia'nın gözleri büyüdü. Hunsdon'la tanıştırıldığı gece olduğunu fark etti. Şimdi altı yaş daha büyük ve yüz yıl daha bilgeydi. Çabucak hesapladı; Kont on altı yaşlarında ya da o civardaydı.

Emilia, "Perdelerin arkasına saklanmaktan çok yol kat ettiniz lordum," dedi.

"Senin gibi," diye Southampton.

"Kayıt cihazına mı çalışıyordun?"

Güldü, dişleri düzgün ve beyazdı. "Bir anlamda, ama bir hanımefendiyle tartışacak kadar değil."

"Seni sarayda görmedim."

"Cambridge'den ziyarete geldim. St. John's'daki eğitimime bir yıl daha devam edeceğim." Kollarını kavuşturdu ve bir ağacın gövdesine yaslandı. Emilia'dan en az bir baş daha uzun duruyordu. "Sarayda maskeli balo yok," dedi Kont. "Bu sefer neden kaçırıyorsun?"

Ona oruç tuttuğunu söyleyemezdi ama yalan da söyleyemeyeceğini fark etti, ona dünyadaki tek insanmış bakarken değil. "Yemek," diye itiraf etti.

Bakışları kadının vücudunda bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Küçültölmeye ihtiyacı olan birine benzemiyorsunuz. İnanç olarak, elbisenizi oldukça dolduruyor gibi görünüyorsunuz-"

"Neden kaçırıyorsun?" diye araya girdi.

"Evlilik," dedi açıkça. "Lord Burghley beni hâlâ başroldeki kızlarla eşleştirip duruyor." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Senin gibisi yok."

Gözlerini devirdi. "Benim gibi mi? Benim neye benzediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Öyle değil mi?" Ağaç gövdesini iterek ona doğru bir adım attı.

Şimdiye kadar onun Hunsdon'ın metresi olduğunu öğrenmiş olmalıydı. Bu rolü uzun zaman önce kabullenmişti ve zaman geçtikçe bundan utanmaya da nadiren başlamıştı. Ama şimdi, onun

yanakları derin bir şekilde kızardı. "Kendinizi unutuyorsunuz lordum," dedi.

"Beni unutmadığın sürece," diye mırıldandı Southampton ve kız ne demek istediğini anlayamadan öne doğru eğilip onu öptü.

Neredeyse anında geri çekildi. Hangisinin daha çok şaşırdığını söylemek zordu. Emilia içinin döndüğünü hissetti.

"Bunu yapmamalıydım," dedi usulca, hâlâ kızın ağzına bakıyordu.

"Hayır," diye kabul etti Emilia.

Burada yaşça ve deneyimce daha büyük olduğunu fark etti. Ayrıca, kendisini isteyen bir erkek tarafından öpülmüş olmasına rağmen, kendisinin istediği bir erkeği hiç öpmediğini de fark etti.

Neden bir açlığı doyurmasın ki? Ne de olsa açlıktan ölüyordu.

Emilia Southampton'a baktı. "Hayır, bunu yapmamalıydın." Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bu askeri bir saldırıydı. Bunu sen yapmalıydın." Parmak uçlarında yükselirken, dudakları bir söz verir gibi onunkilerin üzerinde gezindi. "Öpücük bir monolog değil, bir diyalogdur." Kelimeleri onun ağzına yerleştirdi. "Ben sana fısıldıyorum... sen de bana fısıldayarak karşılık veriyorsun. Aramızda bir sırrı değiş tokuş ediyoruz, sanki tatlı bir şeymiş gibi." Bununla birlikte, kendi diliyle onun diline dokundu ve onu derinden öptü.

Southampton kendi bilgisini ona karşı kullanarak onu daha da sıkıştırdı. Sevişmenin tüm koreografisini bilen kadın, kendini vahşileşmeye bıraktı.

Emilia, Southampton'ın samanında bir kıvılcım olmasına rağmen, cinsel çekimin hem başlangıç hem de

oyunun sonuydu. Adam istese de istemese de gerekleŖecek olan siyasi bir evlilikten kaçıyordu; o ise Lord Chamberlain'in kendisine sağladığı korumayı kaybetme riskini göze alamazdı. Belki de karŖı konulmaz olan buydu: Southampton'ın büyüleyici gözlerinde kendini görmek, ikisinin de seçme özgürlüğüne sahip olmadığını bilmek.

Ne kadar süre böyle kalıp birbirlerinin tadını öğrendiklerini Emilia bilmiyordu. Ama titrediğinde gneŖin ufkun altına kaydığını fark etti. Ziyafet sona ermek üzereydi; Hunsdon gece eğlencesine katılmadan önce onu aramaya gelebilirdi.

"Lordum," dedi. "Gitmeliyim."

Geri adım attı ama hl ellerini tutuyordu. "Beni böyle tatminsiz mi bırakacaksın?"

Emilia kaŖlarını kaldırdı. "Bu gece ne kadar tatmin olabilirsin ki?"

"Bekle." Adamın parmaklarını kendi parmaklarına doladığını hissetti. İki de avuçlarına baktı, birbirlerine yaklaŖmıŖlardı. "Seni tekrar görececek miyim?"

"Eğer mahkemeye dönerseniz, Ŗansınız çok yüksek lordum." "Bu değil ne demek istediğimi , ve siz biliyorsunuz ," Southampton söyledi.

Emilia kayıtsızmıŖ gibi davranarak omuz silkti. "Onun kaderini kim kontrol edebilir?" Serbest kaldı.

"Bekle!" diye tekrar bağırdı Kont. Parmakları kızın bileğinde dolaŖtı. Kadın durakladı ve adam mahcup bir Ŗekilde gülümsedi. "Seni neden geri çağırdığımı unuttum."

"O zaman sen hatırlayana kadar burada duracağım," dedi usulca.

Oh, Ŗeytan .

Önce o kıpırdandı, ya da belki o kıpırdandı ve sonra tekrar birbirlerine düğümlendiler, adamın elleri saçlarındaki iğneleri dağıttı ve kızın elleri pantolonunun altındaki sıcak teni aradı. Adam onu ağacın gövdesine bastırdı ve kadın ağaç kabuğunun ısırmasından zevk aldı. Onu toprağa bağlı tutan tek şey buydu.

Ayrıldıklarında Kont, Emilia'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. Southampton, "O bilemez," dedi.

Belki Lord Burghley'i kastetti, belki de Hunsdon'u. Belki ikisini de.

"Sizin..." Kont'un sesi titredi. "Ona ne diyorsunuz?"

"Henry," dedi.

"Benim adım da bu."

Emilia kirpiklerinin altından ona baktı. "Evet lordum," dedi kasıtlı olarak ve gitti.

-

Leicester Kontu'nun cenazesinden sonra KRALİÇE'nin morali hiç düzelmedi; zaman zaman kimseyle konuşmayı reddediyor ve konuşmaya çalışanları tersliyordu. Danışmanları, kısmen onu neşelendirmeye çalışmak için, kısmen de acil katılımlarını talep ettiğinde hazır bulunamamaktan korktukları için durdular. Hunsdon gece gündüz sarayda kaldı ve Emilia'yı Somerset House'a geri gönderdi. Sonuç olarak, Southampton'ı bir daha görmemişti.

Kont'un haber gönderip göndermeyeceğini merak etmişti ve sonra kendine kızdı. Gizli bir yazışmanın ne anlamı vardı ki? Şimdiye kadar, büyük olasılıkla

Cambridge'deki çalışmalarına tekrar başladı. Emilia hayal kurduğu için kendini azarladı ve yerini unutmamasını söyledi.

Ama Hunsdon nihayet eve ve Emilia'nın yatağına döndükten sonra, kendini daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaparken buldu.

Karşılaştırm

ak. Mış gibi

yapmak.

Dilemek.

Kraliçe, Hunsdon'a Kral James'in kırılan tüylerini düzeltmek için bir kez daha İskoçya'ya gitme emri verecek kadar iyi olduğu için kendini daha da suçlu hissediyordu. Emilia dalgın ve hayallere dalmış gibi göründüğünde Hunsdon bunun nedeninin Emilia'nın kısa süre sonra tekrar yalnız kalmak istememesi olduğunu düşündü.

Onun hakkında en iyisini düşündüğünü bilmek Emilia'yı daha da kötü hissettirdi.

Yolculuğa çıkmadan önceki son günlerini birlikte geçirmeye kararlıydı ve ondan, kendi eliyle ve Revellerin Efendisi Edmund Tilney'in onayladığı bir oyunun okunmasına eşlik etmesini istedi. Kızın okuma gösterilerinden, değişikliklerin uygulandığı ve karakterlerin geliştirildiği odada bulunmaktan, gösterilerin gerçek performanslarından bile daha çok hoşlandığını biliyordu.

Hunsdon yola çıkmadan önce kendini iyi hissetmiyordu. Bu durum Emilia'yı endişelendirmişti ama Emilia bunun sadece bir gut hastalığı olduğuna dair onu temin etti. Çoğu okumadan farklı olarak, bu okuma bir meyhanede değil, bir kilisede yapılacaktı, çünkü oyun Kraliçe için Londra'daki ge ocuk oyuncularından oluşan bir topluluk tarafından sahnelenecekti - şapelin çocukları.

Emilia ve Hunsdon geldiklerinde okuma çoktan başlamıştı. Göze batmamayı öğrendikten sonra

Hunsdon onu bu tür iş görüşmelerine getirdiğinde, çocukları yöneten koro şefinin birkaç sıra arkasındaki bir sıraya kaydı.

Çocuk oyuncular tatlı ve gençti, seslerinin çoğu bozulmamıştı. Birden Henry Wriothsesley'in çocukluğu gözünün önüne geldi, ayakları brokar bir perdenin altından dışarı çıkmıştı. Bunu o kadar güçlü bir sıcaklık hissi izledi ki bacaklarının arasında bir ağrı hissetti.

Oyunun adı Kartaca Kraliçesi Dido'ydu. Bunu hatırlıyordu çünkü Lord Chamberlain'e onay için gelen oyunların çoğundan bir kademe üstteydi. Boş dizelerle yazılmış olan bu oyun Aeneid'in bir bölümünün yeniden anlatımıydı: Tanrıça Venüs'ün Kuzey Afrika kraliçesi Dido'yu Troya'nın enkazından kaçan prens Aeneas'a aşık ettiği bir öykü. Emilia oyun yazarlarının düzyazılarından sıkılırdı ama bu yazar - Christopher Marlowe- şairdi. Bir sayfanın ortasında, iki karakter arasında bölünmüş kafiye bir beyitle karşılaştığında nefesi kesilmişti, sanki sadece kelimeler değil, dilin yapısı da onları birleştiriyordu.

Şiiri bu şekilde kullanmak hiç aklına gelmemişti.

Dido'nun talibi Iarbas'ı reddettiği ve onun yerine Aeneas'a aşık olduğu sahnede ydiler. Emilia en sevdiği bölümü -o beyti- dinliyordu ama o daha işaretleyemedi Hunsdon mihraptan topallayarak oturduğu sıraya geri döndü. "İyi misiniz lordum?" diye sordu.

Yüzünü buruşturdu. "Olabileceğim kadar iyi değilim. Eklemlerim sertleşiyor; bacaklarımı esnetmeliyim." Kadın ayağa kalktı ama Hunsdon onu başından savdı. Hunsdon, "Sen benim gözlerim olacaksın," dedi ve topallayarak uzaklaştı.

Emilia dikkatini tekrar sunağa çevirdi. Dido'yu oynayan çocuk Aeneas'a aşkı için yalvarıyordu. "Hayır, hayır, hayır," diye araya girdi koro şefi. "Daha ikna edici olmalısın."

"Dizlerinin üzerine çökmüş olsaydı," dedi bir ses, bir adam Emilia'nın yanındaki sıraya kayarken, "dili daha inandırıcı olabilirdi."

Yabancı kendisinden çok büyük değildi ve tehlikeli bir şekilde yakışıklıydı. Çenesine dökülen gür siyah saçları ve gözbebeklerini seçemeyeceği kadar koyu renk gözleri vardı. Kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu, sanki yaptığı kışkırtıcı yorum karşısında kızın bir anda bayılmasını bekliyormuş gibiydi.

"Gerçekten de, belki de genç Dido'nun özel bir derse ihtiyacı vardır," diye ekledi adam. "Dudaklarını kelimelerin etrafında nasıl şekillendireceğini ona oyun yazarından daha iyi kim gösterebilir..."

Demek bu Christopher Marlowe'du.

"Eğer beni şaşırtmayı düşünüyorsanız, Efendi Marlowe," dedi Emilia, "yapamazsınız." Halka açık tiyatrolardaki gösterilerden sonra, kadın rollerini oynayan erkeklerin sık sık erkek müşteriler tarafından ziyaret edildiğini ve sanki gerçekten hanımefendilermiş gibi onlara kur yaptıklarını biliyordu. Ayrıca dedikodulardan Marlowe'un kadınlardan değil erkeklerden hoşlandığını da biliyordu. Majesteleri için casusluk yaptığına ve ayrıca ateist olduğuna dair söylentiler vardı. Marlowe'un güvenli oynayan bir adam olmadığı açıktı.

"Yaralıyım," dedi Marlowe dramatik bir şekilde. "Kadın bana iğne batırdı ve kanıyor."

Emilia, "Sanırım aradığınız benim aletim değil, efendim," diye cevap verdi.

Onun kelime oyunu karşısında yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bir kadına göre oldukça iyi bir ağzın var."

"Belki de benim kulağıma gitmelisiniz."

Arkasına yaslandı, sıranın üzerine yayıldı. "Oyunum hakkında bir fikrin var mı?"

"Birçok şey hakkında düşüncelerim var, efendim."

"Elbette, lütfen paylaşın," dedi Marlowe. Ona bakmaya devam etti ama Marlowe onun gözlerinde ufak bir belirsizlik titreşimi gördü - Hunsdon'a şiirlerinden bazılarını okuyacak kadar cesur olduğunda hissettiği gibi. Kendinden şüphe etmenin en ufak bir kıymığının bir yazarın özgüvenini parçalayan bir mızrağa dönüşmesi şaşırtıcıydı.

"Bu fazla bağımsız bir kadın hakkında bir oyun, değil mi?" Emilia söyledi. "Dido bunun için tanrılar tarafından azarlanıyor. Aeneas onu terk ettiğinde o kadar acı çeker ki, acısını dindirmek için kendini ateşe atar."

"Evet," diye kabul etti Marlowe.

"Dido neden iki kez cezalandırılsın ki? Önce tanrılar tarafından, sonra senin kalemin tarafından. Aşk zaten yeterli bir ceza değil mi?"

Gözlerini kırptırdı ve sanki daha önce hiç karşılaşmadığı bir türmüş gibi ona baktı. "Sen de kimsin be?"

"Dido'nun neyi hak ettiğini söyleyebilecek senden daha iyi konumda biri var."

Marlowe'dan bir kahkaha yükseldi. "Aklı olan bir kadın demek istiyorsun."

"Çok mu şaşırdın? Ah, bekle. Tabii ki. Çalışmalarınızı okudum, sonuçta-"

Marlowe sırtarak, "Diliniz sivri," diye araya girdi, "ama bu bir yazarın dili."

Emilia kıpırdamadan durdu, tüm kabadayılığı gitmişti. Mary Sidney'in edebiyat salonunda gerçek şairlerle bir aradayken bile -kısa konuşmasını alkışladıklarında bile

Onu kendilerinden biri olarak kabul etmemişlerdi. "Beni bir yazar mı sanıyorsunuz?" diye sordu.

Onun yüzünün yumuşamasını izledi. Belki de adamın içindeki bir şey onun içindeki bir şeyi fark etmişti. Doğuştan bir centilmen değildi ve Cambridge'e burslu olarak gitmişti. Sizi hiç istemeyen bir topluma tırnaklarınızla kazıyarak girmenin ne demek olduğunu biliyordu. "Bence sen söyleyecek çok şeyi olan birisin," diye cevap verdi Marlowe, "dinleyen çok az kişi varken."

"Canım benim."

Hunsdon'ın sesi Emilia'nın üzerine bir ağ gibi düştü. Yüzünde parlak bir gülümsemeyele ona doğru döndü. "Lord Hunsdon." Ayağa kalktı ve onun koluna girdi. Onu yüzündeki acı ifadesini görecektik kadar iyi tanıyordu.

"Özür dilerim Marlowe, ama gitmemiz gerekiyor." Hunsdon kilisenin önüne doğru belli belirsiz bir el salladı. "Gösteriyi sarayda izlemeyi dört gözle bekliyoruz."

Marlowe onu selamladı ve sonra Emilia'nın elinin üzerine eğildi.

Hunsdon kiliseden çıkarken ona ağır bir şekilde yaslanırken gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Marlowe'a adını hiç söylememişti ama artık söylemesine gerek kalmayacaktı. Emilia'nın kim olduğunu, Lord Chamberlain için hangi görevi yerine getirdiğini biliyordu. Herkes biliyordu.

Ama çeyrek saat boyunca sadece kendisi olmuştu.

Ve bu ilahi bir şeydi.

-

Bu Hunsdon'un geçirdiği ilk gut hastalığı değildi ama en kötülerinden biriydi. Emilia onu odasına getirtti ve ağrıyan ayağını kaldırıp yünle sardı.

kaynar suyla ıslatılmış, rahatlama getireceği düşünölen bir ilaç. Onunla ilgilenmesi beklenirdi, çünkü gut hastalığı sadece bir erkeğin gençlik dönemindeki sefahatiyle ilişkilendirilmekle kalmaz, aynı zamanda bir afrodizyak olarak da bilinirdi ve arkasında yatıştırılması gereken bir şehvet bırakırdı.

Asıl sorun, Hunsdon'un yarın Kraliçe'nin emriyle İskoçya'ya tekrar gidecek olmasıydı; ayak başparmağına bıçak saplanmış gibi hissetmesi umurunda değildi.

Emilia yatağın kenarına oturmuş, Hunsdon'a yüksek sesle bir şeyler okuyordu. Yazı masasının üzerindeki yığından potansiyel oyunlardan birini almış ve tüm karakterlere ses vererek tek kişilik bir gösteri olarak sahneliyordu. Ona doğru baktığında, gözleri kapalıydı ve Somerset House'a döndüklerinden beri olduğundan daha rahat nefes alıyordu. Zekice, kötü kopyayı yatağın üzerine bıraktı, ancak adamın elinin onunkini sıkıca kavradığını hissetti. Adam belli belirsiz gülümserken o da elini sıktı. "Nasıl hissediyorsunuz lordum?"

Hunsdon, "Sanki biri gözbebeklerimin üzerinden bir araba geçiriyor," dedi. "Bir santim kaymak bile ıstırap verici."

"O zaman kımıldama."

"Belki Tanrı merhamet eder ve beni gece alır," diye iç geçirdi.

Emilia'nın omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Böyle şeyler söyleme."

Hunsdon onun elini daha sıkı kavradı. Gözleri açıldı. "Umarım seni önemsemiğimi biliyorsundur."

İlk kez bir gerçeği dile getirmişlerdi: muhtemelen ondan daha uzun yaşayacaktı. Vasiyetinden yararlanacak karısı ve ailesi vardı. Ama şimdi ona, kendisini kimsesiz bulmayacağını söylüyordu.

o gittiğinde. Emilia gözyaşlarının boğazına dolduğunu hissetti. "Teşekkür ederim, Henry."

Gözleri kilitlendi. Onun gözlerinin tutkuyla, şefkatle ve hayal kırıklığıyla dolu olduğunu görmüştü. ofisine girdiğinde tek bir bakışıyla, onun bir danışma kuruluna mı yoksa kucığında bir sevgiliye mi ihtiyacı olduğunu anlamıştı. "Sen olduğun için memnunum," dedi basitçe. Hunsdon, Emilia'nın kuzeniyle arasında ne tür bir kutsal olmayan takas başlamış olursa olsun, ne elde edeceğini gerçekten bilmiyordu. Küçük bir kızken, kıvrak zekâsı, hayal gücü ve ıslıl ıslıl gözleriyle, çoğu zaman yetişkinlere fazla . Ama Hunsdon için o sadece yeterliydi. Ağzı pişmanlıkla buruştu. "Her şey kadar da kötü değildi, değil mi?"

Onu itip kakmamaya dikkat ederek parmak eklemlerini dudaklarına götürdü. "Kesinlikle hayır, lordum."

Kapı çalındı. Emilia, "Girin," diye seslendi ve leydisinin hizmetçisi Bess elinde mühürlü bir mektupla içeri girdi. "Hanımefendi," dedi, "bu sizin için geldi."

Emilia mektubu aldı ve balmumunu söktü.

Naçizane görevimi hatırladım, Hanımefendi-

Dün gece rüyamda seni gördüm; ve sonra hiç uyumadığımı hatırladım. Uyanık olduğum saatleri, her nefesimi dolduruyorsun. Eğer benim seni düşündüğüm kadar sen de beni düşünürsen, işkenceme son ver. Alacakaranlıkta Paris Bahçesi'nde, çuha çiçeklerinin açtığı değirmen nehrindeki köprüde bekleyeceğim. Bu aşk tomurcuğu
Bir dahaki karşılaşmamızda güzel bir çiçek olduğunu kanıtla.

X

Southampton

"Emilia?" Hunsdon söyledi. "Her şey yolunda mı?"

Notu katlayıp bedenine yerleştirirken yanaklarına sıcaklık doldu. "Evet, lordum. Bu sadece... beklenmedik bir haber." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Kuzenimin karısı hasta. Moralini düzeltmek için ziyaret etmemi istedi."

Yalanlar, dudaklarından öyle zahmetsizce dökülüyordu ki.

Hunsdon gözlerini kapadı ve onun sözlerine güvendi. "Gitmelisin."

Mektup göğsüne saplanmış bir kor gibi hissettirdi. "Evet," diye mırıldandı Emilia. "Yapmalıyım."

-

PARIS GARDEN Southwark'ta nehrin diğer tarafındaydı, bu da Emilia'nın Blackfriars iskelesinden Paris Garden merdivenlerine giden bir tekneye binmesi gerektiği anlamına geliyordu. Yanında genç, uçarı bir hizmetçi getirmişti; bir iki saatliğine bir tavernada oyalanması için rüşvet verilebileceğini biliyordu. Emilia, Mark Lane'deki kuzeninin evini ziyaret ettiğinde giydiği gibi sade bir eteklik giymiş, yüzünü gizlemek için de başına hacimli bir pelerin geçirmişti.

Gün batımına yakındı ve bahçe yaldızlı görünüyordu. Emilia, Southampton'ın sözünü ettiği köprüye doğru yürüdü. Bir adam gülerek köprünün üzerinden bir kadını kovalıyordu. Belli ki mahremiyet arayan tek çift Emilia ve Kont değildi. Kolların onu arkadan kucaklayıp beline dolandığını hissettiğinde, kendini Southampton'ın göksel gözlerine bakarken bulmak için döndü. Southampton onun bileğinden tuttu ve onu köprüden uzaklaştırarak gizlendikleri bir noktaya çekti.

Emilia pelerininin kapüşonunu aşağı itti. "Ben olmasaydım ne yapacaktın?"

Southampton sırtarak, "Büyük bir açıklama," dedi. Sanki gecenin içine yıldızları fırlatan oymuş gibi ona baktı. "Sen geldin."

"Geldim," diye fısıldadı.

Adam kızın bileğini sıkıca tuttu. Adam onu öpüp yerden kaldırırken ellerini saçlarına doladı. Onun tadıyla başı dönüyordu, sanki ilk yudumda ruhu bedeninde köpürüyordu.

"Neden Cambridge'e dönmediniz lordum?" Ayrıldıklarında Emilia sordu.

"Adım Henry," diye düzeltti, "ve neden şikayet ediyorsun?"

Sesler duydu ve Southampton onu bahçenin derinliklerine, ana patikadan uzağa ve küçük bir tepeye çekti. Diğer taraftaki oyukta durdu, çam iğneleri yerde kalın bir şekilde uzanıyordu, kızıl geyiklerin uyumuş olması gereken yerlerde keçeleşmişti. "Burada ilk yatan biz değiliz," dedi.

Emilia kaşlarını kaldırdı. "Yaptığımız şey bu mu?"

Elini kalbini örtmek için çekti, güçlü ve diri bir şekilde çarpıyordu. Sadece bir kez yatağındaki solgun ve bitkin Hunsdon'ı düşünmesine izin verdi. Southampton, "Benim senin yanında olduğum gibi senin de benim yanımda olduğunu bilmeden çalışmalarına geri dönemem," dedi.

"Benim lütfum bana ait değil," diye cevap verdi

Emilia. "Tamamına sahip olamayacaksam bir parçasını alırım."

Sırıttı. "Bunun hangi parça olabileceğini tahmin edeyim mi?" Saçından bir tutam aldı. "Bu iş görür," dedi, . Sonra elini kaldırdı ve onun en küçük elini öptü.

parmak. "Ya da bunu." Öne doğru eğildi ve kızın nefesi kesilene kadar boynunun omzuyla birleştığı noktayı emdi. "Ya da belki bunu." Sonra geri çekildi, sözlerindeki şakacılıktan eser kalmadan ona baktı. "Hiç böyle hissetmemiştim," dedi usulca. "Böyle hissedebileceğimi hiç hayal etmemiştim."

Emilia bunun için onu suçlayamazdı, çünkü o da bunu hissediyordu. Seks onu bir yerden başka bir yere götüren bir merdivendi; tüm adımlarını öğrendiği bir dans; cebindeki paraydı. Ama hiçbir zaman kıyıya vuran ve ayaklarının altındaki zemini çekip alan bir gelgit olmamıştı. Hiçbir zaman kontrol edilemez ve ilkel bir şey olmamıştı.

Southampton'ın babasının annesinden nefret ettiğini ve onu küçük bir çocukken annesinden aldığını da biliyordu. Aşkın modellendiğini hiç görmemişti. Öte yandan Emilia, babası öldüğünde annesini mahvetmiş olsa da, anne ve babasının bir aşk uyumu olduğunu biliyordu.

Kadın eteklerini savurarak yere çöktü ve Southampton onun yanına oturdu. Southampton ona dokunmaktan vazgeçmedi; bileğine, koluna, saçına. "Bunu yaptığında düşünemiyorum," dedi kadın.

"Zorunda mısın?" diye sordu. "Düşünmek mi?"

Avucunu sanki bir erikmiş gibi ısırdı ve kadın bunu bacaklarının arasında hissetti.

"Henry," diye fısıldadı, "fark edilebiliriz."

Onları zar zor koruyan tepeye baktı. "Evet. Ama başka nerede bir araya gelebiliriz ki?"

"Yanlış anladınız. Keşfedilebiliriz." Hunsdon'ı bu şekilde utandıramazdı. Southampton'ın ona olan ilgisini öğrenmesi halinde Burghley'den gelebilecek tepkileri de tahmin edemiyordu. Onun yanağını okşadı -hâlâ yumuşaktı, Tanrım, neredeyse bir erkekti. "Southampton'ın

Burada sonsuza dek mutlu olacaksın," dedi nazikçe. "Yarın bile olmayabilir."

"Tek istediğim," dedi Southampton, "hemen şimdi."

Emilia'nın sunabileceği tek şey buydu. Kadın başını salladı, sonra da aralarında bir ateş yayılana kadar onu öptü. Adam pelerinini kenara itti, elleri ulaşabildikleri her yere uzandı. "Çok... fazla... kıyafet var," diye soludu Southampton, kadının eteklerini avuçlarının arasına alarak.

Kadın hortumunu onu eline alacak kadar indirdiğinde, adam ürperdi. Kadın onun gözlerinin içine baktı. "Bunu daha önce yaptın mı?" diye fısıldadı.

Sessizce başını salladı.

Emilia içinde bir şeylerin kükrediğini hissetti; sadece şehvet değil, güç. Southampton bir kont ve akranıydı ve ona göre değildi ama şu anda kontrol ondaydı.

"Dikkatli olmalıyız," dedi. "Ben... önlemler alıyorum ama sen benim içimde bitiremezsin. Anlıyor musun?" Adam başını salladığında, etekleri bacaklarının etrafında toplanarak ona sarıldı. Onu içine aldı, vücudunun gençliği ve gücü karşısında nefesini tuttu.

Yavaşça nefes verdi ve ellerini kızın saçlarında dolaştırdı. "Sadece benim için yaratılmış gibisin," dedi.

Bunun üzerine kadın ona doğru sallandı. Kalçaları refleks olarak büküldü ve bir an sonra kasılmaya başladıklarında, kendini kaldırdı, böylece aralarında geçirdi.

Onu kendine doğru sıkıca bastırdı. "Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı. "Yapamadım... çok..."

Onun yanağına dokundu. "Bir dahaki sefere daha iyi olacak," diye söz verdi.

Adam yeniden sertleşmeye başlamıştı bile -daha önce deneyimlemediği bir şeydi bu- bu da ona bir

ekstra tatlı yardımı. Southampton bir kolunu Emilia'ya doladı ve onu zarıfçe sırt üstü çevirdi. Onu öptü, sonra başı eteğinin altına girene kadar vücudunda aşağı doğru ilerledi. Emilia onun nefesini ve ardından dilinin sıcak baskısını hissetti. Emilia'dan bir çığlık koptu, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Eteklerinin altında ezilen o uçsuz bucaksız mavi gözler onunkilerle buluştu ve gülümsedi. Sözleri teninde uğuldadı. "Hiçbir zaman tamamen iffetli olduğumu söylemedim."

Bu kez, Southampton onun içinde hareket ettiğinde, elini aralarına soktu -Buraya. Daha sert. Şimdi- ta ki bir öğretmen olduğunu hatırlamayı bırakıp kendini öğrenmeye bırakana kadar. Bu kez, adam içinden çıkmadan önce, bir şeye doğru dörtnala koştuğunu ve sonunda, nihayet, kulakları çınlayana, gözleri siyah noktalarla dolana ve boğazından saf bir neşe baloncuğu kahkahayla patlayana kadar yükseldiğini hissetti. Kendine nasıl zevk vereceğini bilmesine rağmen, bu farklıydı. Demek sadece bedenini değil, kalbini de vermek böyle bir şey, diye düşündü.

Southampton onun yanında sırt üstü yatmış, göğsü kabarmış, parmakları hâlâ onunkilere dolanmıştı. "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Ben..." Emilia gözlerini kırpıştırarak gece gökyüzüne baktı. Geniş şair kelime dağarcığına rağmen, nasıl hissettiğini tarif edecek tek bir kelime bile bulamıyordu. Bu, bir alfabe dizisine sığdırılamayacak bir sevinçti, henüz gelmemiş olanın korkusuydu.

Ben öyleyim. Gülümseyerek bunun tam bir cümle olduğunu fark etti. Kendi içinde bir cevap.

Emilia Westminster'a döndüğünde hizmetçi nehir kıyısında onu bekliyordu. Tedbirli davranması için bir para daha ödendi. Somerset House'a vardıklarında Emilia hizmetçiyi kovdu ve parmak uçlarında merdivenlerden yukarı çıktı. Hunsdon'ın yatak odasının kapısını dikkatle açtı. Yatağın yanında yanan bir mum, Hunsdon'ın durgun yüz hatlarını gölgede bırakıyordu. Emilia kapının eşiğinde duraksadı. Üzerinde hâlâ Southampton'ın kokusu vardı ve vücudunda hâlâ bir çürük gibi duran başka bir adamın hissiyle Hunsdon'ın yatak odasına girmek iki kat yanlış görünüyordu.

"Dönmüşsün," dedi Hunsdon, gözleri hâlâ kapalıydı. "Kuzeninin karısı nasıl?"

Emilia gözlerini kırptırdı, bir an için hilesini unutmuştu. "Korkarım... bir süre rahatsız olacak." Eli ahşap kapının kenarında esnedi. "İyi uykular lordum," dedi.

Bir an için Hunsdon'ın hareketsiz bedenine baktı ve Southampton'ın omuzlarının yaşla birlikte daraldığını, güçlü bacaklarının gut hastalığına yenik düştüğünü, kızarmış yanaklarının kırışıklıklarla buruştuğunu hayal etmeye çalıştı. Onun bu şekilde değiştiğini görme ayrıcalığına sahip olamayacaktı.

Bunu ne kadar çabuk hatırlarsa o kadar iyi.

Kendi odasında eteğini ve kombinezonunu çıkardı ve cırılçıplak durdu. Ellerini boğazından göğüslerine, kalçalarının arasına götürdü. Southampton'ın izlediği yolun aynısını izlemeye çalıştı. Ama yine de kendini onun gibi ateşe verememişti.

Emilia gece askısını vücudunun üzerine çekti ve Southampton'la Paris Bahçesi'nde yuvarlandıktan sonra yaptığı örgüyü çözdü. Tellerin arasında hâlâ çam iğneleri vardı. Sonra elini şalına uzattı.

Yazı masası, yeni bir tüy kalem kesti ve mürekkep Şişesini açtı. Boş bir k  ıda baktı.

Bir erkeğin bir bakireyi, bir masumu baştan çıkarmasıyla ilgili okuduğu tüm Şiirleri düşündü.

Elinin Southampton'ın etrafını sararak onu içine doğru yönlendirdiğini düşündü.

Daha önce hiç genç bir adamdan istediğini alan bir kadın hakkında bir Şiir okumamıştı.

Emilia gözlerini kapadı ve Southampton' düşündü, genç bir Adonis, kolunu gözlerinin üzerine atmış, alacakaranlı ın mor ışığı onu bir sanat eserine d n Ő t r yordu.

Adonis.

O da sevilmiŐti... ve kaybetmişti. Emilia, Kontes'le birlikte Ovid'in mitolojideki anlatımını okumuştu: Afrodit, başına asla kötü bir Şey gelmeyece inden emin, emin bir avcı olan güzel genç adama aşık olmuştu. Adonis bir yaban domuzu tarafından boynuzlandı ında, Afrodit'in kollarında  lm Ő .

Emilia tüy kalemi mürekkebe batırdı, sayfayı karalarken düşünceleri hızlı ve karmakarışık geliyordu.

Mor renkli yüzüyle güneş gibi
A layan sabahtan son kez ayrıldıktan sonra,
G l yanaklı Adonis onu kovalamaya çalıştı;
Avlanmayı seviyordu, ama aşkı küçümsüyordu;
Hasta düşünceli Venüs ona yaklaşıyor ve
cesur bir talip gibi kur yapıyordu.

"Benden üç kat daha güzel," diye söze başladı,
"Tarlanın baş çiçeği, kıyaslanamayacak kadar tatlı,

Tüm perilere leke, bir insandan daha güzel,
veya güllerden daha beyaz ve kırmızı; Seni
yaratan doğa, kendisiyle çekişmede
"Dünyanın senin hayatınla sona erdiğini söyle."

Yazdı, yazdı ve yazdı. Satırların üzerini çizdi ve yenilerini ekledi. Southampton'ı Adonis'in güzel yüzüne sakladı ve ona olan bencil açgözlülüğünü Venüs'e gömdü; kendisinden daha genç ve daha naif bir çocuğu eğitiyordu.

Penceresinin dışındaki şafak, şiirinin ilk birkaç dizesiyle eşleşene kadar yazdı.

Sözünü bitirmedi.

Emilia henüz sonunun ne olacağını bilmiyordu. Sadece mutlu bir son olmayacağını biliyordu.

-

HUNSDON İSKOÇYA'DAYKEN, birkaç gündür Southampton'la keşfedilme korkusu olmadan mesajlaşmak daha kolaydı - ondan tutkulu aşk ilanları, Emilia'dan mevkisini (ya da mevkisizliğini) hatırlatmalar. Ama adam Emilia'nın direncini kırmaya başlamıştı. İki gece sonra onu Paris Garden'da tekrar ziyaret etmek için planlar yaptı.

Zamanını Somerset House'da inzivaya çekilerek, bahçelerde dolaşarak, doğancılardan kuşları eğitmesini izleyerek ve saatlerce bir alıç ağacının altında taş bir bankta oturup Southampton hakkındaki şiirine mısralar ekleyerek geçirdi. Yazdıkça, Venüs'ün Adonis'e saygılarını sunmasına izin verdikçe, kendini Kont'a daha yakın hissediyordu. Sanki Emilia onun pürüzsüz göğsünü, saçlarını, olağanüstü gözlerini kendisi yaratıyordu.

Hayal dünyasında o kadar kaybolmuştu ki ayak seslerinin yaklaştığını duymadı. "Sadece kendi kalemimden çıkan kelimelerin yanaklarda böyle bir kızarıklık yaratabilmesini umabilirim," diye mırıldandı bir ses. Emilia başını kaldırdığında karşısında oyun yazarı Christopher Marlowe'u buldu.

"Sen buraya ait değilsin," dedi refleks olarak.

"Ne kadar sıcak bir karşılama, hanımefendi," diye söylendi. "Lord Chamberlain'i görmeye gelenlere böyle davranmıyorsunuzdur herhalde."

"Bu yüzden mi geldin?"

"Burada başka ne işim olabilir ki?" Onun yanındaki banka oturdu. "Lord Hunsdon'ın burada olmadığı düşünülürse, bu benim açımdan elbette kötü bir planlama olur."

Marlowe'un ona bakışı, Hunsdon'ın yurtdışında olduğunu çok iyi bildiğini gösteriyordu. Eğer gerçekten de Kraliçe için çalışan bir casussa, Emilia Kraliyet'in siyasi çabaları hakkında bilmediği çok az şey olduğunu hayal etti. "Buraya benimle tanışmak amacıyla geldiğinizi düşünerek kendimi övmek istemem, Efendi Marlowe," dedi Emilia.

"Bana Kit de. Bütün arkadaşlarım öyle der." "Biz arkadaş mıyız?"

"Özlemle," dedi. "Sizi burada bulmayı gerçekten umduğum için kendinizle gurur duymalısınız."

Döndü ve onun bakışlarıyla karşılaştı. "Neden?"

Omuz silkti. "Çünkü çoğu insan beni sıkıyor, Bayan Bassano. Ve sen...yapmıyorsun. Lord Chamberlain'in en baştan çıkarıcı vücudu olan bir fahişesi olduğunu hayal etmemiştim.

onun beyniydi. Ayrıca, konuşmamız henüz bitmemiştir."

"Değil miydik?"

Marlowe, "Dido'nun eksiklikleri hakkında söyleyecek daha çok şeyiniz olduğuna eminim," diye teklif etti. "Ya da benimkiler."

"Eminim ki size fikir sunabilecek benden daha nitelikli pek çok kişi vardır."

"Daha nitelikli mi? Evet. Daha eğlenceli mi? Hayır." , elini uzattı ve yazı masasından şiiri kaptı.

"Dur!" Emilia gazeteyi elinden almaya çalışarak bağırdı.

Marlowe ayağa fırladı ve yüksek sesle okumaya başladı. "

'Fondling,'

"Seni buraya getirdiğimden beri" dedi.

Bu fildişi solgunluğunun devresi, ben bir park olacağım ve sen de benim geyiğim olacaksın. " Kaşları havaya kalktı.

"Hunsdon tam bir şeytan."

"Seni dikkatsiz sarsak!" Emilia .

Marlowe gülerek devam etti. "İstediğin yerde beslen, dağda ya da / Dudaklarımda otlar; ve eğer o tepeler kurursa, / Daha aşağılara, hoş pınarların olduğu yerlere in." Yüzünü yelpazeler gibi yaptı, geniş geniş sırttı. "Seni küçük çapkın. Neredeyse bir kadının vücudunun zevklerini tatmak istememe yetecek." Sonra göz kırptı. "Neredeyse."

"Bu Hunsdon'la ilgili değil," diye homurdandı. "Sadece yaşadıklarınızı mı yazıyorsunuz?"

"Umarım öyle değildir," dedi Marlowe. "Yoksa düşündüğümde çok daha kötü durumdayım." Başını öne eğdi. "O zaman ne yazıyorsun?"

"Eğer bilmek istiyorsan, Venüs ve Adonis."

Tekrar onun yanına oturdu ve kâğıdı ona uzattı. "Anlat."

Emilia içini çekerek kucağındaki masayı yere bıraktı. "Senin Dido'nun tam tersi," dedi. "Venüs, Adonis'i kendisiyle kalmaya ikna edemediğinde, öldürülen kişi o oluyor."

Marlowe'un gözleri parladı. "Ne kadar... yeni."

Geri çekildi, adamın kendisini hafife alıp almadığından emin değildi.

"Şaka yapmıyorum," dedi. "Erkeğin kadını ikna etmediği bir edebiyat eseri düşünemiyorum."

Emilia geçen yıl Marlowe'un "Tutkulu Çobandan Aşkına" adlı şiirini okumuştı. Klasik olarak, bir erkeğin bir kızı kendisiyle yatmaya ikna etmeye çalışması beklenebilecek bir şeydi. "Neden tam tersi olmasın? Kadınlar da erkekler gibi aynı umutlara, korkulara ve dürtülere sahip değil mi?"

"Hayal etmesi bile ne kadar korkunç." Güldü. "Sizin de bizim kadar kontrolsüz olabileceğinizi düşünmek."

"Şiirimin amacı da bu: her şeyi tersine çevirmek. Gördüklerimizi tersine çevirmek. Bir kadının şehvet duyabileceğini ve bunun bedelini bir erkeğin ödeyebileceğini öne sürmek." Dudağını ısırdı. "Sizin oyununuzda olduğu gibi, güçlü, kuvvetli kadın aşık oluyor ve kahraman erkek ölüyor. Ama Dido'nun aksine Venüs kendini ateşe atmıyor. Aşk onu mahvetmiyor. Bunun yerine, aşkı başkaları için mahvediyor." Bir an düşündü. "Ölüm yok eder aşkımı, / En iyi sevenler aşklarından zevk alamazlar."

Marlowe gözlerini sayfaya dikti. "O kısım nerede?"

"Henüz yazmadım."

Kağıdı kızın eline tutuşturdu. "Peki, yap. Aklından uçup gitmeden önce."

Emilia diz masasını kaldırdı ve sayfanın altındaki satırı karaladı. Marlowe şiiri geri aldığı anda kalemi daha yeni kaldırmıştı. Dudakları sessizce kıpırdadı.

Oku. Sonra parmaklarını şıklattı ve elini uzattı. "Kalem?"

Tüy kalemi ona uzattı ve bir satır karaladıktan sonra kenarına bir yorum yazmasını izledi. "Ne hakkında yazıyorsun?"

"Not vermek," dedi Marlowe.

"Neden?"

Başını kaldırıp bakmadı bile, o kadar dalmıştı ki. "Çünkü," dedi, "yazarlar birbirleri için bunu yapar."

-

KIT MARLOWE bir casus, bir haydut ve bir ateist olabilirdi ama aynı zamanda Emilia'nın hiç sahip olmadığı en iyi arkadaşı haline geliyordu. Birbirlerine sık sık mektup yazıyorlardı ama Emilia notlarını Kit'in Durham House'daki ev sahibesi Bayan Padshaw'a gönderiyordu. Bayan Padshaw, haftalık bir sürahi bal likörü karşılığında Emilia ve Kit'in odasına kaçırıldığı adamlar gibi sırları saklamaya hazırdı. Emilia ona şiirlerinden parçalar gönderiyor, o da bunları eleştirerek Emilia'ya geri gönderiyordu. Yazmakta olduğu oyundaki olay örgüsü boşlukları hakkında ona sorular sordu. Hunsdon geri döndüğünde bu özgürlüğün kısıtlanacağını bilerek Somerset House'un bahçelerinde saklanarak ödünç zaman geçirdiler.

Marlowe'un, Emilia'yı Somerset House'dan kimsenin haberi olmadan kaçırmak için bir deneme yapmayı önermesine neden olan da işte bu saatin tik taklarıydı. Grocers' Hall'da bir işi vardı ve Emilia'nın kendisine eşlik etmesini istiyordu, ardından onu bir tavernaya götürmeyi planlıyordu. Ama Grocers' Hall, Emilia'nın tanınabileceği kadar Somerset House'a yakın olan Princes Caddesi'ndeydi. Bu yüzden Marlowe ona bir kılık değiştirtti.

Söz verdiği gibi onu Little Drury Lane'de bekliyordu. Kadın yaklaştığında adam ıslık çaldı ve kadın dirseğini adamın böğrüne sapladı. "Kendimi gülünç hissediyorum," diye fısıldadı.

Marlowe, "Endişelenmelisin," dedi.

Kit'in rüşvetle tuttuğu bir seyisten arta kalan kahverengi pantolonuna, hortumuna ve çizmelerine baktı. Saçları başına doğru örölmüş ve tüylü bir başlığın altına gizlenmişti. Her haliyle genç bir oğlana benziyordu. "Neden?"

"Çünkü böyle giyindiğinizde size evlenme teklif etme olasılığım çok daha yüksek." Marlowe güldü. "Gel, Emile."

Adam onu dirseğinden tutup Princes Caddesi'ne doğru çekerken homurdandı. "Her gün nasıl böyle yürüyorsun?" Emilia belli belirsiz bacaklarını işaret ederek sordu. "Acıtmıyor mu?"

Katırlar tarafından çekilen yük arabalarının yanından geçerken ve dumanı tüten at pisliği yığınlarından kaçarken güldü. Marlowe ona baktı. "Giderken hiç sorun yaşamadın mı?"

Başını iki yana salladı. Hizmetkârların merdivenlerinden süzölerek inip arka kapıdan çıktığında kimse ona iki kez bile bakmamıştı. Somerset House'a her zaman yiyecek ve kömür taşıyan ya da mesaj götüren çocuklar girip çıkıyordu.

"Adonis nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Hâlâ direniyor," diye yanıtladı Emilia. Şiirini bitirmemişti, çünkü nasıl bitmesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu. Ne olacağını biliyordu ama nasıl olacağını bilmiyordu.

Sanat hayatı taklit ediyor.

"Neden bir bakkal görmeniz gerekiyor?" Emilia sordu.

"Çünkü bu adam Lord Strange'in Adamları için çalışıyor," diye cevap verdi Marlowe. "John Heminges eskiden Kraliçe'nin Adamları'ndaydı. Ama geçen yıl, topluluktaki diğer iki aktör turnede birbirine girdi ve biri öldürüldü. Heminges onun dul karısıyla evlendi ve sanırım koşullar Lord Strange'in Adamları'na kaçması için yeterince tuhaftı."

"Saraydan çok enstest ilişkiye benziyor," diye mırıldandı Emilia.

O ve Kit, her birinin diğerinde nihayet kendilerinin eksik bir parçasını bulduğu o tuhaf duyguyla beslenen, onları içine çeken türden bir dostluk kurmuşlardı bile. İkisi de zeki, açık sözlü ve gözlemciydi - bir yazarın kutusundaki tüm araçlar - ama daha da önemlisi, birbirlerinin bu nitelikleri takdir etmesinden besleniyorlardı. Sadece bir hafta sonra Emilia onun kırmızı renkten ve ringa balığı turşusundan nefret ettiğini, birayı şaraba, şehri taşraya tercih ettiğini, en sevdiği yemeğin zencefilli kocalar olduğunu ve bir tane yediğinde bunu olabildiğince cinsel imalarla yaptığını biliyordu. Rheims'daki Katolik kolejine gideceği söyleniyordu ama Kit, İngiltere Kilisesi de dahil olmak üzere herhangi bir dine mensup olmaktansa kendi dilini kesmeyi tercih edeceğini itiraf etmişti. Kit'in üniversiteye burslu olarak nasıl geldiğini, Walsingham'a neden hayran olduğunu ve bekâretini kiminle kaybettiğini biliyordu. İnkâr de ona Kraliçe için yaptığı işleri in aşmadığı tek çizgiydi. Aynı şekilde Emilia da ona babasının ölümünden, kelimeleri okumadan önce müziği nasıl okuyabildiğinden, kuzeninin iş güvencesi ve Isabella'dan aldığı dersler için onu Hunsdon'a takas ettiğinden bahsetti. Ona en büyük iki sırrını söylememiştii: gizli inancını ve Southampton'a olan hislerini. İlki onu öldürtebilirdi. İkincisi ise daha karmaşıktı. Artık sadece ona aitti;

Bu arzuyu dile getirmenin okyanustaki bir damla kan gibi olacağından korkuyordu; sanki hiç var olmamış gibi olana kadar seyrelecekti.

Ama en önemlisi, o ve Kit kelimelerle birbirlerine bağlanmışlardı. Sadece bir hafta sonra birbirlerinin cümlelerini tamamlayabiliyorlardı, birbirlerinin kafiyeli beyitlerinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Bu hâlâ baş döndürücü bir duyguydu ve Kit'in aklına değer verdiğini ve bunun güzel bir paket içinde gelmesini daha az önemseyemeyeceğini biliyordu.

Köşeyi henüz dönmüşlerdi ve Emilia aniden paniklediğinde lonca binasına çıkan merdivenleri tırmanmak üzereydiler. "Ya tanınırsam?"

"Bu gerçekleşmeyecek."

"O zaman varlığımı nasıl açıklayacaksınız?"

Marlowe sırtıttı. "Sevgilim, genç bir adamla birlikte olmamak benim için daha şok edici olurdu."

Hunsdon'la geçirdiği yıllardan sonra Emilia, seyis kumpanyalarından tiyatro kumpanyalarına uzanan bir boru hattı olduğunu biliyordu. Kadın rollerini oynayan genç erkekler genellikle kumaşçılara, kuyumculara, bakkallara ya da terzilere hizmet etmek üzere bağlandıkları ahır şirketlerinden geliyorlardı. Çocuk oyuncuların birçoğu daha sonra yetişkin oyuncu olarak işe alındı.

Heminges, yüzü hamur gibi kabarmış, iri yarı bir adamdı ve Emilia ile Kit ona doğru yöneldiklerinde başka bir adamla derin bir sohbete dalmıştı. Bu adam daha zayıftı, saçları dökülmüştü ve zayıf çenesi koyu renk sakalıyla kötü bir şekilde kamufle edilmişti. "Tanıştırmayı ben yapacağım," dedi Heminges, "ama söz vermiyorum."

Marlowe öne çıktı ve genişçe gülümsedi. "Söz vermeyen bir adam kendinden başka kimseyi hayal kırıklığına uğratamaz. İyi karşılaşmalar, Efendi Heminges."

"Marlowe," dedi bakkal başını sallayarak.

"Marlowe?" Bu diğer adam döndü. "I gördüm senin Tamburlaine."

"Kuyruğunu kısıtırıp kaçmak yerine benimle konuşmayı seçtiysen, umarım bunu hoş bulmuştundur."

"Bu Üstat Shakespeare," dedi Heminges.

Shakespeare. Emilia, Kit'in bir adım gerisinde, bu ismi neden bildiğini hatırlamaya çalışarak sessiz durdu.

"Will," diye düzeltti adam Kit'e başını sallayarak. "Ben de sahne için yazıyorum."

Oh, evet. Emilia onun Hunsdon'a sunduğu oyunları hatırladı. Kötü bir şekilde, diye düşündü.

"Size... arkadaşımı tanıştırayım. Emile Hammersmith," dedi Kit, elini Emilia'nın kürek kemikleri arasına bastırarak. Emilia öfkeden kıpkırmızı kesildi ama ağzını açmaya cesaret edemedi. Eğer konuşursa, oyun sona erecekti. "Emile... dilsizdir," dedi Kit gülümseyerek. "Yani onu hayal kırıklığına , bunun şikayetini asla duymak zorunda kalmam."

Emilia tatlı tatlı gülümsedi ve Kit'in kaval kemiğine gizlice tekme attı.

Heminges, "Shakespeare Usta'nın babası Stratford'da zanaatkâr," dedi, "son zamanlarda yün ticaretiyle de uğraşıyor. Çıraklarından bazılarıyla Lord Strange'in tiyatro kumpanyası için sözleşme yapmak istiyor."

Marlowe kibarca gülümsedi. "Ne mutlu bir tesadüf," dedi. "Heminges, Rose'daki Henslowe'a aklımda yeni bir oyun olduğundan bahsedebilirsin diye düşünmüştüm."

Shakespeare, "Ben de oyunlarımı sunmak isterim," diye araya girdi.

Kit, Emilia'ya doğru bir bakış attı. "Yaşasın," dedi.

"Unvanınızı sorabilir miyim, Efendi Marlowe?" diye sordu Heminges.

Kit, "Malta Yahudisi," diye cevap verince Emilia irkildi.

Konuşmaya devam etti ama Emilia sadece kulaklarındaki kan sesini duyabiliyordu. Kit sonunda onu salondan dışarı çıkardığında, Emilia'nın onun saçma sapan sözlerine odaklanabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. "...tiyatro işine girmek istemesi şaşırtıcı değil. Shakespeare'in babasının başı yün simsarlığıyla derde girmiş ve ruhsatsız satış yaptığı için mahkemelik olmuştu. Genç Will'in babasından olabildiğince uzakta bir yol çizmek istediğinden eminim. Neden tiyatro olmasın?" diye düşündü Kit. "Herkes ve kardeşleri bu konuda yetenekli olduklarını düşünüyor."

"Öyle değil," dedi Emilia, dünya yeniden yerine oturmaya başlamıştı. "Oyunlarından birini okudum."

Kit güldü. "Güzel. Benim için daha az rekabet."

Yine sokaktaydılar, parlak güneş ışığı yüzünü buruşturmasına neden oluyordu. "Yeni oyununuz," dedi dikkatle. "Bir Yahudi hakkında mı?"

"Evet, Barabas. Kötü adam o. Malta valisi Türklere ödeme yapmak için kendi soyundan para koparmak istediği için serveti tehlikede olan zengin bir Yahudi."

"Kötü adam o," diye tekrarladı Emilia.

Kit şaşkınlıkla yere baktı. "Evet, evet, et," dedi sabırsızlıkla. "Barabas tabii ki reddediyor ve Hristiyanlar yine de parasını alıp evini bir rahibe manastırına çeviriyorlar. O da kızının Hristiyan sevgilisi ve zehirleyerek öldürdüğü kızı da dahil olmak üzere hepsinden intikam almaya karar verir." Dönerek sokakta geriye doğru yürüdü, böylece devam ederken Emilia'ya bakabilecekti.

"Sonunda bir tuzak kuruyor ve kendisi de tuzağa düşerek Hristiyanlar için kaynayan bir kazanda ölüyor. Zekice, değil mi?" Durakladı. "Nefret ediyorsun," diye tahmin etti.

"Hayır, ben..." Emilia dudağını ısırıldı. "Ben bir trajedi hayranıyım. Ama Yahudilere bu şekilde davranılması zaten trajik değil mi?"

Kit alay etti. "Sanki birçoğunu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

Emilia buna ne diyebilirdi ki? "Demek istediğim, belki de kötüler doğulmaz, yaratılır. Belki de Barabas'ın bir Yahudi olarak gördüğü muamele ona başkalarına bu kadar kaba davranmayı öğretiyordur."

Marlowe ellerini paltosunun ceplerine sokmuş, düşünüyordu. "Bütün dinler uydurmadır," dedi. "Hepsi kötüdür. Bütün mesele bu." Bir kolunu kızın dar omuzlarına doladı. "Gel. Hayali bir umutsuzluk içinde boğulmak yerine, kendimizi biranın içinde boğalım." St. Paul'un genel yönüne doğru baktı. "Denizkızı Meyhanesi, şu tarafta."

"Birayı sevmem," diye mırıldandı Emilia.

"Hayır mı? Kendine nasıl yazar diyebiliyorsun?" Kit şaka yaptı.

Yürümeyi bıraktı. "Yapamam, Kit."

Marlowe uzun bir süre öylece ona baktı. Birinin açıklayamayacağı sırlar saklamasının, asla sahip olamayacağı hayatlar dilemesinin, birden fazla rolü oynamasının -kiralık katil, çapkın, Kraliyet'in gizli ajanı- ne demek olduğunu anlıyordu. Onu çenesinin altından itti. "Git bakalım Fare," dedi onu neşelendirmeye çalışarak. "Kâğıda döktüğün kelimeler bir başkası tarafından hiç okunmamış olsa bile sen hâlâ bir yazarsın. Bu mağdur Yahudi hakkındaki oyununu kaleme alacağın günü sabırsızlıkla bekliyorum."

Ona baktı. "Belki bir gün ."

GEÇENİN ORTASINDA Emilia odasının penceresine bir şeyin duydu.

Yatağından sıçradı, bir mum yaktı ve pencereye yaklaştı. Evin arkasındaki bahçede pelerinli bir figür sağanak yağmurda eğilmiş, yürüme yolundan çakıl taşları topluyordu. Adam pelerininin kapüşonunu açıp parlak saçlarını ortaya çıkarmadan önce bile onun Southampton olduğunu anlamıştı.

Pencerenin mandalıyla boğuştu, açtı ve eşiğin üzerinden eğildi. "Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Kollarını iki yana açtı. "Gözlerimin
."

"Sshh!" Emilia araya girdi. "Delirdin mi?"

"Evet! Senin için kızgıyım..."

Tanrı onu sarhoş erkeklerden korusun. Emilia kapıyı kapattı. Pencereyi açtı, kollarını bornozunun içine soktu ve merdivenlerden bahçeye açılan kapıya doğru uçtu. Southampton ona doğru tökezledi ve o da onu gölgelerin içine sürükledi.

Yüzünü onun bağlanmamış saçlarına gömdü ve derin bir nefes aldı. Kolları onun etrafında ıslak ve soğuktu. "Seni çok özledim."

Emilia onu . "Burada bulunamazsın."

"Aşk, zaten kırılmış bir kalbi kıramazsın. Neden mektuplarıma cevap vermiyorsun?"

"Çünkü bunu yapmak güvenli değildi," dedi Emilia. Onu kol mesafesinde tutarken bile, herhangi bir personelin onu görüp görmediği veya uçuşuna tanık olup olmadığı konusunda paniğe kapılırken bile

vücudu onunkine doğru eğilmişti. "Hunsdon her an eve gelebilir."

"O zaman onun sahiplenmediği anları bana bırak," dedi Southampton. "Son bir öpücük almadan Cambridge'e dönemem."

Emilia ıslak saçlarını geriye itti ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "İşte oldu. Şimdi git." Ama o konuşurken bile, adam onu yakından yakaladı.

Onun içinde eridi ve ellerinin dolaştığı her yerde ateşin tenini yaladığını hissetti. Neredeyse ikisine de çarpan yağmurun buhara dönüşmesini bekliyordu. Parmakları adamın saçlarına dolandı, adamın ağzı boğazına dayandı ve tıpkı daha önce olduğu gibi, bir şeytan ona fısıldadı: Neden bu küçük şeye sahip olamıyorsun?

Southampton ona doğru nefes alarak, "Bana yaptıklarını," dedi, eli bornozunun yırtmacını buldu ve içeri kayd. "Bana bunu senin de hissettiğini söyle."

"Hissetmem önemli değil," diye iç geçirdi.

Onun yüzünü avuçladı. "Bu önemli. Önemli olan tek şey bu."

Yağmur yanaklarından aşağı süzüldü ve kirpiklerini kirpikledi. "Burada olmaz." Emilia onun elinden tuttu ve onu çitlerin arasındaki karanlık yürüyüş boyunca, portakal bahçesinin sivri çerçevesi görünene kadar çekti. Kapıyı açtı ve fırtınayı dışarıda bırakarak aceleyle içeri girdi.

Karanlıkta bitkilerin şekilleri canavar gibi görünüyordu. Camın arkasından ay ışığı süzülüyordu. Southampton bornozunu çıkardı ve sırlıklam olmuş gecelik entarisini başının üzerine çekti. Kadın onun önünde gümüş gibi duruyordu.

Kızın elleri pantolonunun şişkin kumaşındaki düğmeleri çözerken o da pelerinini çözdü. O da çıplak kaldığında, bacaklarını onun beline dolayarak

Adam dönüp onu bir saksı masasının kenarına oturturken onu tuttu. Adam kadının içine girdiğinde, kadın yüzünü cam tavana doğru çevirdi; yağmur sanki dünya onlar için ağlıyormuş gibi yağıyordu.

Daha sonra, saksılı portakal ağaçlarından küçük bir korunun altındaki bir brandanın üzerine uzandılar, Southampton'ın vücudu Emilia'ninkine sarılmıştı. "Burası bizim cennetimiz," diye mırıldandı omzuna. "Ben Adem'im, sen de benim Havva'msın."

Onunla yüzleşmek için döndü. "Ve bilgi ağacından kaçış yoktur."

Southampton, "Bir yolunu bulacağım," diye söz verdi.

Emilia kendini hiç bu kadar yaşlı hissetmemişti, Southampton da hiç bu kadar genç görünmemişti. Zengin ve ayrıcalıklı olmak ve engellerin yolunuzdan çekileceğine kesin bir inançla inanmak nasıl bir şey olmalıydı?

"Lordum," dedi usulca, "bazı hikâyeler trajik olmak içindir."

"Bizim değil," diye ısrar etti. "Sana her gün yazacağım." "Yazmayacaksın. Bu çok tehlikeli."

Tam o sırada adının söylendiğini duydu. Emilia sarsılarak doğruldu ve gece korkuluğunu başının üzerine çekti. Southampton'ın giysilerini ona fırlattı. "Giyin," diye fısıldadı şiddetle. "Şu tarafta bir arka kapı var." Cam panellerden oluşan duvardaki mandalı göreceğini umarak eliyle işaret etti.

"Emilia?"

"Lordum?" diye seslendi, portakal bahçesinin önündeki kapının gıcırdayarak açıldığını duydu.

Hunsdon çakmak taşına vurdu ve fırtına yüzünden sönmüş olması gereken bir mum yaktı. Durduğu yerde bir daireyi aydınlattı, ile portakal bahçesi kapı hala açık ve yağmur

Dışarıda çekiç sesleri. Emilia ona doğru bir adım attığında yüzü buruşarak gülümsedi. "Bu bir hayalet mi yoksa bir melek mi?"

Hacimli geceliğinin içinde, önündeki alevin ısıltısıyla gerçekten de uhrevi görünmesi gerektiğini fark etti. "Bu gece hangisini tercih edersiniz lordum?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

Southampton'ın sadece birkaç metre ötede bu konuşmayı dinlediğini hayal etti. Yanaklarının utançtan yandığını hissetti ve Hunsdon'ın bunu tutku olarak göreceğini umdu. Adam elini uzattı ve kadın da elini onun eline koydu. "Seni bu kadar geç beklemiyordum," dedi Emilia.

"Arabamızın bir tekerleği kırıldı," diye cevap verdi Hunsdon. "Sizi odanızda bulmaya geldim ama yoktunuz." Omzunun üzerinden baktı. "Sizi bulmak için bütün evi arattım. Sizi gece yarısından sonra limonluğa getiren nedir?"

Kelimeleri kafasında evirip çevirdi, suçlama var mı diye inceledi ama sadece endişe buldu. "Bu çok garip bir şey," dedi Emilia. "Uykumda yürümüş olmalıyım çünkü oraya nasıl geldiğimi bilmeden kendimi bahçelerde buldum. Sonra da yağmur yağmaya başlayınca buraya sığındım."

Hunsdon elini gece demirinin üzerinde ovuşturdu. "Seni kurutmalıyız," dedi, tam o sırada camekânın arkasından bir takırtı duyuldu. "da ne?" Gürültüye doğru bir adım attı.

"Muhtemelen benim gibi sığınacak bir yer arayan küçük bir yaratık," diye cevap verdi Emilia hızla, elini pelerinin üzerine koyarak. "Sen de sıırıslıklam olmuştun," dedi kirpiklerini indirerek. Kollarını Hunsdon'ın boynuna doladı ve sırtı Southampton'ın tencereyi devirmiş olabileceği noktaya bakacak şekilde manevra onu öptü. "Çok ıslak," dedi.

Onu çalışma masasına doğru iterken mırıldandı, dizlerinin üzerine çöktü ve hortumunu çekti. "Sizi özledim lordum," dedi Emilia ve ağzını onun üzerine kapattı.

Adamın ellerini bir kutsama gibi başının üzerinde hissetti. Hunsdon inlerken, artık giyinmiş olan Southampton'ın koridora adım attığını gördü. Gözleri Hunsdon'ın kalçasının üzerinde buluştu.

Ben , diye sessizce vasiyet etti. Bilmen gerekiyor.

Southampton dönerek sessizce camekânın arka kapısından çıkarken Emilia gözlerini kapadı. O bir melek değildi, bir hayalet de değildi.

O bir hayaletti ve kalbinin her odası periliydi.

-

EMILIA ertesi gün ya da bir sonraki gün baş ağrısını öne sürerek odasından çıkmadı. Hunsdon sarayda Majestelerine rapor verirken, Emilia şöyle yazmıştı.

Aşk şiirini parçalara ayırdı ve tekrar bir araya getirdi.

Adonis'i öldürmek ve Venüs'ün onun için yas tutmasına izin vermek için kelimeleri buldu. Çünkü ne kadar gecikmiş olursa olsun, her zaman böyle bitecekti.

Şiiri Southampton'a ithaf etti.

Sonra bunu temiz bir şekilde kopyaladı ve basit bir mektubun içine katlayarak Marlowe'un ev sahibesine gönderdi:

Yardım , .

-

BU WAS NASIL EMILIA AÇIKLANDI yardım çağrısına cevap veren Kit Marlowe'a sırlarından birini verdi.

Şiirleri için bir editör ve ağlayabileceği bir omuz olarak. Hunsdon'un şüphelenmemesi için onunla her hafta Southwark'taki Falcon Inn'de, her seferinde farklı bir günde buluşuyordu. Genç hizmetçiye sessizliğini sürdürmesi karşılığında o kadar çok para vermişti ki, bu ücretle kadın muhtemelen Strand'de bir ev alabilecekti.

Southampton'dan haber alamadan aylar geçti, Emilia ayrılıklarından sonra bunu bekliyordu. Kit'e sonunda Southampton'ı nasıl uzaklaştırmayı başardığını anlattı, şair buna cevap vermedi, ama kollarını açtı ve hıçkıra hıçkıra ağlarken ona sarıldı.

Bir yıl geçti ve hala Southampton'ı düşünmesine rağmen, Emilia anılarını gömdü. Kont'un sarayda olacağını duyduğu birkaç seferde de hasta numarası yapmaya özen gösterdi. Hayatında büyük bir aşk yaşadığı için kendini şanslı saymaya karar verdi ve on yıldan fazla bir süre boyunca dost olduğu nazik bir adamla rahat etti. Hunsdon için Kit'in Malta Yahudisi de dahil olmak üzere oyunlar okuyarak dikkatini dağıttı. Başka bir şiire başladı; bu şiir Ovid'in Fasti'sindeki, kocası kendisiyle övündükten sonra asker kocasının en yakın arkadaşı tarafından tecavüze uğrayan bir kadının hikâyesine dayanıyordu. Karanlık, yıkıcı ve trajikti, ki bu günlerde ruh hali hep böyleydi.

Falcon Inn çok kalabalık değildi ama öğleden sonra erken saatlerdi. Bir barmaid müşterilere kadeh taşıyor ve odanın köşesinde bir adam ud çalıp şarkı söylüyordu. Emilia için adamın bu iş için kiralanıp kiralanmadığı ya da sadece sarhoş olup olmadığı belirsizdi.

"Biliyorsun," dedi Kit. "Eskiden eğleneliydin."

Emilia başını kavuşturduğu kollarının üzerine yaslamıştı. "Lütfen devam edin," dedi. "İlgileniyormuş gibi davranmaya çalışacağım."

Tıpkı Emilia'nın Southampton'ı kaybetmenin yasını tutarak aylarını geçirdiği gibi, Kit de aylarını ortalığı karıştırarak geçirmişti. Evini taşımış ve şair Thomas Watson'la birlikte Norton Folgate'teki komşularıyla ölümcül bir kavgaya tutuştuktan sonra Newgate Hapishanesi'nde iki hafta geçirmişti. Kit sadece bir ay önce Hollanda'daydı ve hâlâ taht için yarışan Katoliklerle bağlantılı bir kalpazanlık işine bulaşmıştı. Kraliçe'nin hazinedarı Lord Burghley'e gönderilmiş ama suçlanmamış ya da hapse atılmamıştı. Emilia ona doğrudan Kraliyet'in bir ajanı olup olmadığını sorduğunda, gülerek, "Ben sadece bir kaos ajanıyım," demişti. Emilia'ya öyle geliyordu ki, her ikisinin de içlerinde doldurmaya çalıştıkları derin, sonsuz dehlizler vardı -Emilia günlerini aşkının nesnesine adanmış şiirler yazarak ve gecelerini Hunsdon'a hizmet ederek geçiriyordu; Kit'in günleri birada boğulmakla, geceleri ise kavgalar ve her an ölümüne neden olabilecek gizli görevlerle geçiyordu. Emilia, ikisinin de acınası bir çift olduğunu düşünüyordu; kendilerini ayakta tutabilecek şeylerden tatmin olmak yerine, her zaman çok yüksek bir daldaki meyveye uzanıyorlardı.

Lavtacılı şarkısını bitirdi ve Kit'i görerek şiirlerinden birine dayanan bir türkü söylemeye başladı. Kit inledi ve bir içki daha içmesi için barmene el salladı.

Robert Greene'in yeni yayınladığı, Kit'e (ve diğer yazarlara) imalarla gönderme yapılan Groatsworth of Wit adlı broşürü okuyordu. "Ne çürümüşlük. George Peele'in eserlerinin benimkilerle eşit olduğunu iddia ediyor. Benim Peele'den çok daha fazla yeteneğim var."

"Ve çok daha fazla alçakgönüllülük." Emilia sırtıttı.

Kit onu görmezden geldi. "Ah, bu kısım daha ilginç. Aktörlerin sadece biz yazarların onlara verdiği kelimeler kadar iyi olduğunu söylüyor.

-Yani bize borçlular. Ve güvenilmez bir aktör, yazar gibi davranan ve başkalarının malzemelerini kendisininmiş gibi yeni yetme bir karga konusunda uyarıyor."

"Kim?"

Kit omuz silkti. "Ona Shake-scene diyor."

"Sarsıntı sahnesi," diye tekrarladı Emilia. "Onunla bir kez karşılaşmamış mıydık?"

"O Will Shakespeare'di," diye düzeltti Kit. "Şimdi Kraliçe'nin Adamları için oyunculuk yapıyor. Ama o bir hiç. Bu muhtemelen benim Tamburlaine'imde sahneyi çiğneyen Ned Alleyn'e bir gönderme."

Emilia Groatsworth broşürünü eline aldı ve karıştırmaya başladı. "Her kim olursa olsun, oyuncular kendileri için yazmaya çalışıyorlarsa, daha fazla oyun yazarına ihtiyaçları var gibi görünüyor."

Uzun bir parmak sayfaya takıldı ve onu aşağı çekti. Kit'in kara gözleri onunkilerin üzerinde dans ediyordu. "Hayır," dedi.

"Ne soracağımı bile bilmiyorsun."

"Gerek yok. Gözlerindeki bakıştan anlayabiliyorum."

"Neden sen değil, Mouse?" diye sordu.

Emilia yüzünü buruşturdu. Başı içtikleri biradan, kalbi Southampton'dan dolayı ağrıyordu ve Kit'in hortumunu düğümleyen bu aptal broşür umurunda bile değildi. "Neden ben değil de ne?"

"Neden bir oyun yazmıyorsun?"

"Eğer bunun cevabını bilmiyorsan, sandığımdan daha pamuk kafalısın demektir." Oğlunun giysilerine baktı. "Ya da belki de bu atletin altında ne olduğunu unuttun."

Ancak Kit bir fikrin peşine düştüğünde, peşini bırakamıyordu. "Herkes işbirliği yapar," dedi. "Gerçekten de, bir oyun yazarının hokkasında bir arkadaşının kaleminin olmaması doğal olmaz."

"Bu cinsel bir kelime oyunu mu?"

"Olabilir. Ama bu da doğru. Bir hafta önce Fletcher ve Beaumont bir meyhanede birlikte yazdıkları ve bir kralı öldürmeyi konu alan bir oyunu tartışıyorlardı. Cinayet sahnesini ve kimin hangi rolü alması gerektiğini tartışıyorlardı ve vatana ihanetten tutuklandılar, çünkü birisi onların kral katili planladıklarını düşündü."

Emilia gözlerini ona dikti. "Şaka yapma."

"Söylemiyorum. Size bir oyunda birden fazla yazarın elinin olmasının son derece normal olduğunu söylüyorum. Kyd ve ben odalarımızı paylaşıyoruz ve saçımı başımı yolmak isteyeceğim bir noktaya geldiğimde oyunlarımıza yardım ediyor. Lord Strange'in Adamları bir kız rolünü oynayan yeni bir çırak bulurlarsa, bana gelip Nashe'nin bir oyunu için bir monolog eklememi isteyebilirler. Bazen bir palyaço eklenir, bazen biri çıkarılır. Hepsi iyi para. Bir oyun yaşayan bir şeydir ve zamanla büyür ve küçülür. Bu yüzden en iyi oyun yazarları birbirleriyle çalışır. En iyilerimiz derken beni kastediyorum."

"Ben oyun yazamam, Kit."

"İsminizi bir oyunun üzerine koyamazsınız. Bu aynı şey değildir."

Emilia kendine rağmen öne doğru eğildiğini fark etti. Kit onun yazdıklarını bir hobiden öte ciddiye alan ilk kişiydi. Onunla birlikte şiirleri üzerinde çalışmak için değerli zamanını harcıyor ve Emilia'nın kendi fikirlerini soruyordu. Ona herhangi bir erkek yazara davranacağı gibi davranıyordu. "Ben... Ben nasıl oyun yazılacağını bilmiyorum."

"Fare," dedi Kit ciddiyetle. "Sen başarılı bir yazarsın. Kelimeler kelimelerdir. Bir oyun sadece farklı bir şekildir."

Bunu düşünmek bile bir uçurumun kenarına adım atmak gibiydi. Emilia rüzgârın uğultusunu ve denizin serpintisini hissedebiliyordu ve bir adımda düşebileceğini biliyordu. Ama belki de uçabilirdi. "Bana yardım eder misin?"

"Senin için yapmayacağım şey yok," dedi Kit gülümseyerek. "Şimdi. Bir olay örgüsüne ihtiyacımız var." Parmaklarını masaya vurarak düşündü.

Ud çalan kişi, "Fortune or Foe" melodisiyle söylenen başka türküye başladı. "Ah ben, aşağılık zavallı, doğduğumdan beri... Kendimi dünyaya rezil ettim: Ve dostlarım ve akrabalarım için bir utanç, Mutsuz ismimle kanlarını lekeliyorum."

Kit masayı tokatladı. "İşte bu! Bu melodiyi biliyor musun?"

Emilia başını salladı. "Bir koca cinayetiyle ilgili değil mi?"

"Evet. Thomas Arden, karısı Alice tarafından öldürüldü, çünkü

onun yerine sevgilisiyle birlikte olmak istedi. Kent'te oldu Kırk yıl önce. Cinayeti işlemesi için iki suç ortağı tuttu, ancak başarılı olmaları için beş deneme yapmaları gerekti. Sonunda Alice işlediği suçlar yüzünden kazığa bağlanıp yakıldı." Kit sırtıttı. "Mükemmel. Sahnede kan dökülmesini ve cinayet işlenmesini kim sevmez ki? Ve sen bana sürekli trajik kadınları iyi yazamadığımı söylediğine göre, bu senin beni eğitmek için bir fırsat."

"Ya trajik olmasaydı?" Emilia sordu. "Devam et."

"Evlilik bir iştir ve aşkla çok az ilgisi vardır. Bir kadının statü sahibi olabilmesi için evli olması gerekir. Yine de bir

Evli kadın her şeyini kaybeder; adını, bedenini, mülkünü, parasını. Hepsi kocasına aittir. Öte yandan dul bir kadına, kendisine ait olan her şey geri verilir." Emilia omuz silkti. "Daha fazla kocanın öldürülmemesi bir mucize."

Kit ürperdi. "Bazen beni korkutuyorsun."

"Doğruyu söylediğim için mi?" Emilia dedi ki. "Alice Arden'in neden kocasını öldürmek istediğini ya da kapalı kapılar ardında neler olduğunu kim bilebilir? Özgür kalmaya çalışmakla aptallık mı etti... yoksa inanılmaz derecede cesur mu?" Uda döndü, artık zavallı Alice'in sesiyle değil, başkalarını onun gibi davranmamaları için uyaran bir anlatı korosunun sesiyle şarkı söylüyordu.

"Aşk bir tanrıdır," dedi Emilia. "Evlilik sadece kelimelerden ibarettir."

Kit elindeki bira bardağını onunkiyle tokuşturdu. "İşte benim kızım." Groatsworth broşürünü boş arkasına doğru çevirdi ve barmene tekrar işaret ederek bu kez bir tüy kalem ve mürekkep istedi. "Şimdi," dedi. "Nereden başlayacaksın?"

MELINA

Eylül 2023

Melina sanki bir aynaya bakıyormuş gibi hissetti. Karşısındaki kadının gözleri gümüş değil, yeşildi. gözyaşları parlıyordu, tıpkı onunkiler gibi. Sesi, Melina'nın daha söylenmeden bildiği kelimelerle konuşuyordu. Odada sadece ikisi vardı ve diğer herkes -diğer sanatçılar, sanat yönetmeni, seyirciler- ortadan kaybolmuştu.

Emilia Bassano'yu canlandıran aktris Melina'nın oyununun son satırlarını söyledi:

Sizi tanıyıp tanımamaları önemli değil. Önemli olan tek şey söyleyeceklerinizi duymuş olmalarıdır.

Melina, Emilia Bassano'nun, yazarı olduğunu bilmeyen insanlarla çevrili oyunlarından birinin sahnelenişini izlerken böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Melina'nın kendisini şimdi tam da kahramanının içinde bulunduğu durumda bulması çok garipti.

Sanatın yarattığı boşluk aniden açıldı ve Melina'nın duyuları alkış sesleri, oyuncuların eğilmeleri ve Andre'nin kolunun omuzlarına dolanmasıyla doldu. "Dinle," diye mırıldandı kulağına. "Bu senin için, Mel."

Hemen ardından insanlar Andre'nin elini sıkmak ve onu tebrik etmek için yanına geldi. Melina bunun By Any Other Name'in yazarı olduğunu açıklayacağı an olması gerektiğini biliyordu ama sandalyeden kalkacak enerjiyi toplayamadı. Kendini tükenmiş, kemiksiz hissediyordu. Yirmi dokuz saatlik atölye çalışması çok yoğundu. Oyununda yaptığı değişiklikleri ve bunların iyileştirme olup olmadığını değerlendirecek zamanı olmamıştı.

Yavaş yavaş Felix Dubonnet'nin Andre'ye oyunda kullanılan ve bir sonenin çocuk kaybı şiirine dönüştüğü bir aygıtın parlaklığından bahsettiğini fark etti. Melina'nın içinden bir öfke şimşegi çıktı: Bu bir araç değildi; bir olasılıktı. Emilia Bassano'nun hayatı hakkındaki oyunu bir kurgu değildi; Mary Sidney Herbert'in görünmez mürekkebinin ortaya çıkması gibi bir silinmenin dirilişi olmalıydı. Tarih kitaplarının olayların bu versiyonuna yer vermemiş olması onu gerçek dışı yapmıyordu; bu sadece anlatıyı kimin kontrol ettiğinin altını çiziyordu.

Odada yan sohbetler başladı.

Bu Emilia denen kişiyi daha önce hiç duydun mu?

Onu tanıyorsun, diye düşündü Melina. Onun yazdığını bilmeden çok önce sözlerini ezberlemiştin.

Sadece deliler Shakespeare'in yazarlığını sorgular....

Melina, "Yine de bu fikre kapılıyorsun," diye düşündü.

Ve bir kadın, erkek arkadaşına çılgınca işaretler yapıyordu: Çok gerçekçiydi. Konuşmanın ve kimsenin sizi dinlemediğini bilmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok.

Adam: Ne?

"Felix sözlerine şöyle devam etti: "En etkileyici bulduğum şey, sanatın sanat eserinden daha önemli olup olmadığı sorusuydu.

tanınıyor. Bu eser Sondheim ve Lapine'in, John Logan'ın... Yasmina Reza'nın omuzlarında yükseliyor."

"Bunun tam tersi olması gerekmez mi? Emilia Bassano önce geldiğine göre?" Andre, Melina'yı ayağa kalkana kadar kolundan çekti. "Sanattan ve tanınmaktan bahsetmişken..."

"Bay Green," diye bir ses araya girdi ve Melina döndüğünde Jasper Tolle'un ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde durduğunu gördü. "Özel olarak konuşabilir miyiz?"

Andre Melina'ya doğru bir bakış fırlattı. "Bunu çok isterim."

Felix Dubonnet, Melina'yı görmezden gelerek Andre'nin sırtını sıvazladı. "Bırakayım da ikiniz konuşun. İyi iş, delikanlı. İyi işti." Tiyatronun karşısındaki biriyle göz göze geldi ve koridorda ilerlemeye başladı.

Jasper keten takım elbisesi içinde son derece şık görünüyordu. Her yerde bulunan Moleskine'i avucunun içinde sıkıca tutuyordu. Gözleri ne mavi ne de yeşildi, ikisinin garip bir deniz manzarası kombinasyonuydu ve Melina bunu fark edecek kadar ona hiç yaklaşmadığını fark etti. Çenesinde tıraş olurken gözden kaçırdığı bir yama ve şakaklarında birkaç gümüş ipliği de görebiliyordu. Bu onu o kadar insani yapıyordu ki, bir an için ondan ne kadar nefret ettiğini unuttu.

Bu benim anım, diye düşündü Melina. Ona gerçeği söyleyeceğim an.

Ama önce onun görüşlerini duymak istedi.

Jasper, Andre'yi sahneye doğru götürdü; bir sahne görevlisi gösteri bittiği için hayalet ışığı yerleştiriyordu. Melina da onları takip etti.

"Lafı dolandırmayacağım," dedi Jasper. "Oyununu seviyorum."

Andre Melina'ya baktı. "Teşekkürler, ama-"

"Bu sözleri ne kadar nadir söylediğimi anladığınızı sanmıyorum," diye devam etti Jasper. "Ve şimdi söylemek üzere olduğum şeyi hiç söylemedim: Bu şovun transferine yardım etmek istiyorum."

Melina dondu kaldı, afalladı. Andre'nin de nutku tutuldu. Jasper, "Bir erkeğin kadın bakış açısıyla bu kadar net bir şekilde yazdığını ve cinsiyet nedeniyle dışlanmanın nasıl bir his olduğunu etkili bir şekilde anlattığını görmek beni gerçekten heyecanlandırdı," dedi. "Sadece bir deneyimi yaşamış olanların bu konuda sanat yaratması gerektiği yönündeki tartışmayı kesinlikle sorguluyor."

"Hiç kimse bir erkeğin kadınlar hakkında yazmasını engellemedi," diye ağzından kaçırdı Melina. "Ancak kadın olmanın ne anlama geldiğine dair ateşli yaklaşımları, tiyatrolarda kadın oyun yazarlarına verilebilecek yerleri doldurduğunda, bu sorunlu bir durum."

Jasper gözlerini kırptırdı. "Özür dilerim... Siz kimsiniz?"

Andre ağzını açtı, muhtemelen Melina'yı Jasper'ın övgüyle bahsettiği oyunun gerçek yazarı olarak tanıtacaktı. Ancak o anda Melina iki gerçeğin farkına vardı. Birincisi, Jasper Tolle'un onu Bard College'da çalışmalarını yerden yere vurduğu öğrenci olarak tanımadığıydı. İkincisi ise, eğer Jasper oyunu Andre yerine onun yazdığını bilseydi, artık oyunu savunmazdı.

Melina, Andre'nin ayağına sertçe bastı ve elini uzattı. "Ben Mel'in asistanıyım. Andrea."

Jasper kaşlarını çatı. "Yani... gösterinin sonraki adımları hakkında konuşmak üzere bir toplantı ayarlamak için sizinle iletişime geçmeliyim?"

Melina hâlâ felç olmuş gibi görünen Andre'ye baktı. "Evet! Mel'in programını ben tutuyorum." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Yaratıcı tipler. Sanatlarında takvime dikkat edemeyecek kadar kaybolmuşlar, haksız mıyım? Size iletişim bilgilerimi vereyim. Mel'e ulaşmanın en iyi yolu benim. O... şu anda

sosyal medya ve genellikle telefonunu kapalı tutar, böylece... sürecine müdahale etmez."

"Öyle mi?" Andre söyledi.

Melina onu görmezden gelerek Jasper Tolle'nin telefonunu aldı ve ANDREA WASHINGTON adı altında kendi iletişim bilgilerini yazdı. "İşte!" dedi neşeyle. "Senden haber almak için sabırsızlanıyorum!"

Jasper bu ilişkiyi tam olarak çözememiş gibi Melina ve Andre arasında bir ileri bir geri baktı. Sonra Andre'ye doğru eğildi. Andre'nin rahatsızlığının sosyal anksiyeteden kaynaklandığına karar vermiş gibi, "Ben de böyle halka açık şeylerden nefret ederim," dedi. Jasper telefonunu geri aldı. "Seni arayacağım."

Andre ve Melina eleştirmenin koridorda ilerleyişini izlediler. Andre dişlerinin arasından, "Bu da neydi böyle, Mel?" diye tısladı.

"Transfer edilmesini istiyor. Transfer, Andre. By Any Other Name'i gerçek bir tiyatrodan hayal edebiliyor musun? Gerçek bir gelir elde ettiğini? Bu fırsatı bir daha ne zaman yakalayacağım?"

"Ama değilsin, çünkü görünüşe göre bu fırsatı yakalayan benim," diye patladı Andre. "Bu konuda anlaşmıştık! Gösteriden sonra itiraf etmen gerekiyordu."

"Bu, yapımına yardım etmek istediğini öğrenmeden önceydi!" Kadın yumuşadı. "Lütfen, Andre? Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bu molaya gerçekten ama gerçekten ihtiyacım var. Çok şey istediğimin farkındayım. Ama sadece birkaç hafta daha."

"Peki ya sonra? Ona ne zaman söyleyeceksin? Kazandığında mı? Broadway'e transfer olunca mı? Yoksa Tonys'i mi bekleyeceksin?" Andre başını salladı. "Senin için sürekli bir rol oynayamam Mel. Günlük bir işim var."

"Biliyorum. Bu yüzden kendi oyunlarını bitirmek için hiç zamanın olmuyor. Ama Jasper Tolle bunu gerçek bir tiyatroya götürürse, bu bana para ödeneceği anlamına gelir... bir şeyler. Parayı alabilirsin ve yazabilmek için oyuncu ajansından birkaç hafta izin almak için kullanabilirsin."

Andre bunu düşündü; kız onun zaman ve para lüksüne sahip olma düşüncesiyle yumuşadığını görebiliyordu. Andre, "Adın Playbill'de yer almayacak," diye belirtti.

"Bunun bir önemi yok. Benim oyunum dünyaya açık olacak," dedi Melina. "Kredi alma konusunu daha sonra düşünebilirim."

Andre, "Arkadaşlar, başarısızlığa mahkum I Love Lucy tipi planlarla hayatlarını mahvetmelerine izin vermezler," dedi.

"Arkadaşlar, en çok ihtiyaç duydukları anda arkadaşlarını yüzüstü bırakmazlar." Melina yalvaran bakışlarını Andre'ye çevirdi.

Dudaklarını büzdü. "Peki."

Melina kollarını onun boynuna doladı. "Teşekkür .
Teşekkür ."

"Bir şey değil," diye iç geçirdi Andre, onu soyarken. "Şimdi git bana bir kahve getir."

"Kahveni kendin al."

"Ses tonuna dikkat etsen iyi olur Andrea," dedi sırtarak. "Bu şehirde iyi kişisel asistanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez."

-

MELINA GENÇKEN, annesine kanser teşhisi konmuştu. Okuldan eve gelir ve annesinin yatağına oturur, onun yorgun uykusundan uyanmasını ya da hastalığı yok etmek için vücuduna pompalanan kimyasalların kokteylini beklerdi. Annesi uyandığında Melina'ya asla "Günün nasıl geçti?" diye sormazdı. Bunun yerine, "Bugün ne yapmak isterdin?" diye sorardı.

O zamanlar Melina'nın cevapları sıradan cevaplardan ezoterik cevaplara kadar uzanıyordu - keşke teneffüste bana Pizza Surat dediğinde Jimmy Faraday'ın burnuna bir yumruk atsaydım; keşke bir denizkızı olsaydım ve dünyayı yüzerek dolaşabilseydim.

Annesinin hastalığı bir şiddetlenip bir azalırken, Melina soruyu tekrar ona yöneltti. Annesinin cevapları, artık dayanma gücünün kalmadığı şeylerin bir listesiydi: nefes aldığınızda burun deliklerinizin birbirine yapışacağı kadar soğuk bir günde kayak yapmak; berrak, soğuk bir havuza sırt üstü dalış yapmak; bir oturuşta bütün bir kitabı okumak.

Melina, annesinin sağlık durumunun kötüye gitmesinin aslında kanserin kazanmasından değil, uzun bir aradan sonra annesinin artık savaşmayı bırakmasından kaynaklandığını biliyordu. Bir hafta sonu, Melina on altı yaşındayken ve İngilizce ödevini yaparken, başını kaldırdığında annesini alışılmadık bir şekilde tetikte buldu. "Keşke," dedi annesi, "kuzey ışıklarını görebilseydim."

"Yapacağız," dedi Melina.

Annesi başını salladı. Söylemediği kelimeler aralarındaki boşluğu doldurdu.

"Melina," diye sordu annesi. "Beni biraz hava almaya çıkarır mısın?"

Kitaplarını bıraktı ve tekerlekli sandalyeyi annesinin bakımevindeki yatağının yanına çekti. Ancak sandalyeyi tesisin dışındaki kır çiçekleri bahçesine doğru ittikten sonra annesi "Devam et" dedi.

"Nerede?"

"," dedi annesi. "Senin araban. Beni buradan kaçırıyorsun."

"Anne," dedi Melina, "seni bakımevinden çıkaramam. Ya sen-"

"Ölmek mi?" diye araya girdi annesi. Melina'nın eline uzandı. "Hadi gidip kuzey ışıklarını görelim."

Melina'nın eyalet dışında yasal olmayan geçici bir ehliyeti vardı. Uçağa binmeyi gerektirmeyen kuzey ışıklarının nerede görülebileceğine dair hiçbir fikri yoktu. "Tamam," dedi usulca.

Annesi GPS'i yönetirken Melina kuzeye doğru yola çıktı. Heyecan ve dehşet içindeydi ve yolcu koltuğundaki annesine gizlice bakıp duruyordu.

Kanada'ya ulaşamadılar. Kuzey ışıklarını görmediler. Bunun yerine, Melina'nın babası Vermont'ta sınırın hemen ötesindeki bir dinlenme tesisinde onlara yetiştirdi ve Melina'nın telefonunu aile mobil planları üzerinden takip etti. "Melina," dedi öfkeli bir şekilde. "Aklından ne geçiyordu?"

Melina'nın annesi elini kaldırdı. "Bu benim fikrimdi Matthew."

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hayatından haftalar koparabilirdin-"

"Bu hâlâ benim hayatım," dedi Melina'nın annesi. "Bunu da benden almayın."

Bunun üzerine babası hıçkırıklara boğuldu ve sonra tekerlekli sandalyenin yanında diz çöküp annesine sarıldı ve Melina bir kez daha, bir anlığına, tamamen dışlanmış hissetti.

Sandalyeyi park alanının kenarına ittiler, arkasında bir yerlerde otoyolun gürültüsü olan bir yükselti. Melina ve babası, babasının bagajından çıkan bisiklet yağıyla çizilmiş bir yorganın üzerine oturdular. Yıldızların gecenin dokusunda delikler açmasını izlediler. Son birkaç haftadır annesini neredeyse hiç uyanık görmeyen Melina, onun dikkatinin hiç dağılmadığını görünce şaşırdı. Melina'nın tutabilmesi için elini uzattı.

Melina annesinin parmak boğumlarını hissetti, derisi avucunun üzerinde incecik gerilmişti. Bir noktada annesine dokunduğunda bunun son dokunuşu olmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündü. Ağlamaya başlayacağından korktuğu için gözlerini kaçırdı ve gökyüzüne göz kırptı.

Kuzey ışıkları yoktu tabii ki.

"Dileğini gerçekleştiremediğim için üzgünüm," dedi Melina.

Annesi döndü, bakışları Melina'nın üzerinde gezindi. "Yapacaksın," dedi, "ve sonra biraz daha."

-

By Any Other Name'in okunmasından üç gün sonra Melina, Jasper Tolle'den gelen bir mesajla uyandı. Yapımcı ilgileniyor-3 PM, Glass House Tavern bar, Mel ile orada buluşacak.

Yataktan fırladı ve banyo kapısına vurmaya başladı. Beline bir havlu sarmış olan Andre göründü. "Bir kızın burada biraz mahremiyet elde etmek için ne yapması gerekir ki?" diye homurdandı.

"Sizin bir toplantınız var. Bir toplantımız var. Bugün," diye geveledi Melina. "Bir yapımcıyla."

Melina'yı bir buhar bulutu içinde iterek geçti. "Tamam."

"Glass House Tavernası'nda." Melina, Andre'yi yatak odasına kadar takip etti ve onun dolabına girip yatağının üzerine kıyafetlerini atmaya başlamasını izledi. "Saat üçte."

"Harika."

O daraltılmış onu gözler. "Sen olmak çok uygun."

Kafasını tekrar dışarı çıkardı. "Çünkü ben gitmiyorum."

Melina kollarını kavuşturdu. "Gitmek zorundasın. Sen Mel Green'sin."

"Aslında sen Mel Green'sin ama bunun ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu görebiliyorum," dedi. "Bakın, oyun yazarı gibi davranacağıma söz verdim ama iş gününün ortasında toplantı yapmakla ilgili bir şey söylemedim."

"Yapımcıya ne söylemem gerekiyor?"

"Mel Green olduğunu mu?" Andre önerdi. Melina'nın öldürücü bakışları karşısında omuz silkti. "Sen bir yazarsın. Bir şeyler düşünürsün."

Altı saat sonra Melina metrodan inerken telefonu Jasper'dan gelen bir başka mesajla çaldı.

Acil iş nedeniyle katılamıyorum. Tyce ile daha sonra kontrol edip rapor vereceğim.

Tyce? Melina midesini bulandırarak yazdı.

D'Onofrio. Pardon, o yapımcı.

Tyce D'Onofrio'yu tanıyordu. Geçen yıl oyunlarından birini gönderdikten sonra onunla tanışmıştı. Ona 10 dolarlık venti Starbucks içeceği ısmarlamıştı. Karşılığında, oyunundaki ana karakterin sorgulanabilir seçimler yaptığı için ilişkilendirilemez olduğunu söylemişti. O sırada, müşterilerini öldüren öfke kontrolü sorunları olan bir berber hakkındaki Sweeney Todd'un yeniden canlandırmasını yapıyordu.

Melina Glass House Tavernası'na girip bara doğru ilerledi. Günün bu saatinde restoran boştu. Barda sadece iki adam vardı ve ikisi de telefonlarıyla konuşuyordu. Ağzı pamuk gibi kurumuştı. "Um," dedi. "Tyce? Sanırım beni bekliyorsun."

Başını kaldırdı ve gülümseyerek taburesinden indi. "Sen kesinlikle Mel Green değilsin," dedi, gözlerinde en ufak bir tanıma ışıltısı yoktu.

Melina nefesini içine çekti ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Suçlu!" "Jasper, Mel'in muhtemelen asistanını getireceğini söyledi.

birlikte. Mel yolda mı o zaman?"

"Değil," dedi Melina yavaşça. "Acil bir işi çıktı."

"Kağıt kesici mi?" Dişlerini göstererek güldü. "Çünkü o bir yazar..."

"Evet, anladım," dedi Melina.

"Zehiriniz nedir?" Tyce içkisini işaret ederek sordu ve oturdu.

Barmene döndü. "Grey Goose martini. Bir duble." Yapımcının yanındaki bar taburesine oturdu. "Mel, sorularınızı yanıtlayabilmem için toplantıyı sürdürmemi istedi," dedi Melina. "Programa gösterdiğiniz ilgi için gerçekten minnettar. Peki... By Any Other Name ile ilgili sizi heyecanlandıran şey nedir?"

Tyce omuz silkti. "Şey. Yani, nereden başlasam ki? Bence bu, tiyatro dünyasında gerçekten eksik olan bir şey, anlıyor musunuz? Benim gibi erkekler tarihten silinmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmez, çünkü silinmedik. Ama bir erkeğin elinden bir sanat eseri, sizi kendi merceği olmayan birinin gözünden bakmaya zorluyor - bu iyi bir müttefiklik, değil mi? Birinin ayrıcalığına işaret etmek ve aynı zamanda onu kınamaktır." Ağzına bir avuç kaju fıstığı attı ve onların etrafında konuştu. "Ayrıca siyahi bir oyun yazarının kadınların kötü durumundan bahsetmesinin büyüleyici olduğunu düşünüyorum - bilirsiniz, ötekileştirilmiş bir kişinin diğerinin diğerinin farkına varması gerekir, ve hepsi bu." O

tereddüt etti. "Bu muhtemelen yüksek sesle söylemem gereken bir şey değil."

Hayır, diye düşündü Melina. Öyle değil.

Barmen Melina'nın martinisini ona uzattı ve Melina martininin yarısını tek bir yudumda bitirdi. "Biliyor musun, daha önce tanışmıştık."

Tyce D'Onofrio gözlerini kısarak ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Kahve içmiştik. Sana oyunlarımdan birini göndermiştim."

"Ah!" Tyce, insanların aslında hiçbir şey hatırlamadıkları halde hatırlama sinyali verdikleri şekilde konuştu.

"Bana ana karakterimle ilişki kurmanın zor olduğunu söylemişsiniz," diye yanıtladı Melina hoş bir şekilde gülümseyerek. "Sanırım duygusal olarak özür dilemeyen sözcüklerini kullandınız."

"Green'in asistanı olarak işe girdiğin için aferin sana," dedi Tyce. "Aynı ilgi alanlarına sahip bir akıl hocasına sahip olmaktan asla zarar gelmez."

"Sadece meraktan soruyorum -kendi kişisel gelişimim için tabii ki-" dedi Melina, "Mel'in oyununda olup da benimkinde olmayan neydi?"

Tyce tereddüt etmedi. "Jasper Tolle'un tavsiyesi. Eğer o beğenirse, çok tutacaktır." Sonra küçük kaju fıstığı tabağını Melina'ya doğru itti. "Fındık mı?"

Onlara doğru baktı. "Evet," diye kabul etti.

-

HABERCİLERİN TEK KONUŞABİLDİĞİ şey şehri saran sıcak hava dalgasıydı. Melina, çarşaflarının üzerinde çırlıçıplak, salınımlı vantilatörünün sıcak nefesini tenine üflemesine izin vererek uyuyakalmıştı. Klima ayrıcalığına sahip olmayan diğer herkes gibi, o da sadece vakit geçirecek bir yer bulmak istiyordu.

havalı olan ve giriş için yirmi dolar veya birden fazla latte talep etmeyen bir gündü.

Her zaman gittiği yere, Emilia Bassano ile ilgili derinlemesine araştırmasının çoğunu yaptığı New York Halk Kütüphanesi'nin El Yazmaları ve Arşivler odasına yöneldi. Emilia'dan bahseden çok az sayıda birincil kaynak bulmuştu; bunlardan en önemlisi, Emilia'nın birkaç düşük yaptıktan sonra ziyaret ettiği Simon Forman adlı bir astroloğun müşteri kayıtlarıydı. Emilia aynı zamanda Henry Carey -Lord Hunsdon- ve Henry'nin saray müzisyenliğini yapan Bassano'lar gibi daha ünlü Elizabethlilerin hayatlarında da bir dipnot olarak yer alıyordu.

Sonra Shakespeare'in hayatıyla ilgili, Emilia'dan hiç bahsedilmeyen, ancak zaman çizgisindeki bariz boşlukların onun şeklini almış gibi görüldüğü sivilceli, uyumsuz kayıtlar vardı.

Çoğu New Yorklunun bilmediği sır, nadir bir kitaba erişmek için okuma odasında olmasanız bile, serin ve sessiz alanında oturabilmenizdi.

Bugün evden bir roman getirmişti -Andre'nin bir yıldır ona okutmaya çalıştığı bir romantik roman, böylece sonundaki düğümü tartışabileceklerdi- ve midesi guruldamaya başlayıp yemek için dışarı çıkmak zorunda kalana kadar klimalı odada kalmayı planlıyordu.

Tişörtünü göğsünden çekti ve kütüphanenin serin havası sihrini gösterirken onu havalandırdı. Daha kitabını açar açmaz telefonu bir mesajla çaldı. Anında altı çift göz Melina'ya dikildi ve o da irkildi. "Özür dilerim," diye fısıldadı ve telefonunu sessize aldı.

D'Onofrio gemide, Jasper Tolle mesaj gönderdi. Ofisinde prova alanı olacak. Bir toplantı ayarlamak istiyor

Mel ile oyuncu seçimi/programı hakkında.

Melina'nın başparmakları ekranda gezindi. Boşluğunu dolduracak.

Arkasında bir yerde başka bir müşterinin telefonu çaldı. En azından o değildi.

Sonra ekledi: Mel aklınızda bir tiyatro olup olmadığını bilmek istiyor.

Bir ding daha. "Efendim," dedi bir kütüphaneci, aşağılayıcı bir sesle. "Burası sessiz bir alan."

Melina'nın telefonu elinde çaldı. Cherry Lane.

Kürek kemiklerinin arasına soğuk bir farkındalık parmağı bastırdı. Oturduğu yerde döndü ve kendini bir masa ötede oturan, önünde dizüstü bilgisayarı açık olan Jasper Tolle'nin şok olmuş gözlerine bakarken buldu.

Kendini ayakta, ona doğru ilerlerken buldu. "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Okuma," diye fısıldadı. "Burası bir okuma odası."

"Kimse burayı bilmiyor," dedi Melina sinirli bir şekilde.

Jasper etrafına bakınarak, "Açıkçası," dedi, "durum böyle değil."

Sağındaki bir kadın gözlerini ona dikti. "Sssh." "Beni takip mi ettin?" Melina söyledi.

"Neden seni takip edeyim ki?"

"Yıllardır buraya ve sizi daha önce hiç görmedim."

"Baktığınızı bilmek ne kadar gurur verici," diye yanıtladı Jasper sert bir sesle.

"Bayan," dedi bir kütüphaneci, sesi bıçak gibiydi. "Ve efendim. Korkarım ki eğer sohbet etmek istiyorsanız

başka bir yerde."

İkisi de kütüphaneciye bakmadı. Melina onun yerine Jasper Tolle'nin anlamsız gözlerine ve çenesinin çizgisine odaklandı. O da aynı şekilde soğukkanlılıkla Melina'ya baktı. Sonra dizüstü bilgisayarının kapağını kapattı.

Melina kitabını sırt çantasına yerleştirmek ve bir kolunun üzerine asmak için döndü. Jasper Tolle'u bir adım arkasında hissederek odadan çıktı.

Rose Okuma Odası'nın görkeminden geçip katalog odasından rotundaya doğru ilerlerken ikisi de konuşmadı. Jasper, Beşinci Cadde girişine merdivene geldiklerinde, "Bilgin olsun, El Yazmaları ve Arşivler odasını sevmemin nedeni diğer her yerin çok kalabalık olması," dedi.

Göz ucuyla ona baktı. "Aynı." " ben küçükken , ben bir kütüphanesinde yaşamak isterdim.

Kafamın içinde her şey çok gürültülü görünüyordu ve kütüphaneler

Her zaman sessizdi," diyor Jasper. "Kütüphanecilerin aslında geceleri kütüphanede uyumadıklarını öğrenmek yıkıcıydı."

"New York'taki halk kütüphanelerinin bakıcılar için daireler var mı?" Melina dedi. "Buradaki yedi odalıydı. İçinde yaşayan adam bir zamanlar Thomas Edison için tasarımcılık yapmış. Kütüphane 1941'de onu buradan çıkarttı çünkü burayı telefon santrali ve sigara içme odası olarak yenilemeleri gerekiyordu."

Jasper'ın gözleri ilgiyle parlıyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Okuyorum," dedi Melina. "Okuma odasında."

"Kütüphanede dört milyondan fazla kitap olduğunu biliyor muydunuz?" dedi Jasper, " ama aynı zamanda Charles Dickens'ın en sevdiği kitapları da var.

mektup açacağı, Jack Kerouac'ın koltuk değnekleri ve Kolomb'un 1493 yılında yazdığı ve Yeni Dünya'yı keşfettiğini duyurduğu mektup?"

"Keşfedildi," diye alay etti Melina. "Siktiğimin Columbus'u."

Jasper güldü. "Gerçekten de lanet olası Columbus." Ona doğru bir bakış attı. "Ben de okurum."

Kütüphanenin ön kapısından içeri girdiklerinde bunaltıcı bir sıcaklık duvarıyla karşılaştılar. "Ee," dedi Melina. "Cherry Lane mi?"

Jasper başıyla onayladı. "Mel de kabul ederse tabii. Tyce hakkında ne düşünüyorsun?"

Melina sonunda, "O... çok hevesli," dedi.

"O bir moron," dedi Jasper neşeyle. "Ama işi hallediyor. Mel onun hakkında ne düşünüyordu?"

Melina, "Mel orada değildi," dedi.

Jasper yolda durdu. "Oyununun gerçekten transfer edilmesini istediğini sanıyordum."

"Biz yapıyoruz! Öyle! O sadece..." Gerçek gibi görünecek bir yalan bulmak için etrafına bakındı. "Yeni bir parçayı bitiriyor. Yaratıcı tipler, ilham perisi vurduğunda rahatsız edilemezler..."

Ama hâlâ kıpırdamayan Jasper gözlerini kısıtı. "Bana yalan söylüyorsun," dedi, "ve bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin."

Melina bu cehennem sıcağında zaten olduğundan daha fazla terleyemeyeceğini düşünmüştü.

"Jasper sözlerine şöyle devam etti: "Yeni oyun yazarlarının çoğu günlük işlerde çalışmak zorunda. "Sanatınızı ikinci bir kariyerle nasıl destekleyeceğinizi bulmakta utanılacak bir şey yok."

"Evet!" Melina fışkırdı.

"Kesinlikle." "Ne iş yapıyor?"

Andre'nin bir oyuncu ajansında çalıştığını söyleyemezdi, çünkü Jasper tiyatro dünyasında çok fazla insan tanıyordu. Bunun yerine Melina aklına gelen ilk düşünceyi ağzından kaçırdı. "O bir dadı," dedi. "Bu yüzden bana ihtiyacı var."

Jasper köşeyi döndü. "İşe başlarken bir başkasına maaş ödemek zorunda kalmak mantığa aykırı."

"Bana ödeme yapmıyor. Ben bunu oda ve yemek için yapıyorum." Jasper kaşlarını kaldırdı.

"Öyle değil. Tanrım!" Melina dehşete kapılmıştı. "Birbirimizi üniversiteden tanıyorduk." Hızlı, keskin bir nefes aldı ve bir uçurumdan atlamaya karar verdi. "Ben de bir oyun yazarıyım."

Jasper'ın yüzü bomboştu, hâlâ onun kim olduğunu ya da ona ne yaptığını anlamamıştı. "Ve Manhattan pahalı bir yer, bu yüzden eve, annene kaçmak işi kabul ettin."

Melina bir engerek yılanı gibi geri çekildi. "Annem öldü," dedi açıkça.

Hâlâ yürüme işaretini bekliyorlardı. Jasper ona baktı, sonra başını salladı.

Melina inanamayarak, "Kaybım için üzgün olduğunu söylediğin yer burası," dedi.

İrkildi. "Onu tanı mıyordum ve yalan söylemeyi sevmem."

Sinyal değişti ve Jasper kaldırımından indi. Melina takip etmeyince döndü. "Geliyor musun?"

Yürümeye başladı. "Biliyor musun, sen tam bir pisliksin," diye mırıldandı.

"Bana öyle söylendi."

Bryant Park'a doğru gittiklerini fark etti. Jasper bir büfede durup kahve ve kruvasan sipariş etti, sonra Melina'ya döndü. "Sen ne istersin?"

"Oh, ben-"

"Süt mü şeker mi?" diye araya girdi. "Glutensiz mi?" "Süt ve şeker lütfen. Ve tüm glutenler."

Ona bir kahve uzattı ve ikinci bir kruvasan istedi, ardından parkın büyük çimenlik alanını geçerek Perşembe günleri Broadway in Bryant Park gösterisinin yapıldığı ana sahnenin yanına gitti. İki sandalyeli yuvarlak bir masada, yerde duran büyük bir metal tabletin yanına oturdu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" Jasper sordu.

Melina, aralarında belediye başkanları David Dinkins ve Ed Koch'un da bulunduğu parkın hayırseverlerine ithaf edilen yazıyı okudu. "Hatıra plaketi mi?"

"Evet, ama bir kaçış kapağını kapatıyor. Kütüphane yığınları bunun altında - seksen dört mil uzunluğunda - ve bir acil çıkış olması gerekiyordu."

Melina sevinçle gülümsedi. "Nasıl yaptın?"

Jasper omuz silkti. "Genellikle göz ardı edilen şeyleri öğrenmeyi seviyorum."

"Ben de öyle! Bu yüzden araştırmaya başladım-" Melina sözünü aniden kesti, neredeyse kimliğini ifşa ettiğini fark etmişti.

"Dinle," dedi Jasper, "By Any Other Name'e büyük katkı sağladığını biliyorum."

"Sen... biliyor musun?"

"Kişisel asistanlar genellikle patronlarının işleri hakkında sizin kadar samimi fikirlere sahip değildir. Bassano'yu Mel için araştırdıysan ne olmuş? Bu onun gerçek yazılarının güzelliğinden bir şey götürmez. Ve siz de katkınızı saklamamalısınız. Ne de olsa tiyatro her zaman işbirlikçi olmuştur." Gülümsedi ve paket servis çantasından bir kruvasan çıkardı. "Tezimi Shakespeare ve tiyatro üzerine yazdım."

teatral davranış kuralları. By Any Other Name'in benimle konuşmasının nedeni de buydu. Sizinle neden konuştu?"

"Çünkü Emilia Bassano benim anne tarafından atam," dedi Melina.

"Rahmetli annen," diye tekrarladı Jasper. Kaşları çatıldı. "Kaybınız için üzgünüm."

Melina'nın bakışları, kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamak için onunkilere kaydı ama adam kararsız ve gergin görünüyordu; sanki hâlâ doğru zamanda doğru şeyi söylediğinden emin değildi. Sanki... onun onayını bekliyormuş gibiydi.

İçinde bir düğümün hafifçe çözüldüğünü hissetti. Daha önce ne demişti? Yalan söylemeyi sevmezdi. Ama Melina onun yalan söyleyemeyeceğini anlamaya başlamıştı. Jasper Tolle ile ne gördüyseniz, onu alırdınız. Açık sözlü ve yıkıcı olabilirdi ama bu işteki tüm saçmalıkları bir kenara bırakıp basmakalıp sözler yerine gerçekleri söylemenin ferahlatıcı bir yanı vardı.

On yıl önce ona söylediği gerçeği kabul etmemiş olabilirdi. Ama aynı zamanda kendini savunmak yerine kaçmış olduğunu da fark etti.

Uzun zamandır Melina'nın baş düşmanı olarak ortalıkta dolaşıyordu. Melina onu devasa boyutlarda büyütmüş, duygusal ve entelektüel enerjisinin büyük bir kısmını almış, o kadar çok şüphe tohumları ekmişti ki başka her şeye yer kalmamıştı.

Ona pislik diyenlerden biri de oydu. Ya yanılıyorsa?

-

JASPER ÇOĞU ZAMAN KENDİSİNİ, KİMSE KURALLARINI
BİLDİRMEDİĞİ GERÇEK BOYUTTA BİR OYUNA
DÜŞÜRÜLMÜŞ GİBİ HİSSEDİYORDU. Eğer o

ne beklendiğini bilir, ezberleyebilir ve ona göre hareket edebilirdi. Aksi takdirde, her zaman yanlış bir adım atardı. Ve bu sadece, yakın bir yabancıнын akrabasının öldüğünü duyduğunuzda vermeniz gereken hazır cevap gibi, çoğu insan için ikinci doğa olan sosyal ipuçlarını sürekli hatırlamak zorunda kalmak değildi. Kendisi için ilginç olan şeylerin, sohbetinin ağına takılan kişi için de ilginç olup olmadığını ya da onları ölümüne sıkıp sıkmadığını sürekli merak ediyordu.

Andrea'yı Bryant Park'taki acil çıkış kapısına götürerek bir kumar oynamıştı. Ama o da New York Halk Kütüphanesi hakkında tuhaf bilgiler toplayan biri gibi görünüyordu, bu yüzden onu gizli rafların girişini saklayan levhayı görmeye sürüklemişti.

Kahve almak ve başkasının programını tutmak gibi giriş seviyesinde bir işte kendisinden on yaş küçük bir kadını neden etkilemek istediğinden ya da buna neden ihtiyaç duyduğundan tam olarak emin değildi. Hangi metro hattının şehir merkezine gittiği gibi önemli bilgileri bile zar zor hatırlayan Andrea Washington'ın şimşek çakması renginde gümüşü gözleri olduğunu neden bildiğini de bilmiyordu.

Zekiydi, bu çok açıktı - genç bir oyun yazarının kişisel asistanı olarak kendini harcamak için fazla zekiydi. Andrea, "Tiyatronun her zaman işbirliğine dayalı olduğunu söylediniz," diye düğündü. "Tezini yazarken Shakespeare'in neden tek kişilik bir mucize olduğunu sormadın mı?" Andrea yemeğini yerken dirseklerini köhne metal masaya dayadı, bu Jasper'ı çok sevindirdi, çünkü bu onun da çocukken yüzlerce kez çiğnediği bir kuraldı.

Devam etti: "Marlowe işbirliği yaptı. Middleton. Kyd. Beaumont. Şimdi, her şey telifli ve lisanslı

ve Tanrı korusun bir kelime bile değişmezdi. O zamanlar bir oyun yaşıyan bir şeydi, her zaman revize edilirdi. Orijinal oyun yazarına geri dönme zahmetine bile girmezlerdi! Bir yazar, başka bir yazar tarafından revize edilirse eserinin mahvolacağını asla düşünmezdi. Aslında, Elizabeth dönemi bir oyun yazarının işbirliği yapmaması gerçekten çok garip olurdu. Ama Shakespeare -ki bu arada aktör olarak tam zamanlı bir işi vardı- neredeyse kırk oyunu tek başına yazmayı başardı? Bu sadece etkileyici değil, aynı zamanda fantastik."

"Titus Andronicus'ta George Peele ile işbirliği yaptığını düşünen akademisyenler var ve Two Noble Kinsmen'de John Fletcher ile çalıştığını biliyoruz-" diye karşı çıktı Jasper.

"Tabii eğer bir şeyler yazmışsa," dedi Andrea. "Shakespeare'in vasiyeti inanılmaz derecede ayrıntılıydı. Mal varlığını kızı Susanna'ya, gümüş yaldızlı bir kaseyi diğer kızı Judith'e... yas yüzüğü alabilmeleri için birlikte çalıştığı üç oyuncuya yirmi altışar şilin sekizer peni vermiş. Giysilerini kız kardeşine, bir arkadaşının oğluna bir kılıç, Stratford'daki yoksullara on pound ve karısına en iyi ikinci yatağını verdi ama tamamlanmamış el yazmalarını ya da eserlerini miras bırakmadı. Shakespeare öldüğünde, üzerinde kendi el yazısı olan tek bir oyun bile yoktu."

"Doğru değil," dedi Jasper. "Arkasında Sir Thomas More oyununa eklemeler bıraktı-"

"Tek bildiğimiz bunu onun düzenlediği. Yazdığını bilmiyoruz. Adı 1598'e kadar bir oyunda bile geçmiyor. O dönemde Stratford'da olduğuna dair pek çok belge var ama Londra'nın tiyatro dünyasında değil."

O gümüş gözleri erimişti; Jasper kendini daha yakına eğilirken buldu. "The Henry plays and Titus

Andronicus'un izi 1590'lara kadar sürülmüştür" dedi.

"Evet, ama özellikle Shakespeare'e değil. Rose Tiyatrosu'nda sahnelendiler. Sahibi Philip Henslowe, satın aldığı oyunlarla ilgili titiz notlar tutardı - kendisine eser satan yirmi yedi oyun yazarının isimlerinin yazılı olduğu bir günlüğü vardı ve Henry oyunları ile Titus Andronicus'u yazmıştı - ama yazarı belli değildi. Shakespeare, 1594 yılına kadar Lord Chamberlain's Men'in bir maaş koçanında oyuncu olarak bile görünmez."

Jasper sandalyesinde arkasına yaslandı. "Stratfordi karşıtlarının çoğunun tam bir kaçık olduğunu biliyorsun," dedi.

"Hepsi değil. Bir Yüksek Mahkeme yargıcı -John Paul Stevens- Shakespeare'in oyunların gerçek yazarı olduğuna dair makul şüpheler olduğunu düşünüyordu. Mark Twain, Helen Keller, Sigmund Freud... ve Malcolm X de öyle!"

"Beni yanlış anlamayın - Mel'in oyununu sevdiğimi biliyorsunuz. Ama sonuçta bu hala sadece bir varsayım," dedi Jasper.

Andrea, "Shakespeare'in tüm zamanların en büyük oyun yazarı olduğunu ve tek başına çalıştığını söylemenin daha büyük bir kurgu olduğunu iddia ediyorum" dedi. "Durup dururken bir sürü İtalyan düğün komedisi yazmaya karar vermesine ne sebep oldu? Dili konuşmadığı halde neden oyunlarında İtalyanca'yı günlük konuşma dilinde kullandı? Bir enstrüman bile çalmadığı halde neden oyunlarında o dönemdeki diğer tüm eserlerden daha fazla müzik iması var? Hiç saray mensubu olmadığı halde saray hakkında ya da avukat olmadığı halde hukuk hakkında nasıl yazdı?"

"Kitaplar," diye karşı çıktı Jasper.

"Ama New York Halk Kütüphanesi'ne gidip kitaplara bakamazdı ve öldüğünde vasiyetinde de hiç kitap yoktu." Jasper'a neredeyse baktı. "Beni asıl düşündüren şey

kadın karakterleri. Beatrice...Rosalind...Viola...Portia. Onlar kadın hareketi olmadan çok önce feministtiler. Ama Shakespeare'in gerçek hayatta hiç eğitmediği iki kızı vardı. Kendi isimlerini yazmayı bile bilmiyorlardı." Melina başını salladı. "Oyunlarında böylesine ikonik kadınlar yaratan bir adamın kızlarının da aynı haklara sahip olmasını istemeyeceğine inanamıyorum."

Jasper kollarını kavuşturdu. "Öte yandan, Emilia Bassano İngiltere'de yayınlanan ilk kadın şairdi."

Andrea, Jasper'ın kruvasanının ikinci yarısını almak için masaya uzanırken, "Kırkklı yaşlarında," dedi. "Bir yazarın birdenbire ortaya çıkması ender rastlanan bir durum, değil mi? Ondan önce de yazıyor ama kendi adını kullanmıyor olması çok daha muhtemel. Ayrıca, yüksek eğitimli, İtalyan, müzisyen bir aileden geliyordu ve İngiltere'deki tüm tiyatroyu kontrol eden adamın metresiydi. Dinini gizlemek zorunda olan bir Yahudi'ydi. Shakespeare'in hayatında ya da bilgisinde akademisyenler tarafından açıklanması gereken her boşluğu bir şekilde o dolduruyor."

Jasper, "Tezimi yazarken hatırladığım tek gerçek, Shakespeare'in adının o döneme ait metinlerde genellikle tireyle yazılmasıydı," dedi. "Bu matbaa ile ilgili bir şey olabilir. Ancak o dönemde tireleme geleneksel olarak uydurma bir isme de işaret ediyordu."

Andrea bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Bunun bir takma ad olduğunu sanmıyorum, çünkü William Shakespeare'in var olduğunu biliyoruz. Okuduğum belgeler arasında - El Yazmaları ve Arşivler odasında, aslında - bir kıtlık sırasında Stratford'da büyük bir fiyat artışıyla malt sattığını gösteren belgeler var. Bir başka belgede çıkarılan bir yasaklama emri, diğerlerinde ise

vergileriyle ilgili. Shakespeare'e dair elimizdeki gerçek kanıtlar onun... yani... pek de iyi bir adam olmadığını gösteriyor."

Jasper, "'Harika bir adam olmayabilirsiniz' ama yine de olağanüstü bir oyun yazarı olabilirsiniz" dedi.

"O zaman başka birinin bundan bahsetmiş olması gerekirdi," dedi Andrea. "Damadı John Hall bir günlük tutmuş-"

"El Yazmaları ve Arşivler odasında okuduğunuz -" diye araya girdi Jasper.

Sırıttı. "Evet. Hall kayınpederinin oyun yazdığından hiç bahsetmedi. Shakespeare'le birlikte arazi çitleme uygulamaları hakkında yazan kuzeni - ki bu aslında daha fazla özel mülk elde etmek için yapılan şaibeli iş anlaşmalarıydı - ondan bir oyun yazarı olarak hiç bahsetmedi. O dönemdeki diğer tüm büyük yazarların birbirleriyle bağlantılı olduğunu biliyoruz çünkü dünya inanılmaz derecede küçüktü -Tanrı, Marlowe Thomas Kyd ile oda arkadaşıydı- ama hiçbirisi Shakespeare'den oyun yazarı olarak bahsetmedi. Öldüğünde de kimse büyük bir yazarın kaybı hakkında yazmadı." Andrea onun bakışlarına karşılık verdi. "Francis Beaumont'un kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Yapmalı mıyım?"

"Shakespeare'den yedi hafta önce ölmüş, pek tanınmayan bir oyun yazarıydı ve hatta Westminster Abbey'de Chaucer ve Spenser ile birlikte Şairler Köşesi'ne gömüldü." Bir an için dikkatini düşen bir çocuk ve onu taşımak için bir şahin gibi içeri dalan bir anne çekti. Sonra başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil," dedi Andrea usulca. "Empati ve ahlaki hayal gücüne sahip parlak bir deha nasıl olur da çarpık iş uygulamaları ve şüpheli karakteriyle belgelenmiş aynı adam olabilir? Ya birden fazla kişiliği vardı... ya da başka bir açıklaması var.

"Benim... Mel'in oyunda anlatmak istediği de buydu. Bence Shakespeare insanların görmek istediklerini görmelerine izin verdi ve sadece bir avuç insan onun gerçek yazar olmadığını biliyordu. O sadece kendi adını kullanan başkalarının oyunlarını sahneliyordu. Bence tiyatro camiası da bu işin içindeydi.  zerinde Shakespeare yazan bir oyun gördüklerinde, bu bir i şakaydı. Ama dört yüz yıldan fazla bir süre sonra, espriyi unuttuk."

Andrea sanki ne kadar uzun süredir konuğtuğunu fark etmiş gibi aniden durdu. Masaya baktı ve yanaklarına renk geldi. "Kahretsin. Kruvasanını yedim, değil mi?"

"Sorun değil."

"Bazen Emilia hakkında konuşurken kendimi kaptırıyorum."

Jasper ona baktı. Küçük bir çocukken trenlere takıntılı olduğunu hatırlıyordu. Yetişkinler, bir çocuğun ilgisini çektiklerini düşünerek ona bodrumda kurduğu model seti hakkında sorular sorar, o da raylar ve demiryolu araçları hakkında, altmış metrelik Pullman-Standard perdeli vagon, kod 55 esnek ray ve Bachmann'ın kırk metrelik ahşap vagonu hakkında, gözleri kamaşıp uzaklaşana kadar gevezelik ederdi. Bir konuya kafayı takmanın ve dünyada bu konuyla ilgilenebilecek başka kimsenin olmadığını düşünmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ama Andrea atası hakkında bu kadar tutkuyla konuğunca, Jasper onu sonsuza dek dinlerdi.

Boş kahve fincanını çevirerek gergin bir şekilde kıpırdandı. "Bu bakış ne için?"

"Merak ediyorum da, sana ne kadar ödemem gerekiyor? Asistan," dedi Jasper.

" yle bir şey olmayacak." Andrea sırttı.

"Umarım Mel ne kadar şanslı olduğunun farkındadır." "Bu sıfatı kullanacağından şüpheliyim."

Gözleri buluştu. Jasper'ın nefesi boğazında düğümlendi. "Bana daha fazlasını anlat." demek istedi. Konuşmaya devam et. Sakın gitme.

Mel Green'i Emilia Bassano hakkında yazmaya nasıl zorladığını kesinlikle anlayabiliyordu.

" kaç?" Andrea büyüğü bozarak sordu. Jasper saatine baktı. "Üç."

Gözleri büyüdü ve boş kahve fincanlarını ve peçeteleri, konuşmalarının kalıntılarını toplamaya başladı. "Özür dilerim. Bu kadar geç olduğunu bilmiyordum, Mel beni bekliyor."

"En azından seninle yürüyeyim... Nereye? Metroya mı?" Jasper söyledi.

"Ben iyiyim. İyiyim. Harikayım." Sesi doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkmıştı.

Ayağa kalktı, Andrea kolları çöplerle dolu olarak arkasını dönerken ellerini ceplerine soktu. "Yemek için teşekkürler," dedi.

"Eşlik ettiğiniz için teşekkürler," diye cevap verdi. "Toplantı için Mel'in uygun olduğu zamanların bir listesini verir misin?"

"Tabii ki. Evet. Çünkü bu benim işim." Başını salladı, aceleyle uzaklaştı, sadece birkaç adım atıp yüzünü ona döndü. "Provalarda olacak mısınız?"

Jasper bunu planlamamıştı. Sadece bir çöpçatan olmak istemişti: Mel'e iyi bir yönetmen ve yapımcı bulmak, gösteriyi bir tiyatroya yerleştirmek ve sonra geri çekilmek.

Ama kendini Andrea'ya bakarken buldu, zihni yıllardır yapmadığı bir şekilde uğulduyordu. "Bunu kaçırmazdım," dedi Jasper.

BAŞKA BİR ADLA Prova Senaryosu

EMILIA

O zaman ona neden güvendiğimizi hatırlatır mısın?

KIT

Çünkü sende onun istediği bir şey var. Yetenek.

SERVİSÇİ KADIN şarap kadehleriyle dolu bir
tepsi taşıyarak içeri girer. EMILIA ve KIT onu
takip eder.

HİZMETÇİ OLARAK KADIN

(Şarap servisi)

Emilia içeri girdiğinde ayağa kalkmadı, bu da ya bir beyefendi
olmadığı ya da onu bir hanımefendi olarak görmediği anlamına
geliyordu.

KIT

Will! Bu Bayan Bassano.

EMILIA

İyi

SHAKESPEARE

karşılaşmalar,

(Bir içki alır)

efendim.

Hanımefendi.

Bir iş teklifiniz olduğunu duydum.

KIT

(Sizi yalnız

bırakayım.

EMILIA

Bay Shakespeare. Yazmak istiyorsunuz ama .

SHAKESPEARE

Affedersiniz...?

EMILIA

Oyunlarınız, efendim. Pek beğenilmediler.

SHAKESPEARE

Buraya hakaret için gelmedim-

EMILIA

Ben de yazmak istiyorum. Ama yazamıyorum.

SHAKESPEARE

Sanayardım edebileceğime inanıyor musun?

EMILIA

Birbirimize yardım edebileceğimize inanıyorum. Herkesin adını bilmesini istiyorsun. Ben kimsenin benimkini bilmemesini istiyorum.

Bardakları tokuşturuyorlar.

EMILIA

1592

Emilia 23 yaşında

 Görünüşe göre Püritenler çoğalmıştı. Philip Stubbs önderliğinde, her zaman siyah giysileriyle İngiltere Kilisesi'ni daha da otantik bir Protestan yapmak için haçlı seferine çıkan bir grup kuzgundu. Görevlerinden biri de tiyatro olarak bilinen kötülük yuvalarını kapatmaktı. Kampanyaları Lord Hunsdon'a zarar veriyordu. Sadece tiyatro şirketlerinin bu varoluşsal tehditlerle ilgili korkularını yatıştırmakla kalmadı, aynı zamanda Stubbs ve adanmışlarına aralıksız saldırılarını hafifletmek için küçük tavizler vermek zorunda kaldı.

Püritenler, tiyatroya gittiğinizde neyin kurgu neyin gerçek olduğunu ayırt edemeyeceğinizi iddia ediyorlardı. Bir erkek, kadın kıyafetleri giymiş bir erkek oyuncuya bakıp onun gerçek bir kadın olduğunu düşünebilirdi. Sahnede bir cinayete tanık olan bir kişi kana susamış bir şekilde tiyatrodan ayrılabilir ve bu kez bir meyhanede gerçek bir bıçakla eylemi tekrarlayabilir. Ahlaken dürüst bir kadın, sadakatsizliği tasvir eden bir gösteriden ayrılıp bir fahişe haline gelebilir. Tiyatro aynı zamanda insanların Tanrı'ya ibadet etmek için kullanabilecekleri zamanı da çalışıyordu.

Emilia gerçek motivasyonu anlamıştı: bir oyun izleyicilerini düşündürebilirdi. Ve insanlar düşündüğünde, bunun yerine

Müjde'yi körü körüne takip ettikleri için sizin kontrolünüzden kaçtılar.

Lord Chamberlain'e Püritenleri unutturmak için elinden geleni yaptı, ancak onlar gösterilerin dışında toplanıp kinlerini haykırırken ve broşürler dağıtırken bu zordu. Tanrı'nın iradesinin kendi taraflarında olduğunu iddia eden bir gruba karşı tartışmak da zordu. Kendini Londra'nın en iyi gösterilerini yatak odasında tek kişilik bir seyirci kitlesine sunarken buldu. Şehrazat gibi Hunsdon'un saçlarını okşayıp şakaklarına masaj yaparken ona kaçış hikâyeleri anlatıyordu. Bazen giysilerini parça parça çıkarırdı. Diğer zamanlarda ise üzümleri bahislerde para birimi olarak kullanarak onunla zar oynardı. Ama Hunsdon'un dikkatini başka yöne çekmek için ne yaparsa yapsın, bu yeterli olmuyordu ve Hunsdon, Stubbs'la yaşadığı hayal kırıklığını mahkemeye, hizmetçilerle olan ilişkilerine ve yataklarına da taşıyordu.

Emilia bir gece gizli Şabat mumlarını yaktıktan sonra Lord Chamberlain'e yardım etmek için bir strateji geliştirdi. Onu çalışma odasında, yazı masasının üzerine dağılmış oyunlarla buldu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve içeri girdiğinde başını kaldırıp bakmadı. Sessizce sandalyesinin arkasına doğru kayd ve parmaklarını omuzlarındaki sıkı kaslara geçirdi.

Hunsdon içini çekti ve gözlerini kapatarak kendi eliyle onun elini sardı. "Bana karşı çok iyisin, canım."

"Seni bu şekilde görmek hoşuma gitmiyor. Yorgunluktan neredeyse düşüyorsun."

"Ah, pekala." Gözlüklerini çıkardı. "Günde çok fazla saat var ve Majesteleri benim saatlerimin hepsinin kendisine ait olduğuna inanıyor. Yine de Püritenler anlamlı bir iş yapamayacak kadar yozlaşmış olduğumu iddia ediyorlar."

Emilia, "Benim ayak işimin nedeni de tam olarak bu," dedi. "Philip Stubbs'ı akşam yemeğine davet etmek istiyorum."

"Onu zehirlemek için, umarım?"

Gülümsedi ve onun kucağına kaydı. "Hayır, onu kazanmak için." Hunsdon cevap vermek için ağzını açtığı anda, kadın parmaklarını dudaklarının üzerine koydu. "Bildiği bir şeyden nefret edemez lordum. Onu bir dinsiz olmadığınızla ikna etmenin, onu kendi evinize davet etmekten, Tanrı Sözü'nden alıntı yapmaktan ve Hristiyan Şabat'ında kendi şapelinizde İncil'i vaaz etmesini istemekten daha iyi bir yolu var mı? O zaman, sade ve mütevazı bir yemekte, sahnede verdiğiniz mesajların yalnızca tiyatro izleyicisine dindarlık aşılama ve bunu pekiştirmek için olduğuna onu ikna edebilirsiniz." Elini korsajının içine soktu ve boynuna taktığı haçı çıkardı - Emilia için bu aslında bir kostüm takısıydı. "Doğal olarak, saygıdeğer yardımcınız olarak yanınızda olacağım."

Hunsdon, "Bu çok güzel bir fikir, tatlım," dedi. "Belki de bundan iyi bir şey çıkabilir, yine de..."

Emilia bekledi. "Henüz..."

İç çekti. "Bir Püriten'in, yatağını karısı olmayan bir kadınla paylaşan bir adamın eşliğinden geçmeye razı olacağını sanmıyorum."

Emilia yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Hunsdon'la geçirdiği on yıl onu ilişkilerinin kökenleri konusunda kayıtsızlaştırmıştı. "Elbette," demeyi başardı.

"Emilia-" Hunsdon onun elini tuttu.

"Sadece aptalca bir düşünceydi." Göz göze gelmemek için kendini geri çekti. "Özür dilerim lordum," dedi Emilia ve odadan kaçtı.

EMILIA, Arden of Faversham oyunu üzerinde çalışırken, Marlowe'a birlikte çalıştıklarında ödün vermeyeceği tek bir şey olduğunu söyledi: katil eş Alice'in oyundaki diğer figürlerden daha fazla repliği olmalıydı. Kit'e bunun sebebinin Alice'in seyirciye açıklayacak en çok şeyi olması olduğunu söylemişti... ama mesele bundan daha fazlasıydı. Sanki sayfada hayat verdiği karakter, Emilia'nın kendisinin şekilde özgürce konuşabilmeliydi.

Olay örgüsü gerçek hayattaki Arden cinayetine dayanıyordu. Onu öldürmek için birkaç başarısız girişimden sonra Alice ve sevgilisi Mosby, işi yapmaları için iki eski askeri -Black Will ve Shakebag- kiraladılar, ancak onlar da işi beceremediler.

O öğleden sonra Emilia Falcon Inn'de Kit'in yanında oturmuş, zorlandığı bir sahneyi yüksek sesle okuması için ona yalvarıyordu. Aralarında çoğu Kit'in olan boş tankardları duruyordu. Birbiri ardına içki ısmarlamak onun karaktere bürünmesine yardımcı oluyordu (öyle diyordu). Emilia Alice'i okurken o da Alice'in sevgilisi Mosby rolünü okuyordu. Üçüncü Perde, Mosby'nin Arden'i ortadan kaldırma planlarından bahsettiği bir soliloquy ile başladı. Ancak daha sonra hoşnutsuzluğu, sözde sevgisinin nesnesi olan Alice'e döndü. "Bir yılanın yatağında uyumak korkunçtur," diye okudu Kit. "Ve ellerimi ondan temizleyeceğim." Geriye çekilip Emilia'ya döndü. "Şimdi de sevgilisini mi öldürmek istiyor?"

"Evet," diye onayladı Emilia. "Sadece devam et."

Mosby'nin bölümünü okumaya devam etti, ta ki Alice karakteri elinde bir dua kitabıyla ("Dramatik ironi," diye övdü Kit) içeri girip ilişkisinden ve şiddet içeren düşüncelerinden pişmanlık duyana kadar.

"Aşk kızdırmayı seven aşk değildir," diye okudu Kit.

"Aşk öldürmeyi seven aşk değildir," diye yanıtladı Emilia.

Mosby gibi o da Alice'in aklını okuduğunu düşünerek şaşırmış gibi yaptı. "Ne demek istiyorsun?"

"Arden'in beni ne kadar çok sevdiğini biliyorsun." "Peki ya sonra?" dedi Kit.

"Ve sonra... gerisini sakla, çünkü bu çok kötü, Sözlerim rüzgarla taşınmasın ve dünyada ikimizin de utancına yayınlanmasın."

Kit elindeki kâğıdı yere bıraktı. "Hâlâ Alice gibi mi davranıyorsun, yoksa o Emilia'nın sesi miydi?" Onu çenesinin altından dürtükledi. "Projemiz hakkında ikinci bir fikrin mi var, Mouse?"

Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Bir gün halka açık olarak sahnelenebilecek bir oyun yazarak paçayı kurtarabileceğini düşünmek aptallık mıydı? Yoksa Alice karakteri gibi, amansız bir kurallar ve beklentiler değiştirmeye çalışarak kaderi mi kışkırtıyordu?

Emilia, Kit'in uygunsuzluğun sınırlarında gezinmekten hoşlandığını biliyordu. Muhtemelen bir skandalı memnuniyetle karşılardı. Ama o bir erkekti ve bunu atlatıp yeni bir oyun yazmaya devam edecekti.

Öte yandan, Emilia dışlanacaktı. Bir şaheser yaratmış olması önemli değildi. Önemli olan tek şey onu yaratmaya cüret etmiş olmasıydı.

Bir kadının başarısının neden bir erkeğin değerinin bedelini ödemek zorunda olduğunu anlamıyordu -sanki evrende sınırlı sayıda başarı varmış gibi, sanki o kutsal alana bir başkasının girmesine izin vermek zaten orada olan birinin tahliye edilmesi anlamına geliyormuş gibi.

Bir kez olsun Kit'e cevap verecek kelimeleri bulamadı. -Onun yerine kâğıdı atladı ve Alice'inkini ödünç aldı. "Bir kez sorunlu bir pınar hala kalınlaşmamıştır. Tekrar temiz ol, seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Kit bir kolunu ona doladı. "Bu kadar endişelenmemelisin." Elleri masanın üzerinde düzleştirdi. "Şimdi, neden zamanınızı boşa harcıyorsunuz? Bu sahnenin yazılmadan kalması düşüncesine dayanamıyorum. Mosby ile Alice'in tartışmaya devam edip etmeyeceklerini ya da cinayet işleme kararlılıklarını güçlendirip güçlendirmeyeceklerini bilmeden nasıl uyuyabilirim?"

Emilia güldü. "Belki ikisi de?"

Sandalyesinin arkasından çekerek onu ayağa kalkmaya zorladı. "Fare," diye emretti Kit. "Eve git ve yaz."

-

EMILIA VE MARLOWE AYLARDIR bir iletişim sistemi geliştirmişlerdi; ona ne zaman ve nerede buluşacaklarını söyleyen notlar başka notların içine gizleniyor ve Somerset House'un hanımefendisiyle işi olabilecek terzilerden, değirmencilerden ve diğer tüccarlardan gönderiliyordu. Bir sabah ondan başka bir mektup daha aldığını düşündü - ta ki balmumu mührü açıp kalbinin çarpmasına neden olan tanıdık, zarif bir el görene kadar.

Eğer savaş çıgıkları atarsan, benim için barış yok; seni gücendirdiğim için kefaret ödeyeceğim. Paris Bahçesi, alacakaranlık.

Emilia içmekte olduğu bira bardağını döktü.

"Canım?" Hunsdon bir tomar belgeden başını kaldırarak konuştu.

"Sadece bir tüccar," diye yalan söyledi Emilia, "sipariş ettiğim kumaşın geldiğini söyledi."

"Tepkiniz bu olduğuna göre oldukça renkli olmalı," diye düşündü. "Seni onun içinde görmek için sabırsızlanıyorum."

Emilia'nın Southampton'ı son görüşünün üzerinden neredeyse üç yıl geçmişti, daha doğrusu Emilia'nın onu Hunsdon'a hizmet ederken son görüşünün üzerinden üç yıl geçmişti.

"Gidelim mi?" Hunsdon ayağa kalkıp Emilia'ya kolunu uzatarak sordu.

Pazar günüydü, bu yüzden Somerset House'daki küçük şapele doğru yola çıktılar. Emilia nasıl hareket edileceğini biliyordu; bu sadece oynanacak başka bir roldü. Anglikanlar insanın doğası gereği kötü olduğuna ve dünyada ne kadar iyilik yaparsanız yapın, her zaman günahkâr olacağınıza inanıyorlardı. Kurtuluşa giden tek yol Tanrı'nın lütfunu dilemekti.

Varoluşu asla içinden çıkamayacağınız bir çukur olarak düşünmek ona garip geliyordu.

Belki de bu Hristiyanlar haklıydı. Çünkü oturmuş, bir rahibin Dua Kitabı'ndan okuduğu ayini dinlerken Southampton Kontu'nu düşünüyordu.

O anda, Alice Arden'ın kocasını öldürmesine neyin sebep olduğunu tamamen anladı. Aşk başlı başına bir dindi; sizi lanetleyebilir, kurtarabilir ya da bir bağnaz haline getirebilirdi.

Emilia kucağındaki ilahi kitabına baktı ve Alice'in Marlowe'la birlikte okuduğu sahnede dua kitabıyla içeri girdiğini düşündü. Southampton'ın notunu düşündü ve zihni beste yapmaya başladı.

Eğer savaş çıgıllıkları atarsan, benim için
barış yok; seni gücendirdiğim için
kefaret ödeyeceğim.

Ve bu dua kitabını yak, burada beni
dönüştüren kutsal sözü kullanıyorum.

Bak, Wriothesley, yaprakları koparacağım, Ve
tüm yaprakları, ve bu altın örtünün içinde
Senin tatlı sözlerin ve harflerin kalacak; Ve ben
esas olarak orada düşüneceğim

Ve böyle bir bağılılıktan başka bir mezhep tutmayın.

Southampton onu görmek istiyorsa, bu onu hâlâ sevdiği anlamına gelmezdi.

Ama yine de anlama gelmiyordu.

-

EMILIA o Pazar akşamı Lord Hunsdon'dan nasıl kaçacağı konusunda endişelense de, Lord Kraliçe tarafından saraya çağırılmıştı ve Somerset House'dan ayrılmak beklediğinden daha kolay oldu. Yanına bir hizmetçi aldı ve hizmetçinin gün batımından üç saat sonra Thames Nehri'ndeki Paris Garden iskelesinde kendisiyle buluşması için para ödedi. Sonra kendini pelerininin hacimli kıvrımlarına sakladı ve yıllar önce Southampton'la tanıştığı köprüye geçti.

Neredeyse yanından geçip gidiyordu.

Kolunu yakaladı ve bu hareket kapüşonunun yüzünden düşmesine neden oldu. "Hanımefendi," dedi.

Southampton artık on altı yaşında yeşil bir çocuk değildi. Neredeyse yirmi yaşındaydı, geniş omuzluydu, Emilia'dan tam bir baş daha uzundu. Ama saçları hâlâ kumral dalgalar halinde alnına dökülüyordu; gözleri denizin üzerindeki güneş gibi parlıyordu.

"Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum," dedi sessizce.

"Soracağınızı düşünmemiştim," diye cevap verdi.

Son karşılaşmalarının anısı onu utançla doldurdu. O zamandan beri hiçbir şey değişmemişti. O hâlâ bir fahişeydi. Southampton hâlâ soylu bir eş alan bir soyluydu.

Birbirlerinden birkaç santim uzakta ve kilometrelerce uzakta duruyorlardı.

Kont onu serbest bıraktı ve ellerini arkasında kavuşturdu. "Benimle yürüyecek misin?"

"Elbette lordum." Emilia onun yanına geldi. "Çalışmaların nasıl gidiyor?"

Köprüyü geçip bahçenin bataklık tarlalarına adım attılar. "Pekâlâ. Majestelerine Oxford'a kadar eşlik edeceğim," dedi Southampton.

"Ne büyük bir onur," diye karşılık verdi Emilia, ama kanı başka bir tepkiyle çarpıyordu: Biz daha yeni bir araya gelmişken o gidiyor. Onun bakışlarını hissedebiliyordu. "Günler ılıman geçti, değil mi?" dedi gözlerini ileri dikerek.

"Emilia." Southampton hareket etmeyi bıraktı. "Emilia." Kız kendisiyle yüzleşene kadar bekledi. "Birbirimiz için olmamız gereken şey bu mu?"

Boğazı kurumuştı. "Ne olmamızı isterdin?"

Onun yanağına dokundu. "Havadan sudan konuşan tanıdıklar değil. Tadının nasıl olduğunu biliyorum. Çıkardığın sesleri biliyorum-"

Ondan uzaklaştı. "Hiçbir şey değişmedi."

"İşte yanılıyorsun," dedi Southampton. "Ben değiştim." Acı acı gülümsedi. "Biraz daha yaşlı ve belki de biraz daha akıllı olduğumu söylemek yeterli." Aralarındaki yere baktı ve sonra tekrar onun bakışlarıyla buluştu. "Bana bir gelecek vaat edemezsin ve ben de senin veremeyeceğin bir şeyi istemeyeceğim. Ama ikimiz de buradayız ve seni çok özledim Emilia, hem de çok."

Birbirlerine çarptılar. Southampton'ın elleri saçlarındaydı ve iğneleri serbest bırakıyordu. Avuçları adamın göğsüne yaslanmış, kalp atışlarını tutuyordu. Öpüşmeleri bir çarpışmaydı. Bal likörü ve umutsuzluk tadındaydı.

"Burada olmaz," diye inledi Southampton, bir kolunu Emilia'nın beline dolayarak onu bahçenin derinliklerine doğru çekti. Karanlık bir iç çekişle etraflarına yerleşti ve Southampton onu kalın bir yosun halısının üzerine indirdi.

Uzun dakikalar boyunca yan yana yattılar, Emilia'nın etekleri Southampton'ın bacaklarının üzerinde uçtu, adamın eli Emilia'nın kulağından köprücük kemiğine kadar uzanan kıvrımı okşadı. Emilia onu içine çekti, üç yılın yarattığı tüm değişiklikleri işaretledi. Pişmanlık içinde boğulduğunu hissettiğinde, onu daha yakına çekti ve nefesini ciğerlerine çaldı.

Sonunda konuştuklarında sesleri birbirine karıştı ve ikisi de güldü. "Özür dilerim," dedi Emilia. "Nasıl bittiğimiz için."

Parmaklarını dudaklarına götürdü. "Ben de özür dilerim... seni zorladığım için." Southampton'ın gözleri onunkilere takıldı.

Başını salladı.

"İffetli olduğumu da iddia edemem," dedi.

Bu her ne kadar bir darbe gibi gelse de, Emilia aksini beklemiyordu. "Ben de iffetli olduğumu iddia edemem," dedi gülümseyerek.

Sırıttı ve gamzeleri derinleştirdi. Emilia kollarını iki yana açarak kendini sırt üstü yere attı. "Bir terslik mi var?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Ben sadece... mutluyum."

Onun üzerine yuvarlandı. "Seni daha mutlu edebilirim," dedi.

Emilia kollarını onun boynuna doladı. "Meydan okuma kabul edildi."

Döndü ve onun yanına oturdu. Sevişmelerinde sık sık nasıl önderlik ettiğini unutmuştu -sadece olduğu için değil daha tecrübeli olduğu için ama

Çünkü Southampton buna izin verecek ve bundan keyif alacak kadar güvenliydi.

Emilia onun çenesinin açısını, teninin sıcaklığını, saçlarının ipeğini ellerinin arasında ezberlemeye çalıştı. Onun kollarında olmak hem tanıdık hem de taze hissettiriyordu, sanki aynı anda hem bir anıyı yeniden yaşıyor hem de yeni bir anı yaratıyordu.

Sonra, kalbi hâlâ hızla çarparken, sırtüstü uzanıp gece gökyüzüne baktı, parmakları Southampton'ınkilere dolanmıştı. Ay onun mermerden bir heykelini yapıyordu, bir mezarın üzerinde ölümsüz istirahate çekilmiş bir şövalye. Başka bir yerde ve başka bir zamanda, belki de birlikte yaşayabilirlerdi. Evlenip çocuk sahibi olabilirlerdi. Son nefesini verdiği ve hayatının en gerçek ifadesini onun elini tutuyor olacaktı: En çok seni sevdim.

Gözlerini açmadan, "Zihninin çalkalandığını duyabiliyorum," dedi.

Emilia belli belirsiz gülümseyerek, "Daha sakın düşünmeye çalışacağım, lordum," diye mırıldandı.

Southampton dirseğine doğru yuvarlandı ve bir parmağını kızın kaşlarının arasına dokundurdu. "Kaşlarını bu kadar çatmana neden olan şey nedir sence?"

"Ölüm."

"Benim mi?" Yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü. "O zaman seni daha iyi memnun etmeye çalışmama izin ver...."

"Benim," diye düzeltti Emilia.

"O zaman benimki de öyle, çünkü sensiz bir hayat yok."

İkisi de bunun doğru olmadığını biliyordu ama o yine de devam etti. "O zaman ben öldüğümde seni yıldızlarla keseceğiz ve sen cennetin yüzünü öyle güzel yapacaksın ki tüm dünya geceye aşık olacak."

Onu öptü. "Dünyanın hayranlığına ihtiyacım yok," dedi Southampton. "Sadece senin."

-

EMILIA, içinde bir yerlerde ölümcül bir kusur olması gerektiğine inanıyordu. Somerset House'un lüksünde oturmasına ve ülkenin en önemli adamlarından birinin teveccühüne sahip olmasına rağmen bunun yeterli olmamasını başka nasıl açıklayabilirdi?

Lord Hunsdon gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. "Bu oyun yazarları," diye düşündü, "asla iyi bir elle yazmıyor gibi görünüyorlar. Bunu okurken kör olacağım."

Emilia kaşlarını çatarak masasının üzerindeki kâğıda baktı. "Korkarım kalemimi daha temiz kullanamıyorum."

"Bu gece ne yazıyorsun, Emilia?" Hunsdon sordu. "Başka bir şiir mi?"

Oyunu üzerinde çalışıyordu ama başıyla onayladı.

Gözleri parladı. "Konu bu yaşlı adam olabilir mi?" Az önce kaleme aldığı satırlara baktı:

Cennette buluştuğumuzda bana kaşlarını çatma; cennette ben Seni seviyorum, dünyada halde.

Sevgilisi sonunda kocasını öldürdükten sonra Alice'in söylediği cümleydi bu. Ya da belki sadece Emilia'nın vicdanıydı.

Hunsdon'a baktı. "Evet, lordum. Siz benim ilham perimsiniz."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "O halde çekilelim, sana ilham verebilirim." Hunsdon kollarının arasına aldı ve öptü. Emilia bir an için hareketsiz kaldı. Çok uzun zaman olmuştu. Yaşlandıkça cinsel yakınlığa daha az ilgi duymaya başlamıştı.

Geri çekildi. "Yanlış bir şey mi var?"

Onun yanağını okşadı. Aşk her zaman tutku değildi, düşkünlük de olabilirdi. "Hiç de değil," dedi Emilia ve onu odasına kadar takip etti.

Hunsdon onu pencerenin önünde yavaşça soydu. Sonra Emilia'yı çevirerek arkadan içine girdi. Emilia penceredeki cam bölmeye baktı, camın üzerinde sadece son parmak izinin kaldığını ve daha önce ona dokunan herkesi nasıl sildiğini düşündü.

-

BİR GÜN Southampton'dan gelen bir notta Emilia'nın Paris Garden'daki gizli yerlerinde değil, Cheapside'daki yeni bir adreste buluşması isteniyordu. Gutter Lane'e vardığında bir kapı açılarak, sadece bol beyaz bir gömlek ve pantolon giymiş, kıvrıkcık saçlı bir adamla karşılaştı. "Bayan Bassano," dedi adam. "İçeri gelin, içeri gelin."

Kadın geri çekildi. "Yabancıların evine girmek gibi bir alışkanlığım yok, efendim," diye mırıldandı Emilia. Tam o sırada Southampton'ın parlak saçları adamın omzunun üzerinden göründü.

"Bu yabancı değil," dedi gülümseyerek.

Adam küçük bir selam verdi. "Nicholas Hilliard hizmetinizde, hanımefendi."

"Ressam mı?" Emilia sordu. Hilliard birçok kez Kraliçe'nin resmini yapmıştı ama Majesteleri onu hiçbir zaman kraliyet portre ressamı olarak tanımamıştı. Saray dedikoduları, Kraliçe'nin teveccühü olmadan asla belli bir saygınlığa ulaşamayacağını ve her zaman paraya ihtiyacı olduğunu öne sürüyordu. Nadir bulunan bir yeteneği vardı, ancak üç pound ödemeyi göze alabilen herkes minyatürlerinden birini yaptırabilirdi.

Emilia ona dikkatle baktı. Dağınık kıyafetleri olsun ya da olmasın, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapan bu adamla arasında garip bir yakınlık hissetti.

"Bana bir hediye getirmişsin," dedi Hilliard, Emilia'nın elinin üzerine eğilerek. "Benim sanatım ancak bunun gibi bir güzelliğe yaklaşabilir."

"Anlamıyorum," dedi Emilia.

"Senin bir minyatürünü yapmasını istiyorum," diye açıkladı Southampton ve sonra sadece onun duyabileceği şekilde sesini alçalttı. "Seni zaten kalbimde taşıyorum," dedi. "Senin benzerini de orada taşımayı umuyorum."

Hiç portre için oturmamıştı. Sanat eserleri Kontes'in evinin yanı sıra Hunsdon'un ve Kraliçe'nin saraylarının neredeyse her yüzeyini süslüyordu. Ancak resimlerde anılan insanlar unvanlı, varlıklı, önemli kişilerdi. Fakir koğuşlar, fahişeler ya da yasak aşıklar değillerdi.

Southampton'la gizlice buluşmak ve Paris Bahçesi'nden bir parça ezilmiş çimen ve bir anı dışında birlikteliklerine dair hiçbir kayıt olmadan ayrılmak bir şeydi. Aşklarının elle tutulur bir simgesini yaratmak başka bir şeydi; bu onları Southampton'ın ceketinin içine sıkıştırılmış portresini bulabilecek herkese karşı savunmasız bırakıyordu.

Hunsdon'ı bu şekilde küçük düşürme riskini göze alamazdı. "Henry," dedi usulca. "Yapamam."

Southampton onun bakışlarıyla buluştu. "Eğer sana sahip olamayacaksam," diye mırıldandı, "bu ikameyi benden esirgeyecek misin?"

Tanrı yardımcısı olsun, bencildi. Ayrı oldukları zamanlarda bile Southampton'a sahip çıkmak isteyen bir yanı vardı. Dudağını ısırды ve başını salladı. "Pekâlâ," diye kabul etti. "Ama beni dezavantajlı bir durumda bırakıyorsun, o zaman sana hiç benzemiyorum."

Kadının şaşkınlığı karşısında adam kızardı. "Southampton, "Böyle bir şey isteyebileceğinizi umarak biraz cüretkâr davrandım," diye itiraf etti. Onu Hilliard'ın evinin derinliklerine, açık panjurlardan ışık süzülen bir odaya çekti. Onlar içeri girerken başka bir ressam palette renkleri karıştırıyordu. "Birlikte oturacağız ve Hilliard Usta ile çırağı birer minyatür yapacaklar."

İkinci adam başını eğdi. "Isaac Oliver hizmetinizde, madam," dedi.

Işığı kaybetmeden önce başlayalım," dedi Hilliard. Sanki kaybedecekleri tek şey buymuş gibi düşündü Emilia.

-

Bir ay sonra EMILIA, Arden of Faversham'ın taslağını bitirdiğinde, Hunsdon'un attığı Püritenlere ait bir broşürün içine gizlediği kötü kopyayı Marlowe'a gönderdi. Bir hafta boyunca Somerset House'un koridorlarında volta atıp Kit'in geri bildirimini bekledi.

Evin bahçesindeki dua labirentinde dolaşırken düşünceleri dönüp duruyordu.

Doğancıyı ziyaret etti ve şahinleri farelerle besledi.

Hunsdon'la birlikte Rose'daki bir oyuna katıldı.

Royal Exchange'deki değirmencileri ziyaret etti ve ihtiyacı olmayan bir başlık satın aldı.

Güneşin altında oturmuş, dalgın dalgın nakış işliyor, daha çok da iplik düğümlerini çözüyordu.

Bu süre zarfında Lord Burghley ve Sir Robert Cecil'den mesajlar ve Emilia'nın eski dostu Isabella'dan bir mesaj geldi. Artık Baron'un metresi değildi ama ayrıldıklarında Baron'un ona verdiği parayla nispeten rahat yaşıyordu.

Nihayet bir sabah Kit'ten bir mesaj geldi ve Emilia'ya saat altı buçukta Falcon Inn'de onunla buluşmasını söyledi.

Emilia kuzenini ziyaret edeceğini bildirdikten sonra ödünç aldığı çocuk giysilerini giydi, şapkasını alnına çekti ve hizmetçilerin çıktı. Londra'nın karmakarışık sokaklarında, mürdüm eriği ve sarımsak, ince kemik dantel ve ipek jartiyer, cildi temizlemek için kola satan satıcıların yanından geçerek ilerledi. Falcon Inn'e vardığında, Kit fincanlarını iyice doldurmuştu. Genç bir çırakla utanmazca flört ediyordu. "Emile," diye mırıldandı. "Beni unuttuğundan korkuyordum." Masadan bir kadeh aldı ve bir şişe şarap doldurdu. Kadehi ona uzattı, sonra da ceketinin cebinden ona gönderdiği sayfaları çıkardı. "İç, sevgilim. Buna ihtiyacın olacak."

Emilia'nın kalbi sıkıştı ve fincanın tamamını yuttu. "Çok mu kötü o zaman?"

"Tam tersine," dedi Kit. "Bu mükemmel."

Ona vurdu. "O zaman neden bana içki içirdin?"

"Çünkü şimdi gerçekten bir şeyler yapmak zorundasınız. o."

"Onunla bir şeyler yapacağını sanıyordum. Bu işbirliği yapmamızın amacı buydu."

Kit kendi kadehini boşalttı. "İşbirliği yapmanın amacı, doğal olarak sahip olduğunuz yeteneğe güvenmenizi sağlamaktır. Eğer oyunu Rose'daki Henslowe'a götürürsem, benim yazdığımı varsayacaktır."

"Yani?"

"Yani şimdiden bir oyun yayınlatabilirim. Bu seninle ilgili. Bir oyun yayınlatıyorum." Bakışlarını ona doğru kaydırды. "Eğer

Sadece, diyelim ki, Lord Chamberlain'in masasına isimsiz bir kötü kopya koyma yeteneğiniz vardı."

Emilia'nın beti benzi attı. Püriten Stubbs, Lord Hunsdon'ın metresinin aynı zamanda bir oyun yazarı olduğunu öğrenirse olacağını hayal edebiliyordu - tiyatronun ahlaki yozlaşmayla ilgili tüm teorilerini doğrulayacaktı.

"Bunu yapamam, Kit," diye fısıldadı.

Hunsdon bunun Emilia'nın yazısı olduğunu öğrenirse, skandalın yankıları mahkemeye kadar uzanırdı. En azından bir kuruş almadan kapı dışarı edilirdi. En kötüsü de, bir kadının kocasını öldürmesi hakkında yazdığı için Kraliçe tarafından hapse atılırdı.

El yazmasını geri aldı ve Püritenlerin broşürünün kıvrımlarına yeniden sarmaya başladı. Tövbe, başlığı çığlık atıyordu. "Bu berbat bir fikirdi," dedi.

Kit broşürü onun elinden aldı. "Nedir bu?"

"Sarhoşsun," diye suçladı Emilia.

"Ve sen vardır mükemmel." O şapırdadı onu ile broşür. "Nedir bu?"

"Püritenlerin saçmalıkları."

"Sadece dışarıdan bakıyorsan." Kit kaşlarını kaldırdı.

"Fare," dedi. "Tek ihtiyacın olan bir örtü."

-

SOUTHAMPTON ne zaman fırsat bulsa Emilia'ya giderdi. Ne kadar sık buluşurlarsa, buluşma noktaları da o kadar çeşitleniyordu. Bazen Paris Bahçesi'ndeki yosun örtüsünün üzerinde oturuyorlardı; bazen kalabalık seyircilerle dolu ayı avlama çukurlarında buluşuyorlardı; bir keresinde bir şişe şarap, ekmek ve peynir getirmişti ve Pike Bahçeleri'nde piknik yapmışlar, tatlı su balıklarının tembel daireler çizerek yüzüşünü seyretmişlerdi

göletlerde. Yürüdüler; hayal kurdular; güldüler; çiftleştiler. Emilia ne zaman yasak ilişkilerinden birinin ardından Thames'i geçmek için feribota binseydi, bunun muhtemelen son kez olacağını söylerdi kendine. Bunun onu hayal kırıklığına hazırlayacağını düşünüyordu.

Hilliard'ın öğrencisinin çizdiği minyatürü yanından hiç ayırmadığını biliyordu. Minyatür, Hilliard'ın ceketinin içine ilıştırılmıştı ve Emilia vücudunu onunkine yaklaştırdığında minyatürün keskin kenarlarını hissediyordu. Ressamın çırağı Emilia'yı çivit mavisi bir alana resmetmişti; koyu renk saçları özenle işlenmiş dantel bir yakanın üzerine dökülmüş, İtalyan Murano camından boncuklar boğazına dolanmıştı.

Southampton, Hilliard'dan kendisini imzası olan mavi zemin üzerine değil, siyah zemin üzerine resmetmesini istemişti. Adamın eli açık gömleğinin içindeydi ve sanki kalbini onun için saklayabilecekmiş gibi kalbini örtüyordu. Tablonun arka yüzünde, fildişi muhafazasıyla aynı hizada, kalplerin altılısının küçük bir görüntüsü vardı - ruh eşi kartı, kartomanside kaderinizde sahip olmak... ve kaybetmek olan bir aşkın sembolü.

Southampton Emilia'ya sadece benzerliğini vermekle kalmamış, acı-tatlı ilişkilerinin tüm hikâyesini de vermişti. Southampton'ın minyatürünü kendi saklama riskini göze alamamış, bunun yerine yatağında bir yarık açarak içinde saklamıştı; uyandığında baktığı ilk şey, uyumadan önce dokunduğu son şey buydu.

Bir gece Southampton seviştikten sonra Paris Bahçesi'nde onun giysilerini düzeltmesine yardım ederken, bağcıklarını bağlarken durakladı. "Geceyi birlikte geçirsek nasıl olur?"

"Birçok geceyi birlikte geçiriyoruz."

"Sana sık sık iyi geceler diledim," dedi Southampton. "Ama hiç günaydın demedim."

Bir plan yaptılar. Hunsdon'a sadece Isabella'nın hastalandığını ve ona bakacak kimsesi olmadığını söyledi, ardından basit bir eteklik ve yürüyüş botları giydi. Southampton'ın talimatıyla, avukatların eğitim gördüğü mahkeme hanlarından biri olan Gray's Inn'e gitti ve bir direğe bağlanmış bir atın, bir hostesin yanında sabırsızca tepindiğini gördü. Adam dönene kadar onun, ipek ve kadife yerine kaba saba bir ev giysisi giymiş, yüzü kenarlı bir şapka ile gizlenmiş Kont olduğunu gördü. "Neredeyse sizi tanıyamayacaktım," dedi.

"İşte hayatım, mesele de bu." Sırıttı, küçük çantasını aldı ve ona bir bacak vermeden önce emniyete aldı. Onun arkasından eyere geçti ve at tırısı kalktı.

Büyük Kuzey Yolu'na ulaştıklarında, at dört nala koşmaya başladı. Binalar yerlerini, bazıları koyun otlatan, bazıları ise karaçalı ve kır çiçekleriyle dolu yabancı tarlalara bıraktı. Atın toynaklarından sıçrayan çamur bacaklarına sıçradı. Emilia çocukken Grimsthorpe'da ata binmeyi öğrenmişti ama en iyi ihtimalle bu konuda becerikliydi. Şimdi, birkaç saat boyunca at sürerlerken kendini Southampton'ın vücudunun beşiğinde sallanmaya bırakmıştı.

Ona hoş bir bariton sesiyle şarkı söyledi - bu adamda güzel olmayan bir şey var mıydı? Gençken sarayı ziyaret eden bir akrobatın ona eyer üzerinde dururken ata binmeyi nasıl öğrettiğine dair hikâyeler anlattı. Çocukken bir ağaçtan düşüp kolunu kırdığını ve şimdi dirseğindeki ağrıdan ne zaman yağmur yağacağını anladığını anlattı. Gidecekleri yeri ona söylemedi. Ne zaman

Sonunda Boğa adında bir handa durdular, Emilia poposunu hissetmiyordu ve attan Southampton'ın kollarına kayd. Açık kapıdan meyhanede yemek yiyen ya da soluklanan diğer yolcuların seslerini duyabiliyordu. "Buraya bira içmeye mi geldik lordum?" Emilia alay etti.

"Lordunuz değil," dedi sessizce. "Sadece kocanız."

Onun sözleriyle karnı sıkıştı. Onu kapıdan içeri çekti ve hancıya yaklaştı. "Karım ve benim için bu gecelik boş bir odanız var mı?"

"Emredersiniz efendim," diye cevap verdi adam. Southampton'ın uzattığı paraları cebine attı ve onları dar bir merdivenden yukarı çıkardı. Bir kapı açtı ve küçük bir yatak, küçük bir masa ve sandalyeler ile yanan bir ateş ortaya çıktı.

"Çok iyi," dedi Southampton. "Akşam yemeği için bir tepsi getirebilir misiniz?"

Emilia hancının Southampton'ın bir akran olduğunu nasıl olup da anlayamadığını merak etti. Sesinin tınısında, duruşunda, kendine güvenindeydi bu. Hancı, kızına yiyecek ve bira göndereceğine söz vererek oradan ayrıldığında Southampton pelerininini çözdü ve bir sandalyenin üzerine koydu.

"Gideceğimiz yer burası mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Buradaki herkes gibi biz de bir yolculuğun ortasındayız."

"Nereye?"

Onu öptü. "Nerede değil, ne zaman. Benim sadece Henry, senin de sadece Emilia olduğun bir an."

Kapı çalınınca ayrıldılar ve Southampton tepsiyi almak için kapıyı açtı. Tepsiyi masanın üzerine koydu.

masaya geri döndü ve kollarını onun beline dolayarak yanına geldi. "Yemek yemeyelim mi?" Emilia sordu.

"Karım için daha açım."

Gülümsedi. "Ah, ama karınız evinize bakmaktan, giysilerinizi onarmaktan ve yemeklerinizi pişirmekten çok yoruldu. İyi bir hanımefendi gibi yemek yemeyi hak ediyor, değil mi?"

Onları bir kahkaha ve uzuv telaşı içinde yatağa yuvarladı. Emilia, çocukluk lüksüne hiç sahip olmadığı için buna -onun şakacılığına- her şeyden daha çok değer veriyordu. "Ne kadar aptalım," diye kabul etti. "Yavrularımız yüzünden neredeyse perişan olacaksın."

Emilia'nın içinde bir şeyler yumuşadı. "Bebeklerimiz mi var?"

"Evet," dedi Southampton. "Tıpkı annesine küçük bir kız."

Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Ve deniz gibi gözleri olan bir çocuk."

Adam kadının giysilerini soyarken, kadın da adaminkileri çözerken, Emilia birbirlerinin yanında hiçbir zaman gerçekten çıplak olmadıklarını fark etti. Buluşmalarında hâlâ halka açık yerlerde, sinsice ve hızlıca bir araya geliyorlardı. Ancak bu soyunma bedenlerinin ötesine geçmişti. Unvanlarından ve rollerinden sıyrılarak yeni bir başlangıç yapabilirlerdi. Sadece birbirlerine ait olabilirlerdi.

Ancak daha sonra, Southampton'ın başparmağı gözyaşlarını sildiğinde ağladığını fark etti. "Ne oldu tatlım?"

Emilia gülümsemek için kendini zorladı. "Sadece mutluyum. O kadar ki gidecek başka yeri yok."

Bu sadece yarı gerçektir. Bu hissettiği mutluluk değildi. Ama duyguların, kalbinde tutulamadığında ortaya dökülmenin bir yolu vardı. Sen sevebilirdin

Ayrı olduğunuzda bile biri. Onu kaybetmeden önce yas tutabilirdin.

-

MARLOWE EMILIA İLE AYI BAHÇESİNDE BULUŞTU, burada yaptıkları sohbet ayı avını izlemeye gelen seyirciler tarafından tamamen fark edilmeyecekti. Kit bahsini koyduktan sonra granit bir bankta oturup uzun ömürlülüğü ve gücüyle ünlü Sackerson adlı ayının çukura sokulup bacağından bir kazığa zincirlenmesini izlediler.

Kit ona, "Oxford bir oyun yazıyor," dedi.

"Oxford Kontu mu?" Emilia şaşırılmış bir halde, "Oxford Kontu mu?" dedi.

"Gördün mü? Skandal yaratan tek yazar sen değilsin, Mouse. Her neyse, çeşitli nedenlerle isimlerinin gizli kalmasını isteyen küçük bir yazar grubunu yönetiyor."

"Kim gibi?"

"Bunu sana söyleseydim, sır tutma konusunda pek iyi olmazdım, değil mi?" Kit söyledi. "Neredeyse eski zamanlardan kalma bir scriptorium gibi - hepsi işbirliği yapıyor, ancak eserlerini kendi isimleriyle satamıyorlar, bu yüzden başka birinin onlar için oyunları yönetmesini sağlıyorlar."

"Kim?"

"Lord Strange'in Adamları ile çalışan ve her zaman hızlı bir kazanç elde etmek isteyen bir işadamı-aktör. Görünüşe göre yazar olma hayalleri kuruyor ama pek de yetenekli değil. Yine de Oxford, oyunları çeşitli tiyatro sahiplerine satması için ona para ödüyor. Gerçek bir insan olduğu ve bu sektörde çalıştığı için daha az şüpheli görünüyor." Bir grup buldog ortaya çıkınca dikkatini ringe çevirdi,

Ayıya eziyet etmek için serbest bırakılmaya hazır. "Onun adı Shakespeare."

"Shakespeare," diye tekrarladı Emilia. "Onunla tanıştık. Guildhall'da."

Kit kaşlarını çatarak bunu düşündü. "Biz de öyle yaptık. Belli ki dikkat çekici biri değilmiş. Bu da muhtemelen Oxford'un amaçları için mükemmel olduğu anlamına geliyor." Ona baktı. "Belki de Oxford'un yazar kadrosunun bir parçası olabilirsin. Bir toplantı ayarlayabilirim."

Emilia'nın yüzü kızardı. Oxford Kontu'nu tanıştırmasına gerek yoktu; onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Baron'la uzaktan akrabaydı ve Somerset House'da yemek yerken Baron'un karşısında oturmuştu.

Southampton'ın evlenmeyi reddettiği kişi de Oxford'un kızıydı.

"Hunsdon'a geri dönebilir," dedi Emilia. "Bu çok riskli."

Ayı çukurundan korkunç bir kükreme ve zincirlenmiş hayvanı parçalayan buldogların çılgınca havlamaları geliyordu. "O zaman," dedi Kit, "doğruca kaynağa gitmemizi öneririm."

"Shakespeare mi?"

"Başkalarının oyunlarına aracılık etmeyi kabul etti. Neden seninkine değil?"

"Diğer erkekler," diye niteledi.

"Bu adam hakkında duyduklarıma göre, madeni para herkesten daha yüksek sesle konuşacak."

Buldoglardan biri kan çekti ve ayı ona saldırdı. Kalabalık dalgalandı.

"Eğer sen Keşke için Gizle senin kadınlık," Kit "Shakespeare mükemmel bir seçim gibi görünüyor. İsim zaten

Kulağa takma bir isim gibi geliyor, değil mi? Mızrak sallı." Göğsünü dövdü. "Ne kadar da fallık."

Ayı şimdiye kadar buldoglardan ikisini öldürmüştü ve geri kalanlar çukurun uzak ucunda inliyordu. Sackerson bir gün daha savaşmak için yaşayacaktı. Kit neşelendi ve kazancını toplamak için ayağa kalktı. Bir an için geriye, Emilia'nın hâlâ önerisini tarttığı yere döndü. "ama Fare. Kaybedecek neyin var?"

Emilia ayının yaralı ve kanlar içinde, hâlâ zincirli bir halde çukurdan çıkarılışını izledi. Kit'e baktı. "Evet," dedi. "Buluşalım."

-

EMILIA'NIN AVUÇLARI TERLIYORDU. Bir hanımefendiye yakışır şekilde giyinmişti, Marlowe'la tanışırken hiç böyle yapmamıştı. Burası her zamanki uğrak yeri değil, White Hart'tı. Binanın saçaklarının altında, sağanak yağmurdan korunmuş, bazen oyunların sahnelendiği taş döşeli bir avluda duruyordu. Kit içeride bir yerde William Shakespeare'le birlikteydi ve hazır olduğunda dışarı çıkıp onu alacaktı.

Ellerini eteğinin ipeğine sildi. Hiç mücevher takmamıştı çünkü Kit'in dediğine göre, zengin insanların pazarlıkta dayanacak ayakları yoktu. Ama kıpırdanmak için bile olsa cam boncuklarının yanında diledi.

Kapı açıldı ve Kit gözlerini devirerek göründü. "Bu adam tam bir sığır. Eğer bir daha onun gevezeliklerini dinlemek zorunda kalırsam, kendi hançerimi kendime saplayacağım."

Emilia gülümsedi, onu daha az gergin hale getirmeye çalıştığını bildiği en iyi arkadaşına minnettarlık duyuyordu. "O zaman ona neden güvendiğimizi bana hatırlatır mısın?"

"Çünkü sende onun istediği bir şey var," dedi Kit. "Yetenek." Onu hanın içine, ana salonda içki içenlerin uzaklaştırıp arka tarafta tuttuğu daha küçük, özel bir odaya doğru çekti. "Unutma. Adını kullandığı için ona bir pay vereceksin ama ürünü sen sağladığın için üstünlük sende olacak."

Emilia yutkunarak başını salladı. Sanki sarayda takdim ediliyormuş gibi kapıdan içeri girdi; başı dik, omuzları gerideydi. Bir masada, bir kadeh şarap içen Shakespeare vardı.

Son karşılaşmalarında ona pek dikkat etmemiştir ama şimdi onun koyu, derin gözlerini, çok ince kaşlarını, giderek azalan saç çizgisini fark ediyordu. Çalı gibi bir bıyığı ve keçi sakalı olmaya aday birkaç tel saçı vardı. Doubletının tepesine dantel bir yaka takmıştı ama bu yaka et suyuna benzeyen bir şeyle lekelenmişti. Kadın içeri girdiğinde ayağa kalkmadı, bu da iki şeyden biri anlamına geliyordu: ya bir beyefendi değildi ya da onu bir hanımefendi olarak görmüyordu.

"Will," dedi Kit, "bu Bayan Bassano. Oyun yazarı."

"İyi karşılaşmalar," dedi Emilia.

Shakespeare başını eğerek, "Hanımefendi," diye cevap verdi. "Bir iş teklifiniz olduğunu duydum."

Açık sözlüydü; bunu ona verebilirdi. Ve yazarlık gururuyla bir soytarı olabilirdi ama bu onun kurnaz bir müzakereci olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kit ellerini birbirine vurdu. "Muhteşem! Sizi bırakıyorum." Shakespeare'in arkasından Emilia'ya cesaretlendirici bir gülümseme verdi ve ardından özel odanın kapısını arkasından kapatarak çıktı.

Nabzı hızla atıyordu. Tanımadığı bir adama güvenmek aptallık mıydı?

"Marlowe senden övgüyle bahsediyor," dedi Shakespeare ve onun gözlerindeki kıskançlık parıltısını yakaladı.

Emilia başıyla onayladı. "O iyi bir arkadaş ve daha iyi bir öğretmen."

"O halde onun gölgesinde durduğunuz için şanslısınız." "Gölgeleri tercih ederim, efendim," diye itiraf etti.

Gülümsedi. "Daha önce hiç kalabalık önünde selam vermemiş biri gibi konuşuyorsunuz."

"Sanatçı bir ailede büyüdüm. Şöhret gelip geçicidir, anlıktır. Gerçek sanat, izleyicinin zihninde kalıcı olan bir şey yaratmaktır."

"Gerçekten de bu yüzden bir oyun yazarı ve oyuncu olmayı hedefliyorum."

Emilia onun bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı. "Çalışmalarınızdan bazılarını okudum, Üstat Shakespeare."

Bir an için sadece birbirlerine baktılar.

"Yazmak istiyorsun," diye devam etti. "Ama yazamazsınız." Adamın kaşları kalktı. "Anlayamadım?"

"Oyunlarınız efendim," dedi yumuşak bir sesle. "Onlar... iyilik bulamadılar."

Shakespeare sandalyesinden kalkmaya başladı. "Buraya hakaret için gelmedim-"

"I, çok, keşke için yaz," Emilia kesintiye uğradı, "ama
I yapamam."

Nedenini açıklamasına gerek yoktu; her şey apaçık ortadaydı. "Birbirimize yardım edebileceğimize inanıyorum," dedi Emilia. "Sen herkesin adını bilmesini istiyorsun; ben de kimsenin benimkini bilmemesini istiyorum."

Oyun yazarı olmak prestijli bir kariyer değildi ama ne olursa olsun önemli olan şöhret değildi. Önemli olan işti. Kadınları yazan erkek oyun yazarları -Kit de dahil!- onlara Emilia'nın verebileceği nüansı vermiyorlardı. Bir kadın tarafından kadınlar hakkında yazılan kelimelerin, seyircilerin onları daha iyi görmelerini, düşünceleri, hayalleri ve değerleri olduğunu fark etmelerini sağlayabileceğine inanıyordu.

Bunu yapmak için bir erkeğin adını ödünç alması gerektiği gerçeği, ödenecek küçük bir bedeldi.

Emilia, "Çalışmamı öne çıkarırsan, yazarlık iddiasında bulunabilirsin," diye teklif etti. "Karşılığında kârın yarısını alırım."

"Bir oyun kırk şiline satılabilir," diye yanıtladı Shakespeare. "Ben sana on şilin verirdim."

"Yirmi."

"On beş," dedi. "Ne de olsa kapakta benim adım yazıyor, eğer başarılı olmazsa."

Bir şilinle bir somun ekmek ya da bir kontla buluşmak için Paris Garden'a gizlice gittiğinizde bir hizmetçinin sessizliği satın alınabilirdi.

"Bu bir anlaşma," diye kabul etti.

Shakespeare, "Henüz değil," diye çekindi. "Malları pazarlamadan önce test etmek isterim."

"Anlamıyorum, efendim."

"Bana bir oyun verin... Onu isimsiz olarak satmaya çalışacağım. Eğer popüler olursa, bir sonraki benim adımı taşıyacak."

Adil görünüyordu. "anlaştık," dedi Emilia.

Taşıdığı çantadan Arden of Faversham'ın iğrenç kopyasını çıkardı. Onu Shakespeare'e vermek doğal gelmemişti, sanki kendi etinden bir parça koparıyormuş gibiydi.

Emilia'nın Kontes'e evlatlık olarak verildiği gün annesini düşündü. Annesi onu soylu kadına doğru itmiş ve tek bir bakış bile atmadan uzaklaşmıştı. Emilia bu duygusuzluk karşısında acı hissetmişti ama belki de annesi de Emilia gibi metanetli olmak için kendini zorluyordu.

Mary Sidney'in tavsiyesini hatırladı: Bir kadın olarak başarılı olmak için görünmez olmak gerekirdi.

Emilia kendini durduramadan el yazmasını Shakespeare'e doğru itti. "Konu nedir?" diye sordu ilk birkaç sayfayı tarayarak.

"Sevgilisiyle birlikte olabilmek için kocasını öldüren bir kadın," dedi Emilia.

"Cezalandırıldı mı?" Shakespeare sordu. "Evet. Ölümle."

"Hmm," dedi. "İnsanlar bundan hoşlanacaktır." Ayağa kalktı, kâğıtları saklamak üzere ceketinin içine katladı ve küçük odadan çıktı.

Emilia ancak o zaman nefes verdi. Kucağında sıkıca kenetlenmiş olan elleri kavak yaprakları gibi titriyordu.

Kapı hızla açıldı ve Kit ona doğru yürüdü. "Eee?" diye sordu.

Emilia ağzını açtı... ve onun ayaklarının dibine kustu.

-

O yıl Londra'da vebadan ilk ölüm Ağustos ayında gerçekleşti, ancak bu hastalık şehri ilk kez kasıp kavurmuyordu. 1563'te olduğu gibi, Kraliçe ve maiyeti Eylül ayında Hampton Sarayı'na gitmek üzere Londra'dan ayrıldı. Zenginler taşradaki evlerine kaçtı. Fakirler öldü.

Otuz yıl önce Satürn'ün gece gökyüzündeki konumu - Yengeç ve Aslan takımyıldızlarının bir kısmından geçerek - hastalığın nedeni olarak gösterilmişti. Şimdi, aynı model göklerdeydi ve hiç kimse Londra'nın zarar görmeden kurtulacağına inanmıyordu.

Tiyatrolar bir isyan nedeniyle Haziran ayından beri kapalıydı, ancak enfeksiyon korkusu nedeniyle kapalı kalmaya devam edeceklerdi. Sonuç olarak, oyuncular ve oyun yazarları hastalanmamak ve seyirci bulmak umuduyla kırsal kesimde turneye çıktılar. Hunsdon gecenin geç saatlerine kadar tiyatro şirketleri dağılıp yeniden kurulurken kaosla uğraşmakla meşguldü ve finansal olarak sağlam kalmak için ne gerekiyorsa yapıyordu. Hafta sonundan önce Emilia'yı Hampton'a götürmeyi planlıyordu.

Onu çalışma odasında, ellerini ve gömleğinin kolunu lekeleyen mürekkeple, bu yeni, şekilsiz tiyatro gruplarına tüzük veren kâğıtları imzalarken bulmuştu. "Henry," dedi Emilia usulca. "Biraz dinlen."

"Birazdan," diye mırıldandı.

"Zayıflayacaksın ve hastalanacaksın," diye azarladı.

Kalemini kaldırdı ve önündeki karmaşaya kasvetli bir şekilde baktı. "Ya onlar haklıysa?"

"Kim?"

"Stubbs ve Püritenler," dedi Hunsdon. "Vebanın, şehri istila eden tiyatronun çürümesi olduğunu iddia ediyorlar."

Dindarlar bu yaygın hastalığı Tanrı'nın bir cezası olarak görüyordu. Ancak hasta ya da ölmek üzere olan biriyle ilgilenen tek kişiler olan rahipler de hastalığa yakalandığında bu mantığı takip etmek zordu.

Kapıda bir tıkırtı duyuldu ve Emilia omzunun üzerinden baktığında Kit'i bir hizmetçinin yanında dururken buldu.

"Özür dilerim lordum, ama beyefendi sizi görmek için ısrar etti."

"Marlowe," dedi Hunsdon. "Şimdiye kadar gittiğini sanıyordum."

Kit, Emilia'ya doğru bir bakış atarak, "Yarın ayrılıyorum lordum," dedi. "Hanımefendi."

Emilia başını salladı, onlar da yabancıymış gibi davranıyordu. Ama Kit'in gideceği düşüncesi onu hasta etmişti. Southampton'a gönderdiği mektuplara karşılık alamamıştı ve Kit'in sağlığından endişe ediyordu. Sevdiği herkesi kaybetme düşüncesine dayanamıyordu.

Kit, "Yakında ayrılacağım için size özel olarak gelme cesaretini gösterdim," dedi. "En yeni eserimin sansürden geçerek tiyatrolar açılır açılmaz sahnelenmesini umuyorum."

"Yeni bir çalışma mı?" Hunsdon sandalyesinde arkasına yaslanarak sordu.

"Ben buna Doktor Faustus diyorum."

Emilia, Kit yazarken oyunun birçok taslağını okumuştı. Şeytanla anlaşma yapan bir adam hakkındaydı. Emilia'nın editoryal önerileri Kit'in sadece Faustus'un hırsına değil, günahın bedeline de odaklanmasını - günahın ne kadar kaçmaya çalışırsanız çalışın sizi yakalayacaktı.

O bilmeli.

"Sizi işinizle baş başa bırakayım lordum," dedi Emilia ve Hunsdon'a hafif bir reverans yaparak dışarı çıktı. Ama odasına gitmek yerine Somerset House'un ön kapısından çıktı ve Kit'in onu görmeden gitmeyeceğini bildiği için bir sıra ağacın altında gölgede bekledi.

Strand ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü; arama görevlileri Londra'daki evleri taramaya başlamıştı bile.

hasta. Bu görevliler, teşhis ettikleri her veba kurbanı için yaklaşık beş peni kazanan, gözden çıkarılabilir yaşlı kadınlardan oluşuyordu. Daha sonra evin kapısı kırmızı bir haçla işaretlenir ve veba geçene ya da herkes ölene kadar içerideki hasta ve hala sağlıklı olanlarla mühürlenirdi. Çok hasta olanlardan bazıları pesthouse'a ya da hastanelere götürülüyordu, ancak oraya kabul ediliyorsanız, muhtemelen bir ceset olarak çıkıyordunuz. Bulaşıcı hastalık korkusuyla daha önce dolu olan sokaklar artık terk edilmişti.

Çeyrek saatten kısa bir süre içinde Kit ortaya çıktı. "İşiniz bitti mi?" Emilia sordu.

Kit homurdandı. "Ona kötü kopyayı ulakla göndermiş olabilirim, Fare. Benim işim seninleydi."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Gerçekten gitmek zorunda mısınız?"

"Hepimiz Kraliçe'nin eşliğinde kaçamıyoruz," diye şaka yaptı Kit.

"Ama seni tekrar görene kadar asırlar geçebilir."

"Biliyorum. Bu yüzden geldim." Kit elini pantolonunun düğmelerine soktu ve basılı bir broşür çıkardı. Ona uzattı.

Kentli M. Arden'in Acıklı ve Gerçek Trajedisi.

Nefes nefese kaldı ve bir eliyle ağzını kapattı. "Kit," diye nefes aldı.

Gözleri başlık sayfasının geri kalanını okudu. Mosbie'ye duyduğu aşk yüzünden onu öldürmeleri için Black Will ve Shakebag adında iki gözü dönmüş serseriye kiralayan sadakatsiz ve ahlaksız karısı tarafından çok kötü bir şekilde öldürüldü.

Burada kötü bir kadının büyük kötülüğü ve , iğrenç şehvetin doymak bilmez arzusu ve tüm katillerin utanç verici sonu gösterilmektedir.

Yukarı baktı. "Sonunu ele verdiler."

Kit güldü. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Bu... bu gerçek mi?"

Ona gülümsedi. "Edward White basmış. Bu da bana hatırlattı." Cebinden küçük deri bir kese çıkardı ve içindeki bozuk paralar şingirdayarak Emilia'nın eline tutuşturdu. "İşte maaşın."

Emilia parayı aldı ama gözlerini oyunundan alamadı. Oyununu.

"Strange'in Adamları da kırlara doğru yola çıktılar," dedi Kit. "Shakespeare bir süre daha bir araya gelemeyecek."

Ayılarak Kit'e baktı. "Yolculuk sırasında hastalanmayacağına dair bana söz ver."

"Ölüm'ün kaldıramayacağı kadar acımasızım." Onun parmak eklemlerini öptü. "Tekrar görüşene dek, Fare," dedi Kit ve sonra kaşlarını çatı. "Korkarım artık sana böyle hitap edemeyeceğim, çünkü sesini buldun."

Emilia sırtı. "O zaman bana ne diyeceksin?"

"Oyun yazarının kulağa hoş gelen bir sesi var, değil mi?" Kit göz kırptı, sonra müstehcen bir taverna şarkısını ıslıkla çalarak uzaklaştı ve Emilia'yı geride bıraktı.

-

"HANIMEFENDİ," DEDI BİR HİZMETÇİ. "Türkiye halılarını almak ister misiniz?"

Emilia meşe masanın üzerindeki küçük dokuma örtülere baktı. "Evet, lütfen," dedi ve kadın reverans yaparak gözden kayboldu.

Ev tam bir faaliyet yuvasıydı, hizmetçiler Hunsdon ve Emilia 'ya eşlik edecek olan bavulları hazırlıyorlardı.

Hampton. Leydisinin hizmetçisi tarafından saray için giydiriliyordu ve bu saatler süren bir işlemdi. Şimdiden aşırı sıcaklamıştı ve henüz dış giysisi korselenmemişti. Sırtından kürek kemiklerinin arasına doğru ter akıyordu ve Bess'in gevezelikleri başının zonklamasına neden oluyordu.

"Hanımefendi!" diye sordu başka bir hizmetçi. "Atın sahibi beyefendi, Lord Hazretlerinin arabaya binmek mi yoksa ata binmek mi istediğini öğrenmek istiyor?"

"Ona sormanız gerekecek," dedi Emilia, ikinci bir hizmetçi saçlarını çekip ilmek ilmek örerken yüzünü buruşturarak.

"Hanımefendi, affedersiniz ama kâhya daha önce Lord Hazretleri ile konuşmak istiyor-"

"Hanımefendi, hollanda çarşaflarını yemek salonundaki mobilyaların üzerine koyalım mı?"

"Hanımefendi, Majesteleri için hediye olarak istediğiniz gümüş tabak mı, yoksa tencere mi?"

Hanımef
endi.

Hanımef
endi.

Hanımef
endi.

"Emilia!" Hunsdon'ın sesi diğerlerinin uğultusunu kesti. Emilia, Hunsdon'la yüzleşmek için o kadar hızlı döndü ki, Bess'in kullandığı iğnelerden biri göğsüne battı.

"Lordum?" diye cevap verdi ve sonra her şey karardı.

-

SADECE BAYILMASI DEĞİLDİ. Birkaç gündür midesi rahatsızdı ve aşırı yorgundu. Sürekli

Hunsdon'un oyunlarının kötü kopyalarını okurken sandalyesinde uyuyakaldı.

Hunsdon, Hampton'a gitmelerinin gecikeceği haberini göndermişti. Majestelerinin hastalanması riskini göze alamazlardı. Kraliçe hastalık konusunda çok titizdi; son veba salgını sırasında bir darağacı kurdurmuş ve personeline açıkça davet edilmeyen ziyaretçileri asmaları talimatını vermişti.

Emilia, kapatıldığı yatağından hizmetçilerin fısıldaşmalarını duydu. Kimse veba kelimesini telaffuz etmemişti ama bu hece kulaklarında çınlıyordu. Boynunda ya da koltuk altlarında belirgin şişlikler yoktu ama ateşi vardı, halsizdi ve yemek yiyemiyordu. Hastalığını geçirmesi umuduyla ona pekmezli ve barutlu tentürler verilmişti. Vücudu zehirlerden arındırdığı için bir tabak tereyağı yedirilmişti. Bundan sonra midesindekileri hemen kusmuştu. Sir Walter Raleigh tarafından kısa bir süre önce İngiltere'ye getirilen tütün, dumanı hastalık taşıyan kötü kokuları boğabildiği için odasında pencereler sıkıca kapatılarak yakıldı. Her şey ateş ve kömür gibi kokuyordu ve Emilia her nefes aldığı anda kontrolsüzce öksürüyordu. Hastalığını terleyerek atması için yiyecek ve su verilmiyor, o da bitkinlik ve sayıklama arasında gidip geliyordu.

Hapsedildiği üçüncü gece uyandığında Hunsdon'un yatağının yanında oturduğunu, elini tuttuğunu ve dua ettiğini gördü.

Emilia'nın, oyunu halk için sahnelenmeden önce ölmesi ne kadar yararsız ve hayatının düşünüldüğünde ne kadar uygun olurdu. Ne zaman izin verse

kendini yeniden gerçekliğin atılmış bulmuştu.

Dördüncü gece rüyasında babasını gördü. Yatağının ucunda oturmuş kayıt cihazını çalışıyordu. Gözlerini açtığında, enstrümanı ona uzattı. "Müzik, piccolina," dedi. "Çalmalısın." Kız itaatkâr bir şekilde tahtayı ağzına yerleştirdi ama alt tarafı kapalıydı ve parmak delikleri yoktu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, tek bir nota bile çıkaramadı.

Beşinci gece, bir canavarın onu yatakta tutmasıyla uyandı. Nefes nefese kalmış ve çırpınırken Hunsdon'un sesini duymuş. "Sus, Emilia, sakın ol." Hunsdon onu izlerken canavar boynunun yumuşak dokusuna, göğüslerine bastırdı.

Yanıldığını fark etti: bir canavar değil, uzun sivri gagalı deri maskeli bir adam.

Kuş adam konuştu. "Belki bizi biraz yalnız bırakabilirsiniz lordum," dedi.

Hunsdon gittikten sonra, adam onun gece korkuluğunu çekti ve bacaklarını ayırdı. Parmakları kadının içinde gezinirken maskesinin arkasından, "Bu sadece bir dakika sürecektir," dedi.

Hayır, çılgılık attı ama kayıt cihazı haline gelmişti ve ses çıkarmadı.

-

EMILIA GÖZLERİNİ AÇTIĞINDA ÖLDÜĞÜNÜ BİLİYORDU.

Kuş seslerini duyabiliyordu ve odanın içine temiz hava doluyordu. Gökyüzü unutma beni mavisiydi ve bulutlarla lekelenmişti.

"Neredeyim... neredeyim ben?" diye fısıldadı ve bir sandalyenin ayakları döşeme tahtalarını sıyırdığında döndü

Hunsdon'ı yatağın yanında otururken buldu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve ağzının kenarında derin oluklar vardı.

"Buradasın. İyisin." Adam kadının eline uzandı ve son anda elini onunkinden birkaç santim ötedeki tezgâhın üzerine koydu. "Sen vebaya yakalanmadın."

Kâbuslarını, kuş adamı düşündü ve onun kendisini muayene etmek için çağrılmış bir veba doktoru olduğunu fark etti. Ama o yaşıyordu. Hasta değildi. Bu rahatlatıcı bir şey miydi?

Yine de Hunsdon ona gülümsemedi. Aslında, sanki çok kötü bir haber almış gibi görünüyordu.

Emilia yutkundu, boğazı tülbent gibi kurumuştı. "Lordum," demeyi başardı. "İyi misiniz?"

Bunun üzerine Hunsdon gözlerini kapadı ve başını hafifçe salladı.

Yataktan kalkmaya niyetli bir şekilde tezgah örtüsünü geriye attı.

Başını iki yana salladı. "Emilia," dedi usulca, onun hareketlerini yatıştırarak. "Mahkemeye gitmeyeceksin."

Kelimeleri düzensizdi, bir kaybın yasını tutan birinin sesiydi.

Sustu. Belki vebalı değildi ama bu başka bir ölümcül hastalığa yakalanmadığı anlamına gelmiyordu: çiçek hastalığı, israf hastalığı, akı. Utanarak adamın elinin bacaklarının arasına uzandığını hatırladı ve Isabella'nın ona öğrettiği diğer hastalıkları düşündü. Doktor ne keşfetmişti? "Henry?" diye fısıldadı.

Mahkemeye gitmeyeceksiniz. Biz gitmeyeceğiz.

Lord Chamberlain sandalyesini geriye iterek aralarına birkaç santim mesafe koydu. Kadın onun gözlerinde bir son gördü. Hunsdon, "Sizde veba yok," dedi. "Hamilesiniz."

MELINA

Eylül 2024

"A" "Senden tek istediğim," dedi Jasper, Jersey otoyolunda hızla ilerlerken, "toplantıya açık fikirli."

Andre, Jasper'ın tertemiz Audi'sinin ön koltuğunda onun yanında oturuyordu. Melina arka koltuktan, cevap vermesi gerektiğini düşündüğünde Andre'yi çimdikleyebiliyordu. Şimdi olduğu gibi.

"Ah," diye inledi Andre, koltuğunda iki büklüm oldu. "Bir kadın yönetmen bulmayı düşünmeli miyiz?" O sabah Jasper onları almaya gelmeden önce mutfakta durup Lucky Charms yerken Melina'nın kafasına kaktığı tek nokta buydu.

"Haklısın," dedi Jasper. "Optikler daha iyi olurdu. Ama ulaştığım üç kadının zaten başka projeleri var."

Melina mırıldandı, "Elbette üçten fazla kadın direktör vardır...."

Jasper'ın gözleri dikiz aynasında onunkilerle buluştu. "Evet ama Tyce, By Any Other Name için yatırımcı bulacaksa, bu işin sıcaklığa ihtiyacı var. Pace'ten yeni mezun olmuş ve ilk kara kutu gösterisini yönetmiş biri kimseyi parasını vermeye ikna edemez."

"Shakespeare yeterince tanınmıyor mu?" Andre sordu.

Jasper, "Oyunlarını onun yazmadığını söylerseniz olmaz," dedi. "Öte yandan, Raffe Langudoc gibi birini eklemek sektörün dikkatini çekiyor."

Raffe Langudoc 2000'lerin başında iki kez Tonys'e aday gösterilmişti ama 2010'dan beri Broadway'de bir gösterisi yoktu ve şu anki projesi de -Melina'ya göre- şüpheli görünüyordu. Sirk gibi dolaşan, Amerika'nın dört bir yanındaki silah gösterilerinde oynayan bir gösteri yönetiyordu. Tucker Everlasting-The Fox Newsical'ın başrolünde Scott Baio vardı. Şarkıları Kid Rock bestelemişti. Siyaset bir yana, Melina tiyatrodaki ikramların M&M'ler, kutu şaraplar ve mermiler içermesi gerektiğini düşünmüyordu.

Jasper, "Raffe tam sana göre," diye ısrar etti. "Senin ona ihtiyacın olduğu kadar onun da sana ihtiyacı var."

Altmış dakikalık gösteri için uygun koltuklar gişede onları bekliyordu. Melina, Greta Thunberg'i canlandıran bir aktrisle gerçek bir kılıç dövüşü ve kel kartal kuklaları ve kırmızı-beyaz-mavi konfeti toplarıyla marş gibi bir final içeren hikayeyi takip etmeye çalıştı. Kalabalık çılgına döndü, alkışladı ve ıslık çaldı.

Seyirciler çıkarken onlar oturmaya devam etti. Birkaç dakika sonra Raffe Langudoc talaştan yapılmış sahnede koşarak Jasper'a odaklandı. "Adamım," dedi Raffe, omzuna vurarak. "Geldiğin için teşekkürler."

"Benim için zevk. Raffe, bu Mel Green, sana bahsettiğim oyun yazarı. Ve asistanı, Andrea Washington."

Andre ve Raffe el sıkıştılar. Yönetmen orta yaşlı, kısa kesimli, çapraz küpeli ve uzun bacaklı biriydi.

Eskiden koro dansçısı olan birinin. "Ee? Ne düşünüyorsun?"

Andre ağzını bir balık gibi açıp kapattı. Sonunda "Seyirciler bayıldı" diye cevap verdi.

Raffe gülümsedi. "Hepimiz bu kadar bölünmüşken, herkesin sesinin duyulmasının gerçekten önemli olduğunu düşünüyorum, anlıyor musunuz?"

"Gönderdiğim senaryoyu okuma fırsatın oldu mu?" Jasper sordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Raffe. "İtiraf etmeliyim ki, Shakespeare juggernaut'unun çanını çalmak beni heyecanlandırıyor."

Jasper, "Bu kesinlikle bazılarının tepkisini çekecek," diye onayladı.

Melina araya girdi, "Çünkü eğer bir Shakespeare akademisyeniyseniz ve birisi bu konuda şüphe uyandırıyorsa, bu sadece Shakespeare'i geçersiz kılmaz, sizi de geçersiz kılar. Shakespeare zaten temelde kanonlaştırılana kadar İngiliz edebiyatı bir çalışma alanı olarak var olmamıştı bile."

Raffe şaşkınlıkla başını Melina'ya doğru çevirdi.

"Senin de göreceğin gibi, Raffe," dedi Jasper, "Andrea oldukça aktif asistan."

Bunu bir hakaret gibi göstermeyi başardı.

Raffe, Andre'ye dönerek, "Senaryon bana bu diziyi hatırlattı," dedi. "By Any Other Name şüpheden doğan gerçek. İklim değişikliği inkarcıları, Covid inkarcıları, Düz Dünyacılar, hepsi otoriteyi sorguluyor. Sizin oyununuzda da aynı şey var."

Melina yanaklarının yandığını hissetti. Atasının yazarlığını iddia etmek, bilimi yalanlamaktan çok farklıydı.

değil miydi?

Melina ilk kez, o köhne eski Shakespeare akademisyenlerinin Stratfordi karşıtlarını neden sonradan görme olarak gördüklerini anlamıştı.

Ayrıca Raffe Langudoc'a farklı bir gözle bakmasını da sağladı. Belki de Tucker Everlasting gibi bir projeyi seçtiği için düşündüğü gibi bir palyaço değildi. Çok zekiydi, çünkü biletleri kimin ve neden aldığını düşünüyordu. Belli ki Tucker Everlasting'de bu hikayeyi seven, bu hikayeyi yaşamış olan bazı tiyatro izleyicileri vardı. Bunu hiciv olarak gören başkaları da vardı. Ateistlerden ve Mormonlardan aynı ölçüde övgüler alan Mormon Kitabı gibiydi. İyi tiyatrodaki herkes için bir şeyler vardır. Belki de Raffe, hem Shakespeare'in yazarlığından şüphe duyan hem de bundan emin olan seyirciyi çekecek bir prodüksiyon şekillendirebileceğini düşündü.

Jasper'ın açık fikirli olmak derken kastettiği şey bu muydu?

Andre'yle göz göze geldi ve başını salladı. Andre Raffe'ye döndü. "Bence By Any Other Name için harika bir seçim olursun," dedi.

"Çok sevindim çünkü kitabı okuduğumdan beri bu şovla ilgili fikirlerim vardı," diyor Raffe. "Mesela... Tam Elizabeth dönemine geçsek nasıl olur? Tamamen erkeklerden oluşan bir kadroyla sahneye çıkarız."

Melina'nın bu kez konuşması için Andre'yi çimdiklemesine gerek kalmadı. "Emilia Bassano'nun bir erkek tarafından oynanmasını mı istiyorsun?" diye sordu. "Bunun mantığa aykırı olabileceğini düşünmüyor musun?"

"Mantığa aykırı, kışkırtıcı. Po-tay-to, po-tah-to." Raffe omuz silkti. "Bu sadece bir düşünceydi. Düzinelerce var. Yüzlerce." Sesini alçalttı. "İçimde çokluk var."

Melina, Jasper'ın bakışlarının ağırlığını yüzünde hissetti. Onun onayını bekliyor gibi görünüyordu ki bu çok saçma olurdu. Elbette oyun yazarının -ya da bu durumda sözde oyun yazarının- ne düşündüğü daha önemliydi.

"Bence," dedi Andre dikkatle, "hepimiz bu hikayenin zayıf cinsiyet olarak etiketlenmenin ne anlama geldiğinin prizmasından anlatılması gerektiğini hatırladığımız sürece, hiçbir fikir kötü bir fikir değildir."

Melina Andre'ye sarılmak istedi. Ona beşlik çakmak istedi.

Jasper, "Program hakkında henüz konuşmadık," dedi. "Provalar önümüzdeki hafta başlıyor ve Cherry Lane'de yarıda kalan bir gösterinin boşluğunu doldurduğumuz için yoğun geçiyor. Tekniğe kadar iki hafta var."

Raffe, "Bu işi yapabilirim," dedi. "Menajerim kiminle irtibata geçmeli?"

Emilia'nın hikayesini anlatmak için tamamen erkeklerden oluşan bir yaratıcı ekip -ve Jasper Tolle'yi de dahil edersek bir melek hayırsever- kurmuş olmaları Melina'yı şaşırttı. Ancak Melina, kendisinin gibi bir gösterinin bu kadar çabuk başarılı olmasının tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Acemi bir erkek oyun yazarı olduğunuzda, şüpheden yararlanırdınız. Acemi bir kadın oyun yazarı olduğunuzda ise, kimsenin sizin için risk almadan önce kendinizi kanıtlamanız gerekirdi.

Vedalaşıp Jasper'ın arabasına doğru yürüdüler. "Ee? Düşünceler?"

Andre, "Oyun berbat," dedi.

Jasper güldü. "Tüm bu süre boyunca varsayımsal bir eleştiri yazıyordum: 'Tucker Everlasting'deki bazı şarkıların akılda kalıcı olduğu doğru. Klamidya da öyle.' "

Andre yolcu koltuğuna kaydı. "Ama sanırım Tony adayı bir yönetmenin By Any Other Name ile ilgilenmesinden zarar gelmez."

Jasper tekrar otoyola doğru yöneldi. "Böyle hissetmene sevindim. Bu hep senin onun yanında rahat olmanla ilgiliydi. Bu işi isteyeceği belliydi."

"Malzeme yüzünden mi?" Melina azımsanmayacak bir gururla sordu.

"Hayır." Jasper dikiz aynasında gittikçe küçülen boş seyahat sahnesini işaret etti. "Çünkü belli ki paraya ihtiyacı var."

-

Oyun provalarının başladığı gün Melina şafakta uyandı. Çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmek pişirdi, kendisi ve Andre için kahve yaptı ve nihayet sabah altı buçukta onun yatağına atladı. "Bugün okulun ilk günü," diye şarkı söyledi.

"Bu benim tatilim," diye inledi. "Git başımdan."

"Bu senin tatilin değil. Bu senin sahte işin ve ben de senin sahte asistanınım. Sahte bir baba," dedi Melina, genişçe gülümseyerek. "Anladın mı?"

"Ben öldüm mü?" Andre tavana doğru söyledi. "Burası cehennem mi?"

Oyuncu ajansından üç hafta izin almak için babasının ameliyat olacağını söylemiş ve ücretsiz aile izni almıştı. Andre ve Melina, Andre'nin kaderi kışkırttığını düşündüğü bu bahane hakkında tartıştılar, ancak sonunda Darnell'in bir oyunda başrolü almaktan memnun olacağını kabul etti.

Anlaşıldığı üzere Melina, eserin yazımı için Mel Green'e hitaben üç bin dolarlık çeki imzalamıştı. Bundan sonraki olası gelirler telif ücreti olacaktı.

gişede -insanların gerçekten gösteriyi izlemeye gelmesi ve açıldığı kadar çabuk kapanmaması koşuluyla.

"Sana kahvaltı hazırladım," diye ikna etti.

Andre yastığın altından homurdandı. "Senin yemeklerini yedim," dedi. "Cehennem."

Yatağa oturdu, tüm neşesi gitmişti. "Andre... bugün, bir grup yasal oyuncu Tony adayı bir yönetmenle bir masaya oturup oyunumu prova edecekler. Prova. Benim. Oyunumu."

Andre yastığı yüzünden çekti. "Evet, öyle," dedi sırtarak. "Büyük gün, Mel."

"Ben de bunu söylemeye çalışıyordum."

"Bunu bir saat sonra da söyleyebilirdin," dedi Andre. "Dokuz buçuğa kadar orada olmamız gerekmiyor."

Ama Melina'nın heyecanı bulaşıcıydı. Andre duş alıp giyindi ve birlikte kahvaltı ettiler, herkesin adını ezberleyebilmek için oyuncuların resimlerine baktılar. "Bir işarete ihtiyacımız var," dedi Melina. "Böylece oyuncular için bir not aldığım da size söyleyebilirim."

"Neden sadece fısıldamıyorsun?"

"Benim asistan olmam gerekiyor. Beni görebileceğiniz bir yere oturacağım ama asıl masaya değil." Düşündü. "Ya Carol Burnett gibi kulak mememi çekersem?"

"Carol Burnett kim?"

"Sen bir Filistinlisin. O bir efsane."

"Beyoncé bir efsane," diye düzeltti Andre, sonra durakladı. "Rönesans turnesinde Houston'da yaptığı gibi inci takabilirsin ve dikkatimi çekmek istiyorsan onları çevirmen yeterli."

"Benim incilerim yok."

"O zaman benimkini giy." Andre omuz silkti. "Ya da daha iyisi, yanıma otur. Disleksik olduğumu söyleriz ve sen de benim yerime yazarsın."

İşe yarayabilirdi, Melina isteksizce kabul etti. Yemeklerini bitirdiklerinde, Melina'nın dizüstü bilgisayarını postacı çantasına doldurdu ve kolunu onunkine doladı. "Gel bakalım Andrea," dedi.

-

KÜÇÜK REHBERLİK ODASI hem enerjik hem de klostrofobikti - muhtemelen hayal edilebilecek en kötü kombinasyon. Elaine adında huysuz bir sahne amiri onları masalarına götürdü. Melina, Andre ile omuz omuza oturmuş, dizüstü bilgisayar yüzünü aydınlatıyor, senaryo açık ve düzeltmeler için hazır. Odanın içinde, orada olmaktan heyecan duyan oyunculara; küçük kalem sepetleri, post-it'ler ve Hershey's mini'lerle dolu sahne yönetimi masasına baktı.

Dikkat çekici bir şekilde yok mu? Jasper

Tolle. "Jasper nerede?" diye fısıldadı

Andre'ye.

"Neden umursuyorsun?" diye fısıldadı. "O burada olmadığına daha az stresli olmuyor mu?"

O cevap veremedi, sahne amiri başlamaya hazır olduklarını söyledi. Raffe, asistanıyla derin bir tartışmaya dalmış olduğu masadan kalktı. "Merhaba, aile. Bu kelimeyi bilerek kullanıyorum, çünkü önümüzdeki birkaç hafta boyunca ve bu sanat eseri tiyatrodaki kaldığı sürece biz bir aileyiz."

Kapı açıldı ve Jasper ile Tyce sert bir kahve kokusuyla içeri girdi. Prova odasının arka tarafına geçtiler ve az önce yönetmenin sözünü kesmemiş gibi davranmaya çalıştılar.

"Biliyor musun?" Raffe dedi ki. "Hepimiz ayağa kalkalım. Çember oluşturalım." Önce Andre'ye, sonra Jasper ve Tyce'a işaret etti. "Siz de."

Andre Melina'nın bileğini kavradı. "Bunu tek başıma yapmayacağım," diye mırıldanarak onu ayağa kaldırdı.

Küçük, düzensiz bir halka oluşturdular. "Çemberin etrafında dönelim," dedi Raffe. "Herkes adınızı, gösterideki rolünüzü ve hakkınızda kimsenin bilmediği bir gerçeği söyleyin. Ben başlıyorum: Ben Raffe, yönetmenim... Benim gerçeğim ise Fransa'da doğmuş olmam ve ancak 2019'da ABD vatandaşı olmam."

Bayrak diğer oyunculara geçti: Ben Josh, Willie S.'yi oynuyorum. Bir keresinde yanlış trene bindim ve inip geri dönmeye utandığım için Buffalo'ya kadar gittim....

Ben Daya, Emilia'yı oynama onuruna sahibim, Quillary Clinton adında evcil bir kirpim var.

Bu da bir alkış tufanına yol açtı. Herkes Andre'ye döndü. "Ben... Mel Green, oyun yazarı," dedi. "Ve burada duracağımı milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

Melina dışında odadaki herkes hayretler içinde kaldı. "Ben Andrea Washington," dedi. "Mel'in asistanıyım ve aslında Emilia Bassano ile akrabayım." Durakladı. "Ve görünüşe göre Ted Bundy ve Rasputin ile de akrabayım, o yüzden fazla kıskanmayın."

Paylaşımında bulunan son kişi Jasper oldu. "Ben Jasper Tolle," dedi, "ve fotografik bir hafızam var. Bana bir tarih vererseniz, o gün New York Times'ta hangi manşetin atıldığını size söyleyebilirim."

"İmkânı yok," dedi Josh. "4 Kasım 1964."

Jasper hemen "Johnson Goldwater'ı batırır," dedi. "Bu süper güç gibi bir şey, dostum," dedi Tyce.

Omuz silkti. "Gazeteyi beni işe almaya nasıl ikna ettim sanıyorsun?"

Herkes güldü ve bir aktris, "Günlük işinizin ne olduğunu biliyorum tabii ki, ama neden provalardasınız?" dedi.

Jasper'ın bakışları Melina'da karar kılmadan önce Andre'nin üzerinde gezindi. "Bu çok kolay," dedi. "Ben Mel Green'in bir numaralı hayranıyım."

-

İLK BAŞTA MELINA provalara kendini o kadar kaptırmıştı ki Andre'ye not vermeyi unutmuş, kelimelerinin iki boyuttan üç boyuta dönüştüğünü duyunca hayrete düşmüştü. Sanki bir sihirbaz zihninden rengarenk cümleleri ve soliloqueleri bir çırpıda çekip çıkarıyormuş gibi hissetti.

Arada bir omuzlarındaki şaşkınlığı silkeliyor ve Andre'yi masanın altından tekmelemeyi hatırlıyordu. Sanki notu ileten oymuş gibi ona doğru eğilirdi, oysa konuşan oydu: Bu cümle öfkeyle söylenmemeli... daha çok çaresizlikle. Ya da: Bu iki sahnenin sırasını değiştirmeyi denemek istiyorum. Ya da: Kahretsin, şimdi fark ettim ki Southampton'la orada etkileşime giremez çünkü onun askeri bir görevde olması gerekiyordu.

Provaların ikinci haftasında Raffe herkesi kitaptan çıkarıp ayağa kaldırmıştı. Ayrıca sahneler arasındaki geçişleri sağlaması için bir ud sanatçısı tutmuştu ki Melina bunun hoş bir dokunuş olduğunu kabul etmek zorundaydı. Jasper sözüne sadık kalarak provalara müdahale etmeden girip çıkıyordu. Çoğu zaman Melina o kadar odaklanmıştı ki onun orada olduğunu fark etmedi bile.

Tamam, bu bir yalandı. Biliyordu. Bunu kollarındaki tüylerin diken diken oluşundan hissetti, sanki o istenmeyen bir

Kış rüzgârı. Bu kimlik değıştirme macerasına ondan intikam almak için başlamıştı ve hâlâ onun intikamını almak istiyordu ama bunu unuttuğu zamanlar da oluyordu. Adam raydan çıkan bir sahne hakkında keskin bir yorum yapıyordu ve kadın onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalıyordu. Bazen onu kendisine o kadar dikkatle bakarken bulurdu ki, gerçekte kim olduğunu bilip bilmediğini ve sadece onu sersemletmek için bekleyip beklemediğini merak ederdi. Bu gösteriye bu kadar bağlı olmasının diğerk tek nedeni gösteriye gerçekten inanıyor olmasıydı ve bu da ona biçtiğı dev rolüyle taban tabana zıttı.

Melina, Jasper Tolle'nin, bir gösteriyi özellikle acımasız bir ifadeyle yerden yere vurduğu eski eleştirilerini okumaya başlamıştı: "Bu müzikali izlemekle ilgili söyleyebileceğim en olumlu şey, bir daha asla görmek zorunda kalmayacağım." ve "Sahnedeki en az ahşap oyuncular kuklaları."

By Any Other Name'deki yorumları da aynı derecede acımasız olabilir. Kostüm tasarımcısına veba doktorunun gotik bir pelikana benzediğini söylemişti; Marlowe'u oynayan oyuncuya daha az RuPaul ve daha çok Oscar Wilde olması gerektiğini söylemişti. Ama Melina on yılını, oyunlarını sahnelemeye niyeti olmayan insanlar tarafından boş yere pohpohlanarak geçirmişti ve bu daha acı vericiydi.

Bugün oyuncular kostümlerinin bazı parçalarını giydiler. Daya sahnede nasıl hareket edeceğini anlayabilmek için bir kombinezon giydi. Southampton'lı Tommy'nin üzerinde bir pantolon vardı. Sabahın büyük bir kısmı, Southwark'ta iki oyuncunun birbirlerine tutkuyla saldırmaları ve yere doğru manevra yapmaları gereken bir aşk sahnesi üzerinde çalışan bir samimiyet koordinatörü tarafından geçirilmişti,

ve seks simülasyonu. Bir sürü kıkırdamaya, kırılan bir sahne dekoruna ve küçük bir yaralanmaya yol açtı: Tommy, Daya'nın eteğine takılıp bileğinin üzerine sertçe düştüğünde sahne yönetiminin bir olay raporu hazırlaması gerekti.

Bir noktada Raffe Andre'yi kenara çekmişti. Melina'nın konuşmanın kenarından dolaşması uygun olmazdı ama ne zaman başını kaldırıp Raffe ve Andre'yi derin bir tartışmanın içinde görse kaşındığını hissediyordu. Andre'ye güveniyorsun, diye hatırlattı kendine. Ondan bunu yapmasını sen istedin.

Yirmi dakika boyunca Raffe ve Andre'nin bilgisayar başında birbirlerine sokulmalarını, Daya ve Tommy'nin kasıklarının arasına sıkıştırılmış bir Pilates SAD topuyla birbirlerine sürtünmelerini izledikten sonra Melina TikTok'ta gezinerek dikkatini dağıttı. Yeni bir sahneye, Emilia ve Shakespeare arasındaki ilk iş görüşmesine geçtiklerinde kediler tarafından yapılan bir Gurur ve Önyargı performansını izliyordu.

Daya ve Josh sahne yönetiminin oturabilmeleri için bir sahne masası ve sandalyeler yerleştirmesini beklediler. Daya şu ana kadar Emilia'yı çok iyi canlandırmıştı; konuşmasında organik bir huzursuzluk vardı. Ayrıca, bir İtalyan Yahudisi olarak Elizabeth dönemi İngiltere'sinin süt beyazı manzarasına sorunsuz bir şekilde uyum sağlayamayan Emilia'yı Porto Rikolu bir aktrisin canlandırması da doğru hissettirdi. Ve Josh, Shakespeare'ine, onu bir soytarıdan çok, kendini bilmeyecek kadar kendini önemseyen bir adam haline getiren bir onaylanma açlığı vermeyi başarmıştı.

"Pekâlâ," dedi Raffe. "Önce şunu bir okuyalım ve neyimiz varmış görelim."

Daya karaktere bürünüp bakışlarını Josh'a diktiğinde Andre hâlâ odanın diğer tarafında Raffe'nin yanında duruyordu. "Yazmak istiyorsun," dedi yavaşça. "Ama yazamazsın. Yazmak istiyorum... ama ." Kaşlarını çatarak Josh'a baktı.

senaryoya baktı. "Bekle. Yani Emilia sırf görölsün diye bu yeteneksiz eziğe işini mi verecek?"

"Yeteneksiz ezik mi?" Josh öfkeyle konuştu. "Ya geçindirmeye çalıştığı bir ailesi varsa ve bu yüzden topluluğa oyuncu olarak katılıyorsa ve yazmak için onun kadar zamanı yoksa?"

"Daya, "Shakespeare'in bir erkek olarak verdiği mücadelenin Emilia'nın bir kadın olarak verdiği mücadeleyle kıyaslanabileceğini mi ima ediyorsun?" diye karşılık verdi.

Raffe mola işareti olarak ellerini kaldırdı. "Bu tutkuya bayılıyorum ama odaklanmaya devam edelim, olur mu?"

Daya, Emilia karakterinin içinde kayboldu. "Çalışmamın önüne geçersen, yazarlık iddiasında bulunabilirsin."

"Peki benim bundan kazancım ne olacak?" Josh alay etti.

"Aradığınız övgü." Daya yine karakterini bozdu ve Andre'ye döndü. "Üzgünüm ama bu hiç doğru gelmiyor. Bence Emilia ona hesap sorardı. Bence Bank derdi."

Melina, Emilia'nın Shakespeare'in sorusuna yanıt olarak Banka dememesi için binlerce neden düşünebilirdi, terimin anakronik olduğu gerçeğinden başlayarak.

Melina, Jasper Tolle'un provaya geldiğini ve arkasında durduğunu fark ettiğinde, "nasıl davranması gerektiğini ben söylemiyorum," dedi nefesinin altından. Tıraş kreminin kokusunu alabiliyordu; baharatsız ve çiçeksiz bir sabun kokusu.

"Senaryonun son haline gerçekten giren bir öneride bulunan her oyuncu için bir kuruşum olsaydı..." Jasper mırıldandı, "Bir kahve alabilirdim. Bir kahve, dikkatinizi çekerim. Latte değil. Mel'e veto yetkisinin onda olduğunu söyle. Oyun yazarı o, başka kimse değil."

Melina boğazını temizledi. "Bildiğinden emin olacağım."

"Neyi biliyor?" Andre kendini onun yanındaki koltuğa attı ve dizüstü bilgisayarını ona uzattı.

"Sana sonra anlatırım," diye mırıldandı Melina, Jasper'ın duyma mesafesi içinde ayrıntıya girmek istemediği konusunda onu telepatik olarak uyarmaya çalışarak.

Andre sesini alçalttı. "Raffe'nin sonla ilgili düşünceleri var," dedi.

"Ne tür düşünceler?"

"Ayrıca, baban sana durmadan mesaj atıyor. Bilgisayarındaki mesaj uygulamasında sürekli çıkıyor. Raffe bana kimin cupcake dediğini öğrenmek istediğinde bu çok eğlenceliydi."

"," dedi Raffe.

Daya, aniden kesmeden önce satırlarını okumaya başladı. "Özür dilerim, Emilia'nın yazdıklarını öylece vermesini sağlayacak motivasyonu bulmakta hâlâ zorlanıyorum."

Yönetmen Andre'baktı ve onun aktrise bir açıklama yapmasını bekledi.

"Başka ne gibi seçenekleri ?" Andre sordu.

"Bu da sorunun bir parçası. Marlowe'un onu bunu yapmaya teşvik edeceğine inanmıyorum. Kendisi de bir yazar olarak daha iyisini bilir. Bu arkadaşlığa aykırı gibi geliyor."

Andre dondu kaldı. "Eminim kendine göre sebepleri vardır."

"Daya," diye iç geçirdi Raffe. "Emilia'nın karakterine olan bağlılığınızı çok takdir ediyorum. Ama bence bu, kadınların o zamandan bu yana ne kadar yol kat ettiğini gören tiyatro izleyicilerinde gerçekten yankı uyandıracak."

Melina neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

O daha ağzını açamadan Andre elini ölümcül bir şekilde kavradı. "Geç kalacağız," dedi.

işaret etti, sonra özür dilercesine Raffe'ye döndü. "Göz doktoruyla randevum vardı. Tamamen aklımdan çıkmış." Müdür itiraz edemedi ve Melina'yı da yanına çekti.

Prova odasından koridora çıkana kadar onun arkasında tökezledi. "Bu aceleci çıkış da neyin nesi?"

"Andre, "Seninle biraz konuşmamızın zamanı geldi," dedi.

-

ANDRE onu bir bara götürdü ve martini sipariş etti. "Bunu neden yapıyoruz?" diye sordu, otururken ve bir kadehi Melina'ya doğru iterken.

"Gündüz içkisi mi?"

"Bütün bu...plan. Kendimi aptal gibi hissediyorum-sen bir vantriloksun ve ben de senin kuklanım." İçkisinden uzun bir yudum aldı. "Daya haklıydı ve bunu kabul etmektense bir köpek yavrusunu öldürmeyi tercih ederim. En iyi arkadaşın, işine başkasının adını koyman için seni cesaretlendirmez."

"Birincisi, beni cesaretlendirmedin. Ben yalvardım. İkincisi, bu başkasının adı değil. Benim adım. Sayılır."

"O zamanlar bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü biliyorum ve ben de seninle aynı fikirde olacak kadar aptaldım," dedi Andre. "Ama gerçek farklı, değil mi?"

Melina parçalara ayırmaya başladığı kokteyl peçetesine baktı. "Tamam, haklısın, düşündüğümden daha farklı. Ama yine de Emilia için tüm bunlara değdiğini hissediyorum. Bunu bundan daha iyi açıklayamam."

Andre, "Oyun yazarı olarak tanınmanız için daha fazla neden var," dedi.

Gecenin en karanlık köşelerinde, uykuya dalamadığı zamanlarda, Melina kendi zihninde itiraf etmenin nasıl bir şey olacağını prova etmişti. Oyuncuların, Raffe'nin ve evet, Jasper'ın tepkilerini düşündü; gözlerinin kısılmasını, ağızlarının gerginliğini hayal etti. Kandırıldıklarını anladıklarında safları sıklaştırmalarını.

Herkesin bunu çılgınca bir eğlence olarak görmesi ihtimali, Tyce D'Onofrio'nun finansmanı çekip prodüksiyonu durdurması ihtimalinden çok daha düşüktü.

"Yaptığım şeyi geri alamam," dedi Melina. "Ama kariyerinde yükselmek için erkek gibi davranan ilk yazar ben değilim. Bronte'ler yaptı bunu. George Eliot. George Sand. J. K. Rowling."

"Belki de bu yüzden cinsiyetten anlamıyor," diye mırıldandı Andre. "Ama mesele şu ki Mel, o yazarların kim olduğunu artık hepimiz biliyoruz. Sonunda kendilerini ifşa ettiler. Sen... sen kendini siliyorsun."

"Ben odadayım. Ben sadece bir rol oynuyorum. Melina Green olsaydım, o saçak festivali için seçilmezdim. Jasper Tolle okumaya gelmezdi. Bu oyunla hiçbir ilgisi olsun istemezdi. Onu duydun.

-"Onun ilgisini çeken Emilia Bassano'nun konusu değildi. Sizin, bir erkeğin, onun yaşadıkları hakkında iyi yazabilmenizdi." Melina başını salladı. "En azından şimdi masada bir koltuğum var. Tiyatro sektöründe bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," dedi.

Andre'nin kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Bunu gerçekten eşcinsel bir siyah adama mı söylüyorsun? Benim hayat pahalılığı zammı almam üç yıl sürerken, benim ajansımda kaç tane üniversiteden yeni mezun beyaz çocuğun terfi ettiğini bilmek ister misiniz? Ya da beyaz bir yapımcının kaç kez

gelip bana Starbucks siparişı verirken benim yasal bir oyuncu yönetmeni olduğumu mu varsayıyor? Aslına bakarsanız, ne kadar az Siyah oyuncu yönetmeni olduğunu biliyor musunuz?" Elleri masanın üzerinde düzleştirdi. "Bu partiye davet edilmemin tek nedeni oyunu yazan kişi gibi davranıyor olmam. Önemli olan kelimeler Mel ve onları yaratan da sensin. Kimsenin benim oyuncu ajansını bırakıp yazmam için yaygara kopardığını görmüyorsun."

"Bu senin hatan," diye tersledi Melina, "çünkü denemekten bile çok korkuyorsun!"

Hemen çok ileri gittiğini anladı. Elini ağzına kapattı ve Andre sanki ona vurmuş gibi geri çekildi.

"Tamam o zaman," dedi usulca. "En azından senin nasıl gerçekten

hissediyo

rum."

"Andre-"

"Bunu yapamam Mel," dedi ve bar kapısını menteşelerine çarparak açıp uzaklaştı.

Melina omuzlarını kamburlaştırarak yanağını serin ahşap masaya bastırdı. O bir aptaldı ve daha da kötüsü, berbat bir arkadaştı.

Telefonunu çıkardı, Andre'nin iletişiminde adı değil, kraliçe ve arı emojileri vardı. Özür dilerim, diye yazdı. Yarın herkese gerçeği söylememi istiyorsan

-

Telefonu gelen bir aramayla çaldı: BABA.

"Selam baba," dedi Melina, cihazı kulağına . "Mesajlarına cevap vermediğim için üzgünüm."

"değil," dedi babası. "Ben... bilirsin işte." "Üzgünüm, ayrılıyorsun-"

"Oh, hastanede servis iyi değil." "Ne?"

"Bekle..." Onun hareket ettiğini ve etrafındaki seslerin yükseldiğini duyabiliyordu. Sonra tekrar konuşmaya başladı. "Sadece küçük bir işlemdi. Beni Beth getirdi."

Beth de kimdi? "Baba," dedi Melina, "neler oluyor?"

"Yok bir şey. Sadece seni özledim, hepsi bu."

"Rapor edecek iyi bir şeyim olabilir," dedi Melina. "Ama uğursuzluk getirmek istemiyorum."

Babasının cevabındaki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Parmaklar çapraz."

"Baba," dedi, omurgasından aşağı bir ürperti süzülerek. "İyi olmasan bana söylerdin, değil mi?"

"Cupcake," diye yanıtladı babası, "sana neden yalan söyleyeyim?"

On dakika daha konuştular, sonra Melina onu yakında arayacağına söz verdikten sonra telefonu kapattı. Melina tiyatroya geri döndüğünde, Andre'ye mesaj göndermeyi tamamen unutmuştu.

-

ANDRE TİYATRODA DEĞİLDİ. Melina konjonktivitle ilgili bir bahane uydurdu ve iş gününün geri kalanını Raffe'nin notlarını senaryoya ekleyerek ve oyunculara yeni sayfalar göndererek geçirdi. Daha sonra Andre'nin evlerine gelip somurtmasını bekledi. "Andre?" diye seslendi, küçük alanda dolaşırken onun muhtemelen eve hiç gelmediğini fark etti.

Bir parçası rahatlamıştı.

Post-it'e bir not karaladı - Konuşalım. Beni istediğin zaman uyandır ve yatak odasının kapısına yapıştır.

Melina terli kıyafetlerini çıkarıp duş almak ve suşi sipariş etmek üzereydi ki telefonu bir bildirimle çaldı. LILLYS.

Sikeyim.

Lilly' 2010 yılında, sektördeki kadınların çalışmalarını kutlamak ve sektörü cinsiyet ve ırk eşitliğine doğru itmek isteyen bir avuç kadın tiyatro yapımcısı tarafından kurulmuştu. Adını açık sözlü oyun yazarı Lillian Hellman'dan alan ödüller, en fantastik isimlerle ve genellikle para ödülleriyle dağıtılıyordu: Stacey Mindich "Git Bir Oyun Yaz" Ödülü, Daryl Roth Yaratıcı Ruh Ödülü, Tiyatroda Dev Ödülü, Dünyayı Değiştirdiniz Ödülü.

Melina her zaman ödül törenine gitmek istemişti ve sonunda bir yolunu bulmuştu: Garson olmak için başvurmuştu. Bilet alacak parası yoktu ama bundan sonraki en iyi şey, sektörde gerçek başarılarla imza atmış kadınlara şampanya dağıtmaktı. Kiminle sohbet edeceğinizi asla bilemezsiniz.

Kötü haber ise kırk beş dakika içinde tören alanında olması gerektiğini tamamen unutmuş olmasıydı. Bu yıl Mayıs ayındaki tören, Playwrights Horizons'daki bir boru patlamasından sonra yeniden planlanmıştı, bu yüzden tarihi unutmuştu. Lavaboda kollarının altını yıkadı, saçlarını topuz yaptı ve siyah bir pantolonla beyaz bir gömlek giydi.

Alanda kendisine bir önlük, bir tepsi ve talimatlar verildi ve konuklar lobide toplanmaya başladı. Theresa Rebeck, Lynn Nottage ve Kristen

Anderson-Lopez. Melina'nın her birine yaklaşıp nasıl başladıkları, nasıl sebat ettikleri ve erkeklerin bu kadar baskın olduğu bir sektörde nasıl zarif kalabildikleri hakkında sorular sormak yerine birer kadeh şampanya ikram etmek için kendini kontrol etmesi gerekti.

Orada tahmin ettiğinden daha fazla erkek yapımcı ve yönetmen vardı. Mutfak ve lobi arasında dolaştı, boş bardakları topladı ve dolu olanları aldı. Tam küçük bir insan topluluğuna yaklaşıyordu ki -Aman Tanrım, bu Suzan-Lori Parks ? Döndüğünde iki adamın orada durduğunu gördü. "Ekşi Üzüm Ödülleri'ne hoş geldiniz," dedi ilk adam arkadaşına ve Melina'nın tepsisinden bir flüt aldı. "Biraz... sızlanmak ister misiniz?"

"Camdan evlerde yaşayan insanlar, Jack," diye uyardı arkasından biri. "Yerel 802 sendikası canlı müzisyenler yerine önceden kaydedilmiş parçalar kullandığın için şovunu protesto ettiğinde epey bir öfke nöbeti geçirmiştin."

Adamın yüzü kıpkırmızı oldu ve sıvışmadan önce bir şeyler mırıldandı. Melina şok olmuş bir halde döndü ve duyduğunun gerçekten de Jasper'ın sesi olduğunu doğruladı.

Kimin daha çok şaşırdığından emin değildi: Sesin sahibinin Jasper Tolle olduğunu anladığında kendisi mi; yoksa onu Lillys'de garson kıyafetiyle gören Jasper mı? "Mel Green'in asistanı olmanın market alışverişlerini karşılamadığını varsayabilirim," dedi.

Melina, "Sokağın aşağısındaki bakkalda iki günlük ekmek oldukça ucuz ve sadece bazen küf oluyor," diye espri yaptı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Başka seçeneğim yok," dedi, ironiden eser yoktu. "Bu işin bir parçası."

Melina, "Bu işi sadece burada olmak için kabul ettim," diye karşı çıktı. "Burada bu kadınlarla birlikte olmak benim için bir onur."

Gözlerini devirdi. "Kimse ödöl törenlerini sevmez. Hepsi çok uzun ve korkunç derecede sıkıcı."

"Bunu her yıl Tonys'e giden kişi söylüyor."

Seyircileri yerlerine çağıran bir zil çaldı. Jasper tiyatroya girmek için hiçbir hareket yapmadı. "Bugün okuma odamıza gittim," dedi.

Okuma odamız. Melina omurgasından aşağıya doğru küçük bir elektrik akımı hissetti.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ne okuduğumu bilmek istemiyor musun?"

Işıklar iki kez yanıp söndü.

Melina aceleyle tiyatroya doğru ilerledi. Boş şampanya tepsisini bir çöp kutusunun üzerine bıraktı ve arka duvar boyunca durmak için salona girdi. Karanlıkta, oturduğu belli olmasına rağmen yanındaki yeri dolduran Jasper'hareketini hissetti.

'Night, Mother' ile Pulitzer kazanmış ve Tony'ye aday gösterilmiş olan Marsha Norman herkesi selamladı. "2010 yılında Lilly'leri başlattığımızda," dedi, "spot ışıklarını kadınlara çevirmek istedik."

Jasper daha yakına eğildi. Onun tenindeki sabun kokusunu alabiliyordu. "Bugün Mariam'ın Trajedisi'nin İngiltere'de bir kadın tarafından yazılan ve yayınlanan ilk oyun olduğunu öğrendim," fısıldadı. "Elizabeth Caryl."

"Doğru değil," diye mırıldandı Melina. "Arden of Faversham yirmi yıl önce yayımlandı. Sadece üzerinde Emilia Bassano'nun adı yoktu."

"Arden'ı onun yazdığını kanıtlayamazsınız."

"Hayır, ama size Cary'nin Edward II hakkındaki tarihi kitabının nasıl kocasının eseri olarak yayınlandığını ve ancak yakın zamanda ona atfedildiğini gösterebilirim."

Marsha Norman sahneden, "Tiyatro yapmak için kimsenin izne ihtiyacı yok," diye devam etti. "Ama desteğe ihtiyacınız var. Lilly'ler de bunu yapmayı umuyor. The Count'a başladığımızdan bu yana, yeni oyunların kadın yazarları yüzde 14'ten yüzde 39'a yükseldi. Bu bir ilerleme ama eşitlik değil."

"Elizabeth Cary'nin yayınlanmış bir oyunda adı geçen ilk kadın olması, başka kadınların tiyatro için yazmadığı anlamına gelmez," diye fısıldadı Melina şiddetle. "1580'lerdeki oyunların yüzde sekseni yazarlarının isimleri olmadan kaydedildi, bu yüzden bunların her birinin bir erkek tarafından yazıldığı inancı bir varsayımdan başka bir şey değil."

Marsha Norman konuşmasını bitirdi. "Kadınlar tarafından anlatılan kadın hikayelerinin sahnede hala nadir olması kabul edilemez. Kadınların hikayeleri anlatılmadığında, bu kadınların hayatlarının önemli olmadığını gösterir." Odanın etrafına baktı. "Neyin önemli olduğunu biliyor musunuz? Kadınların diğer kadınları yükseltmesi."

Alkış tufanı arasında Jasper tekrar ona doğru eğildi. "Yani Emilia'nın 1611'de Salve Deus'ta ilk kır evi şiirini yayınlaması gibi ama Ben Jonson 1616'da ilk olduğu için övgü alıyor."

Melina tam cevap verecekken adamın ne dediğini fark etti. "Emilia'nın şiir kitabını mı okudun?"

"El Yazmaları ve Arşivler, hanımefendi," dedi başını eğerek. "Yarısını bitirdim."

Yarı karanlıkta sadece Jasper'ın çenesinin kıvrımını ve gözlerindeki ışığı görebiliyordu. Onu şaşırtmakla kalmamıştı.

Emilia Bassano hakkındaki entelektüel merakıyla. Onu altüst etmişti.

Adam başını eğdi, kızın onu incelediği kadar dikkatle onu inceliyordu. "Buraya töreni izlemeye geldiğini biliyorum," dedi, "ama benimle bir yerlere gitme şansın var mı?"

-

BU, Jasper'ın şimdiye kadar katıldığı en iyi ödül töreniydi. En sevdiği lokantada Andrea'nın karşısındaki masada oturuyordu. Bir tabak patates kızartması ve çikolatalı milkshake paylaşıyorlardı. "Mary Wroth," diyordu Andrea, tarihe karışmış kadın yazarlar hakkında şakalaşmaya devam ederlerken. "Çoğunlukla şiir yazardı ama içinde bir yerlerde gizli bir drama da vardı. Ben Jonson ona bir sone bile yazmış ve onun yazdıklarının kendisini daha iyi bir şair yaptığını söylemiş. Toplumun geri kalanı takdir etmese de o bir kadını takdir etmekten çekinmezdi."

Jasper kendini onun gece yarısı saçlarına ve o yoğun gümüş gözlerine bakarken buldu - kendisini daha net görmesini sağlayan aynalar. Kıpırdanmayı bırakamayacak kadar gergin bir adamdı; daha çok bir erkek gibi davranan, kendisini aşan bir kızı etkilemeye çalışan bir adam. Andrea Washington ondan on yaş küçük olabilirdi ama zeki, tutkulu ve pes etmeyen biriydi.

Hepsinden önemlisi, ondan korkmuyordu.

İğneleyici eleştirilerine dayanan bir kişilik geliştirmişti. İnsanlar yazdığı iğneleyici köşe yazıları nedeniyle onun bir pislik olduğunu varsayıyordu; o da onları düzeltmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bu varsayım diğerleriyle arasına mesafe koymasına neden oluyordu ve bu da genellikle onun hoşuna gidiyordu. Ama Andrea tereddüt etmedi

Jasper'la tartışmak, argümanlarına karşı çıkmak, ona yanıldığını söylemek. Bu... özgürleştiriciydi. Ferahlatıcı.

İnanılmaz.

İçinden kızın elini tutmak geldi ama o kadar nazik biri değildi ve ayrıca iş arkadaşıydılar ve bu korkunç bir fikirdi - kızın düşük seviyeli bir asistan, kendisinin de kim olduğunu düşünürsek, bir tür tacizden bahsetmeye bile gerek yoktu. Bunun yerine, kadın yazarlar hakkındaki bilgisiyle onu etkilemeye çalıştı. "Mary Sidney," dedi.

"Bu hile yapmaktır. Onu oyundan tanıyorsun."

"Doğru," dedi Jasper. "Suttonlu Katherine."

Andrea'nın yüzü bomboştı. "Kim?"

Zafer! "Benedictine rahibesi. On dördüncü yüzyılda Barking Manastırı'nda sahnelenen Latince ayin dramalarını yazdı ve yönetti."

"Ben saçmalık diyorum," dedi Andrea. "Barking Abbey mi?"

"Şaka yapmıyorum," dedi Jasper. "Daha da iyisi, rahibeler sahnede erkekleri oynuyordu. İçlerinden biri İsa'ydı."

Andrea gülerek bağıını salladı ve Jasper onun topuzundan çözülen bukleleri izledi. Saçlar Andrea'nın ensesinde ve omzunun kıvrımında dans ediyordu ve Jasper bağıını çevirip bakamadı.

En son iki yıl önce bir kız arkadaşı olmuştu. Yvonne onun dairesine taşınana kadar her şey nispeten sorunsuz olmuştu. Jasper onun kıyafetlerini kendi kıyafetleriyle aynı sepette görmekten ve diş fırçasının kendi diş fırçasına değmesinden o kadar endişe duymuştu ki uzak durmak için bahaneler bulmuştu. Üç hafta sonra Yvonne taşındı ve ondan ayrıldı.

Andrea, "Bilmesem eleştirmen değil profesör olduğunuzu düşünürdüm," dedi. "Üniversitede İngilizce mi okudunuz?"

"Hayır. Tiyatro." Sürekli yüzüne düşen saçlarının altından başını kaldırıp baktı. "Hiçbir zaman eleştirmen olmak istemedim," diye itiraf etti. "Yönetmen olmak istiyordum."

"Ne oldu?"

"Sanırım yol boyunca kayboldu."

"Yani tiyatro yapmak yerine, diğer insanların tiyatro yapma biçiminde delikler açıyorsunuz."

Jasper arkasını bankete yasladı. "Bu, olaya bakmanın bir yolu. Diğerleri ise insanların sınırlı zamanları ve paraları var, bu yüzden onları en değerli şeylere yönlendirmeye yardımcı oluyorum."

Andrea, "Ama bu odaklanma sadece sizin merceğinizle" diye belirtti. "Eğer bir oyun size göre değilse, onu çarmıha germenize izin mi? Herhangi bir eleştirmenin, kendisi bir oyun yazmadan ya da yönetmeden bunu yapmasına izin verilmeli mi?"

"Yaptığım işin turistlerin otellerine dönerken izledikleri bir gösteri hakkında konuşmalarından ne farkı var?"

Andrea, "Bir şovu kendi görüşünüzle kapatma gücüne sahipsiniz ve Iowa'dan Joe'nun böyle bir gücü yok," dedi. "Ve zevkiniz deneyimlerinize göre önyargılıdır. Size hitap eden konular, Siyah, nonbinary ya da kadın birine hitap eden konulardan farklı olabilir, çünkü onların hayatlarını yaşamadınız. Çok fazla Siyah, nonbinary ya da kadın tiyatro eleştirmeni yok; çoğunlukla beyaz erkekler var."

Jasper, "Beyaz bir adam olmak, iyi bir iş gördüğümde bunu fark edemeyeceğim anlamına gelmiyor" dedi.

"Hayır, ama bir şeyi sevmediğinizde, onun sizin sevmeniz için tasarlanmadığını fark etmeyebilirsiniz."

Jasper sanki biri kafasına silahla ateş etmiş gibi hissetti. Kulakları çınlıyordu ve tam olarak odaklanamıyordu. O kadar kör müydü? Hiç böyle bir oyunu reddetmiş miydi?

"ona hitap etmemesi" gösterinin yürütülmesindeki bir kusurdan değil, kişisel deneyimleriyle örtüşmemesinden mi kaynaklanıyor?

Bu doğru olamazdı. Renkli oyun yazarlarının ve LGBTQ yazarların başyapıt niteliğindeki on oyununu aklından sayabilirdi. Ama aynı şekilde, Siyah bir yazarın "acı" olduğunu düşündüğü bir gösterisini de hatırlayabiliyordu. AIDS salgını hakkında "melodramatik" dediği bir müzikal. Bir kadın tarafından yazılmış bir oyun için "iğrenç ve duygusal" demişti. Hata malzemedeydi, yoksa ona olan mesafesinde mi?

"Eleştirmenlerin söylediklerine rağmen," diyor Jasper, "tiyatronun son zamanlarda daha çeşitli hale geldiğini kabul etmelisiniz."

Andrea yüzünü buruşturdu. "Bundan emin değilim. Tamam, evet, daha fazla Siyah oyun yazarı üretiliyor. Ama onlara gerçekten aynı platform veriliyor mu? 2020'den bu yana Siyahların yazdığı hemen hemen her oyun Broadway sezonunda kötü bir yer buldu, tanıtım yapılmadı, seyirci bulmaya çalışılmadı."

Jasper'ın çenesi düştü. "Mel de mi böyle düşünüyor?"

Tereddüt etti, sonra yutkundu. "Sanırım Mel de size," dedi Andrea dikkatle, "hala yapılması gereken işler olduğunu söylerdi. Ve sanırım o da diğer azınlık grupları söz konusu olduğunda -örneğin kadın yaratıcılar- sahaya zar zor çıktıklarını kabul ederdi. Bu gerçek bir değişim değil. Bu göstermelidir."

Jasper, "Son beş yılda üç kadın tiyatro dalında Pulitzer kazandı," dedi.

Andrea, "Bu üç kişiden hiçbiri Pulitzer ödüllü oyunu için Broadway tiyatrosuna gitmedi," dedi. "Ama kazanan iki kişi kazandı. Aslında, 2002'den beri sadece Lynn Nottage

ve Suzan-Lori Parks Pulitzer'i kazandılar ve ticari yapımları oldu. Ama Pulitzer'i kazanan neredeyse herkes bunu yaptı."

Jasper kazananları düşündü: James Ijames, Michael R. Jackson, Lin-Manuel Miranda, Tom Kitt, Tracy Letts, David Lindsay-Abaire.

Kahretsin.

Haklıydı.

Andrea doğrudan ona baktı. "Bu bedende doğmuş olman ya da böyle yetiştirilmiş olman senin suçun değil. Ama tüm karar vericiler ve zevk sahipleri beyaz adamlar." Ellerini kavuşturdu ve çenesini ellerinin üzerine koydu. "Gösterilere kimlerin bilet aldığını biliyorsun."

Jasper başını salladı. Broadway'de satılan koltukların neredeyse yüzde yetmişi kadınlar tarafından satın alınıyordu.

"O zaman neden bu kadar az kadın eleştirmen, yapımcı, tiyatro sahibi ve yazar var? Oyun yazarları kadın seyirciye hitap etmenin akıllıca olduğunu ezelden beri bilmiyor değiller" dedi: "Korkarım, / Duymak istediğimiz tüm iyi şeyler / Bu zamanda bu oyun için, sadece / İyi kadınların merhametli / Onlara gösterdiğimiz böyle bir şey için: eğer gülümserlerse, / Ve 'bu işe yarayacakderlerse, biliyorum, bir süre içinde / En iyi erkeklerin hepsi bizimdir; çünkü 'kötü talih, / Eğer hanımları onları alkışladığında tutarlarsa."

Kaşları birbirine çarptı. "Henry VIII?" diye tahmin etti.

Andrea, "Her Şey Gerçektir," diye düzeltti ve orijinal başlığı verdi

oyununun Shakespeare ve John Fletcher iddiasına göre
1613'te işbirliği yaptı.

"Birinden altı, diğerinden yarım düzine," dedi Jasper alaycı bir ifadeyle gülümseyerek. "By Any Other Name 'in aktarıyor olması beni daha da gururlandırıyor," he dedi.
"Ve açıkça

"Seni kadınlar için düzenlenen bir ödöl töreninden alıp götürdüğüm için utanıyorum."

Gülümsedi. "Beni sen kaçırmadın, ben kendi isteğimle gittim. Yine de temizlikten önce kaçtığım için para alamayacağımdan eminim."

Bir at arabası Sekizinci Cadde'den aşağıya doğru hızla giderken pencereden dışarı baktı. "Geceleri nerede uyuyorlar?" Andrea dalgın dalgın merak etti.

"Elli İkinci Cadde'de, On Birinci Cadde'nin yanında. Bir ahırları var."

Andrea şaşırmış bir halde döndü. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben de geceleri nerede uyuduklarını merak ettim ve bir keresinde onları takip ettim."

At görüş alanından çıkarken tekrar pencereden dışarı bakmak için döndü. "Bir keresinde üniversitede biriyle çıkmıştım. Adam beni Central Park yakınlarında bir suşi restoranına götürmüştü. Gece on bir buçuk civarıydı ve tam ışıklar değişirken bir at arabası geçti. At ürktü ve kaçtı, bir taksi de ona çarptı."

"Aman Tanrım," dedi Jasper. "Bu korkunç bir şey."

"Evet, öyleydi. Her şeyi restoranın penceresinden izledim."

"Ne oldu?"

"At başaramadı," dedi Andrea. "İlişki de öyle."

Tereddüt etti, sanki ona önemli bir şey söylemek için cesaretini topluyormuş ve yetersiz kalıyormuş gibi cıvıl gözleri onunkilerle buluştu.

"Jasper," diye söze başladı, "Doğal olarak-" İkisi de garip bir şekilde sözlerini kestiler.

"Sen git," dedi Jasper.

"Hayır, sen."

Suyuna uzanırken eli onunkini sıyırdı ve ikisi de dondu kaldı. Jasper gülümseyerek, "Ben de tam bu kadar trajik bir başlangıcın üstesinden gelmenin imkânsız olduğunu söyleyecektim," dedi. "Sen ne diyecektin?"

Andrea'nın parmakları onunkilerden ayrıldı, sonra bakışları da kaydı. "Hatırlayamıyorum," dedi.

BAŞKA BİR ADLA Prova Senaryosu

Öpüşmeleri bir çarpışmadır. EMILIA'nın elleri göğsünde düzleşir, kalp atışlarını tutar.

SOUTHAMPTON

Benim aşkım.

(geri çekilir, pelerinini ayırır, hamileliğini görünce şok olur)

Benim mi?

EMILIA

Bilmiyorum.

Kar yağmaya başlar.

KADIN

Kar onu büyülenmiş gibi parıltıyordu ve Emilia öyle olmasını diledi -bir asa sallasın ya da bir büyü yapsın ve onları uzaklara götürsün diye.

SOUTHAMPTON

Umarım

Öyledir.

EMILIA

Ne amaçla, Henry? Yaşayabileceğimiz bu peri masalı dünyası nerede?

SOUTHAMPTON

Bir tane yapmalıyız. Sana bir ev alacağım ve-

EMILIA

(araya giriyor)

Ben evliyim.

SOUTHAMPTON

Nasıl... nasıl ?

EMILIA

Bunu kime şikayet edebilirim ki? Kimse bana inanmazdı.

SOUTHAMPTON

(Onu seviyor

musun?

EMILIA

Kimseyi seni sevdiğim kadar sevmeyeceğim.

KADIN

Elini içindeki bebeğin üzerinde gezdirdi, gerçek ne olursa olsun
bir hak iddia etti ve bir dilekte bulundu.

SOUTHAMPTON

Öyle söyleme. Senin sevgini kazanmak için babası kadar ağzl olacak.

EMILIA

1592-94

Emilia 23-25 yaşında

A Herkesin konuşabildiği tek şey fildi.

Veba salgınıyla ilgili korkunç fısıltılara karşı mükemmel bir panzehirdi. Fransa Kralı Henri IV, Kraliçe Elizabeth'in bir fil görmek istediğini duymuş ve İngiltere'ye gönderilmek üzere bir fil tedarik etmişti. Flaman bir fil terbiyecisi ve karısı, Londra'ya giden bir gemide hayvana eşlik edecek ve hayvanı görmek isteyen meraklı Londralılardan ücret almaları karşılığında onu İngiliz havasına alıştıracaktı.

Ancak Kraliçe bir fil istemiyordu. Ayı görmek istediğimi söylesem, biri onu gökyüzünden iple indirir mi? diye homurdanmıştı. Durumu düzeltmek Lord Hunsdon'a düşmüştü; bu da devasa bir yaratığı yeniden sahiplendirmek ve Majestelerinin bir daha bunu duymak zorunda kalmamasını sağlamak anlamına geliyordu.

Tüm zamanını Emilia'dan uzakta geçirmesi için uygun bir bahaneydi.

Statü sahibi bir adamın fahişesi olmak ihtiyatlı olmak anlamına geliyordu ve hamilelik ihtiyatlı olmanın bir parçası değildi. Hamile kalmaktan kaçınmak Emilia'nın sorumluluğundaydı, ancak aldığı hiçbir bitki kusursuz olmayacaktı. Bu

Onunla birlikte yaşadığı on yıl boyunca bunun daha önce yaşanmamış olması şaşırtıcıydı. Ama Hunsdon onu sarayda gezdirerek ve Somerset House'da ev sahibi olmasına izin vererek topluma karşı gelse de, aşmayacağı bir çizgi vardı ve bu da yasal karısını ikinci bir aileyle aşağılamaktı.

Aralarındaki konuşma garip ve kısa sürmüştü. Hamile olduğunu öğrendikten sonra Hunsdon ona, "Seninle ilgilenilecek," demişti.

"Teşekkür ederim lordum," demişti.

İşte yüksek sesle söylemediği her şey:

Kendisiyle ilgilenilmesi aslında ne anlama geliyordu? Nerede yaşayacaktı?

Bu çocuğun babası kimdi?

Hunsdon'la hamileliğin gerçekleştiği zaman diliminde bir kez yakınlaşmış olmasına rağmen, Southampton'la çok daha sık yakınlaşmıştı.

Bu düşünceyle gözleri yaşardı. "Çok üzgünüm Henry," diye fısıldamıştı.

Hunsdon onu kucağına almıştı. "Değilim," cevap verdi. "Küçük bir an on yılı zehirleyemez."

Ama bu onların anlaşmasını sona erdirebilirdi.

Bileğini kavradı, birden olacaklardan dehşete kapıldı. Emilia hayatı boyunca dört kez evinden alınıp başka evlere bırakılmıştı ama Hunsdon'la birlikte sahte bir güven duygusuna kapılmıştı. Adamın yaşlı olduğunu ve sonsuza dek yaşamayacağını biliyordu ama bu ilişkinin sona ermesine kendisinin neden olacağını tahmin edememişti. "Ben gittiğimde Londra'da olacak mısın?" diye sordu.

Hunsdon başıyla onaylamıştı ama bu onu son görüşüydü ve şimdi fille ilgilenmeye gitmişti. Bu arada çalışanlara da haber verildiği belliydi. Onu evin hanımı olarak kabul eden hizmetkârlar artık onunla göz göze gelemiyorlardı. Odasına girdiğinde bir hizmetçinin elbiselerini bir sandığa doldurduğunu görüyordu. Kendi haline bırakılmıştı -ki geçmişte olsa bu bir nimet sayılırdı- ama Marlowe uzaklardayken, Southampton'dan haber alınamazken ve Londra'da veba salgını hüküm sürerken gidecek hiçbir yeri yoktu.

Nereye gideceği söylenene ya da kapıdan kovulana kadar beklemek zorundaydı, diye düşündü.

Böylece Emilia duygularını kalemine yönlendirdi. Çok duygusal olduğu için bir kenara attığı şiirler yazdı ve ikinci perdede her karakteri fark ettiğinde yırtıp attığı oyunlara başladı. Kit'e (gönderdiği) ve Southampton'a (yaktığı) mektuplar yazdı.

Ve sonra, bebeğinin hızlandığını hissetti; karnında, gümüş balığının kıpırtısı gibi küçük bir kıpırtı.

En azından bu sefer yalnız olmayacaktı.

Sevgili arkadaşım Kit'e,

En içten övgülerimden sonra, ayrıldığınızdan beri hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını paylaşmak istedim. Kendimi hassas bir durumda buluyorum ve bulunduğum durumu nasıl paylaşacağımı bilemiyorum. Yine de sana güveniyorum. Burada kelimelere dökemeyeceğim ve döndüğünüzde beni Somerset House'da bulamayacağınızı bilmenizi isterim. Size adresimi verirdim ama bu benim için bir sır olarak kalacak; kendimi bekleyen zavallı bir aktör gibi hissediyorum.

oyun yazarının bir sonraki sahne için replikleri sağlaması için.

Kişinin kendisini şişedeki bir mesaj olarak görmesi abartılı mıdır -gönderen için elbette önemlidir ama

Kıyıya vurana kadar bilinmez mi? Yazılan herhangi bir şey, bir başkası tarafından okunana kadar gerçek midir? Bu bana bir zamanlar gördüğüm bir mürekkebi hatırlatıyor, bir mumun sıcaklığına tutulana kadar fark edilmiyordu.

Belki de kendimi içinde bulduğum bu sıcaklık beni de göz ardı edilemez hale getirecek.

Arkadaşın, E.

-

MEVSİM DEĞİŞTİĞİNDE, Londra'yı terk edemeyenler sürüler halinde vebaya yakalanmıştı. Emilia şehrin surlarına ya da ağır enfeksiyonlu Fleet Hapishanesi'ne yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Ancak kendine bir gelecek çizmek için son bir çabayla, St. Helen's Bishopsgate'deki eski arkadaşı Isabella ile temasa geçti.

Isabella'nın iltihaplı Londra'dan çoktan kaçıp kaçmadığını ya da iletişimi düzensiz olan bir arkadaşının ziyaretini memnuniyetle karşılayıp karşılamayacağını bilmesine imkân yoktu. Ama Emilia birkaç haftadır Somerset House'da hizmetçiler ve personel tarafından görmezden geliniyordu ve kendini bir hayalet gibi hissetmeye başlamıştı. Görülmek istiyordu, hayır, görülmeye ihtiyacı vardı.

Isabella cevap yazdığında Emilia hemen yürüyüş botlarını giydi ve hava kararmak üzere olmasına rağmen Londra'nın boş sokaklarına doğru yola koyuldu.

Emilia yüzüne bir eşarp sardı, gözleri görünen tek özelliği idi. Enfeksiyonlu evler kırmızı boyayla işaretlenmiş ve dışarıdan kapatılmıştı. Karantinaya alınmış bir evin ikinci katından indirilen bir sepete yiyecek koyan bir bekçinin yanından geçti. Penceredeki kadın ay gibi solgundu ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Bir binanın önünde iki uykulu atın çektiği bir ölüm arabası duruyordu. Emilia iki adamın bir cesedi taşıyıp arabadaki diğerlerinin üzerine bırakmasını izledi. Vardiyalarının sonunda, şafak sökmek üzereyken, tüm cesetleri Aldgate'teki Büyük Çukur'a atacaklardı. Bu işçilere verilen ekstra alkol oranının, her an ölüme bu kadar yakın olma riskini telafi ettiğini hayal bile edemiyordu.

Adamlar daha fazla ölü getirmek için içeri girerken Emilia arabanın arkasından dolandı. Dışarı taşıdıkları kadın Emilia'dan çok daha yaşlı değildi. Battaniyesinin örtüsünün düştüğü yerde, Emilia boğazının ve kollarının irin ve kan sızan yumrularla kaplı olduğunu görebiliyordu. Boş gözleri gökyüzüne bakıyordu.

Tam o sırada genç bir adam varil yığınının arkasından fırladı ve ölüm arabasına tırmanma telaşıyla Emilia'yı neredeyse yere düşürüyordu. Ölülerin ceplerini karıştırdı ve sonunda arabadan atlayıp kaçmadan önce ay ışığını yakalayan küçük bir yüzük tuttu.

Emilia, sevdiği herkesin kurtulması için Tanrı'sına ve Hristiyan olana hızlı bir dua ederek aceleyle uzaklaştı.

Isabella'nın kapısını çalmıştı ki kapı açıldı ve bir hizmetçi tarafından değil, bizzat Isabella tarafından içeri çekildi. Emilia kendini buldu 'u 'un içine çekti.

En sıkı kucaklaşma. "O eşikten kimsenin geçmesine izin vermem, Cara," dedi Isabella.

"İyi misin?" Emilia sordu.

"Bir vebanın ortasında ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyi." Emilia'nın pelerininin bağlarını kopararak pelerini çıkardı. "Gel. Otur."

Ama kadife düşer düşmez Isabella'nın kaşları kalktı. "Ah, Emilia," diye iç geçirdi. "Ne kadar ilerledin?"

Emilia düz karnına baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Göğüslerin," dedi Isabella. "Bu elbise onları zar zor tutuyor."

Emilia gözlerinin dolduğunu hissetti. "Nasıl oldu bilmiyorum."

Isabella alaycı bir şekilde gülümsedi. "Sanırım oldukça iyi biliyorsun." Emilia'nın elini tuttu ve onu üst kattaki, minderli bankları ve Emilia'nın o güne kadar gördüğü en büyük yatağıyla hâlâ çok güzel döşenmiş olan odasına götürdü. Isabella iki büyük kadeh şarap doldurdu ve birini Emilia'ya uzattı. "Şimdi," dedi. "Anlat bakalım."

"Her sabah çay içtim - bana gösterdiğin gibi bitkisel bir çay - ve sanırım... sanırım işe yaramadı."

"Benim hesabıma göre neredeyse on yıl çalıştı," dedi Isabella. "Hunsdon ne dedi?"

"Onunla kalamayacağımı."

Isabella, "Lord Chamberlain'in gayrimeşru çocuğunun annesiyle birlikte yaşaması pek uygun olmaz," diye düşündü.

Emilia yutkundu. "Onun çocuğu olmayabilir," diye itiraf etti.

Isabella'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Vay, vay, küçük çırağıma bakın. Bana kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Southampton," dedi Emilia.

"Hayal kurarken küçük hayaller kurmuyorsunuz, değil mi? Cara." Isabella güldü. "Sana sahip olmayacak mı?"

"O bilmiyor. Ama öyle bile olsa, istese de yapamaz. Biliyorsun ki senin ve benim gibi insanlar... onun gibi insanlar için yaratılmadık."

Isabella'nın bakışları duvarlarda asılı olan güzel tabloları, masaları kaplayan kalın duvar halılarına ve yatağın üzerinde bir havuz gibi hareketsiz duran ipek örtüye takıldı. Baron onu iyi bir şekilde donatmıştı. "Hunsdon sana bakmayacak mı?"

"Yapacak," dedi Emilia dikkatle, "ama planının ayrıntılarını açıklamıyor."

"Bir plan olduğu için memnun olmalısınız. Birçok erkek seni sokağa atabilirdi. Ve şu anda Emilia, güvenli bir yuvadan yoksun olmak istemezsin."

Emilia ölüm arabası işçilerini düşündü. "İşte bu yüzden sana geldim. Biz bir tür arkadaşız, değil mi? Belki birlikte yaşlanabiliriz."

Isabella gözlerini kıstı. "Sen yirmi üç yaşındasın, Emilia. Ben yirmi sekiz yaşımdayım. İkimiz de yaşlanmıyoruz."

"Hayır, ama... size konaklama için ödeme yapabilirim."

Emilia bu sözleri söyler söylemez hatasını anladı. Hunsdon'un ona bir miktar ödeme yapacağına dair hiçbir garantisi yoktu. Oyununu William Shakespeare'e yazdırmıştı ama o bile veba yüzünden bozulmuştu... ve potansiyel gelir kaynağının bu olduğunu kabul etmekte zorlanıyordu.

"Cara, biliyorsun ki burası sadece benim evim değil, aynı zamanda bir iş yeri."

Oh. Oh. Emilia, Isabella'nın yeni bir koruyucu edindiğini fark etmemiştii.

"Bu konuta sahip olmak bir rahatlık, evet. Ancak bir evin tapusu masaya yemek ya da şömineye odun koymaya yetmez. Hâlâ desteğe ihtiyacım var."

"Ben... Ben üzgünüm-"

"Üzülme. O benim için iyi biri. Bir lord, bir kontun üçüncü oğlu. Birinin onu güzel bulmasını, kocaman göbeği yerine omuzları ve bacakları hakkında yorum yapmasını istiyor. Ben her zaman iyi bir oyuncu oldum," dedi.

"Sana engel olmayacağım," diye yalvardı Emilia. "O gelmeden giderdim."

"Beni ne zaman ziyaret etmeyi seçeceğini bile bilmiyorum - bunu nasıl tahmin edebilirsin ki?" Isabella, Emilia'nın orta kısmını işaret etti. "Ve bir adamın metresinin evine gelip de ziyaretinin bir piç çocukla sonlanabileceğini hatırlatması iş için kötü bir şey, cara."

Emilia sönük bir ifadeyle başını salladı. "Elbette."

"Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Başka bir şey demek istedi.

Emilia şarap kadehini kaldırdı ve içindekileri içti. Isabella'nın bakışlarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. "Her şey yoluna girecek," dedi Isabella parlak bir sesle. "Hunsdon iyi bir adam, değil mi?"

Bu sözlerle ilgili bir şey Emilia'nın göğsündeki düğümü çözdü. "Öyle," dedi sessizce. "O bunu hak etmedi."

Isabella, Emilia'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve sıktı. "Cara," dedi, "sen de öyle."

Sevgili Fare,

İnanç ilkelerini küçümseyen ben, sana inanıyorum.

Haşaratlar çok azı hayatta hayatta kalırlar.

(Sadece bahsediyorum, kişiliğinizden değil).

(Umarım bu da sizi gülümsetmiştir.)

Hizmetkarınız

, Kit

-

EMILIA bir gün puslu bir yağmur altında bahçede yaptığı yürüyüşten döndükten sonra saçlarını toplamak ve botlarını değiştirmek için odasına çıktığında, odasını kişisel eşyalarından tamamen arındırılmış halde buldu. Saç fırçası, parfümü ve çalışma masası yerinde yoktu. Meşe masayı kaplayan halılar kayıptı. Giysi dolabında elbiseler yoktu. Yatak bile soyulmuştu; çarşaf ve kontrplak kaldırılmış, kuş tüyü yatak yün dolgulu çıplak şilteyi ortaya çıkarmak için yuvarlanmıştı.

Emilia gözlerini kırıştırdı, aklını kaçırdığı ve yanlış odaya girdiği korkusuyla odadan geri geri çıktı. Neredeyse on yıldır kendisine hizmet eden leydi hizmetçisiyle çarpışıyordu. "Bess, eşyalarım nerede?"

"Lord Hazretleri'nin istediği gibi sıkı sıkı paketlenmiş hanımefendi. Araba hazır."

Emilia şaşkınlık içinde onu aşağıya kadar takip etti. Hizmetkârlar sıralanmıştı ama gerçek bir leydide olması gerektiği gibi sıralanmamışlardı. Bazıları -hizmetçi

Mutfaktakiler, büyük salonun seyisi, tereyağcı, baş aşçı Emilia'ya gerçek bir acıma duygusuyla baktılar ama ne veda ettiler ne de onu kabul ettiler. Bess'i Somerset House'un ön kapısına kadar takip etti, eşikte yıldırım çarpmış gibi durdu. "Nereye gönderileceğim?"

Kimse cevap vermedi.

"Hunsdon nerede?" diye sordu, sesindeki çaresizliğin çiğ çizgisini duyarak.

Söz vermişti.

Kraliçe'nin yüzlerce kez yaptığı gibi çenesini kaldıran Emilia, sanki kendi seçimiymiş gibi Somerset House'un ön kapısından çıktı.

"Lord Hazretleri sizinle gelebileceğimi söyledi," diye gevezelik etti Bess, Emilia'nın arabada ne kadar kasıla kasıla oturduğundan habersiz.

"Lord Hazretleri ben ayrıldığımda burada olacağını söylemişti," diye mırıldandı Emilia.

Haftalar sonra Bess -Somerset House'daki at bakıcısından hoşlanmıştı- ondan Emilia'nın ayrıldığı gün Lord Hunsdon'un ona bir not gönderdiğini ve bu notun vebalı bir evde karantinaya alınmış olan ulak tarafından geciktirildiğini ve teslim edilemediğini öğrenecekti. Görevli sonunda mektubu Bess'e verdi, o da şimdi Emilia'ya veriyordu.

Hunsdon ona yeni çalışmalarında başarılar diledi. Ona şahsen veda etmeyi umuyordu ama Kraliçe fil konusunda hâlâ rahatsız olduğu için Hampton Court'tan ayrılamadı.

Emilia'nın farkına vardığına göre, bu onun için çok daha büyük bir sorundu. öyleydi.

EMILIA'YI Somerset House'dan alıp götüren araba küçük, tanıdık bir kapının önünde durdu. Kuzeni Jeronimo'nun evi, aradan on yıl geçmiş olsa da tıpkı hatırladığı gibiydi. Kapı açılıp genç bir adam ona baktığında, Emilia'nın onun en küçük kuzeni olduğunu anlaması bir anını aldı - şimdi Hunsdon'a ilk gönderildiğinde olduğundan daha büyüktü. "Kuzen Emilia," dedi adam hiç şaşırmadan, onu beklediklerini de bu sayede anlamıştı.

Hunsdon bir kez daha ailesiyle bir anlaşma yapmıştı.

Jeronimo'nun karısı Alma, Emilia'yı kucağına çekti. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı Yidiş dilinde.

Emilia gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. Hunsdon'un sunduğu parasal nimet ne olursa olsun, Jeronimo ve Alma'nın küçücük evlerine iki kişiyi daha sığdırmalarını mümkün kılmayacaktı.

Jeronimo'nun sandığını ve Bess'in küçük el çantasını, yazı masası ve odasındaki masaları kaplayan halılarla birlikte kapı aralığının içine tehlikeli bir şekilde istiflemesine yardım etmesini izledi. Hepsi bu boşlukta gülünç görünüyordu. -Bir kestaneye taç takmak gibi. Araba uzaklaşırken Bess tedirgin bir şekilde arkasında durdu. "Bu kalıcı olmayacak," diye yemin etti Emilia kuzenine. "Bana olan yükümlülüğün rahatını aşmamalı-"

O daha devam edemedi Jeronimo araya girdi. "Piccolina," dedi. "Bunların hiçbirine izin vermeyeceğiz. Sen ailedensin."

Onu iki yanağından öptü. Emilia da olsa yumuşadığını hissetti. Kendisinin bir erkek olduğuna inanmaya başlamıştı.

sadece bir yük olacaktı. Eğer kuzeni onca yıl ondan bilerek uzak durduktan sonra onu bu şekilde edebiliyorsa, o zaman o da boyun eğebilirdi.

Adam belli belirsiz arkasını işaret etti ve Emilia odada başka birinin daha olduğunu fark etti. Adam ocağın yanındaki gölgelerde duruyordu. Zayıftı ve boyu Emilia'nın boyundan fazla değildi. Kızıl saçları vardı ve yüzünün sakalıyla örtülmeyen kısmında çürükler vardı. Ama babasının ve amcalarının sahip olduğu koyu renk gözlere sahipti ve aşinalık sıcak bir nefes gibi ensesini gıdıkladı. "Merhaba," dedi kasketini ellerinin arasına alarak. "Seni tekrar görmek güzel."

"Yine mi efendim?" Emilia sorguladı.

Jeronimo onu omzundan alkışladı. "Kuzenimizi unuttun mu?"

Henüz küçük bir çocukken küçük bir çocuğun en sevdiği gök mavisi bilyesini çaldığını hatırlıyordu. Jeronimo'nun kız kardeşi Lucretia, Nicholas Lanier ile evlenmişti ve bu onların oğlu Alphonso'ydu. "Evet, tabii ki. Umarım paylaşmayı öğrenmiştir."

"Sanırım göreceğiz," dedi Alphonso. Bir an için gözleri Emilia'nın karnına kaydı.

Bir keresinde, Emilia daha gençken ve Kontes Bertie'yle yaşarken, Latince öğretmeniyile derse girmişti ve aniden tüm oda bir toplu iğnenin başı kadar küçülmüş gibiydi. Hava içine girip çıkıyor, gözünün önünde yıldızlar uçuşuyordu ve biliyordu ki -biliyordu işte- korkunç bir şey olacaktı. Bir sonraki an, öğretmeni masanın üzerinde öne doğru eğildi ve mum püskürerek uzun saçlarını yakaladı. Birkaç dakika içinde tüm kafası alevler içinde kaldı ve bağırarak

Alevleri söndürmek için kendini dövdü, ama derisi gözlerinin önünde kabarıp erimeden önce değil.

Şimdiye kadar bir daha hiç böyle bir önsezi anı yaşamamıştı.

Jeronimo bir kez daha Emilia'nın geleceğine karar vermişti.

"Emilia," dedi Jeronimo onun yüzündeki ifadeyi işaret ederek. "Senin bir kocaya ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan şey," diye homurdandı, "bir kez olsun bana sorulması, ne istediğimi."

Jeronimo, "Çok az seçeneğiniz varken ne istediğinizin pek önemi yok," diye karşı çıktı.

"Benim için verdiğin ilk karar yüzünden çok az seçeneğim var!"

Birbirlerinden birkaç santim uzaktaydılar ve çığlık atıyorlardı. Alma ve Bess duvara doğru sinmişlerdi. Genç kuzeni ahşap masanın damarlarından büyülenmiş gibi davranıyordu. Ya Alphonso? Kasketini bir geminin dümeni gibi elinde çeviriyordu. "Bir ev kiraladım," dedi. "Buradan sadece birkaç sokak ötede." Yutkundu. "Çok ortak noktamız var."

"Ne gibi?" Emilia sordu.

"Bizim... ailemiz."

"Şu anda akraba olmamayı tercih ettiğim kişi. Başka?"

Kaşlarını çattı. "İnancımız."

"Bunu bana zorla yaptıracak bir Tanrı'ya inanmak çok zor."

Alphonso'nun yüzü kızardı. "Bana söylendiğine göre Tanrı seni zorlamamış. On yıl boyunca onun servetiyle zevkle gösteriş yapmışsın."

Sanki tokat yemiş gibi geri çekildi. Karşısındaki uysal adamdan böylesine bir hiddet beklemiyordu. "Ne kadar?" diye sordu sakın bir sesle.

Ona göz kırptı.

"Hunsdon benimle evlenmen için sana ne kadar ödedi?"

Alphonso Jeronimo'ya baktı, o da başıyla onayladı. "Yedi yüz pound. Ve mahkeme kayıt memurluğunda bir atama."

Somerset House'un fiili metresi olarak hareket ettiğİ için Emilia hesapları biliyordu. Yedi yüz poundun, Lord Chamberlain'in geçen yıl bir avuç dublör ve üç pelerin için ödediğinden biraz daha fazla olduğunu biliyordu.

Başını salladı ve kuzeninin evinden çıktı.

Yedi yüz pound. En azından şimdi ne kadar değerli olduğunu biliyordu.

-

18 EKİM 1592'de EMILIA Bassano, Alphonso Lanier ile St. Botolph's Aldgate'de evlendi. Damat sarhoştu. Gelin siyah giymiş ve kaşlarını çatmıştı.

Emilia bir rahibin önünde durup inanmadığİ bir Tanrı'yı kutsarken, kendi kendine bunun sahte olduğunu söylüyordu. Yine de yasal olarak öyle olmadığını biliyordu. Bu saçma tören sona erdiğİ anda Alphonso Lanier'e ait olacaktı, tıpkı ud ve cep saati gibi. Hunsdon'un Emilia'ya verdiğİ yedi yüz sterlin - görünüşe göre, dikkatli olunursa, sıradan bir insana uzun süre yetecek kadar - artık onun değıl, Alphonso'nun olacaktı.

Isabella'nın bir cariyeye gibi tutulmakla bir fahişe gibi tutulmak arasındaki farkı nasıl açıkladığİnı hatırladı.

bir eş gibi sahiplenildi.

Hunsdon'ın tüm çabalarına rağmen -suçluluk duygusunu parayla yatıştırmaya çalıştığını sanıyordu- on yıl önce Somerset House'a geldiğinde sahip olduğundan daha az parası vardı. Özgürlüğünü kaybetmişti.

Jeronimo ve Alma şahitleriydi ve törenden sonra Mark Lane'e döndüklerinde, Alphonso'nun erkek ve kız kardeşleri ve evlilik yoluyla diğer akrabalarından oluşan asi bir Bassanos grubuyla karşılaştılar. Alphonso, Jeronimo'nun küçük evinin eşiğinden geçer geçmez, kendisine daha fazla içki ısmarlayan kuzenlerin arasına karıştı.

Alma onun yanından geçerken Emilia aniden ayağa kalktı. "Gitmek istiyorum," dedi sessizce ve kuzeni kaşlarını çatı.

"Ama yapamazsın," dedi Alma.

Emilia omzunun üzerinden Alphonso'ya baktı, babası kayıt cihazını çalarken bir tür yarım yamalak jig dansı yapıyordu. "Bana eşlik etmesine gerek yok."

Alma cevap veremedi Dr. Hector Nuñez küçük eve girdi. O da Mark Lane'de yaşıyordu ve oradaki Portekiz Yahudi cemaatinin fiili başkanıydı.

-Bassanolar gibi kiliseye devam ediyorlardı ama aynı zamanda Yahudi ritüellerini kendi evlerinin duvarları içinde de sürdürüyorlardı. Londra'da onu tanıyanlar için Dr. Nunez bir doktordu. Ancak Mark Lane sakinleri için o bir hahama en yakın kişiydi.

Dr. Nuñez cüppesinden uzun bir ipek çıkardı, Emilia'nın dört akrabasını işaret etti ve onları ocağın önüne yerleştirdi. Alma bir kolunu Emilia'ya dolayarak onu şömineye doğru çekti. Alphonso onun yanında sendeledi ve destek için kolunu tuttu. Kral tarafından seçilen dört adam

Haham ipeği kaldırarak bir chuppah, yani altında geleneksel bir Yahudi düğününün gerçekleştiği bir gölgelik oluşturdu.

Emilia donakaldı. Bir Hristiyan kilisesinde söylemek istemediği sözleri söylemek başka bir şeydi. Kendi dininin ayinleriyle alay etmek ise tamamen başka bir şeydi.

Ve yine de. Bu zaten alay konusu değil miydi?

Damadın geline kesef, yani bir miktar para ya da eşdeğerini ödediği bir kiddushin -bir nişan- olmalıydı. Bunun yerine Alphonso, Emilia'nın dönüştüğü sorunu çözmek için fon almıştı.

Alphonso elini tutup sağ işaret parmağına bir yüzük taktığında donup kaldı. Çok büyüktü, bir erkeğe ait olduğu belliydi ve kimden ödünç aldığına ya da satın aldığına merak etti.

Ke'dat Moshe ve'Yisrael, diyordu Dr. Nuñez.

Musa'nın ve İsrail'in kanunlarına göre.

Haham yedi gelin kutsamasını okurken kulakları uğuldadı. Önüne konan şarap kadehinden mekanik bir şekilde içti. Alphonso'nun ayağının altında kırılan bardağın törenin bittiğini işaret ettiğini duyana kadar, kendini bir gözlemci yerine birdenbire olayın içinde hissetti. Akrabaları mazel tov diye bağırmış ve Alphonso'yu sırtından alkışlamıştı.

Bir sonraki adım, evliliğin tamamlanmasını simgeleyen yichud için Alphonso ile baş başa bir odaya kapatılmasıydı. Bunun yerine Alphonso elinden tuttu ve diğerlerinin alkışları arasında onu kuzeninin evinden sürükleyerek Mark Lane'den aşağıya, başka bir konuta götürdü.

Kapıyı o kadar sert açtı ki, girişte iri gözlerle duran Bess'i ürküttü. "Hanımefendi?"

dedi, ileri doğru bir adım attı ama Alphonso hizmetçiyi iterek evin arka tarafına, yatak odasına geçti. Emilia, Alphonso onu yatağa fırlatmadan önce saç fırçasının bir masanın üzerine konduğunu ve yazı masasının bir köşeye sıkıştırıldığını kaydetti. Elleri hortumunun bağlarına gitti ve Emilia oturur pozisyona gelmek için mücadele etti. "Kuzenim," dedi.

"Kocas1," diye düzelitti. Adam kadının üzerine düşerek onu hasır şilteye sıkıştırdı. Şarap, ter ve öfke kokuyordu. Bir eliyle kızın eteklerini yukarı çekti ve Emilia gözlerinin yaşardığını hissetti.

"Lütfen," diye yalvardı. "Bu şekilde değil."

Alphonso elini bacaklarının arasına soktuğunda kadın çırpınmaya başladı. Kadının boğazından bir çığlık koptu ve Alphonso avucunu kadının ağzına ve burnuna bastırdı.

Emilia nefes alamıyordu. Başını salladı ama bu sadece adamın onu daha sert itmesine neden oldu. Görüşünün köşeleri karardı ve şöyle düşündü: İşte böyle öleceğim.

Onu ısırdı, sertçe.

Alphonso küfrederek yerinden kımıldadı ve bunu yaparken karnının sert, yuvarlak gerçekliğiyle temas etti. Hamileliği hafifti ama oradaydı; etinin yumuşak olması gereken yerde sert, bir zamanlar ince olduğu yerde kavisliydi. Adamın gözlerinin karnındaki şişliğe takıldığını gördü ve birdenbire gevşeyerek kadının bedeninden kaydı.

Emilia hareket etmedi. Sadece buruşmuş ve küçülmüş sikine baktı.

Elini yukarı aşağı ovuşturdu ama hiçbir şey olmadı. Elbette işin ironik yanı, Emilia'nın kolunda tam da bu durum için numaralar olmasıydı. Isabella

Hunsdon yaşlanırken onları kullanmıştı.

Alphonso'ya bu zevki tattırmayacaktı. Tam anlamıyla.

Tekrar yatağın üzerine diz çöktü ve kızın yanağına öyle sert bir tokat attı ki kız kan tadı aldı. "Puttana," diye tısladı. Fahişe.

Yan tarafına yuvarlandı, yüzünü kucakladı ve çenesini nazikçe yokladı. Kapının çarptığını ve bir anahtarın kilide girdiğini duydu.

Emilia yavaşça doğrulup oturdu. Eteklerini düzeltti ve bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Titreyerek ayağa kalktı ve yeni odasında dolaşmaya başladı. Ne tablolar ne de halılar vardı. Mobilyalar sağlam ve işlevseldi. Yatağın üzerinde asılı duran testinin perdesi yoktu. Burası yaşamak için çalışmak zorunda olan birinin odasıydı, zenginlik içinde doğmuş birinin değil.

Sandığı yatağın ayak ucuna konmuştu. Sandığı açtı, ellerini elbiselerinin kadife ve brokarlarına daldırdı. Vardiyalarını ve cüppelerini, kurdeleyle bağlanmış yazışma yığınlarını, eski hayatının ziynetlerini bir kenara itti, ta ki parmakları küçük bir tahta kutunun etrafına dolanana kadar.

İçinde Murano camından kolyesi, Hunsdon'ın ona verdiği bir çift altın saç tarağı ve Southampton minyatürü vardı. Somerset House'dan ayrılacağını anladığında, ama ne zaman ayrılacağını tam olarak bilmediğinden, yatağından alıp buraya koymuştu, böylece nereye giderse gitsin onunla birlikte gelecekti.

Hıçkırıklarını tutarak minyatürü dudaklarına bastırdı. Sonra küçük bir çakı kullanarak kuş tüyü yatak kumaşının dikişini kesti ve başının yatacağı yerin hemen altındaki kumaşa tutturdu.

Eşyalarının önünde tekrar diz çöktü ve en değerli varlığı olan Arden of Faversham'ın basılı kopyasını eline kadar onları karıştırdı. Alphonso onu hapsedebilir, dövebilir, boğazındaki havayı sıkabilir, hatta Emilia'yı öldürebilirdi ama yapamayacağı bir şey vardı.

Sustur onu.

Sevgili Kit, ben

evliyim.

Size kocamın güzel özelliklerini anlatırdım ama yalan söylemeyi sevmem.

Sevgil

er, E.

-

Yıl döndükçe vebadan ölenlerin sayısı hızla artıyordu. Emilia tek bir hizmetçiyle ev idare etmeye alışmıştı, bu da işleri paylaşması gerektiği anlamına geliyordu. Yemek pişirmeyi hiç öğrenemediği için bu işi Bess'e bırakmış, onun yerine temizlik yapıyor, süpürüyor ve bir sepet içinde Alphonso'nun giysilerine sopayla vurarak lekeleri çıkarmaya çalışıyordu. İçindeki bebek büyüyor, nefesini ve enerjisini o kadar çok alıyordu ki bazen kabuslarında bebeğin kaçmak için kaburgalarını kırdığını görüyordu.

Aldırmadı, çünkü büyüdükçe Alphonso onunla daha az şey yapmak istiyordu.

Başkalarının hava soluduğu gibi o da içki içiyordu. Kraliçe içeri girmeden birkaç dakika önce kusacak kadar sarhoş bir halde saraya geldikten sonra saray kayıt memuru tarafından göz hapsine alınmıştı. Sonuç olarak - yeni ve daha kazançlı bir kariyer bulmaya kararlıydı - başarısız olan yatırımlar üzerine kumar oynamış, batan kargo gemilerinin hisselerini satın almış ve birkaç ay içinde Emilia'nın üç yüz poundluk tazminatını çarçur etmişti.

Emilia önce saç taraklarını, sonra da Murano boncuklarını sattı. Alphonso'dan saklayabileceği bir gelire, kendi parasından oluşan bir zulaya ihtiyacı vardı. William Shakespeare'e haber vermek umuduyla Kit'in Lord Strange'in Adamları'nın nerede gösteri yaptığını bulması için birkaç kez girişimde bulunmuştu ama izine rastlayamamıştı.

Böylece Emilia talihsizlikten yararlanmaya karar verdi. Gebeliği önleyici bitkileri satın aldığı eczacıyı ziyaret etti. Orada hastalıkları önlediğine inanılan kurutulmuş bitkiler satın aldı ve bunlardan vebadan korunmak için çaylar yaptı. Bess'le birlikte ezilmiş bitkileri poşetlere diktiler: civanperçemi, solucan otu ve tüyotu. Emilia, Mark Lane ile Spitalfields arasındaki sokaklarda dolaşır, koruyucu ilaçlarını peni karşılığında takas ederdi.

İlaçlarının işe yarayıp yaramadığına dair hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, eğer işe yaramazlarsa, ölümlerin geri gelip para iadesi talep etmeyecekleriydi.

Yüzü buruşmuş ve elleri soğuktan titreyen bir kadın yaklaştı. "Bir çocuğu sağlıklı tutmak için bir tane var mı?"

Emilia başını salladı, bebeğinin tekmelerini hissediyordu, sanki onu yalan söylediği için cezalandırmak ister gibiydi. "Evet, ama bir groat tutuyor."

Kadın elindeki dört peniyi saydı ve Emilia ona biraz daha büyük bir paket olan kuzukulağı, böğürtlen yaprağı, mürver yaprağı ve adaçayını uzattı. "Bunları şarapta demle, içine

Zencefil ve bulabileceğiniz en kalın pekmezi karıştırın ve çocuğa gün doğumu ve gün batımında tisane içirin."

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı kadın. "Tanrı sizi korusun."

Emilia ayaklarını yere vurdu ve parmaklarına üfledi. Soğuk bir karla karışık yağmur yağmaya başlamıştı. Kaygan kaldırım taşlarında kaymamak için düz olmayan duvarları destek olarak kullanarak, üzerinde yükselen binalar boyunca ilerledi.

Mark Lane ve Alphonso'nun evine vardığında dişleri takırdıyordu. Bess'i iri gözlü ve gergin bulmak için dışarı çıktığında yüzüne sardığı atkıyı çözdü. "Hanımefendi," dedi, "burada sizin için biri var."

Bess'in omzunun üzerinden tanımadığı, iyi giyimli bir adam gördü. "Bayan Bassano?"

"Lanier," diye düzeltti. "Kiminle konuştuğumu bilmediğim için dezavantajlı bir durumdayım efendim."

"Özür dilerim, hanımefendi. Ben Edmund Greaves, avukatım."

Bir an için kalbi durdu. Gitti ve yaptı, diye düşündü. Alphonso ölene kadar içti ve bu adam bana dul olduğumu söylemek için burada.

Adam ayağa kalktı. "Bayan Isabella Lucchino'nun çıkarlarını temsil ettim."

Emilia'nın aklı tek bir kelimeye takıldı. Temsil edildi. Geçmiş zaman.

Greaves, "Hanımefendi Lucchino'nun vebadan öldüğünü üzülerek bildirmek isterim," dedi.

Emilia dizlerinin bağı çözüldüğünü hissetti. Düğününden sonra Isabella'yı ziyaret ettiğinde Emilia onun kollarında hıçkıra hıçkıra ağlamış, Alphonso eve karnını görmezden gelecek kadar sarhoş ama iktidarsız olacak kadar sarhoş değilken olanları itiraf etmişti. Birine anlatmak rahatlatmıştı. Isabella

Emilia'nın tavsiye ya da yardım için gelmediğini, sadece çektiği acıyı bir başkasının bilmesini istediğini biliyordu. Emilia şimdi Isabella'nın derin kahkahasını ve parfümünü, misk ve gülleri düşünüyordu. Ne kadar sıkı sarıldığını düşündü. Isabella'nın, dünya onu yere serdiğinde omurgasını dikleştirmeyi öğrettiğini hatırladı.

Avukat küçük siyah bir kese uzattı. "Bayan Lucchino vasiyetinde bunu almanızı istemişti," dedi. "Kaybınız için üzgünüm."

Emilia, avukat çıkarken Bess'in onun için kapıyı açtığını duydu.

Isabella, Baron'un Emilia'yı evine bıraktığı gün taktığı yakut tokalı üçlü inci dizisini ona bırakmıştı. Isabella'nın teniyle ısınmamış olan inciler soğuk ve sertti.

Emilia onları avucunun içinde odasına taşıdı ve eğilerek aynadaki yansımasını gördü. Saçlarını bir omzunun üzerinden çekerek incileri boğazının etrafına bağladı. Kolyeyi teninde bir iz bırakacak kadar sertçe bastırdı.

Sonra tokenin kilidini açtı ve incileri keselerine geri koydu. Yarın kolyeyi bir kuyumcuya götürecekt ve ne kadar para vereceğini öğrenecekti. Isabella anlayacaktı. Aslında muhtemelen incileri Emilia'ya miras bırakmasının nedeni de buydu.

Odadan çıktığında Emilia'nın göğsünün derisi sanki inciler orada hiç durmamış gibi pürüzsüz ve lekesizdi.

Sevgili Kit'im,

Aslında ben kadından çok dünyalıyım. Beni görseydiniz, alay konusu olurdu. neşeden iki katına çıktı. Ben kendi adıma iki katına çıkamıyorum ve bu durumdan hiç rahatsızlık duymuyorum. İçinde melankolik olduğuma inanıyorum ve bunun sebebinin kendimi nerede, kiminle ya da nasıl bulduğum olduğunu açıklayamıyorum. kim olmadan.

Keşke bu hayatı biraz daha içimde tutabilseydim. Dünya, savaşacak silahı olmayanlara karşı nazık değil.

Neden bu kadar üzgün olduğumu bilmiyorum. Bu beni yoruyor.

Shakespeare'den haber var mı? Böyle bir haberden sevinç duymalıyım.

Sevgil
er, E.

-

BEBEĞİNİN DOĞUMUNA ALTI HAFTA KALA Emilia'nın loğusalık dönemine girmesi bekleniyordu. Çaylarını satarak elde ettiği yetersiz geliri kazanmak için evden çıkamayacaktı. Yine de Bess'le birlikte çalışması ve Alphonso eve gelmeye tenezzül ettiğinde temiz bir ev, onarılmış giysiler ve masada yemek olmasını sağlaması bekleniyordu. Çocuğu etkileyebilecek kötü huyları dışarıda tutmak için pencereler kapatılacak ve çok fazla ışık gözlerine zarar verebileceğinden ışığı engellemek için duvar halıları asılacaktı. Ev bir rahim gibi karanlık ve sessiz olacaktı.

Erkeklerin çocuklu kadınlardan korkmasına neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

Hatta onlarla toplum içinde karşılaşmak bile istemiyorlardı. Doğum sırasında çok sayıda kadın öldüğü ve bunun hatırlatılması rahatsız edici olduğu için miydi? Sebep her ne olursa olsun, bir kadını haftalarca kendi ölümlülüğünü düşünerek sessizce oturtmak zalimceydi.

Hapse girmeden önceki hafta boyunca Emilia yapması gereken işlerin bir listesini çıkardı. Yün çoraplarını bacaklarına kadar sardı ve Bess'in eteğini başına çekmesine izin verdi. Artık botlarını bağlamak için eğilemiyordu, bu yüzden Bess onun için bunu da yaptı. "Sizinle gelebilirim hanımefendi," diye teklif etti Bess ama Emilia başını salladı. Bu kendi başına yapması gereken bir şeydi.

İlk durağı Mark Lane'in kuzey ucundaki All Hallows Staining kilisesiydi. Sırada oturmuş ayini dinliyor, ayağa kalkıp komünyona katılacağı anı bekliyordu. Hristiyan bir Tanrı'ya inanmadığı doğrudu ama savaştaki her asker gibi o da ruhani bahislerini riske atmayacaktı. Ancak en önemlisi, cemaatteki diğer kişiler tarafından komünyon alırken görülmesi gerekiyordu, çünkü kadınların büyücülüğe en açık olduğu zamanın doğum zamanı olduğuna inanılıyordu ve Emilia kendisinin ya da çocuğunun pagan olarak damgalanmasına izin vermeyecekti.

Gofret hâlâ dilinde çözülürken, tüccarların dükkânlarının bulunduğu Londra Köprüsü'ne doğru ağır ağır ilerledi. Bacaklarını yalayan ve kirpiklerini donduran ılık çalan rüzgârda yürüyerek bir saatten fazla sürdü. Ama veba salgını sırasında evinin yakınındaki tüccarlar nasıl iş yerlerini kapattıysa, keten, fustian ve ipek ticareti yapan tüccarlar da kapatmıştı.

Dükkân dükkân kepenkler çekilmişti. Bir kapıya vurdu... ikincisine... üçüncüsüne... ama kimse cevap vermedi. Emilia gözlerinin yaşardığını hissetti. Bu mümkündü.

Hunsdon gibi soylular gibi bu tüccarlar da taşraya kaçmışlardı.

Onu pek düşünmemişti. Kendine izin vermedi, çünkü bunun bir anlamı yoktu. Emilia'yla iletişime geçmemişti, Emilia da bunu beklemiyordu. Onun ihtiyaçlarını karşılamıştı ya da öyle olduğuna inanıyordu. Yine de, muhtemelen kendisinden olduğuna inandığı bu çocuğu düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Emilia yanaklarında donan gözyaşlarını sildi ve beşinci kapıya doğru ilerledi. Bu kez kapıyı çaldığında kapı açıldı. Porsuğun sivri burnuna gözlüklerini takmış ufak tefek bir adam Emilia'ya şöyle bir baktı. "İş için açık değiliz," dedi.

"Lütfen. Bozuk param var."

"Hayır." Adam kapıyı kadının yüzüne kapatmaya başladı. "Başka zaman gel."

"Ama geri dönemem!" Emilia sesi titreyerek konuştu.

"John," diye seslendi içeriden yumuşak bir ses. "Bekle." Adam geri çekildi ve kalçasında küçük bir çocuğu taşıyan bir kadın ortaya ıktı. Emilia'nın şişmiş karnına şöyle bir baktı ve tüccarın kolunu sıvazladı. "Bu müşteriyle ben ilgilenirim," dedi.

Kocası mırıldanarak geri çekildi.

"Teşekkür ederim," dedi Emilia. "Bir şeye ihtiyacım var..." Kelimeler boğazında düğümlendi. "Bir sarma arşaf."

Kendi potansiyel kefenini, yani doğum sırasında ölmesi halinde bedeninin sarılacağı çarşafı satın alan ilk hamile kadın değildi.

Kadın başını salladı ve aralarında sessizlik içinde koca bir konuşma geçti. "Burada bekle," dedi kadın.

Emilia ayak parmaklarının uyuşmasını engellemek için yere bastı. Kadın geri döndüğünde artık çocuğu taşımıyordu ama elinde kâğıda sarılmış ve iple bağlanmış bir paket vardı. "İki şilin," dedi kadın.

Emilia titreyen parmaklarıyla paralarını saymaya başladı. On iki... on beş... on dokuz. Kesenin içini dışına çevirdi ama çarşafın bedeli olan yirmi dört peni yoktu. Tüccarın karısının bakışlarıyla karşılaştığında yüzü yandı.

"Yanılıyorum hanımefendi," dedi kadın nazikçe. "Fiyatı indirimli." Emilia'nın avucundan on iki peni saydı ve parmaklarını geri kalanın üzerine katladı. "Tanrı yardımcınız olsun," diye ekledi ve kapıyı kapatmadan önce paketi Emilia'ya uzattı.

Southampton Kontu Lord Hazretlerine,

Naçizane görevimi hatırlayarak, Yüce Tanrı'dan sağlık ve refahınızı umuyor ve O'na yalvarıyorum devam etmek için uzun.

Yine de sık sık, geceleri uyanıkken, seni -solgun tenini, hareketsiz göğsünü- bir mahzende sonsuza dek uyurken gördüğüm için üzülüyorum. Bu salgının evinizin üzerinden geçip gitmesi ve Tanrı'nın gözünü sizden ayırmaması için dua ediyorum.

Korkarım ben de bu dünyada fazla kalmayacağım.

Beni diğer tarafta bekle, aşkım. Eşit olacağımız tek yer orası.

Mark Lane'deki bu evden, daima senin olarak kalacağım,

E.

EMILIA, ASİL KADINLARIN hapse girdiklerinde bazen doğmamış çocuklarına sevgi mesajları ve gelecek için tavsiyeler içeren mektuplar yazdıklarını biliyordu. Kadının kendisinin doğumdan sağ çıkamaması gibi olağan bir durumda, çocuğu hâlâ onun sesinden bir şeyler duyabilirdi. Ve eğer Tanrı'nın lütfuyla kadın hayatta kalırsa... not, çekebileceği kötü şans nedeniyle ateşe atılırdı.

Emilia günlerce bebeğine yazacağı nota ne yazması gerektiğini düşündü. Bir kızı olacağından emindi ve yıllarca biriktirdiği bilgeliği ona aktarmak daha da önemli görünüyordu.

Seni göreceğim kadar yaşayamayabilirim, diye söze başladı, işte hakkımda bilmeni istediklerim.

Ama sonra tıkanıp kaldı. Çocuğunun Emilia'nın kendi annesinin onu terk ettiğini bilmesini istiyor muydu - bunun onun soyunda bir yerde olduğunu? Şiirin ve düzyazının insanı nasıl taşıyabileceğinden mi bahsetmek istiyordu? Bebeğinin, iki adamdan hangisi olursa olsun babasını sevdiğini bilmesini istiyor muydu? Alphonso'nun dikkatini çekmemesi için kızını gözden kaybolması ve sessizce hareket etmesi konusunda uyarmak mı istiyordu?

Emilia'nın en çok söylemek istediği şeyi, o gittiğinde bu mektubun bulunup okunmasından korktuğu için söyleyememişti.

Sevgilim, ben yayınlanmış bir yazardım.

Sözlerim sahnede hiç de akıllı olmayan adamlar tarafından söylendi.

Bedenim nazik ve kibar bir adamın himayesine verildi. Kaderim bir canavara satıldı.

Kendim için yaptığım tek seçim, beni seven birini kısa bir süreliğine sevmekti.

Doğruyu söylemek gerekirse, ilk başta seni istememiştim. Şimdi sensiz bir dünya hayal edemiyorum.

Ve eğer elini tutmak ve bir erkeğin dünyasında kadın olmanın ne anlama geldiğine dair bu labirentte sana yol göstermek için hayatta olmazsam, bana şu konuda söz ver: Ben ayrılırken geldiğin için kendini suçlamayacaksın. Senin varlığın benimkinin pahasına olmadı.

Gerçekten de sen benim yürekten kaleme aldığım bir şiirsin ve asla unutulmayan dizeler gibi benden daha uzun ömürlü olacaktın.

Notasını birçok kez başlatıp durdurdu.

Eğer bu bilgeliği vermek için yanında olmasaydı, çocuğun daha fazla ne bilmesini isterdi?

Kadın olarak doğduğu için aşağılık olmadığını.

Kızının cinsiyeti tarafından boğulduğunu hissettiği bir gün olacaktı ve bu yüzden Emilia oradan başlamaya karar verdi - dünya her gün bir savaşken kendi ölümünle yüzleşmenin yorgunluğunu, hayal kırıklığını ve hatta belki de yasaklanmış rahatlamasını anlatmaya.

Servet ve insanların gözünde utanç içindeyken,

tek başıma dışlanmış halime ağlıyorum,

Ve sağır gökyüzünü aciz çığlıklarımınla rahatsız

ediyorum, Ve kendime bakıp kaderime lanet

ediyorum,

Umutla daha da zenginleşmemi diliyorum,

Onun gibi seçkin, onun gibi arkadaşları olan, Bu adamın

sanatını ve bu adamın kapsamını arzulayan,

En az memnun olduğum şeyle...

Emilia onun yazdıklarını okudu.

Belki de çok fazla şey istiyordu.

Belki de tatminsizlik göreceliydi ve içindeki boşluğu doldurmak için ihtiyacı olan tek şey bu bebektir. Belki de Emilia'nın hikâyelerini dünyaya anlatmasına gerek yoktu; onları sadece çocuğuna anlatması gerekiyordu.

Tanrım, ikimizin de sağlıklı kalmasına izin ver, diye dua etti sessizce ve sahip olamayacağım şeyleri dilemekten vazgeçeceğim.

Kalemimi tekrar eline aldı ve doğmamış çocuğuna seslendi.

Yine de bu düşüncelerde kendimi neredeyse
küçümsüyorum, Neyse ki seni düşünüyorum ve
sonra durumumu,
(Gün doğarken tarla kuşu gibi
Asık suratlı yeryüzünden) ilahiler söyler cennetin
kapısında; Senin tatlı aşkın için öyle bir zenginlik
hatırladım ki, O zaman devletimi krallarla
değiştirmeyi küçümsüyorum.

Emilia soneyi henüz bitirmişti ki odanın kapısında bir gıcırtı duyuldu. Bess kafasını içeri uzattı, elinde balmumu mühürlü bir not vardı. "Hanımefendi, bunu getiren adam acil olduğunu ve cevabınızı beklediğini söyledi."

Emilia katlanmış mektubu aldı ve mührü kırdı. Southampton'ın el yazısını görmeyeli ya da bir buluşma talebi almayalı neredeyse bir yıl olmuştu.

Alphonso bu gece mahkemede oynamayacaktı. Bir ara yahniden sendeleyerek eve dönecekti ve eğer onu kayıp bulursa, pervasızlığının bedelini ödeyecekti.

Emilia başını kaldırıp hizmetçisine baktı. "Ona evet de," dedi.

EMILIA daha önce SOUTHAMPTON'la tanıştığında, Somerset House'dan ona eşlik eden Bess değildi, bu yüzden önce hizmetçisinin sağduyusunu sağlamak zorundaydı. Sessiz olması için yalvarmak üzere Bess'i yere bırakır bırakmaz hizmetçi onun ellerini kavradı. "Hanımefendi, eş olduğunuzdan beri kesiklerinizi yıkadım ve çürüklerinize lapa koydum. Eğer ben meşgulken ayrılacak olsaydınız, mesela, nerede olduğunuzu bildirmem beklenemezdi."

Emilia kollarını Bess'in boynuna dolamış ve ona sıkıca sarılmıştı. "Teşekkür ederim," dedi ve birkaç dakika sonra Bess ocaktan pişmekte olan ekmeği almaya gittiğinde Emilia en sıcak tutan pelerinine sarınarak evden dışarı çıktı.

Elinde kalan birkaç kuruşla, kendisini Water Lane'e ve Blackfriars Merdivenleri'ne götürmesi için bir korsan kiraladı; buradan Paris Bahçesi'ne giden bir vapura binebilirdi. Southampton'la orada son karşılaşmasının aksine, ıssızdı.

Onu gelgitli değirmen akıntısının yanındaki köprüde dururken gördü ve daha hızlı yürümeye başladı, boyu onu engelliyordu. Sanki onu hissetmiş gibi, kadın ona ulaşmadan bir an önce arkasını döndü.

"Aşkım," diye fısıldadı ve elleri saçlarındaydı, dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Ondandır sanki bir iksirmiş gibi içti.

Emilia ona doyamıyordu -biberiye ve odun dumanı kokusuna, ellerindeki ve gözlerindeki sıcaklığa, tam da olması gereken yerde olduğu hissine. Daha da yaklaştı ve Southampton'ın kollarının onu sardığını hissetti. Ancak o zaman aralarında neyin sıkıştığını hatırladı.

Geri çekildi ve kadının pelerinini araladı. Karnındaki küre, eteğinin kaba kumaşını geriyordu.

Southampton onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Benim mi?" Kadın başını salladı.

"Bilmiyorum."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Kar yağmaya başlamıştı, sanki büyülenmiş gibi saçlarında taneler parlıyordu ve Emilia umutsuzca bunun doğru olmasını diledi - bir asa sallayabilir ya da bir büyü yapabilir ve onları asla bulunamayacakları kadar uzağa götürebilirdi.

Elini yavaşça kadının karnının üzerine koydu. "Umarım öyle."

Emilia'nın geri adım atması için tüm gücünü kullanması gerekti.

"Şuna

Ne sonu, Henry? Yaşayabileceğimiz bu masalsı dünya nerede?"

Ellerini sıkıca kavradı, parmakları kızın yıkayıp onararak geliştirdiği nasırların üzerinde gezindi. "Bir tane yapacağız," diye söz verdi. "Sana bir ev alacağım ve-"

"Ben evliyim," diye ağzından kaçırdı ve kelimeler bir bıçak gibi aralarına düştü.

Yüzündeki şok Emilia'yı neredeyse dizlerinin üzerine çökertecekti. "Nasıl... nasıl bunun olmasına izin verirsin?"

"Kime şikayet edeyim, bundan bahsettim mi?"

Gözlerini kaçırdı. "Şehirden ayrılmadan önce size ulaşmaya çalıştım. Ama habercime hasta olduğunuz söylendi... ve sonra ikinci kez döndüğünde artık Somerset House' yaşamadığınızı söylendi."

"Hayır," diye fısıldadı.

"Endişeden çılgına döndüm, Emilia. Sanki dünyadan tamamen kaybolmuş gibiydin. Senin..." Sesi kesildi. "Vebanın seni ele geçirdiğini sanmıştım. Ta ki sen yazıp Mark Lane'den söz edene kadar." Southampton tereddüt etti. "Neden daha önce haber göndermedin?"

"Ne amaçla?" Emilia meydan okudu. "Eylem tamamlandı." Yutkunarak başını salladı. "Onu seviyor musun?"

Gülecekti ama gözyaşlarına çok yaklaştı. Bir eliyle Southampton'ın yanağını kavradı. "Hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmeyeceğim."

Onu öpmek için eğildi. "Böyle söyleme," diye mırıldandı, elini içindeki bebeğin üzerinde gezdirerek bir iddia ve dilekte bulundu. "Senin sevgini kazanmak için babası kadar açgözlü olacak."

Emilia onun dudaklarına gülümseyerek, "O," diye karşılık verdi.

Gözlerini kapadı ve buraya söylemek için geldiği şeyi söylemeye kendini zorladı. Evet, Southampton'ı sağlıklı ve dinç görmeye ihtiyacı vardı, böylece en kötü hayallerle kendine eziyet etmeyi bırakabilirdi. Ama aynı zamanda ikisine de veda etme fırsatı vermesi gerekiyordu.

"Henry," diye başladı. "Yapamayız-"

Bir parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Yapabiliriz. Yapabiliriz." Birleştirdikleri ellerini tuttu ve kadının karnına bastırdı. "Aşkın yarattığı şey bir mucize değil mi?"

Bebeğin içinde yavaşça yuvarlandığını hissetti, sanki o da Southampton'a yaklaşmak istiyordu. Ve Emilia sihir yapmak için ona ihtiyacı olmadığını fark etti.

Zaten vardı.

-

EMILIA'NIN SUYU BOZULDUĞUNDA, Bess'e ebeye giderken Jeronimo'nun evine gitmesini söyledi. Emilia'nın yalnız kalmaması için Alma'dan hemen gelmesini isteyecekti.

Birkaç saat içinde ölebileceği düşünül­düğünde garip bir şekilde sakindi. Acı omurgasından aşağı ok gibi inip karnını sararak dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Emilia'nın yatak odasına ulaşması için üç deneme yapması gerekti ve o sırada Alma gelmişti. "Buradayım tatlım," diye yatıştırdı ve sert bir kasılma onu kavrarken kolunu Emilia'ya uzattı. "Hadi seni yatağa yatıralım."

"Hayır," diye nefes nefese kaldı Emilia. "Orada... bir paket var..."

Alma, "Yerleştğinde sana getiririm," dedi. Emilia başını salladı. "Çarşaf­lar... onları değiştir."

Alma tereddüt etti ve sonra paketi durduğu masadan aldı. Emilia duvardan aşağı kayarken Alma ipi koparıp tertemiz keteni açtı.

Kadınlar bunu nasıl
yaptı? Nasıl hayatta
kaldılar?

Alma çarşafı yatağın üzerine serdi ve sonra Emilia'nın ayağa kalkmasına yardım etti. "Beni bununla örtün," diye soludu Emilia.

"Bugün kimse ölmüyor." Alma, Emilia'nın eteğini çekiştirerek çıkardı ve onu vardiyasıyla bıraktı. Emilia'ya bir jasper parçası uzattı. "Al bunu. Çocuklarla bana şans ve sağlık getirdi."

Emilia tılsımı avuçlayarak başını salladı. Çalışan kadınların onları sakinleştirmek için teneke parçaları, peynir, tereyağı gibi batıl inançlara dayalı her türlü tılsımı vardı.

Bess ebeyle birlikte döndüğünde Emilia terden sıırıslı­klam olmuş, yeni çarşafın üzerinde iki büküm olmuştu. Kadın kısa boylu ve bodurdu, kaşları alnının ortasında birleşiyordu ve çenesinde kıllı bir ben vardı. Emilia'nın yorgun gözlerine düpedüz cadı gibi görünüyordu ama Londra'daki diğer ebeler gibi göbek bağını, plasentayı ya da başka bir şeyi çalmayacağına dair yemin etmişti

bir sihirbaza satılabilecek bir şeydi. "Pekâlâ canım," dedi ebe, "bir bakalım, olur mu?" Emilia'nın dizlerini büktü ve kendi kendine mırıldanarak bacaklarının arasını yokladı. "Ne zamandır doğum yapıyorsun?"

Alma, Emilia'nın yerine cevap verdi. "Öğleden beri." "Yüce Tanrım," dedi ebe, "Hanımefendiye iyi bak.

Lanier ve rahmine dokun. Ona kolay bir doğum ver ve bebeğinin hayatını koru. Aziz Margaret, onun için dua et. Amin."

"Amin," dedi Emilia ve Alma ve sonra birbirlerine baktılar.

Zaman, Emilia'nın vücudunun kenarlarına dökülen mürekkep gibi yayılan bir acı lekesi içinde geçti. Bess ona acısını hafifletmek için yumurtalı alkollü bir içki olan caudle getirdi. Gün doğduğunda, Emilia bacakları altına çökmeden ayakta duramıyordu ve onu parçalayan ağrılar arasında uyukluyordu. İçindeki ateş bandı onu tekrar uyandırdığında Alma ve ebenin fısıldaştıklarını duydu. Ebe, "Doğal olmayan bir doğum var," dedi. Emilia, güçlü kolların kendi kollarının altına girdiğini ve sanki bebek içinden sallanarak çıkarılmak isteniyormuş gibi onu yukarı aşağı zıplatmaya başladığını hissettiğinde bilinci neredeyse yerinde değildi.

Hayır, diye düşündü. Dur.

Birden yabancı kekik kokusu aldı ve ebenin merhemi kendi kollarına ve parmaklarına sürdüğünü gördü. Kadın elini Emilia'nın bacaklarının arasına sokmadan önce sadece bir anlık şaşkınlık geçti.

Emilia kendi çılgılığının sesini bile tanıyamadı. Daha önce hiç böyle bir ses çıkarmamıştı. İkiye bölünüyordu. Eli Alma'nın elini tutmaya çalıştı.

Basınç değişti ve birdenbire kalçaları arasında bir yanma oldu. "İşte bu, hanımefendi,"

Ebe, Emilia'yı çömelmeye zorladığını söyledi. Emilia bir sıcak sıvı fışkırması hissetti ve ardından bebek vücudundan kayarak çıkarken bir et kayganlığı hissetti. Bir an sonra, acı dolu bir ağlama sesi duyuldu.

Emilia geriye doğru devrildi, gözlerini tavana dikti. Gözleri dalgalanıyordu.

Alma oturmasına yardım etti ve ebe Emilia'nın kollarına küçük, sarılı bir kundak yerleştirdi. "Bayan Lanier," dedi. "Güzel, güçlü kuvvetli bir oğlunuz oldu."

Bir
oğlan.
Oğlan
mı?

"Ah, Emilia," diye mırıldandı Alma, battaniyeyi bebeğin yüzünden çekerek. "O çok güzel."

Emilia yere baktı. Bebeğin saçları nemliydi ama kırmızıydı.

Hunsdon'ın saçları ağarmadan önce kızıldı.
Southampton'ın bukleleri kumraldı.

Pekala.

Bir bebeğin iki babası olamayacağını biliyordu ama belki de bu bebek kuralın bir istisnası olabilirdi. Hunsdon'ın onu şefkatle kutsamış olabileceğini ve Southampton'ın ona ruh vermiş olabileceğini umuyordu. Bu iki adamla da aynı ismi paylaşacaktı.

"Henry," diye fısıldadı ve bebek gözlerini açıp doğrudan ona baktı.

Gümüş rengindeydiler, tıpkı onunki gibi.

Emilia oğlunun da kendi özelliklerinden bazılarına sahip olabileceğini unutmuştu. Parmağıyla onun yanağının yumuşak ayına dokundu. Ona dayanıklılık bahsettiğini umuyordu, böylece bu bebek de kendisi gibi yoluna çıkan her türlü engelden sağ çıkabilecekti.

Gecenin bir yarısı evin kapısı çarparak açıldığında Emilia irkildi. Hareketleri, emzirdikten sonra kolunun kıvrımında uykuya dalmış Henry'yi uyandırdı ve onu sıkıca salladı. Bess'in sesini ve Alphonso'nun daha yüksek, bulanık sesini duyabiliyordu. Bir gümbürtü, bir ciyıklama ve ardından ağır ayak sesleri duyuldu.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Alphonso eşikte durup gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. Bess yanına sıkışmak için çabaladı. Sıska bir şey olmasına rağmen Emilia'ya karşı son derece korumacıydı. "Efendi Lanier," dedi endişeyle, "hanımefendi ne güzel bir oğul doğurdu!"

Emilia Bess'e Somerset House'dan neden gönderildiğini hiçbir zaman açıkça söylememişti. Hizmetçinin artık bildiğini düşünüyordu; o da herkes gibi ayları sayabiliyordu. Ama bebeğin babasının kim olduğu gerçeği hiçbir zaman yüksek sesle konuşulmamıştı ve Alphonso'nun evliliği (ve parayı) kabul etmesinin bebeği kendi çocuğu gibi yetiştireceği anlamına geldiği beklentisi her zaman vardı.

Yine de, çocuğu toplum içinde kendisininmiş gibi gösterse bile, bu özel hayatında bebeğe nasıl davranacağını garanti etmiyordu.

Emilia onun gözlerinin nemlendiğini gördü ve bir an için şöyle düşündü: Belki bu bir şeyleri değiştirir. Belki bu onu değiştirir.

"Alphonso," dedi usulca. "Onu... onu görmek ister misin?"

Yavaşça yatağın yanına yürüdü ve bebeğe baktı. Minik yumruğa dokunacakmış gibi bir parmağını uzattı ve sonra kendine güvenmiyormuş gibi geri çekti.

Bebek ağlamaya başladı. Emilia onu göğsüne bastırarak sakinleştirmeye çalıştı ama bebek emzirmek istemedi. Battaniyesi ıslanmıştı.

Bess yatağa doğru fırladı. "Onu yeni bir kundağa saracağım," dedi ve bebeği aldı. "Sonra da yemek isteyecektir, hanımım." Alphonso'yu yatağın yanında bırakarak aceleyle odadan çıktı.

Sözlerini çığnıyor gibiydi. "İyi misin?" "Öyleyim," dedi.

"Her ne kadar umursadığım bir deneyim olmasa da tekrarlamak için." Hatasını hemen fark etti, hatta Alphonso'nun kara gözleri parlamadan önce.

Bitişik odada Bess tarafından temizlenirken bebeğin ağlamaları daha da arttı.

"O piçin adını ne koydun?" Alphonso sordu.

Belki de kullandığı hakaret ya da nefesindeki ispirtoydu. Belki de Alphonso'ya kundaktaki bebek kadar sıkı bağlanmış olmanın verdiği öfkeydi. Emilia onun doğrudan gözlerinin içine baktı. "Henry," dedi.

Geldiğini görmesi gerekirdi. Yumruk başının yan tarafına çarparak onu yana doğru savurdu. İkinci darbe çenesini parçaladı. Alphonso'nun darbelerinden kaçmak için kıvrıldı ama burnundaki kemiğin mide bulandırıcı çatırtısını duymadan ve boğazından aşağı akan kanın tadını almadan önce değil.

Ondan sonra hiçbir şey hissetmedi.

Sevgili Kit,

Sana ihtiyacım var. Lütfen eve gel.

KAMU EVLERİ HALA KAPALI OLDUĞU İÇİN, Kit Emilia'ya haber gönderdiğinde Falcon Inn'de buluşamadılar. Ona Norton Folgate'deki pansiyonunun adresini gönderdi.

Kit'in ev sahibesi kapısının önünde kucağında bebek olan bir kadın görünce şaşırdıysa da bir şey söylemedi. Emilia pelerinini başına çekmişti, yüzü gölgeler içindeydi. Küçük Henry'yi kucağında zıplatıyordu ama o uslu bir bebektir, sanki dikkat çekmenin felakete davetiye çıkardığını bilerek doğmuştu.

Bir an sonra Kit'in kendisi kapı aralığındaydı ve gözyaşları boğazını sıktı. "Fare!" diye bağırarak onu kucakladı, aralarına sıkışan küçük insan demeti yüzünden bir an telaşlandı. "Şimdi, senin muhtaç olduğunla ilgili duyduklarım nedir? Eğer bu bir sütanne bulmanla ilgili bir tavsiyeyse, sana bir kadının göğüslerinden olabildiğince uzak durduğumu söylemeliyim."

Emilia pelerini başından çekip yüzünü ortaya çıkarınca saygısız konuşması kesildi. Kırık burnu iyileşmişti ama hâlâ iki derin siyah gözü, hassas bir çenesi ve alnında iyileşmekte olan bir yarası vardı. Yüzü tek kişilik bir duygu oyunuydu - şok, acıma, öfke. Omuzlarını ellerinin arasına aldığı anda ve kadın ağladığında -en hassas çürüklerden biri hâlâ orada çiçek açmıştı- adamın geri çekilip alçı duvara bir yumruk indireceğini düşündü.

Kit sakın bir sesle, "Onu öldüreceğim," dedi.

Biraz gülümsedi. "Belki de bu tartışmayı sokakta yapamayız."

Kit ilk kez açık kapının farkına varmış gibiydi. Onu nazikçe binanın içine çekti ve merdivenlerden yukarı çıkmasını işaret etti. Emilia, Kit'in orada Thomas Kyd'le birlikte yaşadığını biliyordu, ama onun taşraya gittiğinde odaları elinde tuttuğunu fark etmemişti. Eğer Kit hâlâ

bir oda arkadaşı vardı ama evde değildi. Küçük ev şaşırtıcı derecede düzenli ve sadeydi, Kit'in büyük kişiliğinden eser yoktu. Kraliyet için yaptığı iddia edilen gizli işi düşündü ve sıradan dekorun kasıtlı olup olmadığını merak etti.

Ocakta yanan bir ateş vardı; odalar sıcaktı. Emilia pelerinini çözmeye çalıştı ama tek eliyle bunu başaramadı. Bebeği, Henry'yi barut bağlanmış gibi tutan Kit'e doğru itti. Bebeğin minik yüz hatlarına, saçlarının kızıl tüylerine baktı. "Adı ne?"

"Henry," diye yanıtladı Emilia pelerinini silkerek. "Ona babasının adını vermişler."

"Hunsdon?" Kit sordu. "Yoksa Southampton mı?" "Bilmiyorum," dedi kadın.

Kit küfretti ve bebeği ona geri verdi. "Pekâlâ," dedi. "Bana her şeyi anlat."

Bir saatin dörtte üçü boyunca öyle yaptı. Kit zaman zaman nefes almayı unuttur gibi oldu, hatta bir keresinde hırladı ama sözünü kesmedi.

Hamile kaldığını öğrendiği andan başlayıp, Bess'in doğumdan saatler sonra alnına dikiş attığı yarayla bitirdi. Bitirdiğinde Kit ona biraz bira doldurdu. Bebek uyandı ve o da bebeği emzirebilmek için elbisesinin düğmelerini açtı. "Hepsi bu kadar mı?" Kit sordu.

Gözlerini kırptırdı. "Bu yeterli değil mi?" "Onu öldüreceğim," diye tekrarladı Kit. "Alphonso'yu mu? Öldüremezsin."

"O zaman seni alıp götürüleceğim ve saklayacağım." Bebeğe baktı. "İkinizi de."

"Kit," dedi, "ben onun karısıyım. Yasal olarak bana sahip."

"Sanki yasalar hiç umurumda olmamış gibi," diye alay etti Kit. Kendini köşeye sıkıştırdığı ve bir çıkış yolu bulması gerektiği zamanlarda yaptığı gibi ellerini saçlarında gezdirerek başladı. Bu o kadar tanıdıktı ki Emilia'nın ağlayası geldi. "Seni buraya getireceğim ve benimle yaşayacaksın."

Gülümsedi. "Eminim ciyaklayan bir bebek genç aşıklarınızın kulağına müzik gibi gelecektir."

Göz hizasında şekilde önünde dizlerinin üzerine çöktü. "Aşk hayatımdan daha az önemli olduğunu mu sanıyorsun?" Kit şiddetle söyledi. "Bana kendi kız kardeşlerimden daha yakın olduğuna inanmıyor musun?"

Onun yanağına dokundu. "Buna inanıyorum. Bu yüzden seni istedim. Bunu tek başıma yapamam."

"Söyle bana," diye yalvardı Kit. "Neye ihtiyacın var?"

"Para," dedi Emilia açık açık. "Kocamın beni iflas ettirmemesi için dokunamayacağı kendi gelirime ihtiyacım var."

"Keşke yapabilseydim, Mouse, ama varlıklı bir adam olmaktan çok uzağım. Southampton seni fonlardan mahrum eder mi?"

Emilia'nın yüzündeki renk soldu. "Ben bir fahişeydim, Kit," dedi. "Asla bir fahişe olmadım."

Üzüntüyle başını salladı. "O halde size nasıl yardımcı olabilirim?" Kit'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Shakespeare'i bul."

-

NİSAN ayına gelindiğinde, vebanın en büyük etkeni, hastalığın bir ateş gibi yakıp yıktığı Fleet Hapishanesi'ydi. Bir ay sonra,

Hava o kadar sıcaktı ki tüm şehir kokuyordu. Londra, cehenneme taş çıkartıyordu.

Emilia günlerini Henry'ye bakarak ve o uyurken ya da beşiğinde sessizce yatarken yazarak geçiriyordu. Gecelerini Alphonso'dan kaçarak geçiriyordu. Southampton sarayda sıkışıp kalmıştı; Kraliçe, vebayı şatonun kapılarından geri getireceklerinden korktuğu için saray mensuplarının ayrılmasına izin vermemişti. Kit ona Shakespeare'in izini bulacağına dair söz vermiş olsa da, bunun biraz zaman alacağını biliyordu. Bunu kilometre taşlarıyla işaretledi: Henry'nin ilk gülümsemesi, kendi başını ilk kez kaldırması, karnından sırtına doğru yuvarlandığı gün.

Bess, Emilia'nın en güçlü müttefiki haline gelmişti. Emilia'ya Kit'ten ya da Southampton'dan gelen notların içeriğini bilmiyordu -okuyamıyordu- ama mesajları Alphonso yerine her zaman Emilia'ya getirirdi, böylece Emilia kendisi için yazılmış olanları hortumlayabilirdi. Emilia'nın geceleri neden birkaç saatliğine gittiğini açıklamasına gerek kalmadan Henry'yle ilgileniyordu. Çoğu hanımefendinin tamamlaması gereken çok az yazışması varken, Emilia'nın neden saatlerce hararetle yazdığını hiç sormadı. Alphonso onu dövdükten sonra Emilia'nın yaralarıyla ilgilenmişti. Böylece Kit'in nihayet Shakespeare'in Norton Folgate'e geleceğini haber verdiği gün Bess, Emilia'nın neden kaba eteği eski saray elbiselerinden birini giymek istediğini ya da neden bütün öğleden sonra Henry'den ayrı kalmasını gerektirecek bir randevusu olduğunu sorgulamadı.

Emilia devam etmekte olan çalışmasının tüm yığını aldığını ve deri bir çantaya yerleştirdi. Henry'yi alnından öptü. "Bess için iyi bir çocuk ol," dedi ve aceleyle sokağa çıktı.

Kit'in dairesine vardığında Shakespeare de gelmişti. O ve Kit içiyorlardı ve görünüşe bakılırsa bir süredir içiyorlardı. Emilia, Kit'e minnettarlık duydu, çünkü Kit'in yapmayı seçeceği en son şeyin, ona kurbağa gibi yapışan ve şöhretin kendisine yaldız gibi bulaşacağı umuduyla Marlowe'la birlikteliğini iddia etmek isteyen Shakespeare'le herhangi bir sosyal bağ kurmak olacağından emindi.

"Ah," dedi Kit. "Bayan Bassano sonunda geldi!" Emilia'ya fısıldayarak ekledi, "Ve çok da erken değil. Kendimi fır fırımla boğmayı düşünüyordum."

Dudakları kıpırdadı. "Üstat Shakespeare," dedi. "İyi tanıştık."

Shakespeare ayağa kalktı ve eğildi. "İyi günler, hanımefendi."

Oturdu ve yazısını çantasından çıkardı. Göğüsleri ağrıyor, sütünün sızıp ince şam kumaşını lekelemesinden önce sadece sınırlı bir zamanı olduğunu hatırlatıyordu.

"Son görüşmemizde geçici şartlarda anlaşmıştık," dedi Emilia. "Yine de Arden of Faversham'ın satışıyla yazarlığımın kârlı bir meta olduğunu kanıtladım." Bakışlarını Kit'e kaydırıp, Kit de onu cesaretlendirmek için başıyla onayladı. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmeni istiyorum."

Shakespeare, "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, hanımefendi," diye cevap verdi.

"Adını kullanmam karşılığında yazılarıma aracılık edeceğini söylemiştin," dedi Emilia. Bir yığın sayfayı kaldırdı. "Evlilik ve itaat hakkında bir oyun üzerinde çalışıyorum - adı Hırçın Kız. Bu bir komedi-"

"Oyun satamıyorum," dedi Shakespeare. "Tiyatrolar kapalı."

"Şu anda bile Lord Strange'in Adamları ile kırsalda gösteri yapmıyor musunuz?"

"Evet, ama eski repertuar. İşin kendisi tehlikedeyken hiçbir tiyatro yöneticisi yeni malzeme maliyetini göze almaz. Bu yüzden paramı oyuncu olarak kazanmaya çalışıyorum."

Emilia daha ziyade onun yazıları bilgiç ve ağır olduğu için rol yaptığını düşünüyordu ama şu anda onu aşağılamamanın kendisine bir faydası olmayacağını biliyordu. Güzelce gülümsedi. "Bunun senin için yıkıcı olduğunu tahmin edebiliyorum."

Shakespeare, "Gerçekten de, tiyatroların kapatılmasına ilişkin ferman yayınlandığında Gül, 6. Henry tarihi eserlerimin tam ortasıdaydı," dedi.

Kit ona göz kırptı. O tarihi oyunlar Oxford'un yazar deposundan çıkmıştı. Ama Shakespeare'e bu kadar kusursuz bir şekilde övgü aldığı için kızamazdı; kendi yazdıklarıyla da tam olarak bunu yapmasını istememiş miydi?

"Üzgünüm hanımefendi ama şu anda oyun oynayacak durumda değilim."

"Keşke insanın kendi evinin mahremiyetinde, salgın hastalıklardan uzakta tadını çıkarabileceği eğlenceler olsaydı," diye usulca manipüle etti Kit. "Bayan Bassano başarılı bir şair olduğunu söylemeyi unuttu mu?"

Emilia, Kit kâğıt yığınına karıştırıp Southampton için yazdığı Venüs ve Adonis şiirini çıkarırken ona bakakaldı.

Shakespeare ona uzandı. "Bu doğru mu? Bu da mı senin eserin?"

"Evet, efendim," dedi Emilia.

Sayfaları , gözleri el yazısının üzerinde gezindi. "Bir şiir, bir oyunla aynı fiyata satılmaz. Belki yirmi şilin."

Kit, "Arden için yaptığı aynı ayrılığı onurlandıracak," dedi.

Shakespeare seyrek keçi sakalını düzeltti. "Ürünün kıt olduğu bir zamanda matbaacılarla ilişkimi sürdürmek için söylenecek bir şey var. Bu şiiri okudun mu, Marlowe?"

"Gerçekten de öyle," dedi Kit.

Emilia dudağını ısırıldı. "Sana adil bir kopya verebilirim-"

"Gerek yok. Yazıcı ayarlayacaktır." Shakespeare odanın diğer tarafındaki küçük masaya geçti. Bir kâğıt parçasının üzerinde duran tüy kalemi kaldırdı -Kit'in üzerinde çalıştığı bir şey olmalıydı- ve yazılmakta olan düzyazıyı okumak için yaklaştı. Kit kaşlarını çatarak kâğıdı kaptı ve Shakespeare omuz silkerek tüy kalemi mürekkep hokkasına daldırdı. Sonra Venüs ve Adonis'in başlığının altına adını karaladı.

Shakespeare Emilia'ya, "Üstat Marlowe'un sözüne inanacağım," dedi. "Belirttiğiniz gibi, eseriniz benim için bilinen bir meta ve bu nedenle açıkladığınız herhangi bir konu satılmalı, değil mi?"

Emilia başını salladı, konuşmak için kendine güvenmiyordu.

Shakespeare, "Satıştan sonra sizinle temasa geçeceğim," dedi. "Ev sahibeme haber bırakabilirsin," diye araya girdi Kit.

"Ben olsam bile Bayan Bassano'ya nasıl ulaşacağını bilecektir. Londra'da ikamet etmiyor."

Shakespeare pelerinine ve şapkasına uzandı, sonra şiiri aldı ve Kit'in dairesinden çıktı.

"Kit," diye nefes aldı Emilia. "Aklından ne geçiyordu?"

"Faremin paraya ihtiyacı olduğunu ve satmak için senden bir şey almadan buradan gitmesine izin vermeyeceğimi söyledim." Tereddüt etti. "Ama zamanda, gerçekten, eğer odamda bir çeyrek saat daha kalsaydı onu pencereden aşağı atabilirdim."

"Ona verdiğin şiir Southampton'a ithaf ettiğim şiirdir."

"Biliyorum."

"Aynı zamanda bir kadının genç bir erkeği baştan çıkarmasıyla ilgili. Oldukça... erotik."

Kit omuz silkti. "Tekrar ediyorum: Biliyorum."

"Shakespeare, ithafı değiştirmeme izin vermeden onun adını koydu."

"Southampton bir sanat hamisi. Diğerleri çalışmalarını ona ithaf ediyor."

Emilia kaşlarını çattı. "Evet, ama insanlar bunun üzerinde Shakespeare'in adını gördüklerinde - bu özel konuyla birlikte - Southampton'a karşı... cinsel hisleri olabileceği varsayımını yapmayacaklar mı?"

Kit kaşlarını kaldırdı. "Sevgilim, kabilem o boş, kibirli yarım akıllıya sahip çıkmak istemiyor. Senin türün onu alabilir. Yine de şiir dolaşmaya başladığında herkesin Shakespeare'in cinsel tercihlerini sorgulamasını dört gözle bekliyorum."

Emilia ellerini kalçalarının üzerine koydu. "O şiiri ona bilerek verdin."

Kit'in gözleri parladı. "Bir centilmen asla söylemez," dedi.

MAYISIN SON HAFTASI, Bess bir gün içinde Emilia'ya iki mektup kaçırdı. İlki Kit'ten geliyordu, Shakespeare'in ona kazancını iletmesi için verdiğini bildiriyor ve onu bir şair olarak yeni keşfettiği başarısını kutlamak için o hafta Norton Folgate'e davet ediyordu.

İkincisi Southampton'dan geliyordu ve aynı gün buluşmayı teklif ediyordu.

Henry'yi doğurduğundan beri onu görmemişti ve cevap için yazı kutusundan yeni bir kâğıt çıkarırken bile Kit'e üzüntülerini göndereceğini biliyordu.

Ancak Alphonso ayak altındaydı. Southampton'ı Kraliçe'nin yanına kapatan aynı veba korkusu, saray müzisyenlerinin kaleye girmesine izin vermemesine neden olmuştu. Bu da Emilia'nın kocası şüphelenmeden kaçmak için bir bahane bulması gerektiği anlamına geliyordu.

Sonunda, elindeki tek araçla takas yaptı: bedeniyle.

Alphonso, düğün gecelerindeki ilk başarısız birlikteliklerinden beri Emilia'ya çoğunlukla dokunmamıştı. Çocuk büyüdükçe Alphonso ondan daha çok kaçıyordu. Ama şimdi Henry neredeyse üç . Vücudu iyileşmişti. Paris'in bahçe merdivenlerinde Southampton'la buluşmasına günler kala Emilia Alphonso'ya akşam yemeğini servis etti ama bunu yaparken elini onun omzuna koydu. Saatler sonra Henry'yi emzirirken göğsünü örtmek yerine şalının kaymasına izin verdi ve kocasının gözlerinin ona doğru kaymasını izledi. Southampton'la buluşmasından önceki gece, Alphonso'nun eve girmesini bekledi.

yatak odası. "Belki de gerçek bir evliliğin zamanı gelmiştir, efendim," dedi uysalca.

Tek istediği buydu: ona boyun eğmek. Tüm bu deneyimi onun düzenlediğini fark etmemiştir. Homurdanarak içine girerken, Emilia'nın hiçbir yerde bulunamadığını, zihninin o kadar derinlerine kilitlendiğini ve dokunulmaz olduğunu bilmiyordu. Onun yerine Southampton'ın dokunuşunu, Southampton'ın ağzının Alphonso'nun lekesini temizlediğini hayal ediyordu.

Ertesi sabah Alphonso bir karga gibi kasılarak yürüdü. Tıpkı kadının beklediği gibi, Alphonso cadaloz eşini nasıl evcilleştirdiğini en yakın arkadaşlarıyla paylaşmak için sabırsızlanıyordu. "Karıcığım," diye duyurdu, "ziyaret etmem gereken insanlar var. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

"Elbette Alphonso," dedi Emilia yumuşak bir sesle. "Gidiş gelişlerinizden beni haberdar etmenize gerek yok."

Onaylarcasına çenesini salladı. "Yaptığın hatayı görmüş olman güzel, Emilia. Senin bu halini tercih ederim."

Alphonso kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Emilia Henry'yi Bess'in bekleyen kollarına attı. "Ben de bu halimi tercih ederim," diye mırıldandı, yüzünü kapüşonunun içine gizleyebilmek için pelerinini çekerek. Bebeğin alnından öptü ve dışarı çıktı.

Aceleyle vapur iskelesine gitti çünkü kocasının evden çıkması beklediğinden daha uzun sürmüştü. Tekne yanaşırken bile Kont'u görebiliyordu; uzun boylu, geniş, güneşin silüetine bürünmüş, sanki şeklinin renk ve ışıkla doldurulması gerekiyormuş gibi. Emilia kendini gülerken buldu, dudaklarının kenarından neşe dökülüyordu. Onu belinden yakaladı ve döndürdü, onu öperken kapüşonu Emilia'nın yüzünden düştü.

"İyi misin?" diye sordu elleriyle yüzünü çerçeveleyerek.

"Bunu sorması gereken benim," dedi Southampton.
"Bebek...?"

"Çok güzel," diye nefes aldı Emilia.

"Onu getirebileceğinizi düşünmüştüm."

Onun ses tonundan hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını anlayamıyordu. Aslında genç Henry'yi onunla tanışmaya götürmeyi düşünmüştü ama gerçek şu ki çok bencildi. Southampton'la geçirdiği anlar o kadar azdı ki, bunları oğluyla bile paylaşmaya dayanamıyordu.

Emilia, "Şu anda çok talepkâr," dedi.

Southampton bir elini pelerininin altından geçirdi ve kışını sıktı. "Şimdi mi," diye mırıldandı.

Tekrar birbirlerine çarptılar, birbirlerinin kelimelerini ve nefeslerini çaldılar, sadece onu bahçeye çekmek için elinden tuttuğunda ayrıldılar. Southampton onu ilk seviştikleri derenin yosunlu kıyısına getirip pelerininini yere serdiğinde, Emilia sırtüstü uzanıp onun gözleri kadar canlı gökyüzüne baktı. Uzun, tembel öpücükler arasında birbirlerinin hayatlarındaki boşlukları doldurdular -Emilia ona Isabella'nın vebadan öldüğünü söyledi; Southampton utangaç bir şekilde Garter Şövalyesi olarak aday gösterildiğini itiraf etti. İkisi de Alphonso'dan bahsetmedi. Southampton, "Bana oğlumdan bahset," dedi.

Emilia konuşmadan önce düşündü. Söyleyeceği her ne olursa olsun, daha sonra düşününce hatırlamaktan acı duyabileceği iğneler olmamalıydı. "Kızıl saçları var," diye başladı. "Ve bazen kolunu havaya kaldırarak uyuyor, sanki galliard yapıyormuş gibi." Yüzünü Southampton'a dönmek için yan yattı. "Emzirirken küçük sesler çıkarıyor,

Tıpkı yemeğinin büyüüne kapılan ve onu yerken mırıldanmaktan kendini alamayan yaşlı bir adam gibi."

Southampton güldü ve elbisesinin kenarından göğsünün kabarıklığını okşadı. Adam kumaşı aşağı doğru sıyırmaya başladı ama kadın eliyle onu durdurdu. "Ben... aynı değilim," dedi, aniden gerilmişti. Karnında gümüş çizgiler vardı. Göğüsleri aşağı sarkıyordu. Bazen sızıntı yapıyorlardı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sen de tamamen aynısın. Sen benimsin. Hangi pakette gelirse gelsin."

Sonra onu öptü ve eli yakasının altından kayarak meme ucunu kısırdı. Adam kadının eteklerini yukarı iterek aralarındaki sateni köpürttü. Kadın onu eline aldı ve yönlendirdi, başını geriye attı ve daha önce birlikte olduklarında hiç yapmadığı bir şekilde haykırdı. Bırakın görülsünler; bırakın yakalansınlar. Eğer başkaları aşklarını görürse, bu sadece onu onaylayacaktı - bir gün gelip de sadece bir anıdan ibaret olduğunda, bu bağın gerçek olduğunun kanıtı olacaktı.

Sonra Southampton'ın kollarına uzandı, saçları mürekkep gibi onun göğsüne akıyordu. "Yine gidiyorsun," diye tahmin etti.

"Sabah Titchfield'a." Adam onu daha sıkı kavradı. "Nereden biliyorsun?"

Bu kelimelere dökebileceği bir şey değildi. Basitçe Southampton'ın kendisini ona vermek yerine demir atmaya çalıştığını hissetmişti.

Ona her şeyi itiraf etmeyi hayal etti: kocasının bedenini ve bazen ruhunu kıldığını; Henry'nin onun olup olmadığını bilmediğini ama bunu tüm kalbiyle dilediğini; ona ithafen kaleme aldığı bir şiirin ortalıkta dolaştığını.

Doğrulup pelerinini karıştırmaya başladı. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, bir an için adamın avucuna küçük kadife bir kese sıkıştırdığını fark etmedi. İçindeki bozuk paraların kaydığını ve şingirdediğini hissetti. "Eğer seninle, onunla olamayacaksam, o zaman-"

Emilia doğruldu ve keseyi sanki içinde engerek yılanı varmış gibi yere bıraktı. "Karşılıksız verdiğim bir şey için ödeme almayacağım lordum."

"Bu ödeme değil, Emilia-"

"O zaman sadaka almayacağım." Yanaklarında parlak renk lekeleri belirdi. Ondan çok şey alınmıştı ama gururu hâlâ sağlamdı.

Southampton paraları yere bıraktı ve parmaklarını onunkilere doladı. "Doğru olanı yapmaya çalışıyorum aşkım," dedi usulca.

"Ben de öyle," diye Emilia.

Gözlerini ilk kaçıran o oldu. "Eğer sen... eğer sen kendini ihtiyaç içinde bulursan..." Sesi kırılmıştı. Ona güvenli bir liman sunmaya çalıştığını biliyordu ama atalarının taşradaki evine kucağında bir bebekle, sade kıyafetleriyle gelip, efendinin yemeklerinden arta kalan hayır işlerini almak için hizmetkârların girişine götürülme düşüncesini zorlukla hazmedebiliyordu.

Southampton o kadar yenilmiş görünüyordu ki Emilia yumuşadı. Onun elini sıktı ve havayı yumuşatmaya çalıştı. "Kendimi ihtiyaç içinde bulsaydım, sanırım size bir şairin ithafıyla hitap edebilirdim...."

Yüzü kızardı ve kaşlarını kaldırdı. "Okudun mu? Venüs ve Adonis?"

Diplomatik bir tavırla, "Kimin yok ki," dedi.

"Bu Shakespeare denen adamı tanımıyorum," dedi Southampton. "Ama ifade tarzı oldukça iyi. Katılıyor musunuz?"

Söylemek istediği şey: Evet, evet. Evet, evet.

Ben şairim; ve siz de patron değil, öznesiniz.

Ve: Beğendiniz mi? Gerçekten mi?

Bunun yerine Emilia onun bakışlarıyla karşılaştı. "Özür dilerim lordum. Nezaketinize karşılık vermemeliydim," dedi yumuşak bir sesle.

"Ve konuşmadan önce düşünmeliydim. Yemin ederim, gücendirmek istemedim."

"Biliyorum." Nefesini içine çekti. "Hayatının her anı bir alışverişmiş gibi hissettiğin oluyor mu hiç? Sanki sizi siz yapan şeyleri elinizde tutmak için bazı parçalarınızı takas etmek zorundaymışsınız gibi?"

Adamın gözleri kızın gözlerine kaydı; kız adamın onu tamamen anladığını biliyordu.

"Çok fazla şey anlatmaktan korkuyorum," diye itiraf etti Emilia, "ve kim olduğumu hatırlamayacağım."

"O zaman sana hatırlatacağım," diye söz verdi Southampton onu öperek. Southampton'ın dudaklarının her dokunuşunda melankolisinin geçtiğini, gözyaşlarının yanakları hiç ıslanmamış gibi kurduğunu hissetti.

"Sevgi rahatlatır, yağmurdan sonraki güneş ışığı gibi."

Southampton geri şaşkınlıkla ona bakana kadar Venüs ve Adonis'ten bir dizeyi yüksek sesle söylediğini fark etmemişti. "O şiirin bazı bölümlerini ezberledin mi?"

Emilia onun dudaklarına gülümsedi. "Yapmış olabilirim," dedi.

Sevgili Kit,

Hadi ama, bir hafta oldu. Seninle buluşamadığım için hâlâ kin tutuyor olamazsın.

Cüzdanımın hâlâ sizde olduğunu varsayarak size borçluyum.

Sevgil
er, E.

-

Ona olanları anlatan JERONIMO'ydu ve bu Emilia'nın duyması için bile değildi. Gizli bir Şabat yemeği için Alma'nın masasında toplanmışlardı ve Alphonso, şu anda Nonsuch'ta ikamet eden saraydan ne gibi haberler aldıklarını sormuştu. Jeronimo, "Majesteleri Windsor'a taşınmayı düşünüyor," dedi, "ama veba salgını geçene kadar şovmenlerin ona katılmasına izin vermeyecek."

"Çalmadığımız melodiler için de para ödemeyecek." Alphonso bıçağıyla bir parça et kesti. "Sarayda müzik yoksa saray müzisyeni olmanın ne anlamı var?"

Jeronimo, sanki havadan sudan konuşuyormuş gibi, sanki Emilia'nın ciğerlerindeki tüm havayı çekip almamış gibi, "Yine de en çok Marlowe'un ölümü konuşuluyor," diye ekledi.

"Ne?" diye sormayı başardı.

"Oyun yazarı," dedi Jeronimo. "Onu tanıyor musun?"

Çenesini sallamaya zorladı.

"Bıçaklandı. Geçen Pazar günü Deptford Strand'da, ortak bir yemek için yapılan ödeme yüzünden."

Emilia görüşünün kenarlarında siyah yıldızlar gördü. Bir elini ahşap masaya dayayarak Henry'yi daha sıkı kavradı. Kit, Southampton'la birlikte Paris Bahçesi'nin yosunlu genişliğinde uzanıp kendi şiirlerinden alıntı yaptığı öğleden sonra öldürülmüştü.

İçimden bir ses senin küçük ölümünün benimkinden daha iyi olduğunu söylüyor, Mouse, derdi.

Keşke burada olsaydı da söyleseydi.

Hayır.

Nononononono.

Alma'nın endişeli sesini duyarak masadan kalktı ve bebeği kuzeninin kollarına bırakarak sendeleyerek dışarı çıktı. Ellerin topuklarını gözlerine bastırdı ve derin derin aldı. En iyi arkadaşının olmadığı bir dünyayı hayal bile edemiyordu.

"Baruch dayan ha'emet," diye sessizce mırıldandı, Tanrı gerçek yargıçtır, eteğinin yakasını yırtarken. Bu, Yahudilerin ölen birinin bedeniyle vedalaşırken aralarındaki duygusal bağın süreceğini kabul etmelerinin geleneksel yoluydu.

Mark Lane'de pelerini olmadan, kafası rahat bir şekilde yürümeye başlamadan önce ne kadar zaman geçtiğini söyleyemezdi. Sonunda Jeronimo ona yetişirken kaldırım taşlarında bot sesleri duydu. "Kuzen? İyi misin?"

"Marlowe'la tanıştım... Hunsdon'la," diye mırıldandı. "Saygılarımı sunmalıyım."

"Adli tabip ölümcül darbenin nefsi müdafaa olduğunu bildirdikten sonra ertesi gün gömüldü. Bana sorarsanız çok aceleyle geldi," dedi Jeronimo, sesi alçalarak. "birlikte olduğu beyler onlar oyun yazarı değillerdi ama

hükümet ajanları. Marlowe'un Kraliyet için gizlice çalıştığına dair fısıltılar olduğunu biliyorsun... ama acaba tartışma onun açık sözlü bir ateist olmasıyla mı ilgiliydi?" Kuzeni kaşlarını kaldırdı. "Halka neyi göstermeyi seçtiğimiz ve neyi göstermediğimiz konusunda hepimiz için iyi bir hatırlatma."

Emilia onunla yüzleşti, gözleri kızarmış ve yüzü gözyaşlarıyla yaralanmıştı. Veda edemedim, diye düşündü.

Jeronimo ona şaşkınlıkla baktı. "Çalışmalarını beğendiniz demek?"

"Sevdim," dedi şiddetle. "Onu sevdim."

-

EMILIA BİR HAFTA BOYUNCA kimseye yas tuttuğunu belli etmeden yas tuttu. Şiva'da göz önünde oturmak imkânsızdı ama mümkün olduğunda Emilia, kalbindeki acının bir yansıması olarak evdeki en rahatsız koltuğu seçti. Yas tutanların Kaddish'ini okudu, dua sözcüklerini dilinin çanağında sessizce tuttu.

Kendini sorumlu hissetmekten başka bir şey yapamadı.

Keşke Southampton'la görüşmesini erteleyip Kit'le onun evinde buluşsaydı, o zaman Kit Deptford Strand'da olmaz, Kraliyet'in temsilcileriyle yemek yemez ve kavga çıkmazdı.

Keşke Kit ona yardım etmek için ne yapabileceğini sorduğunda, ona paraya ihtiyacı olduğunu söylemeseydi. "Kendini güvende tut" deseydi, belki de hâlâ burada olurdu.

Venüs ve Adonis'in satışı için kendisine asla ödeme yapılmayacağını söylemeye gerek yok. Ama parayı özlememişti. Kit'i özlemişti.

Southampton Titchfield'dayken ve Kit ölmüşken, Emilia bir hayalete dönüştü. Veremeyeceği kadar kilo kaybetmiş, sütü kesilmiş ve Bess'in Henry için bir sütanne bulması gerekmişti. Nadiren konuşuyor ve günlerce kıyafetlerini değiştirmiyor ya da saçlarını taramıyordu. Alphonso bunu fark etmemiş gibiydi. Karşılık verme zahmetine katlanmayan, Alphonso'nun onu ittiği yöne doğru tökezleyen, yumuşak başlı bir eş, Alphonso'nun umduğu kişi gibi görünüyordu. Bazen geceleri onu azdırıyordu. Bu kadar uyuşmuş olmanın bir tesellisi varsa, o da Emilia'nın bunu pek umursamamasıydı.

Ekim ayında Windsor Kalesi'nden yeni dedikodular geldi: Majestelerinin doktoru Dr. Rodrigo Lopez, Kraliçe'yi öldürmeyi planlamaktan idama mahkûm edilmişti. Emilia, Hunsdon'la birlikteyken sarayda onunla tanıştırılmış ve onu tanıımıyormuş gibi davranmıştı ama aslında onunla yıllar önce kuzeninin sünnet töreninde tanışmıştı ve orada Dr. Lopez moyel olarak görev yapmıştı. Söylentiye göre Dr. Lopez, Essex Kontu'nu frengi nedeniyle tedavi ettiğini söyleyerek ("Venüs'le bir gece, cıvayla bir ömür," derdi Kit, bu da Emilia'yı bir kez daha gözyaşlarına boğardı) onu düşman ilan etmişti. Ancak suçlamanın kaynağı ne olursa olsun, Portekizli bir Yahudi'nin Kraliçe'yi öldürmek için komplo kurmakla suçlanması Mark Lane'i ve tüm sakinlerini mikroskop altına aldı.

Kasım ayında Windsor Şatosu'ndaki bir görevli vebaya yakalandı ve öldü. Majesteleri hastalıktan kaçmak için Windsor'a gittiğinden, bu olay oradaki herkesi paniğe sürükledi. Ölen hizmetçinin Hunsdon ve karısı Anne'in kızı Leydi Scrope'a hizmet etmiş olması dışında bunlar Emilia'yı ilgilendirmiyordu.

Aralık başında, Emilia rüyasında Kit'i gördü.

Aklının gözünde bir kemirgen boyutundaydı. Yerdeki bir çatlaktan geçmeyi başarmadan önce çarşafı aşığı doğru salladı ve bir ev kedisiyle kalp atışlarını hızlandıran bir çarpışma yaşadı. Orada pembe bir kuyruğı ve kırmızı, sarhoş gözleri olan beyaz bir fare vardı. Fare, dedi Kit, yeterince uzun sürdü.

Kendin gibi görünmüyorsun, diye yanıtladı Emilia.

Konuşmayı seven birisin.

Nasıl böyle hissetmeyeceğimi bilmiyorum, diye itiraf etti.

Tabii ki öyle, dedi Kit. Bu duyguyu bir karaktere .

Başarıyı tattıktan sonra, yazdıklarını kimse okumadan yazmaya geri dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. Ancak bunu itiraf edemedi fare kuyruğıyla ona vurdu. Coxcomb'a bir mesaj gönder. Artık kazançlısın. O sana gelecektir.

Güneş doğduğunda Emilia, Alphonso'nun hâlâ yanında horladığını görünce irkildi. Günler sonra ilk kez temiz iç çamaşırları giydi ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Lord Strange'in adamları adına Üstat Shakespeare'e bir mektup yazdı, ona kalacağı yeri bildirdi ve çok dikkatli olması gerektiğini hatırlattı. Sonra mektubu mühürledi ve taşrada notu teslim etmesi için bir ulağa para ödedi.

Bir hafta içinde, onunla Falcon Inn Merdivenleri'nde buluşmak için bir randevu ayarlamıştı.

"Tanrı sizinle olsun, Bayan Bassano," dedi Shakespeare. "Ve sevgili dostumuzun kaybı için başsağlığı diliyorum."

Çenesini sıkıca sıktı. Cevap vermeyecek ve bu adamın Kit'in kendisi için ifade ettiğinin bir kısmını bile ettiğini düşünmesine izin vermeyecekti. "Açık konuşmak gerekirse, efendim.

ortaklığımız." Çantasından bir başka uzun şiir çıkardı: Lucrece'in Tecavüzü. "Sattığı zaman,"-ne zaman -"Size en son verdiğim adresten bana yazabilirsiniz ve lütfen kendinizden teslimat yapan bir glover olarak bahsetmeye devam edin."

Shakespeare bu kez başlık sayfasını taradı. "Yine mi Southampton?" dedi alaycı bir ifadeyle.

"Eşsiz bir sanat aşığıdır," diye yanıtladı Emilia, "sanatın."

-

1594'e gelindiğinde Emilia'nın şiiri satılmıştı. Shakespeare de ona yazmakta olduğu bir eseri -Titus Andronicus- vermiş ve revize etmesini istemişti. Emilia başkasının oyunlarını, özellikle de Romalı bir generalle ilgili olanını yeniden ele almaktan hoşlanmıyordu ama para paraydı. Alphonso'nun işi olmadığı için paraya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Sonuç olarak, Emilia revizyonlara, çamaşır yıkamaktan lazımlık boşaltmaya kadar diğer angarya işler gibi davrandı. İntikam temasına eğildi ve ceset sayısını on dört korkunç, yaratıcı ölüme çıkardı - kafaları ve elleri keserek ve iki tecavüzcüyü bir turtada pişirerek. Müstehcen şakalar yazdı. Metne kendi parmak izini bırakmanın bir yolu olarak Æmelius ve Bassanius adlı karakterler ekledi.

Kit'in buna sırtıttığını hayal edebiliyordu.

Ancak Titus'u yeniden yazmak onu yeniden kendi oyunlarını yazmaya itti.

Evliliğinin ilk günlerinde Hırçın Kız'ı yazmıştı. İlk taslağını yeniden gözden geçirmeye karar verdi. Başlangıçta Alphonso adını verdiği bir karakter Baptista oldu.

-babasının adı- yerine. Emilia karakteri Bianca oldu. Mekânı İtalya olarak değiştirdi, müziğe ve sahte kimliklere yüzlerce gönderme yaptı.

Konu basitti: Bir talip tatlı, uysal Bianca'ya ilgi duymaya başladığında, babası önce ablası, inatçı, atılgan Kate'in evlenmesi gerektiğini söyledi. Petruchio adında bir adam bu meydan okumayı üstlendi ve oyunun tamamı onun inatçı nişanlısını kırmaya çalışmasını gösterdi.

Temmuz ayının sonlarında sıcak bir öğle vakti, Emilia evlerindeki meşe masada oturmuş, Alphonso içeri girdiğinde gözden geçirilmiş oyununun sonunu yazıyordu. "Akşam yemeği nerede?" diye sordu. "Açlıktan ölüyorum, gerçekten."

Artık yazdıklarını Alphonso'dan saklamıyordu, Alphonso ya yazışmalarını boş şiirlerle yazdığını sanıyordu ya da gerçekten umursamıyordu.

Emilia başını kaldırmadan, "Gerçekten de öyle olmalısın, kocacığım," dedi. "Senin kadar güçlü bir adamın beslenmesi gerekir."

"Söylediğim bu değil miydi?"

Bess kilerden rafların etrafına baktı.

"İşte bu yüzden sizin için gerçekten özel bir akşam yemeği planladım, efendim," diye devam etti Emilia.

Alphonso bir adım daha yaklaştı. "Özel bir yemek mi?"

"İnce ince kızartılmış bir parça işkembeye ne dersiniz?" Alphonso, "Ben yeterince severim," dedi.

"Hayır, bu asabi. Bir parça biftek ve hardala ne dersiniz?" Konuşurken sayfasını karalamaya devam etti.

"Yemeyi çok sevdiğim bir yemek-"

"Ay, ama hayır... Hardal çok sıcak."

"O zaman," dedi Alphonso, "sığır eti. Hardal da dinlensin."

"Hayır, sizin kadar güzel bir ete hardal sürmeden servis kendimle yaşayamazdım. Bu, kendi lordum ve efendimin her konuda onlardan üstün olmadığını kabul etmek gibi bir şey olur ki, böyle önemsiz bir yemekle tatmin olabilir," dedi Emilia.

Alphonso, "Aynen öyle," diye .

"İşte bu yüzden size öğlen yemeğinizi sunmaya dayanamıyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Ama-"

Ona gülümsedi. "Belki Jeronimo'nun masasında fazladan vardır?"

Alphonso hırlayarak evden çıktı ve muhtemelen kuzeninin evine gitti.

Kilerde, Bess kıkırdadı. "Hanımefendi, bir gün bunun için sizi dövecek."

"Büyük olasılıkla," diye kabul etti Emilia.

Saçmalığın doruk noktası olan oyununun sonuna geldi.

Petruchio, cadaloz karısı Kate'i evcilleştirmeye yemin ettikten sonra, sonunda onu başkalarının önünde mutlak itaatini göstereceği noktaya kadar yıpratır. Petruchio çağırıldığında, Kate gelirdi.

Ama Kate'in kurallara uyan kız kardeşi Bianca, yeni kocası tarafından çağırıldığında... direndi.

Bianca, önceki taslakta adı Emilia'ydı.

Böyle bir şeyi bilebilecek tek kişi kendisi olsa bile bu hoşuna gitmişti.

Alphonso'yu düşündü, arkadaşlarına itaatkâr karısı hakkında böbürleniyordu. Onun nasıl

her gün onu alt ediyordu, az önce olduğu gibi.

Kadınların barış için teslim olmaları gerekirken savaş ilan edecek kadar basit fikirli olmalarından utanıyorum, diye yazdı Emilia, Kate'e söz vererek. Ya da hizmet etmek, sevmek ve itaat etmekle yükümlü oldukları halde kontrol, üstünlük ve egemenlik istediklerini. Neden bedenlerimiz yumuşak, zayıf ve pürüzsüz olsun - dünyada zahmet ve sıkıntı çekmeye uygun olmasın

-Yumuşak karakterimiz ve kalbimiz dış görünüşümüze uymadıkça?

Durakladı. Kocasını en çok başka ne duymak isterdi?

Eskiden aklım seninki kadar kibirli, kalbim seninki kadar büyük, mantığım belki daha da büyüktü. Kelimeye kelime, kaş çatmaya kaş çatardım. Ama şimdi kılıçlarımızın sadece saman çöpü olduğunu görüyorum, gücümüz zayıf, zayıflığımız kıyaslanamaz, böylece olmadığımız çoğu şey gibi görünüyoruz.

Bunun üzerine Emilia küçük bir sırtış attı. Bu, izleyicilerin satır aralarını okuması için verdiği bir ipucuydu.

Gururunuzu bir kenara bırakın, yapabileceğiniz bir şey yok. Ellerinizi kocanızın ayağının altına koyun. O isterse, elim bu görevi hazır.

Bir kadının, kocasının ayakları yere değmesin diye elini yere koymasından daha gülünç bir şey olamaz. Belki de böyle bir cümleyi alaycılık yerine ciddiyetle okumak dışında.

Ve gerçekten dikkatini verenler için Kate'in kendini iyi ve usulüne uygun olarak susturulmuş ilan ettiği konuşma, tüm şovdaki en uzun monologdu.

Bir kadının sesini bir erkek için bu kadar korkutucu yapan şey neydi? Daha küçük bir kadının

Yaratığın zekası ya da ajanı olabilir mi?

Yoksa bundan daha mı basitti?

Kendini ciddiye alırsa, başkaları da aynısını yapabilirdi.

Diğer kadınlar.

Çok sayıda kadın.

Ve bu, erkeklerin her zaman zahmetsizce sahip oldukları gücü aşındırabilir.

"Hanımefendi?" Bess konsantrasyonunu bozarak sordu.

"Akşam yemeği için ne servis edelim o zaman?"

Emilia sırtıttı. "Kimin umurunda?" dedi.

-

1594'TE LONDRA YENİDEN DOĞDU. Veba vakaları azaldı ve sonra durdu. Tavernalar ve tiyatrolar yeniden açıldı. Küçük Henry artık yürüyor ve konuşuyordu, Bess yemek hazırlarken onun ayaklarının dibinde mutlu bir şekilde oturup ekmek sakızlayan iyi bir çocuktü. Çocukta Hunsdon' sakın güveni ve Southampton'ın neşeli mizacı vardı. Emilia, oğlunda Southampton'ın gülümsemesinin bir yansımasını ya da genç Henry ona gökyüzünün neden mavi olduğunu sorduğunda Hunsdon'ın gözlerindeki zekayı yakalamaya çalışarak saatler geçirdi. Ama çoğunlukla ona baktığında, kendisinin gümüş bir aynası olan temkinli gri bakışlarını görüyordu; Alphonso gürültü yaparken nasıl sessiz olunacağını, göz önünde nasıl görünmez olunacağını öğreniyordu.

Shakespeare oyununu, artık yeni kurulan Amiralın Adamları ve Lord Chamberlain'in Adamları ile çalışan tiyatro sahibi Philip Henslowe'a sattı. Newington Butts'ta (Southwark'taki bir tiyatro) Titus Andronicus'un Emilia tarafından düzenlenmiş versiyonunun da yer alacağı bir sezonda Hırçın Kız'ı sunmayı planlıyordu. Shakespeare'in kendisi de Lord Chamberlain

Chamberlain's Men, yani -eğer girişim başarılı olursa- kârda sıradan bir aktörden daha fazla pay sahibi olacaktı. Shakespeare birasından bir yudum alarak, "Daha mutlu olacağını düşünmüştüm," diye itiraf etti. Falcon Inn'de buluşacaklardı, Marlowe'un yıllar önce onları tanıştırdığı eski uğrak yeri ve Emilia için hayaletler barındırıyordu.

Emilia "Mutluyum," dedi. "Eserim ilk kez bir sahnede yer alacak. Tek sorun, sahnelendiğini görecektir imkanlara sahip olmamam."

Kaşlarını çattı ve kadının elindeki küçük bozuk para kesesini işaret etti -ödemeden payına düşeni. "Bir peniden daha fazlasına sahipsin," diye işaret etti, gösteriyi yer seviyesinden, ayakta izlemek için giriş ücreti.

"Bir kadın için o kadar kolay değil efendim," dedi Emilia.

Shakespeare öne doğru eğildi. "Biliyor musun," dedi, "sana eşlik edebilirim."

"Efendim," dedi kibarca, "ikimiz de evliyiz."

Kendi eliyle onun elini kapattı. "Birlikte çok iyi çalışıyoruz. Bunun sınırlarını keşfetmek ilginç olurdu, değil mi?"

Emilia bu kibirli memeyi becermektense yaşlı barmenle yatmayı tercih ederdi. Avucunu onunkinin altından kaydırdı. "İş ve eğlenceyi birbirine karıştırmam, efendim. Ve bir oyun yazarı olarak gizliliğe olan ihtiyacım göz önüne alındığında, tiyatroya birlikte akıllıca görünmüyor."

"Oh, bunun için endişelenmene gerek yok," dedi Shakespeare umursamazca. "Kimse senin bir yazar olduğunu düşünmez."

Yüzüne gergin bir gülümseme yayıldı. "Benim için ne büyük şans," diye mırıldandı.

Shakespeare'le yolları ayrıldıktan sonra Emilia, Newington Butts'taki gösteride kendisine kimin eşlik edebileceğini düşünerek eve doğru yürüdü. Jeronimo'ya sorabilirdi ama o da muhtemelen daha kolay ulaşılabilecek yerler varken şehrin bir mil güneyindeki bir gösteriyi neden bu kadar çok istediğini soracaktı. Genç kuzenlerinden birini götürebilirdi ama onlar da Jeronimo'ya rapor verirlerdi. Kit'e soracaktı ve muhteşem bir kılık değiştirerek gideceklerdi ve bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceği düşüncesi göğsünü o kadar çok acıttı ki yolculuğuna ara vermek zorunda kaldı.

Sonunda, onu alabilecek tek bir adam vardı ve Emilia kocasının yanında vakit geçirmek istemese de, her zamanki halinden o kadar farklı bir itaat kampanyası yürütmeye başladı ki, Alphonso'yu hazırlıksız yakaladı.

Bess'e onun için hazırlamasını söylediği yemeklerden mi, yoksa yataktaki kendi hizmetlerinden mi, hatta ağzından çıkan her aptalca ifadeye katılmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu, ama Emilia Alphonso'ya tiyatroya gidip gidemeyeceklerini sorduğunda Alphonso kabul etti.

Birkaç hafta sonra, öğleden sonraki gösteriye katılan yüzlerce kişiyle birlikte tiyatronun avlusuna girdiler, eğlencenin vızıltısı ve gevezeliği onları içeri çekti. Alphonso giriş ücretini ödemekte tereddüt etmedi, ama onu şaşırtacak şekilde, galerinin daha yüksek bir katında oturabilmeleri ve koltuklarına minder alabilmeleri için fazladan para verdi. Alphonso'nun bunu kendisi için değil, diğerlerinin onu yerlilerden daha prestijli görmesini istediği için yaptığını fark edene kadar bu durumdan çok etkilenmişti.

Gösteri başladığında Emilia bakışlarının sahnedeki oyuncularından şamatacı seyircilere kaymasına izin verdi. Kısa süre sonra kahkahalarla gülmeye başladılar.

Hoşlarına gidiyor, diye düşündü, tuttuğunu bilmediği nefesini bırakarak.

Hayır.

Bayıldılar.

Kız kardeşler Katherine ve Bianca babalarıyla birlikte içeri girdiklerinde ve Kate sivri diliyle taliplerinin derisini yüzmeye başladığında, Alphonso Emilia'ya doğru eğildi. "Bu cadaloz," diye açıkladı.

"Bunu belirttiğiniz için teşekkür ederim, kocacığım."

"Ve ho, babasının adı Baptista, seninki gibi!"

Gözlerini galeriden ayırmadı. "Gerçekten de dikkate değer bir tesadüf."

Kendi yarattığı kelimeleri başkalarının ağzından duymanın, yazdıklarının kalabalık üzerindeki etkisini görmenin nasıl bir his olacağını tahmin edememişti. Kendini bir şakanın tutup tutmadığını, bir cümlemin bir iç çekişe yol açıp açmadığını, kalabalığın kastettikleri yerde alaycılık okuyup okumadıklarını görmek için beklerken buldu. Emilia için gösteri, sahnede olup bitenler değildi - Petruchio'nun Kate'e boyun eğdirmek için elinden elbisesini aldığı anda tiyatrodaki erkeklerin gülme şekli ve kadınların Kate'in yüzünde kendi hayal kırıklıklarını fark etme şekliydi. Bu bir komediydi, ama belki de bu çiftler tiyatrodan ayrıldıklarında komedi olmaktan çıkacaktı. Belki de kocalar, eşlerinin ev işlerini yapmak için yaratılmadığını anlayacaktı. Belki de eşler kendilerinin daha önemli olduğuna inanırlardı.

Hırçın Kız, kadınların nasıl teklif edilebilir olması gerektiğiyle ilgili bir oyun değildi. Bu, kadınların nasıl

Kırılğan erkekler, zekâ ve güç bakımından kendilerine denk bir kadın düşüncesine tahammül edemiyorlardı. Eğlence kisvesi altında dünyayı değiştirebileceğinizi düşünmek en baş döndürücü duyguydu.

Emilia, Lord Chamberlain' pozisyonunun ve bir Revels Ustası atamasının gerçek sebebinin bu olduğunu fark etti. Oyunların radikal fikirleri benimsememesi için incelenmesi gerekiyordu.

Bu düşünceyle başını kaldırdı ve yanağında birinin bakışlarının sıcaklığını hissetti. Galerinin karşısında, Alphonso'yla oturdukları yerden bir kat yukarıda Hunsdon duruyordu.

Biraz daha zayıflamış görünüyordu ve saçları artık gümüş yerine beyazdı. Yanında inci kakmalı bir kadın vardı; belki de karısı? Bir elini kalbinin üzerine koydu ve ona küçük bir gülümseme verdi.

Ona gülümseyerek karşılık verdi. Ben iyiyim, diye ifade etmeye çalıştı. Seni özledim.

Aynı anda iki şey oldu: Hunsdon'un yanındaki kadın ona fısıldamak için yaklaştı ve Alphonso, Emilia'nın Lord Chamberlain'e baktığını fark etti.

Emilia kocasının bileğini öyle bir acımasızlıkla kavradığını hissetti ki çığlık attı. "Ona bakmayacaksın," diye tısladı Alphonso.

"Ben-"

"Karımın beni boynuzlamasına izin vermeyeceğim. Kıskançlık içinde bir hayat yaşayacağımı mı sanıyorsun?"

Sahnedeki sahne, Emilia ve Alphonso arasındaki tartışmayı gizlemeye yetecek kadar salondan kahkahalar yükselmesine neden oluyordu. Petruchio güneşi gösterip ona ay diyor, Katherine'i de kendisiyle aynı fikirde olmaya zorluyordu.

Alphonso Emilia'yı koltuğundan çekti. Diğer seyirciler rahatsızlığa bağırırken onu oturdukları sıradan sürükledi. Emilia ayaklarına ve eteklerine takılıp düştü ve kocası onu merdivenlerden aşağıya, çoğunlukla boş olan avluya çekerken özür diledi.

"Oyunun nasıl bittiğini görmek istemiyor musunuz, efendim?" Emilia mırıldandı.

Adam ona inanamayarak baktı. "Oyun," dedi, "bitti." Sonra kızın yüzüne öyle sert bir tokat attı ki kız kan tükürdü.

Alphonso karnına tekme atıp boğazını sıkarak kafasını yere vurunca çamura düştü. Yardım edin, diye seslendi Emilia ya da seslendiğini sandı. Yine de konuşabilseydi bile yardımına kim koşacaktı? Bir kocanın, işlediği suç ne olursa olsun karısını disipline etme hakkı vardı.

Alphonso pes edip onu Newington Butts tiyatro salonunun dışında bir su birikintisinin içinde bıraktığında, Emilia tam da istediği türden bir ești: sessiz ve hareketsiz.

-

BİLİNCİNİ YENİDEN KAZANDIĞINDA oyun bitmiş ve kalabalık dağılmaya başlamıştı. Emilia kendini avlunun kenarına sürükledi. Ağzı kanla kaplanmıştı ve bacağından aşağı yakıcı bir acı akıyordu. Yoldan geçen soylulardan vapur için para dilenmek zorunda kaldı, az önce izledikleri oyunu onun kaleme aldığını öğrendiklerinde nasıl bir tepki vereceklerini hayal ediyordu.

Nehrin uzak tarafında, bir sonraki adımını düşünmek için durakladı. Genç Henry'yi düşündü. Emilia kocasıyla birlikte eve dönmese bile, genç Henry'nin

Bess, Alphonso'nun yanına yaklaşmasına izin vermeden önce çocuk için hayatını feda ederdi. Kendi ihtiyaçlarını oğlununkilerin önüne koymak kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi ama Emilia bu haliyle Henry'ye hiçbir faydası olmayacağını biliyordu. Güce ve bir plana ihtiyacı vardı ve ikisini de tek başına bulamazdı.

Emilia Southampton House'a hiç gitmemişti. Somerset House'dan çok uzakta değildi, bahçelerin ve yeşilliklerin ha şeklinde dizildiğı bir meydanın kuzey tarafındaydı. Hizmetçilerin girişine doğru topallayarak ilerledi ve kapıyı çalarken gözlerini kaçırdı. Kapıyı Emilia'yı görünce küçümseyerek burnunu çeken fıçı gibi bir adam açtı. "Kırık etler bugünlük gitti," dedi.

"Lütfen," dedi Emilia usulca. "Efendini tanıyorum."

Teşrifatı alay etti. "Efendimi herkes tanır," dedi ve kapıyı kapattı.

Hizmetçilerin mahallesine bile girmesine izin verilmezse neler olabileceğini düşünmemişti - gururunu bastırmakla meşguldü. Sokağına doğru ilerledi, ancak bir araba tarafından neredeyse biiliyordu. Araba durduğunda Southampton dışarı fırladı. "Emilia?"

Adam ona ulaştığı anda, kadın adamın üzerine yığıldı. "Yüce Tanrım," diye fısıldadığını duydu onu kollarının arasına alırken. Onu arabaya çekti ve arabacısına bağırarak bir yön tarif etti. Emilia bilincini bir açıp bir kapattı, sonunda kaba yün battaniyeli dar bir yatakta uyandı. Şişmiş boğazına nazikçe dokundu. Ocakta bir ateş yanıyordu ve Southampton yatağın yanındaki bir sandalyede oturuyordu. Küçük bir masanın üzerinde, muhtemelen yaralarıyla ilgilendiğı için kanla pembeleşmiş bir tas su vardı. "Neredeyiz?" diye homurdandı.

"Av kulübem," diye cevap verdi elini tutarak. "Ne oldu?"

Ay çoktan yükselmeye başlamıştı. "Eve, Henry'ye gitmeliyim-"

"Gözaltına alınacağınıza dair haber gönderdim."

Adamın nasıl bir bahane uydurduğunu hayal bile etmek istemiyordu. "Eğer orada olmazsam, öfkesini çocuktan çıkaracak-"

Southampton'ın gözleri onunkileri yaktı. "Bu gerçekleşmeden önce onu ortadan kaldıracam."

"Kocamı öldüremezsın."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Bu, bir akranın ilimikten kaçtığı ilk sefer olmayacak."

"Eğer cinayet işleyebilecek biri olsaydın," dedi Emilia sessizce, "sevdiğim adam olmazdın."

"Gazabına neyin sebep olduğunu sormak isterdim ama bunun haklı bir sebebi olduğuna inanmıyorum."

Emilia bir omzunu kaldırdı. "Hunsdon ile yollarımız kesişti. Kıskançlık, beslendiği etle alay eden yeşil gözlü bir canavardır."

Southampton inanamayarak, "Çocukken sana söz verilmişti," diye cevap verdi. "Elinde olmayan bir anlaşma yüzünden seni suçlayamaz herhalde."

"Kendim için yaptığım tek seçim," dedi Emilia, "sendin."

Dudaklarını nazikçe onunkilere değdirdi ve kız irkilince geri çekildi. "Affet beni," dedi Southampton. "Seni incitmek istememiştim."

Onu daha yakına çekti. "Beni iyileştiren tek şey sensin."

ERTESİ SABAH EMILIA eve dönmekte ısrar etti, çünkü küçük Henry'yi korumak için Bess'i orada tek başına bırakarak onu tehlikeye atamazdı. Southampton, ancak onu arabasıyla geri getirebilir ve o hafta içinde tekrar görebilirse gitmesine izin vereceğini söyleyerek uzlaştı. Gray's Inn'e gidecek ve oradaki hukukçulara gizlice, evlilik sözleşmesinin sınırları içinde onu korumanın bir yolunu soracaktı.

Ayrıca bir gece önce uyurken, arabacısına Oxford Kontuna iletmesi için bir not kaleme aldığını ve kızı Elizabeth'le evlenmeyeceğini açıkça belirttiğini söyledi - ne iki yıl önce, bu eşleşme ilk kez önerildiğinde, ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

"Seni istiyorum," dedi basitçe. "Ve eğer sana sahip olamazsam, bu bana sırtını döndüğün için olacak... tersi değil."

Umut etmek çok acı veriyordu, bu yüzden Emilia karşılık olarak hiçbir şey söylemedi.

Sessiz, sakın bir eve döndü. Henry ocağın üzerinde nehir taşlarıyla oynuyor, düşene kadar onları üst üste diziyordu. Bess içeri girdiğinde onu alkışladı, kollarına koştı ve boynunun neden mor olduğunu sordu. Bess sormadı; sormasına gerek yoktu. Emilia hizmetçisine döndü. "Nerede o?"

"Dün gece eve hiç gelmedi, iyi ki de gelmedi diyorum." Bess tükürdü.

Belki de onu çamurda bıraktıktan sonra içmeye ya da zar oynamaya gitmişti. Belki de hile yaparken yakalanmış ve rakibi tarafından bıçaklanmış ya da Thames nehrine atılmıştı. Şanslıydı ki dul kalmıştı ve bunu henüz bilmiyordu.

Bir gün sonra Alma, Alphonso'nun Jeronimo'yu kızdırıp beklenmedik bir şekilde saray kâtipliğini bıraktığını ve şövalye ilan edilebilmek için bir savaşçı olarak isim yapmaya karar verdiğini söylediğinde, boğazı hâlâ böğürtlen parmak izi morluklarıyla doluydu. Kraliçe'nin emriyle, İspanyollara karşı savaşında Fransa Kralı 4. Henry'ye yardım etmek üzere bir taburla Brest'e doğru yola çıkıyordu. Alma, gözlerinin Emilia'nın yaraları üzerinde gezinmesine izin vererek, "Aylarca orada olmayabilir," dedi. "Yiyeceğe, yardıma ihtiyacınız olursa, yardım için bana başvurmalısınız."

Emilia'nın içini bir rahatlama kapladı. Para ve yiyecek bulmak daha önce çözdüğü bir sorundu. O ve Henry fiziksel olarak güvende olacaklardı.

Ve çalışabilirdi.

Ne de olsa William Shakespeare artık Lord Chamberlain's Men'in hissedarlarından biri olduğuna göre, içerik için daha da aç olacaktır.

-

1594 YAZININ SONLARI hayatının en mutlu dönemlerinden biri olacaktı. Emilia kendi evinin hanımıydı. Serseri kocası (umduğuna göre) Bretanya'daki bir limanda İspanyol kılıcıyla delik deşik ediliyordu. Haftada bir ya da iki kez Southampton'la buluşuyor, yıldız paletin altında sevişiyor, çoğu zaman şafak söküp oğlu uyanmadan eve dönene kadar kendini onun kollarına bırakıyordu. Bess'le birlikte küçük Henry'yi Paris Bahçesi'ne götürdüler; hizmetçi, Emilia hararetle yazarken Henry'nin dizginleriyle oynamasına izin verdi.

Oyun kafasında bir fırtınaydı, tıpkı yıllar önce gemiyle Avrupa'ya geçerken yaşadığı gibi.

Danimarka. Düşünceleri ve sözcükleri topluyor ve Emilia gerçek dünyadan çok zihninde yaşıyormuş gibi görünene kadar güçleniyordu. Kuzeni onu Lord Hunsdon'a bir oldubitti olarak sunduğunda kim olduğunu düşündü. Southampton'ı ve sanki bu onu beslemeye yetecekmiş gibi onun yudumlarıyla nasıl yaşadığını düşündü.

Bir aşk romanı yazacaktı. En büyük, en korkunç, en lanetli romantizmi. Hikaye başladığında Emilia gibi kadın kahraman da on üç yaşında olacaktı.

Romanın kahramanı Juliet'in ailesi onun evlenmek için çok genç olduğunu biliyordu. Talibi Paris, "Ondan daha genç olanlar mutlu annelerdir" dediğinde, babası, "Ve çok erken evlenenler çok erken evlenirler" diye karşı çıkmıştı. Juliet'in annesi Paris'in teklifini düşünüp düşünmeyeceğini sorduğunda, Juliet itiraz etti: Hoşlanmaya bakacağım, eğer hoşlanma hareket ederse, ama senin rızan onu uçurmaya güç verdiğinden daha fazla gözümü derine sokmayacağım.

Ancak Juliet, kendi rızası olmadan evlendirileceğini anladığında, en radikal şeyi yaptı.

Asla birlikte olamayacağı tek kişiye aşık oldu.

Emilia sınıfsal bir uçurum yerine, bir aile kavgası yazdı. Southampton'la olan aşk ilişkisinden anılar ödünç aldı. Romeo'yu onun suretinde çizdi ve Juliet'in bağlılığının kendi kalbinden sayfaya dökülmesine izin verdi. Southampton'la geçireceği beş dakika için hayatının geri kalanından vazgeçebileceği; onu kadın yapanın seks değil aşk olduğu; dünyanın birlikte olmalarına asla izin vermeyeceği gibi asla söyleyemeyeceği tüm özel gerçekler bu oyunda yazılıydı.

Emilia oyunun bittiği gün Bess'ten Henry ile birlikte eve dönmesini istedi, böylece bir işi halledebilecekti. Isabella'nın yıllar önce onu getirdiği eczacı dükkânına doğru ilerlerken sokaklar sıcak ve kokuşmuştu.

Dükkânın arka tarafından çıkan kadın eski eczacıya benziyordu ama daha gençti - belki de kızıydı? "Hanımefendi," dedi kadın ellerini önlüğüne silerek. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Emilia tavan kirişlerinden sallanan kuru otların altından kendine yol açtı. Sıra dışı bir şey bulmak için etrafına bakındı. "Lavanta var mı?"

"Evet," dedi kadın ve onu soluk mor saplara doğru götürdü.

Emilia ellerinin titrememesi için dua ederek bir avuç dolusu topladı.

"İhtiyacın olan tek şey bu mu?"

Genç kadının gözleriyle karşılaştı. "Şartları zorlayacak bir şeyiniz var mı?" Bu son cümleyi fısıldadı. Ne de olsa bu bir günahtı.

Emilia bunu bir süredir biliyordu. Göğüsleri yumuşamış, karnı genişlemişti. Pişmekte olan etin kokusuna tahammül edemiyordu.

Bu bebeğin babası Southampton'dan başkası olamazdı, çünkü Alphonso aylardır savaştaydı ve ortalıkta yoktu. Bu da kocasını bu çocuğu kendisinin doğurduğuna inandırmanın hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyordu.

Eczacı Emilia'ya yargılamadan baktı. Raftan küçük bir tahta kutu çıkardı. "Önce bu kokuşmuş gladdondan bir peser yap," dedi bir süsenin yapraklarını tutarak. "Sonra bu ardıç ağacını şarapla kaynat ve iç."

Emilia alışma masasının üzerine birkaç bozuk para bıraktı ve otları eteğinin cebine .

"Hanımefendi," dedi kadın arkasını dönerken, "Tanrı sizinle olsun."

-

İKİ GÜN boyunca kanadı, kasıldı ve terledi. Ayağı kalkabildiğinde çarşaflarını topladı ve Bess'in onları yıkamasına yardım etti. Kalkamadığı zamanlarda Henry'yi kucağında salladı, ilek bukleleri ve gümüş gözleriyle küçük kız kardeşinin nasıl görünmüş olabileceğini hayal etti.

Southampton, esrarengiz bir şekilde, bebeğini düşürdüğü gece onunla buluşmak istemiş. Rahatsız olduğunu bildirmiş. Ona nedenini söylemedi ve söylemeye de hiç niyeti yoktu.

Üçüncü gece rüyasında asla sahip olamayacağı kızını gördü. Çocuğun kendi alnını öpeceğini ya da Emilia'nın onunkini öpmesine izin vereceğini düşünerek gülümsedi. Bunun yerine, kız sıkı küçük yumruğunu açarak bir ardıc dalını ortaya çıkardı ve bunu Emilia'nın boğazından aşağı itti, ta ki o bütün bir ormanı ıglık atana kadar.

Dördüncü gün, William Shakespeare ile Falcon Inn'de Romeo ve Juliet'in tamamlanmış taslağıyla buluşacak kadar iyi hissediyordu. Dalgın bir şekilde, onun daha önce olduğundan daha iyi giyindiğini fark etti İyi. Demek bu anlaşma onun işine yarıyordu.

"Kendinde değilsin," dedi.

Emilia elindeki bira bardağının üzerinden ona hüznle baktı. "Sıcak yüzünden," dedi.

"Ah." Oyunu karıştırdı. "Bu ne hakkında?"

"Bu bir aşk hikâyesi," dedi Emilia ona.

Başlık sayfasına kaşlarını çattı. "Ama alt başlığı Bir Trajedi."

Oyununun sahnelenişini bizzat görmeyi düşündü. Alphonso'nun parmaklarının boğazındaki nefesi nasıl sıkıldığını hatırladı. Juliet için, Romeo için, Southampton için, kendisi için yas tuttu.

"Evet," dedi Emilia. "Kesinlikle."

MELINA

Eylül 2024

A SONRA akşam yemeği ile Jasper, Melina geri döndü için Andre'yle tartışmasını bitirmek için gece yarısı dairesine gitti ama Andre hâlâ ortalıkta yoktu. Ertesi sabah Andre'nin yatak odasının kapısına gittiğinde, orada bıraktığı post-it'i hiç bozulmamış halde buldu. Bu düşündüm . sahip olmak için mend tiyatrodaki arkadaşlıkları, başkalarının önünde, onu

Mide bulandırıcı.

Andre ve Melina'nın provaya birlikte gelmedikleri ilk gündü. Onun yerine Melina kendini dengesiz hissederek tek başına gelmişti. Ses tasarımcısı da Raffe'nin asistanı gibi tiyatroydaydı. Sahne amiri yardımcısı on beş dakikalık çağrıyı yaptı ve oyuncular yeşil salondan ya da işe gidip geldikleri yollardan aşağıya süzölmeye başladılar. Raffe geldi. Andre'den hâlâ bir iz yoktu.

Jasper tiyatroya girdiğinde Melina'nın oturduğu sıraya doğru ilerledi. "Salve Deus Rex Judaeorum," anons ederek Melina'nın yanındaki koltuğa kayd. "Bana bu kitabı yazan kişinin aynı zamanda İngiliz dilindeki en güzel monologlardan bazılarını nasıl yazdığını açıkla."

"Sana da günaydın," dedi Melina ama sanki adam gülümsemesini ondan çekip alıyormuş gibi dudaklarının seğirdiğini hissedebiliyordu. "Emilia'nın şiirlerini okuduğuna göre dün gece uyuyamadın sanırım?"

"Yarısını okumadan , değil mi?" Jasper alay etti. "Eğer kitabı ben inceliyor olsaydım, üslup açısından düz olduğunu söylerdim. Shakespeare oyunlarında kullanılan dilden o kadar farklı ki, neredeyse Mel'in oyundaki tüm hipotezini yerle bir ediyor."

Melina dizüstü bilgisayarını kapattı. "Salve Deus ve Shakespeare oyunlarını, herhangi bir paralellik olup olmadığını görmek için bilgisayarda çalıştıran akademisyenler var," dedi. "Şiir kitabında, oyunlar dışında başka hiçbir yerde bulunmayan ifadeler var. Örneğin hoary frost kelimeleri - Emilia'nın Cooke-ham şiirinde ve aynı zamanda A Midsummer Night's Dream'de de var. Ya da Salve Deus'un önündeki himaye mektubunda Ay Tanrıçası Dictima'dan bahsedilmesi - İngiliz edebiyatında ondan başka sadece Love's Labour's Lost'ta bahsediliyor."

Jasper, "Yazarlık çalışmaları herkesin bildiği gibi şüphelidir," dedi.

"Evet," diye kabul etti Melina. "Özellikle de veri tabanlarında kadınların yazılarına hiç yer vermedikleri için, değil mi?"

"Bakın, Emilia'nın şiirinin en iyi ihtimalle sıradan olduğu gerçeğinden kaçış yok. En kötü Shakespeare oyunu kadar bile zarif değil." Jasper omuz silkti. "Eğer Emilia gerçekten oyunların yazarıysa, neden yazıları kötüleşsin ki? Neden sıradan bir koleksiyona onun adını yazdırsın?"

Melina koltuğunda döndü. "İlk olarak, sıradanlığa bir iğne koyalım. Emilia Elizabeth dönemi İngiltere'sinde bir kadındı, bu yüzden herhangi bir şeyin üzerine adını yazdırdığı için büyük bir puan kazandı. Ve belki de yazı stili eğitimsiz değildi... ama tamamen kasıtlıydı."

"Kendi şiirini aptallaştırdığını mı söylüyorsunuz?"

"Beni dinleyin," dedi Melina. "Diyelim ki aniden bir gizem romanı yazmaya karar verdiniz, ama kimsenin sizin New York Times için sert eleştiriler yazan bir eleştirmen olduğunuzu bilmesini istemediniz - bir diziyi eleştirirken kullandığınız sesi kullanır mıydınız?"

"Kulağa aynı gelmediğinden emin olurdum."

"Kesinlikle," dedi Melina. "Şiirlerin sıradan olduğunu söylemeden önce, Emilia'nın gizli bir Yahudi olduğu için İsa'nın çarmıha gerilmesi hakkında yazarken aldığı riski hatırlayın. Eğer bu yeterince tehlikeli değilse, İsa'nın kardeşlerinin onu yüzüstü bıraktığını ve hayatındaki kadınların onun arkasını kolladığını söylüyor. Bu sadece skandal değil... sapkınlık. Cennetten Düşüş'ü de Havva'nın suçu olmadığı şeklinde yorumluyor."

Göz ucuyla Andre'nin tiyatroya girdiğini ve mümkün olduğunca uzaktaki bir koltuğa oturduğunu gördü. Onun dikkatini çekmeye çalışarak el salladı. Andre onu görmemiş gibi arkasını döndü.

Jasper elbette her şeyi gördü. "Uh-oh. Mel'in kahve siparişini yanlış mı aldın?"

"Hayır," dedi Melina. "Önemli bir şey değil." Her şeydi.

"Yazarlar," dedi Jasper, kelimeyi bir küfür gibi söyleyerek. "Ne diyordun?"

Dikkatini tekrar Jasper'a yöneltti. "Salve Deus'ta Emilia, erkeklerin kadınlardan beklentilerinin ne kadar saçma olduğunun altını çizmek için kelimenin tam anlamıyla ataerkinin kendi saçmalıklarını kullanıyor. Bunu daha önce de bir oyunda yapmıştı..."

"Shrew!" Jasper tahmin etti.

Başını salladı. "Hırçın. Petruchio, Katherine'i evcilleştirirken şiddet kullanmaz, ancak kullanabilirdi de. Erkeklerin yasal olarak karılarını dövmelerine izin veriliyordu.

Kullandıkları sopa başparmaklarından daha geniş değildi. Onu aç bırakıyor, onu aşağılıyor."

Melina'nın telefonu bir aramayla çalmaya başladı ama susturdu.

"Yine," diyor, "Salve Deus'taki dil daha az ilham verici olabilir, ancak içerik seçimi hala radikal - bir Yahudi için merhamet bulmak ya da bir kadın avukatın günü kurtarmasına izin vermek ya da ataerkilliği yıkmak olsun."

Gözleri salonun arka tarafına, Raffe ve Andre'nin sohbet ettiği yere kaydı. Sonra Raffe koridorda koşarak ilerledi ve oyuncuları bazı notlar vermeleri için bir araya çağırdı. Andre de onu takip etti ve Jasper ile Melina'nın yanından geçerlerken Melina uzanıp Raffe'nin kolunu çekti. "Bir dakikan var mı Mel?" diye sordu.

Andre donuk bir ifadeyle ona baktı. "."

Melina'nın telefonu tekrar çalmaya başladı. Aşağı baktı ve ekranda BABA'nın yanıp söndüğünü gördü.

"Affedersiniz," diye mırıldanarak açtı. "Melina ile mi görüşüyorum?" dedi bir kadın.

Jasper ve Andre'den uzaklaşarak bir mahremiyet kozası oluşturmaya çalıştı. "Evet...?"

"Ben Beth. Babanın arkadaşayım. Kalp krizi geçirdi."

Melina'nın parmakları telefonda dondu kaldı. Kadının ona hastane adresini mesajla göndermekle ilgili bir şeyler söylediğini duydu. Melina babasıyla yaptığı son konuşmayı zihninden geçirdi: Bir işlem için hastaneye gitmişti. Önemli bir şey olmadığını söylemişti.

"Andrea? İyi misin?" Jasper bir elini onun omzuna koydu.

Melina, "Babam... hastanede," demeyi başardı.

"Gitmelisin."

Yutkundu. "Mel... beni bağışlayabilir misin?"

Andre onun bakışlarıyla karşılaştı. Söyle, diye sessizce telgraf çekti. Gerçeği söyle.

Ama şimdi zamanı değildi.

Yüzü okunamaz haldeydi. "Oyun yazarı sen değilsin ki," dedi, hakaret kılığına bürünmüş bir izinle ve sonra arkasını döndü.

Jasper patronunun bir pislik gibi davranmasına şaşırdıysa da fikrini kendine sakladı. "Hangi hastane?" diye sordu Melina'ya.

Telefonundaki mesaja baktı. "St. Mary's. Litchfield, Connecticut'ta."

Jasper ayağa kalktı. "Seni ben götüreceğim," dedi.

-

ÇOCUKLUĞUNU DÜŞÜNDÜĞÜNDE, Melina annesinin ölmediği bir zamanı hatırlamıyordu. İlk anılarında annesi kemoterapi yüzünden zayıf düşmüştü ve kel başının etrafına parlak bir eşarp sarmıştı. Babasının dayanışma için kafasını kazıttığı ve annesinin kafatasının şekilsiz patatesine gülmesine neden olduğu günü hatırlıyordu. Babası, "Hepimiz senin güzel olamayız," demişti. Onu öpmek için aşağı çekmişti ve küçük kızlarının da odada olduğunu tamamen unutmuşlardı.

Annesi öldükten sonra, babasıyla birlikte iki kişilik bir aile olmaya alışmaya çalıştıkları garip bir lise yılı geçirmişlerdi. İlişkilerini kurmak zorunda kalmışlar, bir savaştan birlikte çıkmış askerlerden çok, birbirlerinin yanında yabancı gibi hissetmişlerdi.

Annesinin geçmişini bildiğinden emin olurken onun için boşlukları doldurmaya çalışmıştı.

Üniversiteden sonra, onunla tanışmadan önce bir yıl Alaska'da yaşadığını öğrendi.

Annesi onun oda arkadaşıyla çıkarken tanıştıklarını öğrendi.

Annesine meme kanseri teşhisinin, ikinci çocuğuna hamile olduğunu öğrendiğ için doğum uzmanına gittiğ i sırada konulduğunu öğrendi. Ancak hem kemoterapi alıp hem de bebeğ i doğuramayacağı için hamileliğini sonlandırmış ve iyileştikten sonra bir ocuk daha yapmak için zamanları olacağını söylemişlerdi.

Ama hiç zamanımız olmamıştı.

Melina bir kardeşle hayatın ne kadar farklı olacağını merak etmişti, eğer arkadaşlık için ie değ il de dışa dönseydi. Annesi ve babası kendilerini ona kapattıklarında, onun da bir kardeşi olsaydı.

Melina, babasının bir göz doktoru olmasının uygun olduğunu düşündü, çünkü onun hakkında bildikleri yirmi yıl öncesine dayanıyordu.

Aralarında hâlâ bir mesafe vardı. Babası bu mesafeyi aptalca yazılarla, tarihten ve soyağacından eğlenceli bilgilerle kapatmış, Melina da ona Manhattan'da yaşamakla ilgili hikayeler anlatmıştı. Ama Melina'nın babasına anlatmadığ i çok şey vardı - en çok da kariyeri ya da kariyersizliğ i hakkında. Onun başarısız olduğunu düşünmesini istemiyordu. Babasının ilgilenmesi gereken bir kişi daha olmak istemiyordu.

şimdi, babasının da ona söylemediğ i pek çok şey olduğunu fark etti.

"Sen ve baban yakın mısınız?" Jasper sürücü koltuğundan sordu.

Melina sıçradı. Bir saattir sessizlik içinde yolculuk ediyorlardı ve adamın bu sessizliği çene çalarak doldurmasına gerek kalmadığı için rahatlamıştı.

"Bu," diye iç geçirdi, "karmaşık bir soru. Ben çocukken annem gerçekten hastaydı." Melina pencereden dışarı, hızla geçen trafiğe baktı. "Babamı seviyorum. Annem kendi hayatını kaybederken o kendi hayatını ortaya koydu. Ama sanırım ebeveynlerin duyguları için bir rafları var ve oraya ancak bu kadar sığıyor. Babamın bana ayıracak yeri olmadığı zamanlar oldu."

Jasper önce ona, sonra tekrar yola baktı. "Onun için bahaneler uydurmak zorunda değilsin."

"Değilim," dedi Melina. "Sadece böyle oldu."

Bir süre sessiz kaldı ve sonra şöyle dedi: "Babam kendisiyle balığa çıkacak ve elleri bir solucana dokunduğunda ya da spor ayakkabılarına balık bağırsağı bulaştığında korkmayacak bir oğul istiyordu. Ayrıca her konuda uzman olmayı da severdi. Hokey, araba kullanmak ya da et ızgara yapmak gibi erkeklere özgü konularda ders verdiğinde, ben gidip araştırır ve daha fazla bilgiyle geri dönerdim, bu da onu kızdırdı. Eskiden sorunun ben olduğumu düşünürdüm."

"Peki ya annen?"

Jasper omuz silkerek, "Bir kızı olsun istiyordu," diye cevap verdi.

Melina, Jasper Tolle hakkında bunları bilmekten hoşlanmıyordu. Bu onu çok... insan yapıyordu. "Şu anda sadece babamla daha fazla zaman geçirmem gerektiği konusunda endişeliyim."

Ona gelecekte babasıyla daha pek çok an yaşayacağını söylememişti. Jasper en başından beri yalan söylemeyi sevmediğini söylemişti.

Jasper, "Eminim o da seninle daha fazla vakit geçiremediği için üzgündür," diye teklif etti ve konsolun diğer tarafına uzanarak onun elini sıktı.

Melina avuçlarının birleştiği noktaya baktı. Sanki aralarında küçük bir güneş tutuyorlarmış gibi hissetti.

Sonra elini çekti ve direksiyonun üzerine koydu, sanki o da bunun edep sınırlarını aşmak olduğunu ya da onu fiziksel rahatlık sunacak kadar iyi tanımadığını fark etmiş gibiydi,

Ancak Melina uzun bir süre boyunca onun teninin sıcaklığını hissetmeye devam etti.

-

HASTANEYE Melina bir suçluluk kasırgası içinde lobiye dalmıştı. Danışma masası onu üçüncü kattaki cerrahi bekleme odasına yönlendirdi. O resepsiyon görevlisine yaklaşıırken, Jasper geride durarak ona mahremiyet sağladı. Ona babasının iki saattir açık kalp ameliyatında olduğu ve birkaç saat daha orada kalmasının beklendiği söylendi.

Bunun üzerine Melina sustu. Kalp çok küçük bir organdı; bu kadar uzun bir prosedürü gerektirecek ne kadar yanlış olabilirdi ki?

Döndüğünde saçları ağarmış, elleri gergin bir sinek kuşu kadınla karşılaştı. "Matty'yi sorduğunuzu duydum."

Matty mi? Melina gözlerini kırptırdı. Annesi ona sadece Matthew derdi.

"Ben Beth," diye devam etti kadın. "Babanı buraya ben getirdim."

Melina sarsak bir şekilde başını salladı. Ayrıntıları öğrenmek istiyordu ama bu yabancı'nın babasının durumu hakkında kendisinden daha fazla şey biliyor olabileceğini kabul etmek istemiyordu, bu yüzden dudaklarını sıkı sıkıya bastırdı.

Birdenbire Jasper tekrar onun yanında belirdi. "Ben Jasper," dedi elini uzatarak.

Melina döndü. Onun orada olduğunu unutmuştu. "Gitmelisin," dedi. "Onları duydun, biraz zaman alacak."

"Bilgisayarım var. Her yerde köşe yazısı yazabilirim." Sanki Melina'nın boş alana ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi odanın arka tarafındaki boş sandalyelere doğru ilerledi.

Beth tıkanıklıklar ve stentler hakkında bir şeyler söylüyordu. "Onunla birlikte miydin?" Melina yutkunarak sordu. "Olay olduğunda mı?"

Beth başını salladı. "Bu... bu şekilde tanışacağımızı düşünmemiştim."

Babasının da sır sakladığının doğrulanması içini yakmıştı. Melina, Beth ve babasının nerede tanıştıklarını merak ediyordu. Beth'in çocukları, eski sevgilisi ya da bir hikâyesi var mıydı? "Ben buradayım," dedi Melina. "Artık eve gidebilirsin."

Beth uzun bir ona baktı. "Eğer senin için etmeyecekse," dedi, "kalacağım."

-

BİR SAAT SONRA, MELINA bekleme odasındaki bütün eski dergileri okumuştu ve Jasper daktilo yazarken yanında dizini zıplatıyordu. "Canımı sıkıyorsun," dedi başını kaldırmadan.

"O zaman dağıt. Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Bir inceleme."

"Neyin?" Melina sordu.

"Sana söyleyebilirdim," dedi Jasper, "ama seni öldürmem gerekirdi." Omuzlarını yuvarladı ve boynunu kırdı. "Şaka yapıyorum. Parktaki yeni Shakespeare."

Melina kaşlarını çattı. "Hamlet mi?"

"Evet." Dizüstü bilgisayarını kapattı ve burnunun kenarını sıktı. "Kanatlanıyorum."

"Neden? Gitmedin mi?"

Jasper başını salladı. "Gittim. Ancak performansa dikkat etmek yerine, kendimi ilk kez Hamlet'in Bassano'ların yaptığı gibi kayıt cihazının nasıl çalınacağını açıklamak için nasıl çok fazla edebi harcadığını fark ederken buldum. Ve Hamlet'in Baptista adında biri hakkında olduğunu söyleyerek oyun içinde oyunun konusu hakkında nasıl yalan söylediğini..."

"...Emilia'nın babasının adıydı," diye bitirdi Melina.

"Eskiden Shakespeare'i severdim, biliyor musun?" Jasper düşündü. "Şimdi her şeyi ikinci kez sorguluyorum. Yazarlık sorununun yüzyıllardır var olduğunu biliyorum ama By Any Other Name, Shakespeare'in övgüleri hak edip etmediğini değil, Emilia gibi birinin bu övgülerden mahrum kalmayı hak edip etmediğini ortaya koyana kadar bunun bir önemi yoktu. Mel Green bir büyücü."

"Evet," dedi Melina, sesi titreyerek. "Öyle."

Jasper sanki neden orada olduklarını hatırlamış gibi aniden ayıldı. "Özür dilerim. Kendim hakkında konuşmamalıydım. Sen nasılsın?"

Melina kucağındaki ellerine baktı. Aynı anda hem gergin hem de kurşun gibiydi ve Beth'i hâlâ hissedebiliyordu.

Odanın diğer ucundan ona sinsi bakışlar atıyordu. "Benimle yürür müsün?" diye sordu.

Jasper ayağa kalktı ve dizüstü bilgisayarını postacı çantasına yerleştirdi. "Kahve," diye telaffuz etti. "Kahve her şeyi daha iyi yapar." Koridorlarda dolaşarak yaşam evrelerini geçtiler:

kadınlar olmak tekerlekli dışarı beşik onların Yeni
doğanlar, a
Koltuk değnekli gençler, üroloji kliniğine koşturan yaşlı
adamlar. Kafeteryada Jasper ikisine de kahve ve puding
ısmarladı çünkü kahve onun ruh halini iyileştirmezse
pudingin kesinlikle iyileştireceği konusunda ısrar ediyordu.

Aç olmadığı konusunda ısrar eden Melina bir fincan pudingin tamamını yedi. Jasper, "Öleceğinden mi endişeleniyorsun?" diye sordu.

Jasper'ın açık sözlülüğü -aslında kabalığı- karşısında gözlerini kırptırdı ve sadece bilmek istediğini fark etti. O da başıyla onayladı. "Bunu düşünüp duruyorum. Bir tabut seçmem gerekip gerekmeyeceğini. Neden ona önemli evraklarını ya da şifrelerini nerede sakladığını hiç sormadığımı. Anma konuşmasında ne söyleyeceğimi."

"Pekala," dedi Jasper pratik bir şekilde. "Bunu düşündün. Şimdi onu kışın bir kutu tişört gibi bir kenara koy ve ihtiyacın olduğunu anlayana kadar da bir daha çıkarma."

Melina birden annesinin sahilde bir gün geçirecek kadar iyi hissettiği bir zamanı düşündü. Her yerde gelgit havuzları vardı ve annesi çıplak başına doladığı eşarbiyle oturuyordu. Melina onun ayaklarının dibinde oynamış, evlerini aşan yengeçlerin bir sonraki en iyi şeye doğru minik uzaylılar gibi koşuşturmalarını izlemişti.

O kabuklar olmadan kendilerini çıplak hissedip hissetmediklerini merak etmişti. Yengeçler kabuklarını kaybetmeden önce,
kabuk giydiklerini bile fark etmemişlerdi.

"Melina, "Sizce biriyle vedalaşmak için onlarca yıla sahip olmak mı daha kötüdür, yoksa vedalaşma şansına sahip olamamak mı?" diye sordu.

Jasper cevap vermek için ağzını açtı ama telefonu masanın üzerinde, aralarında çaldı. Mesaja baktı. "Ameliyattan ıktı," dedi.

-

DOKTOR DIşARI çIKTIğINDA, hem Melina hem de Beth ayağa kalktı. Melina kendini anahtar kelimeleri dinlerken buldu: tıkanıklık, iki arter, tam iyileşme. Doktor sözünü bitirene kadar Jasper'ın arkasında durduğunu fark etmedi. Tüm adrenalini boşaldı ve tökezledi, ancak Jasper'ın elini dirseğinde buldu.

Bir hemşire onu babasını görmesi için yoğun bakım ünitesine götürdü. Bilincinin kapalı olacağı, boğazında hl bir solunum tüpü olduğu ve kablolarla çeşitli makinelere bağlı olduğu konusunda uyarılmıştı; ama bu uyarı onu hiçbir şekilde babasını bu kadar hareketsiz ve solgun bulmaya hazırlamamıştı. Melina içeri girip bir sandalyeyi yatağa yaklaştırmadan önce kapının eşiğinde duraksadı.

Hastaneye geldiğinden beri, annesinin Melina'nın hatıralarında her zaman nasıl ön planda olduğunu düşünüyordu - muhtemelen ona dair hatırladığı tek şey olduğu için. Ancak şimdi Melina aynı anları başka bir kamera açısından hayal ediyordu. Bu anıların çoğunda babası da vardı.

On yaşına baştığı kış, Connecticut'ta bir kayak tepesi olan Mohawk Dağı'na gitmişlerdi. Melina, güneşin karların üzerinde bir elmas püskürmesi gibi nasıl parladığını ve annesinin pansiyonun penceresinin önünde nasıl oturduğunu hatırlıyordu

Melina'nın tavşan pistinden ona el sallayabileceği bir yer. Melina'nın, babasının hastanedeki yatağının başucunda oturana kadar hatırlamadığı şey, babasının ona kayak yapmayı nasıl öğrettiği idi. Onu küçük yamaçtan aşağı inmeye ikna eden kişi babasıydı. "Tek kural," demişti defalarca, "canının yanmasına izin vermemen."

Dizlerinin bağı çözülmüştü, titriyordu ve düşmekten korkuyordu. Tek kural! Sanki güvenlik onun kontrol edebileceği bir şeymiş gibi.

Başucunda oturan Melina babasının elini kendi elinin içine aldı. "Tek kural," dedi yüksek sesle, "incinmene izin verilmemesi."

-

BİR NOKTADA BETH, Matty ile biraz görüşüp görüşemeyeceğini sordu ve Melina odadan çıkıp Jasper'ı aramaya başladı. Jasper yine bilgisayarına gömülmüştü ve Melina bir an onun başında durup uzun parmaklarının klavye üzerinde dans edişini izledi.

Başını kaldırıp ona baktığında, "Ah, sensin," dedi. Gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti. "O nasıl?"

"Hâlâ uyuyor," dedi Melina. "Jasper, gerçekten şehre geri dönmelisin. Bu gece babamın evinde kalacağım ve yarın Uber'le hastaneye gideceğim. Taburcu olduktan sonra trenle geri dönerim."

"Mel'e söyledin mi?"

"Ben, um, yapacağım," diye yanıtladı Melina. "Daha sonra."

Jasper dizüstü bilgisayarını kapattı. "Doğru. Belli ki önceliğimiz değil." Bakışları onunkilerden uzaklaştı. "İyi bir mazeretin olduğunu biliyorum ama umarım daha önce dönebilirsin."

Seyircili ilk ön gösterim. İçinde sizden çok şey var."

Onun yaptığına inandığı araştırmadan ve Emilia'nın atalarından biri olduğu gerçeğinden bahsettiğini biliyordu. Çok az şey biliyordu.

Melina Jasper'a karşı dürüst olmak istediğini fark etti. Yalnızca son on iki saatteki davranışı, üniversitedeyken onu diri diri derisini yüzen eleştirmenden çok farklıydı. O zamanlar Jasper'ın kendisini tamamen yanlış değerlendirmesine kızmıştı; şimdi ise aynı şeyi kendisinin de Jasper'a yaptığını kabul edecek kadar tarafsızdı. Bu komik bir hikâye, diye söze başlayacaktı ama komik olmayacaktı ve şu anda bu konuşmayı yapacak duygusal genişliğe sahip değildi.

Geri döndüğümde, Melina kendi kendine söz verdi. Ona gerçeği söyleyeceğim. "Beni buraya getirmen gerçekten çok nazik bir davranıştı."

Yüzü kızardı ve kucağına bakarak başını salladı. "Tamam," dedi ve eşyalarını toplayıp ayağa kalktı.

"Dikkatli sürün."

Jasper alay etti. "Alternatifi ne?" dedi ve dönüp ameliyat bekleme odasından çıktı.

Melina usulca güldü. Bir yabancıya göre bu konuşma Jasper'ı bir pislik gibi gösteriyordu.

Ama o artık bir yabancı değildi.

-

BİRKAÇ SAAT SONRA, MELINA'NIN BABASI uyanıktı. Solunum ekibi onu ekstübe ettikten sonra sesi hâlâ cızırtılı ve zayıftı. Yatağının kenarına oturdu ve "Ne düşündüğünü biliyorum" dedi.

"Az önce neredeyse ölmemiş olsaydın, bunu benden sakladığın için seni öldürmek isteyeceğimi mi?"

"Hayır," diye iç geçirdi babası. "Seni ziyarete getirmenin daha kolay yolları olduğunu."

Onun eline uzandı. "Ben de seni kaybedeceğimi sanmıştım."

"Cesetlerle ilgili sorunu biliyorsunuz," dedi. "Onlar sürekli bir ihanettir."

Melina onun annesini düşündüğünü biliyordu. Yutkundu. "Baba, burada olmalıydım."

"Kesinlikle burada olmamalıydın. Eğer burada olsaydın, bir ebeveyn olarak başarısız olurdum. Artık bir hayatın var ve onu yaşıyor olman gerekiyor."

"O zaman en azından-"

"Yaptığın ya da yapmadığın hiçbir şey bir fark yaratmaz, Melina. İnan bana. Ben de o yollardan geçtim. Keşke evdeki radon testini daha önce yaptırsaydım, keşke ikinci kez kemoterapi almak istemediğini söylediğinde onunla savaşıyordum... bu sonucu değiştirir miydi? Hâlâ evde yaşıyor olsaydınız bile göğsümde saatli bir bomba olduğunu bilemezsiniz. Ben de bilmiyordum." Yastıklarının üzerinde kendini yukarı itmeye çalıştı. "Bildiğim tek şey, ağzımın içinde bir şey ölmüş gibi hissettiğim."

Melina plastik bir sürahidenden pipetli bir bardağa biraz su doldurdu ve babasının içişini izledi. Şu anda olanları ihmal edecek kadar bir sonraki adıma odaklanmayacağına yemin etti. Bu, hırsın tali hasarıydı ama şu andan itibaren kronometreyi sıfırlamak için kendini zorlayacaktı.

Babasının yüzünde çok mutlu bir ifade vardı. "Hiçbir şey o ilk yudum gibi gerçekten olduğunda

Susadım," dedi. "Bunu kaçırabilirdim."

Melina yatakta onun yanına kıvrıldı. "Seni özlerdim," dedi.

-

BETH, Melina'yı babasının evine geri götürmeye geldiğinde, "Bu Beth," demişti ve hepsi bu kadar. Eve vardığında Melina bir kase mısır gevreği yemiş ve duş almıştı. Dolabındaki tek giysi liseden kalmaydı, bu yüzden Fall Out Boy tişörtünü ve üzerinde lisenin maskotu olan ejderha resmi olan bir çift eşofman altını giydi.

Jasper'ın eve gelip gelmediğini merak etti. Babası hâlâ yoğun bakımdayken gitmiş olması iyi olmuştu, çünkü babasıyla tanışmış olsaydı, Jasper'ın ona neden Andrea dediğini açıklamak zorunda kalacaktı. Ya babası onu üniversitede raydan çıkaran eleştirmenin adını tanır mı?

Melina, Andre'nin adını bulana kadar mesajlarını taradı. Babam iyi. Ameliyattan çıktı, diye yazdı.

Hemen üç kayan nokta . Melina bekledi. Ve bekledi.

Üç nokta kayboldu ve mesajının yanında bir başparmak yukarı emoji belirdi.

Yan tarafına kıvrıldı ve Andre'den daha uzun bir mesaj gelmesini beklerken uykuya daldı.

-

MELINA sonraki altı günü hastaneye gidip gelerek ve babasının yavaş yavaş iyileşmesini kaydederek geçirdi. Altı günün sonunda taburcu oldu ve Beth onları hastaneye götürdü.

İkisi de evdeydi. O markete gitmek için ayrıldığında, Melina kanepede babasının yanına oturdu. "Odadaki fil hakkında konuşabilir miyiz?"

Babası kaşlarını kaldırdı. "Beth mi? Böyle çağrılmaktan hoşlanmayacaktır."

"Nerede tanıştınız?"

"Bir arkadaşlık uygulamasında," dedi.

Melina'nın çenesi düştü. "Bir arkadaşlık uygulamasında mısınız?" "Sen değil misin?"

"Hayır!" dedi.

"Oh. Huh. O da dul kalmış. Kocasını 2020'de Covid'in ilk dalgası sırasında öldü. Sanırım bu yüzden anlaştık." Melina'ya baktı. "Teorik olarak birini sevmenin onu kaybedeceğin ya da onun seni kaybedeceği anlamına geldiğini biliyorsun. Ama bu gerçekleşene ve geride kalan siz olana kadar, bunun ne anlama geldiğini gerçekten anlamıyorsunuz."

Melina boğazının düğümlendiğini hissetti. "Onu bulduğuna sevindim...."

"Ama o senin annen değil."

Başını salladı, ciğerlerinden ferahlık fışkırıyordu.

"Bu yüzden sana söylemedim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum." Babası eliyle çenesini ovuşturdu. "Tanrım, anneni çok severdim. Ama o çok ama çok hastaydı. Yine de onunla geçirdiğim zamanın tek bir anını bile değişmezdim. Kusarken ya da ağlayarak uyurken bile. Aşk Hallmark filmleri değildir, Melina. Jeopardy'dir! Ama kategorileri o kadar dardır ki, tüm dünyada sadece iki kişi cevapları bilir. Okuma gözlüklerimi gördün mü? Ve sırtımda kene var mı? Ve gitme zamanım geldiğinde yanımda mısınız?" Başını salladı ve alaycı bir şekilde güldü. "Dikkat et, insanlar bunun

Annen benim için ne isterdi bilmiyorum ama tek kelimesine bile inanmıyorum. Annen başka bir kadınla birlikte olduğum düşüncesiyle bana baltayla saldırırdı. Ama... aynı zamanda beni affedeceğini de düşünüyorum." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Çünkü en iyi arkadaşlar böyle yapar."

En iyi arkadaşlar böyle yapar. Birden Melina'nın Andre ile konuşması .

Babası çok iyi bir şekilde iyileşiyordu ve Beth ile emin ellerde olacaktı. Melina'nın yeniden inşa etmesi gereken bazı köprüler ve yapması gereken bazı itiraflar vardı.

"Baba," dedi, "ben şehre geri döneceğim."

"Zamanı gelmişti," diye kabul etti. "Beth bana sünger banyosu yaptırırken burada olmamalısın."

Melina ürperdi. "Bu sözleri bir daha asla söyleme."

Babasına sarıldı. "Oyunlarımdan biri sahnelenecek," diye fısıldadı Melina, bunu ilk kez yüksek sesle söylemişti. "Gelebilen için iyileşmen gerek." Geri çekildi ve babasının gözleriyle buluştu. "Beth'i de getir."

-

By Any Other Name'in ilk resmi seyirci ön gösteriminden önceki gece, Melina'nın treni saat 20:00'de Penn İstasyonu'na vardı, o da doğrudan kostümlü provaya gitti. Tiyatronun arka tarafına geçti ve son sıraya oturdu. Gözleri karanlığa alıştığında, derme bir masanın arkasında oturan Andre ve Raffe'yi seçebildi - bir sıra sandalyenin üzerinde dengelenmiş bir kontrplak parçası, yüzeyinde küçük bir okuma ışığı parlıyordu. Kostümcü ve set tasarımcısı ön sırada not alıyorlardı. Jasper tiyatrodan değildi.

Oyuncular sahnede ydi, kostümlü ve mikrofonluydu ve Melina bir an için zar zor nefes alabildi. Bir rüyanın üç boyutlu olarak şekillenmesini izlemek gibiydi.

Sahnelenen diyaloglardan oyunun sonuna yaklaştıklarını biliyordu.

Emilia, Marlowe ile birlikte yürüyordu, ikisi de kostümlerinin beyaz versiyonlarını giymişlerdi. Onların arkasında, bir sıra halinde, Emilia Bassano'nun hayatının kenarlarını zımparalamış olan tüm insanlar vardı: Kontes Bertie, Mary Sidney, Bess, Hunsdon, Southampton, Henry, hatta Alphonso. Shakespeare dışında herkes

Melina onu kasıtlı olarak atlamıştı. Emilia, yazdıklarının yazardan çok daha uzun yaşayacağını açıklayan son monoloğunu yaptığında, Melina Shakespeare'in orada olmasını istememişti. Bu, atasına verebileceği en küçük hediye ydi: seyircilerin bir kez olsun akıllarında onun yerine Emilia'nın yüzüyle ayrılmalarına izin vermek.

Öne doğru eğildi, dudakları Emilia'nın son satırlarını sessizce söylüyordu.

Ama aktris yanlış bir şey söylüyordu.

Melina'nın yazdıklarının aksine Emilia tam tersini söylüyordu: kelimelerin kelime ustasından daha önemli olmadığını. "Neden biri ya da diğeri olmak zorunda?" Daya okudu. "Neden ikisi de olmasın?"

Sonra sahnenin arkasındaki oyuncu sırası, canlı renklere sahip bir kostüm giymiş tek oyuncu olan Shakespeare'i ortaya çıkarmak için ayrıldı. Emilia -karanlıkta- "Bir zamanlar sözleri görünmesin diye görünmez olan bir kız vardı" derken ışıklar onun üzerinde iğne ucu kadar daraldı.

Sahne karardı. Melina öfkeden güç alarak oturduğu yerden kalktığını hissetti.

Bu ne cüret.
ne cüret.

Raffe alkışlarken evin ışıkları yandı. "Hepiniz iyi iş çıkardınız! Kostümlerinizi çıkarın ve on beş dakika içinde burada yeniden toplanalım. Josephina, sol sahne neden hâlâ oyuncuların yüzlerini göremeyeceğim kadar karanlık?" Işık kabinine doğru koşarken Melina'nın yanından geçti. "Dönmüşsün! Mel bana babandan bahsetti. Umarım iyidir."

Konuşmak için kendine güvenmiyordu, bu yüzden başını salladı ve Andre'ye ulaşana kadar müdürün yanından geçti. "Biraz konuşabilir miyiz?" dedi sıkıntıyla.

Ona baktı. "Elbette. Ama teşekkür etsen iyi olur."

Başını kapıya doğru eğdi. Tiyatronun arkasındaki bir sokağa açılan yangın çıkışına ulaştıklarında, onu iterek gecenin sıcağına daldılar. "Bu benim yazdığım son değil," diye suçladı Melina.

"Sen burada değildin," dedi

Andre. "Babam hastanedeydi!"

"Biliyorum! Ve bunun için üzgünüm. Ama bir haftalığına ortadan kayboldun. Mel Green olmamı isteyen sendin, bu yüzden istediğini yaptığım için bana kızma."

Artık ayak parmaklarının ucuna gelmişlerdi ve kadının sesi giderek yükseliyordu. "Senden oyunumu değiştirmeni hiç istemedim. Aslında, değiştirmemen konusunda sana güvenmiştim."

Andre kollarını kavuşturdu. "İşe yaramıyordu." "Yani sormadan mı değiştirdin?"

"Sen. Burada değildin. İşte," diye tükürdü Andre. "Emilia Bassano işaretlenmemiş bir fakir mezarına gömüldü. Kimsenin kim olduğunu bilmemesini sorun etmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Öyle mi? Çünkü ben bilmiyorum. Raffe bilmiyor. Daya bilmiyor. Senin yazdığın karakter yapmazdı."

Melina, "Vay canına, oyunumu bana erkekçe anlattığın için teşekkür ederim," dedi.

"Ötekileştirilmiş kartını oynayamazsın," dedi Andre, sesi sessiz ve ölümcüldü. "Ben de bir tane oynamadığım sürece olmaz. Spoiler uyarısı: Yaptığın işin karşılığını alman önemli Mel. Neden bu kadar emin olduğumu bilmek ister misin? Çünkü üç haftadır burada oturup senmişim gibi davranıyorum ama kendim olarak bir oyun çıkaramıyorum."

Melina yutkundu, gözleri parlıyordu. "Geri değiştir." "Sen değiştir," dedi Andre, "çünkü ben bıraktım."

"Bırakamazsın," diye nefes aldı Melina, kalbi göğsüne çarpıyordu. "Benim arkadaşım olman gerekiyordu."

"Senin de benim olman gerekiyordu." Sesinde bir şeylerin izi vardı - pişmanlık ya da hayal kırıklığı, tam olarak tanımlayamadığınız bir yemeğin tadı gibi.

Melina'yı iterek geçip ara sokaktan çıktı. Melina'nın beyni ağır çekimde çalışıyordu. "Andre," dedi kendi etrafında dönerek. "Andre!"

Peşinden koştu ama bekârlığa veda partisi için bar bar dolaşan bir gelin adayıyla birlikte sendeleyerek yürüyen bir grup kadın tarafından engellendi. Melina sağa sola baktı ama Andre ortadan kaybolmuştu.

İçeri dönüp Raffe'ye Andre'nin gittiğini ama onun Mel Green olmadığını, kendisinin Mel Green olduğunu ve birkaç gün içinde gösterinin başlayacağını açıklaması gerekecekti.

İnşa iskambil kâğıtlarından ev, etrafında çökmeye başladı. Planları, yeteneğini haklı çıkarma ihtiyacı olarak başlamıştı; hırsa dönüşmüştü.

Ne kadar da Shakespeare'vari.

Jasper Tolle'a bir ders vermek için başka biri olmaya çalışmıştı ve bunun yerine gerçek Melina Green'in artık gurur duyduğu biri olmadığını öğrenmişti.

"Andrea?"

Jasper, sanki onu hayal etmiş gibi, bir adım duruyordu.

Kızın yüzüne bir kez baktı ve kaşlarını çattı. "Baban o-"

Jasper sözlerini bitiremeden Melina gözyaşlarına boğuldu.

-

JASPER o gün, bir hafta aradan sonra Andrea'yı düşünmüştü ve sonra Andrea hayal gücünün bir ürünü gibi ortaya çıkmıştı. Babasının nasıl olduğunu öğrenmek için onu aramak istemişti ama bunun bir iş ilişkisine uygun olup olmadığını analiz etmiş ve sonunda kendini vazgeçirmişti. Ayrıca, kız meşguldü. Hasta bir ebeveyne bakarken dikkatinin dağılmasına ihtiyacı yoktu.

Onu özlemişti. Gerçekten bu kadar basitti. Onunla tartışmasını ve gülümsediğinde ağzının sol yarısının sağ yarısından önce yukarı doğru kıvrılmasını seviyordu. Ama şu anda hiç gülümsemedi. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, titriyordu ve adam ne yapacağını bilemiyordu.

Jasper onu dairesine götürmeyi teklif etti ama kadın başını şiddetle salladı. Sinemada sakinleşmek için bir süre oturmaktan söz edildiğinde o kadar kontrolsüzce titremeye başladı ki Jasper elinden tutup onu en yakın metro istasyonuna çekti.

İşte bu şekilde Andrea'yı kanepede otururken buldu. Ona bir kutu Kleenex vermişti.

ve Şimdi ona bir shot viski uzattı. "Ben viski sevmem," dedi.

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti Jasper, "ama filmlerde ağlamayı kesmeyen birine verdiğiniz Şeydir."

Tekrar gözlerini sildi. "Deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

Başını iki yana salladı. "Dairemin gerçekten... gri olduğunu düşünüyorum." Gri kanepeye, daha soluk gri duvarlara, tek renkli mutfağa baktı. Andrea, ana renk Fall Out Boy tişörtü ve kırmızı yüzüyle bir sera çiçeği gibi göze çarpıyordu.

"Ben," diye açıkladı, "berbat haldeyim."

Jasper aynı fikirde değildi. Gözyaşları sadece gözlerini daha da parlaklaştırmıştı, soluk ve ıdıtlı bir gümüş. Yüzü ona dönük olacak Şekilde kanepenin önündeki sehpaye (o da gri) oturdu. "Yani, Fall Out Boy tişörtü tartışmalı - Coldplay'e git ya da eve git - ama..."

"Berbat bir haldeyim," diye tekrarladı Andrea, "içim de öyle."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Jasper bunun söylenmesi gereken doğru Şey olduğunu biliyordu, çünkü daha önce bunu söylemediği pek çok durumla karşılaşmış ve söylemesi gerektiğini çok geç fark etmişti. Lütfen bu konuda konuşmak istemiyorum, diye sessizce yalvardı.

"İstemiyorum ama mecburum," dedi Andrea, sesinde bir aksama vardı. "Ben sandığınız kişi değilim."

Gözlerini kırpıştırdı, zihni olağanüstü Şeylere koşuyordu: Tanık koruma programında. CIA'den. Ve.: Kendime viski de koymalıydım.

"Ben Mel Green," diye devam etti Andrea.

Kaşlarını çattı, acaba ilaçlarını mı almamıştı, yoksa kafası mı güzeldi ya da ona rastlamadan önce kafasını mı çarpmıştı?

"Melina, aslında," diye düzeltti. "Benim adım Melina Green. Çok beğendiğiniz ve transferine yardım etmek istediğiniz oyunu ben yazdım."

Jasper ilk karşılaşmalarına kadar geriye gitmeye çalıştı. Oyun yazarının adı ona Village Fringe'in sanat yönetmeni tarafından verilmişti. Bu işte başarılı olmanın ne kadar rekabetçi olduğu düşünülürse, neden oyunun sahibi olduğunu iddia etmemişti?

"Bu bir kazaydı," diye başladı Andrea-Melina. On yıl boyunca bir oyunun sahnelenmesi için nasıl uğraştığını ve en yakın arkadaşının sarhoş bir halde oyunu cinsiyetçi sanat yönetmeniyle ünlü bir festivale nasıl sunduğunu anlattı. Melina'nın gerçek oyun yazarı olduğunu halka açık bir ortamda nasıl ortaya planladıklarını, böylece Dubonnet'nin onu kazananlardan biri olarak tutmaktan başka seçeneği kalmayacağını anlattı. Ama sonra Jasper ortaya çıktı.

"Bu neden bir fark yaratsın ki?"

"Çünkü," diye yanıtladı Melina, "sen ve ben daha önce tanışmıştık."

Jasper gözlerini kırptırdı. Kız ona her yaklaştığında içgüdüsel bir ürperti hissettiği için, onunla daha önce yollarının kesiştiğine ve bunu bilmediğine inanması imkânsızdı. "Sanırım yanılıyorsun."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Oh, hayır. Kesinlikle değilim. Mayıs 2013'te nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Times'da çalışıyordu, henüz kulaklarının arkası ıslaktı. O zamanlar tiyatro işinin bir parçası olmak için çok gençti. Acaba garsondu da bahşış vermeyi mi unutmuştu? Ona hiç cevap vermediği bir mektup yazmış olan bir gazetecilik öğrencisi miydi?

"Melina, "Bard College'da oyunumu değerlendirmiştiniz," dedi. -en hafif tabirle- eksik buldunuz."

Jüri üyeliği yaptığı yarışmayı hayal meyal hatırlıyordu. Sahne korkusunu yenmek için önceden iki martini içmişti. Ama herkesin onun sansürsüz düşüncelerini duymak istediğini de hiç sorgulamamıştı. Oyununun ne hakkında olduğunu ya da o zamanlar nasıl görüldüğünü hatırlayamıyordu. Hatta ona yakından bakmak için zaman ayırıp ayırmadığını bile.

"Oyunumun küçük olduğunu söylediniz," diye devam etti Melina. "Ve eleştirilerle başa çıkamayacak kadar duygusal olduğumu. Bana zor dediniz."

Her yorumla birlikte irkildi. Jasper, "Bu... benim söyleyeceğim bir şeye benziyor," demeyi başardı.

"Bunu kesinlikle ciddiye aldım. Sonraki on yılımı yazar olmak için yeterince iyi olmadığımı düşünerek ve bunu destekleyecek kadar reddedilerek geçirdim. Sonra Village Fringe geldi. Dubonnet okumaları sizin değerlendireceğinizi duyurduğunda, kendimi temize çıkarabileceğimi düşündüm. Oyunumun iyi olduğunu biliyordum. Oyunumdan övgüyle söz etmeni istiyordum, sonra da on yıl önce işe yaramayacağını söylediğin kişinin aslında yetenekli olduğunu öğreneceğin büyük bir dramatik açıklama yapacaktım." Melina'nın bakışları yere kaydı, kirpikleri nemli ve diken diken oldu. "Sonunda yüz yüze tanıştığımızda gözünü bile kırpmadın. On yılımı senden nefret ederek, seni suçlayarak geçirdim ve sen... beni tanımadın bile."

Jasper kendisini bu karmaşanın içine sokan şeyi yaparken buldu: önce düşünmeden hareket etti. Melina'nın çenesini kaldırarak aralarındaki mesafeyi kapattı. Cıva gibi gözleri onunkilerle buluştu. "Hayal bile edemiyorum

Seni tanıyamamak," dedi sessizce. "Çünkü sen unutulmazsın."
Ve sonra onu öptü.

-

MELINA GERÇEĞİN, ağrıyan bir dişin çekilmesi gibi içinden sökülüp atıldığını hissetmiş ve acıya boğulacağından emin olduğu şeye karşı gözlerini kapatmıştı. Jasper Tolle yalan söylemeyi sevmezdi. Dili diğer insanların bıçak kullandığı gibi kullanırdı ve Jasper Tolle onu kandırıldığını herkesin önünde itiraf etmek zorunda kalacağı bir duruma sokmuştu.

Birbirlerinin yanında geçirdikleri sayısız saatten bahsetmiyorum bile, Melina'nın itiraf edebileceği saatler.

Ona oyun yazarı olmak isteyen yetişkin kadınların oyun oynamadığını söylediği yer burasıydı.

Burada Raffe ve Tyce D'Onofrio'yu aradı ve onlara bir sorunları olduğunu söyledi.

Bu, By Any Other Name'i aramak yerine
Zeki ve keskin, duygusal ve sakarin dedi.

Bu noktada oyun yazarının kusurları oyunun değerini gölgede bırakmıştır.

Ama bunların hiçbirisi olmadı. Onun yerine, parmakları çenesinin etrafında kıvrıldı ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi. Dudaklarının baskısını, dilinin hareketini ve adamın tadını hissetti: keklik üzümü, limon, istek. Öpücüğü bir dizi sorudan oluşuyordu: Biz...? İzin ver...? Sen...?

Kanepeden neredeyse kucağına kayan Melina'ydı. Yaklaşmak için mücadele ederken elleri adamın saçlarındaki mısır ipliğini itiyordu.

Ama başladığı gibi aniden Jasper geri çekildi. Gözleri gözlüklerinin ardında kocaman açılmıştı. "Bu iyi mi?" dedi.

Tamam mı? Tam da ihtiyacı olan şeydi. Andre'yle bu geceki kavgasından sonra tamamen kaybolmuştu ve Jasper bir kuzey yıldızı gibiydi. Eğer onu istiyorsa, bir değeri olmalıydı. Elleri hâlâ Jasper'ın ensesine dolanmıştı, nabızı başparmaklarının altında hızla atıyordu. Kız kımıldadı ve Jasper inledi.

"Belli değil mi?" diye şaka yaparak daha da yaklaştı.

Ama Jasper gülmedi. "Hayır," dedi, tamamen vakur bir ifadeyle. "Benim için değil."

Melina'nın elleri onun boynundan, omuzlarından ve üzerinden kaydı. "Oh," dedi. Ve sonra, her şey daha da netleşince: "Oh."

Eleştirileri acımasız olarak görüldüğünde kayıtsız kalması, kabalığa varan açık sözlü tavrı anlamlıydı. Bu bir kopukluk ya da ilgisizlik değildi; bu bir kopukluktu.

"Bazen," dedi duraksayarak, "sanki benimle dünyanın geri kalanı arasında bulanık bir pencere varmış gibi. Ben onları net göremiyorum, onlar da beni göremiyor. Nörodiverjan. En azından etiketi bu."

Jasper, ironik bir şekilde, herkes tarafından yanlış anlaşılmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi anlıyordu. Melina parmaklarını onunkilere geçirdi. "Böyle hissettiğın için gerçekten üzgünüm," dedi.

Elini dudaklarına götürdü ve Melina düzyazıda bu kadar yetenekli olan birinin sessizlikte de bu kadar etkili olabilmesine hayret etti.

"Kimsin sen?" diye mırıldandı.

"Kim olduğumu biliyorsun," dedi

Jasper.

"Adını kastetmedim." Melina şakaklarını ovuşturdu. "On yıl boyunca senin sadece bir pislik olduğunu düşünmüştüm. Meğer öyle değilmişsin. Ama bu senin gerçekte kim olduğunu bildiğim anlamına gelmiyor."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şey," dedi Melina. "Her şeyi."

"En sevdiğim dondurma naneli ama beyaz olanı, yeşil olanı değil. İlk Guardians of the Galaxy filminin her kelimesini biliyorum. Köprücük kemiğimi aynı yerden üç kez kırdım - bir kez futbol oynarken, bir kez araba kazasında ve bir kez de bar kavgası sırasında."

"Bar kavgasına mı karıştın?"

"Hiç kardeşim yok," diye devam etti Jasper, "ama eskiden Todd adında hayali bir arkadaşım vardı. Hamsterlara alerjim olduğunu söylüyorum ama aslında yok, sadece beni ürkütüyorlar. Üniversiteye gelene kadar yüzmeyi öğrenemedim. Yükseklikten korkarım." Melina'nın elini tekrar tuttu ve bu kez kalbinin üzerine koydu. "O yüzden lütfen Melina," dedi usulca, "beni yalnız bırakma."

Melina önce kimin hareket ettiğinden emin değildi -Jasper mı yoksa kendisi mi- ama onun kollarındaydı, ona yapışmıştı, elleri gömleğini pantolonundan çekip pürüzsüz sırtına doğru kayıyordu. Adam saçlarından bir tutam yakalayıp onu kendine çekti ve elini tişörtünün altından geçirdi. "Fall Out Boy," diye alay etti onun ağzına karşı ve dudakları bir gülümseme şeklinde onunkilere doğru kıvrıldı.

Adam sutyeninin kopçasıyla oynadığında yanacağını düşündü ve bir saniye sonra oturma odasının zemininde adamın altında uzanmıştı, adamın bir eli kadının başının üzerinde sabitlerken nefesi kadının karnında geziniyordu. Dişleri eşofmanının bağına takıldı. "Yatak odası," diye mırıldandı, sanki onu ikna etmeye çalışıyormuş gibi

Ama kadın başını salladı ve bacak bacak üstüne atarak onu kafesledi. Gömleğini başından çekip çıkardı, bu bedeninin masa başı işinin ziynetleri altında saklanması bir suç olduğunu düşünerek, terli pantolonunu bacaklarından aşağı sıyırdı.

"Bugün  arşamba değil," dedi, k lotunun üzerindeki kabarık yazıya bakarak.

"Connecticut'ta sahip olduğum tek temiz i   amaşını buydu," diye devam etti, adam ağzını kumaşın üzerine kapatıp onu içine çekerken.

"Kafa karıştırıcı," diye mırıldandı.

"Bunu bir dahaki sefere hatırlayacağım," diye Melina, aralarındaki son engel de ortadan kalktığında ve o ağız, o aşındırıcı, keskin dil Melina'nın üzerinde hareket ettiğinde.

"Bir dahaki sefere," diye tekrarladı Jasper hayretle, sanki bu sözler dünyaya yeni gelmiş ve onları ilk duyan kendisiymiş gibi.

-

Jasper'ın kafasını sehpaye vurduğu bir sonraki sefer vardı, bu yüzden bir sonraki sefer için yatak odasına taşındılar. Daha sonra Melina banyoyu kullanmak için dışarı çıktı ve mutfak dolaplarını karıştırarak hayal kırıklığı yaratacak kadar sağlıklı yiyecekler ve granola ile lahana cipslerinin arkasına gömülmüş muhteşem bir kol ince naneli şeker buldu. Onu yatağa geri getirdi ve orada yemek için yorganın altına girdiğinde Jasper'ın yorum yapmamak için kendisiyle savaşmasını izledi. "Anestezi yapılmadan bir uzvun kesilmek üzereymiş gibi görünüyorsun," dedi.

Gözlüklerini çıkarmıştı ve bu onu bitmemiş gibi gösteriyordu. "Kırıntılar."

"Ya dikkatli olursam?"

"Ya sen bir barbarsan?"

"Ooh." Melina . "Bu demek oluyor ki yağmalayabilirim."

"Korsanlar yağmalıyor," dedi Jasper. "Barbarlar..."

Onun üzerine yuvarlandı ve kurabiyeleri çarşafın üzerine bıraktı. "Barbarlar fetheder," dedi Melina.

-

MELINA uyandığında şafağın gökyüzüne sızdığını ve Jasper'ın bir dirseğine dayanmış, gözlüklerini burnuna dayamış, onu izlediğini gördü. "Merhaba," dedi utangaç bir sesle.

"Merhaba."

En son ne zaman bir gecede üç kez seks yaptığını hatırlayamıyordu. Aslında en son ne zaman seks yaptığını da hatırlayamıyordu. Jasper'ın banyodan aldığı prezervatif dizisi komodinin üzerinden omzunun arkasına doğru uzanıyordu. Kendini Jasper'ın göğsünden başlayıp hâlâ battaniyeyle örtülü kısımlarına kadar uzanan saç çizgisini takip etmek için uzanırken buldu ama Jasper daha fazla ilerleyemeden bileğini gevşekçe kavradı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

"Bu konuda mı?" Melina aralarında eliyle işaret ederek sordu. "Yoksa gösteri hakkında mı?"

"İkisi de mi?" Parmaklarını kızın saçlarına doladı. "Bana kim olduğunu söyleyebilirdin. Bir şey fark etmezdi."

Kaşlarını kaldırdı. "Öyle değil mi? Oyunu bir erkek yerine bir kadının yazdığını düşünseydiniz bu kadar etkilenir miydiniz?"

"İyi iş iyi iştir-"

"Ama bir isim bile önyargı taşır," diye karşı çıktı Melina. "Dürüst olun. Emilia'nın hikayesini görseydiniz ve bir kadın oyun yazarı tarafından yazıldığını bilseydiniz, onu başka bir feminist rant olarak reddeder miydiniz? Transfer edilmesini ister miydiniz? Yoksa bir erkeğin bu konuda yazmasının yeniliği mi bu kadar anlayışlı olduğunu düşünmenize neden oldu?"

"Bir oyunu değerlendirirken, oyun yazarının cinsiyetine değil, yazdıklarına bakarım."

"Ama bakmıyor da değilsin," dedi Melina nazikçe. "Zaten toplumun ne düşündüğünden etkileniyorsun."

"Mantıklı konuşmuyorsun," dedi Jasper.

"Emilia'yı yarattığımda, erkekler tarafından böyle kadınların ilişkilendirilebilir olmadığı söylene de onu inatçı, manipülatif ve seksi yaptım. Ama bunun asıl anlamı, böyle kadınların erkekleri rahatsız ettiği ve her şeyden önce bunun olmasına izin veremeyeceğimizdir. Dolayısıyla, karmaşık, bütünüyle gerçekleşmiş erkeklerle ilgili hikayeler sahneye konuyor ve karmaşık, bütünüyle gerçekleşmiş kadınlarla ilgili hikayeler sahneye konmuyor... Bu da erkeklerin ve onların deneyimlerinin daha önemli olduğu inancını pekiştiriyor. Bu bir döngü haline geliyor." Melina Jasper'a baktı. "Gördün mü?"

"Neyi gördün?"

"Hepiniz... lekelisiniz. Asla sorgulama zahmetine katlanmayacağın bir davranış için çağrıldığın için kızgınsın."

"Ben lekeli değilim," diye ısrar etti. "Sadece neyin üretilip neyin üretilmeyeceği konusunda çok geniş bir fırçayla resim yaptığınızı düşünüyorum. Cevap kimlik politikası kotası değil, kimin en iyi hikayeyi anlatabileceği olmalı."

"Bu tam da heteroseksüel beyaz bir adamın söyleyeceği türden bir şey."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Birileri her zaman sizi dinlemeye isteklidir," diye açıklıyor Melina. "Anlatılan hikayeler sadece heteroseksüel beyaz erkekler tarafından olunca, bu bir norm haline geliyor. İnsanlar kâr getirecek tek hikâyenin bu deneyimlerle ilgili hikâyeler olduğunu varsayıyor; oysa kendi hayatlarının sahnede canlandırıldığını görmek isteyen, henüz kullanılmamış büyük bir kitle var. Daha fazla kadının, siyahın, Latinx'in, yerlinin, transın ya da engellinin tiyatrodaki temsil edildiğini görmesinin ne kadar sevindirici olacağını biliyor musunuz? Cevabım hayır, bilmiyorsunuz - çünkü kendinizi hep orada yansıtılmış görüyorsunuz."

Jasper'ın ona yanıldığını söylemesini bekledi - elbette bu, iddia ettiği her şeyin kanıtı olacaktı. Ama bunun yerine Jasper'ın kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. Jasper'ın zihninde, içinde bulunduğu bedende doğmuş olmanın kendisine ne gibi faydalar sağladığına dair bir kâr-zarar tablosu oluşturduğunu görebiliyordu.

Sonra aniden onu omuzlarından yakaladı ve bir öpücükle damgaladı. "Sen bir dahisin."

"Bu," dedi Melina, "söylemeni beklediğim şey değildi."

Gözleri parlıyordu. "Bir taşla iki kuş. Sen bu eserin gerçek oyun yazarı olduğunu açıklarsın, biz de medyanın ilgisini çekeriz." Jasper yatak başlığına yaslandı, Melina da doğrulunca çarşafı da yanına çekti. "Tek yapman gereken sana yardım etmeme izin vermek."

Gözlerini kısmıştı. "Nasıl?"

"Times'da. Toplumsal cinsiyet ve tiyatro hakkında incelikli bir yazı yazabileceğime söz veriyorum. Emilia'dan ve dört yüz yıldan fazla bir süredir hiçbir şeyin değişmediğinden bahsedecek - yetenekli, muhteşem, muhteşem bir kadın oyun yazarının - bu sensin - iş bulmak için cinsiyetini gizlemek zorunda kaldığı gerçeğinin kanıtladığı gibi

tam da bu konu hakkında bir oyun yazdım. İnsanlar beni okuyor," dedi Jasper. Bu bir övünmeden ziyade bir açıklamaydı. "Bu, iş dünyasının ihtiyaç duyduğu bir konuşmayı başlatabilir." Onu tekrar öptü. "Ve evet, erkek bir tiyatro eleştirmeninin dünyanın geri kalanının kadın yazarların yıllardır söylediği bir şeye dikkat etmesini sağlamasının ironisinin farkındayım."

Melina alt dudağını çiğnedi. Jasper'ın bunu bir adalet duygusuyla teklif etmiş olması mümkündü. Jasper'ın By Any Other Name'in bir intikam planında piyon olmaktan hoşlanmayan bir yapımcı tarafından iptal edilmesi halinde itibarının yerle bir olmasını istememesi de aynı derecede olasıydı. Jasper'a şüpheyile yaklaşırsa bile, onun adının ve nüfuzunun arkasına saklanmanın bozguncu bir yanı olduğunu hissediyordu.

"Güven bana," dedi Jasper yumuşak bir sesle. "Tiyatroyu gerçekten eleştirebilecek tek kişi tiyatronun içinden gelenlerdir. George Floyd'un öldürülmesinden sonra, tiyatro dünyası çeşitlilikten yoksun oldukları için eleştirildi, bu yüzden fazladan bir koltuk için yer açtılar. Ufacık bir koltuk... Oysa asıl yapmaları gereken daha büyük bir masa inşa etmektir."

Ya Melina'nın merak ettiği gibi değişim böyle başladıysa - her seferinde bir zihin? Ya Jasper'ın sütunlarında salladığı dilsel kılıç yok etmek için değil de korumak için kullanıldıysa? Ya bir kez olsun bu mücadelede yalnız olduğunu düşünmek yerine yardım kabul etseydi?

"Tamam," dedi. "Sana güveniyorum."

-

JASPER MELINA'yı uyurken bıraktı, siyah saçları yastığının üzerinde dağınıktı ve elleri çarşafın içindeydi. Uyandığında sadece bu konuda değil, sonraki adımlar konusunda da stresli olacağını biliyordu.

yeni ilişkisi, oyunun kendisi ve Andre'yle olan tartışması. Dün gece birbirlerine sarıldıkları sessiz bir anda ona ev kirasının Andre'nin üzerine olduğunu ve kıyafetlerini, kitaplarını, hatta diş fırçasını almak için onunla yüzleşmeye hazır olup olmadığından emin olmadığını söylemişti.

Jasper'ın tüm kütüphanesini baştan sona okuyabilirdi ve o da ona bir diş fırçası alırdı. Kıyafetlere gelince, hiç giyecek bir şey almasa ve yatağında çıplak kalsa bile umurunda olmazdı.

Yatak odasından sürünerek çıktı, bir bornoz kaptı (o da gri, Tanrı aşkına) ve içine sarındı. Kahve çekirdeklerini öğüterek Melina'yı uyandırmaktan korkuyordu, bu yüzden yaşı şüpheli bir çay poşetinden kendine çay yaptı ve  aydan nefret ederdi. Bu kadın tarafından ne kadar çabuk bunaltıldığının açık bir göstergesiydi.

Sonra mutfak tezgahındaki tabureye oturdu, dizüstü bilgisayarını ve yazmaya başladı.

2020'den bu yana Broadway, kapsayıcılık ve çeşitlilik konusunda bir hesaplaşmayla karşı karşıya. Bazı marjinal gruplar için küçük kazanımlar olsa da, daha fazla BIPOC ve queer oyun yazarının üretilmesiyle, kadınlar geride bırakıldı. Hak eden diğer yazarlar için kazanımların varlığında, kadın yaratıcılar anlaşılır bir şekilde bir kez daha sıçrama yaptıklarını söylemekten çekiniyorlar çünkü bunu yapmak klişesini pekiştiriyor.

Ama söyleyebilirim.

Jasper klavyenin üzerine eğilmiş, hararetle yazıyordu. Aktrisin bedenini utandıran eleştiri yazısından ve bir festivalde eleştirmenlik yapmak üzere nasıl sürgün edildiğinden bahsetti. By Any Other Name'i izlediğinden ve sevdiğinden bahsetti. Mel Green hakkında konuştu, ya da kim olduğunu düşündüğü

Mel Green ve onun genç kadın asistanı. Sonra on yıl önceki Bard College'a ve ilk etkileşimlerine geri döndü.

Gerçek Emilia Bassano hakkında ve dört yüz yıldan fazla bir süredir oyunlarının başka birine atfedilmiş olmasının nasıl mümkün olduğunu yazdı. Toplumun, Emilia'nın bir erkeğin isminin arkasına saklanmadığı sürece halka açık bir şekilde yazmasını nasıl imkansız hale getirdiğinden bahsetti.

Yazdığı konuların kapsamının çok küçük, çok ağılak, ticari çekiciliğinin çok sınırlı olduğunu söyleyen Melina Green hakkında yazdı - aslında bunu Jasper'ın kendisi söylemişti - bir kadın tarafından yazıldığını bilmediği halde oyununu seven aynı eleştirmen.

Kendi bilinçsiz önyargısını kabul etti ve bunu yaparken tiyatro camiasının geri kalanını ve seyircilerini de kendi önyargılarını kabul etmeye davet etti.

Sonunda Jasper köşe yazısını editörüne gönderdi. Bir not ekledi: zamanki gibi değil ama tam zamanında. En kısa sürede yayınlayabilir miyiz?

Sanki bir işaretmiş gibi, Melina yatak odasının kapısında belirdi, nefis bir şekilde buruşmuştu, çarşafı bir Yunan tanrıçasının peplos'u gibi vücuduna sarılmıştı.

Herkes tiyatronun doğduğu yerin Antik Yunan olduğunu biliyordu. Drama, klasik Yunanca δράμα-edim ya da eylem-kelimesinden geliyordu ve bu kelime dekelimesinden evrilmişti: Ben yaparım.

Benim var.

Jasper içindeki hafifliğe engel olamadı, ikinci bir güneş doğuyordu. Bu onu tabureden kaldırdı ve ona doğru yaklaştırdı. "İşte buradasın," dedi, sanki yıllardır bekliyormuş gibi.

BAŞKA BİR ADLA Prova Senaryosu

EMILIA içeri girdiğinde ALPHONSO'yu masada,
SOUTHAMPTON ve SHAKESPEARE'den gelen mektuplarla
çevrili bulur. Yanında boş bir cin şişesi
durmaktadır.

ALPHONSO

(ürkütücü derecede sakın)

Lavtan nerede? Müzik dersi veriyordun, değil mi?

EMILIA

(iyi ve gerçekten yakalandı)

I...

ALPHONSO

(okuma)

"Sensiz kayboldum. Sevgiler, S."

Eldiven mi? Burada eldivenle tutulan tek şey onun çüküdür. (Venüs
ve Adonis'in basılı bir kopyasını EMILIA'ya
fırlatır)

Ne kadar dikkatsizsin, Emilia. adı yazılı şiir mi?

BESS OLARAK KADIN

Harfleri birbirine karıştırmıştı. S'nin Southampton anlamına
geldiğini fark etmemişti; Shakespeare'le bir ilişkisi olduğunu ve
onun şiirini sakladığını sanmıştı. Ama daha da kötüsü, mektupları
yazarak kazandığı parayla birlikte yatağının yününde saklamıştı. Ve
şimdi, para onundu.

EMILIA

Alphonso, bekle-

BESS OLARAK KADIN

Aniden gelen havayı emerken onu yere fırlattı, ancak çizmeli ayağı
karnına defalarca çarptığında onu kaybetti.
Çenesinden kan akarken sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştı.

EMILIA

(hıçkırarak)

Lütfen-

(BESS OLARAK KADIN'a)

Henry'nin içeri girmediğinden emin ol.

BESS KILIKLI KADIN ayrılır.

ALPHONSO

Onu senden çıkaracağım.

ALPHONSO pantolonunun paasını yırtarak açar ve
EMILIA'yı yere yapıştırır. EMILIA'nın ağır eteklerini
toplar.

EMILIA

1596-1604

Emilia 27-35 yaşlarında.

Emilia derenin kenarında yüzükoyun yatıyordu, yanında da küçük Henry . "Böyle mi anne?" diye sordu, Paris Bahçesi'ndeki bankın tortusundan küçük beyaz bir taş topluyor.

"Mükemmel bir tane, sevgilim," dedi, güneşin taçlandığı bakır saçlarını öperek. "Nereye koyalım?"

"Kraliçenin tahtında," dedi Henry. "Çünkü kral çok yaramaz."

Taşı, oluşturdıkları küçük tablodaki yerine yavaşça itti. Küçükken yaptıklarına benzer bir peri bahçesiydi bu.

İşte böyle zamanlarda -şehir her zamanki kasvetli griliğinden sıyrıldığında ve Henry ile birlikte bir öğleden sonrayı kremalı bisküvi yiyerek ve hikâyeler uydurarak geçirebildiklerinde- Emilia başka bir hayatı hayal etmesine izin verebiliyordu. Eğer ailesi Bassano del Grappa'da kalsaydı, doğduğundan beri tanıdığı bir müzisyenle evli olur muydu? Yazma fikri aklına hiç gelmez miydi?

Ya Kontes yeniden evlenmeyip Emilia'yı öğrenmeye devam etmesi için teşvik etseydi? O zaman bile

şimdi olduğundan daha fazla mı?

Ya hiç hamile kalmasaydı ve hâlâ Hunsdon'la, kafeslerin en güzelinde bir bülbül olarak yaşasaydı?

Oğlunun tombul yumruğuyla tekrar suya izledi. Evet. Eğer hayattaki kaderi bu olsaydı, neyi kaçıracakını çok iyi biliyordu.

"Kral neden kraliçesini başka birine aşık etsin ki?" Henry sordu.

Yaşına göre sessiz ve bilgeydi. "Çünkü bazen aşka değer vermenin tek yolu önce onu kaybetmektir," dedi Emilia.

On yıl önce küçük kuzenlerine anlattığı, kraliçesine bir oyun oynamak isteyen peri kralıyla ilgili eski hikâyeyi tekrar anlatmıştı. Ama Emilia ormana aynı hatalı büyüye kapılmış dört aşık eklemişti, böylece iki erkek aynı kadına aşık olmuştu.

Henry sırt üstü yuvarlandı. "Ama bir eşiği sevmek aptallıktır."

Yakınlarda gezinen Bess, Emilia'ya bir bakış attı. "Bir eşikle evli olmanın kolay bir şey olmadığı doğru, küçük ."

Emilia gülmemek için yanağını ısırды. Alphonso uzaklarda askeri seferlerdeyken onun hakkında şaka yapmak kolaydı. Onun nasıl olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Ve onun yokluğunda farklı türde bir aile kurmuştu.

"Aşık olduğun zaman, genç Henry, bunun aptalca bir yanı yoktur," dedi arkasından derin bir ses. Döndüğünde Southampton'ın onlara doğru yürüdüğünü gördü. "Sevgilinin neye benzediği önemli değil, yeter ki onu gözlerinle

onu. Size doğru geldiği sürece nereden geldiği önemli ."

Emilia'nın yanına diz çöktü, parmaklarını onun eteğinin kıvrımlarında dolaştırdı. Henry'nin yanında fiziksel yakınlık konusunda dikkatli davranıyorlardı, çünkü o bir çocuktı ve sırlar konusunda ona güvenilemezdi ama Southampton annesinin iyi arkadaşı olarak tanıtılmıştı. Fırsat buldukça bahçede onlara katılırdı.

"Lordum," diye mırıldandı gülümseyerek. "Beni bir eşeğe mi benzetiyorsunuz?"

Onun elini sıktı. "Ancak böyle bir canavarın yükü olursam." Henry'nin yanına çömeldi. Emilia bazen profillerinin benzerliklerini yakalıyor, bazen de olmayan bir anlamı çok fazla aradığına inanıyordu. Sonunda bunun bir önemi kalmamıştı. Southampton, nasıl ortaya çıkmış olursa olsun, Henry'nin hak ettiği baba figürüydü.

"Efendim, ayıları gördünüz mü?" Henry Southampton'a sordu. Çocuk boynunu bükmüş, az ötedeki ayı çukurlarına doğru ilerleyen insan kalabalığını izliyordu.

"Gerçekten de öyle."

"Annem çok küçük olduğumu söylüyor."

"Annen haklı. Tehlikeli olabilirler. Bir keresinde bir adamın içeri girip tekrar çıktığını görmüştüm..."

"Kulağa tehlikeli gelmiyor..." Henry surat astı.

Southampton sırtıttı. "Bir ayı tarafından takip ediliyordu."

Southampton hikayeyi anlatırken Henry'nin yüzünün aydınlanmasını izledi. Tek eğlence ayı ve boğa bahçeleri değildi. yeni tiyatrosu, Kuğu, içindeydi.

Francis Langley tarafından eski Paris Garden malikânesinin yerine inşa edilen binanın son aşamaları tamamlandı.

Başka bir hayatta, Southampton'la birlikte görkemli yeni binada bir gösteriye katılacaklardı. Belki de, kaleme aldığı cümlelere tepki olarak yüz hatlarında beliren duyguları izledikten sonra, bunları yazanın kendisi olduğunu itiraf edecekti.

Bu da en az diğerleri kadar tuhaf ve imkânsız bir düşünceydi. Southampton sanatın muazzam bir destekçisiydi ve yıllar önce Shakespeare'e verdiği şiirlerdekinden çok daha fazla ithafta bulunmuştu. Emilia ile sık sık oyunlar hakkında konuşurlardı ama Emilia onun en sevdiği oyunlardan bazılarını kendisinin yazdığını asla kabul etmemişti. Southampton, Romeo karakterinde kendini tanısa bile bundan hiç bahsetmemişti.

Zihnine bir not düştü: Periler, aşıklar ve eşek kafalı bir ilgili bir hikâye tesadüf olamayacak kadar özeldi; Southampton bunun sahnelendiğini görürse şüphelenebilirdi. Emilia oğluna anlattığı hikâyeyi değiştirdiğinden emin olmalıydı, böylece sonunda Shakespeare'e vereceği oyunla aynı olmayacaktı.

"Efendi Henry," diye sordu Southampton, "annenizi bir dakikalığına ödünç alabilir miyim?"

Oğlu dereye çakıl taşları atıyor ve ne kadar hızlı battıklarını görüyordu; Emilia, Bess'e başıyla selam vererek Kont'un ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. Hizmetçisinin Henry'nin yanına çömelip bir yaprak almasını ve onu küçük bir kayık gibi yüzdürmesini büyük bir keyifle izledi.

Bir süre Southampton'ın yanında yürüdü, gözden kaybolana kadar. Sonra kollarına aldı ve öptü, kendini bir kilidin anahtarı gibi ona uydurdu.

"Bugün seni göreceğimi düşünmemiştim," diye nefes aldı Emilia. Onun sarayda olması gerekiyordu. "Sürprizlerin en güzeli bu."

Southampton onun şakağına doğru, "Buna inanmayacaksın," diye mırıldandı. Ona biraz daha sıkı sarıldı. "O öldü, Emilia."

İlk düşüncesi: Alphonso. Sadece Southampton'ın kollarıyla bağlı olduğu için havada süzölmeye başladığını hissetti ama Southampton onu kendisine yasladı. "Hunsdon," dedi.

Emilia sustu. Lord Chamberlain yaşlı bir adamdı; bu beklenmedik bir şey değildi ama durumu daha da kolaylaştırmıyordu. Onu tanıyan ve onunla ilgilenen insanların listesi gittikçe azalıyordu. Sadece kendisine güvenebilmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. "Hatırası bir lütuf olsun," diye fısıldadı.

"Bunu benden duymanı istedim."

Elini onun yanağına dokundurdu. "Teşekkür ederim," dedi basitçe ve adam başını salladı.

"Size evinize kadar eşlik edeyim," diye teklif etti.

Başını salladı. Her zaman teklif ederdi ve o da her zaman hayır derdi. İlk olarak, Mark Lane'de dolaşan bir kont çok dikkat çekici olurdu. İkincisi, burası Alphonso'nun eviydi ve her an beklenmedik bir şekilde gelebilirdi.

Southampton, Oxford Kontu'nun kızını reddettiğinden beri ona başka potansiyel gelinler önerilmiş ya da dans pistlerinde kollarına atılmıştı. Southampton'ın her tuzaktan bilinen zarafeti ve çekiciliğıyle kurtulduğunu, böylece söz konusu hanımefendinin kovulduğunun farkına bile varmadığını hayal ediyordu. Ancak evlenmekten daha ne kadar kaçınabileceğini bilmiyordu. Kraliçe onun bir varisi olmasını isteyecektir.

Başka bir hayatta, genç Henry...

Bunu düşünmesine bile izin vermezdi.

Emilia, Southampton'ın bunu böyle görmediğini biliyordu ama onu aşağı çeken taş oydu ve ya kendini kurtarması ya da batması an meselesiydi. Burada Southampton onu kederden kurtarmaya çalışıyordu ve Southampton onun kalbini daha da kırmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"Sanırım biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi. "Bess'e söyler misin?"

Thames Nehri'ne doğru döndü ve Kuğu şantiyesine yaklaştı. Hunsdon'a burada, bir tiyatro mekânında saygı duruşunda bulunmak doğru gelmişti. Emilia çekiç seslerini dinledi ve Hunsdon'un çalışma odasının sessiz kozasını, masasının üzerindeki sayfaların hışırtısını, bazen sakıncalı bir cümleyi satıra dökerken çıkardığı mırıltıyı hayal etti. Sir Francis Drake'in getirdiği bir kökten patates yetiştirdiğinde ne kadar gururlandığını ve bu lezzeti kuru erikte kaynatarak, şarapta ıslatarak ve külde kabuklandırarak nasıl denediklerini ve sonunda sadece tavuk yemi olarak uygun olduğunu ilan etmek zorunda kaldıklarını hatırladı. Hunsdon'ın ellerini onun üzerinde hayal etti - bekâretini almadığını ama gerçek bir leydiymiş gibi arabadan inmesine yardım ettiğini ve ateşlendiğinde alnına sünger çektiğini. Onun bedeni için para ödemişti ama aklına da değer vermişti. Daha da önemlisi, sadece bedeninin bir erkeğe verebileceği zevke değer olduğuna inanmak çok daha kolayken, onun buna değer vermesini sağlamıştı. O bir baba figürü ya da sevgili değil, ikisi arasında bir şeydi. Ve nazikti.

İnşaat alanının gürültüsünden uzaklaştı, ellerini eteğine götürdü ve kumaşın yakasını yırttı. Daha iki ay önce yaktığı

Kit'in ölüm yıldönümü için bir yahrzeit mumu olacaktı.

Keder, değerli bir şeye sahip olmanın vergisiydi.

Bir hizmetçi, sıradan bir çocuk ve akçaağaç tohumlarını kendi nefesleriyle dereye savuran saraylı bir konttan beklenmedik gruba ulaştığında, Emilia gözyaşlarını silmiş ve Hunsdon'la ilgili anılarını bir kutuya koymuştu. Southampton'ın yanına oturdu ve onun zeki bakışları giysisindeki yırtığa takıldı. "Ne oldu?"

"Bir dal," diye yalan söyledi.

Southampton genç Henry'ye aşkın aptalca bir yanı olmadığını söylemişti ama vardı: denenmemiş küstahlığı.

Onun sadece bildiği yanlarını sevebilirdi. Ama ona gizli bir Yahudi olduğunu asla söylemeyecekti. Bir oyun yazarı. Ona hamile kaldığını ve çocuğunu aldırıldığını. Ve eğer bunları bilmiyorsa, Emilia'yı gerçekten seviyor muydu, yoksa sadece onun olduğunu düşündüğü kişiyi mi?

-

SOUTHAMPTON onları Thames Nehri'ni geçen feribota binmeleri için Paris Bahçesi'nin merdivenlerine kadar götürdü. Henry'nin saçlarını okşadı ve Emilia'nın elini öptü, dişleri bileğinin iç kısmına sürtündü ve feribota binmesine yardım ederken şimşek gibi çakan gözleri Emilia'nınkileri yaktı. Kuzeyden esen bir rüzgâr ılıman günü kovaladı ve feribotun kasasını sarsan bir fırtına getirdi. Henry korkmuş bir halde eteğinin kıvrımlarına, bacaklarının arasına saklandı.

Mark Lane'e yağmurlu bir yürüyüşle dönmüşlerdi ve Emilia kapıyı açtığında o, Henry ve Bess sıırsıklam olmuşlardı.

Bir sandalyede arkasına yaslanmış, kirli ve çıplak ayaklarını meşe masaya dayamış, zar zor tanınan bir Alphonso vardı. Saçları kafatasına yakın kesilmişti ve içki koktuğu uzaktan bile belli oluyordu. Yakmaya zahmet etmediği ocağın önünde, yerde bir yığın paçavra -üniforma mı? Adamın yüzüne bir gülümseme yayıldığında, kadın adamın bir dişinin eksik olduğunu gördü. "Merhaba, karıcığım," dedi adam. "Beni özledin mi?"

-

EMILIA, manzaranızda aylarca bir parça eksik kaldığında, kendinizi onun hiç var olmadığına inandırabileceğinizi FARK ETMEMİŞTİ. "Alphonso," dedi. "Seni görmek ne güzel."

Hatasını hemen anladı; kocasını sanki kendi evinde bir yabancıymış gibi karşılamıştı. Ayağa kalktı, sallanıyordu. "Demek istediğin şu: Ben yurtdışındayken senin benim evimde kalmana izin vermem ne kadar iyi oldu."

"Evet, elbette," dedi, cebinde bozuk para ararken. Bunu geriye doğru bastırdı, ne yapacağını bilecek olan Bess'e körü körüne uzandı. Emilia'nın verdiği bozuk parayla tatlı ya da Bess'in verebileceği herhangi bir rüşveti satın almak için bile , Henry'nin bu şiddetli yağmurda tekrar yola çıkmasını istemezdi ama-

Aslında hayır. İsteyeceği son şey Henry'nin olacaklara tanıklık

Kapının arkasından kapandığını duydu ve rahat bir nefes aldı. "Sen... o zaman izinde misin? Savaştan mı?"

"Öyle de denebilir. Ama kalıcı, sanki." Tökezledi ve masadan yerdeki çalıların üzerine damlayan alkol şişesini devirdi. "Onlar bile

kaçak avlananın ben olduğumu kanıtladım. Yeterince karanlıktı, bundan eminim."

Emilia gözlerini kapattı. "Kaçak avlanıyor muydun? Emrinde hizmet etmen gereken lordtan mı?"

"Lanet olası bir tavşandı," dedi Alphonso. "Bize yiyecek daha fazla şey verselerdi, bunu yapmak zorunda kalmazdım."

Alphonso'nun yerleşim yerinin ne kadarını temizlediğini merak ediyordu. Kraliçe'nin hizmetinden ne kadar zaman önce kovulduğunu merak ediyordu. Ama onu daha fazla kızdırmadan bu iki soruyu da sormanın bir yolunu bulamadı.

Adam yaklaşırken gözleri kızın yüzüne kilitlendi ve kız içgüdüsel olarak kapıya doğru geri çekildi. "Bir İngiliz kahramanına böyle mi davranılır?" Alphonso sordu.

"Çok yorulmuş olmalısın."

"Açım."

Onun yanından kiler bölümüne doğru ilerledi. "Bakalım ne yiyeceğiz."

"Bunun için değil." Kız raflı bölmeye ulaşamadan saçlarını avucunun içine aldı. Onu yanağı masanın üzerindeki alkol birikintisine değecek şekilde aşağı itti ve eteklerini kaldırdı. "Umarım bunu nasıl yapacağını unutmamışsındır."

Hayır.

Emilia, Alphonso şakağına daha sert bastırana kadar kelimeyi yüksek sesle söylediğini fark etmedi. "Ne dedin sen?"

"Hayır," diye fısıldadı.

Onun sorusuna cevap veriyor olabilirdi. Ama ikisi de durumun böyle olmadığını biliyordu. Adamın cevabı, terleyerek ve homurdanarak kadının sırtına doğru kendini itmek oldu

Gözlerini kapatırken, adamın ağırlığıyla sıkışmıştı. Saniyeler içinde bitmişti. Eteklerinin tekrar baldırlarının arkasını sıyırdığını hissetti ve sonra bacakları pes etti ve ıslak zemine kaydı.

"Kampı takip eden fahişeler mermerden oyulmuş gibi davranmıyorlar," dedi Alphonso. "Benimle yatmak için sabırsızlanıyorlardı."

"Seninle yatmaları için para aldılar," diye mırıldandı Emilia.

Alphonso'nun kendisine vuracağını düşündü ama Alphonso sadece güldü. "Seninle yatmak için para aldığım gibi," diye belirtti. "Yaşlı hıyarın senden kurtulmak için sabırsızlanmasına şaşmamalı." Sonra kollarını iki yana açarak doğruldu. "Evine hoş geldin Alphonso," diye kimseye duyurmadı ve onu kendi yarattığı karmaşanın içinde bıraktı.

Usta Shakespeare,

Yüce Tanrı sizi sağlıkla korusun.

Naçizane bir sonraki toplantımızı hızlandırabilir miyiz diye soruyorum.

eldivenler için işlem. Bu çok önemli bir mesele haline geldi.

Bu yüzden size
borçluyum, Bayan Lanier

Bayan Lanier,

Stratford'a belirsiz bir şekilde döndüğüm için eldiven isteğinizi karşılayamayacağımdan korkuyorum. Oğlum Hamnet artık meleklerle uyuyor.

Gerisi sessizlik.
Böylece sizi Tanrı'nın korumasına emanet
ediyorum. Wm. Shakespeare

-

EMILIA uzun bir süre odasında durup Shakespeare'in mektubunu tekrar okudu. Adamın evli olduğunu ve karısının ondan ayrı, taşrada yaşadığını biliyordu ama çocukları olduğunu bilmiyordu. Eğer bilseydi, onların büyümesini izlemeye bu kadar az zamanı varken uzak kalmasını gerektiren bir kariyer seçme yeteneğini merak ederdi.

Bazen hayalini kurduğu, yine de asla olamayacak olan küçük kıızıl saçlı kızı düşündü. Emilia ilk kez William Shakespeare'e karşı şefkati andıran bir şeyler hissediyordu.

Shakespeare'e para kazanmaya olan eşsiz tutkusundan dolayı hayrandı. Bunu yaparken kullandığı yöntemlerden rahatsızlık duyuyordu. Sınırlı seçeneklerinin farkına vararak ortaklıklarını kabul etti.

Alphonso odaya girdiğinde kadın telaşla arkasını döndü. "Orada ne var?" diye sordu Alphonso ve kadın başını salladı, notu çoktan göğüslerinin arasına sıkıştırmıştı.

"Sadece çarşaf," dedi ve çarşafı bir bulutun içinde yataktan çekerek kocasının yanından dışarıdaki leğene doğru koştu.

Oradan ayrılırken göz ucuyla Alphonso'nun yatağı kaldırıp aradığını gördü.

-

Sonraki birkaç hafta boyunca Emilia, Alphonso'nun Hunsdon'un kendisine verdiği paranın neredeyse tamamını çarçur ettiğini öğrendi; Kraliçe'nin ordusuna katılmak için gereken malzemeleri toplamış, sonra da utanç verici bir şekilde görevden alındıktan sonra eve dönmeden önce Fransa'da duygularına yenik düşmüştü. Henry'yle hiçbir şey yapmak istemiyor gibi görünüyordu, bunun için ona minnettardı, ama meyhanede geçen bütün bir günün ardından hâlâ bilinci yerindeyse ona gelip evlilik haklarını talep ediyordu. İş yaptığını, kendisine şövalyelik için sponsor olabilecek yeni soylularla bağlantı kurmaya çalıştığını iddia ediyordu. Ayrıca Mark Lane'deki kirayı artık ödeyemeyeceği için kalacak yer konusunda bilgi arıyordu.

Emilia Southampton'dan bir kez haber almış ve onu görmesinin güvenli olmadığını bildirmişti.

Shakespeare'den başka bir mesaj almamıştı. Yakında para kazanmanın bir yolunu bulamazsa, oğluyla birlikte sokağa atılacağından korkuyordu.

Bugünlerde kendini Christine de Pizan'ı düşünürken buluyordu, Kontes'in gençken eserlerini incelediği bilgini. Emilia, Kadınlar Şehri'nin Kitabı'nın başını ezberlemişti ama şu ana kadar onu gerçekten anlamamıştı. Pizan, "Kadın cinsiyetine saldırmak için bir bölüm veya paragraf ayırmayan herhangi bir yazarın ahlaki eserini neredeyse bulamadım," diye yazmıştı. "Kadınlar hakkındaki olumsuz görüşlerini kabul etmek zorundaydım çünkü kadar büyük bir zeka ve her şeyi anlama yeteneğine sahip görünen bu kadar çok bilgili erkeğin.... bu kadar çok farklı konuda yalan söylemiş olması mümkün değildi. Bu nedenle, kadınlara daha fazla ağırlık vermeyi tercih ettim.

kendi yargılarıma ve deneyimlerime güvenmektense başkalarının söylediklerine güvenmeyi tercih ederim."

Emilia dengeyi biraz olsun eşitlemek, Pizan'ın iddia ettiği gibi zihni bir erkeğinki kadar hukuki düşünme yeteneğine sahip bir kadın karakter yaratmak istiyordu. Emilia zaten trajik bir kahraman olan Juliet'i yazmıştı. Kendi kocası tarafından kandırılan bir peri kraliçesi yazmıştı. Şimdi de günü kurtaran bir kadın yaratmak istiyordu.

Güneşli bir Çarşamba günü başladı. Bess nehrin kıyısında diğer çamaşırcı kadınlarla birlikte evdeki çarşafı ve iç çamaşırlarını idrarla ıslatmış ve üzerlerine sodalı su ve potas dökmüştü. Henry onların ayaklarının dibinde oturup bir sopayla çamuru çizerken, Emilia da lekeleri çıkarmaya, durulamaya ve fırçalamaya yardım etti. Daha sonra kadınlar çamaşırları kurumaları için ağartma alanının çimenli yamaçlarına serdiler.

Bu zaman alıyordu ve çalınma riski olmadan eşyalarınızı bırakamazdınız, bu yüzden Bess Henry'yi uyuması için eve götürürken Emilia geride kaldı. Yazı kutusunu kucağına koydu ve eline bakarak yeni bir tüy kalem kesti.

Cildi sodalı su yüzünden kızarmış ve çiğ kalmıştı. Çamaşır yıkarken her zaman olduğu gibi evlilik yüzüğünü çıkarmıştı. Ancak bu kez yüzüğü yerine takmak yerine parmağını çıplak bırakmıştı. En küçük direniş eylemi gibi hissetti.

Kalemi mürekkebe batırdı: başka bir direniş eylemi.

Emilia noktası olarak orijinal İtalyancasını okuduğu bir hikayeyi kullandı: Il Pecorone. Kendi sorumluluklarını yazdı - kadın, zeki, Yahudi- ve bunları, bu özellikleriyle yargılanması en muhtemel karakterler arasında dağıttı. Kızlık soyadını

Bassanio karakteri, bir mirasçı olan Portia ile evlenmek istemektedir ancak bunu yapacak parası yoktur. Bassanio arkadaşı Antonio'dan para ister ama Antonio'nun parası bir gemicilik işine bağlanmıştır. Yine de Bassanio'ya yardım etmeyi uman Antonio, borç almak için başka bir tefeciye - Yahudi Shylock'a- başvurdu. Ama Shylock'un Antonio'ya karşı bir kini vardı. Parayı vermeyi kabul etti, ancak borç geri ödenmezse karşılığında Antonio'nun etinden gerçek bir pound talep etti.

Emilia'nın yazdığı gibi Portia, babasının vasiyeti gereği kendi kocasını seçmesi yasak olduğu için hayal kırıklığına uğramış, sert, akıllı ve bağımsız bir kadındı. Bunun yerine Portia'nın talipleri, biri Portia'nın portresinin bulunduğu altın, gümüş ve kurşun olmak üzere üç tabut arasından seçim yapacaktı. Portresini saklayan tabutu kim alırsa, Portia'yı o alacaktı. İki prens değerli metalden yapılmış tabutları seçtiler ve kovuldular. Ancak Bassanio, Portia'nın kendisi gibi portrenin de içinde bulunduğu ve görüldüğünden daha fazlası olan kurşun tabutu seçti. Antonio'dan gemilerinin denizde kaybolduğunu ve Venedik sarayında Shylock'la yüzleşmek zorunda kalacağını bildiren bir mektup geldiğinde, Bassanio hemen oradan ayrıldı. Evlendikten sonra Portia'nın parası onun olacaktı ve Shylock'un Antonio'nun eti yerine bunu geri ödemeyi kabul edeceğini umuyordu.

Emilia, Portia'nın sesiyle öfkeli bir şekilde yazmaya başladı.

Ama şimdi lord bendim

Bu güzel konağın, hizmetçilerimin efendisi,

Kraliçesi ; ve şimdi bile, ama şimdi,

Bu ev, bu hizmetçiler ve bu ben sizindir, lordum.

Bu yüzükle birlikte veriyorum onları, ,

kaybettiğinizde ya da verdiğinizde,

Aşkın mahvoluşunun habercisi olsun,
Ve sana haykırmak için benim avantajım ol.

Emilia cebinden evlilik yüzüğünü çıkardı.

O küçük grup çok büyük bir güçle doluydu.

İki kez düşünmeden onu Thames nehrine attı ve batışını izleme zahmetine bile girmede.

Birden oyununun nasıl bitmesini istediğini anladı. Bir kadın olarak Portia, Antonio'yu kurtarmak için güçsüzdü. Ancak bir erkek olarak Portia'nın bir sesi vardı.

Balthazar adında bir erkek avukat kılığına giren Portia, Shylock'a bir pound et ödemesini talep etme hakkı olduğunu söyledi... sadece bunu yaparken tek bir damla kan alamazdı. Shylock bunun yerine parayı isteyerek geri adım attığında, Portia onu bu ana getiren şeyin yasanın gerçek değerine olan güveni olduğunda ısrar etti. Bir Venedikliyi tehdit ettiği için Shylock'un serveti elinden alınır ve Hristiyanlığa geçmeye zorlanır.

Elbette seyircinin mutlu son olarak göreceği şey buydu.

Shylock'u sanki Kit'le hâlâ Malta Yahudisi hakkında konuşuyormuş gibi yazdı. Yahudi karakterini intikamcı - Antonio'ya karşı kin besleyen- ve Dr. Lopez'in Kraliçe tarafından idam edilmeden önce olduğu gibi inancı yüzünden aşağılanan biri haline getirmiştir. Ama aynı zamanda onu insan da yaptı.

Ben bir Yahudiyim, diye yazdı ve bu kelimeleri kağıda dökmek bile Emilia'nın omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Bir Yahudi'nin gözleri yok mudur? Bir Yahudi'nin elleri, organları, boyutları, duyuları, duyguları, tutkuları yok mudur?

Bize bir iğne batırırsanız, kanamaz mıyız?

Eğer bize yanlış yaparsanız, intikam almayacak mıyız?

Shylock için, Portia için, Emilia'nın kendisi için, sürekli olarak toplumun size inandığından daha fazlası olmaya çalışmak yorucuydu. Eğer küçümsüyorsanız, haddinizi aşılıyorsanız, öfkeleniyorsanız, bunun tek nedeni başkalarından böyle bir muamele görmüş olmanızdı.

Bana öğrettiğin kötülüğü uygulayacağım, diye yazdı Emilia Shylock'un sesiyle.

Güneş batarken çarşaf lar katlanabilecek kadar kurumuşt u. Emilia köşeleri göğsüne yaklaşt ır d ı, kıvrımları hizaladı ve çarşaf ları boş sepete yerleşt irdi. Çalışırken zihninde oyununun son sahnesinin taslağını çiziyordu. Balthazar/Portia, avukatlık hizmetinin karş ılığ ı olarak Bassanio'nun asla çıkarmayacağına yemin ettiğ i evlilik yüzüğ ünü kendisine vermesini isteyecekti. Yüzüğ ü almadan eve döndüğ ünde, Portia yüzüğ ünü verdiğ i için onu azarlar ve bu nedenle yatağ ı ve bedeni üzerindeki hakk ından vazgeçtiğ ini iddia eder. Aslında, artık yatağ ını ve bedenini tam da yüzüğ ü verdiğ i kiş iyle paylaşma hakk ına sahipti. Sonunda Balthazar'la aynı kiş i olduklarını açıklayacaktı... ama Bassanio'yu terletmeden değ il. Çünkü bir evlilik yüzüğ ünün - bir sembolün- arkasındaki yemin aldatıcı ise ne anlamı vardı?

Evine girdiğ inde Bess yemek servisi yapıyordu. Henry mükemmel bir küçük beyefendi gibi oturuyor, yüzü onunkini görünce aydınlanıyordu. Masanın baş ında Alphonso oturuyordu. "Özür dilerim," dedi kadın içeriye doğru hış ımla. "Çarşaf ların kuruması beklediğ imden uzun sürdü."

Alphonso bıçağ ıyla bir parça koyun eti kesti. "Sizi bekleyeceğ imizi düşünmemişt ik."

"Bunu yapmanı istemezdim," dedi Emilia. "Gününüz nasıl geçti, Kocacığım?"

"Verimli," diye yanıtladı.

Nevresimleri yatak odasına yerleştirmek için onun yanından geçti ama Alphonso bileğinden tutarak dengesini bozdu. Sepet yere düştü ve kadın Alphonso'nun kucağına devrildi. "Bana hoş geldin öpücüğü vermeyecek misin?"

Görevini yerine getirerek öne eğildi ve dudaklarını onun yanağına bastırdı.

Eli bileğinde acıyla sıkıştı. "Yüzüğün nerede?"

Sanki yokluğu beklenmedik bir şeymiş gibi eline baktı. "Bilmiyorum," diye cevap verdi.

"Seni aptal inek," diye tükürdü Alphonso, onu üzerinden atarak. "Bunu bir aylık konaklama için satabilirdik."

"Haklısın Alphonso," dedi gözlerini yere indirerek. "Senin elinden ne ceza alacağım? Bırak ben seçeyim, kendi beyinsizliğim için. Tanrı şahidim olsun ki, o yüzüğü bir kez daha görmeden asla yatağına girmeyeceğim."

Alphonso, "Kesinlikle," diye onayladı ve sonra yüz hatları şaşkınlıkla buruştu. "Ama-"

"Kocacığım, hak ettiğimden ne eksik ne de fazla." Çarşaf sepetini aldı ve mütevazı bir kederle merdivenlerden yatak odasına çıktı. Orada kapıyı arkasından kapattı.

Ertelemesinin kısa süreceğini, adamın istediği zaman bedenine erişmeyi talep edebileceğini biliyordu.

Ama yine de.

Emilia gülümsedi.

İyi hanımefendi,

Bu mektubun sizi sağlıklı ve sakin bir ruh halinde bulmasını dilerim, zira isteklerinizi reddederek sizi kırmak istemem.

Yanıtınızı şahsen iletemiyorsanız, düşüncelerinizi ve sözlerinizi bilmenizi rica ediyorum. Günlerim benimki kadar boş kalacak; sadece senin gibi biriyle doldurulabilecek bir boşluk.

Sensiz kayboldum; beni neden bulamadığının başka ne açıklaması olabilir ki?

Ben kalıyorum,

Senin
kiler.
S.

-

EMILIA SOUTHAMPTON'LA BULUŞMAYI REDDETTİ, çünkü Alphonso tarafından yakalanma tehlikesi çok büyüktü. Ancak Shakespeare sonunda mektuplaştığında, karşılaşma riskini göze aldı, çünkü yiyecek için paraya ihtiyacı vardı.

Shakespeare'in kendisiyle neden burada buluşmak istediğini merak ederek, her zamanki buluşma noktalarından oldukça uzaktaki bir genelevin önünde volta atıyordu. Henüz gece olmamıştı ama Emilia kendisini Alphonso aracılığıyla tanıyan biri ya da Alphonso'nun kendisi tarafından görülmekten korkuyordu. Hava kapalıydı, kışın dişlerini gösteren bir sonbahar günüydü. Emilia şalını daha yakına çekti ve çantasını daha sıkı kavradı. İçinde Venedik Taciri'nin kötü bir kopyası vardı.

Shakespeare nihayet geldiğinde neredeyse yarım saat gecikmişti. Bir kez daha giysilerinin ve botlarının ne kadar iyi görüldüğünü fark etti - açıkça, onu ve diğerlerini temsil etmek kar payı ödüyordu. "Hanımefendi," dedi başını sallayarak.

"Burası buluşmak için iyi bir yer değil," diye tersledi Emilia.

Kaşları kalktı. "Size evinize gelmeyi teklif ettim-" "Ve ikimiz de bunun neden mümkün olmadığını biliyoruz."

"Evet. Sadece... her uğrak yerlerime sık sık gidemiyorum." Shakespeare çenesini eğdi. "Kendimi kanunla ters düşmüş buluyorum."

Ona göz kırptı. Bir suçluyla iş mi yapıyordu?

"Bir şey değil," diye alay etti. "William Wayte tarafından bana karşı alınmış bir haciz kararı."

"Neden?"

"Langley ve ben bu yaz Lord Chamberlain'in Adamları için Kuğu'nun kullanımı konusunda bir anlaşmaya vardık. Wayte onu kandırdığımızı iddia ediyor."

Emilia gözlerini kısarak devamını bekledi.

"Sonuç olarak, tutuklanma riski olmadan Surrey Şerifi'nin yetki alanı içinde hiçbir yerde yüzümü gösteremem." Kadının eline bir kese para sıkıştırdı. "Wayte, Püritenleri işe karıştırmakla tehdit etti. Peri oyununuz için ödeme almayı, beni bir hücrede çürütmeye tercih edeceğinizi düşündüm."

Yeni oyunu bulmak için çantasını karıştırdı. "Yakında bana şu anki kaldığım yerden ulaşamayacaksınız. Taşınıyoruz."

"Ben de öyle." Shakespeare iç çekti. "Büyük ölçüde senin sayende kendimi Aziz Helen cemaatinin varsayılan listesinde buluyorum."

"Vergi kaçırmanız benim suçum mu?"

"Bunu yapabilecek servete sahip olmam senin suçun." Kadının elinden sayfa destesini aldı. "Peki bu seferki konu ne?"

"Açgözlü bir Yahudi ve sonradan görme bir kadın."

Shakespeare başını salladı. "Komedinin tanımını gerçekten öğrenmelisin, canım."

Adam yola çıkarken, kadın arkasından seslendi. "Daireleriniz değişirse sizi nasıl bulacağım?"

Gülümsedi, kedi gibi. "Sizi bulacak olan benim, hanımefendi. Yoksa bunu yapabileceğimden şüphe mi ediyorsunuz?"

Bundan zerre kadar şüphesi yoktu. Sır saklamaya istekli biriyle iş yapmanın tehlikesi buydu: onun da kendine ait sırları vardı.

-

BERİ ALPHONSO'NUNDÖNÜŞ, EMILIA HAD yönetilen için tutmak Southampton'dan uzak duruyordu. Ancak tahliye edilme tehdidi onu savunmasız hale getirdi ve Bess ona bir mektup verdiğinde, Emilia okumak için aceleyle özel dolaba gitti.

Southampton'ın kalın, eğik elinde Westminster'da bir adres vardı.

Holywell Caddesi.

Kâğıttaki diğer tek kelime bir hafta sonrasının tarihiydi, bu da Emilia'ya evden ayrılmak için bir bahane bulması için zaman veriyordu. Alphonso'ya soylu bir kadının kızına ud çalmayı öğretmek için işe alındığını söylemişti. Southampton'la buluşabilmek için kendi kesesinden bir miktar para çıkarabilirdi. "Onları memnun et," demişti Alphonso. "Belki seni işe alırlar ve boynumda bir değirmen taşından fazlası olursun."

Buluşma günü Emilia eski brokar saray elbiselerinden birini giydi -hamileliğinden beri daha dar- ve Londra sokaklarından geçerek adrese doğru ilerledi. Londra'da bir ara sokakta dar bir binaydı.

Westminster, küçük bir mezarlığı olan bir kilise ile bir kasap arasında yer alıyordu. Emilia, dükkânında bir geyik etini süzölmek üzere ipe dizen tüccarı izlerken kanın metalik kokusu üzerine sinmişti.

Kapıya vurdu ve kapı bir aralık açıldı. Bir el yılan gibi uzanıp bileğini kavradı ve Emilia içeri çekilirken nefesini tuttu.

Southampton onu duvara doğru itti, elleri yüzünü çerçeveleyerek onu öptü. Kadın onun içinde eridi. Southampton onu daha yükseğe kaldırdı, sırtını sıvaya yasladı, o da hortumunu çözdü ve eteklerinin köpüğünü kazarak kendini ortaya çıkardı. Simyasal bir reaksiyon gibi bir araya geldiler, büyücölükle karıştırılan türden, çünkü şekli ve maddeyi değiştiriyor.

Daha sonra, dairelerin zemininde birbirlerine dolanmışlardı, pencerelerden sızan serin hava tenlerindeki teri kurutuyordu. Emilia çevresini gözden geçirdi. Odalar küçük, aydınlık ve neşeliydi. İkisini de uzaklara taşıyabilecek gemilerin yelkenleri gibi dalgalanan büyük beyaz çarşafarla örtölü, dağınık mobilyalar vardı.

Southampton bir elini Emilia'nın karnına koydu ve diğer eliyle omzunda bir desen çizdi. "Gelmeyeceğini düşünmüştüm," diye itiraf etti.

Emilia, "Bir toplantı saati vermediniz," dedi.

Köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu. "Gitmenin senin için kolay olmayacağını biliyordum. Ve sonsuza kadar bekleyebilirdim."

Sonsuza kadar. Çok lüks bir kelimeydi.

Kasap tarafından karşılanan bir müşterinin sesini ve kilisenin öğlen çanlarını dinledi. "Burada kim yaşıyor?" Emilia sordu.

"Sen," diye mırıldandı Southampton. "Eğer istersen."

Kollarında dönüp ona baktı. Ondan metresi olmasını mı istiyordu? Baron'un Isabella'yı St. Helen's Bishopsgate'teki dairesinde tuttuğu gibi onu da burada tutacaktı. "Ama ben evliyim," dedi sesi kırılarak.

"Bir eve ihtiyacın var, Emilia. Bu senin ve Henry için olabilir." Southampton yutkundu. "Ve kocan için."

"Bunu benim için yapar mısın?" diye fısıldadı. "Yaptım bile."

"Peki aniden bir konuta geldiğimi nasıl açıklayabilirim?" Doğrulup arkasını döndü.

O da doğrulup oturdu. Onun bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. "Ona bir akrabanın öldüğünü ve burayı sana bıraktığını söyle."

"Bu olur hemen olmak onun Her neyse." Emilia mırıldandı.

Adamın parmaklarının omurgasının incilerinde gezindiğini hissetti. "O zaman ona hiç söyleme," dedi.

Emilia onun bakışlarıyla buluşmak için omzunun üzerinden baktı.

"Başka ne seçeneğimiz var? Avukatlar ve hukukçularla görüştüm," diye ekledi Southampton. "Yapacak bir şey yok, eğer evlilik tamamlanmışsa feshedilemez. Eski kral gelininden kurtulmak için yeni bir din getirmek zorunda kalmıştı ve benim böyle bir gücüm yok."

"Onun sözüne karşılık benimki. Diyebiliriz ki-"

Southampton usulca, "Hayır," diye araya girdi. "Genç Henry'yi battaniyenin yanlış tarafına koyacak bir şey yapamazsın."

O haklıydı. Evliliğini feshetmek, oğlunu bir piç damgasıyla baş başa bırakacaktı ve bu damgadan asla kurtulamayacaktı.

"Yeniden evlenemezsin. O ölene kadar olmaz. Ama - Emilia- onu terk edebilirsin. Ve ben seni koruyabilirim." Kız itiraz edemedi parmağını dudaklarına dokundurdu. "Evli çiftler ayrıldığında kimse kılını kıpırdatmaz," diye savundu. "Bu istisnadan çok bir normdur."

Bunu biliyordu elbette. Hunsdon'a bu yüzden getirilmişti.

"Eğer karı koca olarak yaşayamayacaksak," dedi Southampton, "en azından bir aile olalım." Kaşlarını kaldırdı. "Ve Lanier'in bana misilleme yapacağından korktuğunu söylemeden önce, bunu yapacak güce sahip olmadığını belirtmememe izin ver."

"Bir varise ihtiyacınız olacak."

"Benim bir tane var, ahmak kuzenim. Ama sen yoksun."

Adamın ellerinin omuzlarına dolandığını ve yanağını yanağına bastırıldığını hissetti. "Hamileyim," diye fısıldadı Emilia.

Adamın parmaklarının sıkılaştığını hissetti, sonra da onları ayıran haftaları işaretlediği sessizliği. Bu onun bebeği değildi, olamazdı.

Emilia bunu bir haftadır biliyordu; iki aydır kanaması olmamıştı ve göğüsleri o kadar hassaslaşmıştı ki ağrıyordu. "Alphonso'ya henüz söylemedim." Kelimeleri yüksek sesle söylememiş olsa da doğanın bu sorunu onun için çözebileceğini ummuştu.

"Benim için fark etmez," dedi Southampton. "Çocuğu kendimmiş gibi büyüttümdü."

Bu adam. Ah, bu adam. "Bu bir skandal olur," dedi Emilia.

Elini ağzına götürdü ve sanki sarayda tanıştığı bir hanımefendiymiş gibi parmak eklemlerini öptü,

Bu iğrenç koşullarda değil. "Bunu bir düşün," diye yalvardı. "Bana cevabınızı bugün vermeyin."

"Bazen bu dünyada mutluluğun amaçlanmadığı insanlar olduğuna inanıyorum," diye itiraf etti Emilia.

Southampton başını salladı. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, aşkım."

Kelimeleri dilinin üzerinde keskin yıldızlar gibi hissedebiliyordu:

Beni tanımıyorsun.

Ona sırlarını açıklayabilecek inanca sahip olmayı ve bunu yaparsa teklifinin hâlâ geçerli olacağını bilmeyi diledi.

Bunun yerine, Southampton'ı o kadar derinden öptü ki, bu itirafları yutmaktan başka çaresi kalmadı. "Kanıtla," dedi Emilia, sesi boğuk, ikisini de tekrar geriye doğru yuvarlarken.

-

UYKUYA DALMIŞLARDI. Westminster'dan ayrıldığında sokaklarda lambalar yanmaya başlamıştı ve kendini Mark Lane'e geri dönerken, sarhoşların ve dilencilerin arasından hızla geçerken buldu. Southampton'ın ona verdiği dairelerin anahtarı göğüslerinin arasında bir kömür gibi yanıyordu.

Şaşkınlıkla evine girdiğinde ortalık zifiri karanlıktı. Ne yanan mumlar, ne temizlenen bulaşıklar, ne de herhangi bir ses vardı. Emilia kapıyı arkasından kapattı. "Henry?" diye fısıldadı. "Bess?"

Çakmaktaşının sesini duydu ve ardından bir mumdan çıkan alev Alphonso'yu aydınlattı. "Lavtan nerede?" diye sordu.

"Ben... üzgünüm?"

"Lavtanız," diye tekrarladı. "Müzik dersi veriyordunuz, değil mi?"

Gözleri, mühürleri kırılmış mektuplarla dolu masanın yüzeyine kayd. Aptalca davranmıştı ama Southampton'ın mektuplarını ateşe atmaya dayanamamıştı. Onları, şiirlerinin yayınlanmış nüshalarıyla birlikte, giysi sandığının dibindeki eski kombinezonların kıvrımlarına saklamıştı.

"Sensiz kaybolmuş durumdayım," diye okudu Alphonso. "Sevgiler, S." Altında Shakespeare'in adının yazılı olduğu başka bir kâğıt aldı. "Bir... Glover mı? Buna inanacak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun? Burada senin gibi bir orospu tarafından eldivenlenen tek şey onun siki." Önce mektubu, sonra da Venüs ve Adonis'in üzerinde Shakespeare'in adının yazılı olduğu basılı kopyasını ona fırlattı.

Emilia aynı anda iki şeyin farkına vardı: Alphonso bulduğu mektupların yazarıyla Shakespeare'i birbirine karıştırmıştı. S'nin Southampton anlamına geldiğini fark etmemişti; Emilia'nın William Shakespeare adında biriyle ilişkisi olduğunu varsaymıştı, şiirlerinin de bu yüzden elinde olduğu açıktı.

Alphonso mektuplarını sakladığı yeri bulduysa, gizli para zulasını da keşfetmiş olduğunu fark etti.

"Alphonso," dedi nefes nefese. "Bekle-"

Ona ulaşmak için acele ederken sandalyeyi devirdi, boğazından yakaladı ve duvara çarptı. Elleri sıkılaştı. Kadın salyalarını akıttı ve öksürdü, gözleri çılgınca dönüyordu. Kocası her kelimesinde kadının kafasını duvara vurarak, "Onu senin içinden sikip çıkaracağım," dedi. Kadın aniden gelen havayı emerken kocası onu yere fırlattı, ancak çizmeli ayağı karnına defalarca çarptığında havayı kaybetti.

Alphonso'nun bilmediği çocuğu düşünerek sürünerek uzaklaşmaya çalıştı... sonra da bildiği çocuğu. "Henry," diye başardı, çenesinden aşağı kan akıyordu.

Alphonso onu saçlarından çekiştirdi. "Çılgılık attığını duyamıyorum," dedi ve sonra yüzüne bir yumruk indirdi.

-

İKİ KEZ YÜZEREK KENDİNE GELDİ.

Bir keresinde, hala onun vücudunu döverken.

Yine, işi bittiğinde ve tıpkı gizlice, korkunç bir şekilde dilediği gibi, bacaklarının arasındaki kanlı akıntıyı hissettiğinde.

Ertesi sabah güneş doğduğunda gözlerini zar zor açabiliyordu; gözleri yarıklara dönüşmüştü. Kolu gibi çenesi de kırılmıştı. Kafa derisinden bir tutam saç kopmuştu. Etekleri kurumuş kanla sertleşmişti.

Alphonso'nun kendisine baktığını görünce inledi ve ondan uzaklaşmak için elinden geleni yaptı.

Alphonso, "Onunla tekrar görüşmeni engelleyemem," dedi. "Ama onun seni görmesini engelleyebilirim."

Dudaklarını ıslatmaya çalıştı. "Beni... öldürecektin..."

"Bunun tehdidinin bile seni duraksatacağını sanmıyorum," dedi. "Hayır, eğer beni bir daha boynuzladığını görürsem, çocuğu öldürürüm."

Alphonso ayağa kalktı, evlerinin kapısını açtı, böylece ışık onu bir kılıç gibi ikiye böldü. Yumruğunu sıkarak dışarı çıktı.

Çok geçmeden Bess, Henry ile döndü. Emilia'yı görünce onu eteklerinin arkasına sıkıştırdı ve gözlerini sıkıca kapatmasını söyledi. Sonra Emilia'nın yanına koştu, ona nazikçe dokundu.

kırık bedenini. Bess, "Hanımefendi, ah, nasıl da dövüldünüz," diye mırıldandı.

Evet, düşündü Emilia. Evet.

-

Yatakta doğrulabilmesi için bir hafta geçmesi gerekti. Elinin kalem tutacak kadar güçlenmesi için bir hafta daha geçmesi gerekti. Hava soğudukça ve Emilia'nın vücudu iyileştikçe, Southampton'a ne söyleyebileceğini düşünmeye başladı.

Sonunda ona bir şiir yazdı.

Dünya tepetaklak olmuştu: onur yanlış yere konmuş, sevinçten vazgeçilmiş, bakireler tehlikeye atılmış, masumlar iftiraya uğramıştı. İyiler yenilmişti; bir anahtar ve her ikisine de ait olabilecek bir ev şeklini alan umut ise bu savaşta tam anlamıyla kaybolmuştu.

Bütün bunlardan yoruldum, huzurlu bir ölüm için ağlıyorum, diye başladı.

Sanat otorite tarafından dilsizleştirildi...

Ve aptallık, doktor gibi, beceriyi kontrol ediyor, Ve basit gerçek yanlış basitlik olarak adlandırılıyor,

Ve esir iyi kaptana kötü davranıyor.

Gözlerini silmek için tüy kalemini yere bıraktı.

Bütün yoruldum, bunlardan gideceğim, Ölmek için aşkımı yalnız bırakacağım.

Bu, onu sevmesinin kefaretiydi: neşeyi bildiği için, yokluğunu da fark edebilecekti.

Hüzünlü bir masal kış için en iyisidir, diye yazdı. Kalbimin iki yarısı arasında seçim yapamıyorum. Katlandığım ve katlanamadığım şeyleri tehdit .

Satır aralarını okuyacak ve onun Henry'den bahsettiğini anlayacaktı.

Eğer aşkın gerçekse, benim için en iyisini istiyorsan, o zaman bu isteğime kulak vereceksin: Yalvarma, sızlanma, benim için dünyayı yakma. Seni ikinci kez kaybetmeye dayanmam.

"Bess," diye seslendi. Boğazı hâlâ acıydı, sesi de yaklaşıyordu.

Hizmetçi göründü ve Emilia notu katlayıp mühürledikten sonra onun eline tutuşturdu. "Bunu Southampton House'a götürmelisin."

"Sizi yalnız bırakamam, hanımım-"

"Git."

Bess oda kapısını aralık bırakarak odadan sıvıştı. Emilia yazı masasını bir kenara bıraktı ve sırt üstü yatağa yığıldı. Southampton'ı hayal ederek gözlerini kapattı. Onun el yazısını gördüğündeki gülümsemesini.

Gerçekten okuduğu zamanki yüzü.

Gözleri kapalıyken bile yanıyordu. Belki de Emilia Southampton'ı duyacaktı, başkalarının gelecekteki konuşmalarında ondan bahsedilecekti ve onun dünyada olduğunu bilmek, günlerini sonlandırmak için burayı lezzetli bir yer haline getirecekti. Belki de onun adını bir daha duymamak için dua edecekti, çünkü daha önce hiç böyle bir acı hissetmemişti. Burada olmak için bu kadar mücadele etmesinin ne anlamı vardı ki, hayatı artık ondan hiçbir iz taşımadan sadece aynı şekilde devam edecekti.

Olmak ya da olmamak, işte soru buydu.

Alphonso'nun dayağından sonra uyanmamış olsaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Emilia tüylerini kesmek için kullandığı bıçağı baktı. Bandajsız elinde sabit bir şekilde tutarak bileğinin soluk derisine bastırdı. Bıçağı aşağı doğru itti, ince bir çizgi halinde akan kandan neredeyse büyülenmişti.

Diğer odadan gelen bir çığlık onu karanlık düşüncelerinden uzaklaştırdı.

Vücudu itiraz ederek doğruldu ve kendini yataktan dışarı sürükledi. Sağlam koluyla kendini dik tutarak ve kırık kolunu bir kanat gibi vücuduna yaslayarak yatak direğinden duvara, kapı aralığına doğru sendeledi.

Henry ocağın önündeki palete uzanmış, bir kâbusun pençesinde kıvranıyordu.

Onun yanındaki taşlara uzandı ve alnındaki nemli saçları fırçaladı. Onunki gibi fırtınalı ve gümüş rengi gözleri kırpışarak açıldı. "Anne," dedi.

Yüzü şişmiş, yarılmış ve kararmıştı. Bileğine kan bulaşmıştı, kendi yaptığı bir yaralanmaydı bu. Artık kendini tanııyordu. Ama Henry tanıyordu.

Eğer sevdiği birini kaybetmeye dayanamıyorsa, oğlunun da aynı kaderi paylaşmasını nasıl isteyebilirdi?

İpekböceği gibi kıvrılıp tekrar uykuya dalana kadar sırtını okşadı. Sonra, kendi başına ayakta durmayı başaramadığı için, onun yanına uzandı.

Anlaşıldığı üzere, kan olmadan da etin kilosunu alabiliyordunuz.

Kalbinizi çıkarıp atsanız bile kırık parçalarının içinde cınladığını hissedebilirsiniz.

1597 yılına gelindiğinde, EMILIA tüm açılarını ve kenarlarını kaybetmişti. Geriye kalan kıymıkları, öne çıkan kısımlarını zımparalamıştı. Bu onu hissizleştirmişti, günlerini geçirebilmesinin tek yolu da buydu. Hayal kurmazsan, hissetmezsen... hayal kırıklığına uğrayamazdın.

Zamanı tekdüzeliğiyle işaretliyordu: sabahları ekmek pişirmesi, öğleden sonra yerleri temizlemesi, Henry'yle çıktığı yürüyüşler, Alphonso'nun gece korkuluğunu çekerken onu mıncıklaması. Yazmıyordu. Neredeyse hiç konuşmuyordu.

İnsanların büyücülük korkusuyla yaşamasını çok ilginç buluyordu ama kimse onun aralarında dolaşan bir hayalet olduğunu fark etmemiş gibiydi.

İçindeki acıyı dindirmeye çalışıyordu ama müzikte, şiirde ya da bir zamanlar heyecan verici olan başka bir uğraşta neşe bulamıyordu. Henry onun dünyasındaki tek parlak noktaydı. Ona bir hazine olarak ezilmiş bir çiçek uzatıyor, o da bir gülümsemenin paslı kıvrımını hissediyordu; kucağına kıvrılıyordu ve bu ona kendini bir hayalet gibi değil de esaslı hissettirmeye yetiyordu. Belki bir çocuğu daha olursa içindeki kayıp acısı hafifler diye düşündü. Alphonso'nun bebeğin babası olmasını istemese de, artık başka bir seçeneği yoktu. Tanrı biliyordu ki, Alphonso onun bedenini kendi zevki için sık sık kullandığından, bunun olması kaçınılmazdı. Gerçekten de iki kez hamile kalmış, iki kez de düşük yapmıştı ve Tanrı'nın günahlarını asla affetmeyeceğini, daha da kötüsü, cezasını hafifletecek kadar uzun süre onu unutmayacağını biliyordu.

Bess'in endişelendiğini biliyordu. Hizmetçi, Emilia küçülürken geride kalan boşluğu doldurmak için şişmişti. O da

yemek pişirdi ve pazara gitti. Henry'yi tersledi ve mektupları öğrenmeye başlayabilmesi için öğleden sonralarını Alma'da geçirmelerini önerdi. Aslında Emilia, Bess'in sadece metresinin kayıp gidişine başka birinin tanıklık etmesini istediğini düşünüyordu.

Bazen Henry onun yüzüne yaklaşır, ellerini yanaklarına koyar ve sanki o pürüzsüz hatların içinde annesini arıyormuş gibi gözlerinin içine bakardı.

O zamanlar ağlamaya başlamıştı.

Alphonso onlara Westminster'da, Longditch'teki Canon Row'da bir yer ayarlamıştı. Burası Emilia'nın Southampton'la en son karşılaştığı Holywell Sokağı'ndan çok uzakta değildi. Evden çıkmak zorunda kaldığında, bakır saçları, delici mavi bakışları, hayatının aşkını aramaya kalkışabilir diye gözlerini kısarak çıkıyordu.

Shakespeare, söz verdiği gibi, onu yeni evinde bir mektupla bulmuştu. Adı bir kez daha St. Helen's Bishopsgate'de vergi borcunu ödeyememiş olarak ortaya çıkmıştı. Elbette paraya ihtiyacı vardı, bu da ondan yeni bir oyun istediği anlamına geliyordu. Kâğıdı ateşe attı, Bankside'daki yeni adresinden ona cevap yazmaya zahmet etmedi.

Essex Kontu Azor Adaları'na yapacağı yolculuk için gönüllü beyefendiler aradığında Alphonso da katılmıştı. Yine de, o bahar nihayet yola çıktığında, evdeki atmosfer hiç de hafiflememişti. Emilia kendini şaşırtıcı bir şekilde duygusuz buluyordu, bu da Alphonso'nun haklı olduğu şüphesini güçlendiriyordu. Sorun başından beri kendisiydi.

Bir öğleden sonra kendini Jeronimo'nun evinde buldu, Bess giysi tamir ederken Alma'yla birlikte güveç için şalgam kesiyordu. Genç Henry ayaklarının dibinde oturuyordu.

bir ud çalıyordu. Çocuğun notaları ekşi ve sarsıcıydı ama Jeronimo sanki kendi senfonisini bestelemiş gibi sırttı. "Senden bir oyuncu yaratacağız oğlum," dedi. "Değil mi, Emilia?"

Emilia, kocası onu neredeyse öldüresiye dövdüğünden beri kuzenini onlarca kez görmüşü. İlk seferinde yüzü kıyma gibiydi ve Jeronimo onun hasar görmemiş gözleriyle buluşmaya çalışmış ve halini hatırını sormuştu.

Sanki cevap apaçık ortada değilmiş gibi.

Alma kocasına, "Onu Kraliçe'yle tanıştırmalısn," dedi ve Emilia'ya göz kırptı. "Başka bir Bassano'nun saray müzisyeni olması için asla erken değildir."

Jeronimo, Henry'nin küçük elini udun köprüsüne yerleştirirken, "Majesteleri zaten sahip olduklarını pek istemiyor," dedi. "Müzik için fazla melankolik. Tüm gözdeleri Essex'le birlikte İspanya'ya karşı savaşan kalyonlarda. Suffolk, Raleigh, Southampton."

Southampton.

Alphonso ile aynı askeri yolculukta savaşıyordu.

Emilia elindeki bıçağın kaydığını ve başparmağının etini derinlemesine kestiğini hissetti. Kanı şalgamların etrafına dökülürken gözlerini kırıştırdı. Keskin ve karanlıktı, bir kâbus gibiydi. İçinde boğulmak istedi.

"Che cavalo!" Alma bağırdı. Emilia'ya doğru hamle yaptı, soyma bıçağını elinden aldı ve kanayan başparmağını kendi önlüğüne sardı.

Emilia onların arasında sıkışmış eline baktı. Nabzını yarada hissedebiliyordu. Bu onu çok ilgilendiriyordu.

bir başka hiçbir şey yapmamıştı. Hâlâ yaşayanlar arasında olduğunun kanıtı.

İtalyanca bir iletişim telaşı vardı ve Jeronimo küçük Henry'yi dışarı çıkardı. "Tesora," dedi Alma yumuşak bir sesle, elini Emilia'nın çenesinde dolaştırarak. "Bedeninin kırıldığını biliyordum. Ruhunun da öyle olduğunu fark etmemiştim."

Emilia sanki okyanusun dibindeymiş, güneşe bakıyormuş ve ona tekrar ulaşmak için nasıl enerji toplayabileceğini merak ediyormuş gibi hissetti. Ve sonra, bir mucize gibi, Alma'nın sözleri uzandı ve onu kolları gibi sardı. "Ne diliyorsun, Emilia?"

Bu soruya nasıl cevap vermeli?

Kanatlar dilemiş ve güneşe çok yakın uçmuştu. Bu hatayı bir daha yapmayacaktı. "Bir bebek," dediğini duydu.

Geriye kalan tek neşesi Henry'ye ve o da büyümeye başladıysa, aşkının mirasını yerleştirmek için başka bir yere ihtiyacı olacaktı.

Alma'nın gözleri onunkileri yakaladı ve tuttu. "O zaman bir tane alacaksın," diye yemin etti.

-

DOKTOR SIMON FORMAN, Alma'nın kuzeninin karısı kendini kısır bulduğunda ziyaret ettiği bir astrologdu. Emilia'nın umudu, doktorun kendisindeki hatayı düzeltebileceğiydi, böylece kocası savaştan döndüğünde başarılı bir şekilde çocuk doğurabilecekti. Bebeğin, onu sürekli uzaklaştığı dünyaya geri bağlayacağını umuyordu.

Forman ufak tefekti, bebek saç telleri kafa derisinin üzerinde öne doğru çekilmişti.

Misafir odası karanlıktı, gün ortası ve güneşli olmasına rağmen perdeler çekiliydi. Emilia avuçlarını kucağında ovuşturdu. O bir doktordu, bu da onu sadece bir hasta olarak görmesi gerektiği anlamına geliyordu. Yine de onu odaya getirdiğinde, eli sırtının küçük kısmındaydı ve aşağıya doğru kaymıştı. Son on dakikadır önlüğünün üzerinden yükselen göğüslerine bakıyordu.

Emilia dudağını ısırıldı. "Özür dilerim efendim. Bunun nasıl başladığını bilmiyorum."

"Bu bir sohbet, ne eksik ne fazla. Elbette dürüstlükten başka bir şey seçerseniz, size yardım etmem beklenemez."

"Anlıyorum."

"Kaç , Bayan Lanier?" diye sordu. "Yedi ve yirmi," diye yanıtladı.

"Evli misin?" Kadın başını salladı.

"Çocuk sahibi olmak mı istiyorsunuz?"

"Evet. Birçok... yanlış düşüncem oldu."

"Kocanız burada olmanızı mı istiyor?"

"Kocam... bana çok sert davrandı," diye itiraf etti Emilia. "Mallarımı harcadı ve tüketti. Burada olduğumu bilmiyor, çünkü bir şövalye olarak tercih edilme umuduyla Essex Kontu'nun hizmetinde." Bunu düşünüyor gibiydi. "Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilirsin, değil mi?"

Forman kaşlarını kaldırdı. "Bir hanımefendi olmak istediğiniz için mi soruyorsunuz?"

"Diliyorum çünkü bu kocamın dileği," dedi Emilia.

"Eğer bir hanımefendi olmanızı istiyorsa," diye düşündü doktor, kelimeye çifte anlam yükleyerek, "bu

şu anda öyle değilsiniz."

Emilia'nın yüzünde sıcak bir kızarıklık oluştu. "Ben sadık bir eşim, efendim."

"Sen." Tüy kalemini aldı ve ucunu kadının boğazının dibindeki küçük bir işarete dokundurdu. "O zaman neden Şeytan'ın işaretini taşıyorsun?"

Bir elini boynuna götürdü. "Bu işaret doğduğumdan beri bende, efendim."

Doktor bazı notlar karaladı. Emilia onları baş aşağı okumakta zorlandı. "Bayan Lanier, size yöntemlerim hakkında bilgi vermeliyim. Eğer bir müşterimin benden sır sakladığına inanırsam... özellikle de tensel sırlar... ona fahişe demekten çekinmem." Sulu gözlerini ona dikti. "Ailenizin isimleri?"

Onun iki astrolojik figür çizmesini ve söylediği kelimeleri yazmasını izledi. Baptista Bassano, Margaret Johnson.

Kenara Alphonso Lanier yazmış.

"Beni Kent Kontesi büyüttü," dedi Emilia. "Babam öldükten ve annem uzaklara gittikten sonra. Tekrar evlenene kadar Kontes'in kendisi tarafından eğitildim."

"Peki sonra?"

"On üç yaşındayken," dedi Emilia, "Lord Chamberlain Lord Hunsdon'un sevgilisi oldum. Beni uzun süre yanında tuttu, bana mücevherler ve para verdi ve yılda kırk pound verdi."

"Evet, evet," diye araya girdi Forman. "İlk kez ne zaman cinsel ilişkiye girdiniz?"

Dürüstlük.

"Somerset House'a geldikten iki ay sonra," diye yanıtladı Emilia.

"Tahmin ettiğim gibi," dedi doktor. "Ve bu fahişelikten gurur duyuyorsun."

"Onun metresi olmaktan gurur duymadım, efendim."

"Onun için maddi ödüller almadınız mı?
bir yatağı paylaşmak?"

Emilia astrolojiden anlamıyordu ama bu adamın itiraf etmesinin rahmindeki tıkanıklığı açacağına inandığını sanıyordu.

"Seni bu ilişkiye getiren seksti ve seni bu ilişkiden çıkaranın da seks olduğunu garanti ediyorum," dedi. "Çocukla birlikteydin... zina içindeydin... et sodomita." Doktor başını kaldırıp baktı. "Şimdiki kocanız bunun farkındaydı."

"Evet," dedi. "Lord Chamberlain beni gösteriş için onunla evlendirdi. Ama emin olun, kocam aynı yatağı paylaşmanın karşılığını maddi ödüllerle ödedi."

"Sana hiç dilini tutman öğretilmedi mi?" Forman onun dudaklarına bakarak mırıldandı. "Ya da belki de sana onu tamamen başka bir şekilde kullanman öğretilmiştir."

Emilia boğazını temizledi. "Efendim, geçmişimle ilgili suçlamalarınızın anda gebe kalmama nasıl yardımcı olacağını anlayamıyorum."

"Anlamak sana düşmez... sadece şehvetinin alçaklığını kabul et. Ot bitmemiş bir bahçede tohum biter; doğadaki bayağı ve kaba şeyler ona sahip olur." Forman öne doğru eğildi, nefesi kızın yüzünde ekşidi, eli kızın dizine düştü ve sıktı. "Çiftçilik hakkında her şeyi bildiğim için ne kadar şanslısın."

EMILIA'NIN SIMON FORMAN'LA İKİNCİ ZİYARETİ bir ay sonra, onun isteği üzerine evinde özel olarak gerçekleşti. Doktora bira ve ekmek ikram etti ve Alma'nın önerdiği pahalı bir peynirden yedi; bunu yapmak için Emilia kendi yemeğinden vazgeçmişti. "Çizelgelerimde geleceğimi gördünüz mü efendim?" diye sordu. Forman yanındaki tabureyi . Bir süre tereddüt ettikten sonra oturdu. Onun bir parça ekmek koparıp peynirle sardıktan sonra ağzına atmasını izledi. "Bu işler zaman alır," dedi.

"Bu işler için param yok," diye itiraf etti. "Para konusunda endişeleniyor musun?"

"Çocuğumu beslemekten endişe ediyorum," diye düzeltti Emilia.

"Yine de bana soyluların ve Majestelerinin sizi nasıl kayırdığını anlattınız."

"Gerçekten de ," dedi Emilia. "Ve Alphonso tüm paramı harcadı."

Forman geçirdi. "Yıldızlar bana onun evine ayrıcalıklı bir şekilde döneceğini, ancak bundan önce hayatının tehlikede olacağını söyledi."

"O zaman şövalye ilan edilecek mi?"

Doktor omuz silkti. "Bu başka bir günün sorusu."

Emilia, "Sizinle farklı bir günde tekrar buluşamayacağım," dedi. "Ödemem yok."

"Sanırım biliyorsunuz, hanımefendi. Bu sizin de aşına olduğunuz bir para birimi." Koluyla ağzını sildi. "Böyle bir müşteriyi halek için zorlamayacağım, ancak takas yoluyla serbestçe teklif edilirse..." Sesi kesildi.

"Halek?"

Elini tuttu ve bacaklarının arasına bastırdı. Avucunun içinde adamın sıska topuzunu hissetti. "İşte ben

...samimiyet demeyi tercih ediyorum," dedi. Masanın üzerindeki astrolojik bir haritayı açtı. "Sorularınızı yanıtlamak için gelecekte seanslar düzenleyebilirim."

Bekledi.

Bu bir açmazdı.

Emilia yanan tek mumun ışığının astrologun çizgileri ve yayları üzerinde dans edişini izledi. Onun vaka notlarını okuyamıyordu ama bu anlamadığı anlamına gelmiyordu.

Kendisinden kırk üç yaş büyük bir adama fahişe olarak verilmişti.

Asla birlikte olamayacağı bir soyluya aşık olmuştu.

Gururu da dahil olmak üzere her şeyini elinden alan bir serseriyle evlenmeye zorlanmıştı.

Ama o ana kadar kendini hiç ama hiç kirli hissetmemişti. Hayır.

Emilia o kadar hızlı ayağa kalktı ki tabure devrildi. Önlüğünün kenarlarını kavradı ve boğazına doğru sıkıca tuttu.

"Hayır."

"Hanımefendi-"

"Defol," diye hırladı Emilia, daha önce boğazından çıktığını hiç duymadığı bir sesle. "Ben bundan daha fazlasıyım. Bana baktığında ne gördüğün önemli değil, çünkü beni asla kendimi tanıdığım gibi tanıyamayacaksın. Ve dünyada bu bilgiye sahip tek kişi ben olsam bile, bu onu daha az gerçek yapmaz."

Nefes almak için durakladığında, "Seni küçük, aptal adam" diye düşündü. Sonra tabureyi Forman'ın altından tekmeledi ve onu yerde sinmiş halde bıraktı. Kadın

peyniri kesmek için kullandığı bıçağı aldı. "Tanrım, defol git evimden," dedi.

Bir süre sonra kapı arkasından kapandıktan sonra Emilia masaya oturdu ve Forman'a vermeyi düşündüğü yemeği bitirdi. Peynir dilimini keserken elleri titriyordu.

Alma'nın da dediği gibi, bu ilahi bir şeydi.

-

ALPHONSO haftalar sonra, deniz görevinin trajik başarısızlığına rağmen kendine verdiği önemle geri döndüğünde, Emilia melankolisini yenmişti. Umutsuzluğunun ötesini göremediği zamanlarda Bess'in yaptığı işleri devraldı. Küçük Henry ile oynadı. Alphonso'nun yakında geleceğini haber vermesi Emilia'yı şaşırtmıştı, yüzden Alphonso evlerine girdiğinde Emilia hazırды.

Masada taze çiçekler vardı. Ev temizlenmişti. Henry tertemiz giysiler giyiyordu. En fazla parasının yeteceği mütevazı bir yemek onu bekliyordu.

Tozlu ve dağınık bir halde kapıdan içeri adım attı. Emilia ellerini kavuşturmuş duruyordu. Onu son gördüğünde yüzü yarılmış ve tanınmaz hale gelmişti. "Kocacığım," dedi sakin bir sesle.

Sustu. "Karın mı?"

"Tanrı seni eve getirdiği için ne kadar şanslıyız," dedi Emilia. "Acıkmış olmalısınız."

Yemeğini yerken onu, odanın köşesindeki bir yılanı izler gibi izliyordu; o mesafeden ölümcül olması gerekmiyordu ama göz önünde tutmaya değerdı. Azor Adaları'ndan, kalyondan ve verdikleri kayıplardan söz etti. Henry'yi güldüren kum hikâyeleri anlatıyordu.

Botlar. Yemeğini bitirdiğinde Emilia bulaşıkları temizledi. "Bess," dedi, "eminim kocam seyahatin kirini üzerinden atmak ister. Küvet için biraz su ısıtır mısın lütfen?"

Tahta küvet ateşin önüne getirilip doldurulduktan sonra Bess, Alphonso'nun özel olarak yıkanabilmesi için Henry'yi kendi odasına götürdü. Emilia bulanık suyun yüzeyine adaçayı, mercanköşk ve papatya serpiştirerek güzel kokmasını sağladı. Alphonso'nun kendisine baktığını hissetti, sanki cadaloz karısının yerini perilerin mi aldığını yoksa son dayağının mı aklını başına getirdiğini tam olarak anlayamamış gibiydi. "Yardım etmeme izin verin, efendim," dedi güzelce gamzelenerek ve diz çöküp botlarını ve hortumunu çıkarmadan önce dikkatlice bir sandalyeye koyarak adamın pantolonunun düğmelerini çözdü. Adam küvetin içine çöktü, su kenarlardan akıyordu.

"Sırtınızı keseleyebilir miyim, kocacığım?" Emilia onun arkasında durarak sordu.

Omzunun üzerinden baktı ve kollarını küvetin kenarlarına yayarak başını salladı. Emilia keten bir kare aldı ve suya batırdı.

Alphonso boğazını temizleyerek, "Emilia," dedi. "Aramızdaki mesafe boyunca düşünecek zamanım oldu."

"Ben de öyle, efendim."

Elleri boynunu ovup göğsüne doğru kıvrılırken, yüzünü ateşe dönmüş, alevleri izliyordu.

"Yeniden başlamak istiyorum," diye devam etti Alphonso. "Biraz çalışmayla iyi bir yardımcı olabileceğine inanıyorum. Gerçek bir eş." Kadının elleri karnından aşağıya doğru gıdıklanırken kıpırdandı. "Öyle görünüyor ki siz de bu sonuca çoktan varmış olabilirsiniz."

"Sonuç," diye tekrarladı Emilia, yüzündeki buhar yükseliyordu. "Sona geldiğimi söyleyebilirsiniz, efendim."

Bu kelimeyi söylerken eli adamın sikinin etrafına dolandı ve eteğinin içine sakladığı bıçağı adamın testislerinin kenarına bastırmasına yetecek kadar kaldırdı. Alphonso'nun panik içindeki gözleri onunkilere kilitlendi. Keten kumaş sonradan düşünölmüş gibi havada asılı kaldı.

"Bana bir daha dokunmayacaksın, ne şehvetle ne de öfkeyle. Eğer yaparsan, sözlerimi unutma, senin için gelirim. Bana zarar verirsen, irademin gücüyle iyileşirim. Eğer beni öldürürsen, ölümden bir hayalet olarak dönerim. Uykunda taşaklarını keserim, böylece kalemin kopmuş kadar iyi olur. Benim huzurumda yaşayabilirsin. Sana sadece bunu yapman için izin veriyorum."

Gözleri parladı ve sanki küvetten çıkacakmış gibi hareket etti. Kadın bıçağı, bir kan şeridi suyun içinde kıvrılana kadar adama bastırdı. "Şaka yaptığımı mı sanıyorsun?" Emilia mırıldandı.

Alphonso başını salladı.

"Göröyorsunuz, ben de bir başlangıç yapmak istiyorum," dedi Emilia.

Bıçağı adamın bacaklarının arasından çekip aldı ve eteğindeki yırtmaçtan içeri soktu; artık günün her saati kalçasına bağılı olarak taşıyordu. "İyi geceler Alphonso," dedi. "İşin bittiğinde suyu boşalt."

-

EMILIA HENRY'NİN ODASINDA YATİYOR, onun etrafında bir eğreliotu gibi kıvrılıyordu. Kendi yatağını Alphonso'ya vermekte bir sakınca görmüyordu, çünkü bunu yapmak yatağında olmadığı anlamına geliyordu.

Alphonso'nun dönüşünden beş gün sonra Emilia, Isabella'nın yıllar önce onu götürdüğü eczacı dükkânını ziyaret etti. genç sahibi dikkatle dinledi ne zaman

neye ihtiyaçı olduğunu açıkladı. Kocasını duygusuzlaştıracak derin bir uyku ekimi.

Alphonso'nun kendisine dokunmasını istemiyordu ama yine de bir ocuk istiyordu. Sadece sureci kontrol eden kişi olmayı planlıyordu.

Böylece yılan dili eğreliotu ve dwale -marul, sirke ve briony kökü ile baldıran otu ve banotu karışımı- ile silahlanan Emilia, Alphonso'ya bir çay ikram etti. Bu ayın onu uyutacağı ama organlarının çalışmasını sağlayacağı konusunda teminat almıştı.

Göz kapakları düşmeden yemeğini zar zor bitirebildi. Gece yarısını geçtikten sonra Henry'nin odasından çıkıp Alphonso'nun odasına gittiğinde, onu tamamen giyinik bir halde yatağa yığılmış buldu. Emilia'nın omurgasındaki sarsıntıyı hissedebileceği kadar yüksek sesle horluyordu.

Tereddüt ederek yatağın kenarına srnd ama Alphonso yerinden kıpırdamadı.

Bacaklarının birleştiği yere takılana kadar hortumun belini çekiştirdi. Adamın penisine kayıtsızca baktı, sonra hindi buğdayı başağı ayıklar gibi ovmaya başladı. Emilia, Alphonso'nun gözlerinin kapalı kapakların altından dalgalanışını izledi, ama penisi kadının elinde sertleşirken uyanmadı.

Yeterince sertleştiğinde eteklerini topladı ve onun üzerine çöktü. DeneySEL olarak sallandı, hiçbir zevk almadı, sadece ihtiyaçı olanı elde etmeye niyetliydi.

Adamın elleri aniden kalçalarını kavradığında çığlık attı. Emilia kendini doğrudan Alphonso'nun şaşkın bakışlarına bakarken buldu. "Sen..." dedi sesi kalınlaşarak, "sen bir melek misin?"

Evet, diye düşündü. İntikamcı biri.

Göğüsleri adamın göğsüne değene kadar öne eğildi. Eli aralarından kayarak onu kavradı. Dudaklarının üzerinden nefes aldı. "Gel," diye ısrar etti.

Kalçasını üç kısa hareketle salladı.

Emilia, Alphonso'nun yeniden derin bir uykuya daldığından emin olana kadar onun üzerinde bir eyer gibi durdu. Sonra yatak odasından çıktı ve onu kaşıklarken kıpırdanan Henry'nin yanına döndü. Bacaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve dua etti.

Alphonso ertesi sabah garip bir rüyanın izleri, tülbent gibi kurumuş bir ağız ve teninde Emilia'nın kokusuyla uyandı.

Emilia hamile olarak uyandı.

-

Emilia hayaleti gördüğünde 1598 AĞUSTOS'UNUN SONLARIYDI.

Newgate Caddesi'nde, kasapların yakındaki Shambles'da kesilen hayvanların etlerini sattığı Cheapside Pazarı'ndaydı. Bugün birkaç öğün yetecek bir koyun eti alırdı: çorba olarak haşlanır, sonra güveçte pişirilir, sonra da ezilerek püre haline getirilirdi. Oğlunun yeteri kadar yiyebilmesi için bunu uzun süre saklamak zorundaydı.

Ve kızı.

Elini karnındaki şişliğin üzerine koydu. Bundan emindi; bu, rüyalarına giren ve ona ikinci bir şans veren kızıdı.

Pazar sepetinde zaten biraz parnsips, yemeklik yağ ve tuz vardı. Yumurta ve un aldıktan sonra eve dönecekti. "Hanımefendi," dedi kasap, sarılmış koyun etini ona uzatırken. Kadın ona parasını ödedi,

Döndü ve oradaydı, saçları bir taç gibi parlıyordu, omuzları güneşi taşıyordu.

Emilia sepetini düşürdü, malları sokağa yuvarlandı.

Onu hayal ettiğini biliyordu çünkü Southampton gibi adamlar Cheapside Market'te alışveriş yapmazdı. Doubletindeki gümüş ipliklerin ışığı yakalaması, deri çizmelerinin parıl parıl parlaması, parmaklarındaki mücevherler ile burada çok çarpıcı bir şekilde . Pazarın kalabalık nabzı ona yol verdi, varlığının etrafında dönmeye başladı. İnsanlar ağız açık bakıyor, bazıları saçlarını çekiştirip selam veriyor, bazıları da sadaka için onu çekiştiriyordu.

Bunların hiçbirini fark etmedi. Pisliğe aldırmadan kaldırım taşlarının üzerine diz çöktü ve eşyalarını pazar sepetine geri koydu. "Emilia," dedi usulca. "Yürüyecek misin?"

Başını salladı ve onun gölgesine doğru adım attı. Başparmağını göğüslerinin arasında, sanki bir yara yeniden açılmış gibi hissettiği noktaya sürttü.

Southampton onu dar, kemerli bir geçide götürdü, geçidin baş taşına bir arı oyulmuştu. Bu küçük yolun biraz ilerisinde bal tüccarları vardı ama onlar tezgâhlara ulaşamadan durdu. Gözleri onu içine çekti. "İyi misin?" diye fısıldadı, bakışları onun hamileliğine kaydı.

"Neden buradasın?" diye ağzından kaçırdı.

"Çünkü Perşembe günleri pazara gidersiniz," dedi basitçe. Bir süre sonra iç çekti. "Kaldığınız yeri bulmak zor olmadı," dedi Southampton. "Ne de olsa kocanız benim kalyonumdaydı. Kaç kez onu geminin küpeştesinden atıp kurtulmayı düşündüğümü anlatamam."

"Vicdan hepimizi korkak yapar," dedi Emilia.

Southampton, "Gidiş gelişlerinizi izlemesi için bir çocuğa para verdim," diye itiraf etti. "Sizinle özel olarak konuşmam gerekiyordu."

Oğlunun hayatının tehlikede olduğunu anlamıyor muydu? "Senden asla-"

"Ben evliyim," dedi Southampton ve Emilia dizlerinin büküldüğünü hissetti. Kürek kemiklerini arkasındaki binaya bastırdı.

"Tanrı sana nice mutlu günler versin," diye mırıldandı.

"Emilia."

"Size ve eşinize sağlık ve mutluluklar dilerim-" "Emilia."

O zaman ona dokundu ve kadın bir udun teli gibi titreşti. Bunu duyabiliyordu; bu frekansın sadece ikisi için ortak bir frekans olduğundan emindi.

"Asla olamayacağımızı söylemiştin."

Bir nefes aldı ve tuttu. İsteklerine saygı duyduğu, onsuz yaşamının bir yolunu bulduğu için onu suçlayabilir miydi?

Southampton, "Buna inanmamın tek yolu doğruymuş gibi davranmaktı," dedi, "ve kalbimin hareketlerime ayak uydurması için dua etmektir." Bakışlarının onunkilerden uzaklaşmasına izin verdi. "Elizabeth, Majesteleri'nedimelerinden biri. Birkaç ay önce Ambrose Willoughby'yle bir primero oyunu yüzünden tartıştık ve o da Elizabeth'i aşığıladı... Bir süre Kraliçe'nin gözünden düştüm. Ama sonra Elizabeth'imın hamile olduğunu öğrendim; ismimin koruması olmadan bebeğin doğmasına izin veremezdim."

Elizabeth'im. Emilia bu sözleri kanonda tekrar tekrar duydu.

"Kraliçe onun izni olmadan evlendiğimizi bilmiyor... bu yüzden bu gece Fransa'ya gidiyorum."

Çocuğunun doğumu için geri dönüp dönmeyeceğini merak etti. Neden umursadığını merak etti.

Kadının şişen hamileliğine baktı. "Sen... mutlu musun?" Southampton sordu.

Emilia onun yüzünün sevdiği açlarına, saçlarıyla oynayan güneş ışığına eskiden olduğu gibi baktı. "Kimse var mı?" diye karşılık verdi.

Ona hüznle gülümsedi. "Seni bir zamanlar sevmiştim." "Gerçekten de lordum, beni buna inandırdınız."

"Bana inanmamalıydın," dedi Southampton. "Belki şimdi böyle bir acıyı bilmezdin."

"Belki şimdi böyle bir neşeyi bilemezsin."

"Bu neşe değil Emilia," diye haykırdı. Adam kızın eline uzandı ve kız elini tutmasına izin verdi, ancak avucunun içine bir şeyin bastırıldığını fark etti. Aşağıya bakınca kendi yüzünü gördü, adamın onun resmini yaptırdığı minyatürü. Bu onun yüz hatlarının bir aynasıydı ama öyle değildi. Portre, gizli bir aşkı olan bir kadının portresiydi. Emilia, şimdi, her şeyini kaybetmiş bir kadındı.

Parmaklarını telkari çerçevenin etrafına doladı. "Sende kalsın," dedi usulca. "Sadece bizden bir şeylerin hayatta kaldığını bilmek için bile olsa."

Southampton'ın minyatürü ceketinin içine, kalbinin üzerine yerleştirmesini izledi.

Emilia derin bir nefes alarak, "Eğer beni bir kez sevdiysen," dedi, "benim için son bir hizmet yapar mısınız?"

"Her şeyi yaparım," diye söz verdi Southampton. "Gözlerini kapat," dedi.

Hiç tereddüt etmeden yaptı. Kalbinin bir atışı boyunca baktı, ayak parmaklarının üzerine basmanın ve onun tadına bakmanın ne kadar kolay olacağını düşündü. Ama bunun yerine topuklarının üzerinde döndü ve Honey Lane'den ayrıldı. Onun kendisinden uzaklaştığını görmeye dayanamıyordu; bunu yapacak kişi kendisi olmalıydı . Ayrıca o izlerken asla gidecek gücü bulamayacağını da biliyordu. Emilia çenesini kaldırdı, Orpheus'un Yeraltı Dünyası'ndan tırmanışını, arkasında Eurydice'in ayak seslerinin müziğini dinleyişini düşündü. Cehenneme giden en emin yolun bu olduğunu bildiği için aşkına dönüp bakmamak için ne kadar çaresizce çabalamış olabileceğini düşündü.

-

EMILIA hapsedilmek için iyi yaratılmamıştı. Henry'yle küçük bir bez top ve daha küçük lobutlarla ancak bu kadar çok skittles oyunu . Evde sıkışıp kaldığı için Alphonso'dan kaçamıyordu ve çoğu zaman Bess Henry'yi yatırırken, Emilia kendini ocağın bir tarafında yazı masasının üzerine eğilmiş, Alphonso da diğer tarafta oturmuş yontarken ya da bir enstrüman çalarken buluyordu.

Bir gece, düşüncelerini yazarken kocasının gözlerini üzerinde hissetti. "Ne yazıyorsun?" diye sordu.

"Fark eder mi?"

Bunu düşünür gibi oldu ve sonra omuz silkti. "Bu sadece hoş bir sohbet. Sohbet."

Buna neredeyse gülecekti. Adam onun çenesini kırmıştı; kibar konuşmalar artık denklemin bir parçası değildi.

"Bunlar mektup değil," diye düşündü. "Bunun için çok uzunlar."

Emilia onun bakışlarına karşılık verdi. "Bilmen gerekiyorsa, bebek için bir hikâye yazıyorum." Bu tamamen gerçek dışı değildi. Bu bir peri masalı değil, bir oyundu ama konu olarak neyi seçeceği konusunda batıl inançları vardı. Kanında dolaşan kötü huyların, içindeki bebeğin büyümesini etkilemesini istemiyordu.

"Beni şımartın," dedi Alphonso.

Emilia kalemını yere bıraktı. "Sevdiği adam tarafından iyi muamele görmek isteyen bir kadın hakkında. Kendini erkek kılığına sokuyor, böylece erkek onun tavsiyelerine kulak verecek."

Alphonso güldü. "Kıyafetin insanı erkek yaptığını mı sanıyorsun? Çok fazla gece yalnız yattın."

"Bir erkek olarak her açıdan kendime uygun olabilirim," dedi Emilia. "Yine de bir erkeğin kalbine sahip değilsin."

Sende hiç yürek yok, diye düşündü Emilia.

"Şey," dedi Alphonso küçümseyerek. "Hikâyeniz en çok bir çocuğa hitap ediyor, çünkü hiçbir yetişkin bu önermenin mümkün olduğunu düşünmez."

"Hayır mı? Kadınlarla erkekler arasındaki farkların bir kapristen ibaret olduğuna inanmıyor musun, kocacığım? Örneğin, tiyatrodan hanımefendiye sonsözü vermek moda değildir, ama lorda önsözü vermek daha yakışıklı değildir."

"Bu moda değil çünkü yapılmıyor. Bir kadın son sözü söyleyemez."

"Aslında bu doğru, çünkü her sahnede bir erkek bir kadını oynuyor ve seyirci buna inanıyor. Bir kadın erkek rolünü oynarsa neden aynı şey geçerli olmasın?"

Alphonso'nun onun mantığına ayak uydurmaya çalıştığını görebiliyordu. Bu oyuna bir palyaço eklemeyi aklına not etti.

"Hiçbir kadın erkek kılığına girip de bir erkeğin bunu anlamasını sağlayamaz," dedi sonunda. "Yalnızca gevezelik! Sen bir kadınsın. Düşündüğün zaman konuşmalısın."

"Yine de İngiltere tahtında bir kadın oturuyor. Konuştuğunda, kadın olduğu ve dilini tutamadığı için mi konuşuyor? Yoksa bir hükümdar olduğu ve sözleri kanun olduğu için mi?"

Alphonso kaşlarını çattı, köşeye sıkışmıştı. "Bu hikâyenin adı ne?"

"As You Like It," dedi.

"Öyle mi? İstedığın gibi mi?" diye sordu. "Bu evlilikte erkeğin sen olmasını ister miydin?"

Loş ışıktaki onu dikkatle inceledi. Sorusu küçümseyici değildi. Meraklıydı.

"Benim de bir kadın olmam gerekirdi," dedi Emilia. "Yine de bir kadın hizmetçi, dul ya da eş olmaktan başka bir şey olabilir mi?"

Elini yazı masasına doğru salladı. "Çocuğumun kafasını bu aptallıkla doldurma fikrinden hoşlanmıyorum."

"O zaman belki de bebek doğduğunda geceni gündüzünü onunla geçirmelisin. Ne de olsa dokuz ay boyunca onu kendime sakladım."

"İçimizden biri," dedi Alphonso, "bu ailenin geçimini sağlamalı."

"Elbette kocacığım," dedi yumuşak bir sesle. "Yine de bir şövalye olacağını düşünüyor musun?"

Elindeki odun parçasını yontmayı bıraktı. "Şüpheli mi var?"

Emilia başını salladı. "Sanırım hiç kimse size dilediğiniz şeyin mümkün olmadığını söylemedi."

"Ama bu doğru değil. Sen yaptın. Yeniden başlamamızı önerdiğimde." Alphonso öne doğru eğildi ve dirseklerini dizlerinin üzerinde dengeledi. "Mükemmel bir koca olamadım. Ama sahip olduğun koca benim."

"Daha da acısı."

"Bu ağız sana yakışıyor," dedi Alphonso. Sandalyesinden kalkıp kızın üzerine yürüdü ve elini saçlarının arasından geçirdi. Başparmağı dudağını okşadı. "Keşke daha iyi bir amaç için kullanılsaydı."

Gözleri onunkilere kilitlendi. Dilini parmağının etrafına doladı ve emdi, sonra onu o kadar sert ısırđı ki kan tadı aldı. Alphonso geriye doğru sıçradı, neredeyse ateşin içine düşüyordu.

Emilia ağır bedenini ayağına kaldırdı. "Nasıl isterseniz," diyerek reverans yaptı ve gecenin geri kalanında kendini Henry'nin odasına kilitledi.

-

ODYLLIA LANIER 1598 yılının Aralık ayında doğduğı gün, dışarıda kopan buz fırtınasından daha yüksek sesle uludu.

On ay sonra öldüğü gün, durgun ve soğuk havada ürkütücü bir sessizlik vardı. Kuşlar neredeyse bir gecede ortadan kaybolmuş, kış için güneğe uçmuşlardı. Thames nehrindeki mavnalar ağır ağır hareket ediyor ve kilise çanları çalmıyordu.

Emilia küçük kızını St Botolph's Bishopsgate'deki mezarlığa hazırlarken Odyllia'yla birlikte gömeceğı her şeyi düşündü. Öncelikle yeniden anne olma şansını. Henry'ninki gibi zor bir doğum olmuştu ve ebe ona bir diğerrinin onu öldürebileceğini . Buna ek olarak

Alphonso ile sadece bir kez, bir amaca ulaşmak için yatmıştı. Bir daha asla vücuduna davet edilmesine izin vermeyecekti.

O da kahkahaları gömüyor olacaktı. Odyllia'nın ağabeyinden daha çok sevdiği bir oyuncak olmamıştı; onun maskaralıkları, kaldıkları yerdeki tüm boş alanları dolduran kıkırdamalara yol açmıştı.

Ve Emilia, anne olmanın içindeki tüm özlemleri gidereceğine inandığı sahte tatmini gömeceğini düşündü. Bazen yazmak için can attığında, bunun yerine Odyllia'yı dizinde zıplatır ve ona basit bir şarkı öğretirdi. Henry yanlışlıkla değerli bir mürekkep şişesini devirdiğinde boğazının sıkılmasının sesini kaybetme korkusundan değil, oğlunu azarlama dürtüsüyle savaştan bir ebeveyninden kaynaklandığını söylemişti kendine.

Odyllia meşe masanın üzerinde, temiz bir çarşafın üzerinde yatıyordu. Yarı saydam göz kapakları mordu. Göğsü hareketsizdi. Emilia geçen hafta boyunca kızının nefes almak için çırpındığını gördüğünde kaç kez Odyllia'nın öksürmeyi kesmesini dilemişti?

Şimdiye kadar dualarında daha dikkatli olması gerektiğini öğrenmiş olması gerekirdi.

Emilia cebinden, üzerine kederini döktüğü küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Onu masanın üzerinde Odyllia'nın ayağının yanında düzleştirdi ve sonra bir kare tülbent alıp, sıcaklık fark etmeyecek olsa da ocaktaki çaydanlıkta ısıttığı bir tas suya batırdı.

"Seni bir yaz gününe benzeteyim mi?" Emilia fısıldadı. "Sen daha güzel ve daha ılımlısın." Tülbenti kızının minik ayak parmakları arasında gezdirdi.

Sağ ayak. "Sert rüzgarlar Mayıs'ın sevgili tomurcuklarını sarsar, Ve yazın kirası çok kısa bir tarihe sahiptir."

Bezi Odyllia'nın bacağının üzerinde gezdirdi. "Bazen cennetin gözü çok sıcak parlar, Ve çoğu zaman onun altın teni kararır. Ve her güzel bazen güzelden uzaklaşır, Şans eseri ya da doğanın değişen rotasıyla."

Belki de böylesi daha iyiydi, Odyllia hayatında aşktan başka bir şey bilmiyordu. Erkeklerin beklentileri tarafından kuşatılacağı yaşa asla ulaşmaması.

Emilia bezi kızının etrafına, sanki en kasvetli gecelere karşı kundaklanıyormuş gibi sıkıca sarmaya başladı. "Sonsuz yazın solmayacak," yemin etti, "Sahip olduğun güzelliği de kaybetmeyeceksin." Sargı bezinin diğer ucunu sıkıca çekti, böylece sadece Odyllia'nın mükemmel solgun yüzü görünüyordu. "Ne de ölüm övünecek gölgesinde dolaştığınla, sonsuz çizgilerde zamana doğru büyürken."

Sonunda şiiri sıkıca sardı ve saklamak için sargı bezinin arasına sıkıştırdı. Styx nehrini geçmek için bozuk para getiren biri gibi, kızı da yolculuğunda bu sözleri taşıyacaktı. "İnsanlar nefes alabildiği ya da gözler görebildiği sürece," dedi Emilia kızının soğuk alnını öperek, "bu da o kadar uzun yaşar ve bu sana hayat verir."

"Anne."

Emilia nefesini tuttu, sonra döndüğünde Henry'nin birkaç adım gerisinde durmuş onun çalışmasını izlediğini gördü.

"Bess nerede?" diye sordu.

"Uyuyakaldı," dedi Henry, başı Emilia'nın kalçasıyla aynı hizaya gelecek şekilde yaklaşarak. Bir parmağını uzattı ve

Odyllia'yı dürttü. Sonra başını kaldırıp baktı, gözleri parlıyordu. "Ya Bess de uyanmazsa?"

Emilia diz çöktü ve kollarını onun küçük, sağlam bedenine doladı. "Henry," dedi, "Odyllia uyumuyor. O öldü."

"Öldü demek, sonsuza dek gitti demektir." Emilia'nın kız kardeşinin ölümünü açıklamak için kullandığı sözleri tekrarladı.

"Evet. Odyllia kilise avlusuna girdiğinde orada kalacak."

Alt dudağı titredi. "Kuzen Jeronimo'nun bana verdiği lavtayı tutmasına izin vermediğim için mi?"

"Hayır, sevgilim," diye yatıştırdı Emilia. "Odyllia hasta olduğu ve vücudu iyileşemediği için."

Yağlı gözyaşları yanaklarını çizdi. "Henry demesini istedim. Ona öğretmeye

çalışıyordum."

"Biliyorum."

Henry yüzünü annesinin omzuna bastırarak, "Anne," dedi. "Ölecek misin?"

"Bir gün."

Başını iki yana salladı. "Sonsuza dek gitmeni istemiyorum."

Emilia onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Henry," diye yemin etti, "bundan çok uzun yıllar sonrasına kadar seni terk etmek zorunda kalmayacağım." Çarşafın ince çimenlerini Odyllia'nın dudaklarındaki çilek büzüşmesinin üzerine çekti. Sonra Henry'nin küçük ceketinin sağ tarafına uzanarak onu yırttı. "Barukh atah Adonai Eloheinu melekh ha'olam dayan ha'emet," dedi. "Sana bir sır vereceğim. Bu Kriah. Bizim gibi insanlar, giysilerimizi yırtarız ki herkes kalplerimizde eşleşen bir gözyaşı olduğunu bilsin."

Onun kendi eteğine uzanışını izledi. Kumaş yırtılmadan önce Emilia'nın çekiştirmesine bile gerek kalmamıştı. O kadar kayıptan sonra, sanki keder zaten dokumanın bir parçasıymış gibi dikiş kolayca açıldı.

-

ODYLLIA'NIN ÖLÜMÜNDEN SONRAKİ HER AN BİR SEÇİM GİBİYDİ: Emilia Henry'ye verdiği sözü tutacak mıydı, yoksa bugün yataktan çıkmadığı gün mü olacaktı? Bir ayağını diğerinin önüne mi koyacaktı, yoksa Alphonso onu neredeyse öldürdükten sonra girdiği çukura geri dönmesine izin mi verecekti? Boğazından aşağı yemek indirmeyi ve gülümsemeyi hatırlayacak mıydı, yoksa dünyada zincirlerinden kurtulmuş bir ruh gibi mi hareket edecekti?

Sonra, aylarca görüşmedikten sonra, William Shakespeare ona Evensong'dan sonra St. Mary-at-Lambeth'te buluşmayı teklif etti.

Bess'i Henry'ye bırakan Emilia nehri geçti ve koro introit'e başlarken arka taraftaki sıralardan birine kaydı. Çocukluğunu hatırladı, babası ve kuzenleri saray için flüt çalarken ocağın önünde yere uzanmıştı; minör bir nota onu aşağı çekerken, majör bir yedili onu yıldızlara yükseltiyordu.

Emilia kendini ayinin son marşı olan Magnificat'ın sözlerine dikkatle bakarken buldu. İngilizce olan bu marş Meryem'e Tanrı'nın oğlunu doğuracağını söylemesini kutluyordu. Emilia hem kendisinin hem de İsa'nın annesinin bir çocuk kaybettiğini düşündü.

"Çok güzel, değil mi?"

Shakespeare'in sesini onu görmeden önce duymuştu. Diğer cemaat kiliseden çıkarken o da arkasındaki sıraya kaymıştı.

"Keder mi?" diye niteledi. "Hayır, ."

"Hmm," dedi. "Tüm sanatçılar acı çektikleri bir yerden başlamazlar mı?"

Emilia ona bakabilmek için tahta sıranın içinde iki büklüm oldu. Daha zayıf, daha yaşlı görünüyordu. "Yeni evimi nasıl buldunuz?" diye sordu.

"İş tanıdıklarımı takip etmeyi severim."

Kulağa uğursuz geliyordu. Muhtemelen öyle olması gerekiyordu. Emilia umursamaz bir tavırla, "Eh, sen de iyi niyetli bir muhabirsin," dedi.

"Ben... başka işlerle meşguldüm," dedi Shakespeare. "Kraliçe'nin Konseyi özel tahıl varlıklarının sayımını yaptı ve sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi, maltlık arpa miktarımı aştığımı tespit etti."

Gözlerini kısmıştı. Son birkaç yıldır tahıl mahsulünün azlığı kıtlığa, ayaklanmalara ve diğer insanların açlığından para kazanmak isteyen kişilerin spekülasyonlarına yol açmıştı.

"Artık kâr için komşularınızı dolandıramayacak mısınız?"

Alay etti. "Bu bir cadı avı. Ben sadece Kraliyet'e ödenmesi gereken vergileri yanlış değerlendirdim."

Güldü. "Temerrüde düşmüş demek istiyorsun."

"Hatalı, yanlış değerlendirilmiş" -aralarında bir el salladı- "sadece kelimeler."

"Sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi?" Emilia söyledi. "Bence burada buluşmamızı istemenizin nedeni tam da bu kelimeler. Bence kendinizi bir kez daha paraya muhtaç buluyorsunuz."

Bir dirseğini aralarındaki sıranın arkasına dayadı. "Ya siz, hanımefendi? Sizin de paraya ihtiyacınız var mı?"

Neye ihtiyacı vardı? Şehrin öbür ucundaki kilise bahçesinde yatan Odyllia'yı düşündü. Bazen, Emilia uyandığında

Kendini dışarıda, gecenin en soğuk dirseğinde yalınayak, elinde bir battaniye ve puslu bir düşünceyle dururken bulur: Titriyor olmalı.

Emilia Shakespeare'in bakışlarıyla tam olarak buluşmak için döndü. Elini sıranın cilalı sırtına sürterek balmumu ve limon kokusu yaydı. "Oğlun Hamnet," dedi yutkunarak. "Kaybın... hiç azaldı mı?"

Sustu. Birinin bu ismi ona yüksek sesle söylemesinin üzerinden ne kadar zaman geçtiğini merak etti. "Değişiyor," dedi dikkatle. "Bazen bir dikiş gibi çekmeyi bırakıyor. Ama sonra bir şey yapıyorum, belki de bir zamanlar onu omzuma attığım bir tarladan geçiyorum ve kendimi dizlerimin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlarken buluyorum." Shakespeare boğazını temizledi. "Buna kayıp diyorlar ama bu yanlış bir tanımlama, değil mi? Onlar bizimle kalacaklar." Tereddütle, sıranın üzerinde duran elini okşadı. "Hüzünlü sözler söyleyin hanımefendi," diye ısrar etti.

Shakespeare bir şarlatandı; ama burada doğruyu söylüyordu.

Yazılarında aşkı, öfkeyi ve şehveti incelemişti. Adaleti yan yatırmış ve merhameti daha iyi anlamak için onu sarsmıştır. Geri çekilene kadar dini dürttü. Erkekler tarafından yönetilen bir dünyada kadın olmanın ne anlama geldiğinin trajedisini ortaya çıkarmak için komediyi kullandı.

Neden ölümü, kederi ve kıskançlığı alıp onları bir kaleydoskopdaki taşlar gibi çevirmeyelim? Neden ortaya çıkan desenleri görmeyelim?

"Yeni bir oyun için bir fikrim var," dedi.

İLK SAHNE askerler arasında geçiyor, parlak bir yıldız ve gökyüzündeki konumu anlatılıyordu. Tycho Brahe'nin yıllar önce Danimarka sarayında bir akşam yemeğinde tarif ettiği süpernovayı çok iyi hatırlıyordu. Hikâyeyi Helsingør'un Kronborg Kalesi'nde kurguladı ve Brahe'nin akrabaları Rosenkrans ve Guldensternen'le ilgili anılarını ve babasının intikamını alan oğul Amleth'in hızlı hareket edememesinin onun çöküşü olacağını anlatan bir oyun sahneledi. Danimarka prensine oyun içindeki oyunu Baptista adında dul bir kadının hikayesi olarak yanlış bir şekilde anlattırarak ve ona nasıl kayıt cihazı çalınacağını ayrıntılı bir şekilde açıklatarak ailesini metnin içine gizledi.

Dünya tersine döndüğünde neler olduğuna dair bir hikayeydi. Süpernovanın gösterdiği gibi, gökler değişebildiğinde. Ölüm bir evliliği parçaladığında. Ebeveynler çocuklarından daha uzun yaşadığında. Keder insanı çılgına çevirdiğinde.

Akşam yemeğinde Tycho Brahe'ye Saxo oyununun kadınları başarısızlığa uğrattığını söylediğini hatırlıyordu. Bu yüzden Emilia oyunu yeniden yazarken Geruth'u -şimdi Kraliçe Gertrude- tam anlamıyla gerçekleşmiş, kusurlu bir kadın haline getirdi. Prens Amleth'i baştan çıkarması için gönderilen genç kadına, kendini hamile ve yalnız bulduğu bir dönemeç verdi.

Kız, orijinal oyunda olduğu gibi, ölecekti. Sevgilisi gitmiş ve babası ölmüşken, yardım için kraliçeye başvuracaktır. Ancak Gertrude yardım etmeyince, Emilia'nın kendi bebeğini düşürmek için aldığı otları yutacaktır. Sonra Emilia kıza deliliği hediye etti, böylece sonunda susturulmadan konuşabilecekti.

En önemlisi, kıza bir isim verdi: Ophelia. Zihninde Odyllia'yı duydu.

Trajik prensin adını da Hamlet olarak değiştirdi. Zihninde Hamnet diyordu.

Kadın Shakespeare'e oyunu verdiğinde, Shakespeare oyunun başlığına iki kez . Onun bakışlarıyla karşılaştı ve başını salladı.

Sessizce başıyla onayladı.

-

Daha sonra SHAKESPEARE ona oyunun ilk bahsetti. Hamlet 1600 yılının başında yeni Globe Tiyatrosu'nda sahnelendiğinde, o zamana kadar Londra'da tiyatronun en ateşli destekçisi haline gelmiş olan Southampton Kontu' dikkatini çektiğini söyledi.

Kont'un kendisi de oyun yazarını tebrik etmek için aramıştı.

Southampton 5 şubat'ta Shakespeare'e kırk şilin teklif ederek oyuncuların Richard II'yi oynamalarını istedi. Halkın zihninde bir hükümdarın düşüşü için zemin hazırlamak istiyordu. Bu, ertesi hafta sonu Essex Kontu'yla birlikte giriştiği Kraliçe'yi devirme girişiminin bir önsözüydü. Girişim başarısız oldu ve vatana ihanetle suçlanarak Kule'ye atıldı ve ölüme mahkûm edildi.

Saray dedikodusu en hızlı yayılan haberdı ve bu yüzden Emilia komployu -ve Southampton'ın kaderini- neredeyse gerçekteşir gerçekteşmez öğrenmişti.

Emilia kiliseye gitmeye başladı. Sadece Pazar günleri değil, haftanın her günü. şehri buzlu kaldırımların üzerinden yürüyerek geçiyor, her seferinde farklı bir kilise seçiyor, bir sıraya oturuyor ve Southampton'ın cezasının hafifletilmesi için dua ediyordu.

Dünya onsuz aynı olmazdı.

o.

Cezası ömür boyu hapis olarak değiştirildiğinde, Emilia kiliseye gitmeyi bıraktı ve Londra Kulesi'ne doğru yürümeye başladı. Southampton'ın onu göremeyeceğini, yakınında olduğunu ya da onu düşündüğünü bile bilmeyeceğini biliyordu ama bu önemli değildi. Hava biraz daha ılımanlaşınca Henry'yi, ders kitaplarını ve ekmekle peynirden oluşan öğle yemeğini yanına aldı.

"Anne," diye sordu Henry, kuşlar için kırıntıları dağıtırken, "neden kötü adamların olduğu yere geliyoruz?"

Heybetli taş kayalıklara baktı. "Kötüler bile kendi hikâyelerinin kahramanlarıdır," dedi.

Henry kaşlarını çatarak, "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi.

Emilia ona döndü. "Bu, iyi ya da kötü hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor," dedi usulca. "Ama düşünmek onu öyle yapar."

-

1603'te veba salgını Londra'yı kasıp kavurduğunda, tiyatrolar yine kapandı. Bu kez hastalık daha da ölümcüldü.

Kraliçe'nin Mart ayında vebadan değil ama birkaç yakın sırdaşını kaybettikten sonra melankoliden ölmesi bir dönemin sonunu getirdi. Elizabeth kırk beş yıl boyunca hüküm sürmüştü. Emilia, hükümdarın tahtında ne kadar heybetli olduğunu, dimdik oturduğunu, haraç ödemeye gelenlere uzun burnunun ucuyla baktığını düşündü. Kraliçe'nin dilinin bir bıçak gibi nasıl kesebildiğini hatırladı. Daha fazla üzüntü duyacağını sanıyordu ama Emilia, ismini bildiği ama şahsen tanımadığı birinin vefatını duyduğunda hissettiği gibi hissediyordu. O son kez bu kadar uzun yıllar önce

Kraliçe'ye öyle bir reverans yaptı ki hayatının o kısmı puslu bir rüya gibi geldi.

Alphonso onun cenazesinde çalan elli dokuz müzisyenden biriydi. Lord Burghley'in gözüne girmeyi başarmış, bu da onun yeniden saray müzisyeni olmasını sağlamıştı. Burghley ayrıca ona bir patent vermişti - Londra ve Westminster'a girmeden önce tartılan her saman yükü için altı peni ve saman için üç peni - bu da düzenli bir gelir kaynağı oldu.

Henry şimdi on yaşındaydı. Başı Emilia'nın omzuna kadar uzanıyordu ve zayıftı, çilek sarısı bukleleri ve rahatsız edici gümüş gözleri vardı. Sessiz ve ciddi bir çocuktan ve ilkokula gidiyor, Plautus, Seneca ve Latince öğreniyordu. Veba yüzünden okullar kapandığında, Emilia ona tüm bu derslerin yanı sıra edebiyat, tarih, Fransızca ve müzik dersleri de vermişti. O yaşta bile Alphonso'dan daha iyi bir kayıt cihazı çalışıyordu.

Henry dersleri üzerinde çalışırken, Emilia da yazıyordu. Kral James tahta geçtiğinde Southampton'ı hapisten ve Kont'un yeniden saraydaki ünlü yerini aldığını biliyordu. Henry'nin yeniden güvenli olduğunda tiyatroya gideceğini hayal ediyordu; orada Emilia'nın dili onu istediği gibi kucaklayacaktı.

Measure for Measure'ı yazarken aşk ve şehvet arasındaki fark üzerine kafa yoruyordu. Manastıra girmek üzere olan Isabella, erkek kardeşinin evlilik dışı seks yaptığı için idam edileceğini öğrendi. Dükün yardımcısı Angelo'ya kardeşinin hayatı için yalvardı, Angelo da ona af dileğini yerine getireceğini söyledi... eğer onunla yatarsa . kime gerekir I

Şikayet mi? Bunu ben mi söyledim, diye sordu Isabella, bana kim inanır?

Bu sözler, Southampton'a evlendiğini söylediğinde ve o da neden buna karşı çıkmadığını sorduğunda söylediklerinin aynısıydı. Onun hatırlayacağını umuyordu.

Othello'yu yazarken, Iago karakterinin, Emilia'nın ailesinin geldiği Bassano del Grappa'nın şehir meydanındaki bir freskten görüntülerle efendisinde kıskançlık uyandırmasına izin verdi. Paris Bahçesi'nde tembel bir öğleden sonra Southampton'a İtalya'yı sorduğunda ona bu freski tarif etmişti. Frizde müzik aletleri ve hayvanlar -bir keçi ve bir maymun- gösteriliyordu. Altlarında iki boyalı pencere vardı ve ortada Hakikat'i temsil eden bir kadın bulunuyordu.

Emilia oraya en son gittiğinde çocuktı ama freskin iki eczacı dükkânının arasında yer aldığını hatırlıyordu; birinin adı Moor'du, diğeryse Othello adında bir adam tarafından işletiliyordu.

Oyunda Othello'nun karısı Desdemona, kocasının kıskançlığı yüzünden öldürülmüştür. Emilia adındaki hizmetçisi

-Desdemona'yı evliliğin ölümcül olabileceği konusunda uyarmak kadar bilgi olan tek karakterdi.

Bunun bir risk olduğunu biliyordu. Onu on yıl boyunca anonim tutan tehlikelerin hiçbiri değişmemiştir. Ama artık yazarken Shakespeare için yazmıyordu. Para için değildi. Sanat için değildi.

Southampton'ın sadece ikisine özel bir konuşmayı duyabilmesi içindi.

EMILIA İLK BAŞTA kendisini neyin uyandırdığından emin değildi.

Kraliçe'nin ölümünün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmişti, serin bir geceydi ama soğuk bir gece değildi ve şehir veba tehdidi altında hâlâ kapalıydı. Henry'nin odasında uyuyordu ve uykuya dalmadan önce onun neredeyse Somerset House'a gittiği yaşı olduğunu düşündü. Belki de Bess'in hizmetçisinin odasını paylaşmanın zamanı gelmişti. Alphonso'nun da içinde bulunduğu ana yatak odası bir seçenek değildi ve asla da olmayacaktı.

Yalınayak merdivenlerden indi ve kapıyı açtı. Dışarıda, sokak hareketsizdi. Bir fare tırmalayarak geçti; uzaktan bir öksürük sesi duyabiliyordu.

Yukarı baktığında, bir yıldızın gece gökyüzünde bir delik açtığını fark etti. Bir mücevher gibi parıldayan yıldız, neredeyse dokunabileceği kadar alçakta asılı duruyordu. Yıldızları hararetle dileyen herkesin bileceği gibi, o andan önce hiç orada olmamıştı.

Boğazından küçük bir kahkaha yükseldi. Bu süpernovanın, eski yemek arkadaşı Tycho Brahe'nin asistanı olan Kepler tarafından tespit edildiğini yıllarca öğrenemeyecekti.

Birdenbire yine on iki yaşındaydı ve Kronborg Kalesi'ndeki ziyafet salonunda gökbilimcinin yanında oturmuş, ona yeni süpernovasını soruyordu. "Biliyor musun," , altın üçgen burnu fısıltıyla yaklaşıırken, "bunun aslında yeni olduğunu sanmıyorum."

"O zaman nereden geldi?"

Brahe, "Bu sadece bir teori, genç hanım," demişti, "ama bence daha önce kimsenin fark etmeye zahmet etmediği bir yıldız."

"Ne değişti?"

"Etrafındaki her şey," diye açıklamıştı. "Eğer bu güçler onu daha küçük, daha yoğun ve daha az yer kaplayacak şekilde sıkıştırırsa... bu ancak patlamadan ve sadece görünür olmakla kalmayıp görmezden gelinmesi imkansız hale gelmeden önce sürebilirdi."

Emilia sokağa adımını attı ve çenesini gökyüzüne doğru kaldırdı. Bir patlama meydana gelene kadar ne kadar baskı altında olmak gerekirdi?

Emilia dönmeye başladı. Kollarını iki yana açıp dönmeye başladı, binalar etrafında baş döndürücü bir girdap oluşturunuyordu. Bakışlarını süpernovaya sabitledi. Şüphesiz gören herkes onun diğer deli kadınlarla birlikte Bethlem'e gönderilmesini isteyecekti.

Isabella'yı düşündü, şimdi kendisi de yıldızların arasındaydı: Ne olduğumuzu biliyoruz, ama ne bilmiyoruz.

Parmaklarının ucundan yıldız tozlarının fışkırdığını, ağzından ışık aktığını hayal etti.

İnsanların başını çeviremeyeceği kadar parlak bir şekilde yandığını hayal etti.

MELINA

Eylül 2024

Jasper Melina'ya latte yaptı, çünkü tabii ki espresso makinesi vardı. Kızarmış ekmekle çırpılmış yumurta pişirdi ve taze çilek kesti. Melina yemek yerken telefonundan gazeteyi okudu, ona kaçamak bakışlar fırlattı ve şu anda nasıl bu kadar sakın olabildiğini merak etti.

Yine de, bir günde kariyerini mahvetmemiş, neredeyse babasını kaybetmemiş ve en iyi arkadaşından ayrılmamıştı. Ne zaman o düşündüm hakkında o gibi Bu, son gece-

Her ne idiyse, anlaşılmaz ve uzak hissediyordu. Melina Ağlayabileceği bir omuz, içine kapanabileceği bir daire ve akıl almaz (ve akıllara durgunluk veren) bir seks için minnettardı. Ama şimdi yarındı ve hayatı hâlâ dün olduğu gibi karmakarışık.

Jasper'ın da dün geceki anları -sadece ellerinin Melina'nın tenine dokunduğu her yerde küçük yangınlar çıkardığı anları değil, karanlıkta gelen daha sessiz itirafları da- hatırlamaktan kendini alamadığını merak etti. Melina ona Beth'ten ve babasını annesi olmayan bir kadınla görmenin ne kadar tuhaf olduğundan ve bunu yüksek sesle söylemenin ne kadar bencilce olduğundan bahsetmişti. Jasper ona ilkokulda gerçek talimatlara uyduğu için ukala olarak etiketlendiğini anlattı. (Öğretmen "Oturun" demişti, belli ki ben de anlamışım.) Melina, bir

Yapımcı bir keresinde ona kadın oyun yazarlarının sorununun erkekler fikirler hakkında yazarken onların duygular hakkında yazması olduğunu söylemiş. Jasper, üniversitede çıktığı ilk kızın kendisi hakkında daha fazla şey öğrenmek için can attığını söylediğini ve kızın sadece haftaları ya da ayları kaldığını düşünerek bir depresyon sarmalına girdiğini itiraf etti.

İş dünyalarına ya da başkalarıyla ilişkilerine nasıl uymadıklarına dair anılarını paylaştılar ve bunu yaparken her biri diğeri için yer açtı.

Jasper ona baktı, kaşlarının arasında küçük bir kırısklık vardı. Melina ağzına yumurta bulaşıp bulaşmadığını merak ederek ağzını sildi. "Ne?"

" durumdasın," dedi.

"Biliyorum. Hâlâ her şeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Kaşlarını çattı. "Fiziksel olarak berbat durumda olduğunu kastetmiştim. Duş almak ister misin?"

Jasper'ın banyosunda olmak, yatağını paylaşmaktan çok daha mahrem bir şeydi. Crest değil de Aim kullandığını bilmek, şampuanının limon kokusunu duymak ve saçındaki kokunun nereden geldiğini anlamak, Advil'in yanında duran Xanax şişesini görmek ve onu endişelendiren şey hakkında endişelenmek. Melina kendisine harikalarla dolu bir mağaranın kilidini açacak bir anahtar verilmiş gibi hissetti. Küçük siyah-beyaz fayanslı oda -ya sıcak su yüzünden ya da Melina'nın Jasper'ın da duşta olmasını dilemesinden dolayı- buharlaştığında, havalandırmak için kapıyı araladı. Ama sonra onu açıklıktan tıraş bıçağının sapına dokunurken yakaladı. Gözleri banyo aynasında buluştu. "Yakalandım," dedi Jasper, dudaklarında bir sırıtiş belirdi.

Melina usturayı parmak uçlarının arasında döndürdü. Sapı cilalı gümüşten yapılmıştı ve ağırdı. "Ben kullandım

babamı tıraş ederken izlemek için. Benim de bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi anlatamam."

"Bunu yapmak zorunda kalmadığın için ne kadar heyecanlandığımı anlatamam." Tıraş bıçağını ondan aldı ve lavabonun kenarına koydu. "Hâlâ onun için endişeleniyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti Melina. "Beni hastaneye götürmen benim için çok şey ifade ediyordu."

Jasper ellerini cüppesinin ceplerine soktu. "Yapılacak en doğru şey buydu."

"Her zaman doğru olanı mı yaparsın?"

"Deniyorum," diye itiraf etti. "Ama Bard College fiyaskosu bir gösterge ise, açıkçası mükemmel değilim."

Melina'nın üzerinden bir gölge geçti. "Peki," dedi. "Bundan sonra ne olacak?"

"By Any Other Name hakkında yazdığım köşe yazısının yayınlanmasını bekliyoruz. Editörüm değerlendirir değerlendirmez yayına girecek. Sonra da Raffe ve Tyce ile konuşacağız."

Biz, Melina kaydetti.

"Peki bu arada?"

"Sana bir sürprizim var," dedi Jasper.

-

JASPER giyinirken, MELINA babasını aradı. "Selam, tatlım," dedi.

Tam o sırada Jasper yatak odasından çıktı, üzerinde iş için hazırlanmış bir pantolon ve keten düğmeli bir gömlek vardı. Saçları ıslaktı, zamankinden daha koyuydu ve gözlerinin üzerine düşüyordu. "Hazır mısın?" diye sordu ve sonra onun telefonda olduğunu gördü.

"Andre mi o?" diye sordu babası.

"Hayır," dedi Melina. "Başka birinin evindeyim."

"Sabah sekiz buçukta mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece kontrol etmek istedim. Seni seviyorum. Çok erken çok fazla şey yapmaya kalkma."

"Seni seviyorum," dedi babası. "Korunun."

"Baba!" Melina ağladı ama babası telefonu kapatmıştı.

Jasper dizüstü bilgisayar çantasını omzuna asmış, onun önünde duruyordu. "Hazır mısın?"

Dün giydiği eşofman ve tişörte bakarak, "Muhtemelen bu şekilde insan içine çıkmamalıyım," dedi.

Jasper, "Dün bu kıyafetle herkesin içinde görüldün," diye belirtti. "Ayrıca, metro dışında insan içine çıkmayacağız."

Olabildiğince halka açıldı ama Melina Jasper'ın hevesini kıramadı. Kendisini metroya izin verdi ve Beşinci Cadde'ye yaklaştı. New York Halk Kütüphanesi'nin merdivenlerinde, Sabır ve Metanet adlı mermer aslanların önünde durdu - Melina'nın o anda sahip olduğu erdemlerden ikisi de yoktu. "Henüz açılmadı," dedi.

"Bu bizim için."

Jasper onun elinden tuttu ve merdivenlerde fotoğraf çeken turistlerin ve sigara içen bir grup gencin yanından geçirdi. En üstte, ağır ahşap kapıyı çaldı ve bir güvenlik görevlisi kapıyı açtı. "Nasılsınız Bay Tolle?" diyerek onları içeri buyur etti.

Melina kütüphanenin bu kadar sessiz olduğunu daha önce hiç görmemişti. "Bu benim sürprizim mi?" diye sordu. "Kütüphaneyi kendime mi ayırdım?"

"Pek sayılmaz." Jasper onu El Yazmaları ve Arşivler odasına götürdü, burada bir adam ile bir aşırı hevesli

Bıyık bekledi. "Ulrich!" Jasper adamın elini sıkarak şöyle dedi. "Sana bir borcum var."

Ulrich, "Bana Audra McDonald'ın yeni oyunu için bilet getir," diye önerdi.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diye söz verdi Jasper. Elini Melina'nın küçük sırtına koydu. "Bu Melina Green. Kendisi bir oyun yazarı."

Bu sözlerin heyecanını inkâr edemezdi.

Ulrich tamamen boş olan tanıdık okuma odasının kapısını açtı. Temizlik malzemeleri kokuyordu ve masalardan birinin üzerinde açık bir şekilde bekleyen bir kitap vardı. Ulrich, Jasper'a iki takım beyaz pamuklu eldiven uzattı. "Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmayın," dedi ve onları yalnız bıraktı.

Melina'nın bakışları sararmış kâğıda, kırılğan cilde, Martin Droeshout'un Stratford'lu adamın saçma sapan yüksek alnı ve dalgalanan saçlarıyla yaptığı tanıdık gravüre takıldı. Sol sayfada Ben Jonson tarafından yazılmış bir şiir vardı. Karşı sayfada ise başlık vardı: Bay William Shakespeare'in Komedileri, Tarihleri ve Trajedileri. Gerçek Orijinal Kopyalara Göre Yayınlanmıştır.

Eldivenleri taktı, sonra da narin kâğıda hafifçe dokundu. Jasper onun arkasına geçti, nefesi yanağına değiyordu. "First Folio'yu hiç gördün mü?"

Shakespeare'in ölümünden yedi yıl sonra basılan bu eser, oyun yazarına atfedilen otuz altı oyundan oluşan bir derlemeydi. O dönemde bu oyunlardan on sekizi daha önce hiç yayınlanmamıştı ve bazılarında önceki versiyonlara göre önemli değişiklikler vardı. Büyük olasılıkla yedi yüz elli kopya basılmıştı, çünkü bu o dönem için normal bir sayı idi. İki yüz otuz beş tanesi hâlâ mevcuttu.

"Bir tane görmüştüm," diye fısıldadı Melina, "ama bu kadar yakından değil ve camın arkasındaydı."

Parmağının ucuyla Shakespeare ismine dokundu. "Hâlâ tüm övgüyü onun almasından nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Evet, ama o korkunç portreyle sonsuza dek baş başa kaldı."

Melina dudakları neredeyse birbirine değecek şekilde döndü. "Bu gravür hakkında bir sürü düşünce var. Shakespeare'in gerçek oyun yazarı olmadığının kanıtı."

Jasper, "Daha fazlasını anlat," diye karşılık verdi, gözleri onun ağzındaydı. "Diğer şairlerin saran tüm bu amblemler vardı,

portrelerinde. Defne çelenkleri ve armalar.

Bunun gibi. Shakespeare'in gravürü garip bir şekilde boş. Kendisinin ve babasının bir aile arması için yıllarca lobi yürüttüğü düşünülürse, bunun gravürde yer alması için ısrar edeceğini düşünürsünüz."

Jasper'ın gözleri karardı. "Beynin," dedi, "çok... uyarıcı."

Kadın yutkundu. "O zaman iki sol kolunu duyana kadar bekle. Resimde kolunun nasıl arkadan bağlıymış gibi göründüğünü görüyor musunuz? Bazı insanlar bunun tüm bu folyonun bir aldatmaca olduğuna dair bir ipucu olduğuna inanıyor. Sağ kol yok. Yazma kolu yok. Anladın mı?"

Jasper ağzını onun boynuna bastırdı. "Daha fazla," diye hırladı.

"Ben Jonson," diye soludu Melina, "Shakespeare'den nefret ederdi. O halde neden düşmanının kitabı için bir giriş şiiri yazsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı.

"Çünkü kelimenin tam anlamıyla 'onun resmine değil, kitabına bakın' diyor. Size bu portreyi görmezden gelmenizi söylüyor, çünkü

Gerçek yazar yazdıklarında kendini gösterecektir."

"Ya da kendini," diye ekledi Jasper.

Adamın dişleri kulak memesinin üzerine kapanırken inledi. "Sonra Jonson Shakespeare için bir methiye yazıyor ve on altı satır boyunca okuyuculara yazarı övmemelerini söylüyor," diye iç geçirdi Melina. "Cehalete, kör sevgiye ve kurnaz kötülüğe karşı uyarıyor. Bu oldukça büyük bir ipucu."

"Kör bir sevgi," dedi Jasper, onu etrafında döndürüp kalçalarını kendi kalçalarıyla masaya sabitleyerek. "Kurnazca bir kötülük."

Odanın kenarları aydınlanırken onu öptü ve Melina nefes almak için soluk soluğa kaldı. Jasper tekrar öne doğru eğildi ama Melina eliyle onu durdurdu. Folio'yu göstererek, "Bunu burada yapamayız!" diye fısıldadı.

"İzlediği için mi?"

"Çünkü bu bir kütüphane kitabı."

"Kalemle yazmayacağız-"

Melina, Jasper'ın kollarından düzgünce kurtularak, "Hiçbir şeyi kırbaçlamıyoruz," dedi. "Tüm dikkatimi vermemi istiyorsan beni buna bakmaya getirmemen gerektiğini bilmen gerekirdi."

Gülümsedi. "Sabırlı olabilirim," dedi. "Eğer beni daha sonra ödüllendirirsen."

Omzunun üzerinden baktı. "Anlaştık," diye söz verdi.

Sözüne sadık kalarak, sayfaları yavaşça çevirirken onu izledi. Emilia'nın dokunduğu bir şeye dokunma düşüncesi -bu Folio değilse bile belki başka bir Folio'ya- sarsıcıydı. Atasının bu kitabı bir kitapçı tezgâhında incelediğini ya da ciltlenmemiş bir kopyası için on beş şilini gözden çıkardığını hayal etti. Emilia'nın Hamlet'e, Othello'ya ya da başka bir kitaba göz atıp atmadığını merak etti.

yazdığı satırlar. Bu, Melina'nın zaman yolculuğuna en çok yaklaştığı andı.

"Sence tüm bunları Emilia mı yazdı?" Jasper sordu.

Melina başını salladı. "Sanırım bir grup oyun yazarının bir parçasıydı. Muhtemelen elebaşı Oxford'du ve Shakespeare'in önderlik ettiği bir ürün ortaya çıkaran bir ahır dolusu yazarı vardı."

"Dört yüz yıl boyunca saklamak için çok büyük bir sır."

Melina başını salladı. "Bunun bir sır olup olmadığını bilmiyorum. Belki de şairler ve oyun yazarları için William Shakespeare, tiyatro dünyasında işi bilen insanlar için bir şifre kelimeydi. Belki de bu yüzden Ben Jonson Folio'da tüm bu küçük bilmeceleri bırakmıştır." Bakışlarını Othello'daki Emilia karakterinin bir soliloquy'sinin üzerine düşürdü.

Sevgilerimiz yok mu?

Erkeklerin sahip olduğu gibi spor ve kırılganlık arzuları mı?

Arkasında ipucu bırakan sadece Ben Jonson değildi.

"Oxford'un gerçek Shakespeare olarak anıldığını duymuştum," dedi Jasper. "Ve Francis Bacon. Hatta Christopher Marlowe'u bile. Ama sana kadar Emilia Bassano'nun varlığından bile haberim yoktu."

"Neredeyse hiç kimse bilmiyor," diye itiraf etti Melina. "Radarın hemen hemen altından uçup gitti."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Şimdiye kadar."

Melina başını sallamak, onun sözlerini tekrarlamak istedi. Ama yapamadı, kendi aptallığının Emilia'yı bir kez daha sesini duyurmaktan mahrum etmediğinden emin olana kadar yapamadı.

Kapı sessizce çalındı ve Ulrich başını içeri uzattı. "İki dakikan var, sonra Willie S'yi almam gerek."

saklanmaya geri dönün ve plebleri içeri alın."

Jasper kapıyı kapattığında Melina, Folio'nun sayfalarını yavaşça çevirerek, geldiklerinde olduğu gibi portreye kadar açtı. Ayak parmaklarının üzerine kalktı ve Jasper'ı usulca öptü. "Teşekkür ederim. Daha önce hiç tarihi bir metinle baştan çıkarılmamıştım."

"Belli ki," dedi Jasper, "yanlış adamlarla birlikte olmuşsun."

Fransız örgüsünün kuyruğunu çekiştirdi. Kütüphane bir motor gibi uğulduyor, müşterilerle dolup taşıyor, Melina'yı bu özel balondan çıkarıp eylemlerinin sonuçları olduğu bir dünyaya geri çekiyordu.

-

"Üniversiteden beri hiç kestirmedim," dedi Melina, güneş çarşafının üzerinde açgözlülükle uzanırken Jasper'ın göğsüne doğru esneyerek.

Kadının sırtında küçük daireler çiziyordu. "O zaman geciktin."

Melina'ya kıyafet almak için şehir merkezine gitme niyetiyle kütüphaneden çıkmışlardı. Jasper, Andre'yle konuşurken duygusal desteğe ihtiyaç duyarsa diye onunla gitmekte ısrar etmişti ama o anda Jasper'ın ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu -kılıç mı çekecekti? Aralarında bir hakem gibi mi dururdu? -ama sonra metro vagonu kalabalıklaştı ve Melina sırtı Jasper'ın önüne gelecek şekilde Jasper'a yaslanmak zorunda kaldı. Adamın eli onu sabit tutmak için karnına doğru uzanmış, onu kendine doğru çekmiş ve sertleştğini hissettiğinde kollarının arasında dönerek kendini adama yapıştırmıştı. Tek kelime bile etmeden,

Bir sonraki durakta inmişler, bir taksiye atlamışlar ve kendilerini yine Jasper'ın dairesinde bulmuşlardı.

Gerçekliği bir süre daha ertelemeye hevesli olan tek kişi belli ki Melina değildi.

"Clark Kent," dedi, çoğunlukla kendi kendine. " bu."

"Bu ne?"

"Bana kimi hatırlatıyorsun. Gözlükleri. Muhabir havası."

Jasper kaşlarını kaldırdı. "Süpermen'in saçları siyah değil miydi?"

"Senin Süpermen olduğunu söylemedim. Sadece Clark Kent."

"Ayrıca siyah saçları vardı," diye belirtti. "Süper kahramanla yatmayı tercih etmez miydin?"

Melina omuz silkti. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Ayrıca tayt giyen bir adama da güvenmem."

Adam ona baktı, şakacılığı gitmişti. "Ama bana güveniyorsun?"

Buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Ona güvenmek istiyordu. Bu yeterli miydi?

Jasper ondan bir yanıt alamayacağını anlamış gibi boğazını temizledi ve yönünü değiştirdi. "Biliyorsun, istersen burada kalabilirsin."

"Teşekkürler," dedi Melina usulca. "Ama bir noktada, yorganın altında saklanmayı bırakmam gerekiyor. Oyunumun yapımcısına ve yönetmenine neden yalan söylediğimi açıklarken Fall Out Boy tişörtü giymemeyi tercih ederim."

"Pek çok nedenden dolayı bu geçerli. En azından Paramore'a yükseltin."

Melina onun omzuna hafifçe vurdu ve o da elini tutarak "Uma Thurman" şarkısını detone bir şekilde söyledi.

"Günlük işini bırakma." Kadın güldü ve adam onun üzerine yuvarlanarak kollarıyla onu sardı.

"Broadway'de asla başarılı olamayacağımı mı söylüyorsun?" Jasper sordu.

"Senin başka yeteneklerin de var," diye teklif etti Melina ve aynı anda de telefonu mesajlarla çınlarken ağzını onunkine indirdi.

Metni okumak için yatağın karşı tarafına geçtiler. Gelen, sahne amiri Elaine'di ve oyuncularından birinin Covid testinin pozitif çıktığını söylüyordu. Şirket -ve prova- diğer herkes test edilirken beklemeye alınmıştı. "Bir Tanrı var," diye mırıldandı Melina.

Jasper kendini oturur pozisyona getirdi. "Şansım yaver giderse, prova için izin verilmeden önce köşeyi yayına sokabilirim. Editörümünden ses seda çıkmadığı için onu bizzat takip edeceğim." Bir çift boxer giydi. "Yazı yayınlandığında sana mesaj atarım."

Melina başını salladı. Mantık ona Jasper'ın köşe yazısı yayınlandıktan sonra Tyce'ın finansman sağlayamayacağını ve Raffe'nin de kadın düşmanı bir pislik gibi görünmeden rütbe alamayacağını söylüyordu. Ancak sezgileri, bırakın bir prodüksiyonu, tepki çekmeden kaçacak kadar şanslı olamayacağını söylüyordu.

O da giysilerini çıkardı. "Ben eve gidip üstümü değiştireceğim," dedi Melina.

Jasper tereddüt etti, gömleğinin düğmelerini ilikliyordu. Onun aynı anda iki yerde birden nasıl bulunabileceğini anlamaya çalıştığını görebiliyordu. "Ya Andre-"

"Ben yetişkin bir kadını ve öyle davranmaya başlamamın zamanı geldi."

On beş dakika sonra Jasper'ın yanında metro girişine doğru koşmaya başladı. İki tünelin birleştiği noktada

Biri şehir dışına, diğeri şehir merkezine gitmek üzere ayrılırken, Melina aniden karanlık bir endişe dalgasına kapıldı. Çaresizce adamın keten ceketinin yakasına yapıştı. "Teşekkür ettim mi? Folio için. Kahvaltı için. Köşe yazısı için."

"Bana teşekkür etmemelisin," dedi, gözleri onunkilere kilitlenmişti.

Uzaklardan, pençelerini sürükleyen bir yaban arısı gibi, hareket eden bir trenin metalik çığlığı geliyordu. Jasper'ın bakışları tünelin aşağısına kaydı. "Gitmelisin," dedi Melina.

Gözlüklerini burnuna doğru itti ve başını salladı. Uzun bacaklarının aralarına mesafe koymasını izledi ve sonra dönüp diğer tünelden aşağı doğru yürüdü. Kuzeye giden hatta çıktığında, Jasper'ın karşı platformda durduğunu görmek için karşıya baktı. "Hey," diye bağırdı, ellerini ağzına götürerek ona doğru bağırdı. "Ne olursa olsun, yapma-"

O anda bir tren çığlık atarak önündeki raya girdi ve durdu. Kapılar bir iç çekişle açıldı.

Ne yapmayayım? Melina merak etti.

-

Metro kapıları kapanmadan hemen önce Jasper editörü Don'dan bir mesaj aldı: Köşe yazısı hakkında konuşmamız gerekiyor.

Tamam, Jasper yazdı. ???

Tren ileri doğru sarsıldı. Editörünün yazdığına göre, kadınlar her zaman sahnede idi.

Jasper gözlerini devirdi ve yazmaya başladı: Elbette, erkekler tarafından ve erkekler hakkında yapılan şovlarda. Metro treni bir köşeyi dönerken sarsıldı ve ışıklar söndü. Yanıtladığı metin yerin 180 metre altındaki boktan cep telefonu hizmetinde kaybolurken ekranı parladı.

Birkaç dakika sonra Don'un cevabı ekranında belirdi: Ama burada önemli bir hikaye var.

Metro vagonu bir istasyona girdi ve Jasper bir şeyler yazdı, Evet. En kısa zamanda yayınlayın.

Bir kadının dev bir plastik torba koleksiyonuyla arabaya binişini izledi; kadın arabanın diğer ucuna doğru ilerledi. Okulda olması gereken iki genç sonbahar yaprakları gibi uçarak içeri girdi, heyecanla birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı. Kapılar tıslayarak kapandı.

Gözlerini havada asılı duran üç noktaya dikti, editörünün bir sonraki yorumları aralarındaki eterde bir yere takılmıştı.

Değişiklik yok mu?

Jasper cep telefonunun çektiği küçük pencereden yararlanarak hemen bir başparmak yukarı emoji gönderdi. Mesajın gönderildiğini bildiren vınlamayı bekledi ve telefonu cebine geri koydu.

Jasper hedefine ulaşip yeryüzüne çıkana kadar Don'dan gelen ve Don'a gönderilen tüm gönderilmemiş mesajlar uygulamasına kayarak yarım kalan konuşmayı tamamlıyordu.

Köşeyi tartışmamız gerek.

TAMAM. ???

Bu bir ifşa değil.

Kadınlar her zaman sahnede

olmuştur. Tabii, erkekler tarafından

ve erkekler hakkında yapılan

dizilerde. Ama burada önemli bir

hikaye var.

Birini tamamen kaçırdın:

Beyaz kadın sahnenin merkezini Siyah adamdan uzaklaştırıyor.

Önerilen düzenlemelerimi içeren bir e-posta gönderdim,

onaylıyor musunuz? Evet, onaylıyorum. En kısa sürede

yayınlayın.

Değişiklik yok mu?

Ancak Jasper, The New York Times'ın ofisine varana kadar telefonunu kontrol etmedi ve odasına gitmeden önce kahve almak için personel odasında bir mola verdi. Clarence Field oradaydı, fikir sayfasının siyah editörü. "Jasper," dedi temkinli bir şekilde. "O köşe yazısı... beklenmedikti."

Ah, Jasper düşündü. Çıktı. "Nasıl yani?" diye sordu yumuşakça. "Seni hiç kurumsal bir adres olarak görmedim. parçalarında zulüm."

Jasper kahvesini doldururken onaylar gibi bir ses çıkardı.

"Beyaz birinin tiyatrodaki ırkçılığı dile getirmesinin zamanı gelmişti." Editör onu sırtından alkışladı. "Aferin."

Clarence giderken söyledikleri aklına kazındı. Aceleyle masasına giden Jasper, köşe yazısını internetten buldu. Daha önce hiç yazmadığı kelimeleri okumaya başladı. Paniğe kapılarak mesajlar uygulamasında gezindi ve editörüyle yaptığını bilmediği konuşmanın tamamını okudu.

Tanrı aşkına, iletişimsizlik Shakespeare'vari bir boyuttaydı.

Böylece Romeo, Juliet'in sadece ölü taklidi yaptığını söyleyen mesajı almaz. Antonius'un Kleopatra'nın öldüğü yalan haberini aldıktan sonra kendini öldürmeye çalışması gibi. Jasper iş e-postasını açıp yazısında yapılan, odağı ve mesajı tamamen değiştiren tüm yersiz değişiklikleri tararken "Siktir," diye nefes aldı.

Kalbi hızla çarpan Jasper kapıyı çalmadan editörünün ofisine daldı. "Ne oluyor Don? Bu benim yazdığım şey değil."

Editörü sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Evet, daha iyi," dedi.

"Değişiklikleriniz için izin vermek istememiştim, metrodaydım ve... Bak, unut gitsin. İndir gitsin."

Don başını salladı. "Sadece on beş dakika oldu ve şimdiden son üç yorumunuzdan daha fazla yorum alıyor. Olumlu yorumlar olduğunu da eklemeliyim. Tiyatro ırksal bir hesaplaşma yaşıyor; Times'ın bunu iki katına çıkarması iyi oldu."

"Evet ama-"

"Rica ederim Tolle. Okuyucularınızın sizin bir pislik olduğunuzu düşünmemesinin bir ayarlama olduğunun farkındayım, ancak hayatta kalacaksınız."

Masasının üzerindeki bir yığın kâğıda baktı ve Jasper'ı sözsüz bir şekilde başından savdı. Jasper odasına geri döndü, şakaklarını ovuşturarak bunu düzeltmenin bir yolunu bulmak için ter döktü. Don çok yanıliyordu. Jasper okuyucularını umursamıyordu, fikirlerine değer verdiği sadece bir kişi vardı. Melina bunu okuyacak ve onun gelmiş geçmiş en büyük pislik olduğunu düşünecekti.

Çünkü Jasper onu alenen mahvetmişti... yine.

Melina metrodan çıkarken New York Times'tan bir bildirim geldi. Jasper'ın köşe yazısı daha yüklenmeden kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Diğer yolcular tarafından merdivenlerden yukarı ve gün ışığına doğru itilirken okumaya başladı.

Dünya etrafında dönerken o hareketsiz duruyordu.

Melina Green eserini festivale erkek bir oyun yazarı gibi sunmuştu...

...kendi eseri olmayan siyahi oyun yazarı Andre Washington'ı, kendisine herhangi bir kredi vermeden oyunu yönetmesi için ikna etti.

...marjinalleştirilenler için tiyatroda hala var olan korkunç eşitsizliğin kanıtı...

"Hey!" Beats kulaklıkları bir çocuk ona çarptı. "Çekilin, bayan."

O da öyle yaptı. Uyuşmuş bacakları üzerinde, parmakları onu yalancı, ırkçı ve sahtekar olarak gösteren hikayeyi diken diken tutarken.

181. Cadde'de bir büfenin önündeki tuğla duvara doğru sürüklendi, öfke ve şokla sarsılırken duvara yaslandı.

Jasper'a güvenmişti.

Anladığını söylediğinde ona inanmıştı.

Onunla yatmıştı ve karşılığında o da onu becermişti.

Aklı, o sabah bir metro istasyonunun derinliklerinde dururlarken söylediği sondan bir önceki sözlerle takıldı: Bana teşekkür etmemelisin.

Telefonu çalmaya başladı ve ekranda Jasper'ın adı belirdi. Melina aramayı reddetti. Neredeyse anında tekrar çalmaya başladı, o da telefonunu kapattı.

Daha önce yalan söylemediğini söylemişti ama ona yazdığını söylediği şeye bakılırsa bu yanlış olmalıydı. İtibarını korumaya batan bir gemiyle birlikte batmayı göze alamayacak kadar kölece mi bağlıydı? Katalizörlüğünü yaptığı prodüksiyon iskambil kâğıtlarından bir ev gibi yıkılırken, kendi postunu kurtarmayı umduğu yol bir ifşa mıydı?

Ya da -daha da kötüsü- Jasper, Melina'nın Bard'da yerden yere vurduğu oyun yazarı olduğunu başından beri biliyor muydu? Sahte bir isim verdiğinde bir şeylerin yolunda gitmediğini mi düşünmüştü? Hafıza kaybı numarası yaparak onun oyununa uymuş muydu, böylece öldürücü darbeyi o kendi darbesini vurmadan önce vurabilecek miydi?

Bunca zamandır onunla oynuyor muydu?

Melina kendini genç, aptal ve ihanete uğramış hissediyordu. Jasper'la cinsiyet ve tiyatro hakkında ne kadar çok konuşmuş olurlarsa olsunlar, bunlar sadece boş, sıcak havadan ibaretti.

Melina Hudson'a doğru yürüdü. Sessiz müzik eşliğinde terleyen koşucuların, bebek arabalarını iten dadıların, ellerinde tasmalı, havlayan köpeklerin balonlarını tutan köpek gezdiricilerin yanından geçti. Kimse ona iki kez bakmadı.

Çimenli bir banka oturdu, George Washington Köprüsü'nün metal ejderhası arkasında uzanıyor, bulutları üflüyordu. Tyce'la, Raffe'yle ve provadaki herkesle konuşması gerektiğini biliyordu. Ama telefonunu açarsa, Jasper'ın o cevap verene kadar durmaksızın arayacağını ya da mesaj atacağını da biliyordu.

Kendine küçük bir acıma partisi verdi, gözlerini silmek için tişörtünün kenarını kullanmadan önce biraz ağladı. Sonra telefonunu açtı.

Jasper'dan on yedi sesli mesaj vardı.

Melina, lütfen aç şunu, dedi ilki.

Melina? Orada mısın? Açıklamama izin ver.

Gerisini dinlemeden sildi.

Raffe'den Alphonso'yu oynayan aktörün Covid olduğunu ve Mel'in telefonlarına neden cevap vermediğini bilip bilmediğini soran bir mesaj geldi.

Tyce'tan gelen bir , son gelişmeleri konuşmak üzere cep telefonunu aramasını istiyordu.

Andre'nin sesini neredeyse kafasının içinde duyabiliyordu: Kahretsin, Mel. Ne sanıyordun?

Derin bir nefes alan Melina, telefonundan Jasper'ın köşe yazısını tekrar açtı ve kendisinden daha az temsil kabiliyetine sahip birinin sırtından tiyatro endüstrisine kazık atmaya çalışan cahil, ayrıcalıklı beyaz kadın hakkında yazılanları okudu.

Bir oyun yazarı olarak erişim asla ötekileştirme seviyelerine dönüşmemeliydi. Eğer beyaz olmayan bir kadınsanız totem direğinin dibindeydiniz ve Melina, tüm şikâyetlerine rağmen, beyaz olmasaydı bu işte bir yer edinmenin katlanarak daha zor olacağını kabul ederken biraz yüzünü buruşturdu.

Melina, Jasper'ın karakterini çok güzel bir şekilde ele alışını okudu; Jasper'ın kaleminin altında, tanınmaya o kadar odaklanmış beyaz bir kadına dönüşmüştü ki, dolandırdığı Siyah eşcinsel erkeğin başarılarını silmişti.

İlk kez kendisini de bu açıdan görüyordu. Haksızlığa uğramış bir kadın oyun yazarı olarak değil, Andre'yi içine soktuğu imkânsız durumun farkına varamayacak kadar kör bir insan olarak. Ya en iyi arkadaşına yardım etmeyi reddedecekti ya da bu başarıdan heyecan duyuyormuş gibi yapıp kendi oyunlarının

Amerika'da BIPOC ve queer olmak- eşit derecede (hatta daha fazla) üretilme olasılığı düşüktü.

Bir keresinde Andre ile birlikte WAP videosundaki tüm koreografiyi öğrenmek için nasıl beş saat harcadıklarını düşündü. Gerçek Ev Kadınları'na nasıl ESP sınırında göndermeler yapıp alabildiklerini. Bir keresinde tanıdıkları herkesi bir zombi kıyametinde ölecekleri sıraya göre nasıl derecelendirdiklerini.

Ayrıca, sırtında bir şeytan varmış gibi yazarken Andre'nin bazen ona nasıl siyah-beyaz kurabiyeler getirdiğini de düşündü, çünkü onun reddedemeyeceği tek yiyeceğin onlar olduğunu biliyordu. Andre'nin son erkek arkadaşı onu aldattığında, o sik kafalının yerel Starbucks'ındaki baristaya Americano'suna yarım kutu tuz koymasına için nasıl para verdiğini. İlişkilerinin ırk ve cinsiyeti aştığını, çünkü en iyi arkadaşınızı bulduğunuzda bunların hiçbirinin önemli olmadığını düşündüğünü.

Jasper'ın ona yakıştırdığı gibi ırkçı, benmerkezci bir canavar değildi.

Ama Melina kendisinin de öyle olmadığını fark etti.

-

MELINA İLK KEZ bir oyun yazdığında yedi yaşındaydı. Oyun, bir gölette tanışan ve çok iyi arkadaş olan bir ördek ve bir balık hakkındaydı. Her iki karakter için de replikler yazdı, senaryosunu dikkatlice kesip yapıştırdı ve biri annesi, diğeri de babası için olmak üzere not defterlerine yapıştırdı.

"Ördek sensin," dedi babasına. "Sen balıksın," dedi annesine. Yere oturdu ve rollerini okumalarını bekledi.

Merhaba, babası
okudu. Merhaba, dedi
annesi. Görüyorum ki
sen bir balıksın.

Ve sen, diye cevap verdi annesi, bir
ördeksin. Hadi yüzelim.

Melina sahne talimatlarını okudu. "Böylece saatlerce
yüzdüler ve sonra ördek dedi ki..."

Hey, Fish, neden yemeğe gelmiyorsun?

Çok isterim, diye cevapladı annesi. Sonra görüşürüz. Ama
ördek hazırlanmak için yüzerken, balık merak etmiş: Ya
akşam yemeği ben olursam?

Melina'nın annesi ve babası birbirlerine baktılar. "Eh,"
dedi annesi gülümseyerek, "işte bu büyük bir dramatik
gerilim."

Melina, "Bu senin repliklerinden biri değil," diye yakındı.

Merhaba, Duck, annesi okudu. Akşam yemeği için
geldim ama beni yemenden korkuyorum.

Tamam, diye cevapladı babası. Vejetaryen olacağım.

Melina gülümsedi. "Ve işte böyle," diye bitirdi, "sonsuz
dek en iyi arkadaş olarak kaldılar."

-

DAİRENİN ANAHTARI HALA ONDA OLMASINA RAĞMEN, kapıyı çaldı.
Melina gözetleme deliğinden bir gölgenin geçtiğini gördü ve
bir dakika sonra Andre kapıyı açtı. Atletinin ve şortunun
üzerine ipek bornozunu giymişti.

Adamın yüzünden Jasper'ın köşe yazısını okuduğunu
anladı. Kim okumamıştı ki? Binalarına doğru yürürken on
yedi yüz yorumu gözden geçirmişti. Bunların yaklaşık üçte
biri Obama sonrası Amerika'da ırkçılık olmadığına ısrar
ediyordu.

Çoğunluk, Jasper'ın köşe yazısının iktidardaki insanların değişebileceğinin kanıtı olduğunu ve bunun zamanının geldiğini söyledi.

Andre'nin yüz hatlarında Melina'ya konuşma cesareti veren bir titreme, bir bocalama oldu. "Özür dilerim," diye patladı, tam da Andre aynı kelimeleri söylerken.

Başını iki yana salladı. "Sana kızgındım Mel, ama bunun olmasını istememiştim." Elinde telefon olduğunu fark etti. "Jasper beni dört kez aradı."

"Ne dedi?"

"Seni bulmak istedi. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını söyledim," diye yanıtladı Andre.

Melina dairelerine girdi ve köhne kanepeye uzandı. Televizyon açtı-RuPaul's Drag Race. "Bensiz mi izledin?" dedi.

Andre onun yanına oturdu. "Tek bildiğim benimle bir daha asla konuşmayacağındı. Sırf kaltaklık ediyorsun diye bütün bir sezonu boşa harcayacak değildim."

"Biliyorum," diye iç geçirdi Melina. "Bunun için üzgünüm. Gerçekten, gerçekten özür dilerim Andre. Tüm bu aptalca plana uymanı isteyerek senden ne kadar çok şey istediğimin farkında değildim. Bu işin benim için ne kadar düşmanca olduğuna kendimi o kadar kaptırmışım ki senin için ne kadar düşmanca olduğunu düşünemedim. Ve senden benim oyunum senin oyununmuş gibi davranmanı istemek düpedüz..." Doğru kelimeleri bulamayınca sözlerini yarıda kesti.

"Ruh ezme?" Andre önerdi. "Alçaltıcı mı?" "İkisi de olur," diye kabul etti Melina. "Sen de bir yazarsın, ve dün, düzenlemeyi bile hak etmiyormuşsun gibi davrandım benim oyunum." Tekrar ona baktı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, öldüğümde methiyemi yazmanı hâlâ istiyorum."

"Övgü alacak mıyım, yoksa sadece senin yazdıklarını okuyormuş gibi mi davranmalıyım?"

Melina irkildi. "Bunu hak ediyorum."

Andre uzaktan kumandaya uzandı ve hayatı için şarkı söyleyen bir kraliçenin ölüm düşüşünü durdurdu. "En azından ortak bir noktamız var. Sana yardım etmek istediğim için oyununu sundum. Beni yalan söylemeye ikna ettin... çünkü sana yardım etmek istiyordun."

Melina yüzünü buruşturdu. "Benden nefret etmekte sonuna kadar haklısın. Benim büyük çıkışım asla senin pahasına olmamalıydı. Beyaz olduğum için senin sahip olmadığın erişim ve ayrıcalıklara sahip olduğumu biliyorum. Ama bir şekilde bu aptal tiyatro işi bizi birbirimize düşürdü." Nefes aldı. "Senin çok ünlü olmanı istiyorum," dedi Melina. "olmadığım insanlar ve asla yaşayamayacağım hayatlar hakkında hikâyeler yazmanı istiyorum. Ama ben de kendi çalışmalarımın yayınlanmasını istiyorum. Siyah tiyatroya, kahverengi tiyatroya, engelli oyun yazarlarına ve queer müzikallere evet. Hepsine evet. Ama ben hâlâ buradayım. Bana sürekli söyleniyormuş gibi hissediyorum: Kenara çekil, henüz senin zamanın değil." Melina ellerini kucağında kavuşturdu. "Kendimi o kadar çok düşünüyordum ki, seni düşünmeyi unuttum... ya da bu sektörde kendine bir yer edinmeye çalışan diğer herkesi. Nasıl hırslı olacağımı ve nasıl müttefik olacağımı bilmiyorum Andre," dedi. "Bir kadın olarak kendimi nasıl savunacağımı, küçük ya da haklı görünmeden nasıl savunacağımı bilmiyorum. Tiyatronun ırkçılık sonrası olduğu kadar postfeminist olduğunu da biliyorum."

Andre onun bakışlarına karşılık verdi. "Kıskançlık insan olmanın bir parçasıdır, Mel. Birini kıskanabilirsin ama bu, onun kazanmasını engellemez. Bu bir ya da olmak zorunda değil. Bir ve olabilir. Ayrıca," dedi alaycı bir gülümsemeye, "oyunu sunan benim, sen değilsin."

"Sarhoştun."

"İyi o zaman, suçu prosecco'ya atalım." Omuz silkti. "Biliyorum, bana kendimi öyle hissettirmeye çalışmıyordun."

Lanet olsun. Sen sadece Jasper Tolle ile ödeşmeye çalışıyordun."

Melina'nın yüzünün kızardığını fark etmedi çünkü telefonunda gezinmeye başlamıştı. "Sanırım iletişim bilgilerini tekrar değiştirebilirim."

"Beni sildin mi?"

"Hayır," diye yanıtladı Andre. "Adını Mel'den Karen'a değiştirdim." Telefonu aralarındaki minderlere fırlattı. "Bu şekilde sürüklendiğin için gerçekten üzgünüm Mel."

"Seni bu işe ben bulaştırdım," diye itiraf etti Melina. "Ve ben daha üzgünüm."

Andre gözlerini devirdi. "Hep böyle rekabetçi..."

Kendini ona attı ve sıkıca sarıldı. "Bana kızgın olmandan nefret ediyordum."

Andre, "Sana kızgın olmaktan daha çok nefret ediyordum," diye itiraf etti.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye ağzından kaçırdı Melina. "Jasper'la yattım."

"Ne!" Geri çekildi, gerçekten şok olmuştu. "Jasper Tolle'nin yatağına nasıl ve neden düştüğünü bilmiyorum ama dairesinin duvarlarının, çöpe attığı gösterilerin oyun kağıtlarıyla kaplı olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Hayır," dedi Melina. "Ama her gece kariyerlerini mahvettiği dâhilerin gözyaşlarıyla nemlendiriyor."

Andre ayıldı. "Onun gideceğini biliyor muydun-"

"Hayır." Melina kesintiye uğradı, önce o olabilir soru.

"Şovun ne olacak?" diye sordu. "Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum," dedi.

Onun elini sıktı. "Ne olsun, bunu ne kadar çok istediğini biliyorum."

Melina, "Buna ihtiyacım vardı," diye düzeltti.

İnsanların Emilia'nın kim olduğunu ve ne yaptığını bilmesine ihtiyacı vardı.

Kendi değerlerine göre değerlendirilecek oyunlar yazması gerekiyordu ki bugünkü köşe yazısından sonra bu iki kat daha imkansızdı.

Jasper'ın dairesine geri dönmek, kendini çürümüş değil, değerli hissetmek istiyordu.

Zamanda geriye gitmek ve saçak festivalinden çekilmek istedi.

İkisi arasında dünya kadar fark vardı.

Melina Andre'ye baktı. "İsteyip de sahip olamadığım çok şey var. Ama şu anda tek istediğim bornozumu geri almak."

Uzaktan kumandaya uzandı ve tıkladı. Drag queen bir anda yere yığıldı. Andre, "Tartışacağız," diye itiraz etti ve gösteriyi baştan başlattı.

-

JASPER'IN Times'taki ilk haftasında, kıdemli tiyatro eleştirmeni odasına girmişti. "Fikrini alabilir miyim?" diye sormuştu.

Jasper ilkel bir lobotomiyi hayal ederek, "Kesinlikle olmaz," dedi. "Siktir git buradan."

Söylemeye gerek yok, amiriyle ilişkisi sarsıntılı bir ilişki olmuştu. Pandemiden çok önce uzaktan çalışıyordu çünkü bazen yalnız kalmanın iletişim kurmaya çalışmaktan daha kolay olduğunu düşünüyordu.

Şehirde yavaş yavaş onun tuhaflıklarını anlayan arkadaşlar bulmuştu. İşinde yetkinleşti ve küçümsenmek yerine saygı görmeye başladı. Ancak 1,6 milyon insanın yaşadığı bir adada Jasper sık sık kendini yalnız hissediyordu.

Ve sonra New York Halk Kütüphanesi'nde Melina Green, nam-ı diğer Andrea Washington'la karşılaştı. Hayatında sadece birkaç kez sohbetin bu kadar zahmetsiz geçtiğini hatırlıyordu. Onun da (Jasper gibi) bir konu hakkında -onun durumunda Emilia Bassano; onun durumunda ise genel olarak tiyatro- tutkulu olmasını seviyordu. İkisi de tuhaftı ama bir şekilde birbirlerine uyuyorlardı.

Uygunsuz görüldüğü için ona karşı duyduğu fiziksel çekimle mücadele etmişti. Ama bu, çıraya meşale tutup alev almamasını söylemek gibi bir şeydi.

Shakespeare oyunlarında komediler bir evlilikle, trajediler ise neredeyse herkesin ölümüyle sona ererdi. Jasper ilkini yaşadığından emindi ama ikincisinin içine itilmişti.

Peki neden? Metroda Wi-Fi olmadığı için mi? Hayatının çökmesi için gerçekten değişken bir neden gibi görünüyordu.

Editörü Don haklıydı. Jasper, Broadway yaratıcıları arasındaki çeşitlilik eksikliğinden bahsettiği için kutsallaştırılıyordu, oysa ona göre beyaz bir adamı ayrıcalığını geç de olsa fark ettiği için alkışlamak gülünçtü.

Melina da haklıydı: kimse tiyatrodaki cinsiyet ayrımcılığından bahsetmiyordu.

Ona açıklamak istedi. Özür dilemek istedi. Onu tekrar öpmek istedi.

Elinden gelse söyleyeceklerini zihninde yüzlerce kez gözden geçirmişti: şehir üzerinde kilometrelerce yürürken

sokaklarda, duş alırken, uykunun onu ele geçirmesini beklerken. Söyleyecek sözleri vardı; sadece fırsatı yoktu. Melina'ya her ulaşmaya çalıştığında telefonu kapalıydı. Mesajları okunmuyordu. Günler geçmesine rağmen Melina tiyatroya dönmemişti ama zaten başka kimse de dönmemişti, çünkü oyuncuların yarısı Covid ile karantinaya alınmıştı. Tyce da gerçek yazarla ilgili haberler çıktıktan sonra ortadan kaybolmuştu. Jasper, Andre ile paylaştığı daireye hiç gitmemişti, bu yüzden nerede olduğunu bilmiyordu. Andre ilk aramasına cevap vermişti ama şimdi sesli mesaja düşmesine izin veriyordu.

Onu bulamadı, Manhattan'ın uçsuz bucaksız samanlığında gümüş bir iğne. Bu yüzden Jasper onu ortaya çıkarmaya karar verdi.

Tyce D'Onofrio ile Bar Centrale'de, popüler bir restoran olan Joe Allen'ın üstündeki işaretlenmemiş sessiz mekânda buluştu. Jasper geldiğinde Tyce çoktan bir kabinde bekliyordu. Jasper'ın martini sipariş edebilmesi için bir garson çağırdı.

"Nerede saklanıyordun?" Jasper sordu.

"Oklahoma," dedi Tyce. "Annemi bir hafıza bakım ünitesine taşıyorum. Ama insanlara Positano'ya gittiğimi söylüyorum. Kulağa çok daha gizemli geliyor, değil mi?"

"Sanırım."

"Ya da en azından senin küçük köşe yazın internete düşene kadar öyleydi." Tyce kaşlarını çattı. "şimdi bir şeyden kaçıyormuşum gibi görünüyor. Ne oldu lan?"

Jasper elini yüzüne sürdü. "Bu benim köşe yazım değildi," dedi.

"Beni kandırabilirdin."

"Bunun için Melina'yı suçlayamazsın," diye ısrar etti Jasper. "Sana yalan söylemek için iyi bir nedeni vardı." Bu sebep elbette Jasper'ın kendisiydi ama bunu paylaşmadı.

"Bu çok tuhaf," dedi Tyce. "Neden kim olduğunu söylemedi ki? Kadınlar her zaman oyun yazar."

" tane söyle," diye meydan okudu Jasper. "Beş ne?"

"Beş kadın oyun yazarı."

Tyce gözlerini devirdi. "Suzan-Lori Parks, Theresa Rebeck. Lynn Nottage." Tereddüt etti. "Şu diğeri, Topdog/Underdog'u yapan."

"Bu da Suzan-Lori Parks."

"Paula Vogel!" Tyce zafer kazanmış gibi bağırdı. Jasper beşinci bir isim bekledi. Ve bekledi.

"Tamam, her neyse," dedi Tyce. "Ne demek istiyorsun?" "Melina Green'in iyi bir oyun yazarı olduğunu düşünüyor musun?" "Elbette."

"Yanlışı," diye bağırdı Jasper. "O harika bir oyun yazarı, ama kimse onun eserlerini üretme riskini almak istemiyor."

"O ben olmayacağım," dedi Tyce. "Hadi ama Jasper. Bu şovu çekemezsem aptal gibi görüneceğimi biliyorsun. O şu anda bir yumruk çizgisi. Dün gece Colbert'i gördün mü?"

"O bir can alıcı nokta değil," diye homurdandı Jasper. "Hikâyeyi yeniden yaz Tyce. Cesaretini topla ve şu lanet oyunu sahneye koy."

Garson Jasper'a içkisini getirdiğinde konuşmayı kestiler. Uzun, güçlü bir yudum aldı.

"Yapamam. Görüntü kötü. Eğer yapsaydım, Kara Tiyatro Koalisyonu ensemde olurdu." Tyce ellerini masanın üzerinde düzleştirdi. "Ancak, limonlardan limonata yapmaya karşı değilim. Andre'nin oyunlarından birini sahnelesem nasıl olur? Andre'nin oyunlarından bazılarına baktım.

Bard'da öğrenciymiş - pek parlak değil ama o zamanlar daha gençmiş - ve adam yazabiliyor, dostum. Açıkçası, yeteneğini neden bir oyuncu ajansında harcadığını anlamıyorum."

Çünkü, diye düşündü Jasper, eğer bu karmaşa olmasaydı, onun oyunlarından birini okuma zahmetine asla girmeyebilirdin.

Tyce omuz silkti. "Ayrıca, bu harika bir halkla ilişkiler. Haksızlığa uğrayan adam tanınır ve takdir edilir. Külkedisi hikayelerini kim sevmez ki?"

Jasper parmağını martini bardağının dudaklarında gezdirdi. Çaresizdi. Belki Andre'yi ve yazdıklarını yüceltmenin bir yolunu bulursa, Melina bunu bir barış teklifi olarak görebilirdi?

Jasper başıyla onayladı. "Konuşmaya devam et," dedi.

-

YAZ BİR MISIR KABUĞU GİBİ KURUYUP GİTTİ, serin rüzgarlarla ve sonbaharın başlangıcıyla birlikte savrulup gitti. Central Park'ta ağaçlar yanıyor, kristal mavisi gökyüzüne karşı doğanın şenlik ateşi yanıyordu. Broadway Briefing, Tyce D'Onofrio'nun Off-Broadway oyununun iptaliyle ilgili bir haber yayınladı. Andre'nin Tyce'ın yapım şirketiyle imzaladığı sözleşme geçersizdi; bu o kadar barizdi ki eğlence avukatları bu işe karışmamıştı bile.

Melina Brooklyn'de ikizlere bakıcılık işi buldu. Jasper onunla iletişim kurmaya çalışmayı bıraktı.

Onun köşe yazılarını açlıktan ölüyormuş gibi okurdu ve onlar bir ziyafetti. Cümleleri onun sesinin ritminde duymaya çalıştı, yapmacıksız, açık gözlü gözlemlerine hayran kaldı. Yalan söyleyemeyen bir adamın onu nasıl kandırdığını hâlâ anlamıyordu.

Andre onun gölgesiydi ve yaptığı şey yüzünden aralarının açıldığı düşüncesini ortadan kaldırmaya kararlıydı. Uzun bir hafta sonu için Connecticut'a gidiyordu ve Andre ona katılmayı kabul etmişti ama sadece bir iyilik karşılığında. Melina onun kulüpte takmak için Swarovski çemberlerini ödünç almasını bekliyordu ama Andre çok daha pahalı bir şey talep etmişti.

Attan düştükten sonra eyere geri dönmesini istedi.

Bugün yapımcılarla iki toplantı ayarlamıştı. İlki, henüz bir başrol oyunu olmayan ama birkaç Broadway gösterisine yatırım yapmış bir kadındı. Yetmişli yaşlarındaydı ve Melina'yı Central Park West'teki seçkin kulübüne brunch için davet etmişti. Herkes ona Bayan Westenham diye hitap ediyordu ve Melina masada kadının karşısına oturduğunda, kadının kolyesindeki dev Güney Denizi incilerinden birinin dairesinin iki aylık kirasını karşılayabileceğini fark etti.

Melina en parlak gülümsemesini sunarak, "Benimle görüşmek istemeniz çok anlamlı," dedi. "Hazırda birkaç bitmiş oyunum var!"

"Oh," dedi Bayan Westenham, "şu anda aktif olarak üretim yapmıyorum. O köşe yazısından sonra sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum!" Komplocu bir tavırla yaklaştı. "Kitap grubumdaki kızlardan biri uçakta Martha Stewart'ın yanına oturdu ama o evlilikten önceydi, o yüzden sayılmaz."

İkinci yapımcı -Davey Gunn- Melina'yı şaşırtacak şekilde kendi yaşlarındaydı. "Vay canına," dedi şaşkınlığını sesinden uzak tutamayarak. "Beklediğim gibi biri değilsin."

Genç adam - esmer, koyu renk saçlı, koyu renk tenli ve koyu renk kot pantolonlu - ona baktı ve değerlendirdi. "Aynı," dedi.

Küçük bir Moleskine defterine notlar aldı ve sonra telefonunu eline aldı. "Davey için bir fotoğraf çeksem sorun olur mu?"

"Sen Davey değil misin?"

"Sanki," dedi adam. "Ben sadece onun asistanıyım. O sette."

"Sette," diye tekrarladı Melina. "Yani, film yapımcısı mı?"

"Evet. Yönetici asistanının

Toplantı için randevu aldığı anda bunu size söylemedi mi" dedi.

"Tersine ırkçılık üzerine bir dizi yapıyoruz ve iptal edilmeden bu konuyu gündeme bile getiremiyorsunuz, bu da var olduğunun bir kanıtı, değil mi? Rachel Dolezal doğrulandı ve Harvard'a dava açan Asyalı-Amerikalı bir kız var.

."

"Hayır," dedi Melina elini kaldırarak. "İlgilenmiyorum." Sandalyesini geriye itti ve o kadar hızlı yürüdü ki şemsiyesini geride bıraktı.

Boktan bir gün olacağını biliyordu, ama evrenin aşırı teslimat yapmasını beklemiyordu.

By Any Other Name bu gece, yaklaşık üç saat sonra açılacaktı. Başka bir zaman diliminde Andre'nin kendisi için seçtiği kıyafeti giyiyor olacaktı. Jasper'la birlikte bir step-and-repeat'in önünde elini tutarken fotoğrafı çekilecekti. Gösterisini gözyaşları içinde izliyor olacak ve sonunda ayakta alkışlanmak için ayağa fırlayacaktı. Partiden sonra dışarıda kalacak ve gece geç saatlerde Jasper ve Andre ile birlikte hamburger yerken Jasper'ın meslektaşlarından birinin eleştirisini bırakmasını bekleyecekti.

Bir övgü, gururla söylerdi. Sana .

Onu öpebilirdi. Artık herkes adını bilecek.

Bir oda tut, Andre şaka yapardı.

Bunun yerine Melina, Andre ile Grand Central'da buluşacak ve trenle babasının evine gidecekti. Eğer bu rüya senaryosu gerçekleşmeyecekse, en azından sevdiği insanlarla birlikte olacaktı. Andre, her zamanki buluşma noktaları olan istasyonun kubbeli tavanındaki Boğa takımyıldızının altında duruyordu. Yapımcılarla olan toplantılarına götürmek zorunda kalmasın diye gece çantasını getirmişti. "Nasıl gitti?" diye sordu, eline bir venti Starbucks bardağı tutuşturarak.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Melina bir yudum aldı ve gözleri büyüdü. "Andre, bu bir chai latte."

"Biliyorum."

"Altı dolar gibi bir şey!" diye haykırdı. Starbucks söz konusu olduğunda ikisi de cimriydi ve oraya gittiklerinde genellikle filtre kahve sipariş ederlerdi. Gözlerini kısmıştı. "Neden bana yağ çekiyorsun?"

"Değilim," dedi Andre ama şimdiden suçlu görünüyordu. "Tamam, öyleyim."

Kaşlarını kaldırdı.

"Tyce D'Onofrio ile bir görüşme yaptım. Oyunumu okumak istiyor." Andre bir eliyle yüzünü kapattı ve ayırık parmaklarının arasından dışarı baktı. "Benden nefret eder miydin?"

"Hayır," dedi Melina hemen. "Sonunda bitirmeni sağlayacaksa olmaz." Kolunu onun kolunun arasından geçirdi. "En azından birimiz üretilmiş olacak. Ne olursa olsun, Andre, senden asla nefret edemem."

"Andre mırıldandı ve Melina'nın omzunun üzerinden bir şeye doğru başını salladı.

Döndüğünde Jasper'ın orada durduğunu gördü.

"Jasper da toplantıdaydı," diye açıkladı Andre. "Seni nerede bulacağını söylemem için bana yalvardı Mel, çünkü telefonlarına çıkmıyorsun-"

"Bir sebepten dolayı!" Melina tısladı.

Yüzü sıcaktı, elleri titriyordu. Chai bileğinden döküldü ve Andre fincanı ondan aldı. "Beş dakika," dedi sessizce. "Beş dakika ve sonra bir daha asla."

Çenesini bir kez salladı.

Andre Jasper'a doğru bir adım attı. "Eğer işleri daha da kötüleştirirsen," dedi, "karaciğerini keser ve onu bir bozuk para cüzdanına dönüştürürüm."

"Anlaşıldı," diye mırıldandı Jasper ama gözleri Melina'nın yüzünden hiç ayrılmadı.

Tam olarak hafızasında canlandırdığı gibi görünüyordu: baykuş gözlükleri, alnına düşen soluk saç tutamı; uzun bacakları ve her zaman hareket halinde olan gergin parmakları. "Seni özledim," dedi basitçe.

"?" ya da "Özür dilerim." demesini bekliyordu.

Melina konuşmadı. Konuşmak için kendine güvenmiyordu. Ağzını açarsa, tüm acı ve hayal kırıklığının bir arı sürüsü gibi ortaya dökülmesinden korkuyordu.

"İşlerin böyle gitmesini istemezdim," diye başladı Jasper. "Bu bir komediydi-"

"Gerçekten komik," diye araya girdi, iki mermi ateşlendi.

"-hataların." Başını bir tövbekar gibi eğdi.

Melina verdiği yanıtı çiğnedi. "Beni incittin," dedi sonunda.

Bakışları onunkilere kaydı. "Biliyorum," dedi Jasper. "Ama bu benim hatam değildi."

"Gerçekten mi? Başlıkta senin adın vardı," dedi Melina. "Neden yazdığınız önemli değil, bir tekzip yayınlayabilirdiniz."

"Yapabilirdim," diye itiraf etti. "Yapmak istedim. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Parça viral olduğunda

bu şekilde, dışarıda bir yerde. Sonsuza kadar."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" diye tersledi. "Açıklamam için bana bir şans ver-"

Gözlerini kapattı. "İyi bir fikir değil."

"Lütfen bana bak," diye yalvardı. "Bakmadığın zaman ifadelerini okumak benim için çok zor oluyor."

Melina onun gözlerinin içine baktı. "Seninle konuşmak istemiyorum," diye ifade etti. "Bu yeterince açık mı?"

Andre'yi aramak için arkasını döndü ama Jasper onu yakaladı. Parmaklarının teni üzerindeki baskısı canlı bir tel gibiydi. "Sana şüpheyile yaklaşacak bir yapımcı istediğini söylemiştin. Potansiyeli görmek ve risk almak için. Neden aynıısını benim için yapmak istemiyorsun?"

"Ben yaptım. On yıl önce gözlerimde vardı çünkü büyük Jasper Tolle gerçekten de bana -tamamen acemi- çalışmalarım hakkında geri bildirim verecekti. Biri seni herkesin önünde rezil ettikten sonra ona şüpheyile yaklaşmak bir şeydir, Jasper. Bunu iki kez yapmak acınası bir durum."

"İlk seferinde seni tanıımıyordum."

"İkinci seferde de beni tanıımıyordun," dedi Melina. "Sadece tanıdığını sanıyordun."

"Bunu daha iyi hale getirmek istiyorum," dedi Jasper. Gözleri aşırı parlaktı, yüzünün çizgileri halsizdi. "Bunu düzeltmek istiyorum."

Melina aniden o kadar yorulmuştu ki ayakta duramayacağını düşündü. "Sorun sensen, sorunu çözemezsin Jasper."

"Mel," dedi Jasper, ona ilk kez bu şekilde seslenmişti; kendisini alıp götüren yazarın, o olduğunu bilmeden önce sevdiği söz ustasının adı. "Sadece yardım etmek istiyorum."

Yanaklarının ıslak olduğunu fark etti. "Eğer gerçekten yardım etmek istiyorsan," dedi Melina, "beni yalnız bırak."

Bu sefer kadın döndüğünde, adam ona tekrar uzandı.

Bu sefer, kendini kurtarmak için yeterli gücü buldu.

Andre kollarını ona dolayıp göğsüne yaslayarak ağlamasına izin verene kadar gözleri kapalı hıçkırdı. Sırtını ve saçlarını okşadı ve kendini sıkmasına izin verdi.

Biniş anonsu yapıldığında Melina, Andre'yi sessizce raylara kadar takip edip trene bindi ve kendisini pencerenin yanına yerleştirmesine izin verdi. Melina akan burnunu silmek için gömleğinin kenarını kullanırken Andre çantasından telefonunu çıkardı, şifresini girdi ve Jasper'ın adını buldu. Numarayı engelledi ve ardından tüm kişiyi sildi. "İşte," dedi nazikçe. "Hepsi tamam."

BAŞKA BİR ADLA Prova Senaryosu

EMILIA

(tüm kağıtları masadan iter)

Hava almam
lazım.

(ÇIKAR) KADIN

(Kağıtları toplarken)

Aylardır şiirlerle uğraşıyor, mükemmel olmasını umuyordu. Daha önce hiçbir kadın bir şiir kitabı yayınlamamıştı. Shakespeare'e oyunlarını satanın onun adı değil, kendi yazdıkları olduğunu kanıtlamaya kararlıydı.

Yoğun bir pazara geçiş.

KİTAPÇI

Shake-Speare'in Soneleri. Ünlü oyun yazarının kendisi tarafından yazılmıştır!

EMILIA

Ne kadar?

KİTAPÇISI

Bir şilin.

KADIN

Odyllia için yazdığı sone de dahil olmak üzere 154 şiir vardı.

EMILIA

O sıçan piçi.

KADIN

Yanında erkek olmayan bir kadınla görüşmeye istekli bir yayıncı bulmak bir yıl sürdü.

RICHARD BONIAN girer, masasının arkasında bir titan,
kendi alanının efendisidir.

BONIAN

(*Salve Deus Rex Judaeorum.*)

Başlık bu mu?

EMILIA

Evet. Selam olsun Tanrı'ya, Yahudilerin Kralı.

BONIAN

O zaman bu bir ilahi.

EMILIA

Mezmurlar kitabı değil, efendim. Bir şiir kitabı.

BONIAN

Kadınlar şiir yazmaz.

EMILIA

Elinizde tuttuğunuz şey bunun aksini kanıtlıyor.

EMILIA

1604-1611

Emilia 35-42 yaşında.

E Milia, Shakespeare için yazan tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu. Kit yıllar önce bundan bahsetmişti. Oxford Kontu ve diğerleri. Üzerinde William Shakespeare yazan ve Emilia'nın yazmadığı oyunlar kesinlikle üretiliyordu.

Shakespeare'e zaman zaman başka kimleri temsil ettiğini sormuştu... daha iyi bir terim bulmak için. Utangaçtı. Emilia'ya söz verdiği gibi sessizliğe bağlı olduğunu söylemişti. Bir keresinde ona bunun neden önemli olduğunu sordu. "Et almak için kasaba gittiğinizde," demişti, "rostonuzu alıp gidebildiğiniz sürece hangi ev kadınının sizden önce ya da sonra geldiği fark eder mi?"

Muhtemelen Shakespeare'in ahlak kurallarına dair sahip olduğu tek kanıt buydu, ne kadar karanlık olsa da.

Yine de Emilia ev kadını göndermesini merak etmişti. Temsil ettiği tek kadın o değil miydi? Bu düşüncenin kendisini daha rekabetçi mi yoksa neşeli mi hissettirdiğine karar veremedi.

Emilia, Shakespeare tarafından kaleme alındığı iddia edilen ek oyunların gerçekten de olabileceğini düşündü.

onun tarafından yazıldı. Ama Kralın Adamları'nda tam zamanlı bir aktör ve aynı zamanda bir hissedardı. Hiç uyumasa bile, Emilia'nın ona her mektup gönderdiğinde yazılarını okumak için bolca fırsatı vardı. Bu mektupların hiçbir yerinde "onun" oyunlarındaki edebi beceriye dair bir kanıt yoktu. Shakespeare'in eserlerinin, onun için süsleyip püslediği Titus Andronicus'tan sonra pek gelişmediğini düşünüyordu. Eğer hâlâ yazıyorsa, Shakespeare'in sayfaya koyduğu samanı alıp altına dönüştürebilecek bir editörü vardı. Büyük olasılıkla, başkalarının eserlerine kendi damgasını vuruyordu.

Ve nasıl bir marka haline gelmişti.

Emilia on yıl önce Shakespeare için oyun yazmaya başladığında, tek istediği sözlerinin halka açık bir sahnede duyulmasını sağlamak ve mütevazı bir gelir elde etmektir. Anonimliğe ihtiyacı vardı ve bu yüzden hiç kimse olmayan bir adamın adını ödünç almıştı.

Ve farkında olmadan onu önemli biri yaptı.

Kit ve Ben Jonson dışında çok az oyun yazarı isim yapmıştır. Hem oyun yazarları hem de oyuncular, oyunların kalitesi gerçekten yükselene kadar toplumun en alt tabakası olarak görülüyordu. Bir Shakespeare oyunu artık bu kategorideydi. Kalabalıklar bu oyunları izlemek için Globe'a akın ediyordu; hatta bazen biraz daha pahalıya mal oluyorlardı. Etrafında efsaneler oluşmaya başlamıştı: Kralın Adamları'na sadece adil kopyalar getirir, asla kötü kopyalar getirmez, çünkü eserinin revizyona ihtiyacı yoktur. Uykusunda yeni kelimeler hayal eder.

Shakespeare, kendisi için hava kadar gerekli olan bu ilginin altında ezildi. Kendisine ve babasına sonunda bahşedilen arma, koyabileceği her yere nakşedilmişti; Emilia'ya övünerek

genç bir oyun yazarının ona bira ısmarlamadığı bir taverna.

Kit, Shakespeare'in allonimini kullanmayı önerdiğinde, Emilia bunun işe yaramayacağından endişelenmişti.

Şimdi bunun çok işe yaraymış olabileceğinden endişeleniyordu.

Emilia, Shakespeare'den bir görüşme talep etmişti ama o, Kralın Adamları'yla birlikte Othello'yu ilk kez sahnelemeye hazırlanmakla meşgul olduğunu söylemişti. Oyuncular, Kral James için Whitehall'da yapılacak gösteriye hazırlık olarak Falcon Inn'de oyunun okumasını yapacaklardı.

Ona yapacağı konuşmanın provasını yapmıştı ama hanın avlusuna vardığında içeri girmeye cesaret edemedi. Bu binanın içinde çok fazla hayalet vardı - Kit'in, gençliğinin ve şimdi de içerideki gürültülü oyuncular tarafından okunan kendi sözlerinin.

Ekim ayının soğuk nefesinde titreyerek yaklaşık bir saat geçirdikten sonra, oyuncular rollerine tutunarak handan kan akıtmaya başladılar. Bazıları onun yanından geçerken birbirlerine dirsek atıp derin bir sohbete daldı. Bazıları tökezledi, biradan başları döndü. Shakespeare, trajedinin başrol oyuncusu Richard Burbage ile birlikte dışarı çıktı. Emilia'yı görünce kaşlarını kaldırdı ve sonra Burbage'ın sırtını sıvazladı. Shakespeare, "Birazdan sizinle buluşacağım," dedi.

Burbage'ın gözleri Emilia'ya takıldı. Artık genç bir kadın olmamasına rağmen, hâlâ bakışları üzerine çekiyordu. Aktör, Globe'a doğru yürürken gülerek, "Öyle olsun Will," dedi.

"İçeri gireceğinizi düşünmeliydim," dedi Shakespeare. "Oyunun okunuşunu dinlemek istemediniz mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Burbage Moor'u mu oynuyor?"

Shakespeare, "Kralın Adamları'nın en iyisi o," diye cevap verdi.

Emilia, "Rengi yanlış," diye dikkat çekti.

Shakespeare gözlerini devirdi. "Bunun için boya var," dedi. "Şimdi. Ziyaretinizin sebebi nedir? Benim için yeni bir oyunun mu var?"

Emilia yutkundu. "Hayır ve anlaşılmaya varana kadar da yapmayacağım."

"Anlaşılmaya vardık, hanımefendi."

"On yıl önce. Bir işadımı olarak, piyasa değiştiğinde pazarlığın da değişeceğini kabul etmelisiniz."

"Açık konuş," demiş Shakespeare.

"Başarınızın ölçüsü ile orantılı olarak tazminat almak isterim." Yutkundu. "Satılan her oyun için on beş yerine otuz şilin."

Sırıttı. "Neden payımın bir kısmından vazgeçeyim ki?"

"Çünkü bensiz hiçbir şey elde edemezsiniz."

Shakespeare kollarını kavuşturdu. "Book of Common Prayer'ı kopyalayabilir, en üste adımı yazabilir ve bir haftalık gösteriyi satabilirim. İnsanlar tiyatrolara senin sözlerin yüzünden akın etmiyor. William Shakespeare ismine güvendikleri için geliyorlar."

"Sence bu güveni ne kazandırdı?"

"Belki ilk başta," diye kabul etti. "Ama şimdi?" Shakespeare omuz silkti. "Onlara sunduğum her şeyi tüketecekler. Ve başka yetenekli aşçılar da var."

"İzleyicilerinizin eserinde bir değişiklik fark etmeyeceğinden bu kadar emin misiniz?" Emilia söyledi.

"Yapacaklarından bu kadar emin misin?"

Emilia yutkundu. As You Like It'e yazdığı kelimeleri duyabiliyordu: Gururum servetimle birlikte düştü.

Çenesini kaldırarak, "O halde size iyi şanslar dilerim, efendim," dedi.

Shakespeare onu şaşırtarak güldü. "Demek öyle," dedi. "Pratik bir kadından böyle bir dürüstlük beklemiyordum."

"Bu senin ilk hatandı." Yürümek niyetiyle eteklerini topladı.

"Jonson oyunları hakkında gevezelik ediyor," dedi Shakespeare. "Onlara eserleri diyor ve onları bir koleksiyon olarak yayınlamak istediğini ima ediyor." Emilia'nın dönüp bakışlarını karşılamasını bekledi. "Ben de aynısını yapabilirim."

"Onlar senin değil," dedi, sesi alçaktı.

"Ödemeniz yapıldı. İşlem tamamlandı. Artık Globe'un hissedarlarına aitler. Ben de onlardan biriyim." Ona gülümsedi. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, hanımefendi."

Aceleyle Şahin Merdivenleri'nden feribot iskelesine doğru ilerledi. İskeleyle ulaştığında soluklanmak için durdu ve çürüyen balık kokusuyla dolu havayı içine çekti.

Emilia gözlerini sıkıca kapattı. "Yüce Tanrım," diye fısıldadı. "Ne yaptım ben?"

-

YENİ BİR İŞE İHTİYACI OLDUĞUNU HEMEN ANLADI. Alphonso'nun geliri sofralarına nadiren yemek olarak geliyordu; ya kumar oynuyor ya da har vurup harman savuruyordu. Kontes'in yanında aldığı eğitimden yararlanarak kendini özel öğretmen olarak yeniden keşfetti.

Cumberland Kontesi Margaret Clifford'la yaşamak beklediği gibi değildi. İlk ipucu, Leydi Clifford'un on dört yaşındaki kızı Anne'e öğretmenlik yapmak üzere taşradaki malikâneye vardığında geldi. Cumberland Kontu'nun ölümünden iki gün sonraydı ve Emilia saygıdan dolayı siyah giymişti. Vardığında malikânenin uzak kanadında, ona Mary Sidney'in kullandığı odayı hatırlatan bir odaya alındı. Benzer cam şişeler ve tüpler mumların üzerine asılmış, metal kıskaçlarla boğazlarından tutulmuştu. Leydi Clifford, uzun boylu, bıçak gibi bir burnu ve aşırı kırpılmış kaşları olan bir kadındı ve kuvvetli sirke ve kekik kokan, fokurdayan bir demliğin yanında bir kâğıda notlar karalıyordu.

"Şunu bana uzatır mısınız?" dedi kadın parmaklarını şıklatarak ve ince dokunmuş bir balıkçı ağına benzeyen şeyi işaret ederek.

Emilia şişeyi Leydi Clifford'a uzattı, o da cam şişeyi tutan kolu çevirip içindekileri eleğin içinden dökmeye başladı. Minik bitki sporları eleğe takıldı ve sıvının geri kalanı bekleyen başka bir gümüş kâseye fışkırdı. Kontes içine baktı, sonra serçe parmağını sıvıya dokundurdu ve yaladı. "Hâlâ gümüş. Bu hayal kırıklığı." Arkasına yaslanıp ellerini önlüğüne sildi. "Siz müzik öğretmeni olmalısınız."

Emilia reverans yaparak, "Evet, ," dedi.

"Simyasal konular hakkında bilginiz var mı?"

Gözlerini kırıştırdı. "Bir zamanlar okuyan bir hanımefendi tanıyordum."

Kontes, "Ben daha çok fizik, cerrahlık ve ilaçların damıtılmasıyla ilgileniyorum," dedi. "Ama simyanın da bir yeri var."

Emilia onun gümüş kâseyi altına çevirmeye çalıştığını düşündü. Kafasını kaldırdığında kadının ona baktığını gördü.

ona. "Naçizane özürlerimi sunarım, hanımefendi," dedi Leydi Clifford. "Kaybınız için size başsağlığı dilemedim."

Emilia ona göz kırptı. "Benim... kaybım mı?"

Leydi Clifford çenesini Emilia'nın koyu renk giysilerine doğru salladı. "Kederli halinizle bu yolculuğu yaptığınıza göre kendinizi işinize ne kadar adanmış olmalısınız."

"Ben yapmadım-" Emilia boğazını temizledi. "Özür dilerim leydim. Sadece kaybınız için saygı göstermeye çalıştım."

Leydi Clifford bir an ona baktı. "Benim kaybım mı?" dedi ve sonra başını geriye atıp öyle derin bir kahkaha attı ki, kahkahası parlak laboratuvarı doldurdu. "Hayatım," dedi, "George'un ölümünden duyduğum tek pişmanlık onu öldürenin ben olmayışımıdır."

-

MARGARET CLIFFORD yıllar önce, kocası George saraydaki tüm kadınları dolandırmaya ve onu başkalarının kollarında teselli aramaya iten şeyin bir eş olarak yetersizliği olduğu yalanını yaymaya başladığında kır evine taşınmıştı. İtibarını temizlemeye çalışmak yerine, kızı Anne'i Londra'dan koparıp aldı ve çocukluklarını yaşamış olsalardı iki oğluna göstereceği özveriyle onu eğitmeye karar verdi. Eğer kızının kaderinde de Leydi Clifford gibi kendini bir erkekle savaşırken bulmak varsa, o zaman tepeden tırnağa silahlı olmasını istiyordu.

Londesborough Malikânesi Yorkshire'daydı, bu da Emilia'nın Henry'yi geride bırakması gerektiği anlamına geliyordu. Kendisi yokken onu Alphonso'dan uzak tutacaklarını bildiği için onu Bess'in ve Alma'nın bakımına emanet etmişti. Emilia, Henry'yi

Anne'e ders vermiyordu ve ona kiralık bir öğretmen gibi değil, saygın bir konuk gibi davranılıyordu. O, Leydi Clifford ve Anne şafak vakti kırlarda dolaşır, sis yürüyüş botlarını ısıırırdı. Akşam yemeğinden sonra Emilia, Anne şarkı söylerken ona eşlik etmek ya da Leydi Clifford nakış işlerken onu eğlendirmek için bir enstrüman çalıyordu.

Emilia'nın bu evde neyin bu kadar farklı olduğunu anlaması birkaç gününü aldı. Evet, dindar, eğitimli ve kızının da eğitim almaya hakkı olduğuna inanan bir kadın tarafından yönetiliyordu. Ama bu ahlak anlayışı, tükettikleri yiyeceklerin içine işlemiş ve etraflarını saran duvarlara sıvanmış gibiydi. Evde hem erkek hem de kadın hizmetçiler vardı, ancak sadece hizmetçiler iç kutsal alanın bir parçasıydı. Burası bir tür kadın cennetiydi; Amazonların silahlarını bırakıp kız kardeşleriyle birlikte olmanın tadını çıkarabilecekleri bir Themiscyra.

"İlginç değil mi," dedi Leydi Clifford bir öğleden sonra, çim bowlingini bitirdiklerinde, "sürtük için erkekçe bir kelime yok."

Emilia'nın çenesi düştü.

"Rahmetli kocamla aynı davranışları sergileyen bir kadını tanımlamak için o kadar çok terim var ki," diye düşündü Leydi Clifford. "Fahişe, oyuncak bebek, fahişe. Moll. Fahişe."

Emilia hâlâ masum olan Anne'e baktı ama kız hevesle başını sallıyordu. "Karı," diye ekledi Anne. "Sürtük. Crushabell."

"Erkekler asla zina yapmaz," dedi Leydi Clifford. "Sadece boynuzlananlardır."

Emilia boğazını temizledi. "İnsan kadınların kiminle yattığını merak ediyor."

"Kesinlikle!" Leydi Clifford ellerini çırpı. "Ve bu yüzden İngiliz dilinde bir kadını utandırıp boyun eğdirmenin pek çok yolu vardır."

"Bence mesele itaat etmekte bitiyor," dedi Emilia. "Kendisinden istenmediği halde konuşan ya da iffetinin ödülünü veren bir kadın, güç iddiasında bulunarak şeylerin doğal düzenini ihlal etmiştir."

"Gerçekten de. Sık sık genç hanımların klasik bir eğitimden mahrum bırakılmasının , her şey eşit olduğunda erkeklerin geride kalacak olması olduğunu düşünmüşümdür." Leydi Clifford omuz silk. "Hepsi bir tür, biliyorsunuz. İsim takmalar, öğrenmeye getirilen sınırlamalar, beden zayıflığının ruh zayıflığı anlamına geldiğinin hatırlatılması... aklıma rahmetli Kont'un, Leicester'ın atlarından birine karşı, adam atını taşla tartmadığı sürece at yarıştırmayı reddettiği zaman geldi."

"Ve gelenekleri çiğneyen bir kadının cadı olması gerekir," diye ekledi Emilia. Her iki kadın da sertçe döndü.

Margaret Clifford alışılmadık biri olabilirdi ama dindar bir Pürüten'di ve Emilia birden çizgiyi aşmış olabileceğini fark etti.

"Tanrı'nın erkekleri kadınlara tercih ettiğine inanıyor musunuz, Bayan Lanier?" Leydi Clifford sordu.

Emilia'nın kalbi çarpıyordu; bu bir sınav gibiydi. "Hepimizin Tanrı'nın çocukları olduğumuza inanıyorum," dedi dikkatle. "Eğer O'nun suretinde yaratıldıysak, O'nun gözünde eşit olmamız gerekmez mi?"

Leydi Clifford memnun bir ifadeyle başını salladı. "Clifford mülkleri de aynı şeyi düşündürecek şekilde miras yoluyla intikal ediyor," dedi. "Erkek ya da kadın, en büyük varisin soyundan gelirler ve Edward II zamanından beri bu böyledir."

Emilia'nın Leydi Clifford'un söylediklerini anlaması bir an aldı. O sırada Skipton, Brougham ve Appleby'deki şatoları da içeren Cumberland mülklerinin muhtemel varisi olan Anne'e döndü. "Doğru," dedi Anne. "Ben bir baronum. Belki de etek giyen tek kişiyim." Çim bovlingi için lobutları yeniden yerleştirmek üzere ayağa fırladı.

Leydi Clifford, Anne'in topu yuvarlamasını izlerken, "Muhtemelen krallığın en güzel baronusun, hayatım," dedi. "Ama bahse girerim ki aynı zamanda en zeki ve en adil olanısın ve mülkleri yönetmek için amcan Francis'ten çok daha uygunsun."

"Sıra sizde, Bayan Lanier," dedi kız, iğneleri tekrar yerleştirirken.

Leydi Clifford devam ederken Emilia topu aldı. "Öldükten sonra beni küçük düşürmeye kararlı olan rahmetli kocam, Anne'e hakkını bırakmadı. Kontluğu kardeşine miras bıraktı. Anne, Baron de Clifford unvanını sadece emirle yaratıldığı için miras aldı. Bir de on beş bin sterlin gibi önemsiz bir meblağ."

Emilia'nın savuruşu boşa gitti. Zavallı.

"Ama kızıma hak ettiği mirası vermek için gerekirse Kral'la savaşırım."

"Annem bu tür savaşlara yabancı değil," dedi Anne. "Bayan Lanier, Beamsley'i biliyor musunuz? Skipton yakınlarında dul kadınlar için bir imarethane. Annem 1593 yılında inşaatı başlattı ve o zamandan beri de dar gelirli kadınlar için bir sığınak oldu."

"Yardımseverliğiniz sizin için bir övünç kaynağı, Leydi Clifford," dedi Emilia.

Margaret Clifford ayakta durmuş, topu elden ele savuruyor, gözlerini kısarak lobutlara bakıyordu. "Ben sadece iyi niyetimin benden uzun yaşamasını diledim," dedi. "Yine de öyle bir zaman gelecek ki

artık isteklerimi dile getirmek için burada değilim. Mirasımı mezarın ötesinden yönlendirebilmem gerekiyordu."

Anne, "Bundan yüzlerce yıl sonra bile bu binalar dul kadınlar için bir sığınak olarak ayrılmış olacak," dedi. "Bu tapunun bir parçası."

Leydi Clifford kolunu geri çekerek, "Evet," dedi. "Asla satılamaz ya da devralınamazlar. Bir adam bir gün onları istediğine karar veremez. Eğer erkeklerin söküp atamayacağı bir şey yaratmak istiyorsanız," dedi topu havaya atarak, "onları kendi oyunlarında yenmelisiniz."

Anne ciyakladı. "Anne! Hepsini yere serdin!" Leydi Clifford gülümsedi. "Öyle değil mi?" dedi.

Sevgili oğlum,

Kaldığım yeri seveceğinizi düşünüyorum. Üzerinde yürüdüğünüzde ayaklarınızı emen bir bozkır ve hayaletlerle dolu hissi veren bir ev var. Öğrencim olan genç kadın çabuk öğreniyor ve Henry, o bir hanımefendi ve Baron! Bu iki kelimenin yan yana gelmesinin imkânsız olduğunu düşündüğünüzü biliyorum; yine de böyle imkânsızlıklar var: açık sırlar, tatlı hüznün, iç savaş.

Kuzen Alma'dan haber aldım.

Kendini derslerine vermelisin ve öyle de yapmalısın; müzik eğitiminde de Kuzen Jeronimo'ya kulak vermelisin. Flüt için bir parça bestelediğini söylüyor; dua et, çalış ki döner dönmez dinleyebileyim.

Noel'de seninle olamayacağımı söylediğim için üzgünüm aşkım. Kontes

Cumberland, kardeşinin Berkshire'daki malikanesi Cooke-ham'ı ziyaret ettiğinde ona eşlik etmemi istedi. Daha önce hiç katılmadığım türden bir ziyafet olacağı kesin.

Yine de açlıktan öleceğim, çünkü beni ayakta tutan tek şey sensin.

Seni seven annen

-

"ASLA AŞIK OLMAYACAĞIM," diye açıkladı Anne bir gün Emilia'yla birlikte Cooke-ham'daki ormanlık alanda yürürken. Kırağı ağaçları gümüşleştirmiş ve ayak sesleri karın üzerinde çıtırdıyordu.

"Bunun bir seçim olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı Emilia.

Kız yürümeyi bıraktı. "Tecrübelerinize dayanarak mı konuşuyorsunuz? Kendinizi tamamen kocanıza mı adadınız?"

Emilia eteklerini topladı ve tekrar hareket etmeye başladı. "Annenin, sen istemezsen seni evlenmeye zorlayacak biri olduğunu sanmıyorum."

Anne omuz silkerek, "Muhtemelen evleneceğim," dedi. "Bir erkeğin himayesi olmadan nasıl dava açabileceğimizi anlamıyorum. Ama başkasının soyu için bir varis üretmektense varis olarak hakkım olanı almayı tercih ederim." Emilia'ya baktı. "Annemle babamın evliliğine şahitlik ettim, hanımım. Çok az kişinin aşk için evlendiğini biliyorum."

"Alaycı olmak için çok gençsin."

"Sen benim yaşımda değil miydin?" Anne sordu.

Anne'in yaşındayken Hunsdon'ın yatağında iki yıl geçirmişti. "Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Alaycı olmak için fazla pratiktim."

" bir his?" Anne sordu. "Aşk mı?"

Emilia alçak bir dalı kenara çekip soruyu düşündü. "Boğulmak gibi, sanırım."

Anne sırttı. "Bir de bana alaycı diyorsun."

"En zor kısmın bunun olmasına izin vermek olduğunu duymuştum. Bir kez savaşmayı bıraktığınızda her şey oldukça... huzurlu olur."

"Tüm ölümler size bunu söylemek için mi kıyıya vuruyor?"

Emilia güldü ve Anne'in saç örgüsünü çekiştirdi. "Minx," dedi. "Bu tamamen bir anekdot."

"Eğer aşkı savunmak istiyorsanız, onu tanımlamak için ölümün dilini kullanmak belki de en sağlam argüman değildir." "Ve eğer ondan kaçmak istiyorsan, kendini hala gafil avlandım."

"Aynen öyle," dedi Anne. "Bu, kale merdivenlerinde kılıç kolunla savaşmak ve kalbini açıkta bırakmak gibi bir şey. Neden kendini savunmasız bırakasın ki?"

"Annenizin metalleri ve ispirtolu içkileri damıtmasıyla aynı nedenden dolayı. İki farklı elementin bir araya gelerek tek tek parçalardan daha büyük bir şey oluşturabileceği bazı simyasal reaksiyonlar vardır."

Anne sırttı. "Çoğu zaman kazara bir şeyleri havaya uçuruyor."

Bir dal çatırdadı ve başlarını kaldırdıklarında bir açıklıktan onlara bakan bir dişi geyik gördüler. Ormanın derinliklerine doğru sıçramadan önce kulakları seğirdi.

"Geyikler ömür boyu çiftleşmezler," diye düşündü Anne. "Cinsiyetlerine göre ayrı ayrı seyahat ederler ve sadece dişi geyik çiftleşmeyi seçtiğinde ormanda bir araya gelirler." Bu çok basit bir açıklamaydı ama Emilia onun haksız olmadığını biliyordu. "Anneler yavrularını geyikler yanlarında olmadan büyütürler. Erkekler amaçlarına hizmet eder... ve sonra ."

"Doğru," dedi Emilia, "ama sen bir dişi geyik değilsin."

"Daha da acısı." Anne döndü. "Nereden biliyorsun?
Bir erkeğin... o kişi olduğunu mu?"

Emilia Southampton'ı düşündü. Onu görmeyeli yıllar olmuştu ama Paris Bahçesi'ndeki bataklığın kıyısında onunla birlikte uzanmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeden baharın ilk otlarının kokusunu alamıyordu. Bazen onu kalabalığın içinde gördüğünden emin oluyor, sonra gözlerini kırptırdığında güneşi gözlerinin içinde buluyordu. Şimdiye kadar yaşadıkları her karşılaşmayı bir inci dizisindeki gibi tekrar edebilir, hafızasındaki her anı parlatabilirdi. "O seninleyken," dedi Emilia dikkatle, "anın içinde olamazsın, çünkü o gittiğinde nasıl hissedeceğini düşünüyorsun. Ve o gittiğinde, en çok değer verdiğin parçanı kaybediyorsun."

"Kulağa berbat geliyor," dedi Anne.

"Nimetler de var" -Emilia güldü- "ama bunlar genç kızların bileceği şeyler değil."

"Yani sizi bir med-cezir gibi saran, size kendinizi unutturan, sevişirken kalbinizin daha hızlı atmasına neden olan biri mi gerçek aşktır?"

"Kısaca, evet." Emilia ona bir bakış attı. "O halde zihnini buna açman için seni ikna edebildim mi?"

Anne başını sertçe salladı. "Hayır," dedi, "ama artık nelerden kaçınmam gerektiğini biliyorum."

-

LADY CLIFFORD tatilden sonra kardeşinin malikanesinde kalmaya karar verdi ve birkaç ay içinde Berkshire'da bahar patladı. Cooke-ham mücevherli bir taç gibi parlıyordu.

Safir havuzları, zümrüt çimenleri ve leylak ağaçlarından fıskıran ametist çiçekleriyle. Emilia bir şiirin başlangıcı için fikirler karalarken Anne Öklid teoremleri üzerinde çalışıyordu. Leydi Clifford sabahı kömürle demir eritmeye çalışarak geçirmişti ama hayal kırıklığı onu da onlara katılması için dışarı çıkarmıştı. Emilia buranın bir cennet olduğunu fark etti. Bu kez kadınlarla sınırlandırılmamış bir bilgi bahçesi.

Tatlı Cooke-ham, ilk elde ettiğim yer / Mükemmel zarafetin kaldığı o zarafetten zarafet, diye yazdı Emilia.

Eğer Emilia bu cennette Havva'ysa, o zaman iyilik gördüğü kişi Cumberland Kontesiydi. Keşke burada sonsuza dek gelirini garanti edebilseydi ve Anne evlendiğinde bir kez daha beş parasız kalacağı gerçeğinden endişelenmek zorunda kalmasaydı. Keşke yazdıklarını paylaşmak için Shakespeare'e ihtiyacı olmasaydı.

Margaret Clifford gibi, sadece kendi kızının eğitiminde değil, Anne'e hak ettiği mirası verecek bir kamu mahkemesinde de eşitliği savunacak bir soylu kadın olduğunu hiç hayal etmemişti.

Ya başkaları da varsa?

Ya Emilia onları bulabilirse?

Şairlerin eserlerini kendilerini destekleyeceğini umdukları soylu hayırseverlere ithaf etmeleri yaygın bir uygulamaydı. Emilia güçlü ve eğitilmiş kadınların himayesini kazanabilirse, belki de bir daha asla erkeklere bel bağlamak zorunda kalmayacaktı.

Onları kendi oyunlarında yen, demişti Leydi Clifford.

Emilia kendi adıyla oyun yazamazdı. Ama şiiri inanç, dindarlık ve erkeklerin kadınların sahip olmasını istediği diğer tüm nitelikler hakkında yazmak için kullanmaması için hiçbir neden yoktu. O şahsen inciri bile umursamıyordu.

Emilia için İncil ilk cildiyle birlikte sona ermişti ama çarmıhtaki İsa hakkında yazsaydı kim onu eleştirmeye cesaret edebilirdi?

Emilia yazı masasından başını kaldırdı ve gülümsedi.

Leydi Clifford onunla göz göze geldi. "Felsefe taşını keşfetmiş gibi ."

"Belki de," dedi Emilia, "sonsuz yaşama ulaşmanın birden fazla yolu vardır."

-

Leydi Clifford ve Anne salgından kaçmak için yurtdışına çıkarken, 1606'da salgının bir kez daha patlak vermesi Emilia'yı eve geri gönderdi. Henry ile yeniden bir araya geldiği için çok mutluydu ama bir kez daha Alphonso ile yakınlaşmak zorunda kaldı.

Kocası evlerinin etrafında tepinirken o meşe masada oturup saatlerce yazı yazıyordu. Saman patenti çok az gelir sağlıyordu ama hastalık şehre insanların gelip gitmesini engellediğinden kira ve yiyecek için ayırdıkları bütçe bir kez daha azalmıştı. Bess bir öğün yemeği uzatmanın yollarını buldu, ancak Emilia'nın oyunlarından, önceki salgınlarda yaptığı gibi satabileceği hastalıklara karşı ilaç veya önleyici olarak şekillendirilebilecek otlar satın almak için para yoktu. Alphonso bunun yerine kapüşonlu gözlerle onu izledi. "Başka bir ücretli iş bulamaz mısın?" diye sordu.

"Hmm," dedi ona dikkatini zorlukla vererek. "Gerçekten de yapmaya çalıştığım şey bu."

Masanın üzerinde Lady Clifford ve kızından Kraliçe Anne ve kızı Prenses Elizabeth'e ve Bedford Kontesi Lucy Russell'a kadar büyük itibar ve dindarlık sahibi kadınlara adanmış on farklı şiir vardı.

Bu hanımların onun hamileri olmasını istiyordu. Eğer şiirlerini onların bağılılıklarını ve dindarlıklarını kutlamak için kullanabilirse, o zaman onların da kendisine sadaka vereceğini umuyordu. Elbette bunu yapmamaları onları daha az sadık ve dindar gösterecekti.

Kendisi olarak yazmak, Shakespeare olarak yazmaktan daha zordu. Biçimsel olarak, karşılaştırmaya davetiye çıkarmak istemiyordu - hala çok fazla risk vardı. Düzyazının temposu genelde yazdıklarından farklı olmalıydı. Kendini doğal lirik üslubunu bir kadın şairin nasıl olması gerektiğine dair temel beklentilere zorlarken ve bunun yerine onu kalıplaşmış ve gergin hale getirirken buldu.

Bess elinde bir siperle göründü. "Hanımefendi? Hizmet edebilir miyim?"

"Elbette," dedi Emilia. "Bu mektubu neredeyse bitirdim." Alphonso'ya baktı. "Biliyor musun, sen de müzik dersi verebilirsin."

Alay etti. "O kadar ustayım ki yeni başlayan biriyle çalışmayı kendime yediremem."

Tanrı onu aptal erkeklerden korusun.

Bess yanına bir bıçak ve ketene sarılmış bir somun ekmek koydu. Henry yemeğin kokusundan etkilenerek merdivenlerden hızla indi.

"Sevgilim," dedi Emilia ona gülümseyerek. "Cicero nasıl?"

"Sıkıcı," dedi. Uzaktaki bankta her zamanki yerine oturdu. Artık on üç yaşındaydı, çocuktan çok erkekti, üst dudağında ince bir tüy ve cümlelerin ortasında kesilen bir sesi vardı. Çok hızlı büyüyordu ve yakında evi terk edeceğini biliyordu.

Şiir kitabına odaklanması için bir sebep daha. Bu gerçekten de onun son umuduydu.

Bugün koleksiyonun en uzun şiiri olan Havva'nın savunması üzerinde çalışıyordu. Hristiyanlar doğum sancısının Havva'nın ilk günahının cezası olduğuna inanıyorlardı, ama sevgili Tanrım, kadının tek yaptığı eşine bir parça meyve sunmaktı.

Şüphesiz Adem mazur görülemez.

Kadının suçu büyük olsa da, en büyük suçlu oydu;
Zayıflığın önerdiğini, Güç reddedebilirdi, Her şeyin efendisi olarak, utancı daha büyüktü.

Eğer insan bu kadar üstün olsaydı, sadece aç olmadığını söyleyemez miydi?

"Karıcığım," diye emretti Alphonso. " bırak."

Emilia başını kaldırıp ona baktı, kalemını bıraktı ve kâğıtlarını topladı. "Evet, elbette." Yığını Bess'e uzattı ve karşılığında bir siper aldı.

"Karıcığım. Benim koltuğumda oturuyorsun."

Kız masumca gözlerini kırptırdı. Bu evde yaşadıkları onca yıl boyunca Alphonso'nun yemeklerini Emilia'nın şimdi oturduğu masanın başında yediği doğrudu. Henry tam karşısına oturmuş, Emilia ve Bess de yan taraftaki uzun sırayı paylaşmışlardı. "Neden senin yerin burası?" diye sordu.

"Çünkü..." Kaşlarını çatı. "Çünkü her zaman oturduğum yer orası."

"Yani pozisyonunuz sadece alışkanlıktan mı kaynaklanıyor?"

Alphonso, "Benim konumum bu evin reisi olmamdan kaynaklanıyor," dedi. "Ailenin erkeği olduğum için."

Henry yemeğini çiğneyerek bu alışverişi izledi.

"Neden o koltuk?" Emilia bastırdı.

"En iyisi bu," dedi Alphonso, ancak sandalyesinin benzersiz bir yanı yoktu. Aksine, köhneydi.

"Ah." Başını salladı, sonra uzun banka doğru ilerledi. "O zaman en uzun koltuğu seçmemeniz garip, Kocacığım. En büyüğü en iyisidir, değil mi?"

Gözlerini kısmıştı. Sonra siperini kaptı ve masanın kenarına itti. "Çekil," diye emretti Alphonso ve Emilia masanın başına dönmeden önce neredeyse onun üzerine oturdu.

"Açık olmak gerekirse," dedi, "bu artık sizin koltuğunuz mu? Tekrar hata yapıp sıkıntıya neden olmak istemem."

Alphonso homurdandı ve Henry bir kahkahayı öksürükle bastırdı.

Emilia, "Demek ki bir erkeğin konumu alışkanlıklara göre belirlenmiyor," diye düşündü.

Alphonso siperini geriye itti. "Midemi ekşitiyorsun kadın," diye homurdandı ve ön kapıdan çıktı.

Emilia birasından bir yudum aldı ve somundan bir parça ekmek kopardı. Henry'ye baktı. "Bir porsiyon daha ister misin, sevgilim?" diye sordu ve göz kırptı.

-

Sonraki birkaç yıl boyunca Emilia ev işleriyle yazarlığı dengeledi ve şiirlerini mükemmelleştirdi. Bir gün markette yemeklik yağ alırken, en yeni mallarını sergileyen bir kitapçının yanından geçti. "Bir şeyler okumak ister misiniz, hanımefendi?" diye sordu. Kadın hayır diyemeden kitabın baş sayfasını fark etti.

Shake-Speares Sonnets. Daha önce hiç basılmadı.

"Ne kadar?" dediğini kendi de duydu.

"Bir şilin."

Şiirleri saydı: 154 şiir, ardından "Bir Aşığın Şikâyeti" adlı uzun bir parça. Oturup okuyabileceği bir yer bulana kadar yürüdü.

Odyllia için yazdığı sone de dahil olmak üzere, yıllar boyunca ona sattığı birkaç şiir de buna dahildi.

Geri kalanını ise başka şairlerden satın aldığını tahmin edebiliyordu. Satış sırasında kendilerine ödenen cüzi miktarın, onları tekrar, hatta daha geniş çapta, tazminat ödemedi yayınlatma hakkını kapsadığını iddia etmek çok çirkindi.

O sıçan piçi.

Alışveriş listesinin geri kalanını unutan Emilia aceleyle lojmanına döndü ve dini şiir kitabı olacak kâğıt yığnını çıkardı. Çok uzun zamandır bu kitap üzerinde çalışıyordu. Kitabını ithaf ettiği on haminin maddi desteğini almak için gerçekten de tek bir şansı vardı.

Ama bu? Bu
bir savaştı.

-

EMILIA'nın bir kadınla görüşmek isteyen bir yayıncı bulması bir yıldan fazla sürdü.

Bess, Emilia'nın son on yıldır evine ekmek götürmek için satmadığı tek saray elbisesini havalandırmasına yardım etti. Modası umutsuzca geçmişti ama hâlâ en iyi kadifeden yapılmıştı, kumaşın içine inciler dikilmişti ve dantel yakası ve manşetleri güneşte ağartılarak eski haline getirilmişti.

Kar beyazı. Bess toplantıya kadar ona eşlik edecekti; bir hanımefendiye her zaman hizmetçisi eşlik ederdi.

Richard Bonian'ın yayıncılık ofisi kaldığı yerden çok uzakta değildi ama sıcak bir gündü ve oraya ağır elbisesiyle yürümüştü. Kısmen hava, kısmen de sinirleri yüzünden kızarmış ve terlemişti. Bess odanın köşesindeki bir sandalyeye oturmuş, gözleri fal taşı gibi açılmışken, Bonian Usta Emilia'nın el yazmasını jambon gibi ellerine almıştı.

"Salve Deus Rex Judæorum," diye yüksek sesle okudu.

"Evet, unvan bu," dedi Emilia. "Selam olsun Tanrı'ya, Yahudilerin Kralı."

"O zaman bu bir ilahi mi?"

Emilia başını salladı. "Mezmurlar kitabı değil efendim, şiir kitabı."

Bonian, "Kadınlar şiir yazmaz," dedi.

Ellerini eteğinin üzerinde düzeltti. "Elinizde tuttuğunuz şey aksini kanıtlıyor."

Özenle tutturulmuş saçlarını ve eski elbisesini değerlendirdi. "Evli misiniz, Bayan Lanier? Ve kocanız bu garip çabayı destekliyor mu?"

Emilia, "Gerçekten de yazmaya çağrılmamın nedeni o," dedi. Bess öksürdü.

Bonian sayfaları karıştırarak çalışmasını gözden geçirdi. "Dünyaya bizim acımız olmadan gelmediniz... Bunu zulmünüze karşı bir engel yapın. Senin hatan daha büyük, neden küçümsüyorsun / Bizim seninle eşit olmamızı, zorbalıktan uzak olmamızı?" Kaşlarını kaldırdı. "Havva'nın Savunması mı? Bir kadının bakış açısından mı?"

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Emilia. "Dünyayı başka nasıl görebilirim ki?"

Bonian, "Bu sapkınlıktır," dedi. "Hiçbir erkek zalim ya da kusurlu olarak anılmak istemez."

"Hiçbir kadın da bunu istemez."

"Evet, ama yayınladığım kitapları satın almıyorlar."

Emilia öne doğru eğildi. "Yine de," dedi. "Siz bir iş adamısınız, efendim. Çoğu soylu kadın okuyabilir."

"Ve öyle de yapıyorlar - İncil ya da Sidney Mezmurları."

Emilia, "Çünkü onların erdemlerini ve inançlarını kutlayan başka çok az şey yayınlanıyor," dedi. "Eğer böyle bir materyal yoksa, o zaman doğal olarak satın alamazlar."

Bonian parmaklarını masasına vurdu.

Bakışlarını indirdi. "İş dünyasının gelgitlerini anladığımı asla iddia edemem," dedi Emilia. "Ben sadece Tanrı tarafından, benden üstün olanların dindarlığı üzerine düşünmeye çağrılmış bir kadın olarak konuşuyorum."

Bonian dudaklarını büzdü. "Basmak çok pahalıya mal olacak. Beş ithaf şiirine indirgeyin."

"Benden sağ elimle sol elim arasında seçim yapmamı istiyorsunuz. Bu hamilerden herhangi birini dışarıda bırakmak imkansız olurdu."

Yayıncı başını salladı. "O halde sizi ağırlayamam. Maliyeti çok yüksek olur."

Emilia tereddüt etti. Eğer adaklardan beşini keserse, para için başvuracağı kadın sayısı beş azalacaktı. "Anlıyorum," dedi ayağa kalkarak. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Efendi Bonian. Bess, gel. Efendi Thorpe beklemek istemeyecektir."

Emilia, başka bir toplantı ayarlamamış olmalarına rağmen, Bess'e kendisini takip etmesi için sessizce iletişim kurmaya çalıştı. Blöf yapıyordu.

"Thorpe?" Bonian söyledi. "Thomas Thorpe?"

Emilia başıyla onayladı. "Tanışıyor musunuz?"

Thomas Thorpe'u tanımıyordu. Sadece adının Shakespeare'in soneler kitabında yayıncı olarak geçtiğini biliyordu.

"Sanırım yakın zamanda bir şiir kitabı yayınladı," dedi Emilia. "Ve daha fazlasını arıyor."

Bonian'ın yüzünün kızarmasını izledi ve erkeklerin ne kadar harika bir şekilde tahmin edilebilir olabileceğini düşündü. "Peki," dedi Bonian. "Kitabınızı yayınlayacağım. Eğer tüm önsözleri saklamakta ısrar edersen sınırlı sayıda basılacak. Aksi takdirde çok riskli bir girişim olur ve Thorpe da size aynı şeyi söyleyecektir. Sen Shakespeare değilsin."

Emilia gülümseyerek sandalyeye geri gömüldü. "Tabii ki hayır," dedi.

-

Kitabının neden başarılı olamadığını ASLA GERÇEKTEN BİLEMEYECEKTİ. Bu şiirlerde tehlikeli fikirler ima ettiği için miydi? Kendi adına yazarken edebi havai fişekler yaratmaya cesaret edemediği için miydi?

Baştan çıkarmayı umduğu kadınların kocaları, eşlerinin bir kadın yazarı okumasına izin vermeyeceği için miydi? Kadınların zihinlerindeki boş tuvallerin kendilerinden başka bir şeyin düşünceleriyle dolabileceğinden mi korkuyorlardı?

Emilia'nın yazıları için müşteri olarak çekmeyi umduğu on hanımefendiden hiçbiri öne çıkmadı. Margaret Clifford ve Leydi Anne bile -adil olmak gerekirse- Anne'in mirasını amcasından geri almak için mahkeme savaşına karışmışlardı. Acıdı. Tutkulu bir kitap yazmıştı.

Kadınları savunan bir ağıt, sadece kadınların ona sırt çevirmesi için.

1611'de kış Londra'ya girdiğinde hiç para kalmamıştı. Henry, Alphonso ile birlikte çalışıyor, ara sıra sarayda flütçülerin ya da flütçülerin yerini doldurmak için çalışıyordu ve hâlâ saman patent parasını topluyorlardı ama Alphonso parayı neredeyse kazanır kazanmaz içip bitiriyordu. Emilia'nın hayatında ilk kez sırtını dayayabileceği gizli bir gelir zulası yoktu. Öğün atladıkları geceler oluyordu. Alma bir sepet dolusu sofrası artığıyla ziyarete geliyor, tüketebileceklerinden daha fazlası olduğunu söylüyordu ve Emilia'nın yanakları böyle bir sadakayı kabul etmek için yanıyor olsa da, karnı kuzenini geri çeviremeyecek kadar ağrıyordu.

Bir gece Emilia kendini uyuyamaz halde buldu. Henry büyüdüğünden beri Bess'le birlikte yatıyordu, hizmetçi kız küçük odasının yarısını metresi için gönüllü olarak veriyordu. Emilia, Bess'i uyandırmamaya dikkat ederek aşağıya bir mum taşıdı ve kapıdaki çatlaklardan giren rüzgârın tıslamasını dinledi.

Kırk iki yaşında, kendini bir kez daha yeniden yaratması gerekecekti. Ama çok, çok yorgundu.

Yazı masasını Bess'in karanlık ocağın yanına sakladığı yerde buldu. Şalını omuzlarına daha sıkı sararak bir kâğıt parçası çıkardı ve daha uzun süre dayanması için sulandırdığı mürekkep şişesini aldı. Kalemine yeni bir uç kesti.

Kalemi eline aldı ve ilk kez ne yazacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Kelimeler onu, koşullar tarafından kapana kısılmış bir çocukken taşımıştı. Kelimeler onun bir kadın olarak hapishanesinden kaçmasına yardım etmiş ve kırdığı kemikleri yeniden örmüştü

bir eş olarak. On altı yıl önce, seveceği tek adamın çocuğunu düşürdükten sonra örmeye başladığı duvarı kelimeler örmüştü.

"Hüzünlü bir ," diye fısıldadı usulca, "kış için en iyisi."

Sonunda adalet varsa, acı çekmenin katlanılabilir olduğuna kendini ikna etmişti. Peki ya mücadelesi, çalışmalarının hayatlarına dokunduğu kişilerin algısını değiştirmezse? Ya unutulmaya mahkum bir dipnottan daha azıysa?

Söyleyeceğim şey, suçlamamla çelişen
bir şey olmalı ve benim açımdan tanıklık
başka bir şey değil.

Ama kendimden gelen şey, "Suçsuzum" demeye
beni zorlar: benim dürüstlüğüm

Yalan sayıldığına , ifade ettiğim gibi, öyle kabul
edilecektir. Ama şöyle: eğer ilahi güçler

Onların yaptığı gibi, insan eylemlerimize bakın,

O zaman masumiyetin sahte suçlamaları

utandıracağından ve zorbalığı

Sabırla titre.

Bilinç akışı içinde yazıyordu, zaten kusurlu bulunmuş,
cephaneliğinde savaştacak hiçbir şeyi kalmamış birinin
savunmasıydı.

Bu, yanlış bir şey yapmamış bir kadın hakkında bir hikâye
olacaktı.

Kocasının kıskançlığı yüzünden hamile olarak sürgüne
gönderilecekti.

On altı yıl geçecek ve adam karısının öldüğüne inanacaktı... ta ki onu tekrar görene kadar. Kocasının hatasını anlayıp sevdiklerine güvenmeyi öğrenecek miydi, yoksa davranışlarındaki herhangi bir değişiklik sadece onu tekrar canlı görmenin şaşkınlığından mı kaynaklanacaktı? Emilia emin değildi. Ama bir şey açıktı: Ne karı ne de koca yaşadıkları kayıpları asla unutamayacaktı.

Şafak vakti Bess, Emilia'yı masada uyurken buldu. Bess onu nazikçe sarsarak uyandırır uyandırmaz, Emilia ne yapması gerektiğini biliyordu.

-

MERMAID Tavernası'ndaki kalabalık fincanlarını doldurmuştu. Emilia'nın Kit'le birlikte Bread Sokağı'ndaki mekânı son ziyaretinden bu yana pek bir şey değişmemişti. Ayın ilk cumasıydı ve bir içki kulübü olan Sireniacal Fraternity gürültülü ve şamatalıydı, her üye müstehcen bir şakayla diğerlerini alt etmeye çalışıyordu.

Globe'un dışındaki bir dilenci çocuğa Shakespeare'in içki içmek için nereye gittiğini söylemesi için para ödeyebilmek amacıyla bir çiçek yüzüğü satmıştı. Şimdi, bir köşede sırtı duvara dönük oturuyor, pelerini yüzünü gizliyor, böylece mümkün olduğunca anonim kalabiliyordu. Ben Jonson'ı yıllar önce Mary Sidney'in şiir salonunda tanıştığı andan beri tanıyor, ama gözleri sanki yüz hatlarını tanıdık bulmuş ama çıkaramamış gibi üzerinde geziniyordu.

Bir taverna hizmetçisi Emilia'ya bir kase güveçle birlikte bir bira daha getirdi. Son parasını da uzattı - o zaman eve yürüyerek gidecekti, onun için kesmek yoktu. "Dikkat et de üzerine dökülmesin," dedi kadın, çenesini sallayarak bir sarhoş adamlardan, kim şimdi

Başında, çenesinin altından bir bebek bonesi gibi bağlanmış, açıklanamaz bir şekilde bir çift küçük bez vardı. "Son toplantıda, yarım akıllılardan birinin kafasına bir sürahi bira dökerek yüzüp yüzemeyeceğini görmeye çalıştılar."

O uzaklaşırken, gürültülü kalabalık masaya vurmaya başladı ve Shakespeare fincanındakileri ceketinin üzerine dökerek ileri atıldı. "Bize bir şaka yap Will!" diye bağırdı adamlardan biri.

Boştaki eliyle saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve başladı. "Arden ormanından bir kızdı..."

Arden. As You Like It'teki ormanın adıydı bu; bilerek geride bıraktığı bir parmak izi, yazdığı ilk oyunun başlığına bir selamdı.

"Bahçede bir delikanlıya üfleyen!" Shakespeare devam etti ve kalabalık sevinçle kükredi. "Adam dedi ki, anlamıyorum, görünüşe göre için boş... ve kadın geçirdi ve dedi ki, Özür dilerim!"

Diğerleri ona kadeh kaldırırken tökezleyerek selam verdi. Emilia ayağa kalktı, alkışladı ve kalabalığın geri kalanı içkilerini yudumlamak için tekrar sıralarına çöktüğünde, Shakespeare onu fark edene kadar ayakta kaldı.

Yanına gitti ve masasına oturdu. "Hanımefendi. Denizkızı'na sık sık gittiğinizi bilmiyordum."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Seni bulmayı umuyordum." Emilia derin bir nefes aldı. "Özür dilemeye geldim."

"Ah." Shakespeare sırttı. "İngiliz dilinde bilmediğin tek kelimenin bu olduğunu sanıyordum."

"Bir oyun yazdım," dedi Emilia, tamamladığı ve iple bağladığı el yazmasını çıkararak. "Bir tür komedi."

"Ben komedi üretmiyorum," dedi.

Bu doğruydu; Kral Lear, Macbeth, Antonius ve Kleopatra ve Atinalı Timon -hepsi de konuşmadıkları yıllarda yazılmış, muhtemelen işlerini bozduğu diğer oyun yazarları tarafından hazırlanmış- bunun tam tersiydi.

"Bir tane daha yapmanın zamanı geldi."

Dudaklarını büzdü. "Bu maskaralığı daha ne kadar sürdüreceğimi bilmiyorum. Kendimi Stratford'a çekilmek isterken buluyorum. Bu iş çok yorucu."

Emilia'nın dinlenme lüksü yoktu. "Kış Masalı sadece bir komedi değıl," diye açıkladı. "Başlangıçta trajediden doğmuştur."

Başını öne eğdi. "Nasıl yani?"

Öne doğru eğildi. "Kıskanç bir kral olan Leontes, masum olmasına rağmen karısı Hermione'yi en yakın arkadaşıyla aldatmakla suçlar. Kral onu hapseder, kadın doğum yapar ve kız bebek saklanarak çobanlar tarafından büyütölür. Kadın mahkemeye çıkarıldığında, oğlu üzüntüden ölür ve bunu duyan kadın da ölür."

"Kulağa berbat geliyor," dedi Shakespeare.

"Hayır, çünkü aradan on altı yıl geçti. Kral Leontes verdiği kararın sert olduğunu fark eder. Bu arada küçük kızı bunların hiçbirinden habersiz büyür. Perdita, aralarındaki mevki farkı nedeniyle babasının onaylamadığı bir prensin oğluna aşık olur. Ancak bu prens, Kral Leontes'in en yakın arkadaşının oğludur.

-Perdita'nın kralın uzun zamandır kayıp olan kızı olduğu ortaya çıkınca evliliğe izin verilir. Herkes yeniden bir araya gelir, Leontes ve en yakın arkadaşı barışır, Perdita evlenebilir."

"Pekala," dedi Shakespeare. "Bu daha mutlu."

"Ama durun! Bir heykel sunulur; haksızlığa uğramış kraliçe Hermione'nin bir tasviri. Leontes heykelin gerçekçiliği ve güzelliği karşısında hayrete düşüyor... ve sonra heykel canlanıyor." Emilia onun bakışlarıyla karşılaştı. "Gördün mü? Zaman tüm yaraları iyileştirir."

Artık oyun hakkında konuşmuyorlardı. "Yine de," dedi, sesi buz kesmişti, "yaralar duruyor."

"Size yalvarıyorum, Usta Shakespeare. Buna ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var. sen."

Uzun bir an boyunca ona baktı. Kendini tarlada bir şahinin etrafında döndüğü bir fare gibi hissetti. "Kitabınızı okudum," dedi sonunda.

Gözlerini kırptırdı; bunu beklemiyordu. "Siz," dedi alaycı bir ifadeyle, "ve tüm İngiltere'de altı kişi daha."

"Sesin sana benzemiyordu. Yani demek istediğim: Benim sesim gibi değildi."

"Benim de umudum buydu," diye yanıtladı Emilia.

Shakespeare sakalını kaşıdı. "Ortaklığımız bir bilmecedен ibaret. Biri ne kadar alırsa o kadar büyür?"

"Bir delik," diye Emilia.

"Ya da" dedi sessizce, "başkasının hakkını yiyen bir adam."

Shakespeare'den duyacağı pişmanlığa en yakın şeyin bu olduğunu düşündü. Kendine ait olmayan bir iş için övüldüğünü bilmenin farklı bir tür boşluk olduğunu düşündü. Bu ismi paylaşan iki kişi olması ve ikisinin de kendini tam hissetmemesi ne kadar garipti.

"Her zaman böyle kibirliydiniz, hanımefendi," dedi Shakespeare. "Sizi sürünürken görmek ilginç."

Emilia'nın gözleri parladı. "Ben-"

"Ah"-sırıttı-"demek sonunda sensin." Oyunu onun elinden aldı. "Son bir oyun... eski günlerin hatırına." Ayağa kalktı. "Ancak şartlar eskisi gibi olamaz. On şilin."

Daha önce ona on beş dolar ödemişti.

"Evet," dedi Emilia yutkunarak. "Elbette."

-

Bir daha ne SHAKESPEARE'i ne de Kış Masalı'nın sahnelendiğini gördü. Kendisine yetmesi gereken on şilini vardı ve artık tiyatroya gitmeye parası yetmiyordu.

Yerel çocuklara haftada birkaç peni karşılığında müzik öğretti; baş ağrısını iyileştiren, benleri ve kızarıklıkları geçiren, gebe kalmayı önleyen çaylar yapmak için muslin torbalara otlar dikti. İşi kulaktan kulağa yayıldı ve Alphonso'nun kızgınlığını büyütme için etrafta olmadığı zamanlarda evinden faaliyet gösterdi. Onu himaye eden yerel kadınlar, kapısına lavanta çelengi astığında iş için açık olduğunu biliyorlardı.

Alphonso'nun sarayda olduğu 1613 yılının fırtınalı bir Eylül gününde, Emilia hayatının değişimini yaşamakta olan bir ebe için bir tentürdiyot hazırlıyordu. "Bir dakika soğuk, bir dakika kaynar," diyordu kadın. "Bütün eteklerimi aynı anda mı giysem yoksa çıkarıp çırılçıplak sokakta mı koşsam bilemiyorum.

."

Kapı çalınınca Bess ceviz ayıkladığı ocaktaki yerinden kalktı. "Efendi Jeronimo," dedi yüksek sesle, Emilia'yı uyararak.

"Bayan Sitwell," diye mırıldandı Emilia, gevşek otları bir keseye doldurup ona uzatırken, "belki de

konusmamızı daha sonra bitirebiliriz."

Ebe başıyla onayladı ve kapının girişinde duran, şapkasını elinde tutan Jeronimo'ya baktı. Kadının geçmesine izin vermek için döndü ve sonra Bess'e baktı.

"Bess," dedi Emilia. "Bize bir dakika izin ver."

"Piccolina," dedi Jeronimo, Emilia'nın elinden onu ateşin yanındaki sandalyeye götürürken.

Bilmek için kelimeleri duymasına gerek yoktu. "Alphonso öldü mü?"

Kuzeni başını salladı. "Evet. Bunu benden duymanı istedim."

"Nasıl?"

Boğazı düğümlendi. "Yatağa gitti ve bir daha uyanmadı."

Emilia gözlerini kıstı. "Kimin yatağı, Jeronimo?"

"Kral James için kayıt yapan gruba eşlik eden bir şarkıcı."

Emilia'dan bir kahkaha yükseldi ve elini ağzına kapattı. Yanlarını tutarak kıkırdamaya başladı. "Eh," dedi sonunda. "En azından sevdiği şeyi yapmaya gitti."

Jeronimo geri . "Alma' çağırayım mı?"

"Buna gerek kalmayacak," dedi Emilia. "Gelip bana anlattığın için teşekkür ."

Kapıya doğru yürüdü, eşikte duraksadı. "Biliyorum kuzen, bu senin için her zaman kolay olmadı."

Emilia belli belirsiz gülümsedi. "Bundan bahsetmemeliyiz. Her şey bitti."

Kapı arkasından kapanana kadar bekledi. Yapılacak çok şey vardı - cesedi teslim almak, bir

Alphonso'nun kilise bahçesine gömülebilmesi için Clerkenwell'deki Saint James'le temasa geçti. Henry'yle konuşması gerekecekti, o da sarayda bu haberi duymuş olacaktı. Alphonso'nun kardeşiyle saman patenti hakkında konuşması gerekecekti, böylece Alphonso'ya ödenmesi gereken gelirin bir kısmını almaya devam edebilecekti - Alphonso'nun bir vasiyetname yazmadığından emindi. Yenilmez olduklarını düşünenler nadiren yenilirler.

Elleri geleneksel yırtma işlemini yapmak için eteğinin boynuna gitti. Ama kaba kumaşı yırtmak yerine kalbinin üzerindeki boşluğu sıvazladı.

Emilia dairelerin arka tarafına, ana yatak odasının olduğu yere doğru yürüdü. Yatağın örtüsünü çekti ve yün dolgulu şilte üzerindeki battaniye ve çarşafı çıkardı. Bunları toparlayıp odanın öbür ucuna fırlattı. Bess'in odasına gitti ve kuş tüyü yatağın üstündeki dikişleri dikkatlice açarak parmaklarını içeri soktu ve orada uyumaya başladığında odaya taşıdığı Southampton minyatürünü aldı. Onu avucunun içinde yumruk yaparak ana yatak odasına geri götürdü. Sonra çıplak şiltenin üzerine yüzüstü uzandı, elleri kalbini tutan adamın görüntüsünün etrafında kenetlendi ve yıllardır uyumadığı kadar iyi uyudu.

-

MERHAMETİN NİTELİĞİ GERİLMEZ, diye düşündü Emilia. Emilia şimdi mahkemede kayınbiraderi Innocent'ın karşısında otururken Portia'nın yorulmak bilmez karakterini düşünmemek imkânsızdı. Erkekler denizindeki tek kadındı ve hakkı olanı almaya çalışıyordu.

Alphonso'nun dul eşi olarak, kocasının yıllar önce aldığı saman patentinin bir kısmını almaya devam etmesi gerekiyordu, ancak Innocent parayı kendisine saklamıştı. Kocasını kendi payını ödemeye ikna edemeyince, dilekçesini ağır ceza mahkemesine sundu ve burada davayı King's Bench'e taşıyan bir yargıç tarafından dinlendi.

Miras kavgaları daha da karmaşık hale gelen Leydi Clifford ve Leydi Anne'i sık sık düşünmüştü. Bir mahkeme Leydi Anne'in yaşlı kontun mirasının yarısını almaya hakkı olduğuna karar verdiğinde, Leydi Anne hepsini hak ettiğini söyleyerek bunu reddetmişti.

Emilia, bu iki asil hanımefendinin Westminster Salonu'nda koyu renk cüppeleriyle dolaşan kâtipler ve avukatlar arasında kendilerini daha güvende hissedip hissetmediklerini merak etti. Christine de Pizan'ın hem kadınların hem de erkeklerin hukuk öğrenebileceğine dair iddiasını düşündü. Oyununda Portia'nın mahkemede nasıl erkek rolü oynadığını düşündü.

"Bayan Lanier," dedi önündeki baş yargıç. "Size bir kez daha soracağım. Kendinizi temsil etmek istediğinizden emin misiniz?"

Avukat tutacak parası yoktu. "Hikayemi başka kim daha iyi anlatabilir, efendim?"

Başyargıç başını salladı. "Devam edin."

Emilia ayağa kalkarak, "İddiamı Slade'in davasının emsal teşkil etmesine dayandırıyorum," dedi ve devam etti, "assumpsit davası yoluyla. Innocent Lanier, kocamın dul eşi olarak bana bırakılan patentten kaynaklanan parayı bana ödemeyerek hile yapmıştır ve bundan sorumludur." Etekleri hışırdayarak yerine oturdu ve odanın içinde uçuşan fısıltıları dinledi. Gözünün ucuyla Innocent'ın yüzünü gördü.

Avukat, bir avukat , ona doğru eğildi ve kulağına bir şeyler mırıldandı.

Başıyargıç ona göz kırptı. "Hukuk eğitimi aldınız mı, hanımefendi?"

"Ben... okudum, efendim. Geniş çapta."

Innocent'ın avukatı ayağa kalktı. "Savunma makamı erteleme talep ediyor," dedi. "Davacının İngiliz sözleşme hukuku konusunda bu kadar kapsamlı bir anlayışa sahip olmasını beklemiyorduk."

Emilia'nın arkasında bir gürültü koptu. "Gerçekten de savunmanın bir savunma hazırlamış olmayı dilediğini mi iddia ediyorsunuz?" dedi bir ses. Davacınızın değerli bir rakip olmadığını varsaymamalıydınız."

Konuşmacı başyargıca yaklaştı. "Lordum," dedi yargıç. "Bu davaya gösterdiğiniz ilgiyle bizi onurlandırdınız."

Southampton döndü, bakışları Emilia'nın üzerinde gezindikten sonra dikkatle Innocent'ın avukatına kaydı. "Eh," dedi, "birinin yapması gerek." Yüzü ifadesiz bir şekilde Emilia'ya döndü. "Hanımefendi, bahsettiğiniz patentin, eski vasım Lord Burghley'nin kocanız için ayarladığı patentle aynı olduğunu anlamakta haksız mıyım?"

"Evet lordum," diye başardı Emilia. Adamın uzun saçlarına baktı, hâlâ kızıldı ama artık griydi. Parlak gözlerine. Bir tarafı diğerinden daha yüksek olan gülümsemesine.

"Ne var?"

Bir ömür diye düşündü.

"On sekiz pound," dedi.

Bakışları onunkilere kilitlenmişti. Bir adım daha yaklaştı ve sonra durdu. Yavaşça Innocent'a döndü. "Peki ya siz Üstat Lanier, patent üzerinde ne gibi bir hak iddia ediyorsunuz?"

"Kardeşim dilediğim gibi kullanabileceğimi söyledi."

"Bu iddianıza dair yazılı kanıtınız var mı?" Southampton söyledi.

Onun hakkında çok şey unutmuştu. Denemeden bile dikkatleri üzerine çektiğini. Çocukken sopalarla kılıç oynarken sağ kaşında küçük bir yara izi olduğunu. Gray's Inn'de hukuk eğitimi aldığını ve muhtemelen bu odadaki herkesin etrafında daireler çizerek tartışabileceğini.

"Bende... bir yerlerde," diye yanıtladı Masum.

"Bunu kanıtlayamadığınız sürece, Lord Burghley tarafından ilk başta kararlaştırılan patent yasasının lafzına uymanın mahkemenin yararına olacağını düşünüyorum." Başyargıca gülümsedi. "Ama tabii ki bu benim kürsüm değil."

Başyargıcın Southampton Kontu'yla çeliştiği görülemezdi; hukuki bir strateji olarak Kont'un söyledikleri etkiliydi. "Gerçekten de benim kararım bu olacaktı," dedi. "Bu davada davacı sadece tazminatı değil, borcun tamamını da geri alacaktır. Davalının Bayan Lanier'e yirmi pound ödemesi gerekecek."

Yargıç salonun boşaltılmasını isterken salondaki gözlemciler tartışmaya başladı. Innocent Emilia'ya doğru ilerledi ama Southampton aralarına girdi. "Hanımefendi," dedi sessizce. "Bir alabilir miyim?"

Oda, Southampton'la birlikte güneş ışığının altında kalana kadar boşaldı. Apliklerde fokurdayan mumların donyağı ve belli belirsiz tütün kokusunu aldı. Saçlarını düzeltti ve yüzünü eğdi, aniden en son birlikte oldukları zamandan on üç yaş daha yaşlı olduğunun farkına vardı.

Adam onun elini tuttu. "Yapma," diye mırıldandı. Elinin içinde duran parmaklarına baktı ve onları bıraktı

Birden sanki parlayan kömürler gibi oldular. "Teşekkür ederim," dedi Emilia basitçe.

Southampton belli belirsiz gülümsedi. "Mezarının ötesinde sana eziyet etmeye devam etmesine izin veremezdim, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"Kayınbiraderinle yolumuz bir handa kesişti," dedi. "Aptal adamlar içtikleri zaman böbürlenirler."

Kendini onu incelemeye bıraktı -gözlerinin kenarlarındaki ince çizgiler, gülümsemesinin etrafına oyulmuş parantezler. "İyi misin?"

Başını salladı. "Peki ya sen?"

"Şimdi daha iyiyim," diye itiraf etti. Adam başını öne eğdi. "O nasıl?"

Adamın ne sorduğunu hemen anladı ve o tanıdık gurur duygusunun içinde kabardığını, yüzünde çiçek açtığını hissetti. "Henry çok sevimli," dedi Emilia. "Nazik, düşünceli ve bir bıçak kadar zeki. Ailemdeki en iyi müzisyen o."

"Onu sarayda bir ya da iki kez çalarken dinledim," dedi Southampton. "Onunla konuşmak istedim. Ama bilmiyordum..." Sözleri toz gibi kurudu. "Ben yapmadım."

Emilia oğlunun Southampton'ı hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordu. Paris Bahçesi'nde bir aile gibi davranarak birlikte vakit geçirdiklerinde o kadar küçüktü ki.

"İki kızım ve iki oğlum var," diye ağzından kaçırdı ve kadın dondu kaldı.

"Biliyorum."

Nefesi aralarına bir taş gibi düşerek kesildi. "Bunu neden söylediğimi bilmiyorum."

"Bana," diye fısıldadı, "asla benim olamayacağını hatırlatmak için."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Çok şey değişti Emilia," dedi, "ve çok şey değişmedi."

Boğazının düğümlendiğini ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissederek arkasını döndü. "Gitmeliyim."

Hemen ellerini arkasında kavuşturarak oradan uzaklaştı. "Kayınbiraderiniz size hemen ödeme yapmazsa, başka bir geliriniz var mı?"

Kısa ve dehşet verici bir an için, adamın onu tekrar işe almayı önerebileceğini düşündü. Belki de bu kez kızları ve oğulları için özel öğretmen olarak. Eğer o kelimeleri söylerse, bu binayı terk edip doğruca Thames Nehri'ne gideceğini düşündü.

"Hayatta kalacağım," dedi Emilia. "Ben her zaman yaparım." Yutkundu, hafızasının katranına takılıp kalmıştı. "Pişman mısınız?" diye sordu, adamın yüzünü göremediğine şükrederek.

Geçmişlerinin ağırlığı üzerlerine çökmüştü. Adamın, gerçeği duymasını engellemek için cevap vermeyebileceğini düşündü.

Sonra Southampton dedi ki, "Doğru ya da yanlış olduğunu düşünmüyorum. Sadece seçimler ve sonuçlar vardır." Duraksadı. "Değiştirdiğimiz şey masumiyete karşılık masumiyetti."

Adam ona Kış Masalı'ndan alıntı yaparken kalbi çarpmaya başladı. Döndü ve ona doğru bir adım atarak cümleyi bitirdi. "Ne kötülük öğretisini biliyorduk, ne de kötülük yapıldığını hayal ediyorduk."

"Siz de bir tiyatro hayranısınız," dedi Southampton. "O oyun benim favorim. Aklımda kaldı."

Dudaklarını kelimelerin etrafında zorlukla şekillendirebiliyordu. "Yaptı mı?"

"Bir ayı tarafından takip edilen çıkış," dedi, sahne talimatlarından birini alıntılararak - Paris Bahçesi'nde genç Henry'ye anlattığı hikayeyi hatırladıktan sonra yazdığı kelimeler. "Zaman, oyunda on altı yılın geçişini işaret etmek için sahnede bir karakter olarak belirdi. Ve garip bir şekilde, bu oyun hayatımın en mutlu yazından on altı yıl sonraydı." Southampton onun elini tuttu ve başparmağını avucuna sürttü. "Son mektubunu o kadar sık okudum ki dağıldı, Emilia. Ama önemli değildi, çünkü kelimeleri ezbere biliyordum. Hüzünlü bir masal en iyi kış içindir," diye alıntı yaptı.

Emilia yıllarca kendini bir deniz fenerinin tek sakini gibi hissetmiş, karanlık okyanusun üzerinden ona doğru bir ışın göndermişti. Yıllar boyunca hiçbir yanıt alamamıştı. Peki ya şimdi? Sözlerinin sadece ona ulaştığını değil, aynı zamanda onu kendi kıyısına yönlendirdiğini bilmek?

Küçük bir çığlık boğazının merdivenlerini tırmandı ve sonra onun kollarındaydı, ona doğru bastırılmıştı ve ağzı onunkine ezilmişti. Elleri saçlarına saplandı, iğneler yağmur damlaları gibi etraflarına saçıldı. Balmumu gibi eridi, ona karşı şekillendi, yeniden yaratıldı.

Emilia yirmi üç yaşındaydı, göbeğinin üzerinde bir mesajın izini sürerken saçlarında güneş halesiyle ona bakıyordu: Benim. Yirmi dört yaşındaydı, bunun kanıtını vücudundan temizleyecek otları yutuyordu. Yirmi dokuz yaşındaydı, adam ona evli olduğunu söylerken dik durmaya çalışıyordu. Ve şimdi de bu. Birlikte geçirdikleri zaman hiçbir zaman doğrusal olmamıştı; bu bir döngüden ibaretti ve kaderlerinde sürekli başa dönmek ve hiçbir yere varamamak vardı.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, ellerini Southampton'ın göğsüne dayadı.

"Yazarken beni düşündün mü?" diye sordu, dudakları kızın şakağına değerken.

"Evet," diye itiraf etti. "Ve olmadığım zamanlarda da."

Sonra az önce itiraf ettiği şeyi fark etti. "Lordum," dedi panikleyerek. "Siz... yapamazsınız-"

"Asla yapmam," dedi hemen. "Sırlarınızı bir tek ben bileli çok uzun yıllar oldu. Bu onurdan tekrar vazgeçecek kadar akılsızca davranmam."

Avucunu onun yanağına dayadı. "Ah, Henry," dedi Emilia.

Onun elini tekrar avucunun içine aldı ve dudaklarını parmak boğumlarına değdirerek vedalaştı.

Emilia gözlerini kapattı. Sanki bu kez ona tutunabilecekmiş gibi parmaklarını sıktı. Beni bırakma, diye dua etti sessizce. Sadece bir nefes daha, bir an daha, seninle.

Ama hayal kırıklığına uğrama konusunda uzmandı.

MELINA

Haziran 2027

Melina'nın babasının bypass ameliyatından yana geçen üç yılda babası iyileşmişti, Melina da iyileşmişti. Evine geri taşındı.

ve Beth ile ilişkisinin çiçek açmasını izledi. Kendisine bakan değil, bakılan kişi olduğu için sürekli bir hayranlık içinde görünüyordu ve Melina bunu ona çok göremezdi. Beth onun annesi değildi ama hiçbir zaman annesi olmaya da çalışmadı. Bazen Beth'i dolabında sakladığı küçük ayakkabı kutusuyla rahmetli kocasının alyansını başparmağının etrafında döndürürken yakalıyordu. Melina, tanışmadan önce kırılan kalbinizin parçalarını sakladığınızı, yeni sevgilerinize her zaman kapalı bir kapı olacağını bilmenin bir güzelliği olduğunu fark etti.

Düğünlerinde Melina babasına koridorda eşlik etmişti. Beth ve babası balayı için Meksika'ya gidiyorlardı -her şey dahil bir tatil köyüne- ve Melina evde köpeği Typo'yla yalnızdı -kurtarmış olduğu altı yaşındaki Jack Russell terrier. Her sabah kalkıp giyiniyor, Typo'yu besliyor ve sonra onu şehir merkezine doğru iki millik bir yürüyüşe çıkarıyordu. Giderken, huysuz küçük kurye kızın dikkatsizce sokağa fırlattığı gazeteleri toplar, onları araba yollarına taşırdı. Çöp tenekesini üzerine çekerti.

Seksen sekiz yaşında olan ve yalnız yaşayan Bay Chandrashakar için kaldırıma çıktı.

Büyüdüğü Connecticut kasabasına geri dönmek garip değildi. Aksine çok tanıdık geliyordu. Melina, yeşil alanın ortasındaki bakkala ulaşmanın ne kadar süreceğini dakikası dakikasına biliyordu. Hangi marka kahve pişirdiklerini biliyordu. İki yığın gazete satılacağını biliyordu - New York Times ve Boston Globe, memleketinin tam ortasında yer aldığı büyük kardeş şehirlerin gazeteleri - ve Globe'un bir kopyasını alıp verandada kuşlar birbirlerine serenat yaparken ve Typo sincapları kovalarken okuyacağını biliyordu.

Melina New York Times'ı üç yıldır okumamıştı ve bir daha okumaya da niyeti yoktu.

Manhattan'dan ayrıldığından beri Melina serbest yazarlık işleri alıyordu. Dil ile güreşmenin bir sanat olduğu kadar bir araç da olduğu ve geniş çapta uygulanabileceği ortaya çıktı. Çoğunlukla teknik dergiler için yazıyordu, ancak arada sırada bir şirket ondan bir talimat kitapçığı hazırlamasını istiyordu. Melina bu görevlerden zevk alıyordu. İşleri daha basit hale getirmenin ona çekici gelen bir yanı vardı. Kendi küçük yöntemiyle, diğer insanların netliği bulmasına yardım etmenin, kendisinin bulamadığı gerçeği dengeleyeceğine inanıyordu.

Bu komodin nasıl monte edilir.

Hamilelik testi nasıl yapılır.

Elektrikli çit nasıl kurulur.

Bazen Melina, kendi talimat kitabını yazdığı bir rüyadan uyanırdı: Nasıl mutlu olunur?

Ancak broşürün içine her baktığında boş olduğunu gördü.

ANDRE'NİN EN YENİ OYUNU, ana karakterin (Nora yerine Neveah) Güneyli beyaz bir aileyle evlenen Siyah bir kadın olduğu A Doll's House'un yeniden anlatımıydı. Oyun ırkı, özellikle de Siyah kadınların cinselleştirilmesini mercek altına alıyordu ve Melina taslağı ilk okuduğunda, bunun ulusal bir tiyatro ödülü kazanacağı oyun olduğunu biliyordu. Oyunu Goodspeed Opera Binası'nda geliştiriyordu ve ya Doğu Haddam'daki seti ziyarete gidiyordu ya da oradan eve dönüyordu -Melina hangisini hatırlayamıyordu. Ama öğle yemeğine gelecekti, bu yüzden bir salata ve karamelize soğan ve Gruyère ile bir gözleme hazırlamıştı. Adam, üç yıl önce parasının yetmeyeceği kıyafetler içinde, ekmeğin kabuğu ile dudakları arasına çamaşır ipi gibi gerilmiş sıcak peynirle onun karşısına oturdu. "Orgazm oluyorum," diye mırıldandı, ağzı doluydu.

"Melina'nın bilmesine gerek olmayan şeyler," diye cevap verdi.

"Cidden, bunu nereden buldun? Hayatımın sonuna kadar her gün yemek istiyorum. Restoranı satın almak ve şefi aşk kölem yapmak istiyorum."

"Zor bir geçiş," dedi Melina, "çünkü burası restoran ve ben de şefim."

Andre şaşırılmış bir şekilde geri çekildi. "Üç yıl önce mısır gevreğine süt koyamazdın."

"Ve şimdi ben ev yapımı pizza hamuru yapan biriyim." Omuz silkti.

Bir plan vardı. Melina skandal kadar birkaç haftalığına New York'tan ayrılacaktı. Çok geçmeden Broadway camiasında yeni bir skandal patlak verecek ve onun solacaktı. O içinde kalacaktı.

Connecticut'a gidip babasına rehabilitasyonda yardım edecekti. Ancak haftalar aylara dönüştüğünde ve Melina hala dönmediğinde, Andre yeni bir oda arkadaşı buldu. Sonra oyunu Broadway'e transfer oldu ve tek başına yaşadığı Lincoln Center yakınlarında daha büyük bir yer aldı. Yeni skandallar vardı -Andre FaceTimed'dan konuştuklarında ona bunları anlatıyordu- ama sonunda Melina'ya ne zaman döneceğini sormayı bıraktı.

"Haberlerim var," diye duyurdu

Andre. "Ne?"

Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Aileme eşcinsel olduğumu söyledim."

Melina dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Peki evde yangın çıktı mı? Çekirgeler mi indi?"

"Sana söylemiştim deme," diye uyardı Andre. "Bu kabalık olur. Her neyse, onlara hala torun vermeyi planladığım için umursamadılar."

Melina, "Cinsel yöneliminizin aileniz için de haber değeri taşımadığını tahmin ediyorum," dedi.

"Çünkü ipucunu gömdüm. Sanırım bir bebek babası bulmuş olabilirim."

Melina onun bileğini yakaladı. "Ne? Kim?"

"Adı Josiah. Goodspeed gösterisi için set kurdu. Hiç ironi yapmadan marangoz kemeri takıyor ve Village People havası veriyor."

"Ne zamandır ?" "Altı aydır," dedi

Andre.

"Bunu benden yarım yıl boyunca sakladın mı?"

"Uzun süre dayanacağından emin olmalıydım!" diye karşı çıktı. "Ama benden bahsettiğimiz yeter. Bu gece seni kim ısıtıyor?"

Melina başını salladı. "Sana söyledim, altmış millik bir yarıçap içinde çıkmak istediğim kimse yok. Bir keresinde ölüm fotoğrafları koleksiyonunu görmek isteyip istemediğimi soran bir cenaze levazımatçısıyla çıktım. Başka bir adam cüzdanımdan kredi kartımı ve nakit paramı çaldı."

Andre kaşlarını çattı. "Peki ya gamzeli olan?"

Andre buraya son geldiğinde, Bumble'dan geçip Melina'yı biriyle kadar gitmemişti. "İyi adam. Narkoleptik. Akşam yemeğimiz sırasında iki kez uyuyakaldı, bu da güvenimi sarstı," dedi Melina.

"Peki sonra?"

Uzandı ve Typo'yu kucağına çekti. "O zaman benim de bir köpeğim var."

"Özlemiyor musun?"

"Seks mi?"

Andre başını salladı. "Tiyatro yapmak."

Melina'nın çocukluk odasındaki bir çekmecedeki saklanan beş bitmiş oyunu vardı. Anlaşıldığı üzere, yazar olmak için okurlarınızın olması gerekmiyordu. "Hayır," diye yalan söyledi. "Hem de hiç, Andre."

"Sana inanmıyorum."

Melina, "Ben hâlâ yazıyorum," diye belirtti.

Alay etti. "Evet, tuvalet tıkanıklığının nasıl açılacağına dair kılavuzlar. Buradaki son oyun ne, Mel? Baban geri döndüğünde ve sen yeni evlilerle yaşamaya başladığında-"

"Teknik olarak, dairemizden taşındığımdan beri ikisiyle birlikte yaşıyorum."

"Yani Kaliforniya'daki ağaçlar gibi mi olacaksınız?"

Melina kaşlarını çattı. "Kızılağaçlar mı?"

"Hayır! Taşa dönüşenler."

"Taşlaşmış Orman," diye düzeltti Melina. "Arizona'da."

"Nerede olduğu umurumda değil," dedi Andre. "Burada, Mayberry, ABD'de, çocukken yattığın yatakta uyuyarak ömrünü tüketeceksin."

Melina kendine baktı. "Ziyan olup gittiğim söylenemez," dedi. "Meşgulüm. Ben iyiyim."

Küçükken fırtınaların koptuğu geceleri hatırlıyordu. Pürüzlü ışık çizgileri gökyüzünü yarıyor ve gök gürültüsü tüm evi sarsıyordu. Dehşet içinde seslendiğinde, babası her zaman gelemezdi. Annesinin yanındaydı -ilaçlarını veriyor, sünger banyosu yaptırıyor, her neyse. Bu yüzden Melina yorganı çenesine kadar çeker ve kendi kendine "Ben iyiyim" derdi.

Bu, şimşeği daha az korkutucu ya da gök gürültüsünü daha yumuşak yapmadı. Ama bunu yeterince sık söylerse, kesinlikle gerçekleşecekti.

"Ben iyiyim," diye tekrarladı şimdi.

Andre bazlamanın son dilimini aldı. "Saç iyidir. Sharpies iyi. Idris Elba iyi. Sen," dedi, "hayal görüyorsun."

-

ANDRE GİTTİĞİNDE, MELINA verandada dizüstü bilgisayarıyla oturmuş, bilimsel bir dergi makalesinin düzeltmeleri üzerinde çalışırken, Typo bahçede zıplayarak ateşböceklerini yemeye çalışıyordu.

Yumuşak bir ding sesi, gelen kutusuna bir e-posta düştüğünü haber verdi. Çok ilkel bir web sitesi vardı, böylece müşteriler işlerinin örneklerini görebiliyor ve onu işe alabileceklerini umuyordu.

Melina mesajı açtı.

Kimi ilgilendiriyorsa,

Cape Elizabeth, Maine'deki Athena Playhouse adına yazıyorum. Gelecek sezonumuzda By Any Other Name oyunun prodüksiyonu hakkında görüşmek istiyoruz. Bir toplantı ayarlamak için lütfen bizimle iletişime geçin.

Eğer bu doğru Melina Green değilse, özür dilerim.

En iyi dileklerimle,

Katherine Marsh

Yardımcı Yönetmen, Athena Playhouse

Melina e-postayı hızla kapattı. Dizüstü bilgisayarını kapattı, eve girdi ve büyük bir bardak şarap aldı. Hepsini içtikten sonra Typo'yu çağırdı ve yatmaya gitti.

Ertesi gün hiçbir e-postaya bakmadı.

Üçüncü gün, gelen kutusundaki mesajın bir yara gibi iltihaplandığını hissedebiliyordu.

Melina içinden kopan bir iniltiyle bilgisayarını açtı, Yanıtlı'ya bastı ve yazmaya başladı.

-

SHE WAS TOPLAMA VAHŞİ ÇİLEKLER telefon geldiğinde evin arkasındaki .

"Melina Green'le mi görüşüyorum?" dedi bir kadın sesi.

Melina durdu, gözlerini kısarak içine ve Güneş. Yazım hatası ayaklarının arasında daire çizdi. "Evet?"

"Bu Katherine Marsh. Ben ortağım-"

"Kim olduğunu biliyorum," diye araya girdi Melina ve yüzü anında alev aldı. O kadar uzun süredir inzivaya çekilmişti ki, kibar bir sohbetin nasıl yapılacağını unutmuş muydu?

"Yanıt verdiğinizde çok sevindim. Bu konuyu daha ayrıntılı görüşmek için yüz yüze bir toplantı ayarlamak istiyorum."

Kadının cevap vermesi için bıraktığı boşlukta Melina düşündü: Tabii ki yaparsın. Benim gibi iptal edilmeyeceğinden emin olmak istiyorsun.

"Programınıza göre çalışabilirim. Seyahat masraflarınızı da memnuniyetle karşılarım," dedi Katherine sessizliğin içinde. "Eğer bu bir sorunsa."

"Benim bir arabam var." Melina, bir daha bir tiyatronun eşiğinden geçecek kadar cesaret toplayamazsa aceleyle geri çekilebilmek istiyordu.

"Söylememe izin verirseniz... Sizin oyununuz gibi bir şey hiç okumadım," diye haykırdı kadın.

Melina başını eğen Typo'ya baktı. Babası bir hafta boyunca eve gelmeyecekti. Yarın Çöp Günü'ydü. "Çarşamba nasıl?" diye sordu.

-

PATLAYICILAR.

Opioidler.

Nükleer silahlar.

Hiçbiri dünyadaki en tehlikeli meta olan umudun eline su dökemezdi.

Melina şafaktan önce uyanmış, her ihtimale karşı bir gece çantası hazırlamış, bir Ziploc torbaya köpek maması koymuş ve

biraz şişe su. O ve Typo güneş doğmadan önce Connecticut sınırını geçtiler.

Maine'e planlanan buluşma saatinden saatler önce ulaştığı için bir halk plajında durdu. Typo'yu serbest bıraktı, spor ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve kot pantolonunun paçalarını kıvrarak okyanusun kayalık kıyıya vurduğu noktaya doğru yürüdü. Haziran olmasına rağmen su buz gibiydi ve geri sıçradı.

Typo bir kaya çıkıntısının altında gezinen bir yengece havladı. Evinden uzakta meraklı ve rahat görünüyordu, Melina ise endişesi yüzünden zar zor derin bir nefes alabiliyordu.

Ayak parmaklarını tekrar sualtına sokmak için kendini zorladı ve soğuktan nefesi kesildi.

Beklentilerini çok yüksek tutma, diye kendi kendine öğüt verdi. Tiyatroda muhtemelen yedi koltuk vardır. Ya da maskeli bir hayalet tarafından yönetiliyordur. Ya da oyunu kuklalarla oynamak istiyorlardır.

Ufka baktı. Okyanus gökyüzüne maviyle karışıyordu.

Bu denizin ötesinde bir yerlerde Emilia Bassano'nun mücadele ettiği, sevdiği, kaybettiği ve hayatta kaldığı ülke vardı.

Melina ayak bileklerinin uyuştuğunu fark etti ya da belki de sadece sıcaklığa alışmıştı.

İnsanın bu kadar çabuk adapte olabilmesi gerçekten inanılmazdı.

-

TIYATRO KÜÇÜK AMA ÇEKİCİYDİ. Yüz yetmiş sekiz koltuk, turşu beyazı çevrili bir sahnenin dörtte üçüne yerleştirilmişti. A

sivri, tonozlu tavan gürültüyü azaltmak için beyaz satenle kaplanmıştı. Saten bir sirk çadırı hissi veriyordu ve Melina bunun gerçekleşmek üzere olan gösteri için uygun olduğunu düşündü.

Kendisi gişeye yaklaşırken Typo'yu camları açık bir şekilde arabada bırakacak kadar serindi. Melina orada çalışan yaz stajyerine Katherine Marsh ile randevusu olduğunu söylemişti. "Doğru ya," dedi çocuk. "Seni tiyatroya getirmem gerekiyordu."

Ama tiyatro boştu, ışıklar sönüktü, sahnede hayalet ışık yalnızdı. Stajyer, sanat yönetmenini bulana kadar Melina'ya rahatına bakmasını söyledi.

Melina sahnenin önünde durmuş, elini yaralı zemine dayamıştı. Burada anlatılan hikâyelerin artçı sarsıntıları gibi, monologların, kılıç dövüşlerinin ve step danslarının yankılarını duyabiliyordu.

"Gitme."

Melina arkasını döndüğünde koridorun arka tarafında siluet halinde bir figür gördü. Adam mısır ipeğinden saçlarını aydınlatan bir ışık huzmesine adımını atmadan ve burnuna tünemiş gözlüğü görmeden önce anlamıştı. Adamın hareketlerinden, odadaki havanın bir fırtına gibi dalgalanmasından anlayabiliyordu.

Melina Jasper'a, "Sen Katherine Marsh değilsin," dedi.

"Hayır," diye itiraf etti. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Bu ilk kez olmuyor," diye karşılık verdi. Üç yıl geçmişti, eminim ona karşı duyduğu öfke biraz olsun dağılmıştır. Beş dakikalığına da olsa bir yetişkin gibi davranabilirdi. "Neden buradasın ki?"

Kadının önünde durup yüzünü incelemeye başladı. "Ben burada çalışıyorum," dedi Jasper. "Ben sanat yönetmeniyim. Katherine benimle birlikte çalışıyor."

Melina'yı daha fazla şok edemezdi. "Tiyatro mu işletiyorsun?"

Ağzı kıvrıldı. "Bir keresinde biri bana, bir eleştirmenin ellerini kirletmeden ve kendisi bir oyun yazmadan ya da yönetmeden eleştiri yapmasına izin verilmemesi gerektiğini söylemişti."

"Peki ya senin köşen?"

"Times'tan üç yıl önce ayrıldım. Kısa bir süre sonra..." Sesi kesildi.

Bilmiyordu, çünkü o yayından titizlikle kaçınıyordu. Andre de ona söylememiştir çünkü Jasper Tolle'nin adını asla ağzına almamak konusunda uzun süredir devam eden bir anlaşmaları vardı.

"Athena'yı başlattım çünkü size bir söz verdim ve bu sözü tutmaya niyetliydim. Sadece kadınlar veya nonbinary yazarlar tarafından yazılan eserleri sahneliyoruz" dedi.

Melina'nın çenesi düştü.

Jasper aceleyle, "Bana inanmadığınızı biliyorum," diye ekledi, "ve bana asla inanmayabilirsiniz. Ama sana yazacağımı söylediğim yazıyı yazdım. O değişiklikleri editörüm yaptı. Cinsiyet ayrımcılığıyla ilgili bir haberin ırk ayrımcılığıyla ilgili bir haber kadar çok tıklanacağını düşünmüyordu. Ve haklı olduğu ortaya çıktı. Pek çok beyaz tiyatro yapımcısını seçimleri için bahane üretmeyi bırakmaya zorladı."

Melina bunun doğru olduğunu biliyordu; Andre de bundan yararlanan renkli yazarlardan biriydi.

"Ama tüm bu iyiliğin gerçekten önemli bir bedeli oldu." Jasper yüzünü buruşturarak elini ensesine götürdü. "Gerçekten de herkesin senin adını bilmesini istedim. Sadece... bu şekilde değil."

Melina'nın başı döndü. Özür dilemeye gelince, bu jestlerin en görkemlisiydi. Jasper tanınmış bir isimdi, en ünlü tiyatro eleştirmeniydi. Melina'ya tüm bunları bir his yüzünden bıraktığını söylüyordu... ne? Suçluluk duygusu mu? Sorumluluk duygusuyla mı?

Aşk mı?

Dudakları tahta gibiydi, dili tutulmuştu. "E-posta beni buraya şahsen getirmek için bir numara mıydı?"

Jasper başını salladı. "Hayır. Oyununu gerçekten yönetmek istiyorum. Tüm dünyanın -en azından güneydoğu Maine'in- Emilia'nın ne yazdığını bilmesini istiyorum. Ben de herkesin senin ne yazdığını bilmesini istiyorum." Çok yavaşça onun eline uzandı. "Daha büyük bir masa hazırladım," dedi Jasper sessizce, "ama senin için bir koltuk ayırdım."

Melina birbirine bastırılmış avuç içlerine baktı.

Bir yazar ve bir yönetmen arasındaki ilk tartışma genellikle prodüksiyon için ortak vizyonlarını araştırır. Melina'nın gözleri Jasper'inkilerle buluştu. İçinde bir düzine başka soru barındıran soru sordu.

"Peki," dedi. "Nasıl başlıyor?"

BAŞKA BİR ADLA Prova Senaryosu

EMILIA'yı yalnız bırakarak çıkar.

Yemyeşil zümrüt bir söğüdün kucağı altındaki
oyma bir bankta oturmak için karşıya geçiyor.
Ayaklarının dibinde bir peri evi var.

KADIN

Bir tiyatro.

EMILIA

Bir seyirci.

KADIN

Bir komedi.

EMILIA

Bir trajedi.

KADIN

Bir zamanlar, sözleri görünmesin diye görünmez olan bir kız vardı.

EMILIA

Bir zamanlar bir kız vardı. Bir başlangıç ve bir son.

KADIN

Başkaları dinlemeyi seçse de seçmese de bir hikaye vardı.

Karartma

SON

EMILIA

1618-1645

Emilia 49-76

E Milia, Shakespeare'in ölümünden ancak bir ay kadar sonra, 1616 baharında haberdar oldu.

Halk, onun mirasında son bir oyun, hatta belki de tamamlanmamış bir oyun olup olmadığını merak ediyordu. Kendini bunu düşünürken buldu. İnsanların bundan ne anlam çıkaracağını merak ediyordu - duyduğuna göre eşyalarını titizlikle paylaştıran bir oyun yazarının elinde nasıl olur da bu işin aletlerinden hiçbirisi olmazdı. Kit öldüğünde geriye oyun yazarlığı hayatının enkazı kalmıştı; ev sahibesi Emilia'nın araştırma için kullandığı kitap yığınlarını karıştırmasına ve birkaçını almasına bile izin vermişti. Nashe, Watson, Greene ve diğer şairler öldüklerinde, yarım kalan eserleri hamilerine ya da bitirmeleri için başka yazarlara gitmişti.

Shakespeare'in etrafında oluşan mitolojiyi düşündü - oyunlarını asla gözden geçirmek zorunda kalmamasıyla ilgili ünü; aynı zamanda tam zamanlı bir oyuncu olmasına rağmen birbiri ardına ticari başarılar yazabilmesi; diğer oyun yazarları gibi işbirliği yapmak yerine tek başına çalışarak alışılmışın dışında bir yöntem izlemesi- ve omuz silkti. Orada vardı sadece bazı insanlar kim vardı demek için gitmek

Dünya üzerinde yenilmezlik parıltısıyla dolaşıyorlardı ve o da onlardan biriydi.

Ve sonra, diye düşündü Emilia, onun gibi insanlar vardı.

-

EMILIA, altı genç kızın oturduğu masaların arasına girmiş, orijinali Fransızca olan bir şiirin üzerine eğilmişti. "Şimdi," dedi, "Bisclavret'in mesajı nedir?"

Öğrencilerinin en küçüğü ve en erken gelişmiş olan küçük Olivia elini kaldırdı. "Bir okul köpeğimiz olmalı," diye açıkladı. "Yemekten sonra ortalığı temizlemek için çok kullanışlı olur."

Ablası Caterina onu susturdu. "O bir kurt adam, köpek değil, aptal. Okulda kurt adam olmaz çünkü bizi yer."

"Ben aptal değilim!"

"Kızlar," diye araya girdi Emilia, olay daha da büyümeden. "Her birinizden parçayla ilgili yorumlarınızı yazmanızı istiyorum ve bunları yüksek sesle okuyacağız." Kızlar tüy kalemlerini alırken o da döndü. "En français," diye ekledi ve inlediler.

1619 yılıydı ve kendini yeniden keşfetmişti. Henry evde olduğundan daha çok dışarıdaydı ve kraliyet müzisyeni olarak Kral'ı saraydan saraya takip ediyordu. Kendisini ve Bess'i, cinsiyetleri nedeniyle yerel gramer okulundan ve ailelerinin sınırlı geliri nedeniyle özel derslerden dışlanan genç kadınlara eğitim veren bir okul açarak destekledi. Küçük okul ücretini ödemeye ikna ettiği aileler çoğunlukla Alma ve Jeronimo yakınlarında yaşayan göçmenlerdi. Bazıları müzisyen, bazıları tüccar, bazıları da cam üfleyicisiydi.

Müfredatını oluştururken Henry'nin küçük bir çocukken gramer okulunda öğrendiği ve Kontes'in Emilia'ya küçükken verdiği metinlerle desteklediği eserleri kullandı. St. Giles-in-the-Fields'de kendisinin ve kızların kalabileceği bir ev kiraladı. İyi bir konumdaki en ucuz mülktü ve sonuç olarak, kapının eşiğindeki çürümeden merdivendeki sallanan tırabzana kadar pek çok sorunu vardı. Ev sahibi Edward Smith, iki yıl önce binayı ilk kiraladığında bunları düzelteceğine söz vermişti ama hâlâ düzeltmemişti. Kadın kirasını ödememişti; adam da kira kontratını ödemediği için onu dava etmişti. Kadın da karşı dava açarak, yapmadığı onarımların maliyetini düşme hakkı olduğunu ileri sürmüştü.

"Hanımefendi?" Öğrencilerinden biri eteklerini çekti. "Oturabileceğim başka bir yer var mı?"

Emilia kızın bulunduğu yere baktı ve yağmur yağdığına olduğu gibi tavandan sürekli bir su akışı olduğunu gördü. "Gel şurada çalış," diye içini çekerek kızı başka bir sıraya götürdü ve orada oturan diğerlerinden yer açmak için birbirlerine sokulmalarını istedi.

En eski öğrencisi aniden kalemini yere fırlattı ve yanındaki kızın sayfasına mürekkep sıçrattı. "Maria," dedi Emilia sertçe. "Bunun sadece bitirdiğin anlamına geldiğini varsayabilirim."

Kız ayağa kalktı, yüzü benek benekti. "Bu çok aptalca," diye mırıldandı. "Bunların hepsi çok aptalca." Emilia'yı iterek geçen Maria, dışarıda yağan yağmura doğru koştu.

Maria on altı yaşındaydı ve diğer öğrencileri için bir rol modeldi; Emilia bu çocuğun kimseye kötü söz söylediğini görmemişti. "Kızlar," diye talimat verdi. "Devam edin."

Maria'yı okul girişinin yanında, çatının yağmurdan korunan küçük bir bankta otururken buldu. Kız ellerini yüzünde gezdirdi ve gözlerini kaçırdı ama Emilia onun ağladığını görmeden önce değil. Tek kelime etmeden Maria'nın yanına yerleşti ve beklemeye başladı.

"Bunu öğrenmenin ne anlamı var?" Maria sonunda patladı.

"Bisclavret?"

"Hepsini," diye gürlledi. "Hiç kullanmayacaksam neden öğreneyim ki? Tek amacım evi çekip çevirmek ve bebek doğurtmak olduktan sonra Fransızca'yı akıcı bir şekilde konuşabilmemin ya da Latince fiil çekimi yapabilmemin bir önemi yok."

Emilia geriye doğru sallanarak binanın duvarına yaslandı. "Belki de bunlardan daha fazlasını yapacaksın."

"Yanıyorsunuz hanımefendi," diye karşı çıktı Maria. "Ve asla kullanamayacağın bir öğrenmenin tadına varman durumu daha da kötüleştiriyor."

"Kes şunu," diye tersledi Emilia, kızın omuzlarından tutup onu sallayarak. "Eğer bunu söylersen, onlar çoktan kazanmış olur. Seni hayatının çok küçük olduğuna ikna ettiler, daha iyisini ummamalısın bile." Maria'nın korku dolu bakışları karşısında elini gevşetti, parmakları esnedi. "Ben çocukken, bir kuş -bir uçurtma- Kraliçe'nin sarayına girdi ve kapana kısıldı. Pencere camından dışarıyı görebiliyordu, bu yüzden cama doğru uçmaya devam etti. Tekrar tekrar."

Maria'nın gözleri büyüdü. "mı?" "Hayır, boynunu kırdı."

"Bu korkunç bir hikaye." Kız kaşlarını çattı.

"Belki de," dedi Emilia yumuşak bir sesle. "Bir süre sonra pencere camı kırıldı. Orada bir şeyler olmuş olmalı."

Kimsenin görmediği ince bir çatlak. Değiştirmek için bir camcı çağrıldı, ancak yeni cam da kırıldı. Ne zaman tamir edilse, birkaç hafta sonra yine kırılıyordu. Hasar çerçevede yapısal bir kusur yaratmış olmalıydı. Pencere camı çok yüksekteydi ve sonunda açıkta kaldı." Maria'ya döndü. "Kaçış benim hayatım boyunca mümkün olmayabilir. Belki ben de o kuş gibiyimdir, boşu boşuna pencereye vuruyorumdur. Ama sen -ya da kızın, ya da kızının kızı- delikten uçup geçen kişi olabilirsin."

Maria kendini Emilia'nın kollarına attı. "Ay sonuna kadar evleneceğim," diye hıçkırdı. "Babam olacak yaşta bir ipek tüccarıyla. O sadece kalçalarımın doğumdan sağ çıkacak kadar geniş olup olmadığıyla ilgileniyor... Ovid okuyup okumadığımla değil."

Emilia şaşırmamıştı. Bu kızlar ailelerinin statüsünü, servetlerini ya da bağlantılarını ilerletecek ittifaklarla evlendirileceklerdi; tek umudu o zamana kadar eğitimle donanmış olmalarıydı. Maria'nın saçlarını okşadı. "Muhtemelen Latince de bilmiyordur," diye mırıldandı Emilia.

En azından bu, kızıdan belli belirsiz bir gülümseme aldı. Emilia geri çekildi ve başparmağıyla Maria'nın gözyaşlarını sildi. "Yorgun değil misin?" Maria sordu. "Mücadele etmekten mi?"

"Her zaman," diye itiraf etti Emilia. "Kadın olmanın böyle bir şey olduğunu düşünüyorum."

Yağmur tabakalar halinde yağıyor, onları dünyanın geri kalanından koparıyordu. "Sanırım," diye düşündü Maria, "çok iyi bir öğretmensiniz."

Emilia ona baktı. "Her zaman öyle değildim. Bir zamanlar," diye mırıldandı, "yayınladım..."

...tüm dünyanın sevdiği oyunlar.

Ama bunu Maria'ya söyleyemezdi, çünkü bu sadece kızın haklılığını kanıtlardı.

"Bir şiir kitabı yayınladım. Çok az insan okudu," diye alaycı bir şekilde ekledi.

Maria, öğretmeni hakkında bilmediği bu bilgiyi düşündü. "Belki de bu, onu sizin yazdığınız gerçeğinden daha az önemlidir."

Emilia artık yaşlı bir kadındı. İdealizm ve pratiklik arasındaki farkı biliyordu; ilkelerinize bağlı kalmanın masanıza yemek koymadığını biliyordu. Yine de hayatta kalmayı başarmıştı. Umudun hem nimeti hem de laneti buydu: Yorgun bir "neden "i baştan çıkarıcı bir "neden olmasın "a dönüştürüyordu. Başarısızlık ihtimalini anlayacak kadar bilge olduğunuzda bile, gördüğünüz tek şey olası bir başarı şeridiydi.

Emilia, Maria'nın zihninin, kendisini silmeyi tercih eden bir dünyada nasıl var olacağına dair bu bulmacayı çözdüğünü görebiliyordu. Tasarladığı onca müfredat arasında önemli olan tek ders bu olabilirdi.

O Maria'nın elini sıktı. "Biz geri gidelim mi? Bisclavret?"

Bir süre sonra, kızlar Latince çekimlere geçtiklerinde, kapı şiddetli bir şekilde vuruldu. Emilia pencerenin çıtalarından baktığında ev sahibini sağanak yağmur altında bir polis memuru ve bir bekçiyle birlikte ayakta dikilirken buldu.

"Kızlar," dedi, "yukarı. Şimdi."

Adamlar içeri doğru ilerlediler. Smith parmağını Emilia'ya doğru uzatarak, "Bu o," dedi. "Bana borçlu olan o."

Emilia ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Çatıda yapmadığınız onarımlara ilk elden tanık olabilmek için sağanak yağışın ortasında geldiğinizi varsayabilirim."

Polis memuru onun dirseğini sertçe kavradı. "Hadi gidelim. Tutuklusunuz hanımefendi."

Merdivenlerden bir soluk sesi geldi ve Emilia'nın bakışları, sahanlığın tepesinde toplanmış olan öğrencilerini bulmak için uçtu.

"Bu genç kadınları refakatsiz bırakamam," dedi. "Ben bir öğretmenim."

Smith, "Eğer okul için ödeme yapmazsanız olmaz," dedi.

Sanki adi bir suçluymuş gibi kollarını arkasından çeken bekçiye döndü. "Lütfen. Burada yalnız kalamazlar."

"Fleet Hapishanesi'nde size katılabilirler," dedi polis memuru.

Emilia Maria'nın bakışlarını yakaladı, hissettiğinden daha sakin görünüyordu. "Köşedeki terzi Bayan Wormheld'e git. Ondan ailene bir mesaj iletmesini iste, rahatsız olduğumu ve okulun kapılarını geçici olarak kapatmak zorunda kaldığımı açıkla. Lütfen onlara, tekrar eğitime başladığımızda haber vermek için yazacağımı söyle."

Kız yutkundu. "Evet, hanımefendi."

Borçlular hapishanesinden çıktığında, öğrencilerinin aileleri hapse girmiş bir öğretmene iyi gözle bakmayacaklardı. Kız evlenmeden önce Maria'yı tekrar görüp göremeyeceğini merak ediyordu.

Emilia usulca, "Git," dedi ve Maria aceleyle merdivenden aşağı indi, acelesiyle tırabzana çarptı; tırabzan önce sallandı, sonra da çivi gibi yere düştü.

FLEET'İN ŞÖVALYE TARAFI Hapishanesi, ceza almayı bekleyen ama gardiyanlara rüşvet verip onları Efendi'nin Tarafı'na yerleştirecek parası olmayanlar içindi; burada iyi yemek, daha temiz yatak takımları, nispeten mahremiyet ve aileden bir ziyaret umudu vardı. Emilia'nın parası yoktu; Henry'ye, Alma'ya ya da Jeronimo'ya tutuklandığını haber vermenin bir yolu bile yoktu. Fleet'in en kötü yerlerinde kalmamasına rağmen -ki bunlar Bartholomew Fair denilen kokuşmuş bodrum kat hücreleriydi- altı kişiyle birlikte bir hücreye tıkılmıştı: elbiselerinin zar zor örttüğü iki kadın, sıradan işçi sınıfı kadınlarına benzeyen iki kişi, dua etmeyi bırakmamış bir başkası ve bir ayağı olmayan bir dilenci.

Göğüsleri elbisesinin boynundan taşan kadınlardan biri, "Merhaba, canım," dedi. "Seni ne için yakaladılar?"

"Bir yanlış anlaşılma," dedi Emilia. "Ben buraya ait değilim."

Hafif etekli güldü ve eksik dişlerden oluşan bir ağız ortaya çıktı. "Bilemezsin, aramızda bunu bilen kimse yok."

Hücrede ne gece ne de gündüz vardı, sadece dışarıda yanan ve fokurdayan mumlar ve ara sıra kilide takılan bir anahtarın ya da yere vurulan bir zincirin çıkardığı sesler duyuluyordu. İki fahişenin yanı sıra sıradan kadınlar da zina ile suçlanmıştı. Dua eden kadın kesik bir cüzdandı ve dilenci de dilsizdi.

Günde bir kez hücreye bir kova su konur ve üstünde bir küf kabuğu yüzerdi. Bir gardiyan da içine bir parça peynir atar, sonra da kadınlar peyniri ilk almak için birbirlerine saldırdıklarında gülerdi. Emilia bu kavgaya katılmadı.

Sırtını duvara yasladı ve gözlerini kapatarak kafasının içinde soneler okudu.

Birkaç gün, Titania ve Oberon'un küçük Kızılderili çocuk için kavga ettikleri peri çardaklarında yattı.

Diğerleri, eski kralın hayaletini görerek Elsinore Kalesi'nin askerleriyle birlikte korkuluklarda yürüdü.

Rosalind'le birlikte Arden ormanında koştu, eteklerini bir erkeğin hortumunun özgürlüğüyle takas etti.

Desdemona'nın, Othello onun hayatını elinden alırken bile kocasına bağlılıktan başka bir şey hissetmeden bakmasını izledi.

Kendini yarım düzine farklı ortama soktu, burası dışında her yere.

Hapsedilmesinden birkaç gün sonra, hücrenin dışındaki mumlar tıslayarak karanlığa gömüldü ve fareler dışarı çıktı. Ayak bileklerinin etrafında süründüler ve botlarının tabanlarını tırmaladılar. Uyuyakaldı ve eline işeyen dilencinin sıçramasıyla uyandı.

Geriye doğru tırmanırken istemeden de olsa diğer kadınlardan birini tekmeleyen Emilia, hücre duvarının demir parmaklıklarla birleştiği noktayı buldu.

"Sus, aşkım," diye fısıldadı kulağına. "Bu kadar kavga etme."

Emilia döndü ve Southampton'ı yanında buldu. "Burada değilsin," diye fısıldadı.

"Eğer öyle olmasını istiyorsanız öyleyim," dedi.

Rüya gördüğünü biliyordu ve uykuda kalmak için kendini zorladı.

"Paris Bahçesi'nde olduğumuz günü hatırlıyor musun?" diye sordu. "Kırmızı bir uçurtma gelip donunu çalmıştı, hatırlıyor musun?"

Emilia başını salladı. "Bütün feribot yolculuğu boyunca kendimi uygunsuz hissettim."

"Ben de böyle bir hazineyi ele geçirdiği için uçurtmanın en akıllı kuş olduğunu düşünmüştüm."

O gülümsedi. "I harcandı günler bakıyor yukarı içinde ve gökyüzünde, iç çamaşırlarımın düşmesini bekliyorum."

Daha yakına eğildi. "Ben de öyle."

"Sana çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor mu?"

"Sanki sadece birkaç dakika geçmiş gibi geliyor," dedi usulca. "Gözünü kırpma."

Onun gözlerinin içine baktı. "Gözlerini kırpma," diye tekrarladı.

Gerçekten de, kucağınızdaki bebeğin kendi ailesini kurmanın eşiğindeki genç bir adam olması için kalbinizin sadece bir kez atması yeterliydi. Bir dakika önce Isabella'nın evinde kendi bedeninin gücünü . Daha dün Hunsdon ile orucunu bozmuş, Southampton'ı öpmüş, Kit ile tartışmıştı. Zaman nasıl aynı anda hem bu kadar yavaş hem de baş döndürücü bir hızla ilerliyordu?

"Sen," dedi bir ses ve hücrenin paslı menteşeleri inledi. Emilia irkildi; her şeye rağmen gözlerini kırpmıştı. Southampton'ın görüntüsü gitmişti. Geriye doğru yuvarlandı, dirseğiyle kendini yakaladı ve omzuna bir ağırlık saplandı. Gardiyan onu dik tutarak koridora doğru çekti.

Fahişelerden biri, "Benim için iyi şeyler söyle, aşkım," dedi.

Emilia, sarkık taş göbeklerinde su birikintileri olan bir dizi merdivenden yukarı sürüklendi ve gözlerini kör edecek kadar aydınlık bir odaya girdi. Oğlunun müdürün yanında durduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı, yüzünde dehşet okunuyordu.

Henry bir kolunu ona doladı. Çocuğunun şimdi kendisinden bir baş daha uzun olması, tökezlediğinde onu destekleyecek kadar geniş olması onu hiç şaşırtmamıştı. Onu Fleet'in dışına, kapıları geçip Londra sokaklarının karmaşasına doğru götürürken ağzı sıkı sıkıya kapalıydı. Ancak o zaman durdu ve omuzlarını tutarak hasar olup olmadığını değerlendirdi. "İyi misin anne? Bir doktor bulayım mı?"

Yüzü yumuşadı. "Ben iyiyim, sevgilim. Ya da hücrenin pis kokusundan kurtulduğumda iyi olacağım."

"Bilmiyordum," dedi, gözleri dolmuştu. "Duyar duymaz geldim."

Nonsuch'ta Kral için flüt çalışıyordu. Borcunu ödeyecek parayı ve onu serbest bıraktırmak için gereken diğer masrafları nereden bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Orada bu kadar uzun süre kaldığınız için üzgünüm."

Henry'ye ne kadar zaman geçtiğini sormak istedi. Günlerdir bir şey yemediği için zamanın geçtiğini anlamamaya başlamıştı. Ama bunun onu korkutabileceğini düşündü. Kendisinden daha büyük ve güçlü olsa bile, o her zaman onun çocuğu olacaktı ve onu korumak için elinden geleni yapacaktı.

"vardı," dedi Emilia.

-

EMILIA'nın kapıyı açtığında karşısında bulmayı beklediği son kişi Ben Jonson'dı.

"Bayan Lanier," dedi yazar şapkasını başından sıyrarak. "İyi tanıştık."

Beş yıl önce Jonson tüm oyunlarını bir araya getirerek bir folio oluşturmuştu. Bundan önce, hiçbir oyun yazarı sadece senaryoları büyük edebiyat olarak görmüyordu; tiyatro

bir devlet yemeğinden ziyade tüketim içindir. Jonson, oyunlarından ve maskelerinden bir külliyyatın parçasıymış gibi bahsetme kibrine sahipti. Daha da şaşırtıcı olanı, folyosu iyi satmıştı.

Artık 1621 yılıydı ve Jonson'un eserleri meşhurdur. Öte yandan Emilia yıllardır, Shakespeare'in ölümünden beri oyun yazmamıştı. İşe giriş kanalını kaybetmişti; bir limana erişimi olmadan iç kesimlerde kapana kısılmıştı. Jonson ondan ne isteyebilirdi ki?

Nadiren dili tutulan kadın ne diyeceğini bilemiyordu. Aralarındaki ilişkiyi bilmiyormuş gibi mi davranmalıydı? Hunsdon'ın çok uzun zaman önce Mary Sidney'in dolap dramasını saatler sonra okuyan utangaç bir fahişe olduğunu hatırlama ihtimali neydi? Ya da bir meyhanede, adam sarhoşken ve kadın Shakespeare'in gözüne girmeye çalışırken yollarının kesiştiği zamanı?

"Özür dilerim, efendim," dedi Emilia, onun bunların hiçbirini hatırlamadığını varsaymaya karar vererek. "Tanışıyor muyuz?"

Bess'in odaya girdiğini hissetti, kapıdaki yabancıyı merak ediyordu.

"Özür dilerim," diye yanıtladı Jonson. "Ben Ben Jonson'ım. Bir şairin sözlerinin yüzünden daha tanınabilir olduğunu sık sık unutuyorum."

Emilia omurgasından aşağı bir ter damlasının aktığını hissetti. "Bess," dedi dönerek. "Efendi Jonson için biraz bira getirir misin?"

Hizmetçi lojmanlarının arka tarafında gözden kayboldu. Emilia, Jonson'ı ana odaya götürdü ve onu ateşin önüne oturmaya davet etti. "Umarım yazdıklarına aşina olduğunuzu düşünmek çok küstahça olmaz," dedi.

"Efendim, İngiltere'de sizin yazdıklarınızı bilmeyen bir kişi olduğunu sanmıyorum," diye cevap verdi.

"Siz de bir şairsiniz."

Bess aralarına bir tepsi yerleştirdi. Emilia, Jonson için bir fincan bira doldurup ona uzatmadan önce ellerini sabitlemek için sıktı.

"Kitabınızı gördüğümde bu kız nereden geldi diye düşündüğümü hatırlıyorum." Jonson kıkırdayarak şöyle dedi. "Sonra sizi hatırladım, Pembroke Kontesi' yönettiği şiir salonunda. O noktada merak ettim, nereye gitti?" Öne doğru eğildi, fincan dizinin üzerinde dengede duruyordu. "Böylesine genç bir yazarın, basılı bir şekilde ortaya çıkmadan önce uzun yıllar ortadan kaybolması bana ne kadar tuhaf geldi."

Emilia ellerini kucağında kavuşturdu. "Ben bir eş ve anne oldum."

"Her ikisi de bir tüy kalem almayı dışlamaz."

Onun bakışlarını çelik gibi karşıladı. "Neden burada olduğunuzdan emin değilim, Efendi Jonson. Neden ortada olmayan bir gizemi çözmeye çalışıyorsunuz?"

Koltuğunda geriye yaslanmış, onu izliyordu. "Shakespeare'in oyunlarını biliyor musunuz?"

"Kim istemiyor ki?" diye cevap verdi.

"Ve şans eseri, Every Man out of His Humour adlı oyunumu izlediniz mi?"

Emilia başını salladı. Tiyatroya gidecek parası olmadığı 1600 yıllarında çıkmıştı. "Sogliardo adında bir palyaço var," diye açıkladı Jonson. "Şair gibi davranıyor ama aslında şiirleri alıyor ya da yazmaları için başkalarını tutuyor. Parası var, ama nasıl para kazandığına dair bir açıklama yok."

o serveti elde etti. Benim oyunumda Sogliardo bir armayı dünyadaki her şeyden daha çok istiyor."

Tıpkı Shakespeare gibi. Kalkan nihayet verildiğinde, slogan Non Sanz Droict, Haksız Değil şeklindeydi.

"Sogliardo'ya armasının Hardalsız Olmaz sloganını taşıması önerildi."

Emilia güldü.

Jonson bakışlarını ona dikti. "Oyun yazarlarının çoğu aktör olarak başlar ya da tam tersi, bunu biliyor muydunuz, hanımefendi? İnsanın hangi role uygun olduğu yeterince açık hale gelir. Örneğin ben bir aktör olarak tiyatroya giriş değmem... ama yazabilirim. Shakespeare bu işe bir oyun yazarı olarak başladı -tabiri caizse, orta halli ya da berbat bir oyun yazarı- ve bunun yerine çıkmaya devam etti. Edebi beceriksizliğinin üstesinden gelerek nasıl bu kadar ünlü bir şair olduğunu hep merak etmişimdir. Aklıma yatmadı. Ve benim onunla olan rekabetimin kökeni de bu olmuştur."

"Yani onu toprağa daha da mı gömmek istiyorsunuz?" Emilia sordu.

"Hayır. Buraya birkaç yıl önceki bir konuşmayı aktarmak için geldim."

Emilia dudaklarını birbirine bastırdı.

"1616 baharında Stratford'daydım," diyor Jonson. "Arkadaşım Michael Drayton - o sırada Lord Amiral'in Adamları için yazıyordu - folyomun yayınlanmasını kutlamak için beni kadeh kaldırmaya götürdü. Shakespeare de bardaydı ve bizimle oturdu." Bakışlarını Emilia'ya doğru kaydırды. "Adam birasını tutamıyordu. Ale, Shakespeare'in dilini çözdü ve sohbet beklemediğim bir şekilde aktı. O gitti

Eğer yazdıklarının kaynağı kurumamış olsaydı, kendi kitabını benimkinden önce yayınlamış olacağını anlatıyordu."

Emilia yutkundu. "O zaman ilham perisi tarafından ziyaret edilmedi mi?"

"Anlaşıldığı üzere özlediği ilham perisi değildi. Oxford Kontu ve diğerleri ona öğütüp tahıl haline getirmesi için buğday sağlıyorlardı. Birçoğu bir noktada Oxford'un neşeli yazarlar grubunun bir parçasıydı -Kyd, Nashe, Middleton, Bacon- çeşitli nedenlerle. Oxford ve Bacon için bu anonimlikti. Diğerleri içinse, karınlarını doyuracak kadar paraya sahip olmaktı ve üzerinde Shakespeare'in adının geçtiği bir oyun, hızlı ve garantili bir satış demektir. Oxford öldüğünde, günümüze ulaşan bazı oyunlar ve onun küçük kabalasından malzeme sağlamaya devam eden birkaç oyun yazarı vardı. Ama sonra Shakespeare, Oxford'un adamlarından olmayan birinden bahsetti. Sanırım bir yan anlaşma. Emilia'nın onun altın yumurtlayan tavuğu olduğunu söyledi."

Emilia dönüp ateşe baktı, kalbi küt küt atıyordu.

"Tabii ki ne demek istediğini öğrenmek istedim. Emilia eşsiz bir isim. Bu ismi ilk kez Mary Sidney'in edebiyat salonunda sizinle tanıştırıldığında duymuştum, sonra da Shakespeare oyunlarında defalarca duydum. Bunu söylediğimde Shakespeare bana, Fletcher ona satması için Two Noble Kinsmen'i verdiğinde, erkeklerin sevgi nesnesinin adını Emilia olarak değiştirdiğini söyledi; bu, birkaç yıl önce kendisi için yazan kadını çağıracağını umduğu şifreli bir mesajdı. Ben de açıkça, "Bir kadınla işbirliği mi yapıyorsun?" diye sordum. Shakespeare de "İşbirliği yaptım" dedi. Jonson onun bakışlarıyla karşılaştı. "Günler sonra ateşten öldü."

"Neden buradasın?" Emilia sertçe konuştu.

Fincanını yere bıraktı. "Shakespeare'e atfedilen oyunların bir folyosunu düzenlediğimi biliyor muydunuz? Bu devasa bir görev. Adamdan hoşlanmadığım için bunu tam olarak neden bile söyleyemem. Ama anlaşılan o ki, benim rekabetim hiçbir zaman adil bir mücadele olmamıştı; çok sayıda insana karşı tek bir adamdım. Ve sanırım, belki de bu yüzden bu projeyi üstlendim." Duraksadı. "Thomas Middleton Macbeth'i değiştirdi ve önceki çalışmalarından bazılarını cadılar ekledi. Şu anda Kralın Adamları için yazıyor ve Measure for Measure'ı topluluğa en iyi uyacak şekilde uyarlıyor. Shakespeare oyunları denen oyunların orijinal yazarlarına yaklaşıp -daha iyi bir terim bulmak için- onlara izin verip veremeyeceğimi merak ettim. -kendileri için konuşurlar."

Çantasından bir rulo kâğıt çıkarıp Emilia'ya uzattı. Emilia onları bağlayan kurdeleyi çekiştirerek birkaç oyun buldu. En üstte Othello'nun muhtemelen en son sahnelenen kötü kopyası duruyordu.

"Değişiklik yapmak isterseniz diye," dedi Jonson.

Emilia gerginlikten neredeyse titrediğini hissetti; etraflarında tek bir endişe notasının yankılanmamasına şaşırdı. "Bu folyoda kimin adı olacak?"

Jonson, "Sizin ve başkalarının meşhur ettiği kişi," dedi. "Ama metinleriniz, onlara aracılık eden adamdan daha uzun yaşamayı hak ediyor." Çantasını bir omzuna atarak ayağa kalktı. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, hanımefendi. Ve hikâyeleriniz için. Shakespeare'in kadın olmanın ne demek olduğu hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini hep merak etmişimdir."

"Biz önce insanız," diye yanıtladı Emilia. "Paylaşmak istediğim tek şey buydu."

Jonson sırtıttı. "Gözden geçirirken bunu da düşün," dedi.

Söyleyeceğiniz sözlerin son sözleriniz olacağını bildiğinizde NE DERSİNİZ?

Othello'yu ziyaret etmek Alphonsoyu hayata geri çağırmak gibiydi: kıskanç bir kocanın, öldürdüğü karısının hikayesinde çok şey vardı. Emilia da kendini metne yerleştirmişti - bir karaktere Emilia adını vermeyi seçmişti - Iago'nun karısı, Desdemona'yı öldürdükten sonra Othello'ya karşı duracak kadar güçlü kadın. Kocasının trajedideki rolünü ortaya çıkarmakla tehdit etti. Ve sonra, tıpkı Desdemona gibi, Emilia da gerçeği duymak istemeyen bir başka adam olan kocası tarafından öldürüldü.

Emilia oyunu ilk yazdığında, bu kadınlar için mutlu bir son hayal edememişti.

Yine de yapamadı.

Adaşı Emilia'nın, metresi Desdemona'ya erkekleri tarif ettiği yeri bulana kadar sayfaları çevirdi:

Onlar mideden ibarettir, bizse yemekten; Bizi
açlıkla yerler ve doyduklarında
Bizi geçirtirler.

Sonra da hazımsızlıkları için bizi suçluyorlar, diye düşündü Emilia.

Desdemona'nın Othello'ya sadakatsizlik etmemiş olması önemli değildi; eğer buna inanıyorsa, öyle olmalıydı.

Ama Emilia'nın Alphonso'ya karşı dürüst olmaması da önemli değildi; çünkü ihanet bazı durumlarda hayatta kalmaktan ayırt edilemez.

Sadakatsiz bir kadının böyle davranmak için yüzlerce gizli nedeni olabilir.

Desdemona ve Emilia arasında sadakatsizliğin tartışıldığı sahneyi bulana kadar sayfaları çevirdi. Yıllar önce yazdığı gibi, Desdemona, Emilia'nın sadakatsizlik edebileceği koşullar olduğunu kabul etmesiyle şok olmuştu.

Tüm dünya için böyle bir eylemi yapar mısın?

Desdemona sormuştu.

Dünya kocaman bir şey, diye cevap verdi hizmetçisi. Küçük bir mengene için büyük bir bedel.

Şimdi Emilia kalemını mürekkebe batırdı.

Yaptığı seçimler konusunda Tanrı'yla tartışamayacaktı. Toplumunu günahkâr olmadığına ikna edemezdi.

Ama adaşı yapabiliirdi.

Revizyonunda yüz altmış satır daha ekledi ve bunların çoğunu açık sözlü hizmetçi Emilia'ya verdi.

Bence bu onların kocalarının hatası.

Eğer eşler düşerse. Görevlerini savsakladıklarını söyleyin, Ve hazinelerimizi yabancı kucaklara dökün;

Ya da kıskançlık krizlerine girerler,

Bize kısıtlama getiriyorlar. Ya da bize vurduklarını söylüyorlar, Ya da eskiden sahip olduklarımızı sayıyorlar.

Neden, safralarımız var ve biraz zarafetimiz olsa da, Yine de biraz intikamımız var.

Tereddüt etti ve sonra Emilia'nın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Birdenbire ne yazacağını çok iyi biliyordu.

Kocalara haber verin

Karılarının da onlar gibi duyuları vardır. Görürler, koklarlar, Tatlı ve ekşi için damakları vardır, Kocaların yaptığı gibi. Ne yapıyorlar?

Bizi başkaları için değiştirdiklerinde mi? Bu spor mu? Bence öyle. Ve sevgi onu doğurur mu?

Bence öyle. Bu şekilde hata yapan zayıflık mı? Bu da öyle. Ve bizim sevgilerimiz yok mu,

Erkeklerin sahip olduğu gibi spor ve kırılganlık arzuları mı? O zaman bizi iyi kullansınlar. Yoksa bilsinler ki, bizim yaptığımız kötülükler, onların kötülükleri bizi böyle eğitir.

Bir erkeğe söylenebilecek en korkutucu şey neydi? Bir kadının hayallerinin, umutlarının, arzularının, kusurlarının ve zaaflarının kendisinden farklı olmadığını.

Kadın ve erkeğin eşit olduğunu.

Masasına -Henry'nin eski okul sırasına- oturdu ve Desdemona için satırlar ekleyerek hem Desdemona'ya hem de Emilia'ya uygun bir edebi cenaze töreni yaptı. Oyunu ilk yazdığında, Desdemona'nın annesinin hizmetçisi Barbary'nin ölürken söylediği şarkıdan neredeyse hiç bahsetmemişti:

Annemin Barbary adında bir hizmetçisi vardı.

Aşıktı ve sevdiği adam delirdi ve onu terk etti.

Bir şarkısı vardı, Eski bir şeydi, ama servetini ifade ediyordu, Ve onu söyleyerek öldü. Bu şarkı bu gece

Aklımdan çıkmayacak...

Şimdi ise Emilia, Desdemonanın melodisini ve sözlerini yaratmıştı. Tüy kalemi kenarları çizerken, flüt çalan babasını ve annesinin sanki o büyücü, o yılanmış gibi duruşunun nasıl değiştiğini düşündü. Jeronimo'yu ve Kraliçe'nin sarayındaki müzisyenler galerisindeki kuzenlerini, gergin bir siyasi çekişmenin sivri uçlarının bir madrigal ya da canlı bir pavane ile nasıl yumuşatılabileceğini düşündü. Küçük akorlarla kederlenen ve arpejlerle yükselen dinleyicileri düşündü.

Emilia gözlerini kapadı ve zihninin kenarlarında dolaşan melodiye mırıldandı, melodi yuvarlanıp yükselene ve şekil alana kadar yaklaştırdı:

Zavallı ruh bir çınar ağacının dibinde oturmuş iç
çekiyordu.

Eli göğsünde, başı dizinde, Söğüt, söğüt, söğüt
söyle.

Taze akarsular yanından aktı ve iniltilerini mırıldandı, ,
söğüt, söğüt.

Tuzlu gözyaşları ondan düştü ve taşları yumuşattı-

Sahneyi ve türküyü yarıda keserek kendini durdurdu.
Emilia'nın Iago tarafından öldürüldüğü ve nakaratı geri
çağırdığı oyunun sonuna kadar yarım kalacaktı.

Şarkınız neye işaret ediyordu, hanımefendi?

Dinle, beni duyabiliyor musun? Kuğuyu çalacağım

Ve müzikte lmek.

"Müzik içinde öleceğim," dedi Şimdi yüksek sesle, sesi boş odadaki tüm boşluğu dolduruyordu.

Tıpkı Emilia karakteri gibi, bu da onun son Şarkısı olacaktı.

Szlerinizin son olacağını bildiğinizde ne söylersiniz?

Ben de
buradaydı
m.

Ben
nemliydim

.

-

EMILIA, dikdörtgen masanın üzerinde duran, hl mürekkep kokan ve dokunulduğunda nemli olan basılı sayfalara baktı. Jonson'ın Shakespeare oyunları folyosu için ona baŐvurmasının üzerinden iki yıl geçmişti ve Şimdi bu çalışma meyvelerini veriyordu. Jonson'un diğer yazarlardan herhangi birini eserin tamamlanma aŐamasını görmeye davet edip etmediğini bilmiyordu ama davet edilmekten onur duymuştu.

Yayıncılar Edward Blount ve Isaac Jaggard'dı. Isaac'in babası William matbaacı olacaktı ama bu devasa kitabı derlemek için gereken süre içinde lmŐtu ve bu yüzden artık materyalin asıl üretimini Isaac yönetiyordu. Jonson Emilia'yı ilk geldiğinde, nszn kopyalarını incelemeye gitmeden önce onunla tanıştırmıŐtı.

Gravrc Martin Droeshout tarafından çizilmiş bir Shakespeare resminin bulunduğu bir sayfayı ona uzattı.

"Sen ne düşünüyorsun?" Jonson sordu.

Emilia tereddüt etti. Sanatçıyı küçük düşürmek istemiyordu ama William Shakespeare'i tanıyordu ve onun bu grntŐ

gölünçtü. Alnı deforme olmuş gibi görünecek kadar yüksekti, saçları düzensizdi. Ceketini ters giymiş gibiydi ve iki sol kolu vardı. "Öldükten sonra da böyle hatırlanacak olsaydım," dedi Emilia, "sana musallat olmak için geri gelirdim."

Başını geriye attı ve güldü. Jonson, işaret parmağını taslağın üzerinde gezdirerek, "Tam da bunu yapmaya çalışıyorum," dedi. "Boynundaki bu çift çizgiyi işaretle, sanki maske takıyormuş gibi."

Dudakları seğirdi. "Zekice."

"Adamı tanıyan birinin buna bakıp da satır aralarını okumayacağını düşünemiyorum. Ama her ihtimale karşı..."

Ona bu tuhaf gravürün karşısında yer alacak olan sayfayı uzattı; Jonson'ın okuyucuya eseri tanıtan bir şiiriydi bu:

Bu gördüğünüz şekil, nazik
Shakespeare için kesildi,
Graver'ın doğaya saldırdığı yerde,
yaşamı alt etmek için;
Ah, keşke zekâsını bu kadar iyi .
Yüzü, Baskı o zaman pirinçle yazılmış
her şeyi aşacaktı.
Ama yapamayacağına göre,
Okuyucu, Resmine değil, kitabına
bak.

Emilia etkilenmiş bir ifadeyle, "Gerçek yazarın bu resimde değil, metinde olduğunu daha açık bir şekilde söyleyemezsiniz," dedi.

Jonson sırtıttı. "Evet, sen bir oyun yazarısın. Bazen seyircilerin kil beyinli olduğunu bilirsiniz." Ellerini birbirine vurdu. "Pekâlâ. Sıradaki bölüm Heminges ve Condell'den gelen bir mektup olacak."

"Kralın Adamları'ndaki aktörler mi?"

"Aynısı."

"Ama henüz yazmadılar mı?" Emilia sordu.

"Onlara hiç sorulmadı," dedi Jonson. "Bu folyonun tamamı bir aldatmacadan ibaret. Ayrıca, aktörlerin kendi başlarına tutarlı bir şey yazabildiklerini ne zaman gördünüz? Onlar sadece şatonun bilinmesini istediği şeyleri haykıran müjdecilerdir. Hala sahte iltifatları üzerinde çalışıyorum, ama onları yeterince gereksiz hale getireceğim, böylece bunun bir Tanrı yerine insanın eseri olduğuna inanmak imkansız olacak." O, doğaçlama yaptı. " 'Aklı ve eli bir araya geldi'... 'ondan kağıtlarında bir leke bile almadık'... tüm bu çürümüşlük."

"Bu çok fazla değil mi, efendim?" Emilia sordu. "Şüphe uyandırmayı umuyorsunuz, isyan çıkarmayı değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Senin Hamlet'in Claudius'un onu idam ettirmek için kullandığı mektubun sahte bir kopyasını yerine koymuyor mu?"

Gözlerini devirdi ve başka bir boş sayfaya dokundu, bu sayfanın başlığı Sevgili Yazar Bay William Shakespeare'in anısına: Ve bize bıraktıkları. "Bu oldukça kapsayıcı," dedi Emilia.

"Biri dener."

Jonson şiirini okumaya başladı:

Senin adına (Shakespeare) kıskançlık
çekmemek için Kitabına ve Şöhretine bu kadar
geniş davranıyorum;

Yazılarının böyle olduğunu itiraf ederken,
Ne insan ne de ilham perisi çok fazla övemez;

Emilia eliyle ağzını kapatarak kahkahasını bastırdı. "Öyle değil mi?" Jonson meydan okudu. "Bir adamın hiç yazmadığı bir eseri övemezsin." Parmağını sayfanın üzerinde kaydırıldı. "Sıradaki parça senin için."

Bunlar, bazı kötü şöhretli Bawd ya da Fahişe gibi
Bir başhemşireyi övmeli. Onu daha fazla ne incitebilir?

Yanlış övgünün, bir fahişenin kendini dindar bir eşle kıyaslaması kadar tatsız olduğunu öne sürüyordu. Jonson'ın kalibresindeki bir şairin seçmesi garip bir metafordu, çünkü kendilerini büyük Shakespeare'le yanlışlıkla kıyaslayacak olan oyun yazarlarının hepsi erkekti.

Tabii, öyle değillerse.

Jonson neşeyle, "En iyi kısmı da bu," dedi.

Shakespeare'im, kalk; seni Chaucer ya da
Spenser'in yanına yerleştirmeyeceğim ya da
Beaumont'a yalan söyletmeyeceğim.
Biraz daha, sana bir oda yapmak için.
Sen mezarı olmayan bir anıtsın,
Ve hala hayattasın, Kitabın yaşadığı sürece
Okuyacak zekamız ve övgülerimiz var.

Hepsi doğruydı. Shakespeare, Chaucer, Spenser ya da Beaumont gibi büyük edebiyatçılarla birlikte Westminster Abbey'deki Şairler Köşesi'ne gömülmemişti. Ve iltifatlar ona değil, içindeki metinlere yapılıyordu.

Bilenler için yıkıcı ve zekiceydi. Ancak Folio'yu satın aldıysanız ve dikkatli okumuyorsanız, herkes gibi Jonson'ın da Shakespeare'in adına tapınaklar dikilmeye, tabutunun ardından çiçekler saçılmaya, yas tutanların saçlarını yolmaya layık olduğuna inandığını düşünürdünüz.

Jonson kâğıdın kenarlarını düzeltti ve uzun masanın üzerine dikkatlice yerleştirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Emilia, "Yarattığınız bir dizi oyun değil, bir dizi bulmaca," dedi.

Bir elini kalbinin üzerinde kenetledi. "Suçluyum, hanımefendi. O martının başkalarının taşıdığı defnelerle meshedilmesi düşüncesine katlanamıyorum."

"Bu bizim seçimimizdi," dedi Emilia usulca. Bunun alternatifi duyulmadan kalmak olabilirdi. Başka birinin adını kullanmış olabilirdi ama kelimeler kendisine aitti.

Kendi şeytanlarını, pişmanlıklarını ve kıskançlıklarını bu şiirlerine işlemiş olan Jonson'a baktı. "Bir gün birinin bu şifreyi çözeceğini mi düşünüyorsun? İkimiz de öldükten çok sonra?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Zaman, düşünce ve tüm bu ipuçları varken," dedi Jonson, "nasıl olmasınlar?"

-

Folio basıldıktan kısa bir süre sonra Emilia oğlunda farklı bir şeyler olduğunu fark etti. Henry bir konuşmanın ortasındaiken aniden gülmeye başlıyordu, sanki kimsenin yapamayacağı bir şaka duymuş gibiydi. Akşam yemeklerini kaçıırıyordu ve birden fazla kez onu sabahın erken saatlerinde gizlice eve girerken bulmuştu. Çamaşırlarında çimen lekeleri ve çamur vardı, bir çocuk için pek normal sayılmazdı.

Southampton'la birlikte bataklık çimenlerinde yuvarlanmaktan lekelenmiş kendi etek uçlarını hatırlarken buldu kendini. Bir gün, utangaç bir şekilde tatlı, şeker yanaklı Joyce Mansfield tanışmak için, bunun zaten evleneceği kadın.

Oğlunun düğün günü Emilia sahip olduğu en güzel kıyafetleri giymişti: kırmızı ipek bir elbise tenini bal rengi, saçlarını da bir karganın kanadı gibi mavi-siyah gösteriyordu. Joyce ailesinin evindeydi; kilisede buluşacaklardı.

Tören öğle vakti yapılacaktı ve güneş bulutların arasından süzülerek yükselirken, Emilia akrabaları ve Henry'nin yeni ailesi için düğün yemeğinin bir parçası olacak ekmek ve etleri hazırlamayı bitirdi. Bess yanında çırpınıyor, komşulardan bira koymak için ödünç sürahi ve kupalar alıyordu. Bess de Henry'nin düğününe konuk olarak katılmıştı elbette; çocuğu en az Emilia'nın kendisi kadar o da büyütmüştü.

"Henry!" Emilia tekrar seslendi, sesi dar merdivenlerden yukarı taşıyordu.

Bess gülümsedi. "Gergin damat. Belki de ilgi odağı olmak istemiyordur."

"Bundan şüpheliyim. Kralların ve kraliçelerin önünde enstrüman çaldı. Bir rahibin önünde ayağa kalkmak nedir?"

"Hayatınızın geri kalanı söz konusu olduğunda her şey, hanımefendi. Çocukken bu kadar iyi bir evlilik modeli yoktu."

Emilia hizmetçisine baktı, bu düşüncenin daha önce aklına gelmemiş olmasına şaşırmıştı. "Bess," diye önerdi, "neden kiliseye gidip yolda olduğumuzu haber vermiyorsun?"

Merdivenlerden Henry'nin odasına çıktı ve kapalı kapıyı usulca çaldı. Cevap vermeyince kapıyı açtı ve içeri baktı. "Henry?"

Hâlâ gömlek kolları ve hortumuyla yatağında yüzüstü yatıyordu.

"İyi misin?" Emilia yanındaki yatağa oturup eteklerini hışırdatarak sordu. Elini onun sırtının küçük kısmına koydu, tıpkı küçükken bir kâbustan uyandığında yaptığı gibi.

Adam yan tarafına yuvarlandı ve kız şaşkınlıkla gözlerinin kırmızıya döndüğünü gördü. "Henry," dedi, "fikrini mi değiştirdin? Biz..." Düşüncelere daldı. "Bir çanta hazırla. Gerekirse bir at kiralarız. Kimse sözünü tutmadığını anlamadan seni Londra'dan çıkarabiliriz."

Henry sessizce, "Anne," diye araya girdi. "Ya ben de onun gibiysem?"

Alphonso'nun hayaletini hissedebiliyordu. Tam oradaydı, ensesindeki soğuk nefeste, aynadaki ışık parıltısında. "Vücudunda ona benzeyen tek bir kemik bile yok," diye cevap verdi Emilia.

Henry doğrulup bacaklarını şiltenin üzerinde çaprazladı. "Demek doğruymuş."

Onun babalığı hakkında hiç konuşmamışlardı. Hangi anne çocuğuna gayrimeşru olduğunu, bir fahişe olduğunu, yıllarca başka bir adamın utancı olarak yaşamasının sebebinin o olduğunu söyler ki?

"Çocuklar acımasız olabiliyor," dedi Henry açıklama olarak.

Onun yüzündeki duygu kovalamacasını izledi: korku, utanç, acı, kararlılık. Emilia sanki kiraz seçer gibi kelimeleri seçiyor, sadece en güzelini bulmaya çalışıyordu.

Ona sunabileceği en tatlı meyveyi. "Senin... gerçek baban... iyi bir adamdı," dedi.

"Keşke onunla tanışsaydım," diye iç geçirdi Henry.

Emilia o anda iki şeyin farkına vardı: Hunsdon'un, o daha bebekken ölen babası Hunsdon olduğunu sanıyordu. Ya da belki de Henry, Southampton ona kur yaparken o kadar küçüktü ki, birlikte geçirdikleri zamanı hatırlamıyordu.

Yine de Emilia iki adamdan hangisinin Henry'nin babası olduğunu kesin olarak söyleyemiyordu.

"Ben şöyle düşünüyorum," dedi. "Babanın iyi bir adam olup olmadığı önemli değil. Kilisede seni bekleyen kız seninle evleniyor. Seni seviyor Henry, odaya her girdiğinde bunu görebiliyorum ve bir çiçek gibi güneşe dönüyor. Seni seviyor çünkü sen iyi bir adamsın."

Sanki yazdığı bir ve yeterince konsantre olursa melodi ortaya çıkacakmış gibi sözleri üzerinde kafa yordu. "Nasıl koca olunacağını bilmiyor olabilirim," dedi düşünceli bir şekilde, "ama nasıl sevileceğini biliyorum."

Emilia başını salladı ve güldü. "Zavallı annenin kulaklarına yazık, Henry! Ayrıntıları duymam gerektiğinden emin değilim-"

Sırıttı. "Demek istediğim, ne olursa olsun birine öncelik vermem gerektiğini biliyorum." Henry onun elini tuttu ve sıktı. "Bunu bana sen öğrettin."

-

Bir yıl sonra EMILIA, Henry ve Joyce ile aynı evi paylaşıyordu. Yeni bir ticarete başlamıştı; bira üretiyor ve mallarını sokağın sonundaki bir meyhaneye satıyordu. Bir sabah

Pazarda, büyük bir malt çuvalının fiyatı üzerinde pazarlık yaparken, saray dedikodusu yapan iki kadın tarafından Southampton kelimesinin söylendiğini duydu.

Duydun mu?

Southampton Hollanda'da İspanyollara karşı savaşıacak gönüllülere komuta ediyordu.

Biliyor muydunuz?

Oğlu Lord Wriothsesley ateşlendiğinde Roosendaal'a daha yeni varmıştı.

Ne yazık.

Genç adam öldüğünde, babası cesedini Bergen op Zoom'a getirmiş ve aynı ateşle yatağa düşmüştü.

Ne bağlılık ama.

Cesetleri İngiltere'ye kahramanların karşılamasıyla dönmüştü.

Hem kocanızı hem de oğlunuzu kaybettiğinizi düşünün.

Titchfield'a gömülürlerdi.

Zavallı karım.

Bir sonraki an Emilia yürüyordu; kalbi küt küt atıyor, elleri soğuktan titriyordu. Thames nehrinin kıyısında durup Southampton'la buluştukları Southwark'a doğru bakana kadar yürümeye devam etti.

Alphonso'nun saman patentiyle ilgili davaya müdahil olduktan sonra Innocent'tan hiçbir haber alamamıştı ve bu bir zafere dönüşmüştü. Yargıcın lehine karar vermesine rağmen, Innocent'tan hiçbir ödeme almamıştı. Emilia Southampton'dan ayrı geçirdiği yılların sayısını onunla geçirdiği yıllardan daha fazla tutuyordu. Onun uzaklığı bir ,

Çünkü onu tekrar görmenin acısını daha da artıracığına gerçekten inanıyordu.

Ama aynı zamanda kalbinden onunkine uzanan görünmez bir iplik olduğuna da inanıyordu. Sıradan bir işle uğraşırken - ekmek pişirirken, ocağı süpürürken- aklından Southampton geçtiğinde, kendi gününün yumuşak merkezinde tam da o anda onu düşünmüş olduğundan emindi. Emilia ayrıca kendisinin hâlâ hayatta olmasının ve sevdiği pek çok kişinin hayatta olmamasının nedeninin, Southampton'la birlikte olmasalar bile aynı zaman ve mekânda yaşamaları olduğuna inanıyordu.

Düşünmüştü: Eğer ölürsem, o bunu bilecek. At sırtında olacak ve aniden buz gibi soğuyacak. Bir sohbetin içinde olacak ve tüm düşüncelerini kaybedecek. Pencereden gökyüzüne bakacak ve bir an önce olduğu gibi görünse bile her şeyin değiştiğini bilecek.

İlk ölecek kişi o olsaydı, aynı şeyin kendisi için de geçerli olacağını düşünmüştü.

Ama Southampton gitmişti ve dedikoduların geçtiği o anda malt alıyor olmasaydı, belki de haberi bile olmayacaktı.

Karnına sert bir darbe almış gibi iki büklüm oldu. Kafasında tek bir düşünce dönüp duruyordu: veda edememişti.

Emilia, gözyaşları kirpiklerinde donana kadar nehrin kenarında durdu. Bir polis memuru yanından geçti. "Hanımefendi?" diye sordu. "İyi misiniz?"

Kırılmıştı ve içi boştu. Yalnızdı.

Emilia bekçiye baktı. "Olacağım," dedi.

Evde stokladığı ALE'yi sattı ve ardından meyhane sahibiyle pazarlık ederek tüm bira yapım malzemelerini ona sattı. On İkinci Gece'den bir süre önce Kral için oynamaktan dönecek olan Henry için bir not karaladı. Emilia bunun ne kadar süreceğini bilmiyordu ve oğlunun endişelenmesini istemiyordu.

Hiç iyi ata binmemiş olan kadın bir at satın aldı. Isırıcı rüzgâra ve kara karşı olabildiğince düğmeli üç kat atlet ve iki pelerin giydi. İlk gün, bir handa durup ağrıyan kaslarını dinlendirmek zorunda kalmadan önce sadece beş mil gidebildi. Kimse yalnız seyahat eden yaşlı bir kadını sorgulamadı; çalınmaya değer hiçbir şeyi yoktu - ne eşyaları, ne güzelliği ne de iffeti.

Üçüncü gün atı bir hancıya sattı ve güneye araba taşıyan bir çiftçi ve karısına, taşıdıkları kerestelerle birlikte arkaya binmesine izin vermeleri için para ödedi.

Çiftçi suskun, iri yarı bir adamdı ve muhtemelen karısının bitmek bilmeyen konuşmaları karşısında giderek daha da sessizleşmişti. Emilia önce kibarca söze girdi: Evet, dul bir kadındı. Hayır, o ve rahmetli kocasının çocukları olmamıştı. Evet, Noel'de kız kardeşini ziyaret etmek için Titchfield'a gidiyordu. Hayır, daha önce hiç bu kadar güneye inmemişti. Sonra bir an huzur bulmak için uyuyormuş gibi yapmaya başladı.

Soğuğa rağmen seyahat edenlerin yanından geçtiler. Koyun güden çobanlar, tahıl satan adamlar, kümes hayvanları ve domuz kasaları vardı. İki kez araba bir çukura çarptı ve bir tekerleğin onarılabilmesi için arabayı tamamen boşaltmak zorunda kaldılar, Emilia'nın tırnakları kırıldı ve dişleriyle çekmek zorunda kaldığı kıymıklar kaldı. Bir keresinde bir ağaç devrilmiş ve

geçebilmeleri için kesilmeleri gerekiyordu. Kar yolculuğu süründürüyordu.

Altıncı gün çiftçi ve karısı onu kendilerini Poole'a götürecek yolun başında bıraktılar. Emilia onlara teşekkür etti, yol parasını ödedi ve Titchfield'e giden son on altı mili yaya olarak kat etmek üzere yola koyuldu.

Southampton baronluğunun bulunduğu kasabaya vardığında, kelimenin tam anlamıyla uyuşmuştu. Saçları yağın karla bembeyaz olmuştu; elleri eldivenlerinin içinde kıvrılmıştı. İnce botlarının içinde ayaklarını hissedemiyordu.

On İkinci Gece'den sonra, Noel kutlamalarının sona erdiği ve köyün her zamanki gibi işine döndüğü 7 Ocak'ta gelmişti. Bu konuda şanslıydı; kasabanın tamamı bir gün önce kiliseye gitmiş olmalıydı. Aziz Petrus Kilisesi, bir bakirenin cübbesi kadar beyaz bir mezarlıkla çevrili, merkezde yer alıyordu.

Emilia aramaya orada başladı. Ancak ne bozulmuş bir zemin ne de bir tabutu yerleştirmek için yakın zamanda kazılmış bir toprak yığını vardı. Hatasını hemen anladı: Southampton ailesinin elbette kilisenin içinde bir mahzeni olacaktı.

Tanrı'ya şükür ahşap kapılar kilitli değildi. İçerisi sadece nominal olarak daha sıcaktı. Emilia daha ileri gitmeden önce parmaklarının yanmasını ve karıncalanmasını, yani yaşamın kanıtlanmasını bekledi.

Zambaklar ve beyaz güllerle örtülü mezarı bulmak kolaydı. sıralardan, neften ve mihraptan siyah demir bir kapıyla ayrılmıştı. Mermer anıtın köşelerini dört dikilitaş oluşturunuyordu ve ikinci kontun karısının oyulmuş şekli taş bir tabutun üzerinde yatıyordu. Eşinin yanında Southampton'ın birinci ve ikinci kontlarının taşan büstleri yer alıyordu.

Mezarı yaptıran, aşkının annesi Mary'ydi. Vikont Montagu'nun kızıydı.

Emilia'nın Southampton'ı düşünürken yazdığı ilk oyun olan Romeo ve Juliet'te bu soyadını kullanmasının nedeni buydu.

Emilia kendini Romeo'nun Juliet'in cesedi olduğunu düşündüğü şeyi kendi kollarıyla tutana kadar mahzene doğru savaşılarak ilerlediğini hayal ederken buldu.

Henry bu taş tabutların içinde olmayacaktı; cesedi aşağıda bir yerde bir mahzende olacaktı.

Gerçek mahzene erişimi yoktu. Aslında mezarı çevreleyen kapı kilitliydi. Emilia etrafına bakındı ama kilise boştu. Pelerinini çıkarıp çantasını fayans zemine bıraktı, sonra eteklerini bacaklarının arasında düğümledi. Kaskatı kesilmiş bacaklarını irkiltip demir kapıya tırmandı ve mermer mezara doğru adım atarak içeri girdi.

Emilia taş anıtın etrafında dönerek mahzene bir giriş aradı. Bir giriş bulamayınca, dua eden iki çocuğun resmedildiği panonun önünde dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarını mermer çocuğun pürüzsüz yanağına dokundurdu ve kendi oğlunu ve Southampton'la birlikte hamile kaldıkları kızı düşündü.

Romeo'nun sözlerini ödünc aldı. "Aşkımın şerefine," diye mırıldandı.

Mezara olabildiğince yaklaşarak soğuk zemine uzandı. Soyluların mezarlarında cesetlerin bal içinde muhafaza edildiğini duymuştu ve bunun doğru olmasını, böylece ölümden sonraki hayatının tatlı geçmesini umuyordu.

Southampton'ın kirli sakalının yanağını çizdiğini, kollarının onu sardığını hayal ederek yılları geri sardı. Onun kendisine doğru geldiğini gördüğünde değerli taşın gözlerinin nasıl karardığını hatırladı. Southampton'ın ona doğru geldiğini gördüğünde

ıslık çalmayı öğretmeye çalışmışlar ve başarısızlığına o kadar gülmüşlerdi ki nefeslerini tutamamışlardı.

Sonra gözlerini kapadı ve son bir kez Southampton'ın yanında uykuya daldı.

-

KIŞ BAHARA, SONRA DA YAZA DÖNÜŞTÜ. Henry'nin karısı hamile kaldı ve bebeğini kaybetti, o kadar hastaydı ki bazen yataktan bile kalkamıyordu. Zayıf ve bitkin düşmüştü, bu yüzden Emilia eczaneden papatya, zencefil kökü ve nane alarak Joyce'un yemek yemesini ve gücünü yeniden kazanmasını sağlayacak bir çay hazırlamayı umuyordu.

Sokağına dönerken kendi kendine mırıldanıyordu ama kapısının önünde duran asilzadeyi fark edince notalar kayboldu.

Tam olarak bir asilzade değil. Daha çok genç bir delikanlı gibiydi. On altı yaşından büyük olamazdı ama bir saray mensubu kadar şık giyinmişti. Belki de Henry'nin bir şenlikte oynamasını uman bir çocuktur. "Oğlumu görmeye geldiyseniz," dedi Emilia, "korkarım evde değil."

"Bayan Lanier?" dedi çocuk, yüzü tanımakla aydınlanmıştı.

Ona o kadar dikkatle bakıyordu ki, omurgasından aşağı bir ürperti aktığını hissetti. "Efendim?" diye sordu. "Tanışıyor muyuz?"

"Bir bakıma," dedi. Sokağın aşağısında kuş tüyü bir yatağı döven ve meraklı gözlerle onları izleyen bir kadına baktı. "Özel olarak konuşabileceğimiz bir yeriniz var mı?"

Emilia başını sallayarak onu evine davet etti. Joyce uyuyordu ve Bess hâlâ pazardaydı. Ona bira ikram etti,

O da reddetti. Sanki ne istediğini açıklayacak kelimeleri bulamıyormuş gibi rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

Bekledi ve sonra içini çekti. "Beni dezavantajlı duruma düşürdünüz, efendim," dedi Emilia. "Siz beni tanıyorsunuz ama ben sizi tanımıyorum."

Çocuk, "Ben Southampton'ım," dedi ve kadın darbe almış geriye düştü.

Southampton'ın dördüncü kontu babasına benzemiyordu. Siyah saçları, koyu renk gözleri ve dar yüz hatları vardı. Muhtemelen onun bakışlarının yüzünde dolaştığını hissedebiliyordu ve küçük bir gülümseme sundu. "Anneme çekmiş olduğum söylenir," diye teklif etti.

"Kaybınız için çok üzgünüm lordum," dedi Emilia.

"Seninki için üzgünüm," diye cevap verdi. Ceketinin içinden küçük kadife bir kese çıkardı. Kızın eline uzanarak içindekileri avucuna döktü. Emilia'nın kendi yüzü minyatür olarak ona baktı.

"Bu onun kişisel eşyaları arasındaydı, o zaman... cesedi bize iade edildiğinde," dedi genç kont. "Bunu hep yanında taşırdı. Ben daha çocukken bir keresinde tuvalet masasının üzerinde bulmuştum ve ona dokunduğum için beni dövmüştü. Doğrusu, benimle ilgilendiği tek zamandı." Sanki çok fazla şey söylediğini biliyormuş gibi bir adım geri çekildi. "Bence sizde kalmalı hanımım. Annemin bununla karşılaşmasını ve onu ikinci kez kaybetmenin acısını çekmesini istemem."

Başını salladı ve ellerini küçük broşun etrafına kapattı. Çerçevenin telkârısı tenini ısıırıyordu. Genç adamın kendisini ismiyle tanıtmak için küçük tabloyu kime gösterdiğini merak etti. Tabloyu gören saray mensubu, "Evet, bu Hunsdon'un eski eseri," demiş olabilir miydi? Emilia, "Teşekkür ederim lordum," demeyi başardı.

"Bana Thomas de. Lütfen." Uzun bir süre ona baktı. "Onu mutlu ettin mi?"

Nasıl cevap vereyim? Onun geçmişini bilmiyordu ve bunu hak etmiyordu. Thomas sadece bir iş anlaşması olan bir evliliğin ürünü müydü? Kendisi için modellenen aşkı hiç görmemiş miydi? Babasını uzak kılan şeyin ne olduğunu, asla sahip olamayacağı adamın hangi parçasına sahip olduğunu merak etmiş miydi?

Emilia yumuşak bir sesle, "Sanırım bir süreliğine öyle oldu," dedi.

Sanki bir karara varmış gibi çenesini salladı. "Buna sevindim." Döndü, gitmeye hazırlanıyordu.

"Bekle," diye seslendi Emilia. "Kont olduğunda o da gençti." Kendisine verdiği gibi ona da bir hediye vermek istiyordu. "Bundan hoşlanmadı."

Thomas alaycı bir şekilde gülümsedi. "Belki de her şeye rağmen ortak bir noktamız vardır."

Emilia, "ok azımız hayatlara sahip olabiliyoruz," dedi.

ocuk sözlerin aralarında yerleşmesine izin verdi. "Mutlu olduğumuz o birkaç dakikayı bulmamız için bir neden daha," dedi nazikçe. Kapıya doğru ilerledi. "Tanrı sizinle olsun, hanımefendi."

O gittiğinde Emilia sessizlik içinde durdu ve eskiden olduğu kadına baktı. Topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasına gitti. Southampton'ın minyatürünü artık kuş tüyü yatağında saklamıyordu; bunun için bir nedeni yoktu. Onun yerine, sahip olduğu en değerli şeylerle birlikte küçük ahşap bir sandığın içindeydi: ilk yayını, Kit'in kitap ayracı olarak kullandığı bir kurdele, oğlunun onun için yonttuğu ahşap bir kalp.

Minyatürü içine koydu ve Southampton'ın portresinin bulunduğu fildişi ovalin yanına yerleştirdi. "İşte," dedi Emilia, parmak uçlarını her iki resme de usulca dokundurarak.

Bunlar bir zamanlar sevildiğinin somut kanıtlarıydı. Sevildiğinin.

Southampton'ın, şu anda her neredeyse, onu izlediğini düşünmek hoşuna gidiyordu. Sonunda birlikte olduklarını o da biliyordu.

-

EMILIA DAHA GENÇKEN, koyu teni, açık renk gözleri ve dolgun dudaklarıyla istemediği zamanlarda dikkatleri üzerine çekmişti. Hunsdon'un ilgisini çeken, Southampton'ı büyüleyen, Alphonso'yu öfkeliendiren güzelliğiydi. Ama yaşlandıkça yüz hatları soldu.

Kadınlar büyüdüğü daha da görünmez oldular. Yüzünün ve biçiminin -toplum için bir kadının tek değerli parçası olan- değeri azaldıkça, o da azalıyordu. Belki de bir kadın yaşlandıkça, bedeni ve zihni bilinçsiz bir kararla şimdi ve burada yaşamaktan çok geçmişte yaşamaya karar veriyordu ve bu yüzden neredeyse hiç varmış gibi görünmüyordu. Artık Henry ve Joyce ile üç yaşındaki Mary ve bebek Harry'nin yaşadığı kendi evinde bile Emilia sık sık kendini yalnız hissediyordu. Bugün aile Henry'nin tekrar ne zaman mahkemeye çıkacağı ve Harry'nin dışının çıkıp çıkmayacağı hakkında konuşuyordu. Emilia tek kelime etmesinin üzerinden saatler geçtiğini fark etti... ve kimse onun katkılarını özlememişti.

Henry orucunu bozduğu masadan kalkarak, "Pekâlâ," dedi. "Diğerleriyle birlikte ata bineceksem geç kalamam." Artık Kral'ın resmi flütçüsüydü, bu da ona güvenlik ve gelir sağlıyordu ve kraliyet ailesi saraydan saraya dolaşırken o da dolaşıyordu. Emilia bugün nereye gittiklerinin izini kaybetmişti.

Kollarını Joyce'un ortasına arkadan doladı. Joyce ciyaklayarak omzunun üzerinden ona baktı. Emilia'nın gurur duyduğu bir şey varsa, o da Henry'nin kendine bir eş bulmuş olmasıydı. Küçük Harry, Bess'in kucağında otururken kaşığı masaya vuruyor, Bess de ona bir çeşit püre yedirmeye çalışıyordu. Mary, Henry tarafından kucağa alınmak için kollarını kaldırdı. "Baba," diye bağırdı, "gitmeni istemiyorum."

Karısından uzaklaştı ve kızını havaya fırlattı. "Ama," diye hatırlattı ona, "ben her zaman geri dönerim, değil mi?"

Sessizliği içinde, kenardan, Emilia bir seyirci gibi önündeki oyunu izledi. Bir komedi, diye düşündü. Henry kendi mutlu sonunu yarattı.

Birden bir çığlık duyuldu ve Mary sert bir şekilde taş zemine düştü. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve Joyce onu yatıştırmak için yanına koştu. Harry de takırtı üzerine korku dolu gözyaşlarına boğuldu ve Bess'in dikkatini dağıttı - bu da ne olduğunu sadece Emilia'nın gördüğü anlamına geliyordu.

Oğlu bir an yüzünde geniş bir gülümsemeyle küçük kızını havaya fırlatmış, sonra da bir paçavra gibi iki olmuş, elini göğsüne bastırırken tüm vücudu bükülmüştü.

"Henry!" diye bağırdı, masadan fırlayıp onun yanına diz çöktü. Adam karnının üzerine yığılmıştı ve onu çevirdiğinde burnunu çarptığı yerden kan fışkırdığını ve elinin hâlâ göğsünün üzerinde kasıldığını gördü. Gözleri geniş ve korkmuştu, gümüş rengi şimşek gibi parlıyordu. "Anne..." Boğazındaki tendonlar gerildi, yüzü acıdan diken diken oldu.

Onun elini tuttu. "Henry, ben buradayım."

Joyce artık onun düştüğünü fark etmişti. Emilia onu omuzlarından sertçe yakalayana kadar ağlayarak kendini onun bedenine attı. "Çocukları ," dedi, sesi alçak ve sertti. "Bir doktor bulmalıyız."

"Babacığım?" Mary yüzünde beyaz bir ovalin sıkıştığını söyledi. "Joyce," diye emretti Emilia , ve gelini harekete geçti ve küçük kızı kollarının arasına aldı. ve bebeği Bess'in kucağından aldı.

Bess, "Ben doktora gideceğim," dedi ve koşarak kapıdan çıktı.

Emilia, Joyce'un çocukları merdivenlerden yukarı doğru koşuşturduğunu duydu ama gözlerini Henry'nin yüzünden ayırmadı. Çocukken, fırtınalar tavanın kirişlerini salladığında, kâbuslar yatağın altından onu pençelediğinde ona baktığı gibi bakıyordu: Sanki tehlikeyi uzak tutan tek şey onun yakınlığıymış gibi. "Ben buradayım," diye fısıldadı Emilia tekrar, elini sıkarak.

"Anne." Yutkundu, çırpındı, nefes nefese kaldı. Vücudu bir udun tellerinden daha sıkıydı. Parmakları kaburgalarının üzerinde yumruk şeklinde kıvrılmıştı ve kadın -hekim rağmen- içinde sıkışan şeyin bu olduğunu biliyordu.

Bir apopleksi.

Henry'nin kalbi, hayatında değişmeyen tek şeydi. Onun için atmış, onun için kanamış, onun hatalarını taşıyıkadar büyük olmuştu. Bunca yıl boyunca taşıdığı yükün altında kırılacağını nasıl tahmin edemezdi?

Joyce geri döndü ve Henry'nin diğer yanında dizlerinin üzerine çöktü. "İyi olacaksın tatlım," dedi, gözyaşlarıyla çizilmiş yüzüne bir gülümseme yapıştırarak.

Henry ona baktı ve sonra Emilia'ya döndü. "Anne, söz ver." Konuşamıyordu. Boğazı lanetlenmişti.

Henry, "Onları sevin," diye mırıldandı ve gözlerindeki ışık parladı.

-

Henry öldükten bir yıl sonra Joyce da öldü.

Emilia altmış altı yaşında Mary ve Harry'yi büyütüyordu. Her zaman daha fazla çocuk istemiş olan Emilia, şimdi en tatlı iki çocuğa bakıyordu. Onlara kitap okuyor, yemek yediriyor, üzerlerine titriyor, şarkı söylüyordu. En çok sevdikleri ninni, Othello'nun revizyonunda Desdemona için yazdığı melodiydi: "Söğüt, söğüt, söğüt." Bu onun hayatının hikayesi haline gelmişti. Ağacın dalları rüzgâr, yağmur ya da buz tarafından aşağıya çekilse bile asla kırılmazdı. Hayatta kalmaya yetecek kadar verdi.

Folio'daki payı için aldığı para kurudukça, Emilia kendini torunlarının geçimini sağlamakta zorlanırken buldu. Kuzeni Jeronimo o yılın başlarında ölmüştü, bu yüzden ona başvuracak kimsesi yoktu. Emilia, evinin ve Alma'nın masraflarını karşılayacak gelire ihtiyaç duyduğunda, Innocent'in ölümünden sonra saman patentini devralan Alphonso'nun diğer kardeşi Clement'e dava açtı.

Westminster Hall'daki King's Bench mahkeme salonunda oturmuş, bir kez daha Alphonso'nun bir akrabasıyla yüzleşiyordu: bu sahneyi daha önce de oynamıştı. Büyüdükçe, hayatı daha çok böyle hissediyordu. Elleri bir yığın unun içinde masada oturuyor ve yanında küçük Mary, tıpkı babasının yaptığı gibi, ocağın küllerinde pişirilecek hamurdan küçük bir fare yapıyordu.

Emilia onun yaşındayken. Thames Nehri'ni bir vapurla geçerlerken Harry'yi kucağına alır, küreklerin şakırtısını işaret eder ve ona dalgalarda yaşayan deniz canavarları ve sevdikleri denizkızlarıyla ilgili hikayeler anlatırdı ve kollarında Henry ile benzer bir yolculuğa geri dönerdi.

Emilia bazen kendini çok yaşlı hissediyordu. Diğer zamanlarda yirmi üç yaşındaydı, yüzü güneş ışığı ve sevişmelerle kızarmış, tüm hayatı canlı bir ipek gibi önüne serilmişti. Garip bir kimeraydı - yaşlı bir kadının formu, genç bir kadının hayallerine gevşek bir vuruş gibi sarılmıştı. O zamanlar her eylemin, her adımın onu Tanrı'ya yaklaştıracığına inanmıştı. Şimdi bunun böyle olduğunu biliyordu, ama çok daha gerçekçi bir şekilde. Yakında gideceğinizi bildiğinizde, gitmeden önce hangi hesaplaşmaları yaptınız?

Aynı cümleleri daha önce de bir başyargıca kabahatler ve borçlar hakkında söylediğini biliyordu.

Bir hayalet görmeyi umarak omzunun üzerinden baktı.

"Bakmam gereken iki torunum var," dedi başyargıca.

En azından son söylenen cümle yeniydi.

Başyargıç gözlüklerini burnuna doğru itti. "Yani Bayan Lanier, bunca yıl boyunca yirmi sterlin alacaklı olmanıza rağmen sadece sekiz sterlin mi aldınız?"

"Bu doğru, efendim."

Clement'e döndü. "Sen ne diyorsun?"

Alphonso'nun tüm kardeşleri gibi onun da tilki gibi bir yüzü vardı.

-Siyah gözler, seğiren burun. "Bunu ilk kez duyuyorum."

"Yalan söylüyor," diye tersledi Emilia.

Clement'i temsil eden çavuş bazı kâğıtları karıştırdı. "Bir insan bilmediği bir şey için suçlanamaz."

"Neden olmasın?" Emilia söyledi. "Kadınlar her zaman öyledir."

Mahkeme salonunda toplu bir homurdanma oldu ve Emilia bir an için haddini aşp aşmadığını merak etti. Daha az kışkırtıcı sözler söylemiş ama büyücülük varsayımıyla hapse atılmış başrahibeler tanıyordu.

Ama başyargıç güldü. "Hanımefendi, umarım torunlarınız size kulak verir de dilinizin sivri ucuyla karşılaşmazlar. Efendi Lanier, Bayan Lanier'e kalan on iki pound borcunuzu ödemekle yükümlüsünüz."

Emilia bir an oturdu, sanki bir yabancıya aitmiş gibi ellerine baktı: kahverengi yaşlılık lekeleri, ince kırışıklıklar. Bunlar bir zarif parmakları değildi ve uzun zamandır da öyle değildi. Hayatta kalmak için çok çalışmış bir kadının elleriydi. Onu güvenliğe kavuşturmuş, isteklerini yerine getirmiş, karıştırmış, pişirmiş, ağartmış ve süpürmüş, sarsmış ve yatıştırmış, oğlunu ve oğlunun oğlunu tutmuş, mürekkep akıtmışlardı. Onun hikayesini anlattılar.

Emilia tekrar omzunun üzerinden baktı, Southampton'ı görmek istiyordu ama bu sefer orada değildi.

Bu sefer Emilia kendini kurtarmıştı.

-

GELİN KAYIPTI. HENRY Young rahiple birlikte mihrapta durmuş, rahatsız bir şekilde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Damadın annesi ve amcası mihrabın diğer tarafına

Emilia'nın torununun yanında oturduğu sıraya doğru ilerledi. "Büyükanne," diye fısıldadı Harry, "Porsuk nerede?"

Sesi, kız kardeşi için kullandığı, küçükken onunla alay etmek için kullandığı sevgi sözcüğüyle çatallandı. O zamanlar, küçük Harry'nin kendisinden neredeyse dört yaş büyük olan ve onu görmezden gelme eğiliminde olan Mary'yi kızdırmasının bir yoluydu bu. Şimdi ise bu sözcük Harry'nin kız kardeşine duyduğu tüm sevgiyi ve endişeyi barındırıyordu. Harry on dört yaşında, dar omuzları genişlemiş ve üst dudağındaki tüylerle erkekliğe adım atmaya çalışıyordu ama koruyucu içgüdüleri çoktan harekete geçmişti. "Sence iyi midir?"

Emilia buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. O ve Harry, Mary'yi en güzel elbisesi içinde, saçında çiçeklerden bir taçla kilisenin arka tarafındaki girişte bırakmışlardı. Kız umutlu ve mutlu görünüyordu.

Gülümseyerek ayağa kalktı ve elini Harry'nin koluna koydu. "Onu bana bırak," dedi. Young ailesi birbirleriyle fısıldaşmaya başladı; Henry'nin zaten kendi seviyelerinin altında biriyle evlendiğini düşündüklerini biliyordu; bu Mary'ye karşı bir başka darbeydi. Emilia Harry'ye doğru eğilerek, "Onları kan dökmekten uzak tut," diye mırıldandı.

Girişe ulaştığında kapıyı usulca çaldı. Kapı elinin altında açıldı ama oda boştu.

Emilia bekleyen damada ve papaza doğru bir bakış attı, sonra da derin düşüncelere dalmış bir halde sessizce kilise avlusuna ve sokağa doğru süzüldü. Mary nereye gitmiş olabilirdi?

Kendini kaldıkları yere değil, oğlu ve karısı hayattayken yaşadıkları kasabanın bir kısmına yönelmiş buldu. Emilia birkaç kez taşınmıştı.

O zamandan beri torunları ve Bess ile defalarca görüştü. Ama dul kaldığı, Henry'nin yeni karısını getirdiği, Mary'nin doğduğu o ilk odalar en mutlu hayaletleri barındırıyordu. O daireleri düşündüğünde Henry'nin flütünün müziğini, ocağın çıtırtısını ve bebeklerin kıkırdamalarını duyuyordu. Bu bir aile senfonisiydi.

Belki Mary de aynı şeyi hissetmiştir.

Odalarda artık yeni kiracılar oturuyordu ama çok uzakta olmayan küçük bir ormanlık alan vardı, bir zamanlar büyük bir lorda ait olan ve tekrar vahşi doğaya çekilen bir bahçe. Emilia, torunlarına tırmanmayı öğrettiği karaağacı bulana kadar çoraplarını yırtan çalılıkların arasından geçti. Ağacın dibindeki büyümüş otların üzerinde bir çiçek tacı duruyordu. Emilia başını kaldırıp baktığında, üstteki daldan sarkan iki çizmeli ayak gördü. Mary'nin yüzü yapraklar ve dallar tarafından gizlenmişti.

"Pekala," dedi Emilia. "Artık oraya tırmanamayacağım kesin, o yüzden aşağı insen iyi olur."

Mary'nin yüzü yeşilliklerin arasından baktı. "Beni buldun," dedi.

"Her zaman," diye söz verdi Emilia. Kızın yere inmesini bekledi, bir kedi kadar hafif bir şekilde onun yanına indi.

"Herkes benden nefret mi ediyor?" Mary gözleri nemli bir şekilde sordu. Emilia kolunu torununun kolunun arasından geçirdi.

"Kimse senden nefret etmiyor," dedi. "Bu konu hakkında konuşmak ister misin?"

Bu mu?"

"Ya ?"

"O zaman burada oturalım," dedi Emilia, "güneş batana ve yeniden doğana kadar."

Mary'den küçük bir kahkaha yükseldi. "Acıkacağız."

"Eh," diye kabul etti Emilia, "o da var." Kızın saçlarını düzeltti. "Ne oldu tatlım?"

"Onunla evlenmeye dayanamam," diye patladı Mary.

Emilia bunu bekliyordu. "Henüz gençsin." Mary henüz on yedi yaşındaydı. "Acele etmene gerek yok."

"Ama ben onu seviyorum!"

"Eğer seni seviyorsa," diye yanıtladı Emilia, "sen hazır olana kadar bekleyecektir."

Mary ağacın geniş gövdesine yaslanmış, kaşlarını çatmıştı. "Evlendiğinde korktun mu büyükanne?" diye sordu.

Nasıl cevap vermeli? Emilia öfkeliydi, aşağılanmıştı, kırılmıştı. Alphonso'yu istememişti; mümkün olsa ondan kaçmak için İngiltere'nin öbür ucuna kadar koşardı. "Senin hissettiklerin her gelinin hissettikleridir," dedi sonunda.

Mary rahatlamış görünüyordu. "O zaman bu kadar önemsemenin ne kadar korkunç olduğunu anlıyorsun." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Ya Henry'yi de kaybedersem?"

Emilia'nın beklediği şey bu değildi. Mary tereddüt etmiyordu. Aksine, sağduyudan nasibini almıştı: İstediklin her şeye sahip olduktan sonra, sahip olamayacağın andan korkmadan edemiyordun.

Torununu kollarının arasına aldı. Mary'nin annesi ve babası peş peşe ölmüştü. Emilia bir eşi böylesine bütünüyle sevmekten söz edemezdi ama kendini birine bütünüyle vermenin ne demek olduğunu biliyordu.

Geride kalanlar. En iyi yanlarınızı da yanlarında götürdüler. "Oh, tavuk," diye iç geçirdi. "Ruh eşini bulmanın bedeli bu."

"Eğer evlenmezsem," dedi Mary inatla, "o zaman onsuz yaşamak konusunda asla endişelenmem gerekmeyecek."

"Kilise kütüğüne adını onunkinin yanına yazmadığın için Henry'ye olan hislerinin gerçekten yok olacağını mı düşünüyorsun? Eğer o senin için doğru kişiye ve çok fazla sevmekten korktuğun için günlerini onunla geçirmemeyi seçiyorsan, sadece kendini cezalandırmış olursun." Emilia nazikçe gülümsedi. "O sana tapıyor, Mary."

"Biliyorum."

"Dünyada bizi küçültecek o kadar çok şey var ki. Eğer seni hayattan daha büyük hissettiren birini ya da bir şeyi bulursan, sevgilim, iki elinle sıkıca tut. Bir noktada yere düşebilirsiniz. Parçalara ayrılabilirsin." Emilia torununun yanağına dokundu. "Ama, ah, Mary... ne yolculuktu ama."

Meryem çiçek tacına uzandı ve onu elinde bir tekerlek gibi çevirdi. "Acısa da mı?" diye sordu, sesi kısıktı.

Emilia kızın gözlerinin içine baktı. Gümüş rengindeydi; onun gözleri, oğlunun gözleri. Mary daha sonra Henry Young ile evlenecek ve bir gün aynı sıradışı gözlere sahip bir kızları olacaktı. O kızın da bir kızı olacaktı ve bu böyle sürüp gidecekti; cilalı bir bıçak gibi parıldayan, o kadar temiz kesebilen bakışlar. Ama Emilia'nın özellikleri kuşaklar boyunca aktarılacak olanlardan ibaret değildi. Mary'nin bir gün kendi torununa, iyi sevilen bir hayatın iyi yaşanmış bir hayat olduğunu söylediğini hayal etti. "Acı verse bile," diye tekrarlardı Emilia başını sallayarak.

"Keşke ailem de düğünde burada olabilseydi," diye itiraf etti Mary.

"Olacaklar," diye söz verdi Emilia. Southampton ve Hunsdon da, Jeronimo ve Alma da, Odyllia da, bu hassas ve güzel genç kadının geçmişine ilmek ilmek dokunan tüm insanlar da öyle olacaktı. Belki de Emilia'nın bunca zamandır öğrenmeye çalıştığı ders buydu: Birçok kişi tarafından hatırlanmak, önemli birkaç kişi tarafından hatırlanmaktan çok daha az önemliydi.

Mary aniden panik içinde bakışlarını ona çevirdi. "Nasıl bir mazeret sunabilirim?"

"Ateşi yakmayı unutmuşsun."

"Ama Haziran ayındayız. Ocakta ateş yok."

"Akıllı bir koca," dedi Emilia gülümseyerek, "karısıyla ters düşmemesi gerektiğini bilir." Çiçek tacını aldı ve torununun kızıl saçlarına taktı. "İşte," dedi. "Sen mükemmelsin."

Sanki taç onu dönüştürmüş gibi, Mary ileri atıldı, kalan tüm şüpheler sis gibi buharlaştı. Ormanın zeminini kaplayan dikenli çalıların arasına atladı. "Gel, büyükanne," diye alay etti. "Zaten geç kaldık!"

Emilia güldü. "Evet, evet," dedi. Bir öksürük onu sarsana kadar birkaç adım koştu ve nefesini tutmak için mücadele etti.

"Büyükanne?" Mary arkasını dönerek sordu. "İyi misin?"

Emilia bir elini göğsünde tutarken diğer elini kalçasına dayadı. Havadan küçük yudumlar aldı. "Torunum evleniyor," dedi neşeyle. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

ÖKSÜRÜKLE BAŞLAMIŞTI ve çocukların bile muzdarip olduğu, Emilia'nın yetmiş altı yaşı boyunca bir düzine ya da daha fazla kez yakalanıp iyileştiği bir rahatsızlığa dönüşmüştü. Bess'üzerine örtmeye çalıştığı hafif battaniyenin bile örtemeyeceği kadar hassas olan cildinin yandığını hissetti. İngiltere'de birçok kez veba salgını atlatmış olmasına rağmen soğuk algınlığı yüzünden ölmesine hayret etti.

Ama yaygın değildi. Öksürük daha da kötüleşmişti, kuru ve kesik kesik. Boğazının arkasındaki çizik püstülleşmiş ve şişmişti. Sonra ateşi yükselmiş, uyku ile uyanıklık arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran tuhaf bir bulanıklık getirmişti.

Artık uzun süreceğini sanmıyordu.

Bess soğuk birayı kaşıkla ağzına götürmeye çalıştı ama Emilia sıvıyı elinden aldı. "Bana..." diye mırıldandı. Titreyen elini kaldırarak saç fırçasının yanında duran kilitli ahşap kutuyu işaret etti.

"Emredersiniz, hanımefendi," dedi Bess, Emilia'nın elini sadece onun emirlerini yerine getirmek için bırakarak. Uzun zamandır Emilia'nın yanında olan Bess.

Tekrar öksürmeye başlayınca Bess daha rahat nefes alabilmek için hafif gövdesini daha dik tuttu. Tahta kutu kucağında duruyordu, battaniye de etrafında toplanmıştı. Emilia kopçayı açmaya çalıştı, başaramayınca Bess uzanıp kopçayı açtı.

Oğlunun yıllar önce ona tahtadan oyarak yaptığı tahta kalp yoktu; bugün ziyarete geldiğinde Harry'ye vermişti - yoksa bu dün müydü? Bir zamanlar Kit'e ait olan kurdeleyi Mary'ye vermişti. Yerleştiklerini bilmek rahatlatıcıydı. Mary ve kocası, Harry kendi yolunu çizene kadar ona bakacaklardı.

Onu, onları büyüten, hastalandıklarında kucaklayan büyükanne olarak hatırlayacaklarını biliyordu. Onlara bir akça ağaç fidesini başparmağınızla yarmayı ve gökyüzünden düşecek şekilde yüksekte bırakmayı öğreten kişi. Onlara bir şahinin kırık kanadının başka bir kuşun tüyüyle nasıl onarılabileceğini, yeni gibi örülebileceğini anlatmıştı. Bir ananasın dilinizde nasıl patladığını, aynı anda hem tatlı hem ekşi olduğunu anlatmıştı. Ve onlara bir sürü hikâye anlatırdı; lanetli aşıklar, kıskanç periler ve zeki kızlar, aynı anda tüm rolleri oynarlardı.

Emilia kutuyu Bess'e doğru itti. "Ben gittikten sonra bunları benim için sakla."

Hizmetçi içeri baktı. İki minyatür ona bakıyordu, Bess'in kolayca tanıyabileceği yüzler. "Hanımefendi, yapamam _."

"Onları para karşılığında takas etmeniz gereken bir zaman gelecek," diye araya girdi Emilia. "Bunu yaptığınızda, sizden tek istediğim onları birlikte satmanız."

Bess başını salladı, parmak uçları Southampton'ın portresinin fildişi ovalinde ve Emilia'nının daha sivri kenarında gezindi. Onların altında, sararmış ve dörde katlanmış olarak Emilia'nın yazdığı ilk oyun duruyordu. Faversham'ın Arden'ı kenarlardan kıvrılmış, kutunun dibini gazete kâğıdının bir kuş kafesini kapladığı gibi kaplamıştı. Okumayı hiç öğrenmemiş olan Bess, bunun minyatürleri güvende ve kuru tutan bir dolgudan başka bir şey olmadığını düşünecekti.

Belki de iyi tek şey buydu.
Hepsi.

Bess'in usulca ağladığını duyabiliyordu ve hizmetçinin elini tuttu. "Sen benim oldun," diye fısıldadı Emilia. "Sonunda yanımda sen olduğun için mutluyum."

Daha fazlasını söyleyebilmeyi diledi. Keşke Bess'e teşekkür etmek için yeterli kelime olsaydı. Keşke yıllar önce hizmetçiyi Somerset House'un göreceli rahatlığından alıp, Emilia'nın kocası tarafından öldürülmemesini sağlamak için bir zamanlar metresiyle aynı yatağı paylaştığı bir servise gönderdiği için özür dileyebilseydi.

Emilia gözlerini kapattı. , Tanrım, diye düşündü. Ben hazırım.

Emilia bir an battaniyenin kenarını sımsıkı tutarken, bir an sonra tutmuyordu.

Ayaktaydı, vardiyasının içinde titriyordu ama o sabahki kadın değildi. Gri saçları yine sırtının yarısına kadar inen siyah bir örgüye dönüşmüştü. Kolları pürüzsüzdü, yüzü çizgisizdi. Gözleri o kadar netti ki, önündeki kapı aralığının kenarları bir bıçaktan daha keskindi.

Bu kapıyı biliyordu. Baron'un çalışma odasından Willoughby Evi'nin arkasındaki bahçelere açılan kapıydı bu. O zamanlar Emilia ağır kapının kilidini açmaya, hayali dünyalar yaratabileceği çitlere kaçmaya çabalamıştı.

Emilia kulpa uzandığında kapı kolayca açıldı.

Ancak dışarı çıkmıyordu. Kendini duvarları, tavanı ya da zemini olmayan beyaz bir boşlukta buldu. Sadece ışık vardı, sanki gözünü kırpmış ve kendini ayın parlayan yüzeyinde bulmuş gibi.

"Merhaba."

Arkasında bir adamın sesini duyduğunda o kadar hızlı döndü ki neredeyse takılıp düşecekti. Kalbi kaburgalarına çarptı. Lütfen benim için gelen o olsun.

Ama gözlerini açtığında, karşısındaki Southampton değildi. Kollarını kavuşturmuş, sabırsız, sanki bir süredir oradaymış gibi duran Kit'ti.

"Oh," diye bağırdı Emilia. "Seni çok özledim."

Gözleri parlıyordu. Kit, "Görünüşe göre ölüm mükemmel bir profesyonel hamle," dedi. "Ama Mouse, hepimiz seni bekliyorduk."

İleri doğru bir adım attı ve onu bağlayan hiçbir şey olmadığını fark etti. "Sen... var mı?"

"başlayacağımızı düşünmedin, değil mi?"

Sormak istediği o kadar çok şey vardı ki. "Beni tanıyacaktı mı?" dediğini duydu.

Kit yumuşadı. "Çoğu kadının yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptın," dedi.

Gözleri yaşlarla doldu. "Bunun bir fark yarattığını sanmıyorum."

"Öyle değil mi? Diktiğin ağacın gölgesini sen hissetmesen bile başkaları hissedecek."

Ona doğru baktı. "Peki ya tohumu eken kişi?"

"Bu onun ürettiklerinden daha mı önemli?"

"Neden biri ya da diğeri olmak zorunda?" Emilia meydan okudu. "Neden ikisi de olmasın?"

Elini uzattı. "Fare?"

Onu aldı ve yürümeye başladılar. Her şey acı verecek kadar beyaz olduğundan, kaydettikleri ilerlemeyi göremiyordu. Kit, "Bilirsiniz, bir nehrin yüzey altındaki alüvyon ya da taş birikintileri nedeniyle yön değiştirmesi yüz yıl alır," dedi. "Kimse buna neyin sebep olduğunu göremez ama bir yüzyıl sonra su farklı bir yöne akar. Kimse bu değişime itiraz edemez."

Emilia bunu düşündü. Farklı açılardan bakıldığında gerçekler kurgu olarak görülebilirdi ya da tam tersi. Hikaye kelimesini yazmadan tarih yaratamamanın bir nedeni vardı.

Arkadaşının sevgili, tanıdık yüzüne baktı. "Ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?"

"Yıllar," diye yanıtladı Kit.

Emilia ayaklarının altında bir şey görmek için aşağı baktı, ne zaman bir adım atsa her bir tabana baskı yapan siyah bir duman kıvrımı. Hayır, duman değil. Kelimeler. Her adım için bir tane. Onları bir araya getirmeye ve yüksek sesle konuşmaya başladı. "Bundan böyle... senin hatıranı... ölüm alamaz," diye okudu. "Benim içimde her bir parçan unutulacak olsa da... Adın bundan böyle ölümsüz yaşamda..."

Kit yürümeyi bırakmıştı. "Yine de ben, bir kez öldüğümde, tüm dünya için ölmeliyim." Emilia'ya gülümsedi. "Bunu oldukça sevdim."

Bu bir soneydi, daha büyük bir ödülün kendisine ait olacağı umuduyla bir peri masalındaki sihirli fasulye gibi Shakespeare'e takas ettiği bir sone.

Şiir devam ederdi. Şair sürmez.

Emilia yutkundu, çünkü Kit'in şiirini zamanın geldiğini, sonun geldiğini söylemek için kullandığını biliyordu. Gözlerini onun omzunun üzerinden geçirdi, sonra ne olacağını görmeyi umuyordu. Ama gördükleri tanıdık değildi: bulutları delen binalar, erkek gibi giyinmiş kızlar, büyücüler tarafından çekilen arabalar.

Bir an için tanıdığı bir şey olduğunu düşündü.

Bir tiyatro. Bir seyirci. Gümüş gözlü bir kadın. Bir komedi, bir trajedi.

Bir zamanlar, sözleri görünmesin diye görünmez olan bir kız vardı.

Kit'e bu imgelemi sormak için döndü ama Kit gitmişti ve artık beyaz boşlukta değildi. Yemyeşil zümrüt bir söğüdün kucığında oyma bir bankta oturuyordu, dilinde bir masal vardı.

Bir zamanlar bir kız vardı, diye düşündü Emilia: Bir başlangıç ve bir son.

Bir kez söylendiğinde bir daha duyulmaması mümkün olmayan bir şiir vardı.

Başkaları dinlemeyi seçse de seçmese de bir hikaye vardı.

MELINA

Aralık 2027

" Bir zamanlar burada bir kız vardı," dedi anlatıcı, dar bir ışık huzmesinin içinde durarak, "görünmez oldu, öyle ki

Sözleri öyle olmayabilir."

Emilia'yı oynayan aktris öne çıktı. "Bir zamanlar bir kız vardı. Bir başlangıç ve bir son."

El ele tutuştular. "Bir hikâye vardı," diye bitirdi anlatıcı, "diğerleri dinlemeyi seçse de seçmese de."

Karartma.

Herhangi bir gösterinin en olağanüstü anı, son replik ile alkışlar arasındaki zaman hıçkırığıydı. Seyircinin oyunun dünyasını terk edip bu dünyaya yeniden ayak basması sadece bir kalp atışı sürdü ama o saniyeler çok değerliydi. Bir yolculuğa çıktıklarının ve eve değişmiş olarak döndüklerinin kanıtıydı.

Melina, Athena Playhouse'da ön sırada oturmuş, yazdığı oyunun son cümlesini dinliyordu.

By Any Other Name'in açılış gecesi, oyunun geri kalanı gibi kapalı gişe oynadı. Melina, Andre'nin solunda ayağa fırladığını ve oyuncu sırasına doğru kurt ıslığı çaldığını hissetti.

Andre haklı olduğu için onun revize edilmiş sonunu saklamıştı. İsim sahibi olmak önemliydi. Dünyaya sunduğunuz iş için size itibar kazandırıyordu, ama aynı zamanda sizi

Sevdiğiniz insanları istemeden de olsa incittiğinizde sözlerinizden ve eylemlerinizden sorumlu olursunuz. Playbill'de Andre'ye ek materyal katkısı için teşekkür edildi.

Sağında, babası Beth'in elini bırakıp öfkeyle alkışladı. Melina'nın Playbill biyografisinde bu gösteriyi annesine ithaf ettiğini gördüğünde gözleri dolmuştu. Şimdi kollarını Melina'ya dolamış ve nefes alamayacak kadar sıkı sarılmıştı.

Önemli değildi. Eğer şimdi ölürse, mutlu ölecekti.

Jasper bir başka coşkulu alkışla sahnenin sağından çıkarken oyuncular bir kez daha selam verdi. Bir elinde kocaman bir gül buketi taşıyordu. Melina'ya bakarak, "Bu gece oyun yazarını aramızda görmekten onur duyuyoruz," dedi.

Felç olmuş bir halde başını salladı. Dün gece Jasper ona selam vermesi için yalvarmıştı. Gerçekten de acımasızca davranmış, kabul etmesi için yaratıcı yollar bulmuştu. Jasper'ın ellerini vücudunda hissettiğinde aklını kaçırmıştı; gerçekten de ona sahneye çıkacağına dair söz vermiş miydi?

Andre kararı ondan aldı, Melina'yı döndürdü ve sol sahneye çıkan merdivenlere doğru itti. Merdivenleri tırmanıp perdenin arkasına saklanırken ayakta alkış dalgasının üzerinde sörf yaptı. Jasper'ın sırtışını ve oyuncuların ısıltılı, yorgun gülümsemelerini görebiliyordu.

Melina'nın büyük şokuna rağmen, kanatlarda yolunu kesen bir aktris vardı.

Kadın dönem kostümleri giymişti, muhtemelen topluluğun bir üyesiydi. Melina, oyunculardan birinin selam vermek için yeterince hızlı sahneye çıkamadığı düşüncesinden nefret ediyordu. Alkış sesleri arasında, "Orada olmalıydınız," dedi ve oyuncu döndü.

Melina kendini kurnaz bir çift gümüş göze bakarken buldu.

Asla altın kadar değerli olamayacak bir metal olarak gümüş gibi.

Bir bulutun umutlu astarı kadar gümüş.

Onunki kadar gümüş.

Melina kürek kemikleri arasında sert bir itme hissetti ve tökezleyerek sahneye çıktı. Omzunun üzerinden baktı ama kadının bir dakika önce bulunduğu yer tamamen boştu.

Jasper bekliyordu. Kelimelerini hayata geçiren şirket de öyle; ve henüz dile getirmediği gelecekteki tüm fikirler de.

Bir zamanlar bir kız vardı, diye düşündü Melina, öne ve ortaya çıkarken, görülen.

YAZARIN NOTU

1980'lerde bir İngilizce bölümü öğrencisi olarak Shakespeare'in yazarlığı konusuna sadece geçerken değinmiştim, zira hayatlarını Shakespeare öğreterek kazanan profesörlerin çoğu kendilerini besleyen eli ısırmaya pek meyilli değildir. Stratford'lu adamla ilgili elimizdeki gerçek tarihi kayıtları biraz araştırmaya karar verdim ve bulduklarım inançlarımı tamamen sarstı.

William Shakespeare hakkında ne biliyoruz? Bir glover'ın oğluydu. Susanna adında bir kızı ve ardından ikizleri olmak üzere üç çocuğu oldu; bunlardan biri olan Hamnet vebadan öldü. Resmi bir eğitim almamıştı. Çeşitli tiyatro topluluklarında rol aldı ve bunu kanıtlayan maaş bordroları var. Kralın Adamları'na dönüşen Lord Chamberlain's Men'in hissedarlarından biriydi. O ve babası bir aile armasını edinme konusunda takıntılıydılar ve sonunda bunu başardılar.

Ayrıca bir çeşit pislikti.

Anne Hathaway'i hamile bıraktıktan sonra onunla evlendi. İki kez vergi kaçırdı ve meslektaşları tarafından hakkında uzaklaştırma emri çıkartıldı. Bir kıtlık sırasında tahıl stokladığı ve komşularını kazıklamak için fiyatı yükselttiği için para cezasına çarptırıldı.

Shakespeare'in hayatına dair hiçbir kayıt yok: yazar olduğuna dair.

Doğru, dört yüz yıl öncesine ait belgeler çok fazla değil. Ancak dönemin diğer oyun yazarları ve şairleri birbirlerine atıfta bulunuyorlardı. İsimleri ve yazarlıkları tiyatro şirketi sahiplerinin defterlerinde yazılıydı. Öldüklerinde kamuoyunda övgüyle anıldılar ya da Westminster Abbey'deki Şairler Köşesi'ne gömüldüler. Vasiyetlerinde kitap ve el yazması eserler bıraktılar.

Dahası, dönemin diğer tüm oyun yazarları işbirliği yapmış olsa da -o zamanlar telif hakları yoktu ve oyunlar, tiyatro şirketlerinin büyümesine ve gelgitlerine uyacak şekilde uygun olan herkes tarafından uyarlanıyordu- Shakespeare görünüşe göre yapmadı. Aslında, Shakespeare'in otuz yedi oyunu tek başına yazarken aynı zamanda tam zamanlı bir oyuncu ve yapımcı olmayı başardığına dair bir mitoloji ortaya çıkmıştır.

Yine de dönemin diğer yazarları Shakespeare'in yazarlığını sorgulamıştır. 1595'te şair Thomas Edwards, " 'Narcissus,' L'Envoy" (Cephalus and Procris) adlı eserinde Venüs ve Adonis'in yazarından "sağırca maskeleye / Görkemli topluluklar zengin kibirli" olarak bahsetmiştir. Başka bir deyişle, yazar her kimse, edebi bir maskenin ardına saklanıyordu. Joseph Hall, 1597'de isimless bir yazarı mürekkep balığı olarak tanımlamıştı; mürekkebin "kara bulutu" içinde gizlenmiş, şöhretini "bir başkasının adına" kaydıran biri. Bahsettiği kişi Shakespeare olmasa bile, bu durum o dönemde takma ad kullanmanın yaygın bir uygulama olduğunu göstermektedir. 1611'de şair John Davies "İngiliz Terence'ımız Bay Will: Shake- speare "i övmüştür. Görünüşte bu bir iltifattır ve Shakespeare'i komedileriyle tanınan Romalı oyun yazarıyla karşılaştırmaktadır. Ancak Terence'in bazı eserlerinin Scipio ve Laelius gibi başka yazarlar tarafından kaleme alındığına da inanılıyordu.

Oyunlarında birkaç bin müzikal referans olmasına rağmen, Shakespeare'in bir müzik aleti çaldığına dair hiçbir şey yoktur. Antisemitizmin norm olduğu bir dönemde Yahudileri insanlaştırmıştır. Yazılarında yer almasına rağmen sarayda ya da orduda hiç zaman geçirmemiştir. Avukat değildi ama hukuk hakkında kapsamlı yazılar yazdı. Danimarka'ya hiç gitmedi ama Hamlet'te Kronborg Kalesi'nin gerçek planını tasvir etti ve Rosencrantz ve Guildenstern gibi tanışmadığı saray ziyaretçilerinin isimlerini kullandı. İtalya'ya hiç gitmedi ama birden fazla İtalyan düşün komedisi yazmaya karar verdi; bunları sadece resmi İtalyanca ile değil, İngilizceye çevrilmiş konuşma diliyle de süsledi. Zamanının diğer ünlüleri seyahatlerini dini bir şekilde belgelemiş olsalar da, Shakespeare'in İngiltere'den hiç ayrılmadığına dair bir kanıt yoktur - bununla birlikte, oyunlarında dönemin rehber kitaplarında yazılmayan şeylerden bahsedilir: Verona'nın İki Centilmeni'nde bahsedilen ve sadece yerel halk tarafından bilinen İtalya'daki iç kanal sistemleri; Othello'da yoğun olarak yer alan İtalya'nın Bassano kasabasındaki bir fresk; Romeo ve Juliet'te Benvolio tarafından bahsedilen ve coğrafi olarak çok spesifik ve doğru olan bir çınar korusu.

Ama beni asıl kızdıran (ve aklıma bir kıymık gibi saplanan) şey, Shakespeare'in tüm edebiyatın en zeki, sert, protofeminist karakterlerinden bazılarını yaratmış olmasıydı - Portia, Beatrice, Rosalind, Viola, Lady Macbeth, Juliet, Katherine, Kleopatra - ama kendi kızlarına asla okuma yazma öğretmemiştir. İkisi de bir işaretle imzaladı.

I. Yap. Yapmam. Almam. Almam.

Melina'nın da belirttiği gibi, kanıtın olmaması, yokluğun kanıtı olduğu anlamına gelmez. Bana mantıklı geldi.

Shakespeare'e atfedilen oyunlara katkıda bulunan ya da bu oyunların yazarları olan ve şu ya da bu nedenle tarihten silinmiş açıklamalar ve diğer yazarlar. Ama benim dikkatimi çeken Elizabeth Winkler'ın The Atlantic'teki "Shakespeare Kadın mıydı?" başlıklı makalesi oldu. Daha önce adını hiç duymadığım Emilia Bassano'dan bahsediyordu: İngiltere'de şiir kitabı yayınlayan ilk kadın olan konverso bir Yahudi.

Emilia'nın gerçek hayatı hakkında çok az şey biliniyor, ancak elimizdeki yedek bilgiler, başka bir çocuğa hamile kalmayı umduğunda ziyaret ettiği astrolog/doktor Simon Forman'ın günlüğünden geliyor. Forman, "Astrologically Judgementes of Physick" adlı eserinde, bir kadın müşterisinin geçmişiyile ilgili sırları, özellikle de cinsel sırları varsa, konsültasyonunu seks üzerine yoğunlaştıracağını söyler (MS Ashmole 363, ff. 138v-140v, paragraf 1930). Emilia'nın 17 Mayıs 1597'deki ilk ziyareti bu tekniği örneklemektedir (MS Ashmole, 226, f. 95v). Adam ona hakaret eder ve o da kendini sofistike, zevkli bir kadın olarak tanımlayarak karşılık verir. "Zinadan bir çocuğu vardı...et sodomita" (çocuk gayrimeşrudydu ve cinsel olarak ilericiydi) ve "Hunsdean'lı eski L.'min, yani L Chamberline'in metresiydi ve büyük bir gururla korunuyordu ve çocuklu olduğu için bir ozanla evli olduğu anlaşılıyor" diye ekler. Ayrıca Emilia'nın Kent Kontesi tarafından yetiştirildiğini ve Hunsdon'un ona "göz kulak olduğunu" öğreniyoruz. Forman, Emilia'nın paraya ihtiyacı olduğu ve bunun karşılığında onunla seks yapacağı sonucuna varır (cinsel ilişki için halek terimini kullanır). Notlarına göre Emilia buna asla rıza göstermemiştir.

Dava dosyalarından göze çarpan diğer anlar:

13 Mayıs 1597: Forman ona yanlışlıkla Millia diyor ve yaşını yirmi dört olarak yanlış biliyor (yirmi yedi yaşındaydı). Adresi belirtilmiştir: Westminster'daki Longditch.

17 Mayıs 1597: "Baptista Bassane ve Margarete Jhonson'un [sic] kızı" olarak etiketlenmiştir. Kocasının adı olan Alphonso Lanier kenarda yazılıdır.

3 Haziran 1597: Emilia Forman'a kocasının şövalye yapıp yapılmayacağını ve tekrar hamile kalıp kalmayacağını sorar. Forman "olacak... ama önce umutsuzluğa kapılacak" der ve kadının düşük yapacağını söyler. Emilia ayrıca kendisini "büyük bir ihtişam" içinde tutan ve ona "yılda 40 pound" veren Hunsdon ile maddi durumunu da tartışır. Forman onun "hovarda" olduğunu ve güzelliğiyle övündüğünü söyler. Ayrıca "bir oğlu olduğunu ve adının Henri olduğunu" da not eder.

16 Haziran 1597: Emilia, Alphonso'nun askeri başarı kazanıp kazanamayacağını tekrar sorar; Forman evet der, ancak önce "hayatının tehlikeye gireceğini" söyler.

2 Eylül 1597: Emilia kocasının tüm parasını harcadığını itiraf eder. Kayıt, "[kadının] çukurunda bir siğil ya da mulle" olduğuna dair fiziksel bir gözlemle sona eriyor.

10 Eylül 1597: Forman Emilia'ya onunla "halek" yapıp yapmayacağını sorar.

11 Eylül 1597: Forman, Emilia'nın evine davet edildiğini, ancak "hallek edemediğini" söylüyor.

17 Eylöl 1597: Forman, teklifini geri çeviren Emilia'nın ziyaret talebine yanıt vermez: "Arkadaşım gibi görünüyordu ama öyle değil."

Ayrıca 29 Eylöl ve 25 Kasım 1597 ve 7 Ocak 1600 tarihli günlük kayıtları da vardır. Sonuncusunda, "daha fazla villani ya da noe niyetinde olup olmadığını" soruyor. Bir avcı olmasının yanı sıra, görünüşe göre reddedilmeyi de iyi karşılamıyordu.

Romanımdaki Emilia ile ilgili bu gerçekler ve diğerleri, kitaplardaki araştırmalar ve akademisyenlerle yapılan görüşmeler yoluyla titizlikle derlendi. Mümkün olduğunca doğru olmaya çalıştım, ancak bu bir roman olduğu için, gerçeklerden ayrılmayı seçtiğim birkaç yer vardı:

1. Fletcher ve Beaumont, birlikte yazdıkları bir oyunda hayali bir kralın nasıl öldürüleceğini tartıştıkları için vatana ihanetten tutuklandılar - ama 1620'de, ben bu konuşmayı Marlowe'un ağzına yerleştirdikten yıllar sonra.
2. Shakespeare'in 1586'da nerede olduğunu bilmiyoruz. Bu "kayıp yıllar"ın bir parçasıdır, ancak Stratford'dan geçtikten sonra Kraliçe'nin Adamları topluluğunun bir parçası olabileceği ve oradan aktör John Heminges ile birlikte Lord Strange'in Adamları'na geçmiş olabileceği varsayılmıştır. Ayrıca, Kraliçenin Adamları'nın Henry ve Kral John oyunlarına yol açmış olabilecek hikayeleri sahnelediklerini biliyoruz. Emilia'nın Shakespeare'le tanıştığını düşündüğüm 1592'de Shakespeare'in Pembroke'un Adamları'nda rol aldığına ve Hırçın Kız'ı ilk sahneleyen topluluğun da bu olduğuna inanılıyor.

3. Southampton Kontu'nun Emilia Bassano ile hiçbir zaman romantik bir ilişkisi olmamıştır. Emilia'nın Lord Hunsdon'la birlikte olduğu on yıl boyunca aynı çevrelerde bulunmuşlar ve tanışmışlardır. Lord Hunsdon çok yakışıklı sayılırdı ve onun yaşına çok daha yakındı. Venüs ve Adonis ve Lucrece'in Tecavüzü adlı uzun şiirlerde ona yapılan yaltaklanmalar, Shakespeare'in biseksüel olup olmadığına dair akademik bir teğet başlattı. Bu elbette mümkün... ya da belki de şiirler heteroseksüel bir kadın tarafından yazılmış ve erkek sevgilisine ithaf edilmiştir - özellikle de yaşlı bir kadının genç ve masum bir erkeği baştan çıkarmasını konu alan Venüs ve Adonis. (Şunu da belirtmek gerekir ki, akademisyenler Southampton'ın sanatın büyük bir hamisi olduğunu ve Shakespeare'in uzun şiirlerini bu yüzden ona ithaf ettiğini söylemekte acele etseler de, Southampton o zamanlar genç bir delikanlıydı ve muhtemelen tiyatro dünyasında daha sonraki yaşamında olduğu kadar etkili ve sarsıcı değildi). Southampton'ın Romeo'nun soyadı olan Vikont Montagu'nun soyundan geldiğini de tarihsel olarak biliyoruz. Ayrıca Romeo ve Juliet, bir kadın karakterin yaşının birden fazla kez belirtildiği tek Shakespeare oyunudur (Juliet on üç yaşındadır, Emilia'nın Hunsdon'un metresi olduğunda olduğu yaşla aynıdır ve evliliğe hazır olup olmadığına dair çok şey söylenir). Son olarak, Southampton ilerleyen yaşlarında Emilia'nın ölen kocasının saman patenti için hak ettiği parayı alması için yasal olarak aracılık yapmıştır. Bana öyle geldi ki, eğer Southampton hayatının ilerleyen dönemlerinde Emilia ile ilişki kurduysa, Emilia'nın da daha önce onunla bir bağlantısı olmuş olabilir. Aralarında bir ilişki kurmaya yetecek kadar tarihsel bağ gördüm; ayrıca Emilia'nın kurgusal olarak biraz mutlu olmasını istedim. (Bu konuya daha sonra değineceğim.)

4. Emilia'nın Hamlet'i yazıp yazmadığını kesin olarak bilmiyoruz, ancak ya Danimarka'daydı ya da Danimarka büyükelçisi Peregrine Bertie'ye çok yakındı - romanımdaki Baron, Emilia'nın vasisi Kent Kontesi'nin kardeşıydı. Bu metni ona atfetmek bana, Danimarka'ya hiç gitmemiş olan ve Rosencrantz ve Guildenstern'in adaşlarını, Amleth mitolojisini ya da Hamlet tarafından oyunculara verilen flüt çalma konusundaki çok özel referansları bilmek için hiçbir nedeni olmayacak olan Shakespeare'e atfetmekten daha gerçekçi geldi. Ayrıca, Ophelia'nın adı Emilia'nın ölen kızı Odyllia'ya o kadar yakın ki, bana onun metinde ölümsüzleştirilmesi gibi geldi ve kederli bir ebeveyn olarak Emilia'nın da Saxo efsanesindeki (Amleth) işkence görmüş kahramanın adını Hamlet olarak değiştirerek Shakespeare'in ölen oğlunu ölümsüzleştirebileceğini hissettim (bu, yazımın standartlaşmadığı 1600'lerde Shakespeare'in oğlu Hamnet'in adıyla stilistik olarak eşdeğerdir).
5. Alphonso'nun Emilia'yı dövdüğüne dair bir kanıt yok ama evliliklerinin hiçbir zaman mutlu geçmediğini ve yollarını ayırdıklarında Hunsdon'un Emilia'ya verdiği tüm parayı çarçur ettiğini biliyoruz.
6. Emilia'nın doğmamış Henry'ye yazdığı mektup kurgusaldır, ancak o dönemde hamile kadınların temelde doğumun tehlikesini kabul eden "anne vasiyetleri" yazmalarının çok yaygın olduğunu biliyoruz. Bu miraslarda kadınlar doğmamış çocuklarına "Seni göreceğim kadar yaşayamayabilirim, bu yüzden sana bıraktığım bu kelimelerle kişiliğini şekillendirmek istiyorum" diyorlardı. Bu mektuplar Elizabeth dönemindeki kadınlardan bize kalan tek belgelenmiş yazılardan bazılarıdır.

7. Emilia'nın sonelerden herhangi birini yazıp yazmadığını kesin olarak bilmiyoruz, ancak Ben Jonson'un "İlk Oğlum Üzerine" gibi başka şairlerin de çocuk kaybı ağıtları yazdığını biliyoruz. Odyllia'nın ölümünden sonra Emilia'ya atfettiğim sone, keder içinde kaybolmuş bir anne olarak çerçevelediğinizde oldukça farklı okunuyor.

Yıllar boyunca, Shakespeare'in yazarlığına şüpheyile yaklaşan insanlar çeşitli potansiyel yazarların peşine düşmüşlerdir. Christopher Marlowe bir aday olarak öne sürülmüştür, ancak tüm oyunlar yazılmadan önce ölmüştür. Oxford Kontu, seyahatleri, tiyatro ve müzik sevgisi, İtalya hakkındaki kişisel bilgisi, biseksüelliği, kapsamlı eğitimi, saray ve askeri hayata ve hukuka erişimi nedeniyle ön plandadır. Aristokrasinin bir parçası olarak tiyatro topluluklarını himaye edebilirdi ancak bir oyun yazarı olarak anılması skandal olurdu. Ancak Oxford da tüm oyunları tamamlanmadan ölmüştür. Francis Bacon da adaylardan biridir ancak tiyatroyla hiçbir bağlantısı yoktur ve Kraliçe için çalışması ona otuz yedi oyun yazmak için çok az zaman bırakmıştır. Mary Sidney Herbert, Shakespeare'den önce ölmeyen ve aşk hayatı sonelerdeki ilişkileri yansıtan bir adaydır: Kocasını öldükten sonra, soylu olmadığı için evlenemediği genç bir doktor olan Matthew Lister ile bir ilişki yaşamıştır. Mary Sidney Herbert aynı zamanda tanınmış bir yazardı, kardeşinin ölümünden sonra onun kitaplarını düzenler ve kır evinde sergilediği gizli dramalar yaratırdı.

Ve bir de Emilia Bassano var. Emilia'nın hayatının unsurları var - gizli Yahudiliği, çok daha yaşlı bir adam için fahişelik yapması, efsanevi güzelliği, İtalyan mirası, müzikal olarak yetenekli ailesi, saray hayatından çocuklarından daha uzun yaşayan bir kadına yaptığı çılgınca değişimler

ve isimsiz bir mezara gömüldü - bu bana söyleyecek bir şeyi olan ama asla sesi duyulmayan bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu anlattı. Bu nedenle onu bu romanın yıldızı yapmayı seçtim.

Gerçekte, Alexander Waugh muhtemelen haklıdır - Oxford Kontu Edward de Vere'in bir tür yazarlar odası düzenlediği ve Shakespeare'in hepsi tarafından kullanılan bir takma ad olduğu teorisini öne sürmüştür; tek bir adama atfettiğimiz oyunlar ve şiirler birden fazla yazar tarafından kaleme alınmıştır. Bu işbirlikçiler arasında Mary Sidney Herbert ve Emilia Bassano'nun da bulunduğu inanıyorum.

Emilia'nın Oxford Kontu ile nasıl bir bağlantısı olabilir? Oxford'un kız kardeşi Mary de Vere, Baron Peregrine Bertie ile evlenmişti. Ve tabii ki, Oxford ve Lord Hunsdon sarayda aynı çevrelerde hareket etmiş olabilirler.

Çok fazla nefret mektubu alıyorum - romanlarınız silah kontrolü, kürtaj hakları, Covid ve daha fazlasını kapsıyorsa bu işin bir parçası

-Ama bu roman için düşmanlığın tavan yapmasını bekliyorum. Elizabeth Winkler Atlantic'te diğer yazarlarla ilgili bir yazı yazdığında, hayatında hiç almadığı kadar nefret maili aldı. Shakespeare sadece bir oyun yazarı değil; neredeyse bir din. Tarihindeki boşluklara rağmen, son derece zeki birçok insan hala Stratford'lu adamın bu oyunları tek başına yazması dışında başka bir açıklamayı düşünmek istemiyor. Winkler, Shakespeare Was a Woman and Other Heresies (Shakespeare Bir Kadındı ve Diğer Sapkınlıklar) adlı yeni kitabında Shakespeare'in bir erkekten bir efsaneye dönüşümünü anlatıyor. Doğduğu yer turistik bir cazibe merkezi-Gelip yemeklerini nerede yediğini görün! İşte gömüldüğü yer! Üzerinde yüzü olan bu çay havlusunu satın alın!"-ve bu ozanlığın bir sonucu olarak, Shakespeare bir yazlık endüstri haline geldi.

Shakespeare'in bu şekilde tanrı mertebesine yükseltilmesinin Kraliçe Victoria sonrası İngiltere'de organize dinin çöküşünden, İngiliz edebiyatının kadınları meşgul edecek bir konu olarak yaratılmasına ve Birinci Dünya Savaşı sırasında Almanya'nın Shakespeare'e olan sevgisinin İngiltere'nin onu ulusal bir ürün olarak sahiplenmesine yol açmasına kadar pek çok nedeni vardır. Yazarlığını sorgulamak hoş karşılanmaz; asıl oyun yazarının bir kadın olduğunu söylemek ise bambaşka bir şeydir.

İnsanlar gerçek Shakespeare'in bir kadın olduğu düşüncesine neden daha fazla üzülüyor? Çünkü bunun bir örneği yok ve bize öğretilen her şeyi yeniden değerlendirmemizi gerektiriyor. Yıllardır bize Shakespeare'in eserleri ataerkil bir bakış açısıyla anlatıldı ve bunu unutmak çok zor. Ancak Elizabeth döneminde kadınların yazmış olabileceği -önemli görülmediği için silinmiş olan- yazıları geri kazanmaya çalışmak hayati önem taşıyor. Çoğu zaman aşımına uğramamış olan "anne mirasları"na ek olarak, kadınların mutfaklarında bilim yaptıklarını da biliyoruz: ilaçlar hazırlıyor, saklama yöntemlerini test ediyor, pH dengesini keşfediyorlardı. Kadınlar bahçelerinde kökleri aşıyor, peynir yapıyor, nadir bitkiler yetiştiriyorlardı ve erkekler bu çabaları öğrenip bilgileri yayınladıkça, kadınların isimleri tarihsel bilim insanları olarak kayboldu. Benzer şekilde, Shakespeare taraftarları kadınların ticari tiyatrolarda oyunlarda işbirliği yaptıklarına dair hiçbir kanıt olmadığını söylüyorlar. Bu doğru. Ancak elimizde yazılı kanıt olmaması bunun gerçekleşmediği anlamına gelmez. Kadınların evde oynamak üzere gizli dramalar yazdıklarını biliyoruz. Kadınların tiyatrolarda hissedar, kostümcü ve bilet satıcısı olduğunu biliyoruz. Emilia'nın ölümünden kısa bir süre sonra, 1660'larda Aphra Behn ilk kadın profesyonel oyun yazarı oldu. Kim ki bir

Elizabeth dönemi kadınları, sözlerini anonim olarak kitlelerin önüne nasıl çıkaracaklarını daha önce bulamamışlar mıydı?

Sizi Sonnet 81 ile baş başa bırakmak istiyorum; akademisyenlerin yorumlamakta zorlandığı bir sone, çünkü Shakespeare adının yaygın olarak bilindiği ve ünlendiği bir dönemde yazılmış... ancak unutulacağını bilen bir yazarı ortaya koyuyor.

Yoksa senin mezar taşını yapmak için yaşayacağım,
Ya da ben yeryüzünde çürümüşken sen hayatta kalırsın,
Hafızandan ölüm alamaz, Her ne kadar bende her
parça unutulsa da.

Adın bundan böyle ölümsüz olacak, Bir kez
öldüğümde, tüm dünya için ölmek zorunda
olsam da: Yeryüzü bana ancak ortak bir mezar
verebilir,

İnsanların gözlerine . Anıtın benim nazik
dizelerim olacak, Henüz yaratılmamış
gözlerin okuyacağı;

Ve varlığınız olacak diller prova yapacak, Bu
dünyanın tüm nefesleri öldüğünde;

Yine de yaşayacaksın, kalemimin erdemi gibi,
Nefesin en çok soluk aldığı yerde, insanların
ağızlarında bile.

Ama şimdi bu sözlerin toplumsal kısıtlamalar nedeniyle susturulmuş parlak bir kadın tarafından yazıldığını düşünün. Kraliçe Elizabeth'in sarayındaki en önemli adamlardan birinin kollarında bir hayattan sanal bir yoksulluğa savrulmuş bir kadın. Sevgililerinden ve çocuklarından daha uzun yaşayan bir kadın. Ailesinin geçimini nasıl sağladığını izleyerek büyümüş bir kadın.

Müzikal performanslar erkekleri gözyaşlarına boğabilir ve onlara cesaret verebilirdi. Kendisini ve sevdiklerini oyunlarda ölümsüzleştiren bir kadın, bu sözlerin itibarını kaybetme pahasına.

Sonenin son beytini yorumlamak gerekirse: Bir kez öldüm mü, sonsuza dek giderim... ama sen değil. Sana kelimelerden bir anıt inşa edeceğim. Sahip olduğum tek güç kalemimde - bu yüzden hayatın sınırının olmadığı yerde yaşayacaksın: insanların ağzında.

İnsanların ağzında hayatın sınırı yoktur.

Bu sone, Emilia'nın yazdığını hayal ettiğinizde farklı bir şekilde vuruyor.

Shakespeare'e atfedilen oyunların herhangi bir bölümünü Emilia Bassano'nun yazdığını size kanıtlayamasam da, kimse de bana onun yazmadığını kanıtlayamaz. Kuşkusuz, kadınların bunu yapmadığı bir dönemde bir şiir kitabı yayınlamak gibi büyük bir başarıya imza attığı için tarihte bir dipnottan daha fazlası olmayı hak ediyor.

Ne olursa olsun, romanımı okumadan önce Emilia'nın adını duymadıysanız, umarım artık onu asla unutmazsınız.

Sanırım memnun olurdu.

-Jodi Picoult, Haziran 2023

ZEYILNAME, EKİM 2023

Bu el yazmasını yazdıktan sonra iş için Londra'ya gittim ve Emilia Bassano'nun ünlü minyatürünün saklı tutulduğu Victoria ve Albert Müzesi'ndeki arşivcilerle temasa geçtim. İki çok akıllı kadın, Dr. Adriana Concin ve Dr. Rosalind McKever, bana Emilia'nın

Portre. Nicholas Hilliard'ın öğrencisi Isaac Oliver tarafından yapıldığına inanılan minyatür, Hilliard'ın stüdyosuna atfedilen diğer birkaç minyatürle birlikte cam bir kutuya yerleştirilmişti. Emilia'nın dört yüz yıllık portresini görmek ve elimde tutmak ne kadar dikkat çekici olsa da, gözüm defalarca onun yanındaki minyatüre takıldı - uzun, kıvrıkcık kızıl saçlı genç bir adam, eli dantelli gömleğinin bağları arasından kalbini örtmek için kaymış. Diğer Hilliard/Oliver minyatürlerinin aksine, arka plan parlak mavi bir alan değil, siyah bir alandı. "Bu kim?" Arşivcilere sordum ve bana portrenin "bilinmeyen bir adama" ait olduğu söylendi. Telefonumu çıkardım ve Southampton Kontu Henry Wriothesley'in yirmi bir yaşındaki bir resmini açtım. "Bilinmeyen adam" minyatürü Kont'un daha genç bir versiyonuna benziyordu.

Arşivciler de en az benim kadar heyecanlıydı. Minyatürün kaynağını kontrol ettiler ve bu "bilinmeyen adam" ile Emilia minyatürünün yaklaşık olarak aynı zamanda, 1590 civarında yapıldığını doğruladılar. Adamın minyatürünün siyah arka plan nedeniyle alışılmadık olduğunu söylediler - ki bu kesinlikle portre için oturan kişinin tercihi olabilirdi. Resmin yapıldığı parşömenin arkasında bir iskambil kâğıdının baskısı vardı: kupa altılısı.

Kartomanside (tarotun Elizabeth dönemindeki karşılığı) kupa altılısı romantik aşkı temsil ederdi, ama bu aşk uzun sürmeyecek türdendi. Bu lanetli bir aşktı, sonsuza dek sahip olamayacağınız bir ruh eşiydi, geçici bir ilişkiydi. Bu bir romantizm, geçiş ve kayıp kartıdır. Portreyi yaptıran kişinin tercihi, ressamın bunu da dahil etmesini sağlamak olabilirdi.

Ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsiniz. Elbette Southampton ve Emilia'nın portreler için aynı anda oturduklarını ya da "meçhul adam" ın ressamdan resminin arkasına siyah bir umutsuzluk fonu koymasını ve minyatürün arkasına altı kalp çizmesini istediğinde, ilişkilerinin imkânsızlığına dair bir mesaj gönderdiğini bilmenin hiçbir yolu yok. Ancak arşivciler de en az benim kadar meraklanmışlardı ve daha fazla araştırma yapacaklarına söz verdiler.

By Any Other Name'in redaksiyonu sırasında, John de Critz'in Southampton'ı gençlik yıllarında gösteren bir tablosunu keşfettim. Resim, Victoria ve Albert Müzesi'ndeki "meçhul adam" minyatürüyle dikkate değer bir benzerlik taşıyordu. Bu durum, arşivcilere göstermek üzere telefonuma yüklediğim Southampton'ın ilk portresinin kaynağını bulmam için bana ilham verdi. Görünüşe göre bu, Southampton'ın yirmi bir yaşındayken Nicholas Hilliard -yaklaşık dört yıl önce "meçhul adam" ın minyatürünü yapan aynı sanatçı- tarafından çizilmiş bir minyatürüydü. Ancak bu sonraki minyatürün arkasında, kartomanside bir uyarı olan kupa üçü iskambil kartı bulunmaktadır. Sevdiğiniz biriyle ilişkinizin sınırlarına başka birinin girdiğini gösterir - ilişkinizi mahvedebilecek birinin.

Daha sonra yapılan bu minyatür 1594 yılında çizilmiştir; benim kurgusal anlatımda Emilia'nın kocası tarafından çok kötü dövüldüğünü ve yardım için Southampton'ın evine sürünerek gittiğini varsayıyorum.

Victoria ve Albert Müzesi'ndeki arşivciler teyit için hala araştırma yapıyorlar, ancak "bilinmeyen adam" minyatürünün gerçekten de genç Southampton'ın bir portresi olabileceği konusunda hemfikirler.

Çok tuhaf, küçük ve güzel bir şekilde Emilia'ya sevdiği adamı geri vermiş olabileceğimi hissediyorum. Belki de kurgu gerçektir; belki de onun için yarattığım süslü tarih gerçekten yaşanmıştır. Ama ne olursa olsun, Victoria ve Albert Müzesi'nin arşivlerinde, Emilia Bassano sonsuza kadar Southampton Kontu'nun yanında kalacak - ve bununla ilgili bir şey doğru hissettiriyor.

Isaac Oliver'a atfedilen Emilia Bassano portresi, 1590 civarı, Victoria ve Albert Müzesi arşivlerinde.

Nicholas Hilliard'a atfedilen "bilinmeyen bir adamın" portresi (sağda), yaklaşık 1590, arkasında kalplerin altısı yazılı, V&A arşivlerinde.

Southampton'da gençliğinde, 1590 civarı. John de Critz'e atfedilmiştir.

Southampton'ın üçüncü kontu Henry Wriothesley'in minyatürü, 1594 civarı.
Nicholas Hilliard'a atfedilmiştir. Parşömen, arkasında üç kalp var.

TEŞEKKÜRLER

Shakespeare'i her kelimeyi tek başına kaleme alan tek kişilik bir mucize olarak yüceltenlerin aksine, hiçbir yazının işbirliği olmadan gerçekleştiremeyeceğinin farkındayım. Bu yolculukta bana yardım, bilgi ve destek sunan pek çok insan olduğu için inanılmaz derecede şanslıyım.

Aşağıdakilere teşekkür etmek isterim:

Emilia hakkındaki teorilerimi eğlendirdikleri ve/veya Shakespeare ustalıklarıyla bana ilham verdikleri için: Alicia Andrzejewski, Deborah Harkness, Elizabeth Winkler, Emma Whipday, John Hudson, Wendy Wall, Will Tosh, Lotte Wakeham, Morgan Lloyd Malcolm ve Sir Mark Rylance.

Tiyatroda kadın olmanın ne demek olduğunu paylaştıkları için: Theresa Rebeck, Natalie Margolin ve Kristen Anderson-Lopez.

İrk ve tiyatronun nüanslarını tartıştıkları için: Jiana Odland, Christine Pride, Jo Piazza ve Nikki Payne.

Sekizinci sınıfta İngilizce öğrettiğim ve yıllar sonra Eton'da bir First Folio'yu incelememe izin veren Saskia Nesja'ya teşekkürler.

Victoria ve Albert Müzesi'nden Dr. Adriana Concin ve Dr. Rosalind McKever'a, Emilia'ya benim kadar hayran kaldıkları için teşekkür ederim.

Clarence A. Haynes ve Amber Salik'e taslağı incelikli bir hassasiyetle okudukları için çok teşekkür ederim,

ve bu kitabı daha akıllıca, daha empatik bir kitap haline getirmemi sağlayan önerileri için teşekkür ederim.

Erken okuyucular, destek sistemleri veya "NYPL'de biri nerede kaybolabilir?" gibi rastgele metinleri yanıtladıkları için: Reba Gordon, Elyssa Samsel, Kate Anderson, Caroline White, Ashlee Latimer, Katie Desmond, Melody Wukitch, Michael Wagoner, Brigid Kemmerer ve S. J. Arnegger.

Teşekkürler, Samantha van Leer, gölette karşılaşan balık ve ördek hakkındaki hikâyenden alıntı yapmama izin verdiği için. (Bunu bir oyun olarak değil, yedi yaşındayken yirmi iki sayfalık kısa bir öykü olarak yazdı).

Maine'deki East Blue Hill Kütüphanesi'nin başkanı ve kütüphanecisi olan Katherine Marsh'a, mütevelli heyetinin bir karakter ismi açık artırmasına katılarak bu romanda adının geçmesini sağladığı için teşekkür ederiz.

Timothy Allen McDonald, bu bölümler arasındaki senaryo sayfaları da dahil olmak üzere tüm tiyatro projelerimde yardımcı metin yazarıdır. Bu kez bir erkek oyun yazarının bir kadın oyun yazarının sessiz ortağı olması gözümde kaçmıyor.

Jodiverse'ü canlı tuttukları için: Laura Gross, Sanyu Dillon, Kara Welsh, Kim Hovey, Deb Aroff, Rachel Kind, Denise Cronin, Scott Shannon, Matthew Schwartz, Theresa Zoro, Paolo Pepe, Wendy Wong, Kathleen Quinlan, Corina Diez, Angie Campusano, Hope Hathcock, Kelly Chian, Susan Turner, Maggie Hart. Emily Isayeff ve Susan Corcoran kızların gerçekten dünyayı yönettiğinin kanıtıdır; bu kitabı bir araya getirirken yıllardır bana destek oldular. Jennifer Hershey bu sektördeki en iyi editör ve yazdıklarımın en büyük destekçisi - eğer Jennifer Elizabeth döneminde yaşasaydı

Emilia bir ev ismi ve biz de derdik ki, "Shakespeare Kim?"

Son olarak, en sevdiğim üç başyapıtımı birlikte yarattığım Tim van Leer'e, ben Emilia'ya kafayı takmışken onu evimizde ağırladığı ve onu benim kadar çok sevdiği için teşekkür ederim. Southampton'ın senden aşağı kalır yanı yok.

SHAKESPEARE REFERANSLARI

Roman boyunca, Emilia'nın hayatındaki olayların, benim hayal gücümde, Shakespeare'e atfedilen yazılara nasıl ilham vermiş olabileceğini görmek isteyenler için Paskalya yumurtaları bırakılmıştır:

[Bu sayfa](#), [bu sayfa](#): Titania ve Oberon: Bir Yaz Gecesi Rüyası'nda peri kralı Oberon, kraliçesi Titania'nın küçük bir Kızılderili çocuğun üzerine titremesini kıskanır. Oberon, hizmetkârı Puck'a, uyuyan birinin gözlerine sürüldüğünde ilk gördüğü şeye aşık olmasını sağlayan sihirli bir bitki buldurur. Böylece Titania, Oberon'un kafasını bir eşeğe dönüştürdüğü gezgin bir oyuncuya aşık olur.

[Bu sayfaff](#): Hamlet: İntikam almak isteyen Danimarka Kralı'nın hayaleti, oğlu Hamlet'ten yeni kralı öldürmesini ister.

-Hamlet'in amcası. Bunu yapmak için Hamlet deli numarası yapar. Kendini öldüren kız arkadaşı Ophelia ile yatar. Hamlet'in amcası onu arkadaşları Rosencrantz ve Guildenstern ile birlikte İngiltere'ye gönderir, Hamlet'in oraya vardığında öldürülmesi gerektiğine dair bir notla birlikte, ancak Hamlet planı bozar - notları değiştirir, böylece Rosencrantz ve Guildenstern onun yerine öldürülür. Hamlet şatoya döner ve amcasını öldürür. Sonunda herkes ölür.

Hamlet, Helsingør'daki (Elsinore) kalede geçmektedir. "Hamlet" adı, burada anlatılan Saxo masalının kahramanı "Amleth" in bir varyasyonudur. Rosencrantz ve Guildenstern, Shakespeare'in bu adamlardan herhangi biriyle tanıştığına dair hiçbir belirti olmamasına rağmen, Shakespeare'in birçok oyununda teorilerinden bahsedilen astronom Tycho Brahe'nin gerçek akrabalarıydı.

[Bu sayfa](#): Ne olduğumuzu biliyoruz, ama ne olabileceğimizi bilmiyoruz.

-Ophelia, Hamlet (IV.v.47)

[Bu sayfa](#):

Bir isimde ne var? Gül dediğimiz şey başka bir isimle de aynı güzellikte kokardı.

-Juliet, Romeo ve Juliet (II.ii.46-47)

[Bu sayfa](#):

Petruchio: Gel, gel, seni eşek arısı, çok kızgınsın.

Katherine: Eğer eşek arısıysam, iğneme dikkat etsen iyi olur.

Petruchio: O zaman benim çarem onu koparmaktır.

-Hırçın Kız (The Taming of the Shrew) (II.i.207-09)

[Bu sayfa](#):

Eğer aşk sana kaba davranırsa, sen de aşka kaba davran. İğnelemek için aşkı iğneleyin ve aşkı .

-Mercutio, Romeo ve Juliet (I.iv.25-26)

[Bu sayfa](#): Gerçek aşkın rotası hiçbir zaman düzgün olmadı.

-Lysander, Bir Yaz Gecesi Rüyası
(I.i.137)

[Bu sayfa:](#)

Ben biriyim efendim, size kızınızın
ve Moor şimdi canavarı iki sırtlı yapıyor.

-Iago, Othello (I.i.106-07)

[Bu sayfa:](#) Hamlet: Gerçekten delirmiş olan Ophelia, farklı gizli anlamları olan çeşitli çiçekler dağıtır. Rue'yu kendine saklar. Pek çok kadın akademisyen bunun sebebinin çocuk düşürücü olduğuna inanır ve eğer Ophelia'nın deliliğini Hamlet'le evlilik öncesi cinsel ilişki sonucu istenmeyen bir hamilelikten kaynaklandığı şeklinde okursanız, çaresizliği çok gerçekçi gelir.

Biberiye var, hatırlamak için;
dua et, sev, hatırla. Ve hercai menekşeler var, bu
düşünceler için.

Laertes: Delilik, düşünceler ve hatıralar üzerine bir belge.
Senin için rezene var, ve columbines. Senin için rue var ve
işte benim için biraz var; Pazar günleri lütuf otu
diyebiliriz. Bir farkla giymelisin rue'nu.

-Hamlet (IV.v.170-77)

[Bu sayfa:](#)

Sizi gördüğüm anda kalbim
hizmetinize koştu.

-Ferdinand, Fırtına (III.i.71)

[Bu sayfa:](#)

Sağlam bir bacak düşecek, düz bir sırt eğilecek, siyah bir sakal beyazlayacak, kıvrık bir damak kelleşecektir, Güzel bir yüz solar, dolu bir göz çukurlaşır: Ama iyi bir kalp, Kate, güneş ve aydır...

-Henry, V. Henry (V.ii.159-64)

[Bu sayfa:](#)

Şahinim şimdi keskin ve boş geçiyor,
Ve alçalıncaya kadar, tam teşekküllü olmamalı,
Çünkü o zaman asla cazibesine bakmaz.
Haggard'ımı adam etmenin başka bir yolu,
Gelmesini ve bakıcısının çağrısını bilmesini
sağlamak için. Bu onu izlemektir, tıpkı bu
uçurtmaları izlediğimiz gibi.

-Petruchio, Hırçın Kız (IV.i.171-77)

[Bu sayfa:](#) Kalbimi koluma takacağım.

-Iago, Othello (I.i.66)

[Bu sayfa:](#)

Ne kadar , seni boyalı mayıs direği? Konuş, ne kadar alçaldım? Henüz o kadar alçak değilim
Ama tırnaklarım gözlerine kadar uzanabilir.

-Hermia, Bir Yaz Gecesi Rüyası (III.ii.296-99)

[Bu sayfa:](#) Ve küçük olmasına rağmen, o vahşi.

-Helena, Bir Yaz Gecesi Rüyası
(III.ii.342)

[Bu sayfa](#): Kitaba göre öpüşüyorsun.

-Juliet, Romeo ve Juliet (I.v.122)

[Bu sayfa](#): Tüm dünya bir sahnedir ve tüm erkekler ve kadınlar sadece Oyunculardır.

-Jaques, Beğendiğiniz Gibi (II.vii.146)

[Bu sayfa](#):

İçimden bir ses (ama bu aşk değil) seni
kaybetmek istemediğimi söylüyor.

-Portia, Venedik Taciri (III.ii.4-5)

[Bu sayfa](#): Kuğu çalacağım ve müzikle öleceğim.

-Emilia, Othello (V.ii.296-97)

[Bu sayfa](#):

Güzel boynunun etrafında yazıyor:
Noli me tangere, Sezar için ben,
Ve tutmak için vahşi, evcil görünsem de.

-Sir Thomas Wyatt, "Whoso List to Hunt"
(12-14. satırlar)

[Bu sayfa](#):

Bütün olaylar bana karşı nasıl da bilgi
veriyor, Ve benim sıkıcı intikamımı teşvik
ediyor!

-Hamlet (IV.iv.34-35)

[Bu sayfa:](#)

Aşk yağmurdan sonra güneş ışığı gibi
rahatlatır, Ama şehvetin etkisi güneşten
sonra fırtınadır.

Aşkın nazik baharı hep taze kalır; Yazın yarısı
bitmeden şehvetin kışı gelir.

Aşk aşırıya kaçmaz, Şehvet obur gibi ölür. Aşk
tamamen gerçektir, Şehvet sahte yalanlarla
doludur.

-Venüs ve Adonis (799-804. satırlar)

[Bu sayfa:](#) Bilgeliğiniz onların bu zalimin eline düşmesine izin
vermesin.

-Mary Sidney Herbert'in The Tragedy of
Antony adlı eseri Robert Garnier'in
orijinal

[Bu sayfa:](#)

Romeo: Beni böyle tatminsiz mi bırakacaksın?

Juliet: Bu gece nasıl tatmin olabilirsin?

-Romeo ve Juliet (II.ii.125-26)

[Bu sayfa:](#) Onun kaderini kim kontrol edebilir?

-Othello, Othello (V.ii.316)

[Bu sayfa:](#)

Juliet: Seni neden geri çağırdığımı unuttum Romeo:

Sen kadar burada durayım.

-Romeo ve Juliet (II.ii.172-73)

[Bu sayfa:](#) Bize iğne batırırsanız kanamaz mıyız?

-Shylock, Venedik Taciri (III.i.59)

[Bu sayfa:](#)

Bu aşk tomurcuğu, yazın olgunlaşan nefesiyle,
Bir sonraki karşılaşmamızda güzel bir çiçek olabilir.
-Juliet, Romeo ve Juliet (II.ii.128-29)

[Bu sayfa:](#)

Mor renkli yüzüyle güneş gibi
Ağlayan sabahı son kez uğurladıktan sonra,
Gül yanaklı Adonis onu kovalamaya götürdü;
Avlanmayı seviyordu, ama aşkı küçümsüyordu;
Hasta düşünceli Venüs ona yaklaşıyor ve
cesur yüzlü bir talip gibi ona kur yapıyor.

"Benden üç kat daha adil," diye söze başladı,
"Kırların baş çiçeği, kıyaslanmayacak kadar tatlı,
Tüm perilere leke, bir insandan daha güzel,
Güvercinlerden ve güllerden daha beyaz ve
kırmızı;

Seni yaratan doğa, kendisiyle kavgalı, Dünyanın
senin yaşamınla sona erdiğini söylüyor."

-Venüs ve Adonis (24-35. satırlar)

[Bu sayfa:](#) Sizi gafiller ve edepsiz köleler!

-Petruchio, Hırçın Kız (The Taming of the Shrew)
(IV.i.166)

[Bu sayfa:](#) Emilia'nın Ovid'in Fasti'sindeki bir hikâyeye dayanan şiiri, Southampton'a adanmış ikinci uzun şiir olan Lucrece'in Tecavüzü'nün konusunu oluşturur.

[Bu sayfa:](#) Robert Greene tarafından 1592 yılında yayınlanan Groatsworth broşüründe "sonradan görme karga" ve

"Shake-scene." Son araştırmacılar bunun Shakespeare'e değil, aktör Edward Alleyn'e bir gönderme olduğunu düşünüyor. O dönemde Shakespeare'in bırakın yazarlığı, oyuncu olduğuna dair bile bir kayıt yoktu.

[Bu sayfa](#): "Kent'te Feversham'lı Bayan Arden'in Şikâyeti ve Ağıtı", 1551 yılında Faversham kasabasında Thomas Arden'in karısı Alice, sevgilisi Mosby ve diğer birkaç kişi tarafından öldürölmesini konu alan bir on yedinci yüzyıl İngiliz baladıdır. Hikaye çok iyi bilinmektedir ve Holinshed'in Chronicles adlı eserinde de anlatılmaktadır: The Historie of England adlı eserinde de anlatılmıştır. Arden of Faversham adlı oyun 1592 yılında anonim olarak yayımlanmıştır. Yazım gücü, duygusal içeriği ve Alice'in anti-kahraman karakteri nedeniyle Marlowe, Kyd, Watson ve/veya Shakespeare'e atfedilmiştir, ancak Elizabeth dönemi kadın akademisyenleri oyunun aslında bir kadın tarafından kaleme alındığını öne sürmüşlerdir.

[Bu sayfa](#): Aşk bir tanrıdır ve evlilik sadece kelimelerden ibarettir.
-Alice, Arden of Faversham (I.101)

[Bu sayfa](#):

Bir yılanın yatağında uyumak korkutucu
Ve ellerimi ondan temizleyeceğim.

-Mosby, Arden of Faversham (VIII.42-43)

[Bu sayfa](#):

Mosby: Aşkı kızdırmayı seven aşk değildir.

Alice: Aşkı öldürmeyi seven aşk değildir.

Mosby: Bunu nasıl söylersin?

Alice: Arden'in beni ne kadar çok sevdiğini biliyorsun.

Mosby: Sonra?

Alice: Ve sonra - gerisini gizle, çünkü bu çok kötü,

Sözlerim rüzgarla taşınmasın diye

Ve ikimizin de utancı olarak dünyada yayınlandı.

-Arden of Faversham (VIII.58-65)

[Bu sayfa:](#)

Bir kez sorunlu bir pınar hala kalın değildir.

Tekrar temiz ol, seni bir daha rahatsız

etmeyeceğim.

-Alice, Arden of Faversham (VIII.147-48) (Bu neredeyse kelimesi kelimesine The Taming of the Shrew.)

Taşınan bir kadın sorunlu bir çeşme gibidir,

Çamurlu, kötü görünümlü, kalın, güzellikten

yoksun.

-Katherine, Hırçın Kız (V.ii.158)
59)

[Bu sayfa](#), [bu sayfa](#):

Eğer savaş çıgıllıkları atarsan, benim için

barış yok; seni gücendirdiğim için kefaret

ödeyeceğim,

Ve bu dua kitabını yak, burada beni dönüştüren

kutsal sözü kullanıyorum.

Bak Mosbie, yaprakları koparacağım,

Ve tüm yapraklar, ve bu altın örtünün içinde

Senin tatlı sözlerin ve harflerin kalacak; Ve ben

esas olarak orada düşüneceğim

Ve böyle bir bağlılıktan başka bir mezhep tutmayın.

-Alice, Arden of Faversham (III.v.114-22)

[Bu sayfa:](#)

Bana Romeo'mu ver, öldüğümde onu al ve
küçük yıldızlar halinde kes,
Ve cennetin yüzünü o kadar güzel yapacak
ki, tüm dünya geceye aşık olacak ve cıfcaflı
güneşe tapmayacak.

-Juliet, Romeo ve Juliet (III.ii.21-25)

[Bu sayfa:](#)

Cennette karşılaştığımızda bana kaşlarını çatma;
dünyada sevmesem de cennette seni seveceğim.

-Alice, Arden of Faversham (V.iii.10-11)

[Bu sayfa](#), [bu sayfa](#): Sackerson'ın yirmi kez gevşediğini gördüm.

-Slender, The Merry'deki ayıdan bahsederken
Windsor'un Eşleri (I.i.293)

[Bu sayfa:](#)

Korkuyorum,
Şu anda bu oyun için duymak istediğimiz
tüm beklenen iyi şeyler sadece
İyi kadınların merhametli yapısı; Böyle bir şey
için onlara gösterdik: Gülümserlerse ve
'bunun işe yarayacağını' söylerlerse,
Biliyorum, bir süre içinde
Bütün iyi adamlar bizimdir; çünkü bu kötü bir talih,
Hanımları el çırpmalarını istediğinde tutarlarsa.

-Koro, Henry VIII (V.v.3464-77)

[Bu sayfa:](#)

...kasabanın arayıcıları,
İkimizin de bulaşıcı veba salgınının hüküm
sürdüğü bir evde olduğumuzdan
şüpheleniyorduk,
Kapıları mühürledi ve çıkmamıza izin vermedi,
Böylece Mantua'ya olan hızım orada kaldı.

-Friar John, Juliet'in gerçekten ölmediği bilgisini
neden açıklıyor,
Romeo ve Juliet (V.ii.8-12)

[Bu sayfa:](#)

Neden bu kadar üzgün olduğumu
bilmiyorum. Beni yoruyor, seni
yordüğünü söylüyorsun.

-Antonio, Venedik Taciri (I.i.1-2)

[Bu sayfa:](#)

Servet ve insanların gözünde utanç içindeyken,
tek başıma dışlanmış halime ağlıyorum,
Ve sağır gökyüzünü aciz çığlıklarımın rahatsız
ediyorum, Ve kendime bakıp kaderime lanet
ediyorum,
Umutla daha da zenginleşmemi diliyorum,
Onun gibi seçkin, onun gibi arkadaşları olan, Bu adamın
sanatını ve bu adamın kapsamını arzulayan,
En az memnun olduğum şeyle;
Yine de bu düşüncelerde kendimi neredeyse
küçümsüyorum, Neyse ki seni düşünüyorum ve
sonra durumumu,
(Gün doğarken tarla kuşu gibi

Asık suratlı dünyadan) cennetin kapısında ilahiler söyler;
Çünkü senin tatlı aşkın öyle bir zenginlik getirdi ki,
krallarla durumumu değiştirmekten korkuyorum.

-Sonnet 29

[Bu sayfa](#): Kime şikayet etmeliyim, bunu söyledim mi?

-Isabella, Measure for Measure (II.iv.185)

[Bu sayfa](#):

Emilia: Bana söylediğin çarşafları yatağa serdim.

Desdemona: Hepsi bir. İyi niyet, aklımız ne kadar aptalca!

Eğer senden önce ölürsem, beni aynı
çarşaflardan biriyle kefenle.

-Othello (IV.iii.23-26)

[Bu sayfa](#): Sevgi rahatlatır, yağmur sonrası güneş ışığı gibi.

-Venüs ve Adonis (satır 799)

[Bu sayfa](#): Titus Andronicus'ta Æmelius karakteri Romalı bir soyludur ve Bassanius Titus'un kızı Lavinia'ya aşıktır.

Müstehcen şakalar:

Demetrius: Hain, ne yaptın sen? Aaron: Geri
alamayacağın bir şey. Chiron: Annemizi geri
aldın.

Kötü adam, anneni öldürdüm.

-Titus Andronicus (IV.ii.77-80)

[Bu sayfa:](#)

Grumio: İyi kızartılmış yağlı bir işkembeye ne dersiniz?

Katherine: Ben severim. Güzel Grumio, getir bana.

Grumio: Bilemiyorum. Korkarım asabi.

Bir parça biftek ve hardala ne dersin?

Katherine: Beslenmeyi çok sevdiğim bir yemek.

Grumio: Evet, ama hardal biraz fazla acı.

Katherine: Neden o zaman, sığır eti ve hardal dinlensin.

Grumio: Hayır o zaman, . Hardalı alacaksın

Yoksa Grumio'dan hiç et alamazsın.

Katherine: O zaman ikisi birden, ya da biri, ya da dilediğin herhangi bir şey. Grumio: Neden o zaman, sığır eti olmadan hardal.

Katherine: Git, defol git, seni yalancı köle, Et diye beni besleyen.

-Hırçın Kız (The Taming of the Shrew)
(IV.iii.20-32)

[Bu sayfa:](#)

Kadınların bu kadar basit olmasından utanıyorum.

Barış için diz çökmeleri gereken yerde savaş teklif etmek, Ya da egemenlik, üstünlük ve saltanat aramak

Hizmet etmek, sevmek ve itaat etmek zorunda olduklarında. Neden bedenlerimiz yumuşak, zayıf ve pürüzsüz, Dünyadaki zahmet ve sıkıntıya uygun değil,

Ama yumuşak hallerimiz ve kalplerimiz dış kısımlarımızla iyi uyum sağlamalı mı?

Gelin, gelin, sizi asık suratlı ve aciz solucanlar!

Benim aklım da sizinki kadar büyük,

Yüreğim ne kadar büyükse, aklım da o kadar büyük,
Kelimeye kelime, kaş çatmaya kaş çatmak için;
Ama şimdi görüyorum ki mızraklarımız sadece
saman çöpü,
Gücümüz zayıf, zayıflığımız kıyas kabul etmez, En çok
görünen aslında en az olduğumuzdur. O zaman
midelerinizi örtün, çünkü o çizme değil,
Ve ellerinizi kocanızın ayağının altına koyun; Bu
görevin simgesi olarak, eğer isterse,
Elim hazır, onu rahatlatın.

-Katherine, Hırçın Kız (V.ii.177-95)

[Bu sayfa](#): Kıskançlıktan bir hayat kuracağımı mı sanıyorsun...

-Othello, Othello (III.iii.208)

[Bu sayfa](#):

Lordum, kıskançlıktan sakının!

Beslendiği etle alay eden yeşil gözlü canavar.

-Iago, Othello (III.iii.195-97)

[Bu sayfa](#):

Paris'te: Ondan daha genç anneler mutlu olur. Capulet:

Ve çok erken çok çabuk evlenirler.

-Romeo ve Juliet (I.ii.12-13)

[Bu sayfa](#): Çıkış, ayı tarafından takip ediliyor.

-sahne yönetimi, Kış Masalı (III.iii)

[Bu sayfa:](#)

Ama şimdi lord bendim
Bu güzel konağın, hizmetçilerimin efendisi,
Kendimin kraliçesi; ve şimdi bile, ama şimdi,
Bu ev, bu hizmetçiler ve bu ben sizindir, lordum.
Onları bu yüzükle birlikte veriyorum.
Ayrıldığın, ya da verdiğin zaman, Aşkının
mahvoluşunun habercisi olsun,
Ve sana haykırmak için benim avantajım ol.
-Portia, Venedik Taciri (III.ii.171-78)

[Bu sayfa:](#)

Ben bir Yahudiyim. Hath not
Bir Yahudi'nin gözleri? Bir Yahudi'nin elleri, organları,
boyutları, duyuları, duyguları, tutkuları yok mudur?
Beslenen
Aynı yiyecekler, aynı silahlarla yaralananlar, aynı
hastalıklara maruz , aynı yollarla iyileşenler,
Bir Hristiyan gibi aynı kış ve yaz aylarında ısınıp
soğumuyor muyuz? Eğer bize iğne batırırsanız
kanıyor mu? Bizi gıdıklarsanız gülmez miyiz? Eğer sen
bizi zehirlersen, ölmez miyiz? Ve eğer bize yanlış
yaparsan, intikam almayacak mıyız?
-Shylock, Venedik Taciri (III.i.57-66)

[Bu sayfa:](#) Bana öğrettiğin kötülüğü infaz edeceğim.

-Shylock, Venedik Taciri (III.i.70-71)

[Bu sayfa:](#)

Tanrı adına, bir daha yatağına girmeyeceğim.

Yüzüğü görene kadar.

-Portia, Venedik Taciri (V.i.204-05)

[Bu sayfa:](#)

Bütün bunlardan yoruldum, huzurlu bir ölüm için ağlıyorum, Çölde doğmuş bir dilenci gibi,

Ve neşeyle süslenmiş hiçbir şeye muhtaç değil, Ve en saf inanç ne yazık ki terk edilmiş,

Ve yaldızlı onur utanç verici bir şekilde yanlış yerleştirildi, Ve kızlık erdemi kaba bir şekilde vuruldu,

Ve doğru mükemmellik haksız yere rezil edildi, Ve güç topallama salınımıyla devre dışı bırakıldı,

Ve sanat otorite tarafından dilsizleştirildi, Ve aptallık, doktor gibi, beceriyi kontrol ediyor, Ve basit gerçek yanlış basitlik olarak adlandırıldı, Ve esir iyi kaptana kötü katılıyor.

Tüm bunlardan yoruldum, bunlardan gideceğim, Sadece ölmek için, aşkımı yalnız bırakıyorum.

-Sonnet 66

[Bu sayfa:](#) Hüzünlü bir masal kış için en iyisidir.

-Maximillius, Kış Masalı (II.i.33)

[Bu sayfa:](#) Olmak ya da olmamak, işte soru bu.

-Hamlet, Hamlet (III.i.57)

[Bu sayfa:](#)

...'tis a unweed garden

Tohuma kadar büyüyen; doğadaki kaba ve kaba şeyler

Sadece sahip ol.

-Hamlet, Hamlet (I.ii.139-41)

[Bu sayfa](#): Böylece vicdan hepimizi korkak yapar.

-Hamlet, Hamlet (III.i.91)

[Bu sayfa](#): Tanrı size çok ama çok mutlu günler versin.

-Mistress Page, Windsor'un Şen Kadınları
(V.v.248)

[Bu sayfa](#):

Hamlet: Seni bir zamanlar sevmiştim.

Ophelia: Gerçekten, lordum, beni inandırdınız. Hamlet:

Bana inanmamalıydınız...

-Hamlet (III.i.125-27)

[Bu sayfa](#):

Daha iyi değil miydi?

Sıradan bir boydan daha uzun olduğum için
mi, Bir erkek gibi her yerime yakıştığım için
mi?

-Rosalind, Beğendiğiniz Gibi (I.iii.121-23)

[Bu sayfa](#): Erkek misin? Bir erkeğin kalbinden yoksunsun.

-Oliver, Beğendiğiniz Gibi (IV.iii.174)

Bir bayanı, bir kadın gibi görmek moda değildir.
sonsöz, ama efendiyi önsöz olarak görmekten daha
yakışksız değil.

-Rosalind, Beğendiğiniz Gibi (V.Epilog.1-3)

[Bu sayfa:](#)

Benim bir kadın olduğumu bilmiyor musun?

Düşündüğüm zaman konuşmalıyım.

-Rosalind, Beğendiğiniz Gibi (III.ii. 253-54)

Kadın olmam gerekirdi.

-Rosalind, Beğendiğiniz Gibi (IV.iii.185-86)

Dük Vincentio: Ne, evli misin? Mariana:

Hayır, lordum.

Dük Vincentio: Sen hizmetçi misin?

Mariana: Hayır, lordum.

Dük Vincentio: Bir dul o zaman?

Mariana: İki de değil, lordum.

Dük Vincentio: O zaman neden bir hiçsin, ne hizmetçi, ne dul, ne de eş?

-Ölçü için Ölçü (V.i.197-206)

[Bu sayfa:](#)

Seni bir yaz günüyle karşılaştırayım mı? Sen daha güzel ve daha ılımlısın:

Sert rüzgârlar sallar Mayıs'ın sevgili
tomurcuklarını, Ve yazın süresi çok kısadır; Bazen çok sıcaktır cennetin gözü parlar,
Ve sık sık altın rengi teni kararır;
Ve her fuar bazen düşüşe geçer,
Şans eseri ya da doğanın değişen tarafından; Ama senin ebedi yazın solmayacak,
Sahip olduğun güzelliği de kaybetme;

Ne de ölüm övünecek gölgesinde dolaştığınla,
Sonsuz çizgilerde zamana doğru büyüdüğünde:
İnsanlar nefes alabildiği ya da gözler
görebildiği sürece, Bu da yaşar ve bu sana
hayat verir.

-Sonnet 18

[Bu sayfa:](#)

Kedere sözcükler ver: konuşmayan keder Fısıldar
o'er-fraught heart and bids it break.

-Malcolm, Macbeth (IV.iii.246-47)

[Bu sayfa:](#) İyi ya da kötü hiçbir şey yoktur, ancak düşünmek onu
öyle yapar.

-Hamlet, Hamlet (II.ii.268-70)

[Bu sayfa:](#)

Bunu görmeniz mümkün değil,
Keçiler kadar asil, maymunlar kadar sıcak,
Gururlu kurtlar kadar tuzlu ve iğrenç aptallar
mıydılar?

Cehaletin sarhoş ettiği gibi. Ama ben
yine de diyorum ki, Eğer itham ve güçlü
koşullar Doğrudan gerçeğin kapısına
götüren

Sizi tatmin edecektir.

-Iago, Othello (III.iii.459-65)

[Bu sayfa:](#) Gururum servetimle birlikte düştü.

-Rosalind, Beğendiğiniz Gibi (I.ii.252)

[Bu sayfa:](#)

Elveda (tatlı Cooke-ham) ilk kez zarafet o zarafetten;
Ve ilham perilerinin tam rızalarını gösterdikleri
yerde...

-Emilia Lanier, "Cooke-ham'ın Tasviri,"
Salve Deus Rex Judæorum

[Bu sayfa:](#)

Ama kesinlikle Adem mazur görülemez.
Onun suçu büyük olsa da, en çok o suçluydu;
Güçsüzlüğün reddettiğini Güç reddedebilirdi, Her
şeyin efendisi olmak onun utancı daha büyüktü.

-Emilia Lanier, "A Defense of Eve," Salve Deus
Rex Judæorum

[Bu sayfa:](#)

Dünyaya bizim olmadan gelmedin, Bunu
zalimliğine karşı bir engel yap;
Sizin hatanız daha büyük, neden zulümden uzak,
eşitiniz olmamızı küçümsüyorsunuz?

-Emilia Lanier, "A Defense of Eve," Salve Deus
Rex Judæorum

[Bu sayfa:](#)

Söyleyeceğim şey, suçlamamla çelişen bir
şey olmalı ve benim açımdan tanıklık
başka bir şey değil.
Ama kendimden gelen, "Suçsuzum" demem için beni
zorlayacak. Benim dürüstlüğüüm
Yalan sayılmak, ifade ettiğim gibi,

Öyle kabul edilsin. Ama şöyle: Eğer ilahi
güçler bizim insani eylemlerimize
bakıyorlarsa, yaptıkları gibi,
O zaman masumiyetin sahte suçlamaları ve
zorbalığı
Sabırla titre.

-Hermione, Kış Masalı (III.ii.23-33)

[Bu sayfa:](#) Merhametin kalitesi zorlanmaz.

-Portia, Venedik Taciri (IV.i.190)

[Bu sayfa:](#)

Neleri değiştirdik
Masumiyet için masumiyetti. Ne kötülük
doktrinini biliyorduk, ne de hayal
kuruyorduk.
Herhangi biri yaptı.

-Polixenes, Kış Masalı (I.ii.86-89)

[Bu sayfa:](#)

Onlar mideden ibarettir, bizse yemekten; Bizi
açlıkla yerler ve doyduklarında
Bizi geçirtirler.

-Emilia, Othello (III.iv.121-23)

[Bu sayfa:](#)

[Ama bunun kocalarının hatası olduğunu düşünüyorum
Eğer eşler düşerse. Görevlerini savsakladıklarını
söyleyin, Ve hazinelerimizi yabancı kucaklara
dökün;
Ya da kıskançlık krizlerine girerler,
Bizi kısıtlıyorlar. Ya da bize saldırdıklarını söyle,

Ya da eskiden sahip olduklarımıza rağmen.
Neden, safralarımız var ve biraz zarafetimiz olsa da,
Yine de biraz intikamımız var. Kocalar bilsin
Karılarının da onlar gibi duyuları vardır. Görürler,
koklarlar, Tatlı ve ekşi için damakları vardır,
Kocaların yaptığı gibi. Ne yapıyorlar?
Bizi başkaları için değiştirdiklerinde mi? Spor
mu bu? Bence öyle. Ve sevgi onu doğurur
mu?
Bence öyle. Bu şekilde hata yapan zayıflık
mı? Bu da öyle. Ve bizim sevgilerimiz yok
mu,
Erkeklerin sahip olduğu gibi spor ve kırılganlık arzuları mı?
O zaman bizi iyi kullansınlar. Yoksa bilsinler ki,
bizim yaptığımız kötülükler, onların kötülükleri
bizi böyle eğitir].

-Emilia, Othello (IV.iii.97-115)

[Bu sayfa:](#)

Annemin Barbary adında bir hizmetçisi vardı.
Aşıktı, sevdiği adam delirdi ve onu terk etti. Bir
şarkısı vardı, Eski bir şeydi, ama servetini ifade
ediyordu, Ve onu söyleyerek öldü. Bu şarkı bu
gece
Aklımdan çıkmayacak...
Zavallı ruh bir çınar ağacının dibinde oturmuş iç
çekiyordu.
Eli göğsünde, başı dizinde, Söğüt, söğüt, söğüt
söyle.

-Desdemona, Othello (IV.iii.28-33, 43-46)

[Bu sayfa:](#)

Şarkınız neye işaret ediyordu, hanımefendi?
Dinle, beni duyabiliyor musun? Kuğu çalacağım ve
müzikle öleceğim.

-Emilia, Othello (V.ii.295-97)

Bu sayfa:

Bu şekil, Shakespeare'in kibarlığı için
kesilmişti.

Doğa ile, yaşamı aşmak için.

Ah, keşke zekâsını pirinçten yaptığı
kadar iyi çizebilseydi.

Yüzü; o zaman Baskı, pirinçle yazılmış
her şeyi aşacaktı.

Ama yapamayacağına göre,
Okuyucu, Resmine değil, Kitabına
bak.

-Ben Jonson, First Folio'ya Giriş

Bu sayfa:

SHAKSPEARE, senin adına kıskançlık
çekmemek için Kitabına ve Şöhretine bu kadar
geniş davranıyorum;

Yazılarının böyle olduğunu itiraf ederken,

Ne insan ne de ilham perisi çok fazla övermez; Bu
doğru ve tüm insanların oy hakkı. Ama bu yollar
senin övgüne giden yollar değildi;

Çünkü cehaletin en kötüsü bunlara ışık tutabilir,

Ki en iyi ses çıkardığında bile doğru yankılanır;

Ya da kör bir sevgi, ki asla ilerlemez

Gerçek, ama el yordamıyla ve şans eseri;

Ya da kurnaz kötü niyet bu övgüyü taklit
edebilir, Ve yükseltmek için görüldüğü yeri
mahvetmeyi düşünebilir.

Bunlar, bazı rezil Bawd ya da Fahişe gibi
Bir başhemşireyi övmeli. Onu daha fazla ne incitebilir?

...

SHAKSPEARE'im, kalk! Seni Chaucer ya da
Spenser'in yanına yerleştirmeyeceğim ya da
Beaumont'a yalan söyletmeyeceğim.

Biraz daha, sana bir oda yapmak için.

Sen mezarı olmayan bir anıtsın,

Ve hala hayattasın, Kitabın yaşadığı sürece

Okuyacak zekamız ve övecek övgülerimiz var.

-Ben Jonson, "Sevgili Yazar Bay William
Shakespeare'in Anısına: Ve Bize Bıraktıkları",
First Folio'dan

[Bu sayfa](#): Aşkımın şerefine.

-Romeo, Romeo ve Juliet (V.iii.119)

[Bu sayfa](#):

Hafızandan ölüm alamaz, Her ne kadar bende her
parça unutulacak olsa da.

Adın bundan böyle ölümsüz olacak, Ben bir kez
öldüğümde, tüm dünya ölmek zorunda olsa da.

-Sonnet 81

KAYNAKLAR VE KAYNAKLAR

Agas Haritası. <https://mapoflondon.uvic.ca/agas.htm>

Andrzejewski, Alicia. "Shakespeare, Kadınların Bedensel Özerkliği Olmadığında Neler Olduğunu Çoktan Yazdı." Electric Literature, Ağustos 2022.
<https://electricliterature.com/shakespeare-abortion-bodily-autonomy-alicia-andrzejewski/>

Andrzejewski, Alicia. "Siyah Oyun Yazarlarının Shakespeare Hakkında Bana Öğrettikleri." Huffington Post, 2022.

Anonim. Arden of Feversham. <https://www.gutenberg.org/files/43440/43440-h/43440-h.htm>

Beaumont, Francis. The Knight of the Burning Pestle (1613). Londra: Bloomsbury Methuen Drama, 1969.

Bensusan, S. L. William Shakespeare: Evleri ve Uğrak . Londra'da: T. C. ve E. C. Jack. <https://www.gutenberg.org/cache/epub/29611/pg29611-images.html>

Blanding, Michael. Shakespeare'in Kuzeyi: Serseri Bir Akademisyenin Ozanın Eserlerinin Ardındaki Gerçeği Arayışı. New York: Hachette, 2021.

Bradbeer, Mark. Shakespeare'in Ortak Yazarı Olarak Aemilia Lanyer. Oxon: Routledge, 2022.

Bryson, Bill. Shakesepeare: Sahne Olarak Dünya. New York: HarperCollins, 2007.

De France, Marie; Shoaf, Judith P. (çevirmen). "Bisclavret." Marie De France'ın Lais'i. https://people.clas.ufl.edu/jshoaf/marie_lais/

Delahoyd, Michael. "Hırçın Kızın Evcilleştirilmesi." Washington Eyalet Üniversitesi. <https://public.wsu.edu/~delahoyd/shakespeare/taming.html>

Edmondson, Paul. "John Heminges ve Henry Condell." The Shakespeare Circle: An Alternative Biography (ed. Paul Edmondson ve Stanley Wells). Cambridge, 2015.

Gilvary, Kevin. "A Storm Called Emilia." www.deveresociety.co.uk, Ocak 2020.

Herrick, Linda. "Karanlık Leydi'yi Dışlamak." New Zealand Listener, Sayı 10, 2020.

Hodgson, Elizabeth M. A. "Prophecy and Gendered Matning in Lanyer's Salve Deus Rex Judaeorum." SEL 43:1, Kış 2002, 101-16.

Hudson, John. "Bir Yaz Gecesi Rüyası: Dini Bir Alegori." Birmingham Üniversitesi Edebiyat ve Dil Dergisi.

Hudson, John. Shakespeare'in Karanlık Kadını: Amelia Bassano Lanier, Shakespeare'in Oyunlarının Ardındaki Kadın? Stroud: Amberley Yayıncılık, 2016.

Korda, Natasha. Kayıp Emekler: Kadın Emeği ve Erken Modern İngiliz Sahnesi. Philadelphia: University of Pennsylvania Press, 2011.

Lanier, Emilia; Rowse, A. L. (giriş). The Poems of Shakespeare's Dark Lady. New York: Potter, 1969.

Lanyer, Aemilia; Woods, Susanna (editör). Aemilia Lanyer'in Şiirleri: Salve Deus Rex Judaeorum. Oxford: Oxford University Press, 1993.

Lasocki, David. "The Bassano Family, The Recorder, and the Writer Known as Shakespeare." www.americanrecorder.org, Kış 2015.

Lasocki, David; Prior, Roger. Bassanos. Oxon: Routledge, 2016.

Orlin, Lena Cowen. William Shakespeare'in Özel Hayatı. Oxford: Oxford Üniversitesi Yayınları, 2021.

Oxford Ulusal Biyografi Sözlüğü. "Lanier [kızlık soyadı Bassano], Emilia." Eylül 2004. <https://doi.org/10.1093/ref:odnb/37653>

Posner, Michael. "Shakespeare'in Maskesini Düşürmek." Reform Judaism, Yaz 2010, s. 36-39, 46.

Price, Diana. Shakespeare'in Alışılmışın Dışındaki Biyografisi: Bir Yazarlık Sorununun Yeni Kanıtları. Westport: Greenwood Press, 2001.

Rackin, Phyllis. "Elizabeth Dönemi Tiyatrosunun Gizli Kadın Yazarları." The Atlantic, Haziran 2019. <https://www.theatlantic.com/entertainment/archive/2019/06/shakespeares-female-contemporaries/590392/>

Rebeck, Theresa. "Tiyatroda Irksal Bir Hesaplaşma Yaşanıyor. Cinsiyet Hesaplaşması Nerede?" New York Times, Ekim 2021.

Russ, Joanna. Kadın Yazıları Nasıl Bastırılır. Austin: Teksas Üniversitesi Yayınları, 2018.

Schafer, Liz, Londra Royal Holloway Üniversitesi. "Hırçın Kız ve Hırçın Kız." <https://www.bl.uk/treasures/shakespeare/shrew.html>

Shahan, John M.; Waugh, Alexander. Shakespeare Şüphenin Ötesinde mi? İnkârcı Bir Endüstriyi İfşa Etmek. Claremont: Shakespeare Yazarlık Koalisyonu, 2016.

Shapiro, James. Tartışmalı İrade: Shakespeare'i Kim Yazdı? New York: Simon & Schuster, 2010.

Shapiro, James. William Shakespeare'in Yaşamında Bir Yıl: 1599. New York: Harper, 2005.

Simon, Ed. "Amelia Lanyer, İlk Kadın Yahudi İngiliz Şair ve Shakespeare'in Kara Leydi'si mi?" Tablet Magazine, Nisan 2016.

<https://www.tabletmag.com/sections/arts-letters/articles/amelia-lanyer-english-sair>

Whipday, Emma. "Shakespeare Kadın Olsaydı Ne Olurdu?" Voices Magazine, British Council, Haziran 2016. <https://www.britishcouncil.org/voices-magazine/what-if-shakespeare-had-been-woman>

Winkler, Elizabeth. Shakespeare Bir Kadındı ve Diğer Sapkınlıklar. New York: Simon & Schuster, 2023.

Woods, Susanne. Lanyer: Bir Rönesans Kadın Şairi. New York: Oxford University Press, 1999.

<https://www.british-history.ac.uk/survey-london/vol22/pp94-100>

<https://elizabethan.org/compendium/home.html>

https://folgerpedia.folger.edu/The_Elizabethan_Court_Day_by_Day

<https://mapoflondon.uvic.ca/FALC1.htm>

Othello, Folio 1, 1623: https://internetshakespeare.uvic.ca/doc/Oth_F1/index.html

Othello, Quarto 1, 1622: https://internetshakespeare.uvic.ca/doc/Oth_Q1/index.html

<https://shakespearedocumented.folger.edu/resource/document/taming-shrew-birinci-baski>

YAZAR HAKKINDA

Jodi Picoult, aralarında Mad Honey (Jennifer Finney Boylan ile birlikte), Wish You Were Here, The Book of Two Ways, A Spark of Light, Small Great Things, Leaving Time ve My Sister's Keeper'ın da bulunduğu yirmi dokuz romanın ve kızı Samantha van Leer ile birlikte Between the Lines ve Off the Page adlı iki genç yetişkin romanının 1 numaralı New York Times çoksatan yazarıdır. Kocasıyla birlikte New Hampshire'da yaşamaktadır.

jodipicoult.com

[Facebook.com/jodipicoult](https://www.facebook.com/jodipicoult)

X: [@jodipicoult](https://twitter.com/jodipicoult) Instagram:

[@jodipicoult](https://www.tiktok.com/@jodipicoult) TikTok:

[@jodipicoult](https://www.tiktok.com/@jodipicoult)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.